DEBORAH HARKNESS

CARTEA VIEȚII

Continuarea bestsellerurilor
CARTEA PIERDUTĂ A VRĂJITOARELOR și ȘCOALA NOPȚII

Deborah Harkness

CARTEA VIEŢII

The Book of Life

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

Pentru Karen, ştie ea de ce

Cea care supravieţuieşte nu e cea mai puternică dintre specii, nici cea mai inteligentă, e cea mai adaptabilă la schimbare.

— Philippe de Clermont, citat deseori atribuit lui Charles Darwin

Soarele în zodia Racului

Zodia Racului ține de case, pământuri, comori și orice e ascuns. Este cea de-a patra casă a zodiacului. Simbolizează moartea și sfârșitul tuturor lucrurilor.

— Caiet de notițe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 8r

CAPITOLUL 1

Fantomele n-au prea multă substanţă. Ele nu sunt compuse decât din amintiri şi suflet. In vârful unuia dintre turnurile rotunde ale castelului Sept-Tours, Emily Mather îşi lipi o mână diafană de locul acela din mijlocul pieptului pe care, chiar şi acum, şi-l simţea îngreunat de teamă.

O să devină vreodată mai uşor? Vocea, ca şi restul fiinţei ei, îi era aproape imperceptibilă. *Să veghezi? Să aştepţi? Să ştii?*

Din câte am observat eu, nu, răspunse scurt Philippe de Clermont. Stătea cocoţat pe undeva prin apropiere şi îşi cerceta propriile degete transparente. Dintre toate lucrurile care-i displăceau la starea lui de fantomă (neputinţa de a o atinge pe soţia sa, Ysabeau, lip sa mirosurilor sau a gusturilor, faptul că nu avea muşchi pentru o luptă cu pumnii), invizibilitatea era prima pe listă. Ii amintea în permanenţă cât de neînsemnat devenise.

Chipul lui Emily se posomorî, iar Philippe se blestemă în gând. De la moartea ei, vrăjitoarea îi ţinuse mereu tovărăşie, înjumătăţindu-i singurătatea. Ce fusese în capul lui de lătrase la ea ca la o slujnică?

Poate că o să fie mai uşor când n-o să mai aibă nevoie de noi, zise Philippe pe un ton mai blând. O fi fost el fantoma mai experimentată, însă Emily era cea care înţelegea metafizica situaţiei lor. Lucrurile pe care i le spusese vrăjitoarea contraziceau tot ce ştia el despre lumea de apoi. Philippe credea că fiinţele vii îi văd pe morţi tocmai *pentru că* au nevoie de ceva din partea lor: sprijin, iertare, răzbunare. Emily insistase că acestea nu erau decât mituri omeneşti şi că, abia atunci când viii se linişteau şi îşi vedeau de viaţă mai departe, morţii puteau începe să le apară.

Informaţia aceasta făcuse ca neputinţa lui Ysabeau de a-l observa să fie oarecum mai uşor de suportat — dar nu cu mult.

— Abia aştept să-i văd reacţia lui Em. O să fie tare surprinsă!

Vocea caldă, de contralto, a Dianei se înălţă până spre creneluri.

Diana şi Matthew, rostiră Emily şi Philippe la unison, privind în jos către curtea pietruită ce înconjura castelul.

Acolo, zise Philippe, arătând spre alee. Chiar şi mort, avea ochi de vampir, mai ageri decât ai oricărui om. Pe deasupra, era încă mai chipeş decât ar fi trebuit, cu umerii lui laţi şi rânjetul drăcos. Cu acesta din urmă se întoarse şi o privi pe Emily, care nu se putu abţine să nu zâmbească la rândul ei. *Formează un cuplu frumos, nu-i aşa? Uite cât de mult s-a schimbat fiul meu!*

Trecerea vremii n-ar fi trebuit să-i afecteze pe vampiri, prin urmare Emily se aştepta să vadă acelaşi păr negru, atât de negru, încât căpăta sclipiri albăstrui, aceiaşi ochi schimbători, verzi-cenuşii, reci şi distanţi precum marea pe timp de iarnă, aceeaşi piele palidă şi aceeaşi gură mare. Dar, aşa cum îi sugerase Philippe, existau totuşi câteva diferenţe subtile. Matthew avea părul mai scurt şi îşi lăsase barbă, ce îl făcea să pară şi mai periculos, asemenea unui pirat. Lui Emily i se tăie răsuflarea.

Matthew e cumva mai... Mare?

Este! L-am îngrăşat cât timp el şi Diana au fost aici în 1590. Cărţile îl înmuiaseră. Avea nevoie să se bată mai mult şi să citească mai puţin. Philippe susţinuse întotdeauna că prea multă educaţie strică. Matthew era dovada lui vie.

Şi Diana arată altfel. Îi seamănă mai mult mamei, cu părul ei lung, arămiu, zise Em, observând cea mai evidentă schimbare la nepoata sa.

Diana se împiedică de o piatră din pavaj, şi Matthew întinse imediat mâna s-o susţină. Altădată, Emily văzuse în obiceiul lui de a se învârti neîncetat în jurul Dianei un semn al firii lui peste măsură de protectoare, specifică vampirilor. Acum, cu perspicacitatea unei fantome, îşi dădea seama că tendinţa aceasta provenea din capacitatea lui supranaturală de a remarca orice schimbare în expresia Dianei, orice modificare de dispoziţie, orice urmă de oboseală ori de foame. Astăzi, totuşi, grija lui Matthew părea chiar mai concentrată, mai acută.

Nu numai părul Dianei s-a schimbat. Pe chipul lui Philippe se citea uimirea. *Poartă un copil - copilul lui Matthew.*

Emily îşi cercetă mai îndeaproape nepoata, folosindu-şi puterea sporită de înţelegere a adevărului pe care i-o oferise moartea. Philippe avea dreptate. Parţial. *Vrei să spui că poartă doi copii. Diana o să aibă gemeni.*

Gemeni! Zise el cu veneraţie în glas. Apoi îşi întoarse privirea, distras de apariţia soţiei sale. *Uite-lepe Ysabeau şi Sarah, împreună cu Sophie şi Margaret!*

Ce-o să se întâmple acum, Philippe? Întrebă Emily, şi sufletul i se îngreună de presentimente.

Sfârşituri. Începuturi, dădu el un răspuns intenţionat nedesluşit. *Schimbări.*

Dianei nu i-au plăcut niciodată schimbările, spuse Emily.

Asta pentru că se teme de ceea ce trebuie să devină, replică Philippe.

Marcus Whitmore avusese o mulţime de experienţe teribile din noaptea anului 1781, când Matthew de Clermont îl transformase în vampir. Nici una nu-l pregătise însă îndeajuns pentru chinul de azi, acela de a-i spune Dianei Bishop că îndrăgita ei mătuşă, Emily Mather, era moartă.

Marcus primise telefonul de la Ysabeau în timp ce el şi Nathaniel Wilson se uitau la ştiri la televizorul din biblioteca familiei. Sophie, soţia lui Nathaniel, şi bebeluşul lor, Margaret, moţăiau pe o canapea din apropiere.

— La templu! Îi spusese Ysabeau cu răsuflarea tăiată, pe un ton cuprins de frenezie. Vino! Imediat!

Marcus îşi ascultase bunica fără să mai pună întrebări, luându-şi doar răgazul de a-i striga, în drum spre uşă, pe vărul său, Gallowglass, şi pe mătuşa Verin.

Semiîntunericul serii de vară se adâncise şi mai mult pe măsură ce el se apropiase de poiana din vârful muntelui, luminată doar de puterea supranaturală pe care Marcus o zărise printre copaci. Părul i se zbârlise de magia care plutea în aer.

Atunci simţise prezenţa unui vampir: Gerbert de Aurillac. Şi încă o prezenţă - a unui vrăjitor.

Pe holul din piatră se auziră paşi uşori, hotărâţi, care îl smulseră din trecut şi îl readuseră în prezent. Uşa cea grea se deschise, scârţâind ca întotdeauna.

— Bună, scumpule!

Marcus întoarse spatele priveliştii rurale de Auvergne şi trase adânc aer în piept. Mirosul lui Phoebe Taylor îi amintea de tufa de liliac ce creştea dincolo de uşa vopsită în roşu a

gospodăriei deţinute de familia lui. Delicat, dar pătrunzător, parfumul simboliza pe atunci speranţa primăverii după iarna lungă din Massachusetts şi îi amintea de surâsul înţelegător al mamei lui, care murise cu mult timp în urmă. Acum nu-l mai făcea să se gândească decât la femeia măruntă, dar cu voinţă de fier, ce stătea în faţa lui.

— Totul o să fie bine.

Phoebe ridică mâinile şi îi îndreptă gulerul, cu ochii măslinii plini de îngrijorare. Marcus începuse să poarte haine mai elegante decât tricourile de la concerte cam tot pe vremea când se apucase să-şi semneze scrisorile „Marcus de Clermont“, în loc de „Marcus Whitmore“, numele sub care îl cunoscuse ea, înainte ca el să-i povestească despre vampiri, taţi în vârstă de o mie cinci sute de ani, castele franţuzeşti pline de rubedenii ameninţătoare şi despre o vrăjitoare pe nume Diana Bishop. După părerea lui Marcus, era nici mai mult, nici mai puţin decât un miracol că Phoebe îi rămăsese alături.

— Ba nu. N-o să fie! El îi luă o mână şi-i sărută palma. Phoebe nu-l cunoştea pe Matthew. Rămâi aici cu Nathaniel şi cu ceilalţi! Te rog!

— Pentru ultima oară, Marcus Whitmore, am să fiu lângă tine când o să-ţi întâmpini tatăl şi pe soţia lui. Nu cred că mai avem ce discuta. Phoebe îi întinse mâna. Mergem?

Marcus îşi puse mâna într-a ei, dar, în loc s-o urmeze spre uşă, aşa cum se aştepta ea, o trase către el. Phoebe se trezi lipită de pieptul iubitului ei, cu o mână încleştată într-a lui şi cu cealaltă lipită în dreptul inimii. Il privi surprinsă.

— Foarte bine. Dar, dacă mă însoţeşti, Phoebe, am nişte condiţii. In primul rând, stai tot timpul cu mine ori cu Ysabeau.

Fata deschise gura să protesteze, însă aerul serios al lui Marcus o amuţi.

— In al doilea rând, dacă îţi spun să ieşi din cameră, ieşi. Fără întârziere. Fără întrebări. Te duci direct la Fernando. El o să fie ori în capelă, ori în bucătărie. Cercetă chipul iubitei sale şi zări o încuviinţare prudentă. In al treilea rând, nu te apropii, sub nici o formă, de tatăl meu la mai puţin de o lungime de braţ. De acord?

Phoebe dădu din cap în semn de încuviinţare. Ca orice bun diplomat, era pregătită să respecte regulile lui Marcus. Pentru moment. Dar, dacă tatăl lui urma să se dovedească un monstru, aşa cum păreau a-l considera unii dintre cei ai casei, atunci Phoebe avea să facă ceea ce trebuia.

Fernando Gonţalves turnă ouăle bătute în tigaia încinsă, acoperind cartofii rumeniţi care se aflau deja acolo. *Tortilla* lui spaniolă era unul dintre puţinele feluri de mâncare pe care Sarah Bishop accepta să le mănânce, iar azi, mai mult ca oricând, vrăjitoarea avea nevoie de hrană.

Gallowglass stătea la masa din bucătărie, culegând picături de ceară dintr-o crăpătură făcută în scândurile străvechi. Cu părul lui blond, lung până la baza gâtului, şi constituţia musculoasă, semăna mai mult cu un urs posac. Tatuajele i se încolăceau în jurul antebraţelor şi al bicepşilor, în vârtejuri de culori strălucitoare. Imaginile reprezentate dezvăluiau ce subiecte îl preocupau pe Gallowglass în momentul respectiv, căci un tatuaj rezistă doar câteva luni pe pielea unui vampir. În clipa aceea, el părea să mediteze la rădăcinile sale, căci braţele îi erau acoperite de noduri celtice, de rune şi bestii fabuloase, născute în miturile şi legendele scandinave ori galice.

— Nu-ţi mai face atâtea griji!

Vocea lui Fernando era caldă şi cultivată precum vinul de Xeres învechit în butoaie de stejar.

Gallowglass ridică ochii pentru o clipă, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către ceară.

— Nimeni n-o să-l împiedice pe Matthew să facă ceea ce trebuie, Gallowglass. Răzbunarea morţii lui Emily e o chestiune de onoare.

Fernando opri focul şi veni la masă lângă scoţian. Picioarele lui goale păşiră în tăcere pe podelele acoperite cu lespezi de piatră. Îşi lăsă în jos mânecile cămăşii albe, care arăta ca scoasă din cutie, în ciuda orelor petrecute de proprietarul ei în bucătărie. Fernando îşi vârî cămaşa în blugi şi îşi trecu degetele prin părul negru, ondulat.

— Ştii că Marcus o să încerce să ia greşeala asupra sa, zise Gallowglass. Dar Emily n-a murit din vina lui.

Scena de pe munte fusese ciudat de paşnică, în situaţia dată. Gallowglass ajunsese la templu cu doar câteva secunde după Marcus. Nu găsise acolo decât linişte şi priveliştea lui Emily Mather stând în genunchi în interiorul unui cerc format din pietre albicioase. Vrăjitorul Peter Knox se afla lângă ea, cu mâinile pe capul ei şi pe chip cu o expresie nerăbdătoare, înfometată chiar. Gerbert de Aurillac, cel mai apropiat vecin-vampir al familiei de Clermont, îi privea cu interes.

— Emily!

Urletul speriat al lui Sarah sfâşiase tăcerea cu atâta forţă, încât până şi Gerbert făcuse un pas înapoi.

Înspăimântat, Knox îi dăduse drumul lui Emily, care se prăbuşise la pământ inconştientă. Sarah îl gonise cu o vrajă plină de forţă, azvârlindu-l în capătul celălalt al luminişului.

— Nu, nu Marcus a omorât-o, zise Fernando, atrăgându-i atenţia lui Gallowglass. Dar neglijenţa lui...

— Lipsa de experienţă, interveni Gallowglass.

— Neglijenţa lui, repetă Fernando, a jucat un rol. Marcus ştie asta şi îşi asumă răspunderea.

— Marcus n-a cerut să fie conducător, mormăi Gallowglass.

— Nu. Eu l-am propus, iar Matthew a fost de acord că e cea mai bună decizie.

Fernando îl strânse scurt de umăr pe Gallowglass, apoi se întoarse lângă aragaz.

— Pentru asta te-ai întors? Te simţi vinovat că ai refuzat să conduci frăţia atunci când Matthew ţi-a cerut ajutorul?

Nimeni nu fusese mai surprins decât Gallowglass atunci când Fernando îşi făcuse apariţia la Sept-Tours. Gonţalves evitase castelul încă din secolul al xlv-lea, când murise tatăl lui Gallowglass, Hugh de Clermont.

— Mă aflu aici pentru că Matthew mi-a fost alături după ce regele francez l-a executat pe Hugh. La vremea aceea eram singur pe lume cu durerea mea. Tonul lui Fernando era aspru. Şi am refuzat să conduc Cavalerii lui Lazăr pentru că nu sunt un de Clermont.

— Ai fost perechea tatei! Protestă Gallowglass. Eşti un de Clermont tot atât de mult cât Ysabeau ori copiii ei!

Fernando închise cu grijă uşa cuptorului.

— *Sunt* perechea lui Hugh, zise el, stând în continuare cu spatele. Pentru mine, tatăl tău nu va face niciodată parte din trecut.

— Scuze, Fernando! Zise Gallowglass îndurerat.

Deşi Hugh era mort de aproape şapte secole, Fernando nu-şi revenise de pe urma pierderii. Gallowglass se îndoia că avea să-şi revină vreodată

— Cât despre faptul că aş fi un de Clermont, vorbi mai departe Gonţalves, privind fix peretele

de deasupra cuptorului, Philippe nu era de acord cu tine.

Gallowglass reîncepu să culeagă ceara cu gesturi nervoase. Fernando turnă vin roşu în două pahare şi le aduse la masă.

— Poftim! Spuse el, împingând unul spre Gallowglass. Şi tu o să ai nevoie de putere azi.

Marthe dădu buzna în bucătărie. Menajera lui Ysabeau era stăpână peste partea aceasta a castelului şi nu-i făcea plăcere prezenţa unor intruşi, Le aruncă o privire acră lui Fernando şi Gallowglass, apoi adulmecă aerul şi smuci uşa cuptorului.

— Aia e cea mai bună tigaie a mea! Zise ea pe un ton acuzator.

— Ştiu. Tocmai de aceea o folosesc, răspunse Fernando, luând o înghiţitură de vin.

— Locul tău nu-i în bucătărie, Dom Fernando. Du-te sus! Ia-l şi pe Gallowglass cu tine!

Marthe apucă un pliculeţ de ceai şi un ceainic de pe raftul de lângă chiuvetă. Atunci observă ibricul înfăşurat în prosop, ce stătea pe o tavă lângă nişte ceşti, farfuriuţe, puţin lapte şi zahăr. Încruntătura i se adânci.

— Cu ce te deranjează prezenţa mea aici? Întrebă Fernando.

— Tu nu eşti slujitor, spuse Marthe.

Săltă capacul ibricului şi mirosi bănuitoare conţinutul.

— E preferatul Dianei. Tu mi-ai spus ce-i place, mai ţii minte?

Fernando zâmbi cu tristeţe.

— Toţi cei din casa asta îi slujesc pe membrii familiei de Clermont, Marthe. Singura diferenţă este că tu, Alain şi Victoire sunteţi plătiţi cu generozitate pentru asta. De la noi, ceilalţi, se aşteaptă să fim recunoscători pentru privilegiul acordat.

— Şi pe bună dreptate. Câţi alţi *manjaang* nu visează să facă parte din familia de Clermont! Ai grijă să nu uiţi asta pe viitor! Şi nici lămâia să n-o mai uiţi, Dom Fernando! Zise Marthe, accentuându-i titlul nobiliar, şi luă tava cu ceai. Apropo, ţi se ard ouăle.

Fernando sări să le salveze.

— Cât despre tine, continuă Marthe, aţintindu-şi ochii negri asupra lui Gallowglass, nu ne-ai spus tot ce ar fi trebuit despre Matthew şi soţia lui.

Cu un aer vinovat, Gallowglass îşi coborî privirea spre paharul de vin.

— *Madame* bunica ta o să se ocupe de tine mai târziu.

Pe această notă vag ameninţătoare, Marthe ieşi ţanţoşă din încăpere.

— Ce-ai mai făcut acum? Întrebă Fernando, punându-şi *tortilla* (care nu era distrusă, *Alhamdulillah!*[1]) pe aragaz.

Îndelungata experienţă îl învăţase că, indiferent de încurcătura în care intrase, Gallowglass acţionase cu bune intenţii şi neglijând complet eventualitatea unui dezastru.

— Păăăi, începu Gallowglass, lungind vocalele aşa cum numai un scoţian era în stare, s-ar putea să fi omis unul sau două detalii.

— Cum ar fi? Zise Fernando, simţind un iz de catastrofă printre miresmele casnice din bucătărie.

— Cum ar fi faptul că mătuşa e gravidă. Cu nimeni altul decât cu Matthew. Şi faptul că bunicul a adoptat-o drept fiică. Doamne, jurământul lui pecetluit cu sânge a fost asurzitor! Gallowglass părea îngândurat. Crezi că o să-l mai putem auzi?

Fernando rămăsese în picioare, cu gura căscată, mut de uimire.

— Nu te uita aşa la mine! Nu mi s-a părut corect să bat toba despre bebeluş. Femeile pot fi

ciudate când vine vorba de chestii din astea. Iar Philippe i-a povestit mătuşii Verin despre jurământul pecetluit cu sânge în 1945, înainte să moară, şi nici ea n-a scos vreun cuvânt, spuse Gallowglass pe un ton defensiv.

O zguduitură sfâşie aerul, ca şi cum ar fi fost detonată o bombă tăcută. Ceva verde şi înflăcărat zbură prin dreptul ferestrei de la bucătărie.

— Ce naiba a fost asta?

Fernando deschise uşa dintr-o smucitură şi îşi feri ochii cu mâna de lumina puternică a soarelui.

— O vrăjitoare scoasă din sărite, îmi imaginez. Tonul lui Gallowglass era posomorât.

— Sarah trebuie să le fi dat Dianei şi lui Matthew vestea despre Emily.

— Nu explozia. Asta!

Fernando arătă spre clopotniţa bisericii Saint-Lucien, în jurul căreia se învârtea o creatură scuipătoare de foc, cu aripi şi două picioare. Gallowglass se ridică să vadă mai bine.

— E Corra. Merge oriunde merge şi mătuşa, zise el pe un ton neutru.

— Dar e un *dragon!*

Fernando îşi întoarse privirea speriată către nepotul său.

— Bah! Nu-i nici un dragon. Nu vezi că are doar două picioare? E un balaur.

Gallowglass îşi răsuci braţul, dând la iveală un tatuaj ce reprezenta o fiinţă înaripată, foarte asemănătoare cu dihania care plutea prin aer.

— Ca ăsta. S-ar putea să fi omis eu unul sau două detalii, dar i-am avertizat pe toţi că mătuşa Diana n-o să mai fie vrăjitoarea care era.

— E adevărat, scumpo. Em a murit.

Efortul de a le da vestea Dianei şi lui Matthew era clar peste puterile ei. Sarah ar fi putut să jure că văzuse un dragon. Fernando avea dreptate. Trebuia s-o lase mai moale cu whisky-ul.

— Nu te cred!

Vocea Dianei răsună puternică şi ascuţită de panică. Tânăra vrăjitoare cerceta cu privirea salonul cel mare al lui Ysabeau ca şi cum s-ar fi aşteptat s-o găsească pe Emily ascunsă în spatele vreunuia dintre scaunele împodobite.

— Emily nu-i aici, Diana. Glasul şoptit al lui Matthew era încărcat de regret şi tandreţe când el păşi în faţa ei. A plecat dintre noi.

— Nu!

Diana încercă să treacă pe lângă el şi să-şi continue căutările, dar Matthew o trase în braţele lui.

— Îmi pare foarte rău, Sarah! Zise el, ţinând-o strâns pe Diana.

— Nu spune că-ţi pare rău! Strigă ea, luptându-se să se elibereze din strânsoarea de neînvins. Începu să dea cu pumnul în umărul soţului ei. Em nu e moartă! E un coşmar. Trezeşte-mă, Matthew, te rog! Vreau să mă trezesc şi să descopăr că suntem încă în 1591.

— Nu-i un coşmar, spuse Sarah.

Săptămânile nesfârşit de lungi scurse de atunci o convinseseră că moartea lui Em era îngrozitor de reală.

— Atunci am luat-o pe un drum greşit. Sau am legat prost un nod în vraja de călătorie prin timp. Nu se poate ca ăsta să fie locul în care trebuia să ajung!

Diana tremura din cap până în picioare de durere şi de şoc.

— Em mi-a promis că n-o să plece niciodată fără să-şi ia rămas-bun.

— Em n-a avut vreme să-şi ia rămas-bun. De la nimeni. Dar asta nu înseamnă că nu te-a iubit.

Sarah îşi amintea asta ei înseşi de o sută de ori pe zi.

— Diana ar trebui să se aşeze, interveni Marcus, trăgând un scaun mai aproape de Sarah.

În multe privinţe, fiul lui Matthew rămăsese acelaşi surfer de douăzeci şi ceva de ani care intrase în casa Bishop în octombrie anul trecut. Şnurul din piele, cu ciudatul lui asortiment de obiecte strânse de-a lungul secolelor, încă i se încurca în părul blond de pe ceafă. Avea în picioare tot tenişi Converse, care îi plăceau la nebunie. Însă privirea tristă şi precaută din ochii lui era nouă.

Sarah se simţea recunoscătoare pentru prezenţa lui Marcus şi a lui Ysabeau, însă persoana pe care şi-o dorea cu adevărat lângă ea în momentele acelea era Fernando. El îi fusese sprijin neclintit în această grea încercare.

— Mulţumesc, Marcus! Zise Matthew, aşezând-o pe Diana pe scaun.

Phoebe încercă să-i îndese un pahar cu apă în mână, dar Diana nu făcu decât să se uite la el cu o privire rătăcită. Matthew îl luă şi îl puse pe o masă din apropiere.

Toţi ochii se îndreptară către Sarah.

Ea nu se pricepea la treburi de genul ăsta. Diana era istoricul familiei. Ea ar fi ştiut de unde să înceapă şi cum să înşire evenimentele confuze într-o poveste coerentă, cu introducere, cuprins şi încheiere, poate chiar cu o explicaţie plauzibilă pentru felul în care murise Emily.

— Nu e uşor să vă povestesc, începu mătuşa Dianei.

— Nu trebuie să ne povesteşti nimic, replică Matthew, cu ochii plini de compasiune şi înţelegere. Explicaţiile, mai târziu.

— Nu. Amândoi trebuie să ştiţi.

Sarah întinse mâna spre paharul cu whisky, ce stătea de obicei lângă ea, dar locul era gol. Se uită rugător către Marcus.

— Emily a murit în vechiul templu, zise acesta, asumându-şi rolul de povestitor.

— Templul dedicat zeiţei? Şopti Diana, încruntându-se într-un efort de concentrare.

— Da, spuse Sarah cu glas răguşit, apoi tuşi pentru a-şi îndepărta nodul din gât. Petrecea tot mai mult timp acolo în ultima vreme.

— Era singură?

Expresia de pe chipul lui Matthew nu mai părea caldă şi înţelegătoare, iar tonul îi devenise glacial. Se lăsă din nou tăcerea, de data aceasta grea şi stânjenitoare.

— Emily nu îngăduia nimănui să meargă împreună cu ea, spuse Sarah, luându-şi inima în dinţi, ca să poată fi sinceră.

Diana era şi ea vrăjitoare, aşa că ar fi ştiut dacă mătuşa ei se îndepărta de adevăr.

— Marcus a încercat s-o convingă să ia pe cineva cu ea, dar Emily a refuzat.

— De ce voia să meargă singură? Întrebă Diana, observând stingherеala mătuşii ei. Ce se întâmpla acolo, Sarah?

— Din ianuarie, Em începuse să facă apel la magia superioară pentru îndrumare. Sarah îşi întoarse privirea de la chipul uluit al Dianei. Biata de ea avea premoniţii îngrozitoare, despre moarte şi dezastre, şi s-a gândit că aşa ar putea să-şi dea seama de ce.

— Dar Em spunea întotdeauna că magia superioară e prea întunecată pentru ca vrăjitoarele

s-o poată mânui în siguranţă! Zise Diana, ridicând din nou vocea. Spunea că orice vrăjitoare care s-ar crede imună la pericolele ei ar afla contrariul pe propria piele.

— Vorbea din experienţă, spuse Sarah. Magia superioară poate crea dependenţă. Emily nu voia ca tu să ştii că se simţea ispitită. Trecuseră zeci de ani de când nu se mai atinsese de un cristal magic ori nu mai încercase să invoce spirite.

— Să invoce spirite?

Ochii lui Matthew deveniseră două crăpături. Cu barba lui neagră, arăta de-a dreptul înspăimântător.

— Cred că încerca să ia legătura cu Rebecca. Dacă mi-aş fi dat seama cât de departe ajunsese cu încercările ei, m-aş fi străduit mai mult s-o împiedic. Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi. Peter Knox trebuie să fi simţit puterea cu care lucra Emily, iar pe el magia superioară l-a fascinat întotdeauna. Odată ce a găsit-o.

— Knox?

Matthew vorbise încet, însă lui Sarah i se zbârli părul de pe ceafă.

— Când am găsit-o pe Em, Knox şi Gerbert erau şi ei acolo, explică Marcus, care devenise pământiu în clipa în care începu să mărturisească. Suferise un atac de cord. Probabil că a fost supusă unui stres enorm chinuindu-se să reziste la orice i-o fi făcut Knox. Abia dacă mai era conştientă. Am încercat s-o resuscităm şi eu, şi Sarah. Dar nici unul dintre noi n-a putut face nimic.

— Ce căutau aici Gerbert şi Knox? Şi ce naiba spera să obţină Knox omorând-o pe Em? Strigă Diana.

— Nu cred că încerca s-o omoare, scumpo, răspunse Sarah. Ii citea gândurile — sau se străduia s-o facă. Ultimele ei cuvinte au fost: „Ştiu secretul lui *Ashmole 782,* şi voi n-o să puneţi niciodată mâna pe el“.

— *Ashmole 782?*

Diana părea uluită.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Sarah îşi dorea ca nepoata ei să nu fi găsit niciodată afurisitul acela de manuscris în Biblioteca Bodleiană. El era pricina majorităţii problemelor pe care le aveau acum.

— Knox insista că familia de Clermont deţine paginile lipsă din manuscrisul Dianei şi că îi cunoaşte tainele, interveni Ysabeau. Eu şi Verin i-am spus că se înşală, dar singurul care i-a distras atenţia de la subiect a fost bebeluşul. Margaret.

— Nathaniel şi Sophie au venit după noi în templu. Margaret era cu ei, explică Marcus, răspunzând privirii uimite a lui Matthew. Inainte ca Emily să-şi piardă cunoştinţa, Knox a văzut-o pe Margaret şi a vrut să ştie cum au putut doi demoni să dea naştere unei copile vrăjitoare. A invocat legământul. A ameninţat că o va duce pe Margaret la Congregaţie şi va cere investigarea a ceea ce el numea o „gravă încălcare“ a legii. In timp ce noi încercam s-o resuscităm pe Emily şi să ducem bebeluşul la adăpost, Gerbert şi Knox au şters-o.

Până de curând, Sarah considerase întotdeauna că legământul şi Congregaţia erau un rău necesar. Nu era uşor ca trei specii supranaturale, demoni, vampiri şi vrăjitoare, să trăiască printre oameni. In diferite momente de-a lungul istoriei, cu toţii fuseseră ţinte ale spaimei şi violenţei oamenilor, încât căzuseră de acord, cu multă vreme în urmă, asupra unui legământ

menit să reducă la minimum riscul ca lumea lor să intre în atenţia pământenilor. Acesta limita fraternizarea între specii, dar şi orice amestec în activităţile religioase ori politice omeneşti. Congregaţia, formată din nouă membri, punea în practică legământul şi se asigura că toate fiinţele îi respectă prevederile. Acum, că Diana şi Matthew erau acasă, Sarah îşi spunea că întreaga Congregaţie n-avea decât să se ducă dracului, cu legământ cu tot.

Diana întoarse brusc capul şi o expresie de neîncredere îi străbătu chipul.

— Gallowglass! Suspină ea când salonul se umplu de mireasma mării.

— Bine ai venit acasă, mătuşă!

Scoţianul înaintă şi barba lui aurie sclipi întâlnind lumina soarelui. Diana îl privi uluită, după care izbucni într-un hohot de plâns.

— Gata, gata! Gallowglass o săltă într-o îmbrăţişare ca de urs. A trecut ceva vreme de când apariţia mea a făcut-o pe o femeie să bufnească în plâns. De altfel, eu sunt cel care ar trebui să lăcrimeze acum, când ne întâlnim din nou. Din punctul tău de vedere, au trecut doar câteva zile de când am vorbit ultima oară. După socoteala mea, s-au scurs secole.

Ceva misterios licări în jurul trupului Dianei, precum o lumânare care se aprinde încet. Sarah clipi. Chiar trebuia să mai lase băutura.

Matthew şi nepotul său se uitară unul la altul. Expresia de pe chipul celui dintâi deveni şi mai îngrijorată pe măsură ce plânsul Dianei se înteţea, iar strălucirea din jurul ei era tot mai intensă.

— Lasă-l pe Matthew să te ducă sus!

Gallowglass băgă mâna într-un buzunar şi scoase o eşarfă galbenă, mototolită. I-o oferi Dianei, ascunzând-o cu grijă de privirile celorlalţi.

— Se simte bine? Întrebă Sarah.

— E doar un pic obosită, spuse Gallowglass, zorind-o pe Diana împreună cu Matthew spre izolatele încăperi din turn ale soţului ei.

După plecarea lor, fragila stăpânire de sine a lui Sarah se risipi, şi ea începu să plângă. Retrăia în fiecare zi evenimentele din preajma morţii lui Em, dar împreună cu Diana procesul i se părea şi mai dureros. Fernando îşi făcu apariţia cu un aer îngrijorat.

— Nu-i nimic Sarah. Descarcă-te! Murmură el, luând-o în braţe.

— Unde ai fost când am avut nevoie de tine? Îl întrebă ea, şi plânsul i se transformă în hohote.

— Acum sunt aici, spuse Fernando, legănând-o uşor. Iar Diana şi Matthew sunt acasă, în siguranţă.

— Tremur şi nu mă pot opri.

Dianei îi clănţăneau dinţii, iar mâinile şi picioarele îi tresăreau trase parcă de sfori invizibile. Gallowglass stătea deoparte, cu buzele strânse în timp ce Matthew îşi înfăşura soţia într-o pătură.

— E şocul, *mon coeur,* murmură el, sărutând-o pe obraz.

Nu era vorba numai de moartea lui Emily, ci şi de mai vechile amintiri legate de traumatizanta pierdere a părinţilor ei. Matthew îi masă braţele, pe deasupra păturii.

— Poţi să aduci nişte vin, Gallowglass?

— Nu, n-am voie. Copiii. Începu Diana. Expresia îi deveni deznădăjduită, şi ochii i se umeziră din nou. N-au s-o cunoască niciodată pe Em. Copiii noştri o să crească fără s-o cunoască pe

Em.

— Poftim!

Gallowglass îi întinse lui Matthew o ploscă de argint. Unchiul său îl privi recunoscător.

— Şi mai bine, spuse el, trăgând dopul. Doar o înghiţitură, Diana! N-o să le facă rău gemenilor şi o să te ajute să te liniştești. O s-o rog pe Marthe să aducă sus un ceai negru cu mult zahăr.

— Am să-l omor pe Peter Knox! Zise Diana cu înverşunare după ce luă o gură de whisky.

Lumina din jurul ei deveni şi mai puternică.

— Nu astăzi, spuse ferm Matthew şi îi dădu înapoi plosca lui Gallowglass.

— Aura mătuşii e aşa strălucitoare de când v-aţi întors?

Gallowglass n-o mai văzuse pe Diana Bishop din 1591, dar nu-şi amintea ca aura ei să fi fost atât de uşor observabilă.

— Da. Folosea o vrajă de deghizare. Şocul trebuie s-o fi dereglat, răspunse Matthew, lăsându-şi soţia pe canapea. Voia ca Emily şi Sarah să se bucure de faptul că vor fi bunici înainte de a începe să-i pună întrebări despre noile ei puteri.

Gallowglass îşi înghiţi o înjurătură.

— E mai bine? Întrebă Matthew, sărutând degetele Dianei.

Ea dădu din cap în semn de încuviinţare. Gallowglass observă că încă îi clănţăneau dinţii. Îl durea să se gândească la efortul pe care mătuşa lui îl făcea probabil ca să se stăpânească.

— îmi pare rău pentru Emily, spuse Matthew, cuprinzând în palme faţa Dianei.

— Oare e vina noastră? Oare am stat prea mult în trecut, cum spunea tata?

Diana vorbea atât de încet, încât până şi lui Gallowglass îi venea greu s-o audă.

— Bineînţeles că nu, răspunse el, cu glas repezit. Peter Knox e de vină. Nimeni altcineva.

— Hai să nu ne facem acum probleme în legătură cu vinovaţii! Zise Matthew, deşi privirea îi era furioasă.

Gallowglass dădu din cap în semn că înţelege. Unchiul lui avea să aibă multe de spus despre Knox şi Gerbert. Dar mai târziu. Acum era preocupat de soţia lui.

— Sunt sigur că Emily ar vrea să te concentrezi şi să ai grijă de tine şi de Sarah. Deocamdată e suficient.

Matthew dădu spre spate şuviţele arămii lipite de obrajii Dianei din pricina lacrimilor.

— Ar trebui să mă întorc jos, spuse ea, ducând la ochi eşarfa de un galben strălucitor a lui Gallowglass. Sarah are nevoie de mine.

— Hai să mai stăm puţin aici sus! Aşteapt-o pe Marthe să aducă ceaiul! Zise Matthew şi se aşează lângă ea.

Diana se sprijini de trupul lui, respirând cu sughiţuri, în timp ce încerca să-şi reţină lacrimile.

— Vă las, zise cu glas răguşit Gallowglass.

Matthew dădu din cap în semn de recunoştinţă tăcută.

— Mulţumesc, Gallowglass, spuse Diana, întinzându-i eşarfa.

— Păstreaz-o! Zise el şi se întoarse către scări.

— Suntem singuri. Acum nu mai trebuie să fii curajoasă, îi murmură Matthew soţiei sale, în timp ce Gallowglass cobora treptele în spirală.

Ii lăsa pe Matthew şi pe Diana înlănţuiţi într-un nod de nedesfăcut, cu chipurile

contorsionate de durere, căci fiecare oferea celuilalt alinarea pe care n-o putea găsi pentru sine.

N-ar fi trebuit să te chem niciodată aici. Ar fi trebuit să găsesc o altă cale de a-mi obţine răspunsurile. Emily se întoarse cu faţa către cea mai bună prietenă a ei. *Tu ar fi trebuit să rămâi cu Stephen.*

Prefer să fiu aici, alături de fiica mea, decât oriunde altundeva, spuse Rebecca Bishop. *Stephen înţelege.* Se îndreptă din nou către Diana şi Matthew, încă înlănţuiţi în îmbrăţişarea lor îndurerată.

Nu-ţifiefrică!Matthew o să aibă grijă de ea, zise Philippe. Incă încerca s-o înţeleagă pe Rebecca Bishop. Era o fiinţă neobişnuit de interesantă şi la fel de pricepută la păstrarea secretelor ca orice vampir.

O să aibă grijă unul de celălalt, replică Rebecca, ţinându-şi mâna în dreptul inimii, *am ştiut că o să se întâmple exact aşa.*

CAPITOLUL 2

Matthew coborî în fug ă scara spiralată ce se încolăcea între camerele din turnul lui de la Sept-Tours şi etajul principal al castelului. Evită locul alunecos de pe cea de-a treisprezecea treaptă şi peticul aspru de pe cea de-a şaptesprezecea, acolo unde sabia lui Baldwin lovise marginea în toiul uneia dintre certurile lor.

Clădise turnul suplimentar ca pe un refugiu personal, departe de agitaţia necontenită ce îi înconjura pe Philippe şi Ysabeau. Familiile de vampiri erau mari şi zgomotoase, cu două sau mai multe neamuri ce se adunau laolaltă fără să se simtă prea bine şi încercau să trăiască precum o singură haită fericită. Lucru ce se întâmplă arareori în cazul prădătorilor, chiar şi al celor care merg pe două picioare şi locuiesc în case frumoase. Drept rezultat, turnul lui Matthew fusese proiectat în primul rând pentru apărare. Nu avea uşi care să ascundă apropierea furişă a unui vampir şi nici o altă cale de ieşire în afara celei prin care se şi intra. Planurile concepute cu grijă spuneau foarte multe despre relaţia pe care o avea cu fraţii şi surorile lui.

În seara aceasta însă, lui Matthew i se părea că izolarea turnului său îl limitează, că era cu totul deosebită de viaţa încărcată pe care el şi Diana şi-o făuriseră în Londra elisabetană, înconjuraţi de familie şi prieteni. Munca de spion al reginei fusese solicitantă, dar îi adusese satisfacţii. Din fosta lui postură de membru al Congregaţiei, reuşise să salveze câteva vrăjitoare de la spânzurătoare. Diana începuse să se deprindă cu puterile ei, proces ce avea să dureze probabil toată viaţa. Adoptaseră chiar şi doi copii orfani, cărora le oferiseră şansa la un viitor mai bun. Viaţa lor în secolul al XVI-lea nu fusese uşoară, însă zilele le erau pline de dragoste şi de speranţa ce o învăluia pe Diana oriunde ar fi mers. Aici, la Sept-Tours, păreau înconjuraţi din toate părţile de moarte şi de neamul de Clermont.

Combinaţia aceasta îl neliniştea pe Matthew, şi mânia pe care şi-o ţinea în frâu cu atâta grijă atunci când Diana se afla în preajma lui era periculos de aproape de suprafaţă. Furia sângelui, boala pe care o moştenise de la Ysabeau atunci când aceasta îl crease, putea să pună iute stăpânire pe mintea şi sufletul unui vampir, eliminând cu totul raţiunea ori controlul. În strădania sa de a-şi înfrâna maladia, Matthew fusese de acord, fără prea mare tragere de inimă, s-o lase pe Diana în grija mamei lui cât timp el se plimba în jurul castelului împreună cu

câinii săi, Fallon şi Hector, încercând să-şi limpezească gândurile.

Gallowglass fredona un cântec marinăresc în sala cea mare a castelului. Din motive pe care Matthew nu le putea pricepe, fiecare al doilea vers era întrerupt de ocări şi ultimatumuri. După o clipă de nehotărâre, curiozitatea lui Matthew birui.

— Al dracului balaur!

Gallowglass coborâse o suliţă din depozitul secret de arme de la intrare şi o flutura încet prin aer.

— „Adio şi rămâneţi cu bine, voi, domniţe ale Spaniei!" Fă-te-n- coace, altfel bunica o să te fiarbă în vin alb şi o să te dea de mâncare câinilor! „Căci am primit ordin să navigăm spre vechea Anglie." Ce-o fi în capul tău de zburătăceşti prin toată casa ca un papagal sărit de pe fix? „Şi s-ar putea să nu vă mai vedem niciodată, frumoase domniţe."[2]

— Ce naiba faci? Întrebă Matthew.

Gallowglass îşi întoarse ochii mari şi albaştri către unchiul lui. Purta un tricou negru împodobit cu un craniu şi două oase încrucişate. Ceva îi crestase spatele, despicându-l de la umărul stâng până la şoldul drept. Găurile din blugii lui păreau a fi rezultatul uzurii, nu al vreunei încăierări, iar părul îi era ciufulit chiar şi după propriile standarde. Ysabeau începuse să-l numească „Sir Vagabond", dar asta nu-l făcuse să aibă mai mare grijă de el însuşi.

— încerc să prind animăluţul nevesti-tii.

Gallowglass împunse brusc în sus cu suliţa. Se auzi un ţipăt de surprindere, urmat de o ploaie de solzi verzi ce se sfărâmară precum mica în clipa când atinseră podeaua. Părul blond de pe braţele lui Gallowglass sclipi de praf iridescent. Vampirul strănută.

Corra, duhul Dianei, stătea agăţată cu ghearele de balconul pentru menestreli, cârâind fără oprire şi plescăind din limbă. Îl salută pe Matthew fluturând din coada ghimpată şi străpungând o nepreţuită tapiţerie ce înfăţişa un inorog într-o grădină. Matthew tresări.

— O încolţisem în capelă, sus, lângă altar, dar e o fetişcană tare vicleană, zise Gallowglass cu o urmă de mândrie. Stătea ascunsă deasupra mormântului bunicului, cu aripile întinse. Am confundat-o cu o efigie. Acum uită-te la ea! Stă cocoţată pe grinzi, îngâmfată ca un drac şi de două ori mai enervantă. Poftim, şi-a vârât coada într-una dintre pânzele preferate ale lui Ysabeau! Pe bunica o s-o apuce damblaua.

— Dacă balaurul seamănă măcar puţin cu stăpâna ei, încolţirea n-o să sfârşească bine, zise calm Matthew. Incearcă mai degrabă să stai de vorbă cu ea!

— O, daa! Asta funcţionează foarte bine în cazul mătuşii Diana! Gallowglass pufni. Ce te-a apucat de ai lăsat-o pe Corra să-ţi scape din ochi?

— Cu cât e mai activ balaurul, cu atât mai calmă pare Diana, zise Matthew.

— Poate, dar Corra e inamicul numărul unu al decoraţiunilor interioare. In după-amiaza asta a spart una dintre vazele preferate de Sevres[3] ale bunicii.

— Dacă nu era una dintre cele albastre, cu capete de lei, pe care i le-a dăruit Philippe, nu mi-aş face griji. Matthew gemu însă văzând expresia de pe chipul lui Gallowglass. *Merde*[4]*!*

— Asta a fost şi reacţia lui Alain.

Scoţianul se sprijini în suliţa lui.

— Ysabeau va trebui să se descurce cu un vas în minus, zise Matthew. O fi Corra enervantă, dar Diana doarme adânc pentru prima oară de când ne-am întors acasă.

— A, păi atunci e bine! Spune-i lui Ysabeau că stângăcia Correi le face bine nepoţeilor. Ai să vezi că o să-şi ofere vazele pe post de jertfe. Intre timp, eu o să încerc s-o distrez pe zgripţuroaica asta zburătoare pentru ca mătuşa să poată dormi.

— Şi cum ai de gând să faci asta? Întrebă Matthew cu scepticism.

— O să-i cânt, bineînţeles.

Gallowglass ridică privirea. Corra gânguri când îl văzu din nou atent la ea şi îşi mai întinse puţin aripile, astfel încât să reflecte lumina torţelor înfipte în suporturi de-a lungul zidurilor. Luând asta drept un semn de încurajare, Gallowglass trase adânc aer în piept şi începu o altă baladă răsunătoare.

— „Capul mi se învârte, o flacără mă ia, / Iubesc ca orice dragon. / Spune, ştii cum o cheamă pe iubita mea?“

Corra clănţăni din dinţi în semn de aprobare. Gallowglass rânji şi începu să-şi mişte suliţa ca pe un metronom. Îi făcu semn din sprâncene lui Matthew şi cântă mai departe:

I-am trimis podoabe fără de sfârşit,
Nestemate, perle, ca s-o învăţ civilizată
Până când, nemaiavând ce să-i trimit,
La naiba am trimis-o chiar pe fată,[5]

— Baftă! Murmură Matthew, sperând sincer că balaurul nu pricepea versurile.

Cercetă încăperile din apropiere, înregistrând şi catalogând cine unde era. Hamish se afla în biblioteca familiei şi se ocupa de acte, judecând după sunetul stiloului care zgâria hârtia şi după mirosul slab de levănţică şi mentă piperată pe care îl răspândea. Matthew şovăi preţ de câteva clipe, apoi împinse uşa.

— Ai timp pentru un vechi prieten? Întrebă el.

— începeam să cred că mă eviţi.

Hamish Osborne lăsă jos stiloul şi îşi slăbi nodul cravatei acoperite cu un imprimeu floral vărătic pe care majoritatea bărbaţilor n-ar fi avut curajul să-l poarte. Chiar şi în zona rurală a Franţei, era îmbrăcat ca pentru o întâlnire cu membrii parlamentului, în costum bleumarin cu dungi subţiri şi o cămaşă de culoarea levănţicii. Hainele îl făceau să pară un tânăr spilcuit din vremurile regelui Edward al VII-lea[6].

Matthew ştia că demonul încerca să stârnească o ceartă. El şi Hamish erau prieteni de zeci de ani, încă de când lucrau amândoi la Oxford. Prietenia lor se baza pe respect reciproc şi rămăsese puternică datorită compatibilităţii între minţile lor ascuţite. În cazul lor, până şi un simplu schimb de replici putea fi complicat şi strategic precum un joc de şah între doi maeştri. Dar discuţia lor începuse de prea puţin timp pentru ca Matthew să se lase dezavantajat.

— Ce mai face Diana?

Hamish observase refuzul intenţionat al prietenului său de a muşca momeala.

— Cam cum era de aşteptat.

— Aş fi întrebat-o eu însumi, firește, dar nepotul tău mi-a spus să plec. Hamish luă un pahar cu vin şi sorbi din el. Vrei puţin vin?

— E din pivniţa mea sau a lui Baldwin? Se interesă Matthew.

Întrebarea aceasta aparent inofensivă voia să-i amintească prietenului său că acum, după ce

el şi Diana se întorseseră, Hamish ar fi putut fi nevoit să aleagă între Matthew şi restul neamului de Clermont.

— E de Bordeaux.

Hamish roti conţinutul din pahar, aşteptând o reacţie.

— Scump. Vechi. Fin.

Buzele lui Matthew se curbară.

— Mulţumesc, nu. Eu n-am avut niciodată predilecţia familiei mele pentru chestia aia.

Ar fi preferat să umple fântânile din grădină cu preţioasa rezervă de Bordeaux a lui Baldwin, decât s-o bea.

— Care-i povestea cu dragonul? Un muşchi de pe faţa lui Hamish tresări, însă Matthew nu-şi putu da seama dacă de furie ori de amuzament. Gallowglass zice că Diana l-a adus înapoi drept suvenir, dar nimeni nu-l crede.

— E a Dianei, răspunse Matthew. Va trebui s-o întrebi pe ea.

— Să ştii că ai făcut pe toată lumea Sept-Tours să tremure de frică. Odată cu această bruscă schimbare de subiect, Hamish veni mai aproape. Restul încă nu şi-au dat seama că, de fapt, cea mai înspăimântătoare persoană din castel eşti *tu.*

— Şi "William ce mai face?

Matthew putea să execute o schimbare ameţitoare de subiect cu aceeaşi eficienţă ca un demon.

— Dragonul de "William şi-a îndreptat afecţiunea în altă parte.

Hamish strâmbă din buze şi se întoarse cu spatele. Tulburarea lui vădită le încheie pe neaşteptate jocul.

— îmi pare foarte rău, Hamish. Matthew crezuse că relaţia avea să dureze. William te iubea.

— Nu îndeajuns. Demonul ridică din umeri, dar nu-şi putu ascunde durerea din privire. Mă tem că va trebui să-ţi îndrepţi speranţele romantice către Marcus şi Phoebe.

— Cu ea abia dacă am vorbit, zise Matthew. Oftă şi îşi turnă un pahar din vinul de Bordeaux al lui Baldwin. Ce poţi să-mi spui despre Phoebe?

— Tânăra domnişoară Taylor lucrează la una dintre casele de licitaţii din Londra. Sotheby's sau Christie's. Mereu le încurc, răspunse Hamish, cufundându-se într-un fotoliu din piele aflat în faţa şemineului rece. Marcus a cunoscut-o în timp ce cumpăra ceva pentru Ysabeau. Cred că treaba e serioasă.

— Este. Matthew îşi luă vinul şi începu să umble încoace şi încolo, pe lângă rafturile cu cărţi înşirate de-a lungul pereţilor. Are mirosul lui Marcus pe tot trupul. S-au împerecheat.

— Bănuiam eu. Hamish sorbi, urmărind mişcările neliniştite ale prietenului său. Desigur, nimeni n-a spus nimic. Familia ta i-ar putea învăţa şi pe cei de la MI6[7] câte ceva despre secrete.

— Ysabeau ar fi trebuit să-l oprească. Phoebe e prea tânără pentru o relaţie cu un vampir, zise Matthew. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci şi doi de ani, şi totuşi Marcus a încurcat-o într-o legătură irevocabilă.

— O, da, a-i interzice lui Marcus să se îndrăgostească ar fi mers de minune! Remarcă Hamish, şi pronunţia scoţiană i se îngroşă de amuzament. Se dovedeşte la fel de căpos ca tine când vine vorba de dragoste.

— Poate dacă s-ar fi gândit la misiunea lui de conducător al Cavalerilor lui Lazăr.

— Opreşte-te, Matt, înainte de a spune ceva atât de nedrept, încât s-ar putea să nu te iert niciodată! Glasul lui Hamish era ca un bici. Ştii cât de greu e să fii Marele Maestru al frăţiei. Lumea s-a aşteptat ca Marcus să se ridice la nişte standarde destul de înalte. Şi, vampir sau nu, el nu e cu mult mai în vârstă decât Phoebe.

Ordinul Cavalerilor lui Lazăr apăruse pe vremea cruciadelor, înfiinţat pentru a proteja interesele vampirilor într-o lume dominată tot mai mult de oameni. Philippe de Clermont, perechea lui Ysabeau, fusese primul Mare Maestru. Dar el reprezenta o figură legendară, nu doar în rândul vampirilor, ci şi printre celelalte fiinţe. Era imposibil ca vreo altă persoană să atingă nivelul lui.

— Ştiu, dar să se îndrăgostească. Protestă Matthew, tot mai furios.

— Marcus a făcut o treabă strălucită, fără nici un „dar", îl întrerupse Hamish. A recrutat noi membri şi a controlat toate detaliile financiare ale operaţiunilor noastre. A cerut ca membrii Congregaţiei să-l pedepsească pe Knox pentru faptele comise aici în luna mai şi a solicitat în mod formal revocarea legământului. Nimeni n-ar fi putut să facă mai mult. Nici măcar tu.

— Pedepsirea lui Knox nu rezolvă nici pe departe problema celor întâmplate. El şi Gerbert mi-au tulburat căminul. Knox a ucis o femeie care îi era ca o mamă soţiei mele.

Matthew îşi dădu peste cap vinul, în încercarea de a-şi îneca mânia.

— Emily a suferit un atac de cord, îl preveni Hamish. Marcus a spus că nu avem cum să ştim cauza.

— Eu ştiu foarte bine, zise Matthew cuprins brusc de furie şi îşi azvârli paharul gol în partea cealaltă a camerei.

Acesta se izbi de marginea unuia dintre rafturile cu cărţi, împrăştiind cioburi de sticlă pe covorul gros. Hamish făcu ochii mari.

— Acum copiii noştri n-o să mai aibă niciodată şansa de -a o cunoaşte pe Emily. Iar Gerbert, care vreme de secole a avut o relaţie apropiată cu familia noastră, a stat deoparte şi s-a uitat la Knox bine mersi, ştiind că Diana e perechea mea.

— Toată lumea de aici a spus că n-ai să laşi justiţia Congregaţiei să-şi urmeze cursul. Nu i-am crezut.

Lui Hamish nu-i plăceau schimbările pe care le vedea la prietenul său. Era ca şi cum traiul în secolul al XVI-lea ar fi rupt coaja de pe o rană veche, uitată.

— Ar fi trebuit să mă ocup de Gerbert şi Knox după ce au ajutat-o pe Satu Jarvinen s-o răpească pe Diana şi s-o ţină prizonieră în castelul La Pierre. Dacă aş fi făcut-o, Emily ar mai fi trăit şi azi. Umerii lui Matthew se încordară de remuşcare. Dar Baldwin mi-a interzis. A spus că, şi aşa, Congregaţia avea destule necazuri pe cap.

— Te referi la crimele comise de vampiri? Întrebă Hamish.

— Da. A zis că, dacă i-aş provoca pe Gerbert şi Knox, n-aş face decât să înrăutăţesc situaţia.

Ştiri despre crimele acelea (artere retezate, absenţa urmelor de sânge, atacuri aproape animalice asupra trupurilor omeneşti) apăruseră în ziare de la Londra până la Moscova. Fiecare reportaj se concentra asupra ciudatei metode a ucigaşului şi ameninţa să-i aducă pe vampiri în atenţia oamenilor.

— N-o să fac greşeala de a păstra din nou tăcerea, continuă Matthew. Cavalerii lui Lazăr şi neamul de Clermont poate că nu sunt în stare să-mi protejeze soţia şi pe rudele ei, dar eu cu siguranţă sunt.

— Tu nu eşti un ucigaş, Matt! Insistă Hamish. Nu te lăsa orbit de furie!

Vampirul îşi întoarse ochii negri înspre el, şi Hamish păli. Deşi ştia că Matthew era puţin mai aproape de regnul animal decât majoritatea fiinţelor care umblau pe două picioare, nu-l văzuse nicicând semănând atât de mult cu un lup periculos.

— Eşti sigur, Hamish?

Matthew clipi din ochii lui ca de obsidian, după care se răsuci şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

Urmărind mirosul distinct de rădăcină de lemn-dulce al lui Marcus Whitmore, amestecat în seara aceea cu parfumul îmbătător al liliacului, Matthew reuşi să dea cu uşurinţă de urma fiului său, în apartamentele familiei de la primul etaj al castelului. Îl mustra conştiinţa când se gândea la ce ar fi putut auzi Marcus în timpul înfierbântatului schimb de replici de mai devreme, dat fiind auzul lui ascuţit de vampir. Strânse din buze când nasul îl conduse către o uşă aflată chiar lângă scări şi îşi potoli scânteia de furie ce însoţi descoperirea că Marcus folosea vechiul birou al lui Philippe.

Bătu şi, fără să aştepte vreun răspuns, împinse uşa grea din lemn. Cu excepţia luciosului laptop argintiu aşezat pe birou acolo unde obişnuia să stea sugativa, camera arăta exact ca în ziua aceea din 1945 în care Philippe de Clermont murise. Pe masa de lângă uşă stătea acelaşi telefon din plastic vechi. Teancuri de plicuri subţiri, alături de hârtii îndoite şi îngălbenite, aşteptau ca Philippe să-i scrie unuia dintre numeroşii săi corespondenţi. Pe perete era prinsă o hartă a Europei, pe care Philippe o folosea pentru a urmări poziţiile armatei lui Hitler.

Matthew închise ochii, copleşit brusc de o durere crâncenă. Ceea ce *nu* prevăzuse tatăl lui fusese faptul că avea să cadă în mâinile naziştilor. Unul dintre neaşteptatele daruri ale călătoriei lor în timp îl reprezentase şansa de a-l revedea pe Philippe şi a face pace cu el. Preţul pe care trebuia să-l plătească era sentimentul pierderii atunci când înfrunta, din nou, o lume din care Philippe de Clermont lipsea.

Când deschise iar ochii, Matthew dădu de chipul furios al lui Phoebe Taylor. Într-o fracţiune de secundă, Marcus îşi aşeză trupul între tatăl său şi femeia cu sânge cald. Matthew fu mulţumit să vadă că fiul lui nu-şi pierduse complet minţile atunci când se împerechease, deşi, dacă el însuşi ar fi vrut să-i facă rău lui Phoebe, fata ar fi fost moartă deja.

— Bună, Marcus!

Matthew îşi salută scurt fiul, după care privi în spatele lui. Phoebe nu era deloc genul lui. Marcus preferase întotdeauna roşcatele.

— Când ne-am întâlnit prima oară, n-am avut timp pentru o prezentare aşa cum se cuvine. Eu sunt Matthew Clairmont. Tatăl lui Marcus.

— Ştiu cine sunteţi.

Cuviinciosul accent britanic al lui Phoebe era cel obişnuit în şcolile publice, în casele boiereşti şi în familiile aristocrate decăzute. Marcus, idealistul democrat al neamului lor, se îndrăgostise de o fată cu sânge albastru.

— Bine aţi venit în familie, domnişoară Taylor!

Matthew se înclină pentru a-şi ascunde un zâmbet.

— Phoebe, vă rog.

Cât ai clipi, fata îl ocoli pe Marcus, venind cu mâna dreaptă întinsă. Matthew n-o luă în seamă.

— în cercurile cele mai politicoase, domnule profesor, acesta e momentul în care îmi luaţi mâna şi o strângeţi.

Tânăra avea un aer extrem de iritat, dar rămăsese cu mâna întinsă.

— Eşti înconjurată de vampiri. Ce te-a făcut să crezi că vei găsi aici civilizaţie?

Matthew o cercetă fără să clipească. Stânjenită, Phoebe îşi feri privirea.

— Poate crezi că salutul meu e inutil de formal, Phoebe, dar nici un vampir nu se atinge de perechea altuia, nici măcar de logodnica lui, fără să fi primit permisiunea.

Se uită în jos, la smaraldul de mari dimensiuni aflat pe degetul mijlociu de la mâna stângă a fetei. Marcus câştigase piatra la un joc de cărţi ce avusese loc la Paris, cu sute de ani în urmă. Şi atunci, şi acum, valora o mică avere.

— Ah! Marcus nu mi-a spus asta, zise Phoebe, încruntându-se.

— Nu, dar ţi-am dat câteva reguli simple. Poate că e timpul să le recapitulăm, îi murmură Marcus logodnicei sale. Dacă tot ne apucăm, o să ne exersăm şi jurămintele pentru nuntă.

— De ce? Tot n-o să găseşti cuvântul „supunere“ în ele, replică Phoebe pe un ton tranşant.

Înainte ca discuţia să se încingă, Matthew tuşi din nou.

— Am venit să-mi cer scuze pentru ieşirea mea din bibliotecă, începu el. În momentul de faţă sunt prea iute la mânie. Te rog să-mi ierţi temperamentul!

Era mai mult decât temperament, dar Marcus, ca şi Hamish, nu ştia asta.

— Ce ieşire? Se încruntă Phoebe.

— Nu-i nimic, răspunse Marcus, deşi aerul lui lăsa să se înţeleagă altceva.

— Mă întrebam şi dacă ai vrea s-o consulţi pe Diana. După cum fără îndoială ştii deja, e însărcinată cu gemeni. Cred că a intrat în trimestrul al doilea, dar n-am avut acces la îngrijire medicală aşa cum se cuvine, şi aş vrea să fiu sigur.

Ramura de măslin întinsă de Matthew, asemenea mâinii lui Phoebe, rămase în aer vreme de câteva clipe lungi înainte de a fi luată în seamă.

— B-bineînţeles, se bâlbâi Marcus. Iţi mulţumesc că ai încredere s-o laşi pe Diana în grija mea. N-o să te dezamăgesc. Iar Hamish are dreptate, adăugă el. Chiar dacă i-aş fi făcut o autopsie lui Emily (lucru pe care Sarah nu l-a vrut), n-ar fi existat nici o cale de a stabili dacă a fost ucisă de magie sau a murit din cauze naturale. S-ar putea să nu aflăm niciodată.

Matthew nu se obosi să-l contrazică. Intenţiona să afle exact ce rol jucase Knox în moartea lui Emily, căci de asta aveau să depindă viteza cu care urma să-l ucidă şi câtă suferinţă intenţiona să-i rezerve mai întâi.

— Phoebe, mi-a făcut plăcere, zise el.

— Asemenea.

Fata minţea politicos şi convingător. Avea să fie un adaos util la haita de Clermont.

— Vino s-o vezi pe Diana mâine dimineaţă, Marcus! Te aşteptăm.

Cu un ultim zâmbet şi încă o plecăciune superficială adresată fascinantei Phoebe Taylor, Matthew părăsi încăperea.

Hoinăreala nocturnă în jurul castelului Sept-Tours nu-i potolise neliniştea, nici furia. Ba, mai mult, stăpânirea lui de sine se fisurase şi mai tare. Frustrat, Matthew se întoarse către apartamentele sale pe un drum ce trecea prin dreptul foişorului şi al capelei castelului. Acolo se aflau monumente comemorative închinate membrilor familiei de Clermont trecuţi în nefiinţă (Philippe, Louisa, fratele ei geamăn Louis, Godfrey, Hugh), dar şi unora dintre copiii

lor, prietenilor şi servitorilor îndrăgiţi.

— Bună dimineaţa, Matthew!

Miresme de şofran şi portocale amare umplură aerul.

„Fernando.“ După o lungă pauză, Matthew se sili să se întoarcă.

Străvechea uşă din lemn a capelei stătea de obicei închisă, căci numai Matthew venea acolo. In noaptea aceasta însă, era deschisă şi primitoare, iar în lumina caldă a lumânărilor dinăuntru se zărea silueta unui bărbat.

— Speram să te întâlnesc.

Fernando îşi întinse larg braţul în semn de invitaţie.

Îşi privi cumnatul cum se îndreaptă spre el şi îi cercetă trăsăturile, căutând semnele care avertizau că Matthew avea necazuri: pupilele dilatate, umerii încreţiţi ce aminteau de felul în care se zbârleşte un lup atunci când e mânios, vocea aspră, venind din adâncul gâtului.

— Trec inspecţia? Întrebă Matthew, incapabil să-şi alunge tonul defensiv din glas.

— Merge.

Fernando închise bine uşa în urma lor.

— La limită.

Matthew îşi trecu uşor degetele de-a lungul sarcofagului lui Philippe, aşezat în centrul capelei, apoi începu să se plimbe agitat prin încăpere, în timp ce Fernando îl urmărea cu ochii lui căprui-închis.

— Felicitări pentru căsătorie, Matthew! Zise el. Deşi n-am întâlnit-o încă pe Diana, Sarah mi-a spus atâtea poveşti despre ea, încât am impresia că suntem vechi prieteni.

— îmi pare rău, Fernando, doar că. Începu Matthew cu un aer vinovat.

Fernando ridică o mână pentru a-l opri.

— Nu-i nevoie de scuze.

— îţi mulţumesc că ai grijă de mătuşa Dianei, zise Matthew. Ştiu cât de greu îţi este să fii aici.

— Văduva avea nevoie de cineva care să se gândească mai întâi la durerea ei. Exact aşa cum ai făcut tu pentru mine după moartea lui Hugh, spuse simplu Fernando.

La Sept-Tours, toată lumea, de la Gallowglass şi grădinar până la Victoire şi Ysabeau, o numea pe Sarah după relaţia ei cu Emily în loc să-i spună pe nume, atunci când ea nu se afla în cameră. Era un titlu respectuos, dar şi un memento permanent al pierderii suferite de Sarah.

— Trebuie să te întreb, Matthew: Diana ştie despre furia sângelui?

Fernando vorbea cu glas scăzut. Zidurile capelei erau groase şi puţine sunete treceau de ele, însă era mai înţelept să-şi ia măsuri de precauţie.

— Bineînţeles că ştie.

Matthew căzu în genunchi în faţa unei mici grămezi de armuri şi arme, aranjate într-una dintre nişele sculptate ale capelei. Locul era îndeajuns de mare pentru a găzdui un sicriu, însă Hugh de Clermont fusese ars pe rug şi nu lăsase în urmă un trup care să fie înmormântat. Matthew ridicase în schimb, din lemn vopsit şi din metal, un monument comemorativ în onoarea fratelui său preferat: scutul acestuia, mănuşile lui din fier, cămaşa lungă de zale, armura, sabia şi coiful lui.

— Iartă-mă că te-am insultat, sugerând că i-ai ascunde ceva atât de important celei pe care o iubeşti. Fernando îi trase o palmă lui Matthew. Mă bucur că i-ai mărturisit soţiei tale, dar meriţi să fii biciuit pentru că nu le-ai spus nici lui Marcus, nici lui Hamish. Şi nici lui Sarah.

— Chiar te rog să încerci!

Replica lui Matthew conţinea o ameninţare care l-ar fi alungat pe oricare alt membru al familiei, însă nu şi pe Fernando.

— Ţi-ar plăcea o pedeapsă directă, nu-i aşa? Dar nu scapi tu atât de uşor! Nu de data asta.

Îngenunche alături de el.

Urmă o lungă tăcere, timp în care Fernando aşteptă ca Matthew să lase garda jos.

— Furia sângelui. S-a agravat.

Matthew îşi coborî fruntea deasupra mâinilor încleştate, într-o poziţie de rugăciune.

— Bineînţeles că s-a agravat. Acum te-ai împerecheat. La ce te aşteptai?

Reacţiile chimice şi emoţionale care însoţeau împerecherea erau intense. Până şi vampirilor perfect sănătoşi le venea greu să-şi scape din ochi perechile. Situaţiile în care le era imposibil să fie împreună duceau la iritare, agresivitate, anxietate şi, arareori, la nebunie. Pentru un vampir care suferea de furia sângelui, atât impulsul împerecherii, cât şi efectele separării erau mai intense.

— Mă aşteptam să fac faţă.

Matthew îşi coborî fruntea până când şi-o aşeză pe degete.

— Credeam că dragostea pe care o simt pentru Diana o să fie mai puternică decât boala.

— Of, Matthew! Poţi fi mai idealist decât Hugh în cele mai însorite zile ale lui.

Fernando oftă şi îşi puse o mână liniştitoare pe umărul cumnatului său.

Întotdeauna le oferise sprijin şi alinare celor care aveau nevoie de aşa ceva. Chiar şi atunci când nu meritau. El îl trimisese pe Matthew să studieze alături de chirurgul Albucasis[8] pe vremea când tânărul încerca să depăşească ucigătoarele crize de furie care îi marcaseră primii ani de viaţă ca vampir. Fernando fusese cel care îl apărase de rele pe Hugh (fratele pe care Matthew îl venerase) în timp ce acesta trecea de la câmpurile de luptă la cărţi şi înapoi la câmpurile de luptă. Fără grija lui Fernando, Hugh ar fi apărut la locul bătăliei doar cu un volum de poezie, o sabie tocită şi o singură mănuşă de fier. Şi tot Fernando fusese cel care îi spusese lui Philippe că a-l trimite pe Matthew înapoi la Ierusalim ar fi fost o greşeală îngrozitoare. Din păcate, nici unul nu-l ascultaseră.

— A trebuit să mă silesc să plec de lângă ea în noaptea asta.

Matthew săgeta cu privirea interiorul capelei.

— Nu pot sta locului, îmi doresc foarte mult să ucid ceva, însă chiar şi aşa mi-a fost aproape imposibil să mă aventurez prea departe de sunetul răsuflării ei.

Fernando îl ascultă cu o compasiune tăcută, deşi se întreba de ce Matthew părea atât de surprins. Fu nevoit să-şi amintească faptul că vampirii proaspăt împerecheaţi subestimau deseori forţa cu care legătura îi putea afecta.

— In momentul ăsta Diana vrea să fie aproape de Sarah şi de mine. Dar, când durerea provocată de moartea lui Emily va ceda, ea va voi să-şi reia propria viaţă, zise Matthew, vădit îngrijorat.

— Ei bine, nu va putea. Dacă ai să stai lipit de ea.

Fernando vorbise întotdeauna pe şleau. Idealiştii ca el aveau nevoie de vorbe făţişe, altfel se rătăceau.

— Dacă Diana te iubeşte, se va adapta.

— Nu va fi obligată să se adapteze, zise Matthew printre dinţi. Nu-i voi răpi libertatea,

indiferent cât de mult m-ar costa. In secolul al XVI-lea n-am stat cu ea în fiecare clipă. Nu există nici un motiv ca lucrurile să stea altfel în secolul XXI.

— In trecut ţi-ai stăpânit sentimentele pentru că, ori de câte ori nu erai tu alături de ea, era Gallowglass. Oho, nepotul tău mi-a povestit totul despre cum aţi trăit la Londra şi la Praga, spuse Fernando, căci Matthew se întorsese spre el cu un aer speriat. Şi, dacă nu îl avea pe Gallowglass, era cu altcineva: cu Philippe, cu Davy, cu o altă vrăjitoare, cu Mary, cu Henry. Crezi sincer că telefoanele mobile o să-ţi ofere aceeaşi posibilitate de a ţine legătura cu ea şi de a-ţi păstra controlul asupra ei?

Matthew părea în continuare mânios — furia sângelui era cât pe ce să-i izbucnească —, dar, în acelaşi timp, şi îndurerat. Fernando vedea în asta un pas în direcţia corectă.

— Ysabeau ar fi trebuit să te împiedice să ai o relaţie cu Diana Bishop de îndată ce a fost clar că erai tentat să te împerechezi, zise Fernando cu asprime.

Dacă Matthew ar fi fost copilul lui, el l-ar fi încuiat într-un turn de oţel ca să-l împiedice.

— Nu m-a oprit.

Expresia de pe chipul lui Matthew deveni şi mai îndurerată.

— Nu eram complet împerecheat cu Diana până să ajungem la Sept-Tours în 1590. Philippe ne-a dat binecuvântarea lui.

Gura lui Fernando se umplu de amărăciune.

— Aroganţa acestui individ nu cunoştea limite. Fără îndoială avea de gând să repare totul când voi urma să vă întoarceţi în prezent.

— Philippe ştia că nu va mai fi aici, mărturisi Matthew.

Fernando făcu ochii mari.

— Nu i-am spus noi. Şi-a dat seama singur.

Fernando trase o înjurătură usturătoare. Avea convingerea că Dumnezeul lui Matthew urma să-i ierte blasfemia, de vreme ce în cazul ăsta era meritată din plin.

— Şi împerecherea ta cu Diana a avut loc înainte sau după ce Philippe a însemnat-o cu jurământul lui de sânge?

Chiar şi la sfârşitul călătoriei în timp, legământul pecetluit cu sânge încă putea fi auzit şi, conform lui Verin de Clermont şi lui Gallowglass, rămăsese asurzitor. Din fericire, Fernando nu era un de Clermont get-beget, aşa că nu percepea cântecul sângelui decât ca pe un bâzâit persistent.

— După.

— Desigur. Jurământul legat cu sânge al lui Philippe garanta siguranţa Dianei. *Noli me tangere*[9], zise Fernando clătinând din cap. Gallowglass îşi pierdea vremea veghind-o cu atâta grijă.

— „Nu mă atinge, căci a lui Caesar sunt", răspunse încet, ca un ecou, Matthew. E adevărat. Nici un vampir nu s-a mai legat de ea după aceea. Cu excepţia Louisei.

— Louisa era complet nebună dacă a ignorat dorinţele tatălui tău, comentă Fernando. Să înţeleg că pentru asta a trimis-o Philippe în 1591 la plimbare dincolo de marginile lumii cunoscute.

Decizia păruse întotdeauna bruscă, iar Philippe nu mişcase un deget pentru a răzbuna moartea ei de mai târziu. Fernando puse deoparte informaţia ca s-o analizeze mai târziu.

Uşa se deschise. Pisica lui Sarah, Tabitha, ţâşni în capelă, o mică explozie de blană cenuşie şi

indignare felină. După ea apăru Gallowglass, ţinând într-o mână un pachet de ţigări şi în cealaltă o ploscă de argint. Tabitha se învârti pe lângă picioarele lui Matthew, implorându-l să-i acorde atenţie.

— Mâţa lui Sarah e aproape la fel de enervantă ca balaurul mătuşii.

Gallowglass întinse plosca înspre Matthew.

— Ia de aici! Nu-i sânge, dar nu-i nici chestia aia franţuzească a bunicii. Băutura pe care o serveşte ea e bună de apă de toaletă, dar atât.

Matthew refuză oferta scuturând din cap. Vinul lui Baldwin îi acrea deja stomacul.

— Şi te mai numeşti vampir! Îl dojeni Fernando pe Gallowglass. Dacă până şi *umpequeno dragâo* te face să te apuci de băut!

— încearcă *tu* s-o îmblânzeşti pe Corra, dacă ţi se pare aşa de uşor! Gallowglass luă o ţigară din pachet şi o duse la buze. Sau putem să votăm ce să facem cu ea.

— Să votăm? Întrebă Matthew neîncrezător. De când se votează în familia asta?

— De când Marcus a preluat Cavalerii lui Lazăr, răspunse Gallowglass şi scoase din buzunar o brichetă argintie. Ne înecăm în democraţie din ziua în care ai plecat.

Fernando îl privi critic.

— Ce-i? Exclamă scoţianul, deschizând capacul brichetei.

— Asta-i un loc sfânt, Gallowglass. Şi ştii ce părere are Marcus despre fumat atunci când în casă se află fiinţe cu sânge cald, spuse Fernando cu reproş.

— Şi îţi imaginezi ce părere am eu pe tema asta, când soţia mea însărcinată e la etaj.

Matthew înşfăcă ţigara din gura lui Gallowglass.

— Familia asta era mai simpatică atunci când n-aveam atâtea diplome medicale, zise mâhnit scoţianul. Îmi amintesc de vremurile bune, când ne coseam singuri dacă ne răneam în luptă şi nu dădeam două parale pe nivelurile de fier şi de vitamina D.

— O, da! Fernando ridică mâna, scoţând la iveală o cicatrice zdrenţuită. Vremurile alea au fost într-adevăr glorioase. Iar dibăcia ta cu acul era legendară, *Măcelarule!*

— Am progresat, zise Gallowglass pe un ton defensiv. Sigur, n-am fost niciodată la fel de bun ca Matthew ori Marcus. Dar nu se putea să mergem cu toţii la universitate.

— Câtă vreme Philippe era capul familiei, nu, murmură Fernando. El prefera ca nepoţii şi copiii lui să mânuiască săbii, nu idei. Asta vă făcea pe toţi mult mai docili.

Exista un sâmbure de adevăr în afirmaţia lui şi un ocean de durere în spatele ei.

— Ar trebui să mă întorc la Diana.

Matthew se ridică în picioare şi îşi puse pentru o clipă mâna pe umărul lui Fernando, apoi se întoarse şi dădu să plece.

— Aşteptarea n-o să-ţi uşureze sarcina de a le povesti lui Marcus şi lui Hamish despre furia sângelui, prietene, îl avertiză Fernando, oprindu-l în loc.

— Credeam că, după atâţia ani, secretul meu e în siguranţă, spuse Matthew.

— Secretele, ca şi morţii, nu rămân întotdeauna îngropate, zise Fernando cu tristeţe. Spune-le! Curând!

Matthew se întoarse în turnul lui mai agitat decât plecase. Ysabeau se încruntă când îl văzu.

— Iţi mulţumesc că ai vegheat-o pe Diana, *maman,* spuse el, sărutând-o pe obraz.

— Şi tu, fiule?

Ysabeau îşi puse o palmă pe obrazul lui, căutând, ca şi Fernando, semnele furiei sângelui.

— Ar trebui să te veghez şi pe tine?

— Sunt bine. Sincer! Spuse Matthew.

— Desigur, replică Ysabeau.

Cuvântul ăsta însemna multe lucruri în lexiconul privat al mamei lui. Dar nu însemna niciodată că ea îţi dă dreptate.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt în camera mea.

După ce sunetul paşilor liniştiţi ai lui Ysabeau se pierdu în depărtare, Matthew deschise larg ferestrele şi trase un scaun lângă ele. Sorbi mireasma intensă de turiţă a verii şi parfumul ultimelor micşunele. Sunetul respiraţiei regulate a Dianei, venit de la etaj, se amesteca printre celelalte cântece ale nopţii pe care numai vampirii le puteau auzi: pocnetele rădaştelor care îşi încleştau coarnele în lupta pentru femele, horcăitul pârşilor ce alergau printre creneluri, chiţăitul ascuţit al fluturilor cap-de-mort, mişunatul jderilor de pădure care se căţărau în copaci. Judecând după mormăiturile şi pufniturile pe care Matthew le auzea din grădină, Gallowglass nu avea mai mult succes la prinderea porcului mistreţ ce scotea din rădăcini legumele lui Marthe decât avusese la prinderea Correi.

În mod normal, Matthew savura ora aceasta liniştită, aflată la distanţă egală între miezul nopţii şi răsărit, când bufniţele se opresc din cântat şi nici măcar cei mai disciplinaţi lucrători matinali nu-şi dau încă la o parte aşternuturile. În noaptea aceasta însă, nici mirosurile şi nici sunetele familiare ale căminului nu-şi mai puteau ţese vraja.

Un singur lucru ar fi putut.

Matthew urcă scările până la ultimul etaj al turnului. Privi în jos către trupul adormit al Dianei. Îi netezi părul şi zâmbi când soţia lui îşi împinse instinctiv capul în mâna lui. Oricât ar fi părut de imposibil, se potriveau: vampir şi vrăjitoare, bărbat şi femeie, soţ şi soţie. Nodul strâns în jurul inimii lui slăbi cu câţiva milimetri.

În tăcere, Matthew îşi dădu jos hainele şi se strecură în pat. Cearşafurile erau încâlcite în jurul picioarelor Dianei, aşa că el le desfăcu şi le aşeză peste trupurile amândurora. Îşi cuibări genunchii lângă ai soţiei sale şi-i trase şoldurile înapoi spre ale lui. Îi inspiră parfumul delicat şi plăcut — miere, muşeţel şi sevă de salcie —, apoi îi sărută uşor părul sclipitor.

Răsuflă de câteva ori şi inima i se potoli, neliniştea i se risipi. Diana îi oferea pacea pe care n-o putuse găsi. Aici, în cercul format de braţele lui, se afla tot ce-şi dorise vreodată. O soţie. Copii. O familie a lui. Lăsă sentimentul de pace şi de bine pe care îl avusese mereu în prezenţa Dianei să i se aştearnă în suflet.

— Matthew? Întrebă ea somnoroasă.

— Sunt aici, murmură vampirul lângă urechea ei, trăgând-o şi mai aproape. Culcă-te la loc! Soarele n-a răsărit încă.

Diana se întoarse însă cu faţa spre el şi se lipi de gâtul lui.

— Ce e, *mon coeur?*

Matthew se încruntă şi se trase înapoi să-i cerceteze chipul. Pielea ei era umflată şi roşie de plâns, iar ridurile fine din jurul ochilor i se adânciseră de griji şi suferinţă. Nu putea îndura s-o vadă astfel.

— Spune-mi! O îndemnă el cu blândeţe.

— N-are rost. Nimeni nu poate să repare lucrurile, zise ea cu tristeţe.

Matthew zâmbi.

— Măcar lasă-mă să încerc!
— Poţi să faci timpul să stea în loc? Şopti Diana după o clipă de ezitare. Doar puţin?

Matthew era un vampir bătrân, nu un vrăjitor călător prin timp. Dar era şi bărbat, aşa că ştia o cale de a face o asemenea ispravă fermecată. Mintea îi spunea că era prea devreme după moartea lui Emily, însă trupul îi trimitea un alt mesaj, mult mai convingător.

Îşi coborî intenţionat buzele, oferindu-i Dianei răgazul de a-l împinge la o parte. Ea îşi trecu însă degetele prin părul lui tuns, răspunzându-i la sărut cu o intensitate care îi tăie respiraţia.

Cămaşa ei de noapte din borangic venea din trecut şi, chiar dacă era practic transparentă, tot constituia o barieră între trupurile lor. Matthew ridică materialul, scoţând la iveală mica umflătură a pântecului ei, acolo unde creşteau copiii, curbura sânilor ce se maturizau în fiecare zi, plini de promisiuni fertile. Nu mai făcuseră dragoste de la Londra, iar Matthew observă tensiunea crescută din abdomenul soţiei sale (semn că bebeluşii continuau să se dezvolte), dar şi fluxul sangvin mai intens înspre sânii şi sexul ei.

Se îndestulă cu ochii, cu degetele, cu buzele. Şi totuşi, în loc să ajungă la saţietate, foamea de ea nu făcu decât să-i crească. O culcă înapoi pe pat şi îi presără sărutări pe trup în jos, până când ajunse la locurile tainice pe care numai el le cunoştea. Mâinile ei încercară să-i lipească buzele şi mai mult de piele, dar el o ciupi de coapsă ca într-un reproş tăcut.

Când Diana începu să se opună serios stăpânirii lui de sine, cerându-i în şoaptă s-o posede, Matthew o răsuci în braţele lui şi îşi trecu o mână rece pe şira spinării ei.

— Voiai ca timpul să stea în loc, îi aminti el.
— A stat, insistă ea, lipindu-se de el în chip de invitaţie.
— Atunci de ce mă grăbeşti?

Matthew trasă conturul cicatricei în formă de stea dintre omoplaţii ei, apoi pe al semilunii ce se întindea dintr-o parte a coastelor până în cealaltă. Se încruntă. În partea de jos a spatelui Dianei se zărea o umbră. Era întipărită adânc în pielea ei, o siluetă de un gri sidefiu ce semăna puţin cu un balaur. Fălcile lui muşcau din semiluna de deasupra, aripile i se întindeau peste cutia toracică, iar coada îi dispărea în jurul şoldurilor.

— De ce te-ai oprit? Diana îşi dădu la o parte părul din ochi şi îşi răsuci capul ca să privească peste umăr. Vreau ca timpul să stea în loc, nu tu.
— Ai ceva pe spate.

Matthew îşi trecu degetele peste conturul aripilor balaurului.

— Ceva nou, vrei să spui? Întrebă ea, râzând nervos.

Încă îşi făcea griji că rănile ei vindecate reprezentau defecte.

— Alături de celelalte cicatrice ale tale, îmi aminteşte de un tablou din laboratorul lui Mary Sidney, cel cu balaurul care prinde luna în gură.

Matthew se întrebă dacă şi alţii l-ar vedea sau dacă era vizibilă numai ochilor lui de vampir.

— E superbă. Incă un semn de curaj.
— Mi-ai spus că sunt nechibzuită, zise Diana cu răsuflarea tăiată, în timp ce gura lui cobora spre capul creaturii.
— Eşti.

Matthew urmă cu buzele şi cu limba conturul întortocheat al cozii balaurului. Gura îi alunecă mai jos, mai adânc.

— Mă înnebuneşti!

Işi lipi buzele de ea, ţinând-o în culmea plăcerii, oprindu-şi mângâierile pentru a-i şopti câte un cuvânt de alint ori o promisiune, reluându-le apoi, fără a-i îngădui să se lase dusă de val. Ea râvnea la satisfacţia şi pacea ce veneau odată cu uitarea, însă el îşi dorea ca momentul acesta, plin de siguranţă şi intimitate, să dureze o veşnicie. O întoarse cu faţa spre el. Buzele îi erau moi şi pline, iar ochii, visători, şi atunci el alunecă încet în ea. Işi continuă mişcările domoale până când ticăitul tot mai puternic al inimii Dianei îi spuse că orgasmul era aproape.

Ea îl strigă pe nume, ţesând o vrajă care îi aşeza pe amândoi în centrul lumii.

Zăcură apoi înlănţuiţi în ultimele clipe rozalii ale întunericului dinainte de răsărit. Diana îi trase capul la pieptul ei. Matthew îi aruncă o privire întrebătoare, iar ea dădu din cap în semn de încuviinţare. El îşi coborî buzele spre luna argintie de deasupra unei vene albăstrui proeminente.

Era calea străveche prin care un vampir îşi cunoştea perechea, clipa sacră a comuniunii, în care gândurile şi emoţiile erau împărtăşite sincer, fără a fi judecate. Vampirii erau fiinţe secretoase, dar, bând sânge din vena ce ducea spre inima perechii lui, oricare dintre ei trăia un moment de pace desăvârşită şi de înţelegere, ce amuţea permanenta nevoie surdă de a vâna şi a poseda.

Pielea Dianei se despică sub dinţii lui, şi Matthew bău câteva picături preţioase din sângele ei. Odată cu ele îl năvăli un val de impresii şi sentimente: bucurie amestecată cu durere; încântarea de a fi înapoi printre rude şi prieteni, temperată de jale; furia pricinuită de moartea lui Emily, ţinută în frâu de grija Dianei faţă de el şi de copiii lor.

— Dacă aş fi putut, te-aş fi scutit de pierderea asta, murmură Matthew şi-i sărută urma lăsată de gura lui pe piele.

O împinse apoi şi se rostogoliră împreună, astfel încât el să stea pe spate, iar Diana să fie aşezată peste trupul lui culcat. Ea se uită în jos, privindu-l în ochi.

— Ştiu. Te rog doar să nu mă părăseşti vreodată, Matthew! Nu fără să-ţi iei rămas-bun.

— N-o să te părăsesc niciodată, îi promise el.

Diana îi atinse fruntea cu buzele. Şi le lipi de pielea dintre ochii lui. Majoritatea perechilor cu sânge cald nu puteau împărtăşi ritualul de împreunare al vampirilor, dar soţia lui găsise o cale de a ocoli bariera, aşa cum făcea cu majoritatea obstacolelor din drumul ei. Diana descoperise că, atunci când îl săruta exact în mijlocul frunţii, îi întrezărea cele mai intime gânduri, cele mai întunecate cotloane în care se ascundeau temerile şi secretele lui.

Primind sărutul vrăjitoarei, Matthew nu simţi mai mult decât o furnicătură a puterii ei, dar stătu cât mai liniştit cu putinţă, lăsând-o pe Diana să se îndestuleze cu el. Se sili să se relaxeze, pentru ca sentimentele şi gândurile lui să se poată revărsa nestingherite.

— Bine ai venit acasă, *soră!*

Un neaşteptat miros de foc de lemne şi piele de şa inundă încăperea în clipa în care Baldwin smulse cearşafurile de pe pat.

Diana scoase un ţipăt speriat. Matthew încercă să-i tragă trupul dezgolit în spatele lui, dar era prea târziu. Soţia lui se afla deja în mâinile altuia.

— Am auzit legământul de sânge al tatălui meu de la jumătatea aleii. Eşti şi gravidă.

Sub părul arămiu, chipul lui Baldwin de Clermont fu cuprins de o furie rece când ochii îi coborâră spre pântecul rotunjit al Dianei. Răsuci braţul femeii, astfel încât să-i poată

adulmeca încheietura.

— Şi n-ai pe tine decât mirosul lui Matthew. Măi să fie!

Îi dădu drumul, şi Matthew o prinse.

— Scularea! Amândoi! Le porunci el fără a-şi ascunde furia.

— N-ai nici o autoritate asupra mea, Baldwin! Strigă Diana, mijind ochii.

N-ar fi putut nimeri un răspuns care să-l enerveze mai mult pe fratele lui Matthew. Fără nici un avertisment, Baldwin se repezi asupra ei până când faţa îi ajunse la doar câţiva centimetri distanţă. Numai faptul că Matthew fu în aceeaşi clipă cu mâna în gâtul lui îl împiedică să se apropie şi mai mult.

— Legământul pecetluit cu sânge al tatălui meu zice că am, vrăjitoareo!

Baldwin se uită fix în ochii Dianei, încercând s-o silească prin simpla putere a voinţei să-şi ferească privirea. Când văzu că nu reuşeşte, clipi.

— Soţiei tale îi lipsesc bunele maniere, Matthew. Şcoleşte-o, altfel o s-o fac eu!

— Să mă şcolească?

Diana făcu ochii mari. Degetele i se răşchirară, iar vântul din cameră i se încolăci la picioare, gata să răspundă chemării ei. Sus, deasupra, Corra ţipă pentru a-i da de ştire stăpânei sale că e pe drum.

— Fără magie şi fără balaur, îi şopti Matthew la ureche, rugându-se ca măcar de data aceasta soţia lui să i se supună.

Nu voia ca Baldwin sau altcineva din familie să afle cât de mult sporiseră abilităţile Dianei câtă vreme stătuseră la Londra.

În mod miraculos, Diana dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Ce înseamnă asta?

Vocea glacială a lui Ysabeau răsună în cameră.

— Singura scuză pentru prezenţa ta aici, Baldwin, e că ţi-ai pierdut minţile.

— Ai grijă, Ysabeau! Ţi se văd ghearele. Baldwin porni cu paşi mari înspre scară. Şi nu uita: eu sunt capul familiei de Clermont. N-am nevoie de nici o scuză. Ne vedem în biblioteca familiei, Matthew. Vino şi tu, Diana! Baldwin se răsuci şi îndreptă spre Matthew ciudaţii lui ochi de un căprui auriu.

— Nu mă faceţi să aştept!

CAPITOLUL 3

Biblioteca familiei de Clermont era scăldată în lumina aceea blândă dinaintea zorilor care făcea ca totul să pară uşor estompat: cotoarele cărţilor, contururile puternice ale rafturilor din lemn ce acopereau pereţii camerei, nuanţele calde de auriu şi albastru ale covorului Aubusson[10].

Ce nu putea estompa era furia mea.

Vreme de trei zile crezusem că nimic nu va putea să ia locul suferinţei provocate de moartea lui Emily, dar trei minute în compania lui Baldwin îmi dovediseră că mă înşelasem.

— Intră, Diana!

Baldwin stătea lângă ferestrele înalte, pe un scaun stil Savonarola[11] asemănător unui tron. Luciosul lui păr arămiu sclipea în lumina lămpii, şi culoarea îmi amintea de penele Augustei, vulturul cu care vâna la Praga împăratul Rudolf. Fiecare centimetru din silueta musculoasă a

lui Baldwin vibra de mânia şi de forţa zăgăzuite în el.

M-am uitat prin încăpere. Nu eram singurii chemaţi la întâlnirea improvizată de fratele lui Matthew. Lângă foc aştepta o tânără cu aer de vagaboandă, cu pielea de culoarea laptelui smântânit şi cu păr negru, ţepos. Avea ochii enormi, de un cenuşiu adânc, mărginiţi de gene dese. Adulmecă aerul ca şi cum ar fi simţit miros de furtună.

— Verin.

Matthew mă avertizase că fiicele lui Philippe erau atât de înfricoşătoare, încât familia îl rugase să nu le mai creeze. Dar Verin nu părea cu adevărat înspăimântătoare. Chipul îi era neted şi senin, atitudinea relaxată, iar ochii sclipeau de energie şi inteligenţă. Dacă n-ar fi fost hainele negre din cap până în picioare, ai fi putut-o confunda cu un spiriduş.

Apoi am observat o teacă de cuţit ce se ivea din cizmele ei negre cu toc înalt.

— *Wolfling*[12], replică Verin.

Era un salut rece, având în vedere că venea de la o soră către fratele ei, însă privirea pe care mi-o aruncă mie fu şi mai glacială.

— Vrăjitoare.

— Mă cheamă Diana, am spus, aprinzându-mă de furie.

— Ţi-am spus că n-ai cum să te înşeli, zise Verin, întorcându-se către Baldwin, fără să-mi ia în seamă replica.

— De ce eşti aici, Baldwin? Întrebă Matthew.

— Nu ştiam că-mi trebuie o invitaţie ca să vin în casa tatălui meu, răspunse fratele mai mare. Dar întâmplarea face să vin de la Veneţia ca să-l văd pe Marcus.

Cei doi se priviră în ochi.

— închipuie-ţi cât de mirat am fost să te găsesc aici! Continuă Baldwin. Nu m-am aşteptat nici să descopăr că perechea ta îmi e acum soră. Philippe a murit în 1945. Deci cum se face că pot să simt jurământul legat cu sânge al tatălui meu? Să-l miros? Să-l aud?

— Prefer să te pună altcineva la curent cu noutăţile.

Matthew mă luă de mână şi se întoarse, cu intenţia de a urca înapoi la etaj.

— Nici unul dintre voi nu pleacă de sub ochii mei înainte să aflu prin ce vicleşug a scos vrăjitoarea aia un jurământ de sânge de la un vampir mort.

Baldwin îşi coborâse glasul în semn de ameninţare.

— N-a fost nici un vicleşug, am spus indignată.

— Atunci a fost necromanţie? Vreo vrajă mârşavă de înviere? Întrebă Baldwin. Sau i-ai invocat spiritul şi l-ai silit să-ţi dea legământul lui?

— Ce s-a întâmplat între mine şi Philippe n-a avut nimic de-a face cu magia, ci a depins numai de generozitatea lui.

Mânia mea ardea şi mai tare.

— Vorbeşti de parcă l-ai fi cunoscut, zise Baldwin. E imposibil!

— Nu şi pentru o călătoare în timp, i-am replicat.

— Călătoare în timp?

Baldwin era uluit.

— Eu şi Diana am fost în trecut, explică Matthew. În 1590, mai exact. Am fost aici, la Sept-Tours, chiar înainte de Crăciun.

— L-aţi întâlnit pe Philippe? Întrebă Baldwin.

— L-am întâlnit. Philippe era singur în iarna aceea. A trimis o monedă şi mi-a poruncit să mă întorc acasă, zise Matthew.

Membrii familiei de Clermont care erau de faţă înţelegeau codul secret al tatălui lor: când o poruncă era trimisă împreună cu una dintre străvechile monede din argint ale lui Philippe, cel care o primea trebuia să se supună fără crâcnire.

— Decembrie? Asta înseamnă că trebuie să mai suportăm încă cinci luni cântecul sângelui lui Philippe, bombăni Verin şi se ciupi de rădăcina nasului, ca şi cum ar fi durut-o capul.

Eu m-am încruntat.

— De ce cinci luni? Am întrebat.

— Conform legendelor noastre, jurământul pecetluit cu sânge al unui vampir cântă vreme de un an şi o zi. Toţi vampirii îl pot auzi, însă melodia e deosebit de puternică şi de clară pentru cei cărora le curge prin vene sângele lui Philippe, spuse Baldwin.

— Philippe a spus că nu vrea să existe nici o îndoială cu privire la faptul că sunt o de Clermont, am zis, ridicând ochii spre Matthew.

Toţi vampirii care mă întâlniseră în secolul al XVI-lea auziseră probabil cântecul sângelui şi ştiau că nu sunt doar perechea lui Matthew, ci şi fiica lui Philippe de Clermont. Socrul meu mă protejase la fiecare pas în timpul călătoriei noastre prin trecut.

— Nici o vrăjitoare n-o să fie recunoscută vreodată ca o de Clermont.

Vocea lui Baldwin era plată şi hotărâtă.

— Eu sunt deja recunoscută.

Mi-am ridicat mâna stângă, astfel încât să-mi poată vedea verigheta.

— Pe lângă faptul că suntem pereche, eu şi Matthew suntem căsătoriţi. Tatăl vostru a găzduit ceremonia. Dacă registrele parohiei Saint-Lucien s-au păstrat, vei descoperi că nunta noastră a avut loc pe data de şapte decembrie 1590.

— Dacă ne-am duce în sat, probabil am descoperi că din catastiful preotului a fost ruptă o singură pagină, zise Verin în şoaptă. *Atta* îşi acoperea întotdeauna urmele.

— N-are nici o importanţă dacă tu şi Matthew sunteţi căsătoriţi, pentru că nici el nu e cu adevărat un de Clermont, spuse Baldwin cu răceală. E doar copilul perechii tatălui meu.

— E ridicol! Am protestat eu. Philippe îl considera pe Matthew fiul lui. Soţul meu îţi spune ţie „frate", iar lui Verin, „soră".

— Eu nu sunt sora plodului ăluia. Nu împărţim nici o picătură de sânge, doar un nume, zise Verin, slavă Domnului!

— O să descoperi, Diana, că împerecherea şi căsătoria nu contează prea mult pentru majoritatea membrilor familiei de Clermont, rosti un glas calm, cu un pronunţat accent spaniol sau portughez.

Venea din gura unui străin ce stătea chiar lângă uşă. Părul lui negru şi ochii de nuanţa cafelei espresso îi scoteau în evidenţă pielea aurie şi cămaşa deschisă la culoare.

— Prezenţa ta n-a fost solicitată, Fernando, zise furios Baldwin.

— După cum ştii, vin atunci când e nevoie de mine, nu când sunt chemat.

Fernando se plecă uşor înspre mine.

— Fernando Gongalves. Imi pare foarte rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

Numele îmi zgândărea memoria. Il mai auzisem undeva.

— Tu eşti cel pe care Matthew l-a rugat să conducă ordinul Cavalerilor lui Lazăr atunci când

el a renunţat la poziţia de Mare Maestru, am spus, identificându-l în sfârşit.

Fernando Gonţalves era cunoscut drept unul dintre cei mai pricepuţi războinici ai frăţiei. Judecând după lăţimea umerilor şi după condiţia lui fizică, n-aveam nici o îndoială că era adevărat.

— Intr-adevăr. Asemenea tuturor vampirilor, glasul lui Fernando era cald şi bogat, umplând camera cu un sunet nepământean. Dar perechea mea e Hugh de Clermont. De când a murit alături de Templieri, am avut puţin de-a face cu ordinele cavalereşti, căci până şi celor mai bravi cavaleri le lipseşte curajul de a-şi ţine promisiunile. Fernando îşi aţinti ochii lui întunecaţi asupra fratelui lui Matthew. Nu-i aşa, Baldwin?

— Mă provoci? Spuse Baldwin, ridicându-se în picioare.

— E nevoie? Fernando zâmbi. Era mai scund decât Baldwin, dar ceva îmi spunea că nu avea să fie uşor de întrecut în luptă. N-aş crezut că o să ignori jurământul pecetluit cu sânge al tatălui tău.

— Habar nu avem ce-a vrut Philippe de la vrăjitoare. S-ar putea să fi încercat să afle mai multe despre puterea ei. Sau s-ar putea ca ea să se fi folosit de magie pentru a-l constrânge, zise Baldwin, împingându-şi bărbia înainte cu un gest de încăpăţânare.

— Nu fi neghiob! Mătuşa n-a folosit nici un fel de magie asupra bunicului.

Gallowglass dădu buzna în încăpere, relaxat, ca şi cum familia de Clermont se reunea mai mereu la ora patru şi jumătate dimineaţa pentru a discuta chestiuni urgente.

— Acum că a venit şi Gallowglass, eu îi las pe de Clermont să se descurce singuri. Fernando dădu din cap înspre Matthew. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine, Matthew!

— O să fim în regulă. La urma urmei, suntem rude.

Gallowglass clipi nevinovat înspre Verin şi Baldwin în timp ce

Fernando ieşea.

— Cât despre ce-a vrut Philippe, e destul de simplu, unchiule: a vrut s-o recunoşti formal pe Diana ca fiică a lui. Întreab-o pe Verin!

— Ce vrea să spună? I se adresă Baldwin surorii lui.

— *Atta* m-a chemat cu câteva zile înainte să moară, spuse Verin cu glas scăzut şi cu un aer îndurerat. Cuvântul *„atta“* nu îmi suna cunoscut, dar era clar vorba de alint a unei fiice către tatăl ei. Îşi făcea griji că s-ar putea să-i ignori legământul de sânge. M-a pus să jur că eu îl voi recunoaşte, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Legământul lui Philippe a fost personal, între mine şi el. Nu trebuie să fie recunoscut. Nici de către voi, nici de către oricine altcineva.

Nu voiam ca amintirile mele legate de Philippe sau de momentul acela să fie stricate de Baldwin şi Verin.

— Nimic nu e mai public decât adoptarea unei fiinţe cu sânge cald într-un clan de vampiri, îmi zise Verin. Apoi se uită la Matthew. Nu ţi-ai făcut timp s-o înveţi pe vrăjitoare obiceiurile vampirilor înainte de a te arunca în relaţia asta interzisă?

— Timpul era un lux pe care nu ni-l permiteam, am replicat eu în locul soţului meu.

Încă de la începutul legăturii mele cu Matthew, Ysabeau mă avertizase că aveam multe de învăţat despre vampiri. După discuţia aceasta, subiectul legămintelor pecetluite cu sânge urma să treacă în fruntea agendei mele de cercetări.

— Atunci dă-mi voie să-ţi explic eu! Începu Verin, cu un glas mai tăios decât al oricărei

dăscălițe. Înainte ca melodia jurământului făcut de Philippe să se stingă, unul dintre copiii lui de sânge trebuie s-o recunoască. Dacă nu se întâmplă așa ceva, tu nu ești cu adevărat o de Clermont și nici un alt vampir nu e obligat să te respecte ca atare.

— Asta-i tot? Nu-mi pasă de respectul vampirilor. Mie îmi e îndeajuns să fiu soția lui Matthew.

Cu cât aflam mai multe despre ce însemna a deveni o de Clermont, cu atât îmi plăcea mai puțin.

— Dacă ar fi adevărat, atunci tatăl meu nu te-ar fi adoptat, observă Verin.

— O să facem un compromis, zise Baldwin. Cu siguranță Philippe ar fi mulțumit dacă, atunci când se vor naște copiii vrăjitoarei, numele lor vor fi trecute printre rudele mele în arborele genealogic al familiei de Clermont.

Vorbele lui păreau mărinimoase, dar eram sigură că aveau un scop întunecat.

— Copiii mei nu sunt rude cu tine!

Vocea lui Matthew răsună ca un tunet.

— Sunt, dacă Diana e o de Clermont așa cum pretinde, zise Baldwin zâmbind.

— Stai așa! Ce arbore genealogic?

Ceilalți o luaseră cu un pas înaintea mea. Trebuiau să mă lămurească.

— Congregația păstrează schițele genealogice ale tuturor familiilor de vampiri, explică Baldwin. Unii nu mai respectă tradiția. Neamul de Clermont, da. Genealogiile includ informații despre renașteri, morți, precum și numele perechilor și ale urmașilor lor.

Mi-am acoperit automat pântecul cu mâna. Voiam ca membrii Congregației să afle cât mai târziu cu putință despre copiii mei. Judecând după privirea precaută din ochii lui Matthew, și el era de aceeași părere.

— Poate că întoarcerea voastră în timp e suficientă pentru a răspunde întrebărilor despre jurământul pecetluit cu sânge, însă numai cea mai neagră dintre magii — sau dintre infidelități — poate explica sarcina asta, spuse Baldwin, savurând stânjeneala fratelui său. Copiii nu pot fi ai tăi, Matthew.

— Diana poartă copiii *mei,* zise Matthew, cu ochi periculos de întunecați.

— Imposibil, afirmă sec Baldwin.

— Și totuși adevărat, replică soțul meu.

— Dacă-i așa, vor fi cei mai detestați și mai vânați prunci pe care lumea i-a cunoscut vreodată. Toate ființele vor lătra după sângele lor. Și al vostru.

Am observat dispariția bruscă a lui Matthew de lângă mine și în aceeași clipă am auzit cum scaunul lui Baldwin se rupe. Când mișcarea încețoșată încetă, soțul meu stătea în spatele fratelui său, cu brațul încolăcit în jurul gâtului acestuia, apăsând un cuțit pe pielea de deasupra inimii lui Baldwin.

Verin privi uimită în jos, spre cizma ei, și nu găsi nimic acolo în afara unei teci goale. Trase o înjurătură.

— Oi fi tu capul familiei, Baldwin, dar să nu uiți niciodată că eu sunt asasinul ei! Mârâi Matthew.

— Asasin?

Am încercat să-mi ascund nedumerirea, căci o altă latură tainică a lui Matthew tocmai ieșise la lumină.

Om de ştiinţă. Vampir. Războinic. Spion. Prinţ.
Asasin.

Matthew îmi spusese, în repetate rânduri, că e un ucigaş, dar întotdeauna considerasem asta o parte a vieţii de vampir. Ştiam că omorâse în legitimă apărare, în luptă şi pentru a supravieţui. Niciodată nu-mi dăduse prin gând că ar fi comis crime la porunca familiei lui.

— Ştiai, fără îndoială, nu? Mă întrebă Verin pe un ton uşor maliţios, studiindu-mă îndeaproape cu privirea ei rece. Dacă Matthew n-ar fi fost atât de priceput, unul dintre noi l-ar fi răpus cu multă vreme în urmă.

— Cu toţii avem câte un rol în familie, Verin. Glasul lui Matthew era plin de amărăciune. Ernst îl ştie pe al tău? Cum începe în aşternuturi moi şi între coapsele unui bărbat?

Verin se mişcă fulgerător, îndoindu-şi degetele ca nişte gheare ucigaşe şi repezindu-se cu ele spre Matthew.

Vampirii erau iuţi, dar magia era şi mai iute.

Cu o pală de vânt vrăjitoresc, am împins-o într-un perete, ţinând-o suficient de departe de soţul meu şi de Baldwin pentru ca Matthew să stoarcă o promisiune de la fratele său, apoi să-i dea drumul.

— îţi mulţumesc, *ma lionne.*

Era obişnuita vorbă de alint pe care Matthew mi-o spunea atunci când făceam ceva curajos. Sau incredibil de prostesc. Îmi întinse cuţitul lui Verin.

— Ţine aici.

Îşi ridică sora în picioare, în timp ce Gallowglass se apropie ca să stea lângă mine.

— Măi să fie! Murmură Verin când se văzu din nou în poziţie verticală. Înţeleg de ce *atta* a fost atras de soţia ta, dar n-aş fi crezut că ai destulă bărbăţie pentru o asemenea femeie, Matthew.

— Lucrurile se mai schimbă, spuse scurt soţul meu.

— Aşa se pare.

Verin mă măsură din priviri.

— Aşadar, o să-ţi ţii promisiunea făcută bunicului? O întrebă Gallowglass.

— Mai vedem, răspunse ea cu prudenţă. Am la dispoziţie câteva luni să mă decid.

— Timpul o să treacă, dar nimic n-o să se schimbe. Baldwin mă privi cu o scârbă aproape nedisimulată. Recunoaşterea soţiei lui Matthew va avea consecinţe catastrofale, Verin.

— Am respectat dorinţele lui *atta* câtă vreme a trăit, spuse Verin. Nu le pot ignora acum, când el nu mai e în viaţă.

— Trebuie să ne consolăm cu faptul că membrii Congregaţiei deja îi caută pe Matthew şi pe soaţa lui, zise Baldwin. Cine ştie? S-ar putea ca până în decembrie să fie morţi amândoi.

După ce ne aruncă o ultimă privire dispreţuitoare, ieşi ţanţoş din încăpere. Verin se uită pe furiş la Gallowglass, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, apoi se luă după fratele ei.

— Deci. A mers bine, murmură Gallowglass. Eşti în regulă, mătuşică? Te-ai făcut un pic mai strălucitoare.

— Vântul vrăjitoresc mi-a dereglat vraja de deghizare.

Am încercat s-o strâng din nou în jurul meu.

— Dat fiind ce s-a întâmplat aici în dimineaţa asta, cred că ai face bine s-o păstrezi câtă vreme Baldwin e acasă, îmi sugeră Gallowglass.

— Baldwin nu trebuie să ştie despre puterile Dianei. Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai ajuta în privinţa asta, Gallowglass. Şi lui Fernando la fel.

Matthew nu preciză ce formă avea să ia această recunoştinţă.

— Sigur că da. Am vegheat-o pe mătuşă toată viaţa ei, zise Gallowglass pe un ton neutru. Doar n-o să mă opresc acum.

Auzind vorbele acestea, părţi din trecutul meu, pe care nu le înţelesesem niciodată, alunecară la locurile lor precum piesele dintr-un puzzle. În copilărie mă simţisem deseori urmărită de alte fiinţe, privirile lor mă împunseseră, mă furnicaseră şi-mi îngheţaseră pielea. Unul fusese Peter Knox, duşmanul tatălui meu şi acelaşi vrăjitor care venise la Sept-Tours în căutarea mea şi a lui Matthew doar pentru a o ucide pe Em. Era cu putinţă ca un altul să fi fost bărbatul acesta uriaş ca un urs, pe care acum îl iubeam ca pe un frate, dar pe care nici nu-l întâlnisem înainte să călătorim înapoi în secolul al XVI-lea?

— Ai vegheat asupra mea?

Ochii mi se umeziseră şi am clipit pentru a-mi alunga lacrimile.

— I-am promis bunicului că o să fii în siguranţă. De dragul lui Matthew.

Ochii albaştri ai lui Gallowglass se îmblânziră.

— Şi bine am făcut. Erai o neastâmpărată în toată regula: te căţărai prin copaci, alergai după biciclete în plină stradă şi intrai în pădure fără nici cea mai mică idee despre locul spre care te îndreptai. Cum s-or fi descurcat părinţii tăi eu nu pricep.

— Tati ştia?

Trebuia să întreb. Tatăl meu îl întâlnise pe uriaşul scoţian în Londra elisabetană, când dăduse pe neaşteptate peste mine şi Matthew într-una dintre obişnuitele lui călătorii în timp. Chiar şi în Massachusettsul modern, l-ar fi recunoscut pe Gallowglass dintr-o privire. Individul era inconfundabil.

— M-am străduit din răsputeri să nu mă arăt.

— Nu asta te-am întrebat, Gallowglass.

Incepeam să mă pricep mai bine la a depista jumătăţile de adevăr ale vampirilor.

— Tatăl meu a ştiut că vegheai asupra mea?

— Am avut grijă să fiu văzut de Stephen chiar înainte ca el şi mama ta să plece spre Africa pentru ultima oară, mărturisi Gallowglass, cu o voce mai mult şoptită. M-am gândit că l-ar putea ajuta, în clipa cea din urmă, să ştie că sunt pe aproape. Tu erai încă atât de mărunţică! Stephen trebuie să fi înnebunit de grijă gândindu-se cât avea să mai dureze până să-l întâlneşti pe Matthew!

Fără ştirea lui Matthew sau a mea, familiile Bishop şi de Clermont se străduiseră ani de zile, secole chiar, să ne aducă în siguranţă laolaltă: Philippe, Gallowglass, tatăl meu, Emily, mama mea.

— Iţi mulţumesc, Gallowglass, zise Matthew cu glas răguşit.

Ca şi mine, era surprins de dezvăluirile dimineţii.

— Nu-i nevoie, unchiule. Am făcut-o cu bucurie.

Gallowglass îşi înghiţi nodul din gât şi plecă. In urma lui se lăsă o linişte stânjenitoare.

— Dumnezeule!

Matthew îşi trecu degetele prin păr. Era obişnuitul lui semn că ajunsese la capătul răbdării.

— Ce ne facem? Am spus, încercând încă să-mi recapăt echilibrul după apariţia bruscă a lui

Baldwin.

O tuse uşoară anunţă o nouă prezenţă în cameră şi îl împiedică pe Matthew să-mi răspundă.

— Imi pare rău că vă întrerup, milord.

Alain Le Merle, scutierul de odinioară al lui Philippe de Clermont, stătea în uşa bibliotecii. Ţinea în mâini un cufăr străvechi, ce avea iniţialele P.C. înscrise pe capac cu ţinte de argint, şi un mic registru legat în vatir verde. Părul lui cărunt şi aerul blând erau la fel ca atunci când îl întâlnisem pentru prima dată, în 1590. Asemenea lui Matthew şi Gallowglass, el era o stea fixă în universul meu de schimbări.

— Ce e, Alain? Întrebă soţul meu.

— Am treabă cu *madame* de Clermont, răspunse Alain.

— Treabă?

Matthew se încruntă.

— Poate să mai aştepte?

— Mă tem că nu, zise Alain pe un ton de scuză. Ştiu că e un moment dificil, milord, dar *sieur* Philippe ţinea morţiş ca *madame* de Clermont să-şi primească lucrurile cât mai curând cu putinţă.

Alain ne conduse înapoi sus, în turnul nostru. Ce am văzut pe biroul lui Matthew îmi alungă complet din minte evenimentele petrecute în ultima oră şi mă lăsă cu răsuflarea tăiată.

Un mic caiet legat în piele maronie.

O mânecă brodată, rărită de vreme.

Bijuterii nepreţuite: perle, diamante şi safire.

Un cap de săgeată din aur, aşezat pe un lanţ lung.

O pereche de miniaturi, cu suprafaţa lucioasă curată ca în ziua în care fuseseră pictate.

Scrisori, legate cu o panglică roşie uzată.

O capcană din argint pentru prins şoareci, cu gravura eifină pătată.

Un instrument astronomic aurit, demn de un împărat.

O cutie de lemn, sculptată de un vrăjitor dintr-o ramură de scoruş.

Colecţia de obiecte nu părea cine ştie ce, dar avea o însemnătate uriaşă, căci reprezenta ultimele opt luni din vieţile noastre.

Am ridicat micul caiet cu o mână tremurătoare şi l-am deschis. Matthew mi-l dăruise curând după ce sosiserăm la conacul lui din Woodstock. În toamna anului 1590, scoarţele din piele fuseseră noi, iar paginile, albe ca smântâna. Astăzi, pielea era pătată, iar hârtia, îngălbenită de vreme. În trecut ascunsesem caieţelul pe un raft înalt din Old Lodge, însă un ex-libris din interior îmi spunea că acum era proprietatea unei biblioteci din Sevilla. Denumirea sub care era înregistrat, *Manuscrito Gonţalves 4890,* apărea trecută cu cerneală pe foaia albă de la început. Cineva (Gallowglass, fără îndoială) îndepărtase prima pagină, plină cândva de încercările mele timide de a-mi scrie numele. Petele de pe pagina lipsă răzbătuseră pe cea de dedesubt, însă lista pe care o întocmisem cu monedele elisabetane aflate în circulaţie în 1590 era încă lizibilă.

Am răsfoit restul caietului, amintindu-mi de remediul pentru dureri de cap pe care încercasem să-l stăpânesc în inutila mea strădanie de a părea o adevărată soţie elisabetană. Întâmplările zilnice consemnate în jurnalul meu îmi treziră amintiri dulci-amare legate de

timpul petrecut împreună cu membrii Şcolii Nopţii. Dedicasem câteva pagini unei treceri în revistă a celor douăsprezece semne ale zodiacului, mai copiasem câteva reţete şi mâzgălisem o listă cu lucruri de împachetat pentru călătoria noastră către castelul Sept-Tours din trecut. Am auzit clinchetul blând al trecutului care se ciocnea de prezent, apoi am zărit firele albastre şi chihlimbarii, abia vizibile în colţurile şemineului.

— Cum ai făcut rost de ăsta? Am întrebat, concentrându-mă asupra prezentului.

— Stăpânul Gallowglass i l-a dat lui Dom Fernando cu multă vreme în urmă. În mai, când a sosit la Sept-Tours, Dom Fernando m-a rugat să vi-l înapoiez, îmi explică Alain.

— E un miracol că a supravieţuit ceva. Cum ai reuşit să ţii toate astea ascunse de mine atâţia ani?

Matthew luă capcana din argint. Mă tachinase când îl tocmisem pe unul dintre cei mai scumpi ceasornicari ai Londrei să-mi creeze un mecanism care să prindă şobolanii ce hoinăreau prin podurile noastre din Blackfriars. *Monsieur* Vallin îl concepuse astfel încât să semene cu o pisică, cu urechile aşezate pe barele transversale şi un şoricel cocoţat pe nasul fioroasei feline. Matthew declanşă intenţionat mecanismul, şi dinţii ascuţiţi ai pisicii se înfipseră în carnea degetului său.

— Am făcut aşa cum a trebuit, milord. Am aşteptat. Am păstrat tăcerea. Nu ne-am pierdut niciând încrederea că timpul ne-o va aduce înapoi pe *madame* de Clermont.

Un zâmbet trist flutură pe buzele lui Alain.

— Dacă *sieur* Philippe ar fi trăit să vadă ziua asta.

Gândul la Philippe îmi făcu inima s-o ia la goană. El trebuie să fi ştiut cât de urât aveau să reacţioneze copiii lui la ideea de a mă avea drept soră. De ce mă pusese într-o situaţie imposibilă?

— Eşti în regulă, Diana?

— Da, doar puţin copleşită.

Am luat portretele în care eu şi Matthew apăream îmbrăcaţi în elegante haine elisabetane. Nicholas Hilliard le pictase la cererea contesei de Pembroke. Ea şi contele de Northumberland ne dăruiseră micuţele noastre imagini ca daruri de nuntă. Cei doi fuseseră mai întâi prietenii lui Matthew, alături de alţi membri al Şcolii Nopţii: Walter Raleigh, George Chapman, Thomas Harriot şi Christopher Marlowe. Cu timpul, cei mai mulţi dintre ei deveniseră şi prietenii mei.

— *Madame* Ysabeau a descoperit miniaturile, explică Alain. Răsfoia zilnic ziarele în căutarea urmelor lăsate de dumneavoastră — anomalii care să iasă în evidenţă pe lângă celelalte evenimente cotidiene. Când a văzut picturile într-un anunţ de licitaţie, l-a trimis pe stăpânul Marcus la Londra. Aşa a cunoscut-o el pe *mademoiselle* Phoebe.

— Mâneca asta e de la rochia ta de mireasă.

Matthew atinse ţesătura fragilă, urmărind cu degetele conturul unui corn, simbolul tradiţional al abundenţei.

— N-am să uit niciodată cum arătai coborând dealul spre sat, cu torţele arzând şi copiii croind drum prin zăpadă.

Zâmbetul îi era plin de iubire, mulţumire şi mândrie.

— După nuntă, mulţi bărbaţi din sat s-au oferit s-o curteze pe *madame* de Clermont în caz că dumneavoastră v-aţi fi săturat de ea.

Alain chicoti.

— Mulţumesc că mi-ai păstrat amintirile. M-am uitat în jos spre birou. De obicei sunt foarte tentată să cred că mi-am închipuit cumva toate astea, că noi n-am fost niciodată cu adevărat acolo, în 1590. Lucrurile de aici fac ca vremurile acelea să pară din nou reale.

— *Sieur* Philippe s-a gândit că s-ar putea să vă simţiţi astfel. Din păcate, mai sunt două obiecte care vă solicită atenţia, *madame* de Clermont.

Alain îmi întinse registrul. Un şnur strâns legat îl împiedica să se deschidă, iar un strop de ceară lipea nodul de copertă.

— Ce-i ăsta?

M-am încruntat şi am luat registrul. Era mult mai subţire decât cele din biroul lui Matthew, care conţineau înscrisurile financiare ale Cavalerilor lui Lazăr.

— Conturile dumneavoastră, *madame.*

— Credeam că Hamish îmi ţine socoteala banilor.

Imi lăsase mormane de documente, care toate aşteptau semnătura mea.

— Domnul Osborne s-a ocupat de acordul dumneavoastră marital cu milord. Acestea sunt fondurile pe care le-aţi primit de la *sieur* Philippe.

Atenţia lui Alain rămase o clipă îndreptată spre fruntea mea, acolo unde Philippe îşi lăsase sângele pentru a mă declara fiica lui.

Curioasă, am rupt sigiliul şi am dat la o parte coperta. Micul registru fusese dat periodic la legat, de fiecare dată când avusese nevoie de mai multe pagini. Primele înscrisuri erau făcute pe hârtie groasă din secolul al XVI-lea şi datau din anul 1591. Unul dintre ele consemna depunerea zestrei pe care Philippe mi-o oferise când mă căsătorisem cu Matthew: 20.000 de ţechini veneţieni şi 30.000 de taleri din argint. Fiecare investiţie făcută din banii aceia, precum capitalizarea oricărei dobânzi plătite pentru sume ori casele şi terenurile cumpărate din câştigurile dobândite, era înregistrată cu scrisul ordonat al lui Alain. Am răsfoit caietul până la ultimele pagini. Cel mai recent înscris, făcut pe hârtie de un alb strălucitor, data din patru iulie 2010, ziua în care ne întorseserăm la Sept-Tours. Mi-au ieşit ochii din cap când am văzut suma indicată în coloana aferentă deţinerilor.

— Imi pare rău că nu e mai mult, zise în grabă Alain, confundându-mi reacţia cu un gest de îngrijorare. V-am investit banii ca şi pe ai mei, dar tranzacţiile mai profitabile, şi deci mai riscante, ar fi avut nevoie de aprobarea lui *sieur* Baldwin şi, desigur, el nu putea să afle despre existenţa dumneavoastră.

— E mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată că o să am, Alain.

Atunci când redactase acordul nostru marital, Matthew trecuse o cantitate substanţială de proprietăţi pe numele meu, dar asta era o sumă uriaşă. Philippe îşi dorise ca eu să am independenţă financiară, ca toate celelalte femei de Clermont. Şi, după cum aflasem în dimineaţa aceea, mort sau viu, socrul meu obţinea ceea ce voia. Am pus registrul deoparte.

— Mulţumesc.

— A fost plăcerea mea, spuse Alain şi făcu o plecăciune.

Scoase ceva din buzunar.

— La sfârşit, *sieur* Philippe m-a instruit să vă dau asta.

Alain îmi întinse un plic făcut din hârtie ieftină şi subţire. Pe partea din faţă era scris numele meu. Deşi adezivul de proastă calitate se uscase de mult, plicul fusese sigilat cu un vârtej de ceară neagră şi roşie. În el era fixată o veche monedă: semnul special al lui Philippe.

— *Sieur* Philippe a muncit la scrisoarea asta mai mult de un ceas. M-a pus să i-o citesc după ce a terminat-o, pentru a fi sigur că surprinde ceea ce voia să transmită.

— Când? Întrebă Matthew cu glas răguşit.

— în ziua în care a murit.

Alain avea un aer melancolic.

Scrisul tremurat aparţinea cuiva prea bătrân sau prea infirm pentru a mai ţine stiloul aşa cum se cuvine. Era o vie amintire a suferinţelor îndurate de Philippe. Mi-am trecut degetele peste numele meu. Când am ajuns la final, mi le-am plimbat peste suprafaţa plicului, trăgând de litere astfel încât să le deşir. Pe plic apăru mai întâi o pată neagră, apoi cerneala se transformă în imaginea unui chip de bărbat. Era încă frumos, deşi răvăşit de durere şi sluţit de o scobitură adâncă în locul unde cândva un ochi roşiatic sclipise de inteligenţă şi umor.

— Nu mi-ai spus că naziştii l-au orbit.

Ştiam că socrul meu fusese torturat, dar nu-mi închipuisem nici o clipă că aceia care îl capturaseră îi făcuseră atâta rău. Am cercetat şi celelalte răni de pe faţa lui Philippe. Din fericire, nu existau suficiente litere în numele meu pentru a crea un portret detaliat. Am atins uşor obrazul socrului meu, şi imaginea se risipi, lăsând pe plic o pată de cerneală. Cu o fluturare din degete, pata se înălţă într-o mică tornadă neagră. Când vârtejul se opri, literele căzură înapoi la locul lor.

— *Sieur* Philippe vorbea deseori cu dumneavoastră despre necazurile lui, *madame* de Clermont, continuă încet Alain, atunci când durerea era foarte mare.

— Vorbea cu ea? Repetă stupefiat Matthew.

— Aproape în fiecare zi, spuse Alain, dând din cap în semn de încuviinţare. Mă ruga pe mine să alung pe toată lumea din partea aceea a castelului, de teamă să nu fie auzit de cineva. *Madame* de Clermont i-a adus alinare lui *sieur* Philippe atunci când nimeni altcineva nu putea s-o facă.

Am răsucit plicul, urmărind cu degetele însemnele în relief de pe străvechea monedă din argint.

— Philippe aştepta ca monedele să-i fie înapoiate. Personal. Cum aş putea să fac eu asta dacă el e mort?

— Poate că răspunsul e înăuntru, sugeră Matthew.

Mi-am strecurat degetul pe sub pecetea plicului, eliberând moneda din grămăjoara de ceară. Am tras cu grijă fragila foaie de hârtie, care scoase un trosnet de rău augur când fu despăturită.

Mirosul vag de dafin, smochine şi rozmarin al lui Philippe îmi gâdilă nasul.

Uitându-mă în jos, la hârtie, m-am simţit recunoscătoare pentru experienţa pe care o căpătasem în descifrarea scriiturilor dificile. După o privire atentă, am început să citesc mesajul cu voce tare.

Diana,

Nu lăsa fantomele trecutului să fure bucuria din viitor.

Îţi mulţumesc că m-ai ţinut de mână.

Acum poţi să-mi dai drumul.

Tatăl tău, în sânge şi jurământ,

Philippe

P.S. Moneda epentru luntraș. Spune-i lui Matthew că o să te întâmpin cu bine pe tărâmul celălalt.

La ultimele câteva cuvinte mi s-a pus un nod în gât. Ele răsunară în camera tăcută.

— Aşadar, Philippe se aşteaptă să-i înapoiez moneda.

Avea să stea pe malul râului Styx[13], aşteptând să trec apa în luntrea lui Caron[14]. Poate că Emily era împreună cu el şi cu părinţii mei. Am închis ochii, sperând să alung imaginile dureroase.

— Ce-a vrut să spună cu „Iţi mulţumesc că m-ai ţinut de mână“? Întrebă Matthew.

— I-am promis că nu va rămâne singur în vremurile întunecate. Că îi voi fi alături. Ochii mi se umplură de lacrimi. Cum se poate să nu-mi amintesc că am făcut-o?

— Nu ştiu, dragostea mea. Dar cumva ai reuşit să-ţi ţii promisiunea. Matthew se aplecă şi mă sărută. Privi peste umărul meu. Iar Philippe s-a asigurat că are ultimul cuvânt, ca de obicei.

— Ce vrei să spui? L-am întrebat, ştergându-mi obrajii.

— A lăsat o dovadă scrisă că te-a vrut de bunăvoie şi cu bucurie drept fiică.

Degetul lung al lui Matthew atinse pagina.

— De aceea *sieur* Philippe a vrut ca *madame* de Clermont să aibă lucrurile astea cât mai curând cu putinţă, recunoscu Alain.

— Nu pricep, am zis, uitându-mă la soţul meu.

— Date fiind bijuteriile, zestrea ta şi scrisoarea asta, ar fi imposibil ca oricare dintre copiii lui Philippe, sau chiar Congregaţia, să sugereze ca a fost cumva silit să facă un jurământ de sânge faţă de tine, explică Matthew.

— *Sieur* Philippe îşi cunoştea bine copiii. Deseori le prevedea viitorul cu uşurinţa unui vrăjitor, zise Alain, dând din cap. Vă las cu amintirile dumneavoastră.

— Mulţumesc, Alain.

Matthew aşteptă până când sunetul paşilor servitorului se stinse. Apoi se uită îngrijorat spre mine.

— Eşti bine, *mon coeur?*

— Sigur că da, am murmurat, uitându-mă fix la birou.

Trecutul stătea înşirat pe el, însă un viitor la fel de limpede mi-era inaccesibil.

— Mă duc sus să mă schimb. Nu durează mult, spuse Matthew şi îmi dădu un sărut. Pe urmă putem coborî la micul dejun.

— Nu te grăbi! I-am răspuns, silindu-mă să afişez un zâmbet care se voia sincer.

După plecarea soţului meu, am întins mâna spre capul de săgeată din aur pe care Philippe mi-l dăduse să-l port la nunta mea. Greutatea lui era liniştitoare, iar metalul se încălzi repede sub atingerea mea. Mi-am petrecut lanţul pe după gât. Vârful săgeţii mi se cuibări între sâni, având marginile prea moi şi tocite pentru a-mi zdreli pielea.

Am simţit o zvârcolire în buzunarul blugilor şi am scos de acolo un ghem de panglici din mătase. Sforile mele de ţesătoare se întorseseră cu mine din trecut şi, spre deosebire de mâneca rochiei de mireasă ori de mătasea uzată cu care erau legate scrisorile, erau noi şi lucitoare. Se împletiră, dansară în jurul încheieturilor mele şi una pe lângă cealaltă, precum o mână de şerpi viu coloraţi, amestecându-se pentru o clipă în noi nuanţe, apoi se despărţiră în formele şi culorile lor iniţiale. Urcară unduind pe braţele mele şi îşi croiră drum prin părul meu, ca şi cum ar fi căutat ceva. Le-am desprins şi am pus mătasea deoparte.

Eram considerată o ţesătoare. Însă aveam să înţeleg vreodată încâlcita pânză de păianjen pe care Philippe de Clermont o ţesuse când mă transformase în fiica lui prin jurământ pecetluit cu sânge?

CAPITOLUL 4

— Aveai de gând să-mi spui vreodată că ai fost asasinul familiei de Clermont? Am întrebat, întinzând mâna spre sucul de grepfrut.

Matthew mă privi în tăcere din cealaltă parte a mesei de bucătărie, pe care Marthe îmi pusese micul dejun. Îi strecurase înăuntru pe Hector şi Fallon, iar acum aceştia urmăreau discuţia noastră — şi meniul meu — cu mult interes.

— Şi despre relaţia lui Fernando cu fratele tău Hugh? Am întrebat. Am fost crescută de două femei. Nu pot să cred că mi-ai fi ascuns informaţia asta fiindcă te temeai de părerea mea.

Hector şi Fallon se uitară la Matthew în aşteptarea unui răspuns. Când văzură că nu se arată nici unul, îşi întoarseră din nou ochii spre mine.

— Verin pare de treabă, am spus eu, încercând în mod intenţionat să-l provoc.

— De treabă?

Matthew ridică din sprâncene spre mine.

— Mă rog, cu excepţia faptului că era înarmată cu un cuţit, am recunoscut cu blândeţe, mulţumită că strategia mea funcţionase.

— Cuţite, mă corectă soţul meu. Avea unul în cizmă, unul la brâu şi unul în sutien.

— A fost vreodată cercetaşă?

Era rândul meu să ridic din sprâncene.

Înainte ca Matthew să-mi poată răspunde, Gallowglass trecu glonţ prin bucătărie, într-o dâră de albastru şi negru, urmat de Fernando. Matthew sări în picioare. Câinii se ridicară şi ei pentru a-l urma, dar el arătă cu degetul spre podea, iar animalele se aşezară imediat la loc.

— Termină-ţi micul dejun, apoi du-te în turn! Îmi porunci Matthew chiar înainte să dispară. Ia câinii cu tine! Şi nu coborî înainte să vin eu să te iau!

— Ce se întâmplă? Am întrebat-o pe Marthe, clipind cu ochii la încăperea rămasă brusc goală.

— E Baldwin acasă, replică ea, ca şi cum ăsta ar fi fost un răspuns suficient.

— Marcus! Am spus, amintindu-mi că Baldwin se întorsese pentru a se întâlni cu fiul lui Matthew. Şi eu, şi câinii am sărit în sus. Unde e?

— In biroul lui Philippe. Marthe se încruntă. Dar nu cred că Matthew ar fi de acord să te duci acolo. S-ar putea să se lase cu vărsare de sânge.

— Nimic nou pentru mine.

Mă uitam peste umăr în timp ce rosteam cuvintele şi, drept urmare, m-am izbit în plin de Verin. Era însoţită de un distins domn mai în vârstă, cu trup uscăţiv şi ochi blânzi. Am încercat să-i ocolesc.

— Mă scuzaţi!

— Tu unde crezi că te duci? Întrebă Verin, blocându-mi drumul.

— In biroul lui Philippe.

— Matthew ţi-a spus să mergi în turn. Miji ochii. El e perechea ta, iar tu ar trebui să i te supui ca o adevărată nevastă de vampir.

Accentul ei era uşor germanic, nu chiar german, austriac sau elveţian, ci împrumutând câte ceva de la toate trei.

— Ce păcat pentru voi toţi că sunt vrăjitoare!

I-am întins mâna domnului, care ne urmărea dialogul cu un amuzament vag disimulat.

— Diana Bishop.

— Ernst Neumann. Sunt soţul lui Verin.

Accentul lui Ernst îl plasa clar în regiunea oraşului Berlin.

— De ce n-o laşi pe Diana să se ducă după el, *Schatz?* Aşa ai să poţi merge după ea. Ştiu cât de mult îţi displace să ratezi o ceartă bună. Eu o să-i aştept pe ceilalţi în salon.

— Bună idee, iubire! Nu prea pot să dea vina pe mine dacă vrăjitoarea scapă din bucătărie.

Verin îl privi cu o admiraţie făţişă şi îi dădu un sărut lung. Deşi părea îndeajuns de tânără pentru a-i fi nepoată, era limpede că ea şi Ernst se iubeau profund.

— Mai am şi idei bune din când în când, zise el, cu un licăr în ochi. Acum, înainte ca Diana să fugă şi tu să te iei după ea, spune-mi: să iau cu mine un cuţit ori o armă în caz că vreunul dintre fraţii tăi face scandal?

Verin stătu pe gânduri.

— Cred că satârul lui Marthe ar trebui să ajungă. A fost suficient pentru a-l potoli pe Gerbert, iar pielea lui e mult mai groasă decât a lui Baldwin. Sau a lui Matthew.

— L-ai atacat pe Gerbert cu un satâr?

Îmi plăcea din ce în ce mai mult de Ernst.

— Ar fi o exagerare, zise el, îmbujorându-se uşor de ruşine.

— Mă tem că Phoebe încearcă metoda diplomaţiei, ne întrerupse Verin, răsucindu-mă cu faţa către camera încăierării. Asta nu funcţionează niciodată cu Baldwin. Trebuie să mergem.

— Dacă Ernst ia cu el un cuţit, eu iau cu mine câinii.

Am pocnit din degete înspre Hector şi Fallon, apoi am pornit în pas grăbit, urmată de cei doi câini care lătrau şi dădeau din cozi de parcă am fi jucat cine ştie ce joc grozav.

Când am ajuns, palierul de la etajul al doilea, cel ce ducea către apartamentele familiei, era plin de privitori îngrijoraţi: Nathaniel, Sophie cu ochii mari, ţinând-o în braţe pe Margaret, Hamish, îmbrăcat într-un splendid halat de baie din mătase imprimată şi cu doar o jumătate de faţă bărbierită, şi Sarah, care părea să fi fost trezită de tărăboi. Ysabeau avea un aer plictisit, de parcă lucruri de felul ăsta se întâmplau tot timpul.

— Toată lumea în salon! Am zis, trăgând-o pe Sarah în direcţia scării. Ernst o să vină şi el.

— Nu ştiu ce l-a stârnit pe Marcus, interveni Hamish, ştergându-şi cu un prosop spuma de bărbierit de pe bărbie. L-a chemat Baldwin, şi iniţial totul a părut în regulă. Apoi au început să ţipe.

Săliţa pe care Philippe o folosise pentru a se ocupa de treburile sale era plină de vampiri enervaţi. Matthew, Fernando şi Gallowglass se îmbrânceau pentru a prinde locul cel mai bun. Baldwin şedea pe un fotoliu Windsor pe care îl înclinase spre spate, ca să-şi poată încrucişa picioarele pe birou. Marcus stătea sprijinit de cealaltă parte a mesei, roşu la faţă. Perechea lui (căci tânăra minionă aflată în apropiere era Phoebe Taylor, pe care mi-o aminteam din ziua în care ne întorseserăm) încerca să arbitreze disputa dintre capul familiei de Clermont şi Marele Maestru al Cavalerilor lui Lazăr.

— Gospodăria asta ciudată, plină de vrăjitoare şi demoni, pe care ai adunat-o aici trebuie

împrăştiată numaidecât, zise Baldwin, încercând fără succes să-şi ţină furia în frâu.

Fotoliul i se prăbuşi la podea cu o bufnitură.

— Sept-Tours aparţine Cavalerilor lui Lazăr! Eu sunt Marele Maestru, nu tu. Eu stabilesc ce se întâmplă aici! Îi strigă la rândul lui Marcus.

— Lasă, Marcus!

Matthew îşi apucă fiul de cot.

— Dacă nu faci exact ce-ţi spun eu, n-o să mai *existe* nici un fel de Cavaleri ai lui Lazăr!

Baldwin se ridică în picioare, astfel încât cei doi vampiri ajunseră nas în nas.

— încetează să mă mai ameninţi, Baldwin! Spuse Marcus. Nu eşti tatăl şi nici stăpânul meu.

— Nu, dar sunt capul acestei familii! Pumnul lui Baldwin izbi masa din lemn cu un trosnet răsunător. Ai să mă asculţi, Marcus, altfel ai să suporţi consecinţele nesupunerii tale.

— De ce nu puteţi voi doi să staţi jos şi să discutaţi cumpătat despre toate astea? Interveni Phoebe, făcând un efort destul de curajos de a-i despărţi.

Baldwin mârâi la ea în semn de avertisment, iar Marcus se repezi la gâtul lui.

Matthew o înhăţă pe Phoebe şi o trase din drum. Fata tremura, deşi mai mult de furie decât de frică. Fernando îl răsuci pe Marcus şi îi prinse mâinile pe lângă corp. Gallowglass îşi încleştă mâna pe umărul lui Baldwin.

— Nu-l provoca! Zise Fernando cu glas tăios, căci Marcus încerca să se smulgă din strânsoarea lui. Decât dacă eşti pregătit să pleci din casa asta şi să nu te mai întorci niciodată.

După câteva secunde lungi, Marcus dădu din cap în semn de încuviinţare. Fernando îi dădu drumul, dar rămase pe lângă el.

— Ameninţările astea sunt absurde, zise Marcus pe un ton ceva mai măsurat. Cavalerii lui Lazăr şi Congregaţia lucrează mână în mână de ani de zile. Noi le supraveghem operaţiunile financiare, ca să nu mai spunem că-i ajutăm să facă ordine printre vampiri. Cu siguranţă.

— Cu siguranţă Congregaţia n-ar risca represalii din partea familiei de Clermont, asta vrei să spui? N-ar viola statutul de refugiu ce a fost acordat întotdeauna castelului Sept-Tours? Baldwin scutură din cap. Deja au făcut-o, Marcus. De data asta, Congregaţia nu se joacă. De ani întregi caută un motiv pentru a desfiinţa Cavalerii lui Lazăr.

— Şi fac acum fiindcă l-am acuzat oficial pe Knox de moartea lui Emily? Întrebă Marcus.

— Numai parţial. Congregaţia n-a putut înghiţi insistenţa ta de a nu ţine seama de legământ.

Baldwin îi întinse lui Marcus un sul de pergament. Trei sigilii de ceară atârnau în partea de jos, legănându-se uşor.

— Ţi-am luat în considerare cererea. Din nou. A fost refuzată. Din nou.

Aceste două cuvinte, „am luat“, îmi dezlegară un vechi mister. De vreme ce legământul fusese semnat, iar Congregaţia luase fiinţă în secolul al XII-lea, întotdeauna existase un de Clermont printre cei trei vampiri de la masa tratativelor. Până acum nu ştiusem care era identitatea lui actuală: Baldwin.

— E deja rău că un vampir s-a amestecat într-o dispută dintre doi vrăjitori, continuă el. A fost o prostie să ceri compensaţii pentru moartea lui Emily Mather. Dar să continui să conteşti legământul a fost dovada unei naivităţi de neiertat.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Matthew.

O trecu pe Phoebe în grija mea, deşi expresia de pe chipul lui sugera că nu era prea încântat

să mă vadă.

— In aprilie, Marcus şi ceilalţi participanţi la mica lui rebeliune au cerut încetarea legământului. Marcus a declarat că familia Bishop se află sub directa ocrotire a Cavalerilor lui Lazăr, invocând astfel frăţia.

Matthew se uită cu asprime la Marcus. Nu ştiam dacă să-l sărut pe fiul soţului meu pentru eforturile lui de a-mi proteja familia sau să-l muştruluiesc pentru optimismul său.

— In mai. Mă rog, ştii ce s-a întâmplat în mai, spuse Baldwin. Marcus a caracterizat moartea lui Emily drept un act de ostilitate din partea membrilor Congregaţiei, menit să stârnească un conflict deschis între fiinţele supranaturale. A crezut că membrii Congregaţiei voiau poate să ia din nou în discuţie cererea lui anterioară de a renunţa la legământ în schimbul unui armistiţiu cu Cavalerii lui Lazăr.

— A fost o cerere întru totul rezonabilă.

Marcus desfăcu documentul şi parcurse rândurile scrise.

— Rezonabilă sau nu, măsura a căzut: două voturi pentru şi şapte împotrivă, anunţă Baldwin. Să nu permiţi niciodată organizarea unui vot al cărui rezultat nu-l poţi anticipa, Marcus! Ar fi trebuit să descoperi până acum acest neplăcut adevăr despre democraţie.

— E imposibil! Asta înseamnă că numai tu şi mama lui Nathaniel aţi votat în favoarea propunerii mele, zise Marcus nedumerit.

Agatha Wilson, mama prietenului lui Marcus, era unul dintre cei trei demoni membri ai Congregaţiei.

— Un alt demon s-a aliat cu Agatha, zise Baldwin cu răceală.

— Tu ai votat împotrivă?

Era clar că Marcus contase pe sprijinul familiei sale. După sumarele mele relaţii cu Baldwin, i-aş fi putut spune că îşi făcea speranţe neîntemeiate.

— Dă-mi să văd! Zise Matthew, smulgând pergamentul dintre degetele lui Marcus.

Din expresia de pe chipul lui era limpede că pretindea ca fratele său să-şi explice faptele.

— N-am avut de ales, îi spuse Baldwin. Tu ştii cât de mult rău a făcut fiul tău? De acum înainte se va şuşoti despre cum un tânăr parvenit, dintr-o ramură inferioară a familiei de Clermont, a încercat să pornească o insurecţie împotriva unei tradiţii de o mie de ani.

— Inferioară?

Eram consternată de insulta adusă lui Ysabeau. Soacra mea însă nu părea deloc surprinsă. În cel mai bun caz părea şi mai plictisită, studiindu-şi unghiile lungi, perfect îngrijite.

— Mergi prea departe, Baldwin, mârâi Gallowglass. Tu nu erai aici. Nemernicii ăia din Congregaţie care au venit în mai şi au omorât-o pe Emily...

— Gerbert şi Knox nu sunt nemernici! Zise Baldwin, ridicând din nou glasul. Aparţin unei majorităţi de două treimi.

— Nu-mi pasă! Să le spui vrăjitoarelor, vampirilor şi demonilor să trăiască în grupuri separate nu mai are nici un sens, presupunând că a avut vreodată, insistă Marcus, cu chipul rece ca piatra. Abandonarea legământului e măsura corectă.

— De când contează corectitudinea?

Baldwin părea obosit.

— Scrie aici că Peter Knox a fost blamat, zise Matthew, ridicând ochii din document.

— Mai mult decât atât, Knox a fost silit să-şi dea demisia. Gerbert şi Satu au argumentat că a

fost provocat să ia măsuri împotriva lui Emily, dar Congregaţia n-a putut nega că el a jucat un rol în moartea vrăjitoarei.

Baldwin îşi ocupă iar scaunul din spatele biroului tatălui său. Deşi era un bărbat voinic, nu părea să aibă statura necesară pentru a umple locul lui Philippe.

— Aşadar, Knox mi-a ucis mătuşa.

Furia şi puterea mea creşteau.

— A pretins că nu făcea decât s-o chestioneze în legătură cu locul în care se aflau Matthew şi manuscrisul din Biblioteca Bodleiană, cel care seamănă foarte mult cu textul sacru pe care noi, vampirii, îl numim *Cartea vieţii,* spuse Baldwin. Knox zicea că Emily a devenit agitată când el a descoperit că fiica soţilor Wilson e vrăjitoare, deşi are doi părinţi demoni. A dat vina pe stres pentru atacul ei de cord.

— Emily era sănătoasă tun! Am replicat eu.

— Şi ce preţ va plăti Knox pentru uciderea cuiva din familia perechii mele? Întrebă Matthew calm, punându-şi mâna pe umărul meu.

— Lui Knox i s-a luat locul şi i s-a interzis să mai slujească vreodată Congregaţia, răspunse Baldwin. Cel puţin în privinţa asta, Marcus a obţinut ce-a vrut, deşi nu ştiu dacă până la urmă nu vom ajunge să regretăm.

El şi Matthew se mai uitară o dată lung unul la celălalt. Îmi scăpa ceva esenţial.

— Cine o să-l înlocuiască? Întrebă Matthew.

— E prea curând ca să putem spune. Vrăjitoarele insistă asupra unui înlocuitor scoţian, pe motiv că Knox nu şi-a încheiat mandatul. Janet Gowdie e evident prea bătrână pentru a fi din nou membră, aşa că eu aş paria pe familia mcniven — Kate, poate. Sau eventual pe Jenny Horne, replică Baldwin.

— Scoţienii dau naştere unor vrăjitoare puternice, zise cu un aer întunecat Gallowglass, iar familiile Gowdie, Horne şi mcniven sunt cele mai respectate din nord.

— S-ar putea ca ele să nu mai fie aşa de uşor de manevrat precum Knox. Şi un lucru e clar: vrăjitoarele sunt hotărâte să pună mâna pe *Cartea vieţii,* spuse Baldwin.

— Şi-au dorit-o întotdeauna, spuse Matthew.

— Nu atât de mult. Knox a găsit o scrisoare la Praga. După spusele lui, în ea se află dovada că tu ori deţii, ori ai deţinut cândva cartea originilor. Sau întâiul grimoar al vrăjitoarelor, dacă preferi versiunea lui, explică Baldwin. Eu le-am spus membrilor Congregaţiei că astea nu sunt decât închipuirile unui vrăjitor avid de putere, dar nu m-au crezut. Au ordonat o anchetă amănunţită.

Existau multe legende legate de conţinutul străvechiului volum ascuns în Biblioteca Bodleiană din Oxford sub numele de *Manuscrisul Ashmole 782.* Vrăjitoarele credeau că în el se aflau primele vrăji formulate vreodată, vampirii, că spunea povestea felului în care fusese creată stirpea lor. Şi demonii credeau că volumul păstra secretele neamului lor. Eu o avusesem în mâini pentru prea puţină vreme ca să pot spune care dintre variante era adevărată — asta *dacă* era vreuna adevărată. Însă eu, Matthew şi Gallowglass ştiam că, orice ar fi conţinut *Cartea vieţii,* textul ei pălea în comparaţie cu informaţiile genetice ferecate între scoarţele ei. Căci manuscrisul fusese făurit din rămăşiţele unor fiinţe cândva vii: pergamentul era făcut din pieile lor, cernelurile conţineau sângele lor, paginile erau ţinute laolaltă de fire de păr, iar lipiciul folosit pentru legare fusese extras din oasele lor.

— Knox spune că această *Carte a vieţii* a fost deteriorată de către un demon pe nume Edward Kelley, care a rupt trei pagini din ea în Praga secolului al XVI-lea. Şi pretinde că tu ştii unde se află cele trei pagini, Matthew. Baldwin îl privi cu o curiozitate făţişă. E adevărat?

— Nu, răspunse Matthew cu sinceritate, uitându-se în ochii fratelui său.

Asemenea multora dintre răspunsurile soţului meu, şi acesta era doar un adevăr parţial. Nu ştia unde se aflau două dintre paginile lip să ale *Cărţii vieţii.* Dar una stătea ascunsă în siguranţă într-un sertar încuiat din biroul său.

— Slavă Domnului! Zise Baldwin, mulţumit de răspuns. Am jurat pe sufletul lui Philippe că o asemenea acuzaţie nu poate fi adevărată.

Gallowglass se uită inexpresiv la Fernando. Matthew privi pe fereastră. Ysabeau, care mirosea minciunile cu uşurinţa unei vrăjitoare, miji ochii spre mine.

— Şi Congregaţia te-a crezut pe cuvânt? Întrebă soţul meu.

— Nu în totalitate, spuse Baldwin fără tragere de inimă.

— Ce alte asigurări le-ai mai dat, şerpişorule? Întrebă leneş Ysabeau. Sâsâi tu foarte drăguţ, Baldwin, dar nu se poate să nu pregăteşti o înţepătură.

— Am promis Congregaţiei că Marcus şi Cavalerii lui Lazăr vor continua să respecte legământul. Baldwin făcu o pauză. A ales o delegaţie imparţială, o vrăjitoare şi un vampir, pe care i-au însărcinat cu inspectarea castelului Sept-Tours de la un capăt la altul. Ei se vor asigura că între zidurile lui nu există vrăjitoare ori demoni, ori vreun petic de hârtie din *Cartea vieţii.* Gerbert şi Satu Jarvinen vor sosi aici într-o săptămână.

Tăcerea era asurzitoare.

— De unde era să ştiu că Matthew şi Diana vor fi aici? Spuse Baldwin. Dar nu contează. Delegaţia Congregaţiei nu va găsi nici măcar o singură neregulă în timpul vizitei. Asta înseamnă că şi Diana trebuie să plece.

— Ce altceva? Ceru să afle Matthew.

— Faptul că ne abandonăm prietenii şi rudele nu e de ajuns? Întrebă Marcus.

Phoebe îi cuprinse talia cu braţul, într-un gest de alinare.

— Unchiul tău dă mai întâi veştile bune, Marcus, îi explică Fernando. Iar dacă perspectiva unei vizite din partea lui Gerbert e vestea cea bună, atunci cea proastă trebuie să fie foarte proastă.

— Congregaţia vrea o garanţie. Matthew trase o înjurătură. Ceva care să-i facă pe membrii familiei de Clermont şi pe Cavalerii lui Lazăr să se comporte cât mai frumos.

— Nu ceva. Pe cineva, zise sec Baldwin.

— Pe cine? Am întrebat.

— Pe mine, bineînţeles, răspunse Ysabeau, fără să pară îngrijorată.

— în nici un caz!

Matthew se uită îngrozit la fratele său.

— Mă tem că da. Le-am oferit-o mai întâi pe Verin, dar au refuzat, zise Baldwin.

Verin dădu impresia că se simte uşor jignită.

— Membrii Congregaţiei or fi ei înguşti la minte, dar proşti nu sunt, murmură Ysabeau. Nimeni n-o poate ţine ostatică pe Verin mai mult de douăzeci şi patru de ore.

— Vrăjitoarele au spus că trebuie să fie cineva care să-l poată sili pe Matthew să iasă din ascunzătoare. Verin n-a fost considerată un stimul suficient, explică Baldwin.

— Ultima oară când am fost reţinută împotriva voinţei mele, tu ai jucat rolul de temnicer, Baldwin, zise Ysabeau cu glas siropos. Vei face din nou onorurile?

— De data asta nu, răspunse vampirul. Knox şi Jarvinen au vrut să fii ţinută în Veneţia, unde Congregaţia putea sta cu ochii pe tine, dar am refuzat.

— De ce Veneţia?

Ştiam că de acolo venea Baldwin, dar nu-mi puteam închipui de ce Congregaţia ar fi preferat-o oricărei alte localităţi.

— Veneţia e sediul central al Congregaţiei încă din secolul al XV-lea, când am fost siliţi să părăsim Constantinopolul, mă lămuri iute Matthew. Nimic nu se petrece în oraş fără ştirea ei. Iar în Veneţia locuiesc o droaie de fiinţe ce au relaţii îndelungate cu consiliul. Printre ele, şi neamul lui Domenico.

— O respingătoare adunare de ingraţi şi sicofanţi, murmură Ysabeau, străbătută de un fior. Mă bucur că nu merg acolo. Chiar şi fără clanul lui Domenico, Veneţia e insuportabilă în perioada asta a anului. Mult prea mulţi turişti! Iar ţânţarii sunt imposibili!

Gândul la efectul pe care sângele de vampir l-ar fi putut avea asupra populaţiei de ţânţari era profund tulburător.

— Nu confortul tău a fost prima grijă a Congregaţiei, Ysabeau.

Baldwin îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Atunci unde? Întrebă ea.

— După ce iniţial şi-a exprimat reţinerea, dată fiind vechea lui prietenie cu familia, Gerbert a acceptat cu generozitate să te ţină la el acasă. Congregaţia nu prea a putut să-l refuze, răspunse Baldwin. N -o să fie o problemă, nu-i aşa?

Ysabeau ridică din umeri într-un inexpresiv gest galic.

— Nu pentru mine.

— în Gerbert nu se poate avea încredere! Matthew îşi repezi fratele cu aproape tot atâta mânie ca şi Marcus. Dumnezeule, Baldwin! A stat pe margine şi s-a uitat cum Knox îşi face vrăjile asupra lui Emily!

— Sper că Gerbert a reuşit să-şi păstreze măcelarul, zise visătoare Ysabeau, ca şi cum fiul ei nici n-ar fi deschis gura. Desigur, Marthe va trebui să vină cu mine. Ai să te ocupi tu de asta, Baldwin.

— Nu mergi! Spuse Matthew. Mai bine mă predau eu.

Până să apuc să protestez, Ysabeau se grăbi să vorbească:

— Nu, fiule. Eu şi Gerbert am mai făcut asta, după cum ştii. O să mă întorc cât ai clipi. Câteva luni, cel mult.

— De ce e nevoie de aşa ceva? Întrebă Marcus. După ce Congregaţia va inspecta Sept-Tours şi nu va găsi nimic supărător, ar trebui să ne lase în pace.

— Congregaţia trebuie să aibă un ostatic pentru a demonstra că e mai puternică decât familia de Clermont, explică Phoebe, demonstrând o excelentă înţelegere a situaţiei.

— Dar, *grand-mere,* începu Marcus, părând cuprins de spaimă, eu ar trebui să fiu ostatic, nu tu. E vina mea.

— Oi fi eu bunica ta, dar nu sunt atât de bătrână şi de fragilă pe cât mă crezi, spuse Ysabeau cu o urmă de răceală. Sângele meu, deşi poate inferior, nu s-a subţiat încă.

— Cu siguranţă există o altă cale, am obiectat.

— Nu, Diana, îmi răspunse Ysabeau. În familia asta, fiecare îşi are rolul său. Baldwin ne terorizează. Marcus conduce frăţia. Matthew se ocupă de tine, iar tu ai grijă de nepoţii mei. Cât despre mine, descopăr că mă însufleţeşte perspectiva de a mai fi ţinută o dată ostatică.

Zâmbetul neîmblânzit al soacrei mele mă făcu să o cred.

I-am ajutat pe Baldwin şi pe Marcus să se relaxeze cât de cât, apoi eu şi Matthew ne-am întors în camerele noastre din cealaltă parte a castelului. De îndată ce am intrat pe uşă, soţul meu porni combina muzicală, umplând încăperea cu complicatele tonalităţi ale lui Bach. Muzica îi împiedica pe ceilalţi vampiri din castel să ne audă discuţiile, aşa că Matthew punea de fiecare dată o melodie drept fundal sonor.

— E bine că ştim mai multe despre *Ashmole 782* decât Knox, am spus eu încet. După ce voi lua cartea din Biblioteca Bodleiană, Congregaţia va trebui să înceteze cu ultimatumurile din Veneţia şi va fi nevoită să înceapă să discute direct cu noi. Atunci îl vom putea trage la răspundere pe Knox pentru moartea lui Emily.

Matthew mă cercetă în tăcere vreme de câteva clipe, apoi îşi turnă nişte vin şi îl bău dintr-o singură înghiţitură. Mie îmi oferi un pahar cu apă, pe care l-am refuzat scuturând din cap. Singurul lucru după care tânjeam la ora aceea era ceaiul. Marcus mă îndemnase totuşi să evit cofeina în timpul sarcinii, iar amestecurile de plante medicinale erau un înlocuitor prea slab.

— Ce ştii despre genealogiile vampirilor pe care le are Congregaţia?

M -am aşezat pe canapea.

— Nu prea multe, răspunse Matthew, turnându-şi încă un pahar de vin.

M-am încruntat. Un vampir n-avea nici o şansă să se îmbete consumând vin dintr-o sticlă (singurul mod în care putea simţi influenţa alcoolului era să consume sânge de la o sursă aflată în stare de ebrietate), dar soţul meu nu obişnuia să bea atât de mult.

— Congregaţia păstrează şi genealogii ale vrăjitoarelor şi demonilor? Am întrebat, sperând să-i distrag atenţia.

— Nu ştiu. Problemele vrăjitoarelor şi demonilor nu m-au preocupat niciodată.

Matthew traversă camera şi se opri în faţa şemineului.

— Ei bine, nu contează, am spus eu, pusă pe treabă. Prioritatea noastră numărul unu trebuie să fie *Ashmole 782.* Va trebui să mă duc la Oxford cât mai curând cu putinţă.

— Şi apoi ce să faci, *ma lionne?*

— Să găsesc o cale de a chema din nou manuscrisul.

M-am gândit preţ de o clipă la condiţiile pe care tatăl meu le ţesuse în vraja ce lega volumul de bibliotecă.

— Tata a vrut să fie sigur că această *Carte a vieţii* va veni la mine dacă voi avea nevoie de ea. Situaţia noastră actuală cu siguranţă îndeplineşte criteriile de calificare.

— Aşadar, siguranţa manuscrisului *Ashmole 782* e principala ta grijă, spuse Matthew cu o blândeţe rău prevestitoare.

— Bineînţeles! Ea şi găsirea paginilor lipsă, i-am răspuns. Fără ele, *Cartea vieţii* nu-şi va dezvălui niciodată secretele.

Atunci când înlăturase trei dintre foi în Praga secolului al XVI-lea, demonul alchimist Edward Kelley deteriorase vraja care fusese folosită la făurirea cărţii. Pentru a se proteja, textul se îngropase în pergament, creând un palimpsest magic, iar acum cuvintele se fugăreau unele pe altele printre pagini, ca şi cum ar fi căutat literele lipsă. Era imposibil de citit ceea ce mai

rămăsese.

— Eu o să recuperez cartea, iar tu ai putea să-ţi dai seama ce fiinţe sunt legate în ea, să le datezi chiar, analizând informaţiile genetice în laboratorul tău, am continuat eu.

Cercetările ştiinţifice ale lui Matthew se concentrau asupra unor probleme legate de originea speciilor şi de extincţie.

— O să găsesc cele două pagini lipsă şi pe urmă.

Matthew se întoarse. Chipul lui era o mască de calm.

— Vrei să spui când *noi doi* o să recuperăm *Ashmole 782* şi o să *găsim* celelalte pagini.

— Matthew, fii rezonabil! Nimic nu i-ar enerva mai tare pe cei din Congregaţie decât vestea că am fost văzuţi împreună în Biblioteca Bodleiană.

Glasul îi deveni şi mai blând, iar chipul, şi mai liniştit.

— Ai peste trei luni de sarcină, Diana. Membrii Congregaţiei deja mi-au invadat căminul şi ţi-au ucis mătuşa. Peter Knox e disperat să pună mâna pe *Ashmole 782* şi ştie că tu ai puterea să-l obţii. Nu ştiu cum, dar a aflat şi despre paginile care lip sesc. N-ai să mergi la Biblioteca Bodleiană — sau oriunde altundeva — fără mine.

— Trebuie să reîntregesc *Cartea vieţii!* Am spus, ridicând tonul.

— Atunci asta o să facem. Dar, în momentul de faţă, *Ashmole 782* se află în siguranţă în bibliotecă. Lasă-l acolo şi aşteaptă să se mai domolească povestea asta cu Congregaţia!

Matthew se baza, poate prea mult, pe ideea că eu eram singura vrăjitoare care putea dezlega vraja pe care tatăl meu o aruncase asupra cărţii.

— Cât o să dureze?

— Poate până după naşterea copiilor, zise soţul meu.

— S-ar putea să mai treacă încă şase luni până atunci! Am spus, înfrânându-mi furia. Deci ar trebui să aştept şi să clocesc. Iar planul tău e să stai cu mâinile în sân şi să urmăreşti calendarul împreună cu mine?

— Eu o să fac orice îmi porunceşte Baldwin, zise Matthew, bând ultima gură de vin.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios! Am exclamat. De ce suporţi absurdităţile lui autocratice?

— Pentru că un cap de familie puternic împiedică haosul, vărsarea de sânge fără rost şi alte lucruri chiar mai rele, explică Matthew. Uiţi că eu am renăscut în vremuri foarte diferite, Diana, când era de aşteptat ca majoritatea fiinţelor să se supună altcuiva fără să crâcnească: stăpânului, preotului, tatălui, soţului. Mie n-o să-mi vină atât de greu să îndeplinesc ordinele lui Baldwin pe cât o să-ţi vină ţie.

— Mie? Eu nu sunt vampir, am ripostat. Nu trebuie să ascult de el.

— Trebuie, dacă eşti o de Clermont. Matthew mă apucă de coate. Congregaţia şi tradiţia vampirilor ne-au lăsat foarte puţine opţiuni. Până la mijlocul lunii decembrie vei fi membru în toată regula al familiei lui Baldwin. O cunosc pe Verin şi ştiu că nu şi-ar încălca niciodată o promisiune făcută lui Philippe.

— Nu am nevoie de ajutorul lui Baldwin, am spus. Sunt ţesătoare şi am propriile mele puteri.

— Baldwin nu trebuie să ştie asta, zise Matthew, ţinându-mă mai strâns. Nu încă. Şi nimeni nu vă poate oferi ţie ori copiilor noştri siguranţa pe care v-o pot da Baldwin şi restul neamului de Clermont.

— Tu eşti un de Clermont, am spus, împungându-l cu degetul în piept. Philippe a fost foarte

clar în privinţa asta.

— Nu sunt, în ochii altor vampiri. Matthew îmi luă mâna într-a lui. S-ar putea să fiu rudă cu Philippe de Clermont, dar nu sunt sânge din sângele lui. Tu eşti. E singurul motiv pentru care am să fac orice îmi cere Baldwin.

— Chiar şi să-l ucizi pe Knox?

Matthew păru surprins.

— Eşti asasinul aflat în slujba lui Baldwin. Knox a încălcat proprietatea familiei de Clermont, ceea ce e o provocare directă la adresa onoarei neamului. Presupun că asta face ca Peter Knox să cadă în sarcina ta.

Am păstrat un ton neutru, însă nu mi-a venit uşor. Ştiam că Matthew mai omorâse până atunci, dar cuvântul „asasin“ făcea cumva ca toate morţile acelea să fie mai tulburătoare.

— După cum am spus, voi respecta ordinele lui Baldwin.

Ochii cenuşii ai soţului meu căpătaseră o nuanţă verzuie, devenind reci şi lipsiţi de viaţă.

— Nu-mi pasă ce ordonă Baldwin! Nu poţi ataca un vrăjitor, Matthew, mai ales dacă a fost cândva membru al Congregaţiei, am spus. Asta n-o să facă decât să înrăutăţească lucrurile.

— După ce i-a făcut lui Emily, Knox e deja mort, zise soţul meu.

Îmi dădu drumul şi se îndreptă cu paşi mari către fereastră.

Firele din jurul lui scăpărau în nuanţe de roşu şi negru. Ţesătura lumii nu se arăta oricărei vrăjitoare, dar ca ţesătoare, ca făuritoare de vrăji, asemenea tatălui meu, eu o vedeam limpede.

Am venit lângă Matthew la fereastră. Soarele era acum sus pe cer, scăldând dealurile verzi într-o lumină aurie. Părea un peisaj pastoral şi liniştit, dar eu ştiam că dincolo de suprafaţa lui se aflau pietre, la fel de tari şi de ameninţătoare precum cel pe care îl iubeam. Mi-am strecurat braţele în jurul taliei lui Matthew şi mi-am aşezat bărbia pe trupul lui. Aşa mă ţinea el pe mine atunci când aveam nevoie să mă simt în siguranţă.

— Nu trebuie să-l ataci pe Knox pentru mine, i-am spus, nici pentru Baldwin.

— Nu, răspunse el încet. Ci pentru Emily.

Emily fusese înmormântată în apropiere, printre ruinele străvechiului templu închinat zeiţei. Eu mai fusesem acolo împreună cu Philippe, iar Matthew insistase să văd mormântul la scurt timp după întoarcerea noastră, ca să pot accepta dispariţia mătuşii mele. Pentru totdeauna. De atunci îl mai vizitasem de câteva ori, când avusesem nevoie de linişte şi de un răgaz pentru a medita. Matthew îmi ceruse să nu merg singură. Astăzi escorta mea era Ysabeau, căci trebuia să petrec o vreme departe de soţul meu, dar şi de Baldwin şi de necazurile care otrăviseră aerul la Sept-Tours.

Locul era la fel de frumos precum mi-l aminteam, cu chiparoşi înălţându-se ca nişte santinele în jurul coloanelor frânte ce acum abia dacă se mai vedeau. Acum pământul nu mai era acoperit cu zăpadă, aşa cum fusese în decembrie 1590, ci verde şi plin de sevă, cu excepţia fâşiei dreptunghiulare maronii ce marca locul de odihnă veşnică al lui Emily. În pământul moale se zăreau urme de copite, iar deasupra, o uşoară adâncitură.

— Un cerb alb a dormit pe mormânt, explică Ysabeau, urmărindu-mi privirea. Sunt foarte rari.

— Am văzut unul apărând atunci când eu şi Philippe am venit aici înaintea nunţii mele, pentru a aduce ofrande zeiţei.

Simţisem atunci puterea zeiţei, oscilând şi plutind pe sub picioarele mele. O simţeam şi acum, dar n-am spus nimic. Matthew era de neclintit în hotărârea că nimeni nu trebuia să afle pe cât se putea nimic despre magia mea.

— Philippe mi-a spus că te-a întâlnit, zise Ysabeau. Mi-a lăsat un bilet în cotorul uneia dintre cărţile alchimice ale lui Godfrey.

Philippe şi Ysabeau obişnuiau să-şi împărtăşească prin intermediul bileţelelor micile detalii ale vieţii de zi cu zi, care altfel ar fi fost uitate cu uşurinţă.

— Cât de mult trebuie că îi duci probabil dorul!

Am înghiţit nodul din gât care ameninţa să mă sufoce.

— Philippe a fost o fiinţă extraordinară!

— Da, spuse ea încet. N-o să mai existe niciodată unul ca el.

Am stat amândouă lângă mormânt, tăcute şi îngândurate.

— Ceea ce s-a întâmplat azi-dimineaţă o să schimbe totul, spuse Ysabeau. Din cauza anchetei Congregaţiei, ne va fi mai greu să ne păstrăm secretele. Iar Matthew are mai multe de ascuns decât majoritatea celorlalţi.

— De exemplu, faptul că e asasinul familiei? Am întrebat.

— Da, răspunse Ysabeau. Numeroase familii de vampiri şi-ar dori foarte mult să afle care dintre membrii clanului de Clermont e răspunzător de moartea celor dragi lor.

— Când am fost aici cu Philippe, am crezut că descoperisem cele mai multe dintre secretele lui Matthew. Ştiu despre tentativa lui de sinucidere. Şi ce a făcut pentru tatăl său.

Pentru soţul meu, aceasta fusese taina cel mai greu de dezvăluit: faptul că îl ajutase pe Philippe să moară.

— In cazul vampirilor, secretele nu se termină niciodată, spuse Ysabeau. Dar ele sunt aliaţi pe care nu te poţi bizui. Ne fac să credem că suntem în siguranţă, dar între timp ne distrug.

M-am întrebat dacă eu eram una dintre tainele distrugătoare ce zăceau în inima familiei de Clermont. Am scos un plic din buzunar şi i l-am întins lui Ysabeau. Ea văzu scrisul neciteţ, şi chipul îi încremeni.

— Alain mi-a dat scrisoarea asta. Philippe a întocmit-o în ziua în care a murit, am explicat. Mi-ar plăcea s-o citeşti. Cred că mesajul ne era destinat tuturor.

Mâna lui Ysabeau tremură în timp ce despăturea foaia de hârtie. O întinse cu grijă şi citi cu voce tare cele câteva rânduri. Unul dintre ele mă izbi cu o forţă înnoită: „Nu lăsa fantomele trecutului să fure bucuria din viitor“.

— Of, Philippe! Exclamă ea cu tristeţe.

Ysabeau îmi înapoie biletul şi întinse mâna către fruntea mea. Intr-o clipă de imprudenţă din partea ei, am zărit-o aşa cum fusese cândva: formidabilă, dar capabilă de bucurie. Se opri, retrăgându -şi degetele.

Am prins-o de mână. Era chiar mai rece decât fiul ei. I-am aşezat cu blândeţe degetele îngheţate pe pielea dintre sprâncenele mele, îngăduindu-i în tăcere să cerceteze locul în care Philippe de Clermont mă însemnase. Apăsarea degetelor ei se schimba infinitezimal pe măsură ce îmi examina fruntea. Când se dădu un pas înapoi, am văzut-o că înghiţea în sec.

— Simt. Ceva. O prezenţă, o urmă a lui Philippe.

Ochii îi sclipeau.

— Mi-aş dori să fie aici, i-am mărturisit. Ar şti ce trebuie făcut în încurcătura asta: cu

Baldwin, cu jurământul de sânge, cu Congregaţia, cu Knox, chiar şi cu *Ashmole 782.*

— Soţul meu nu *făcea* niciodată nimic decât dacă era absolut necesar, replică Ysabeau.

— Dar lucra întotdeauna la câte ceva.

M-am gândit la felul în care orchestrase călătoria noastră către castelul Sept-Tours din 1590, în ciuda vremii şi a reţinerii lui Matthew.

— Nu-i adevărat. El veghea. Aştepta. Îi lăsa pe alţii să-şi asume riscurile, iar el le strângea secretele şi le punea deoparte pentru a le folosi mai târziu. De aceea a supravieţuit atât de mult, zise Ysabeau.

Cuvintele ei îmi readuseră în minte sarcina pe care Philippe mi-o dăduse în 1590, după ce mă numise fiica lui prin jurământ legat cu sânge: „Gândeşte şi rămâi în viaţă!“

— Aminteşte-ţi de asta înainte să dai fuga înapoi la Oxford după cartea ta! Continuă Ysabeau, şi glasul îi deveni abia o şoaptă. Aminteşte-ţi-o în zilele grele care vor urma, pe măsură ce vor fi scoase la lumină cele mai întunecate secrete ale familiei de Clermont. Aminteşte-ţi-o, şi le vei demonstra tuturor că nu eşti doar cu numele fiica lui Philippe de Clermont.

CAPITOLUL 5

La două zile după ce Baldwin venise să se instaleze la Sept-Tours, nu numai că înţelegeam de ce Matthew fusese nevoit să clădească un turn deasupra casei, dar îmi doream să-l fi construit de fapt într-o altă provincie, ba chiar într-o altă ţară.

Baldwin ţinea să arate clar că, indiferent cui îi aparţinea castelul din punct de vedere legal, Sept-Tours era căminul său. Ocupa locul de frunte la fiecare masă. Alain îl vizita la prima oră a fiecărei dimineţi pentru a-şi primi ordinele, apoi periodic de-a lungul zilei, pentru a raporta cum mergea treaba. Primarul din Saint-Lucien venea în vizită şi stătea în salon cu el, discutând despre problemele locale. Baldwin cerceta proviziile făcute de Marthe pentru gospodărie şi recunoştea fără tragere de inimă că erau remarcabile. Intra în camere fără să bată la uşă, îi lua pe Marcus şi pe Matthew la rost pentru scăpări reale sau închipuite şi o bătea la cap pe Ysabeau în legătură cu orice, de la ornamentele din salon până la praful din holul cel mare.

Nathaniel, Sophie şi Margaret fură primii norocoşi care părăsiră castelul. Işi luară rămas-bun cu lacrimi în ochi de la Marcus şi Phoebe, promiţând că vor ţine legătura odată ce se vor instala în noua locuinţă. Baldwin îi îndemnase să meargă în Australia şi se arătase în mod ostentativ solidar cu mama lui Nathaniel, care nu era doar demon, ci şi membră a Congregaţiei. La început, Nathaniel protestase, argumentând că ar fi putut foarte bine să se întoarcă în Carolina de Nord, însă capetele mai limpezi, în special Phoebe, avuseseră câştig de cauză.

Mai târziu, luată la întrebări în legătură cu motivul pentru care îl susţinuse pe Baldwin, Phoebe spuse că Marcus îşi făcea griji pentru siguranţa lui Margaret, iar ea nu avea de gând să-i permită logodnicului ei să-şi asume răspunderea faţă de binele bebeluşului. Ca atare, Nathaniel urma să facă aşa cum considera Baldwin că era mai bine. Expresia de pe chipul lui Phoebe mă avertiză că, dacă aveam o altă părere în privinţa asta, mi-o puteam păstra pentru mine.

Chiar şi după acest prim val de plecări, Sept-Tours părea aglomerat. Erau Baldwin, Matthew

şi Marcus, ca să nu mai vorbim despre Verin, Ysabeau şi Gallowglass. Fernando era mai puţin băgăcios şi îşi petrecea mare parte din timp împreună cu Sarah ori cu Hamish. Fiecare ne găsiserăm ascunzători în care ne puteam retrage pentru foarte necesarele momente de linişte şi pace. Aşa că toată lumea fu într-o oarecare măsură surprinsă când Ysabeau dădu buzna în biroul lui Matthew pentru a ne anunţa unde se afla în clipa aceea Marcus.

— Marcus e în Turnul Rotund împreună cu Sarah! Spuse ea, şi două pete de culoare îi luminară tenul de obicei palid. Phoebe şi Hamish sunt cu ei. Au găsit vechiul arbore genealogic al familiei!

Nu mi-am putut închipui de ce vestea aceasta îl făcu pe Matthew să-şi arunce stiloul şi să sară de pe scaun. Când îmi surprinse privirea curioasă, Ysabeau îmi răspunse cu un zâmbet trist.

— Marcus e pe cale să afle unul dintre secretele tatălui său, mă lămuri ea.

Asta mă puse şi pe mine în mişcare.

Nu călcasem niciodată în Turnul Rotund, care se înălţa vizavi de al lui Matthew şi era separat de acesta prin corpul principal al castelului. De îndată ce am ajuns în el, am înţeles de ce nu fusese niciodată inclus într-un tur al clădirii.

În mijlocul podelei turnului se adâncea un grilaj rotund din metal. O cunoscută duhoare umedă de vechime, moarte şi deznădejde se împrăştia dinspre groapa adâncă de dedesubt.

— O *oubliette,* am spus, încremenind pentru câteva clipe la vederea ei.

Matthew mă auzi şi tropăi înapoi pe scări în jos.

— Philippe a construit-o drept temniţă. A folosit-o rareori.

Fruntea soţului meu se încreţi de îngrijorare.

— Du-te! Am spus, alungându-l laolaltă cu amintirile urâte. Venim după tine.

Temniţa de la parterul Turnului Rotund era un loc al uitării, însă etajul al doilea părea, din contră, un spaţiu al memoriei. Era plin de cutii, hârtii, documente şi artefacte. Acestea trebuiau să fie arhivele familiei de Clermont.

— Nu-i de mirare că Emily şi-a petrecut atâta timp aici, zise Sarah.

Stătea aplecată, alături de Phoebe deasupra unui sul lung de pergament, parţial întins pe o masă de lucru uzată. Am mai văzut şase suluri ce aşteptau să fie studiate.

— Era înnebunită după genealogii.

— Salut!

Marcus ne făcu vesel cu mâna de pe o pasarelă înaltă ce înconjura încăperea pe dinăuntru şi unde se aflau alte cutii şi rafturi. Cumplitele revelaţii de care se temea Ysabeau nu păreau să fi avut loc.

— Hamish tocmai voia să vină să vă cheme.

Marcus sări peste balustrada pasarelei şi ateriză uşor lângă Phoebe. Nu se zărea nici o scară mobilă sau fixă, aşa că singura cale de a ajunge acolo era să te caţeri, sprijinindu-te cu mâinile sau cu picioarele de pietrele colţuroase, şi singura cale de a coborî era să sari. Securitate maximă, specifică vampirilor.

— Ce căutaţi? Întrebă Matthew cu doza exact potrivită de curiozitate.

Marcus n-ar fi bănuit niciodată că tatăl lui fusese avertizat.

— O cale de a ni-l lua pe Baldwin de pe cap, bineînţeles, răspunse el. Îi întinse lui Hamish un carnet uzat. Poftim. Notiţele lui Godfrey despre legile vampirilor.

Hamish întoarse paginile, căutând evident o informaţie legală utilă. Godfrey fusese cel mai tânăr dintre cei trei fii ai lui Philippe, cunoscut pentru formidabilul său intelect, dar şi pentru viclenia sa. Începeam să am un presentiment.

— Şi aţi găsit-o? Spuse Matthew, aruncând o privire către sulul de pergament.

— Veniţi să vedeţi!

Marcus ne făcu semn să ne apropiem de masă.

— O să-ţi placă la nebunie, Diana, zise Sarah, aşezându-şi mai bine ochelarii de citit. Marcus spune că e un arbore genealogic al familiei de Clermont. Pare foarte vechi.

— Este, am replicat.

Genealogia data din perioada medievală, cu imagini viu colorate ale lui Philippe şi Ysabeau aşezate în pătrate separate în capul paginii. Mâinile lor erau încleştate deasupra spaţiului care îi despărţea. Fâşii de culoare îi legau de cercurile aflate dedesubt. Fiecare dintre acestea conţinea câte un nume. Unele îmi erau familiare: Hugh, Baldwin, Godfrey, Matthew, Verin, Freyja, Stasia. Multe însă nu.

— Secolul al XII-lea. Francez. Stilul atelierului din Saint-Sever, spuse Phoebe, confirmându-mi impresia despre vârsta lucrării.

— Totul a început atunci când m-am plâns lui Gallowglass despre amestecul lui Baldwin. El mi-a spus că Philippe era aproape la fel de rău şi că, atunci când Hugh s-a săturat să fie terorizat, a plecat pe cont propriu împreună cu Fernando, ne explică Marcus. Gallowglass a numit familia lor un „vlăstar“ şi a spus că uneori vlăstarele sunt singura cale de a păstra pacea.

Aerul de furie înăbuşită al lui Matthew îmi dădea de înţeles că pacea era ultimul lucru de care urma să se bucure Gallowglass odată ce unchiul său avea să dea cu ochii de el.

— Mi-amintesc că am citit ceva despre vlăstare pe vremea când bunicul spera să mă orientez spre legislaţie şi să preiau vechile îndatoriri ale lui Godfrey, spuse Marcus.

— Am găsit, zise Hamish, lovind cu degetul pagina. „Orice bărbat care are copii din sângele lui poate întemeia un vlăstar, cu condiţia să obţină aprobarea părintelui sau a şefului său de clan. Noul vlăstar va fi considerat o ramură a familiei iniţiale, dar din toate celelalte puncte de vedere noul părinte îşi va impune liber voia şi puterea.“ Pare destul de clar, dar, de vreme ce era implicat Godfrey, trebuie să mai fie ceva.

— Formarea unui vlăstar — o ramură distinctă a familiei de Clermont aflată sub autoritatea ta — ne va rezolva toate problemele! Spuse Marcus.

— Nu toţi liderii de clanuri întâmpină cu bucurie vlăstarele, Marcus, îl avertiză Matthew.

— Cine-a fost o dată rebel rebel rămâne, zise Marcus ridicând din umeri. Ştiai asta când m-ai făcut.

— Şi Phoebe?

Soţul meu ridică din sprâncene.

— Logodnica ta îţi împărtăşeşte părerile revoluţionare? S-ar putea să nu-i placă ideea de a fi alungată din Sept-Tours fără nici un bănuţ în buzunar, după ce toată averea vă va fi confiscată de unchiul tău.

— Ce vrei să spui? Întrebă Marcus neliniştit.

— Hamish mă poate corecta dacă greşesc, dar cred că următorul capitol din carnetul lui Godfrey descrie penalizările asociate cu întemeierea unui vlăstar fără permisiunea părintelui, răspunse Matthew.

— Tu eşti părintele meu, zise Marcus, ridicându-şi bărbia cu încăpăţânare.

— Numai din punct de vedere biologic: eu ţi-am oferit sângele meu ca să poţi renaşte ca vampir.

Matthew îşi trecu mâinile prin păr, semn că era din ce în ce mai frustrat.

— Şi ştii cât de mult urăsc cuvântul „părinte“ folosit în contextul ăsta. Eu mă consider tatăl tău, nu donatorul tău de sânge.

— Eu îţi cer să fii mai mult decât atât, replică Marcus. Baldwin greşeşte în privinţa legământului şi a Congregaţiei. Dacă tu pui bazele unui vlăstar, ne-am putea croi propria noastră cale, am putea lua propriile decizii.

— Ai vreo reţinere în a-ţi întemeia vlăstarul tău, Matt? Întrebă Hamish. Acum că Diana e gravidă, te-aş fi crezut nerăbdător să scapi de sub dominaţia lui Baldwin.

— Nu-i atât de simplu pe cât crezi, îi spuse Matthew. Iar Baldwin s-ar putea să fie reticent.

— Ce-i asta, Phoebe?

Sarah arătă cu degetul înspre un petic aspru apărut pe pergament sub numele lui Matthew. Pe mătuşa mea o interesa mai mult arborele genealogic decât încurcăturile legale.

Phoebe se uită îndeaproape.

— E un soi de ştersătură. Acolo a mai fost un medalion. Aproape că pot să descifrez numele. Beia. A, trebuie să fie Benjamin. Au folosit obişnuitele abrevieri medievale şi au înlocuit un *i* cu un *j*.

— Au şters cercul, dar au uitat să scape şi de mica linie roşie care îl leagă de Matthew. Conform arborelui ăstuia, Benjamin e unul dintre copiii lui Matthew, spuse Sarah.

Pomenirea numelui Benjamin îmi îngheţă sângele în vine. Matthew avusese un fiu numit astfel. Era o fiinţă înspăimântătoare.

Phoebe desfăcu un alt sul. Şi genealogia aceea părea să dateze de mult, deşi nu era la fel de veche ca prima. Fata se încruntă.

— Arată cam cu un secol mai târzie. Phoebe aşeză pergamentul pe masă. Nu apare nici o ştersătură şi nici vreo menţiune a numelui Benjamin. A dispărut pur şi simplu fără urmă.

— Cine-i Benjamin? Întrebă Marcus, deşi nu mi-am putut imagina de ce — cu siguranţă cunoştea identităţile celorlalţi copii ai lui Matthew.

— Benjamin nu există.

Ysabeau avea un aer reţinut şi îşi alesese cu grijă cuvintele.

Am încercat să procesez implicaţiile întrebării lui Marcus şi pe ale ciudatului răspuns dat de Ysabeau. Dacă fiul lui Matthew nu ştia despre Benjamin.

— De aceea a fost şters numele lui? Întrebă Phoebe. Cineva a făcut o greşeală?

— Da, a fost o greşeală, zise Matthew cu glas înăbuşit.

— Dar Benjamin există! Am spus, uitându-mă în ochii verzi-cenuşii ai soţului meu.

Erau umbriţi şi distanţi.

— Mai trăieşte? Întrebă Hamish.

— Nu ştiu. Eu credeam că a murit la scurt timp după ce l-am creat, în secolul al XII-lea, răspunse Matthew. Sute de ani mai târziu, Philippe a auzit despre cineva care corespundea descrierii lui Benjamin, dar respectivul a dispărut înainte să putem afla cu siguranţă. Au existat zvonuri despre Benjamin în secolul al XIX-lea, însă eu n-am văzut nici o dovadă.

— Nu pricep, interveni Marcus. Chiar dacă a murit, Benjamin tot ar trebui să apară în

arborele genealogic.

— L-am renegat. Şi Philippe la fel. Matthew preferă să închidă ochii, ca să nu întâlnească privirile noastre curioase. Exact aşa cum o fiinţă poate deveni parte a unui neam printr-un jurământ pecetluit cu sânge, ea poate fi şi alungată, urmând să se îngrijească de sine, fără familie şi fără protecţia oferită de legile vampirilor. Tu ştii cât de importantă e genealogia pentru vampiri, Marcus. A nu avea o ascendenţă recunoscută e o ruşine la fel de mare pe cât e legarea printr-o vrajă în rândul vrăjitoarelor.

Începea să-mi fie mai clar de ce Baldwin ar fi putut să nu mă vrea în arborele genealogic al familiei de Clermont ca pe un copil al lui Philippe.

— Aşadar, Benjamin *este* mort, spuse Hamish. Cel puţin din punct de vedere al legii.

— Iar uneori morţii se scoală pentru a ne bântui, murmură Ysabeau, alegându-se cu o căutătură întunecată din partea fiului ei.

— Nu-mi pot închipui ce a făcut Benjamin atât de rău încât să te determine să întorci spatele propriului tău sânge, Matthew. Marcus încă părea nedumerit. Eu am fost un zvăpăiat în primii mei ani, şi nu m-ai abandonat.

— Benjamin a fost unul dintre cruciaţii germani care au mărşăluit alături de armata contelui Emicho înspre Ţara Sfântă[15]. După ce au fost învinşi în Ungaria, el s-a alăturat forţelor fratelui meu Godfrey, începu Matthew. Mama lui Benjamin era fiica unui comerciant de frunte din Levant[16], iar el învăţase puţină ebraică şi chiar arabă mulţumită afacerilor familiei. A fost un aliat de preţ. La început.

— Aşadar, Benjamin a fost fiul lui Godfrey? Întrebă Sarah.

— Nu, răspunse Matthew. A fost al meu. Benjamin a început să facă negoţ cu secretele familiei de Clermont. A jurat că le va dezvălui oamenilor din Ierusalim existenţa creaturilor, nu doar a vampirilor, ci şi a vrăjitoarelor şi a demonilor. Când i-am descoperit trădarea, mi-am pierdut controlul. Philippe visa să creeze un refugiu pentru noi toţi în Ţara Sfântă, un loc în care să putem trăi fără frică. Benjamin avea puterea de a-i zdrobi speranţele, iar eu îi dădusem acea putere.

Îl cunoşteam destul de bine pe soţul meu pentru a-mi închipui profunzimea vinovăţiei şi a remuşcărilor lui.

— De ce nu l-ai ucis? Întrebă Marcus.

— Moartea ar fi fost prea rapidă. Voiam să-l pedepsesc pentru că îmi fusese un fals prieten. Voiam să sufere asemenea nouă, creaturilor. L-am transformat în vampir, astfel încât, dacă dădea în vileag neamul de Clermont, să fie nevoit să se dea în vileag şi pe sine. Matthew făcu o pauză. Apoi l-am lăsat să-şi poarte singur de grijă.

— Cine l-a învăţat să supravieţuiască? Întrebă Marcus în şoaptă.

— S-a învăţat singur. Asta a făcut o parte din pedeapsa lui. Matthew îşi privi fiul în ochi. A devenit parte şi din pedeapsa mea — calea Domnului de a mă face să-mi răscumpăr păcatul. Pentru că l-am părăsit pe Benjamin, n-am ştiut că îi transmisesem aceeaşi furie a sângelui care curgea şi prin venele mele. Au trecut ani de zile până să aflu în ce monstru se transformase Benjamin.

— Furia sângelui? Marcus se uită la tatăl său, fără să-i vină a crede. Imposibil! Furia sângelui te transformă într-un ucigaş cu sânge-rece, lipsit de raţiune ori compasiune. N-a mai apărut

nici un caz de aproape două mii de ani. Tu însuţi mi-ai spus.

— Am minţit.

Glasul lui Matthew se frânse când recunoscu.

— Nu se poate să ai furia sângelui, Matt! Zise Hamish. A fost pomenită în documentele familiei. Simptomele includ o mânie oarbă, incapacitatea de a raţiona şi instinctul copleşitor de a ucide. Tu n-ai dat niciodată vreun semn de boală.

— Am învăţat s-o controlez, spuse Matthew. În cea mai mare parte a timpului.

— Dacă ar afla, Congregaţia ar pune un preţ pe capul tău. Judecând după ce am citit eu aici, alte fiinţe ar avea mână liberă să te distrugă, observă Hamish, evident îngrijorat. Nu doar pe mine. Matthew fulgeră cu privirea abdomenul meu ce se rotunjea.

— Şi pe copiii mei.

Expresia lui Sarah fu cuprinsă de teamă.

— Bebeluşii.

— Şi pe Marcus?

Deşi Phoebe vorbise cu calm, încheieturile degetelor i se albiseră pe marginea mesei.

— Marcus e doar un purtător, încercă s-o liniştească soţul meu. Simptomele se manifestă imediat.

Phoebe păru uşurată. Matthew îşi privi fiul drept în ochi.

— Când te-am creat, credeam sincer că m-am vindecat. Trecuse aproape un secol de la ultimul meu episod. Era Epoca Raţiunii. In mândria noastră, aveam impresia că toate relele trecutului fuseseră stârpite, de la variolă la superstiţii. Apoi ai plecat în New Orleans.

— Copiii mei!

O clipă, Marcus păru perplex, apoi înţelese totul.

— Tu şi Juliette Durand aţi venit în oraş, iar ei au început să moară. Am crezut că Juliette îi ucidea. Dar de fapt erai tu. I-ai omorât pentru că sufereau de furia sângelui.

— Tatăl tău n-a avut de ales, zise Ysabeau. Congregaţia ştia că erau probleme în New Orleans. Philippe i-a poruncit lui Matthew să se ocupe de ele înainte ca vampirii să descopere cauza. Dacă Matthew ar fi refuzat, aţi fi murit cu toţii.

— Ceilalţi vampiri din Congregaţie erau convinşi că vechiul flagel al furiei sângelui renăscuse, spuse Matthew. Voiau să radă oraşul de pe faţa pământului, să-l mistuie în flăcări, dar eu am susţinut că nebunia e rezultatul tinereţii şi al lipsei de experienţă, nu al furiei sângelui. Ar fi trebuit să-i omor pe toţi. Ar fi trebuit să te omor şi pe tine, Marcus.

Marcus păru surprins. Ysabeau, nu.

— Philippe s-a mâniat pe mine, dar i-am distrus numai pe cei care prezentau simptome. I-am ucis repede, fără durere ori frică, continuă Matthew, cu glas stins.

Detestam secretele pe care le păstra şi minciunile pe care le spunea pentru a le acoperi, însă tot mă durea sufletul pentru el.

— Am explicat restul exceselor făcute de nepoţii mei aşa cum am putut: sărăcie, beţie, lăcomie. Apoi mi-am asumat răspunderea faţă de cele petrecute în New Orleans, mi-am dat demisia din Congregaţie şi am jurat că nu vei mai crea copii până ce nu vei fi mai bătrân şi mai înţelept.

— Mi-ai spus că sunt un ratat, o ruşine a familiei.

Marcus vorbea răguşit din pricina emoţiei înăbuşite.

— Trebuia să te opresc. Nu ştiam ce altceva să fac.

Matthew îşi mărturisea păcatele fără a cere iertare.

— Cine altcineva îţi ştie secretul, Matthew? Întrebă Sarah.

— Verin, Baldwin, Stasia şi Freyja. Fernando şi Gallowglass. Miriam. Marthe. Alain.

Matthew îşi întindea degetele unul câte unul, pe măsură ce numele i se rostogoleau din gură.

— Mi-l mai ştiau Hugh, Godfrey, Hancock, Louisa şi Louis.

Marcus îşi privi tatăl cu amărăciune.

— Vreau să aflu totul. De la început.

— Matthew nu-ţi poate spune începutul poveştii ăsteia, interveni blând Ysabeau. Numai eu pot.

— Nu, *maman!* Zise soţul meu, scuturând din cap. Nu-i nevoie.

— Ba bineînţeles că e! Replică Ysabeau. Eu am adus boala în familie. Sunt purtătoare, ca şi Marcus.

— Tu?

Sarah părea uluită.

— Boala sălăşluia în trupul părintelui meu. El credea că e o mare binecuvântare ca o femeie vampir să-i poarte sângele, căci asta te făcea înspăimântător şi aproape imposibil de ucis.

Dispreţul şi scârba cu care Ysabeau rostise cuvântul „părinte“ mă făceau să înţeleg de ce lui Matthew nu-i plăcea termenul.

— Pe atunci se purta un război neîncetat între vampiri şi se profita de orice avantaj posibil. Dar eu am fost o dezamăgire, continuă Ysabeau. Sângele creatorului meu n-a funcţionat aşa cum sperase, deşi furia era puternică la ceilalţi copii ai lui. Drept pedeapsă.

Ysabeau se opri şi trase aer în piept, tremurând.

— Drept pedeapsă, repetă ea lent, am fost încuiată într-o cuşcă pentru a le oferi fraţilor şi surorilor mele o sursă de distracţie, dar şi o creatură pe care să-şi poată exersa tehnicile de ucidere. Părintele meu nu se aştepta să supravieţuiesc. Ysabeau îşi duse degetele la buze, incapabilă, preţ de o clipă, să vorbească mai departe. Am trăit multă vreme în temniţa aceea minusculă cu gratii, murdară, flămândă, rănită pe dinafară şi pe dinăuntru, incapabilă să mor, deşi mi-o doream cu ardoare. Dar, cu cât luptam mai tare şi cu cât supravieţuiam mai mult, cu atât deveneam mai interesantă. Părintele meu, tatăl meu, m-a posedat cu forţa, la fel cum au făcut şi fraţii mei. Totul dintr-o curiozitate morbidă de a vedea ce va reuşi într-un târziu să-mi vină de hac. Dar eu eram rapidă. Şi isteaţă. Părintele meu a început să creadă că până la urmă i-aş putea fi de folos.

— Asta nu e povestea pe care ne-a spus-o Philippe! Zise Marcus stupefiat. Bunicul zicea că te-a salvat dintr-o fortăreaţă, că acela care te-a creat te răpise şi te transformase în vampir împotriva voinţei tale, pentru că erai atât de frumoasă, încât nu putea suporta să lase pe altcineva să te aibă. Ne-a spus că părintele tău te crease ca să-i fii soţie.

— Toate astea reprezintă adevărul, dar nu întregul adevăr. Ysabeau se uită drept în ochii lui Marcus. Philippe m-a găsit într-o fortăreaţă şi m-a salvat din locul acela îngrozitor. Dar pe atunci nu eram vreo frumuseţe, indiferent ce istorioară romantică ţi-a spus bunicul tău mai târziu. Imi tăiasem părul cu o cochilie spartă pe care o pasăre o scăpase pe pervazul ferestrei, astfel încât ei să nu mă poată apuca de păr. Incă am cicatricele, deşi acum sunt ascunse. Aveam un picior rupt. Şi un braţ, cred, zise Ysabeau evaziv. Marthe îşi aminteşte.

Nu era de mirare că Ysabeau şi Marthe mă trataseră cu atâta blândeţe după La Pierre. Una fusese torturată, iar cealaltă o pusese pe picioare după chinurile îndurate. Dar istorisirea lui Ysabeau nu se sfârşise încă.

— Când au venit, Philippe şi soldaţii lui au fost răspunsul la rugăciunile mele, continuă soacra mea. Mi-au ucis părintele numaidecât. Oamenii lui Philippe au cerut ca toţi copiii lui să fie omorâţi, astfel încât otrava din sângele nostru să nu se răspândească. Intr-o dimineaţă, au venit pentru a-i lua pe fraţii şi pe surorile mele. Philippe m-a păstrat. Nu le-a îngăduit să se atingă de mine. Bunicul tău a minţit şi a spus că nu fusesem infectată cu boala creatorului meu, că altcineva mă făcuse şi că omorâsem doar pentru a supravieţui. Nu mai rămăsese nimeni să-l contrazică. Ysabeau îşi privi nepotul. De aceea Philippe l-a iertat pe Matthew pentru că nu ţi-a curmat viaţa, Marcus, deşi îi poruncise s-o facă. El ştia ce înseamnă să iubeşti pe cineva prea mult pentru a-l vedea cum piere pe nedrept.

Dar vorbele lui Ysabeau nu alungară umbrele din ochii lui Marcus.

— Eu, Philippe şi Marthe am păstrat secretul vreme de secole. Am creat mulţi copii înainte de a veni în Franţa, şi credeam că furia sângelui e o oroare lăsată în urmă. Copiii mei au trăit cu toţii vreme îndelungată şi n-au dat niciodată semne de boală. Apoi a apărut Matthew. Ysabeau lăsă fraza neterminată. Pe pleoapa ei de jos se formă o picătură roşie. Clipi pentru a-şi alunga lacrima de sânge înainte să i se rostogolească pe obraz. Până să-l creez pe Matthew, părintele meu nu mai era decât o legendă întunecată în rândul vampirilor. Era dat drept exemplu de ce ni s-ar putea întâmpla dacă am ceda dorinţelor noastre de sânge şi putere. Orice vampir bănuit măcar că ar avea furia sângelui era numaidecât ucis, la fel ca părintele său şi orice alt urmaş, zise calmă Ysabeau. Dar eu nu-mi puteam omorî copilul şi nici nu aveam să las pe altcineva s-o facă. Nu era vina lui Matthew că avea boala.

— Nu era vina nimănui, *maman*, interveni Matthew. E o boală genetică, pe care încă n-o înţelegem. Din cauza cruzimii iniţiale a lui Philippe şi a tuturor lucrurilor pe care le-a făcut familia pentru a ascunde adevărul, cei din Congregaţie nu ştiu că răul curge în venele mele.

— Poate că nu ştiu sigur, îl avertiză Ysabeau, dar unii dintre membri bănuiesc. Au existat vampiri care au crezut că boala surorii tale n-a fost nebunia, aşa cum am pretins noi, ci furia sângelui.

— Gerbert, am şoptit.

Ysabeau dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Şi Domenico.

— Nu căuta necazul cu lumânarea! Spuse Matthew, încercând s-o liniştească. Am stat la masa consiliului în timp ce se discuta despre patima asta şi nimeni nu avea nici cea mai vagă idee că eu sunt chinuit de ea. Atâta vreme cât ei cred că furia sângelui a dispărut, taina noastră e în siguranţă.

— în cazul ăsta mă tem că am veşti proaste. Cei din Congregaţie sunt îngrijoraţi că furia sângelui s-a întors, zise Marcus.

— Ce vrei să spui? Întrebă Matthew.

— Crimele comise de vampiri, explică fiul lui.

Văzusem articolele decupate din ziare pe care soţul meu le strânsese anul trecut în laboratorul său din Oxford. Misterioasele omucideri erau larg răspândite şi avuseseră loc de-a lungul mai multor luni. Anchetatorii fuseseră obstrucţionaţi, iar crimele atrăseseră atenţia

oamenilor.

— Asasinatele au părut a se opri în iarna asta, dar Congregaţia încă se luptă cu titlurile senzaţionale, continuă Marcus. Infractorul n-a fost prins, aşa că toţi cei din consiliu se aşteaptă ca omorurile să reînceapă oricând. Gerbert mi-a spus asta în aprilie, când am făcut prima cerere de anulare a legământului.

— Nu-i de mirare că Baldwin nu e tocmai doritor să mă recunoască drept sora lui, am intervenit eu. Dată fiind atenţia pe care jurământul lui Philippe ar atrage-o asupra familiei de Clermont, cineva ar putea începe să pună întrebări. Riscaţi să deveniţi cu toţii suspecţi de crimă.

— Benjamin nu e menţionat în genealogia oficială a Congregaţiei. Ce au descoperit Phoebe şi Marcus sunt numai exemplare ale familiei, zise Ysabeau. Philippe a spus că nu-i nevoie să facem cunoscută. Imprudenţa lui Matthew. Când a fost creat Benjamin, genealogiile Congregaţiei se aflau în Constantinopol. Noi eram în *Outremer*[17], luptându-ne să ne păstrăm teritoriul din Ţara Sfântă. Cine avea să ştie că îl omiseserăm?

— Dar cu siguranţă alţi vampiri din coloniile cruciaţilor au aflat despre Benjamin, zise Hamish.

— Foarte puţini dintre ei mai trăiesc. Şi mai puţini îndrăznesc să pună la îndoială povestea oficială a lui Philippe, spuse Matthew.

Demonul părea sceptic.

— Hamish are dreptate să-şi facă griji. Când căsătoria lui Matthew cu Diana va deveni publică, fără să mai vorbim despre jurământul pecetluit cu sânge al lui Philippe şi despre existenţa gemenilor, unii dintre cei care au păstrat tăcerea în legătură cu trecutul meu s-ar putea să nu mai vrea s-o facă, spuse Ysabeau.

De data aceasta, Sarah repetă numele la care ne gândeam cu toţii:

— Gerbert.

Ysabeau dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Cineva o să-şi amintească escapadele Louisei. Iar apoi vreun alt vampir s-ar putea să-şi aducă aminte ce s-a petrecut printre copiii lui Marcus din New Orleans. Gerbert s-ar putea să le amintească celor din Congregaţie că odată, cu multă vreme în urmă, Matthew a dat semne de nebunie, chiar dacă au părut să-i treacă cu timpul. Familia de Clermont va fi mai vulnerabilă ca niciodată.

— Şi e posibil ca unul dintre gemeni, sau amândoi, să moştenească boala, zise Hamish. Un ucigaş în vârstă de şase luni e o perspectivă înspăimântătoare. Nici o fiinţă n-ar blama Congregaţia dacă ar lua măsuri.

— Poate că sângele de vrăjitoare va împiedica într-un fel maladia să prindă rădăcini, spuse Ysabeau.

— Staţi! Chipul lui Marcus rămase neclintit în timp ce se concentra. Când anume a fost creat Benjamin?

— La începutul secolului al XII-lea, răspunse Matthew, încruntându-se. După prima cruciadă.

— Şi când a născut vrăjitoarea din Ierusalim un copil vampir?

— Ce copil vampir?

Vocea lui Matthew răsună în cameră ca un foc de armă.

— Cel despre care ne-a vorbit Ysabeau în ianuarie, răspunse Sarah. Se pare că tu şi Diana nu

sunteţi singurele fiinţe speciale din lume. Treaba asta s-a mai întâmplat cândva.

— întotdeauna am considerat că e doar un zvon răspândit pentru a întoarce creaturile supranaturale una împotriva alteia, zise Ysabeau cu glas tremurător. Dar Philippe credea povestea. Iar acum Diana s-a întors acasă însărcinată.

— Spune-mi, *maman!* Ceru Matthew. Totul!

— Un vampir a violat o vrăjitoare în Ierusalim. Ea a dat naştere unui prunc, explică Ysabeau, rostind cuvintele în grabă. Noi n-am ştiut niciodată cine era vinovatul. Vrăjitoarea a refuzat să-l identifice.

Numai ţesătoarele puteau să poarte în pântece copilul unui vampir, nu şi vrăjitoarele obişnuite. Goody Alsop îmi spusese asta în timpul şederii mele la Londra.

— Când?

Tonul lui Matthew era liniştit. Ysabeau păru a sta pe gânduri.

— Chiar înainte de formarea Congregaţiei şi de semnarea legământului.

— Imediat după ce îl creasem pe Benjamin, spuse soţul meu.

— Poate că Benjamin n-a moştenit de la tine doar furia sângelui, remarcă Hamish.

— Şi copilul? Întrebă Matthew.

— A murit de foame, şopti Ysabeau. A refuzat sânul mamei.

Matthew sări în picioare.

— Mulţi nou-născuţi nu vor să bea laptele mamelor! Protestă ea.

— Bebeluşul bea sânge? Întrebă soţul meu.

— Mama pretindea că da. Ysabeau tresări, căci Matthew izbise masa cu pumnul. Dar Philippe nu era sigur. Doar că, până să ajungă el să ţină copilul în braţe, fetiţa era la un pas de moarte şi nu mai voia să primească nici un fel de hrană.

— Philippe ar fi trebuit să-mi spună despre asta când a cunoscut-o pe Diana. Matthew îndreptă un deget acuzator către mama lui. In lipsa lui, *tu* ar fi trebuit să-mi spui, când am adus-o pentru prima oară pe Diana acasă.

— Şi dacă toţi am face cum ar trebui, ne-am trezi în paradis! Zise Ysabeau, enervându-se.

— Incetaţi! Amândoi! Nu poţi să-l deteşti pe tatăl tău ori pe Ysabeau pentru ceva ce tu însuţi ai făcut, Matthew, observă calm Sarah. In plus, avem destule probleme în prezent şi fără să ne îngrijorăm pentru trecut.

Vorbele mătuşii mele atenuară ca prin minune tensiunea din încăpere.

— Ce ne facem? Îl întrebă Marcus pe tatăl său.

Matthew păru surprins de întrebare.

— Suntem o familie, continuă Marcus, fie că membrii Congregaţiei ne recunosc, fie că nu, întocmai cum tu şi Diana sunteţi soţ şi soţie indiferent ce cred idioţii ăia din Veneţia.

— O să-l lăsăm pe Baldwin să procedeze cum vrea — pentru moment, răspunse Matthew după câteva clipe de gândire. Eu o să le duc pe Sarah şi pe Diana la Oxford. Dacă ceea ce spuneţi e adevărat, şi un alt vampir, poate Benjamin, a dat naştere unui copil împreună cu o vrăjitoare, atunci trebuie să aflăm cum şi de ce unele vrăjitoare şi unii vampiri pot forma perechi şi se pot reproduce.

— O să-i dau de veste lui Miriam, zise Marcus. Va fi bucuroasă să te aibă înapoi în laborator. Câtă vreme eşti acolo, poţi încerca să afli cum funcţionează furia sângelui.

— Tu ce crezi că am făcut în toţi anii ăştia? Întrebă încet Matthew.

— Cercetările tale! Am spus, gândindu-mă la studiile soţului meu legate de evoluţia şi genetica fiinţelor supranaturale. N-ai căutat doar originile creaturilor. Ai încercat să-ţi dai seama cum se ia furia sângelui şi cum s-o vindeci.

— Indiferent cu ce ne ocupăm în laborator, eu şi Miriam sperăm întotdeauna să descoperim ceva care să ne conducă la un leac, recunoscu Matthew.

— Eu ce pot face? Întrebă Hamish, atrăgându-i atenţia soţului meu.

— Şi tu va trebui să părăseşti Sept-Tours. Am nevoie să studiezi legământul şi orice poţi afla despre primele dezbateri ale Congregaţiei — orice ar putea arunca o lumină asupra celor petrecute la Ierusalim între sfârşitul primei cruciade şi data la care legământul a devenit lege. Matthew îşi roti privirea prin turn. Păcat că nu poţi lucra aici.

— Te ajut eu în cercetări, dacă vrei, spuse Phoebe.

— Cu siguranţă tu o să te întorci la Londra, zise Hamish.

— O să rămân aici, cu Marcus, răspunse tânăra, ridicând bărbia. Eu nu sunt nici vrăjitoare, nici demon. Nu există nici o regulă a Congregaţiei care să-mi interzică să rămân la Sept-Tours.

— Restricţiile astea sunt doar temporare, interveni Matthew. Odată ce membrii Congregaţiei vor fi mulţumiţi că totul e aşa cum trebuie la castel, Gerbert o va duce pe Ysabeau la locuinţa lui din Cantal. După episodul ăsta dramatic, Baldwin o să se plictisească repede şi o să se întoarcă la New York. Atunci ne vom putea reîntâlni cu toţii aici. Să sperăm că până atunci vom şti mai multe şi vom putea concepe un plan mai bun.

Marcus dădu din cap, cu toate că nu părea încântat.

— Desigur, dacă ai forma un vlăstar.

— Imposibil, replică Matthew.

— *Impossible n'est pas franţais*[18], spuse Ysabeau pe un ton tăios. Şi cu siguranţă nu era un cuvânt în vocabularul tatălui tău.

— Singurul lucru care mie mi se pare că iese din discuţie e rămânerea în clanul lui Baldwin şi sub controlul lui direct, zise Marcus, dând din cap înspre bunica lui.

— Tot mai crezi după toate secretele dezvăluite azi, că a avea numele şi sângele meu e un motiv de mândrie? Îşi întrebă Matthew fiul.

— Mai bine cu tine decât cu Baldwin, răspunse Marcus, privindu-şi tatăl în ochi.

— Nu ştiu cum poţi suporta să mă ai prin preajmă, zise încet Matthew, întorcându-se cu spatele, darmite să mă ierţi.

— Nu te-am iertat, replică Marcus cu voce egală. Descoperă leacul împotriva furiei sângelui! Luptă pentru anularea legământului şi refuză să susţii o Congregaţie care menţine o asemenea lege nedreaptă! Formează un vlăstar, ca să putem trăi fără ca Baldwin să ne sufle în ceafă!

— Şi pe urmă? Întrebă Matthew, ridicând dintr-o sprânceană cu un aer sardonic.

— Pe urmă nu doar că o să te iert, dar o să fiu primul care o să-ţi ofer devotamentul meu, răspunse Marcus — nu numai ca tată, ci şi ca părinte.

CAPITOLUL 6

În majoritatea serilor, cina la Sept-Tours era o treabă cam de mântuială. Cu toţii mâncam când — şi ce — pofteam. Dar seara aceasta era ultima petrecută de noi la castel, iar Baldwin poruncise ca întreaga familie să fie prezentă pentru a mulţumi că toţi ceilalţi plecaseră şi

pentru a-şi lua rămas-bun de la Sarah, de la Matthew şi de la mine.

Mie îmi fusese acordată îndoielnica onoare de a face pregătirile. Dacă Baldwin se aşteptase să mă bage astfel în sperieţi, urma să fie dezamăgit. După ce le dădusem de mâncare locuitorilor castelului Sept-Tours din 1590, cu siguranţă mă puteam descurca în epoca modernă. Trimisesem invitaţii pentru fiecare vampir, vrăjitoare şi fiinţă cu sânge cald care se afla încă în clădire şi speram ca totul să iasă bine.

Acum îmi regretam totuşi cererea ca lumea să se îmbrace formal la cină. Îmi pusesem la gât perlele de la Philippe ca pandant la săgeata din aur pe care mă obişnuisem s-o port, însă acestea îmi ajungeau până la coapse aproape şi erau prea lungi pentru a se potrivi cu pantalonii. Le-am aşezat înapoi în cutia pentru bijuterii căptuşită cu catifea, Ysabeau îmi trimisese o pereche de cercei prelungi, scânteietori, care reflectau lumina. Mi-am trecut în schimb tijele de susţinere ale cerceilor prin găurile din urechi.

— Nu te-am văzut niciodată atât de preocupată de bijuterii.

Matthew ieşise din baie şi îmi studia imaginea reflectată în oglindă, în timp ce îşi prindea de manşete două butoniere din aur. Erau împodobite cu blazonul New College — gest de loialitate faţă de mine şi faţă de una dintre numeroasele lui universităţi.

— Matthew! Te-ai bărbierit!

Trecuse ceva timp de când nu-l mai văzusem fără barba şi mustaţa lui din epoca elisabetană. Deşi înfăţişarea i-ar fi fost neobişnuită indiferent de perioadă sau de mode, acesta era bărbatul îngrijit şi elegant de care mă îndrăgostisem cu un an în urmă.

— De vreme ce ne întoarcem la Oxford, m-am gândit că aş putea foarte bine să semăn cu un profesor universitar, spuse el, trecându-şi degetele peste bărbia netedă. De fapt, e o uşurare. Barba chiar mănâncă al naibii de tare!

— îmi place la nebunie să-l regăsesc pe chipeşul meu profesor, în locul periculosului meu prinţ, am spus încet.

Matthew îşi aşează pe umeri o haină de culoarea cărbunelui, din stofă de lână de bună calitate, şi trase de manşetele gri-perlă, cu un aer sfios care îmi trecu un fior de plăcere pe şira spinării. Zâmbetul îi era timid, dar deveni apreciativ când m-am ridicat.

— Arăţi superb, spuse el, fluierând admirativ. Cu sau fără perle.

— Victoire face minuni, am spus.

Victoire, croitoreasa mea vampir şi soţia lui Alain, îmi făcuse o pereche de pantaloni bleumarin şi o bluză din mătase asortată, cu decolteu generos, care îmi atingea marginile umerilor şi îmi cădea în falduri uşoare în jurul şoldurilor. În plus, îmi acoperea mijlocul umflat fără să mă facă să arăt ca într-o haină pentru gravide.

— Arăţi absolut irezistibil în albastru, spuse Matthew.

— Linguşitorule!

I-am netezit reverele şi i-am aranjat gulerul. Era complet inutil, haina îi venea perfect, toate cusăturile stăteau la locul lor —, însă gesturile acestea îmi satisfăceau instinctul de proprietate. M-am ridicat pe vârfuri să-l sărut.

Matthew îmi răspunse cu entuziasm, trecându-şi degetele printre şuviţele arămii care îmi cădeau pe spate. Suspinul pe care îl auzi din partea mea fu blând şi satisfăcut.

— Ah, îmi place sunetul ăsta!

Matthew îşi adânci sărutul, iar când mă auzi scoţând un geamăt înfundat, din gât, rânji.

— Asta-mi place şi mai mult!

— După un astfel de sărut, o femeie ar trebui să fie scuzată dacă întârzie la cină, am spus eu, strecurându-mi mâinile între talia pantalonilor lui şi cămaşa aşezată cu grijă în ei.

— Seducătoareo!

Matthew îmi muşcă uşor buza de jos, apoi se retrase.

Am aruncat o ultimă privire în oglindă. Date fiind recentele dezmierdări ale soţului meu, era bine că Victoire nu-mi buclase şi nu-mi răsucise părul într-o coafură mai elaborată, căci n-aş mai fi fost nicicând în stare s-o aranjez ca la început. Din fericire, am reuşit să-mi strâng la loc coada de cal şi să aşez câteva fire rebele cu ajutorul periei.

În cele din urmă, am ţesut o vrajă de deghizare în jurul meu. Efectul era asemănător cu o perdea delicată peste o fereastră luminată de soare. Vraja îmi estompa culorile şi îmi înmuia trăsăturile. Apelasem la ea în Londra şi continuasem s-o fac de când ne întorseserăm în prezent. Nimeni nu s-ar fi uitat la mine de două ori, cu excepţia lui Matthew, care privea încruntat transformarea.

— După ce o să ajungem la Oxford, vreau să încetezi să mai porţi vraja de deghizare. Işi încrucişă braţele la piept. O urăsc.

— Nu pot să umblu prin universitate strălucind.

— Nici eu nu pot să umblu omorând oameni, chiar dacă sufăr de furia sângelui, zise Matthew. Cu toţii avem câte o cruce de purtat.

— Credeam că nu vrei să ştie nimeni cât de mare mi-e puterea.

Imi făceam deja griji că până şi privitorii întâmplători s-ar fi putut simţi atraşi de mine din pricina ei. In alte vremuri, când existau mai multe ţesătoare prin preajmă, poate că n-aş fi sărit atâta în ochi.

— Nu vreau în continuare ca Baldwin sau restul familiei de Clermont să afle. Dar te rog să-i spui lui Sarah cât mai repede! Zise Matthew. N -ar trebui să fii nevoită să te ascunzi acasă la tine.

— E enervant să ţeşi o vrajă de deghizare dimineaţa şi s-o dai jos seara numai ca s-o ţeşi din nou a doua zi. E mai uşor să rămân pur şi simplu cu ea.

In felul ăsta nu aveam să fiu prinsă niciodată pe picior greşit de către vizitatorii neaşteptaţi sau de către izbucnirile puterii nedisciplinate.

— Copiii noştri o să afle cine e cu adevărat mama lor. N-o să fie crescuţi în neştiinţă, aşa cum ai fost crescută tu.

Tonul lui Matthew nu lăsa loc de discuţie.

— Măsura asta ţi se aplică şi ţie? Am replicat. Gemenii vor şti că tatăl lor are furia sângelui sau vei păstra secretul faţă de ei aşa cum l-ai păstrat faţă de Marcus?

— Nu e acelaşi lucru. Magia ta e un dar. Furia sângelui e un blestem.

— E exact acelaşi lucru, şi ştii foarte bine. I-am luat mâinile în ale mele.

— Noi doi ne-am deprins să ascundem lucrurile de care ne e ruşine. Trebuie să sfârşim cu obiceiul ăsta acum, înainte să nasc. Iar după ce o să se termine criza asta cu Congregaţia, o să stăm frumos, ca o familie, şi o să discutăm treaba cu vlăstarul.

Marcus avea dreptate: dacă formarea unui vlăstar însemna că nu mai trebuia să ne supunem lui Baldwin, atunci varianta merita luată în calcul.

— Intemeierea unui vlăstar e însoţită de responsabilităţi şi obligaţii. Lumea s-ar aştepta să

te porţi ca un vampir şi să-mi fii consoartă, adică să mă ajuţi să guvernez restul familiei. Matthew scutură din cap. Nu eşti croită pentru stilul ăsta de viaţă şi nici nu ţi-aş cere-o.

— Nu mi-o ceri tu, i-am răspuns. Mă ofer eu. Şi Ysabeau o să mă înveţe ce trebuie să ştiu.

— Ysabeau o să fie prima care o să încerce să te abată din drum. Presiunea pe care a trebuit s-o îndure ca pereche a lui Philippe a fost inimaginabilă, zise Matthew. Când tatăl meu a descris-o drept generalul lui, numai oamenii au râs. Toţi vampirii ştiau că spune adevărul curat. Ysabeau ne convingea cu forţa, cu laudele, cu vorba dulce să-i îndeplinim poruncile lui Philippe. El putea să stăpânească întreaga lume, pentru că ea îi stăpânea familia cu o mână de fier. Deciziile ei erau absolute, iar pedepsele, rapide. Nimeni nu i se împotrivea.

— Pare dificil, dar nu imposibil, am răspuns calm.

— E o slujbă cu normă întreagă, Diana. Iritarea lui Matthew continua să crească. Eşti pregătită să renunţi să fii doamna profesoară Bishop ca să fii doamna Clairmont?

— Poate că ţi-a scăpat din vedere, dar *deja am renunţat.*

Matthew clipi.

— N-am mai sfătuit un student, n-am mai stat în faţa unei săli de clasă, n-am mai citit un jurnal academic şi n-am mai publicat un articol de peste un an, am continuat eu.

— E doar o chestiune temporară, zise Matthew cu glas tăios.

— Zău? Am ridicat din sprâncene. Tu eşti gata să-ţi sacrifici bursa de cercetare la All Souls ca să devii domnul Mami? Sau o să angajăm o bonă care să aibă grijă de copiii noştri — fără îndoială, excepţional de dificili —, în timp ce eu mă întorc la lucru?

Tăcerea lui Matthew fu grăitoare. Era clar că nu se gândise niciodată la chestiunea asta. Pur şi simplu presupusese că eu urma să împac cumva fără mari probleme predatul şi creşterea copiilor. „Tipic“, mi-am zis şi am continuat:

— Cu excepţia unui scurt răgaz, anul trecut, când ai dat fuga înapoi la Oxford, crezând că poţi face pe cavalerul în armură strălucitoare, şi a acestui moment de enervare, pentru care te iert, noi am înfruntat toate necazurile împreună. Ce te face să crezi că asta o să se schimbe? Am întrebat.

— Astea nu sunt necazurile tale, îmi răspunse Matthew.

— Când te-am luat pe tine, au devenit şi ale mele. Deja împărţim răspunderea faţă de copiii noştri. De ce să n-o împărţim şi faţă de ai tăi?

Matthew se holbă la mine în tăcere atât de mult timp, încât am început să-mi fac griji că păţise ceva.

— Niciodată, murmură el, scuturând din cap. După ziua de azi n-o să mai repet niciodată greşeala asta.

— Cuvântul „niciodată“ nu intră în vocabularul familiei noastre, Matthew. Furia mea faţă de el dădu în clocot, şi mi-am înfipt degetele în umerii lui. Ysabeau spune că „imposibil“ nu e francez, nu? Ei bine, „niciodată“ nu e specific neamului Bishop-Clairmont. Să nu-l mai foloseşti niciodată! Cât despre greşeli, cum îndrăzneşti.?

Matthew îmi înăbuşi următoarele cuvinte cu un sărut. I-am lovit umerii cu pumnii până când forţele — şi dorinţa violentă de a-l bate măr — mă părăsiră. El se retrase cu un zâmbet strâmb.

— Trebuie să încerci să mă laşi să-mi termin gândurile. Niciodată. Îmi prinse pumnul înainte să apuc să-l lovesc în umăr. Niciodată n-o să mai fac greşeala de a te subestima.

Apoi profită de uimirea mea ca să mă sărute mai pe îndelete ca înainte.

— Nu-i de mirare că Philippe părea întotdeauna extenuat, spuse el mâhnit după ce termină. E foarte obositor să pretinzi că tu deţii controlul, când de fapt soţia ta e stăpâna în casă.

— Hmm! Am pufnit eu, căci constatările lui despre dinamica relaţiei noastre mi se păreau oarecum suspecte.

— Dacă tot ţi-am atras atenţia, dă-mi voie să mă exprim limpede: vreau să-i spui lui Sarah că eşti ţesătoare şi să-i povesteşti despre cele întâmplate la Londra. Vorbea pe un ton hotărât. După aceea: vreau să nu mai porţi vrăji de deghizare în casă. De acord?

— De acord.

Speram să nu-mi fi observat degetele încrucişate.

Alain ne aştepta la baza scării. Avea, ca de obicei, un costum negru şi un aer circumspect.

— E totul pregătit? L-am întrebat.

— Desigur, murmură el, întinzându-mi meniul final.

Mi-am aruncat ochii pe hârtie.

— Perfect! Cartonaşele care indică locurile la masă sunt aranjate? Vinul a fost adus sus şi turnat în carafe? Şi aţi găsit cupele de argint?

Buzele lui Alain tresăriră.

— Toate instrucţiunile dumneavoastră au fost respectate întocmai, *madame* de Clermont.

— Aici erai! Începusem să cred că o să mă laşi pradă leilor.

Strădaniile lui Gallowglass de a se îmbrăca pentru cină avuseseră drept rezultat doar un păr pieptănat şi nişte pantaloni din piele în locul obişnuiţilor blugi uzaţi, deşi presupuneam că cizmele de cowboy jucau rolul unui accesoriu formal. Din păcate, purta tot un tricou, de data aceasta cu KEEP CALM AND HARLEY ON[19] şi care, în plus, dezvăluia şi un număr ameţitor de tatuaje.

— Imi pare rău pentru bluză, mătuşă. E neagră, se scuză Gallowglass, urmărindu-mi privirea. Matthew mi-a trimis una dintre cămăşile lui, dar s-a despicat la spate când am încheiat nasturii.

— Arăţi foarte dichisit.

M-am uitat pe hol după ceilalţi oaspeţi ai noştri. Am găsit-o doar pe Corra, cocoţată pe statuia unei nimfe, precum o pălărie cu formă ciudată. Işi petrecuse întreaga zi zburând prin Sept-Tours şi Saint-Lucien, în schimbul promisiunii că va fi cuminte a doua zi, în călătorie.

— Ce-aţi făcut voi doi sus atâta vreme?

Sarah ieşi din salon şi îi aruncă o privire bănuitoare lui Matthew. Ca şi Gallowglass, mătuşa mea avea o concepţie limitată despre ţinuta formală. Purta o cămaşă de culoarea levănţicii, ce îi cobora peste şolduri, şi o pereche de pantaloni bej, lungi până la glezne.

— Credeam că va trebui să trimitem o echipă de căutare după voi.

— Diana nu reuşea să-şi găsească pantofii, zise Matthew cu glas mieros.

Ii aruncă o privire în chip de scuză lui Victoire, care stătea lângă o tavă cu băuturi. Bineînţeles că ea îmi lăsase pantofii lângă pat.

— Victoire nu pare o persoană împrăştiată.

Sarah miji ochii. Corra cârâi şi clănţăni din dinţi în semn de încuviinţare, apoi suflă pe nas, încât o ploaie de scântei căzu pe podeaua de piatră. Din fericire, nu exista covor.

— Zău, Diana, nu puteai şi tu să aduci din Anglia elisabetană ceva care să nu ne dea atâtea

bătăi de cap?

Sarah se uită spre Corra cu o mutră acră.

— Cum ar fi? Un glob cu zăpadă? Am întrebat.

— Mai întâi am fost supusă apei vrăjitoreşti care curgea din turn. Acum am un dragon pe hol. Asta păţeşti când primeşti vrăjitoare în familie. Ysabeau îşi făcu apariţia într-un costum din mătase deschisă la culoare, asortat perfect cu nuanţa şampaniei din sticla pe care o luă de la Victoire. Sunt zile în care nu pot să nu mă gândesc că membrii Congregaţiei au dreptate să ne ţină separaţi.

— O băutură, *madame* de Clermont?

Victoire se întoarse către mine, scutindu-mă de nevoia de a răspunde.

— Mulţumesc, i-am răspuns.

Pe tava ei nu găseai doar vin, ci şi pahare pline cu apă minerală, turnată peste cuburi de gheaţă ce conţineau frunze de mentă şi flori albastre de limba-mielului.

— Salut, soră!

Verin ieşi agale din salon pe urmele lui Ysabeau, purtând cizme negre înalte până la genunchi şi o rochie neagră fără mâneci, extrem de scurtă, care lăsa la vedere mare parte din picioarele ei sidefii, dar şi vârful tecii prinse de coapsă.

Întrebându-mă de ce Verin considera că e nevoie să vină la cină înarmată, am ridicat emoţionată mâna şi mi-am scos capul de săgeată din aur de sub gulerul bluzei, acolo unde căzuse. Îl simţeam ca pe un talisman şi îmi amintea de Philippe. Privirea rece a lui Ysabeau se agăţă de el.

— Credeam că vârful acela de săgeată s-a pierdut pentru totdeauna, spuse ea încet.

— Philippe mi l-a dat în ziua nunţii mele.

Am dat să-mi scot lanţul de la gât, gândindu-mă că trebuie să fie al ei.

— Nu! Philippe a vrut să-l păstrezi tu şi era al lui ca să-l dăruiască. Ysabeau îmi strânse cu blândeţe degetele în jurul metalului uzat. Trebuie să-l ţii în siguranţă, copila mea. E foarte vechi şi greu de înlocuit.

— Gata cina? Tună Baldwin, ivindu-se lângă mine, neaşteptat ca un cutremur şi cu obişnuita lui nepăsare faţă de sistemul nervos al unei fiinţe cu sânge cald.

— Este, îmi şopti Alain la ureche.

— Este, am spus eu veselă, întipărindu-mi un zâmbet pe faţă.

Baldwin îmi oferi braţul.

— Hai să intrăm, Matthieu! Murmură Ysabeau, luându-şi fiul de mână.

— Diana? Mă îmboldi Baldwin, cu braţul întins.

M-am uitat la el cu dispreţ, i-am ignorat braţul oferit şi m-am îndreptat ţanţoşă către uşă, după Matthew şi Ysabeau.

— E un ordin, nu o rugăminte. Mai sfidează-mă mult, şi o să vă dau pe tine şi pe Matthew pe mâna Congregaţiei fără să stau pe gânduri!

Vocea lui Baldwin era ameninţătoare. Vreme de câteva clipe m-am gândit să mă opun. La naiba cu consecinţele! Dar, dacă aş fi făcut-o, Baldwin ar fi câştigat. „Gândeşte!“, mi-am amintit. „Şi rămâi în viaţă!“ Atunci, în loc să-l apuc de cot ca o femeie modernă, mi-am aşezat mâna peste a lui. Baldwin făcu ochii mari.

— De ce eşti aşa surprins, *frate?* L-am întrebat. Ai fost cât se poate de feudal din clipa în care

ai sosit. Dacă ai hotărât să joci rolul regelui, ar trebui s-o facem cum trebuie.

— Foarte bine, soră.

Baldwin strânse pumnul sub degetele mele. Îmi amintea de autoritatea, dar şi de forţa sa.

Am intrat amândoi în cameră de parcă ar fi fost salonul de primire al palatului Greenwich, iar noi am fi fost regele şi regina Angliei. Fernando îşi înăbuşi un zâmbet când ne văzu, iar Baldwin îi aruncă o căutătură urâtă drept răspuns.

— Cupa aia mică are sânge în ea?

Sarah, aparent neatentă la starea de tensiune, se aplecă şi adulmecă farfuria lui Gallowglass.

— Nu ştiam că mai avem astea, spuse Ysabeau, ridicând una dintre cupele din argint gravat.

Îmi zâmbi, în timp ce Marcus o ajuta să se aşeze pe locul de la stânga lui, iar Matthew ocolea masa şi făcea onorurile pentru Phoebe, care stătea vizavi.

— I-am pus pe Alain şi pe Marthe să le caute. Philippe le-a folosit la ospăţul nostru de nuntă.

Am pipăit capul de săgeată din aur. Curtenitor, Ernst îmi trase scaunul.

— Vă rog, luaţi loc cu toţii!

— Masa e foarte frumos aranjată, Diana, zise Phoebe pe un ton admirativ.

Dar nu se uita la cristaluri, la preţioasele porţelanuri sau la argintăria elegantă. Vorbea de fapt despre grija cu care fuseseră aşezate fiinţele supranaturale în jurul blatului lucios din lemn de trandafir.

Mary Sidney îmi spusese cândva că ordinea aşezării la masă în timpul unui banchet nu e mai puţin complexă decât aranjamentul trupelor înaintea unei bătălii. Respectasem regulile învăţate în Anglia elisabetană cât putusem de strict, reducând în acelaşi timp la minimum riscul unui război pe faţă.

— Mulţumesc, Phoebe, dar e doar meritul lui Marthe şi al lui Victoire. Ele au ales porţelanurile, am spus, înţelegând-o intenţionat greşit.

Verin şi Fernando se uitară lung la farfuriile din faţa lor şi făcură schimb de priviri. Marthe era entuziasmată de uluitorul model Bleu Celeste pe care Ysabeau îl cumpărase în secolul al XVIII-lea, iar prima opţiune a lui Victoire fusese un ostentativ serviciu aurit, împodobit cu lebede. Eu nu mă puteam imagina mâncând din vreunul dintre ele şi alesesem un impunător set neoclasic în alb şi negru, cu uroborosul familiei de Clermont înconjurând litera *C.*

— Cred că suntem în pericol de a fi civilizaţi, bombăni Verin. Şi încă de nişte fiinţe cu sânge cald.

— Era şi timpul, zise Fernando, luându-şi şervetul şi întinzându-l în poală.

— Un toast, spuse Matthew şi ridică paharul. Pentru cei dragi care au plecat deja dintre noi. Fie ca spiritele lor să ne fie alături în seara asta şi întotdeauna!

Se auziră murmure de aprobare şi ecouri ale primelor lui cuvinte în vreme ce se înălţau paharele. Sarah îşi şterse o lacrimă, iar Gallowglass îi luă mâna şi i-o sărută uşor. Eu mi-am înăbuşit propria tristeţe şi i-am adresat scoţianului un zâmbet recunoscător.

— Un alt toast în sănătatea surorii mele Diana şi a logodnicei lui Marcus, cel mai nou membru al familiei noastre!

Baldwin îşi ridică încă o dată paharul.

— Pentru Diana şi Phoebe! I se alătură Marcus.

Cupele se înălţară de jur împrejurul mesei, deşi pentru o clipă am crezut că Matthew s-ar putea să îndrepte conţinutul cupei sale către Baldwin. Sarah luă o înghiţitură şovăitoare din

vinul ei spumos şi se strâmbă.

— Să mâncăm! Zise ea, grăbindu-se să lase jos paharul. Lui Emily nu-i plăcea deloc când se răcea mâncarea, şi nu-mi închipui că Marthe o să fie mai iertătoare.

Cina se desfăşură fără cusur. Fură servite o supă rece pentru cei cu sângele cald şi mici pocaluri din argint pline cu vin pentru vampiri. Păstrăvii din care fusese pregătit felul cu peşte înotaseră cu doar câteva ore în urmă într-un râu din apropiere, fără nici o grijă pe lume. Urmă puiul fript, de casă, din respect pentru Sarah, care nu putea suferi gustul păsărilor vânate. Câţiva dintre cei de la masă mâncară vânat, însă eu m-am abţinut. La sfârşit, Marthe şi Alain aşezară pe masă compotiere cu picior, acoperite de fructe, alături de castroane cu nuci şi platouri cu brânzeturi.

— Ce masă excelentă! Zise Ernst, lăsându-se pe spătarul scaunului şi lovindu-şi uşor abdomenul subţire.

In cameră se auzi un număr satisfăcător de murmure aprobatoare. In ciuda începutului mai şchiopătat, savuram o foarte plăcută seară în familie. M-am relaxat în scaun.

— De vreme ce suntem cu toţii aici, avem nişte veşti pe care vrem să vi le împărtăşim, zise Marcus, zâmbindu-i lui Phoebe, aflată în cealaltă parte a mesei. După cum ştiţi, Phoebe a fost de acord să se căsătorească cu mine.

— Aţi stabilit data? Întrebă Ysabeau.

— Nu încă. Vedeţi voi, ne-am hotărât să procedăm ca pe vremuri, răspunse Marcus.

Toţi membrii familiei de Clermont aflaţi în încăpere se întoarseră către Matthew, cu chipurile împietrite.

— Nu ştiu dacă e o opţiune viabilă, comentă sec Sarah, dat fiind faptul că voi doi deja locuiţi în aceeaşi cameră.

— Vampirii au alte tradiţii, Sarah, îi explică Phoebe. Marcus m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să rămân cu el pentru tot restul vieţii. Eu i-am spus că da.

— Oh! Zise Sarah, încruntându-se nedumerită.

— Nu pot să cred că.

Am lăsat propoziţia neterminată, îndreptându-mi privirea spre Matthew.

— M-am hotărât să devin vampir.

Lui Phoebe îi străluceau ochii de bucurie în timp ce se uita la viitorul ei soţ pentru toată viaţa.

— Marcus insistă să mă obişnuiesc cu ideea înainte de a ne căsători, aşa că, da, logodna noastră s-ar putea să dureze mai mult decât ne-ar plăcea.

Vorbea de parcă ar fi avut de gând doar să-şi facă o mică operaţie estetică sau să-şi schimbe coafura, nu să treacă printr-o completă transformare biologică.

— Nu vreau să aibă nici un regret, zise Marcus încet, cu chipul înviorat de un zâmbet larg.

— Phoebe n-o să devină vampir. Îi interzic!

Glasul lui Matthew era calm, însă păru să aibă ecou în camera aglomerată.

— Tu n-ai drept de vot. E decizia noastră, a mea şi a lui Phoebe, spuse Marcus. Apoi aruncă mănuşa. Şi, desigur, a lui Baldwin. El e capul familiei.

Baldwin îşi împreună degetele în dreptul feţei, ca şi cum ar fi cântărit problema, în timp ce Matthew se uita la fiul său fără să-i vină să creadă. Marcus răspunse privirii tatălui său cu o căutătură provocatoare.

— Tot ce mi-am dorit vreodată a fost o căsătorie tradiţională, ca aceea dintre bunicul şi Ysabeau, zise el. Când vine vorba de dragoste, tu eşti revoluţionarul familiei, Matthew. Nu eu.

— Chiar dacă Phoebe ar deveni vampir, n-ar putea fi niciodată o relaţie tradiţională. Ca să nu se infecteze de furia sângelui, ea n-ar trebui să primească sânge din vena ce duce la inima ta, spuse Matthew.

— Sunt sigur că bunicul a băut sângele lui Ysabeau. Marcus se uită la bunica sa. Nu-i aşa?

— Vrei să-ţi asumi riscul ăsta, ştiind ceea ce ştim acum despre bolile transmise prin sânge? Întrebă Matthew. Dacă o iubeşti cu adevărat, Marcus, n-o schimba!

Soţului meu începu să-i sune telefonul, şi el se uită fără tragere de inimă la ecran.

— E Miriam, spuse încruntat.

— Nu te-ar suna la ora asta dacă nu s-ar fi întâmplat ceva important în laborator, zise Marcus.

Matthew puse telefonul pe difuzor, astfel încât fiinţele cu sânge cald să poată auzi la fel de bine ca vampirii, şi răspunse.

— Miriam?

— Nu, tată. Sunt fiul tău. Benjamin.

Vocea de la celălalt capăt părea străină şi familiară în acelaşi timp, aşa cum sunt deseori glasurile din coşmaruri.

Ysabeau se ridică în picioare, şi chipul ei căpătă culoarea zăpezii.

— Unde-i Miriam? Întrebă Matthew.

— Nu ştiu, răspunse alene Benjamin. Poate împreună cu cineva pe nume Jason. A sunat de câteva ori. Sau cu cineva pe nume Amira. Şi ea a sunat de două ori. Miriam e târfa ta, tată. Poate că, dacă pocneşti din degete, o să se grăbească să apară.

Marcus deschise gura, dar Baldwin scoase un şuierat de avertisment care îl făcu pe nepotul său să-şi încleşteze fălcile.

— Mi s-a spus că sunt probleme la Sept-Tours. Ceva în legătură cu o vrăjitoare, continuă Benjamin.

Matthew refuză să muşte momeala.

— înţeleg că vrăjitoarea a descoperit un secret al neamului de Clermont, dar a murit înainte să-l poată dezvălui. Mare păcat! Benjamin scoase un sunet de prefăcută compasiune. Semăna cumva cu aceea care îţi era sclavă la Praga? O creatură fascinantă!

Matthew întoarse brusc capul, verificând automat dacă sunt în siguranţă.

— Tu ai spus mereu că sunt oaia neagră a familiei, dar semănăm mai mult decât vrei să recunoşti, spuse Benjamin. Am ajuns chiar să-ţi împărtăşesc aprecierea pentru compania vrăjitoarelor.

Am simţit schimbarea din aer în timp ce furia năvălea prin venele lui Matthew. Pielea mi se făcu ca de găină, iar degetul mare începu să-mi pulseze.

— Nu mă interesează nimic din ce faci tu, zise cu răceală soţul meu.

— Nici măcar dacă are legătură cu *Cartea vieţii?* Benjamin aşteptă câteva clipe. Ştiu că o cauţi. Are vreo relevanţă pentru cercetările tale? Grea materie, genetica!

— Ce vrei? Întrebă Matthew.

— Atenţia ta.

Benjamin începu să râdă. Tatăl lui tăcu din nou.

— Nu ţi se întâmplă des să rămâi fără cuvinte, Matthew, remarcă Benjamin. Din fericire, e rândul tău să asculţi. Am găsit în sfârşit o cale de a vă distruge pe tine şi pe ceilalţi de Clermont. Nici *Cartea vieţii,* nici jalnica ta viziune asupra ştiinţei nu vă pot ajuta acum.

— O să te transform într-un mincinos, îi promise soţul meu.

— Oho, nu cred! Benjamin îşi coborî vocea, ca şi cum ar fi împărtăşit un mare secret. Vezi tu, eu ştiu ce-au descoperit vrăjitoarele cu atâţia ani în urmă. Tu ştii?

Matthew se uită fix în ochii mei.

— Mai vorbim, zise Benjamin.

Şi închise.

— Sună la laborator! Am spus în grabă, gândindu-mă numai la Miriam.

Matthew se repezi să formeze numărul.

— Era şi timpul să suni, Matthew! Ce anume ar trebui să caut în ADN-ul tău? Marcus mi-a spus să mă uit după markerii pentru reproducere. Ce vrea să însemne asta? Tonul lui Miriam era tăios, plictisit — întru totul specific ei. Căsuţa ta de e-mail e plină până la refuz şi, apropo, mi se cuvine o vacanţă.

— Eşti în siguranţă?

Matthew avea vocea gâtuită.

— Da. De ce?

— Ştii unde ţi-e telefonul? O întrebă el.

— Nu. L-am uitat azi pe undeva. Probabil prin vreun magazin. Sunt sigură că oricine l-a găsit o să mă sune.

— M-a sunat pe mine. Matthew trase o înjurătură.

— Telefonul tău e la Benjamin, Miriam! La celălalt capăt se făcu linişte.

— Benjamin *al tău?* Întrebă Miriam îngrozită. Credeam că e mort!

— Din păcate, nu e, interveni Fernando cu un regret sincer.

— Fernando?

Miriam îi pronunţă numele răsuflând uşurată.

— *Sim, Miriam. Tudo bem contigo*[20]? O întrebă el blând.

— Slavă Domnului că eşti acolo! Da, da, sunt bine.

Vocea lui Miriam tremura, însă ea se străduia să rămână calmă.

— Când a luat ultima oară Benjamin legătura cu cineva?

— Cu secole în urmă, răspunse Baldwin. Şi totuşi Matthew s-a întors acasă de doar câteva săptămâni, iar fiul lui a găsit deja o cale de a-l contacta.

— Asta înseamnă că a stat cu ochii pe voi şi l-a aşteptat, şopti Miriam. Oh, Doamne!

— Aveai ceva în telefon legat de cercetările noastre, Miriam? O întrebă Matthew. E-mailuri salvate? Date?

— Nu. Ştii că îmi şterg e-mailurile după ce le citesc. Miriam făcu o pauză. Agenda mea! Benjamin are acum numele voastre de telefon!

— O să facem rost de unele noi, replică scurt Matthew. Nu te duce acasă! Rămâi cu Amira la Old Lodge! Nu vreau ca vreuna dintre voi să stea singură. Benjamin a pomenit numele ei. Matthew şovăi. Şi pe al lui Jason.

Miriam trase aer în piept.

— Fiul lui Bertrand?

— E în regulă, Miriam, spuse Matthew, încercând s-o liniştească. Îmi părea bine că ea nu putea să-i vadă privirea. Benjamin a observat că el te-a sunat de câteva ori, atâta tot.

— Poza lui Jason era printre fotografiile de pe telefon. Acum Benjamin o să-l recunoască! Spuse Miriam, evident speriată. Jason e tot ce mi-a mai rămas de la perechea mea, Matthew! Dacă ar fi să i se întâmple ceva.

— O să am grijă ca Jason să ştie ce pericol îl paşte.

Matthew se uită spre Gallowglass, care îşi luă numaidecât telefonul.

— Jace? Murmură el, în timp ce ieşea din cameră, închizând uşor uşa în urma lui.

— De ce a reapărut Benjamin taman acum? Întrebă Miriam năucită.

— Nu ştiu. Matthew se uită în direcţia mea. Ştia despre moartea lui Emily, apoi a vorbit despre cercetările noastre în domeniul geneticii şi despre *Cartea vieţii.*

Am simţit cum o piesă crucială dintr-un puzzle mai mare se aşază la locul ei.

— Benjamin era la Praga în 1591, am spus lent. Acolo trebuie să fi auzit despre *Cartea vieţii.* Împăratul Rudolf o avea.

Matthew îmi aruncă o privire în semn de avertizare. Când vorbi din nou, tonul îi deveni vioi.

— Nu-ţi face griji, Miriam! Ne lămurim noi ce urmăreşte Benjamin, îţi promit.

Apoi o îndemnă să aibă grijă şi îi spuse că o va suna de îndată ce va ajunge la Oxford. După ce închise, se lăsă o tăcere asurzitoare.

Gallowglass se strecură înapoi în cameră.

— Jace n-a văzut nimic ieşit din comun, dar a promis să fie pe fază. Deci, acum ce facem?

— *Noi?* Zise Baldwin, ridicând din sprâncene.

— Benjamin e responsabilitatea mea, spuse Matthew înverşunat.

— Da, este, fu de acord fratele lui. Era deja timpul să recunoşti asta şi să te ocupi de haosul pe care l-ai stârnit, în loc să te ascunzi după fusta lui Ysabeau şi să te laşi pradă fanteziilor tale intelectuale despre vindecarea furiei sângelui şi descoperirea secretului vieţii.

— Poate că ai aşteptat prea mult, Matthew, adăugă Verin. Ar fi fost uşor să-l distrugi pe Benjamin în Ierusalim, imediat după ce a renăscut, dar acum n-o să mai fie. N-ar fi putut să rămână ascuns atâta vreme fără să aibă copii şi aliaţi în jurul lui.

— Matthew o să se descurce el cumva. E asasinul familiei, nu-i aşa? Spuse Baldwin pe un ton batjocoritor.

— O să te ajut, i se adresă Marcus tatălui său.

— Tu nu pleci nicăieri, Marcus. O să stai aici, lângă mine, şi o să întâmpini delegaţia Congregaţiei. La fel o să facă şi Gallowglass, şi Verin. Trebuie să dăm impresia de solidaritate în familie.

Baldwin o cercetă pe Phoebe îndeaproape. Ea îi răspunse cu o privire indignată.

— M-am gândit la năzuinţa ta de a deveni vampir, Phoebe, declară Baldwin când îşi sfârşi inspecţia, şi sunt gata s-o susţin, indiferent ce părere are Matthew. Dorinţa lui Marcus de a avea o pereche tradiţională demonstrează că neamul de Clermont încă respectă vechile obiceiuri. O să rămâi şi tu aici.

— Dacă Marcus vrea asta, aş fi încântată să rămân în casa lui Ysabeau. Ar fi în regulă, Ysabeau?

Phoebe folosea politeţea ca pe o armă, dar şi ca pe un sprijin, aşa cum numai britanicii ştiu să facă.

— Desigur! Răspunse mama lui Matthew, aşezându-se în sfârşit. Îşi recăpătă stăpânirea de sine şi îi zâmbi fără vlagă logodnicei nepotului. Eşti oricând bine-venită, Phoebe!

— Mulţumesc, Ysabeau, replică tânăra, aruncându-i lui Baldwin o privire critică.

Acesta îşi îndreptă atenţia spre mine.

— N-a mai rămas decât să hotărâm ce e de făcut cu Diana.

— De soţia mea, ca şi de fiul meu, mă îngrijesc eu, spuse Matthew.

— Acum nu te mai poţi întoarce la Oxford. Baldwin nu luase în seamă întreruperea fratelui său. S-ar putea ca Benjamin să fie încă acolo.

— O să mergem la Amsterdam, zise prompt Matthew.

— Şi asta iese din discuţie, replică Baldwin. Casa nu poate fi apărată. Dacă tu nu eşti în stare să-i asiguri protecţia, Matthew, Diana o să stea cu fiica mea, Miyako.

— Diana l-ar detesta pe Hachiji, afirmă cu convingere Gallowglass.

— Ca să nu mai vorbim de Miyako, murmură Verin.

— Atunci ar fi bine ca Matthew să-şi facă datoria. Baldwin se ridică în picioare. Şi repede!

Părăsi camera atât de repede, încât am avut impresia că dispăruse. Verin şi Ernst ne urară repede noapte bună şi îl urmară. După plecarea lor, Ysabeau sugeră să ne mutăm în salon. Acolo existau un vechi casetofon şi destulă muzică de Brahms şi pentru cea mai lungă dintre discuţii.

— Ce-o să faci, Matthew? Ysabeau încă părea tulburată. N-o poţi lăsa pe Diana să meargă în Japonia. Miyako ar mânca-o de vie.

— O să ne ducem la casa Bishop din Madison, am anunţat eu.

Greu de spus cine se arătă mai surprins de dezvăluirea faptului că urma să mergem în statul New York: Ysabeau, Matthew sau Sarah.

— Nu ştiu dacă-i o idee bună, zise Matthew cu precauţie.

— Em a descoperit ceva important aici, la Sept-Tours. Un lucru pe care a preferat să moară în loc să-l dezvăluie.

Mă mira calmul cu care vorbeam.

— Ce te face să crezi asta? Întrebă soţul meu.

— Sarah a spus că Em şi-a băgat nasul prin Turnul Rotund, acolo unde sunt păstrate toate arhivele familiei de Clermont. Dacă aflase despre copilul vrăjitoarei din Ierusalim, ar fi vrut să ştie mai multe, am răspuns.

— Ysabeau ne-a vorbit amândurora despre copil, zise Sarah, uitându-se la soacra mea pentru a primi o confirmare. Apoi noi i-am povestit lui Marcus. Tot nu pricep de ce asta înseamnă că noi trebuie să mergem în Madison.

— Pentru că, indiferent ce descoperire a făcut Emily, ea a determinat-o să invoce spirite, am explicat. Sarah crede că Em încerca să ia legătura cu mama. Poate că şi mama mea ştia ceva. Dacă-i aşa, am putea afla mai multe în Madison.

— Cam prea mulţi de „cred“, „poate“ şi „am putea“, mătuşă, zise Gallowglass, încruntându-se.

M-am uitat la soţul meu, care, în loc să răspundă sugestiei mele, se uita cu un aer absent la paharul lui cu vin.

— Tu ce părere ai, Matthew?

— Putem să mergem în Madison, spuse el. Pentru moment.

— Vin şi eu cu voi! Murmură Fernando. Să-i ţin tovărăşie lui Sarah.

— Aici se petrec mai multe decât pare. Iar Knox şi Gerbert sunt şi ei implicaţi. Knox a venit la Sept-Tours din cauza unei scrisori găsite în Praga, în care era menţionat *Ashmole 782.* Matthew avea un aer întunecat. Nu poate fi o coincidenţă faptul că descoperirea scrisorii de către Knox se suprapune cu moartea lui Emily şi cu reapariţia lui Benjamin.

— Voi aţi fost în Praga. Şi *Cartea vieţii* a fost în Praga. Benjamin a fost în Praga. Knox a găsit ceva în Praga, rosti lent Fernando. Ai dreptate, Matthew. Nu e doar o coincidenţă. E un tipar.

— Mai e ceva ce nu v-am spus despre *Cartea vieţii,* începu soţul meu. E scrisă pe foi de pergament făurite din piei de demoni, vampiri şi vrăjitoare.

Marcus făcu ochii mari.

— Asta înseamnă că ea conţine informaţii genetice.

— Corect, confirmă Matthew. N-o putem lăsa să cadă în mâinile lui Knox sau — Doamne fereşte! — ale lui Benjamin.

— Găsirea *Cărţii vieţii* şi a paginilor care lip sesc din ea trebuie să fie în continuare prioritatea noastră numărul unu, m-am arătat eu de acord.

— Nu doar că ne-ar putea vorbi despre originile şi evoluţia fiinţelor supranaturale, dar ne-ar putea ajuta să înţelegem furia sângelui, spuse Marcus. Totuşi, e posibil să nu reuşim să strângem informaţii genetice utile din ea.

— La scurt timp după ce ne-am întors, Casa Bishop i-a înapoiat Dianei pagina cu nunta alchimică, zise Matthew.

Clădirea era cunoscută printre vrăjitoarele din zonă pentru obrăznicia ei magică şi deseori lua obiecte de preţ pe care le păstra în siguranţă, numai pentru a le înapoia mai târziu proprietarilor.

— Dacă ne ducem cu pagina într-un laborator, o putem testa.

— Din păcate, nu-i uşor să-ţi câştigi din vorbe intrarea în laboratoarele genetice de ultimă generaţie.

Marcus scutură din cap.

— Şi Baldwin are dreptate. Nu poţi merge la Oxford.

— Poate îţi găse şte Ch ris ceva la Yale. Şi el e biochimist. Laboratorul lui ar avea echipamentele potrivite?

Priceperea mea în domeniul tehnicii de laborator se sfârşea undeva în jurul anului 1715.

— N-o să analizez o pagină din *Cartea vieţii* într-un laborator studenţesc, zise Matthew. O să caut unul privat. Trebuie să găsesc ceva.

— Un ADN străvechi e fragil. Vom avea nevoie de mai multe pagini cu care să lucrăm, dacă vrem rezultate de încredere, îl avertiză Marcus.

— încă un motiv să scoatem *Ashmole 782* din Biblioteca Bodleiană, am spus eu.

— Cartea e în siguranţă acolo unde se află, Diana, mă linişti Matthew.

— Pentru moment, am replicat eu.

— Nu mai există încă două pagini rătăcite prin lume? Întrebă Marcus. Le-am putea găsi pe ele mai întâi.

— Poate reuşesc eu să vă ajut, se oferi Phoebe.

— Mersi, Phoebe.

O văzusem pe logodnica lui Marcus în rolul de cercetător în Turnul Rotund. Aş fi fost fericită să dispun şi eu de abilităţile ei.

— Şi Benjamin? Întrebă Ysabeau. Ştii la ce s-a referit când a spus că a ajuns să-ţi împărtăşească admiraţia faţă de vrăjitoare, Matthew?

Soţul meu clătină din cap.

Cel de-al şaselea simţ de vrăjitoare îmi spunea că aflarea răspunsului la întrebarea lui Ysabeau putea fi cheia întregii poveşti.

> ***Soarele în zodia Leului***
>
> *Cea care se naşte când soarele e în zodia Leului va fi din fire ingenioasă, isteaţă şi dornică să înveţe. Va voi să ştie numaidecât orice lucru va auzi sau va vedea, dacă acesta implică o oarecare dificultate. Ştiinţa magiei îi va fi de mare folos. Va fi apropiată prinţilor şi mult îndrăgită de ei. Primul ei copil va fi o fată, iar al doilea, un băiat. De-a lungul vieţii va trece prin numeroase necazuri şi pericole.*
>
> — Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 8v

CAPITOLUL 7

Stăteam în cămara lui Sarah şi mă uitam afară prin stratul de praf depus pe suprafaţa din sticlă ondulată a ferestrei. Întreaga casă avea nevoie de o aerisire sănătoasă. Zăvorul ţeapăn din alamă de pe cercevea opuse mai întâi rezistenţă încercărilor mele, dar, în cele din urmă, rama umflată cedă, iar fereastra sări în sus, tremurând de indignare din pricina tratamentului brutal.

— Obişnuieşte-te! I-am spus arţăgoasă, apoi i-am întors spatele şi am studiat camera din faţa mea.

Era un loc familiar şi totuşi străin încăperea aceasta în care mătuşile mele îşi petrecuseră atâta timp din viaţa lor, iar eu aşa de puţin. Când intra în cămară, Sarah îşi lăsa la uşă obişnuita ei fire dezordonată. Aici totul era curat şi ordonat, suprafeţele rămâneau libere, borcanele pântecoase stăteau aliniate pe rafturi, iar sertarele din lemn purtau etichete cu conţinuturile lor.

RUJI GALBENI, GRANAT, ARMURARIU, GURA-LUPULUI, TĂTĂNEASĂ, COADA-ŞORICELULUI.

Deşi ingredientele pentru meşteşugul lui Sarah nu erau aranjate în ordine alfabetică, aveam convingerea că succesiunea lor era guvernată de vreun principiu vrăjitoresc, de vreme ce mătuşa mea reuşea să întindă mâna numaidecât spre plantele ori seminţele de care avea nevoie.

Sarah luase grimoarul Bishop cu ea la Sept-Tours, dar acum el se întorsese unde îi era locul: aşezat pe ceea ce mai rămăsese dintr-un vechi pupitru pe care Em îl cumpărase de la anticariat din Bouckville. Ea şi Sarah îi tăiaseră piciorul care îl susţinea, şi pupitrul stătea pe bătrâna masă de bucătărie care sosise aici împreună cu primii Bishopi, în secolul al XVIII-lea. Unul dintre picioarele mesei era vizibil mai scurt decât celelalte (nimeni nu ştia de ce), însă caracterul neregulat al scândurilor de duşumea făcea ca suprafaţa să fie surprinzător de dreaptă şi solidă. În copilărie credeam că era vorba despre magie. Ca adult, ştiam că era doar noroc chior.

Diverse aparate electrocasnice vechi şi un prelungitor uzat stăteau înşirate în jurul mesei de lucru a lui Sarah. Găseai acolo o maşină de gătit verde ca un avocado, o cafetieră antică, două râşniţe de cafea şi un mixer. Acestea erau uneltele vrăjitoarei moderne, deşi Sarah păstra lângă sobă un cazan mare şi negru, de dragul vremurilor de altădată. Mătuşile mele foloseau maşina de gătit pentru a pregăti uleiuri şi poţiuni, râşniţele şi mixerul pentru prepararea tămâii şi măcinarea ierburilor, iar cafetiera pentru fierberea infuziilor. În colţ stătea un

frigider de probă, alb şi strălucitor, cu o cruce roşie pe uşă, nebăgat în priză şi nefolosit.

— Poate că Matthew o să găsească ceva tehnologie mai avansată pentru Sarah, am cugetat eu cu voce tare.

Un arzător Bunsen. Câteva alambicuri, poate. Brusc, mi s-a făcut dor de laboratorul bine echipat al lui Mary Sidney din secolul al XVI-lea. Am ridicat privirea, pe jumătate sperând să văd splendidele picturi murale, reprezentând procese alchimice, care împodobeau pereţii ei din castelul Baynard.

În locul lor, ierburi şi flori uscate atârnau pe sfori întinse între grinzile dezgolite. Pe câteva dintre ele le puteam identifica: păstăile umflate de negruşcă, ce stăteau să crape de prea multe seminţe minuscule, florile zburlite de armurariu, lungile tulpini de lumânărică, având în vârf florile de un galben strălucitor datorită cărora dobândiseră numele de „lumânările vrăjitoarelor", grămezi de anason-mare. Sarah le cunoştea pe fiecare după aspect, textură, gust şi miros. Cu ajutorul lor arunca vrăji şi făcea farmece. Plantele seci erau cenuşii de praf, dar aveam atâta minte ca să nu le tulbur. Sarah nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi intrat în cămara ei şi n-ar fi descoperit decât tulpini.

Încăperea fusese cândva bucătăria fermei. Un perete era ocupat de o sobă uriaşă, completată cu o vatră încăpătoare şi două cuptoare. Deasupra ei se afla un pod pentru depozitare, la care se putea ajunge pe o scară veche şi şubredă. Îmi petrecusem multe după-amiezi ploioase acolo, cuibărită cu o carte în mână, ascultând răpăitul ploii pe acoperiş. Acum în pod se afla Corra, cu un ochi deschis, manifestând un interes leneş faţă de cele ce se petreceau dedesubt.

Am oftat, făcând firele de praf să danseze. Urma să fie nevoie de apă — şi de multă trudă — pentru ca încăperea să pară din nou primitoare. Iar dacă mama mea ştiuse ceva care ne-ar fi putut ajuta să găsim *Cartea vieţii,* atunci aici aveam să găsesc acel ceva.

Se auzi un clinchet uşor. Apoi un altul.

Goody Alsop mă învăţase cum să desluşesc firele care legau lumea şi cum să trag de ele pentru a ţese vrăji ce nu se aflau în nici un grimoar. Firele se aflau permanent în jurul meu, iar când se atingeau unele de altele, dădeau naştere unui fel de muzică. Am întins mâna şi am înhăţat câteva pe degete. Albastru şi chihlimbariu, culorile care legau trecutul de prezent şi de viitor. Le mai văzusem până atunci, dar numai în colţuri, acolo unde fiinţele ce nu bănuiau nimic nu riscau să fie prinse în ţesătura timpului.

Lucru deloc surprinzător, în casa Bishop timpul nu se comporta aşa cum ar fi trebuit. Am răsucit firele albastre şi chihlimbarii într-un nod, apoi am încercat să le împing unde le era locul, însă ele au sărit înapoi, încărcând aerul de amintiri şi regrete. Un nod de ţesătoare nu avea să repare ce era în neregulă aici.

Transpirasem, chiar dacă nu făcusem decât să mut praful şi mizeria dintr-o parte în alta. Uitasem cât de cald poate fi în Madison în perioada aceasta a anului. Ridicând o găleată plină cu apă murdară, am împins uşa cămării. Aceasta nu se clinti.

— Mişcă, Tabitha! Am spus şi am înghiontit uşa încă doi centimetri, în speranţa că voi mişca pisica.

Tabitha urlă. Refuza să mi se alăture în cămară. Era domeniul lui Sarah şi al lui Em, iar pe mine mă considera o invadatoare.

— O asmut pe Corra împotriva ta! Am ameninţat eu.

Tabitha se urni. O labă se întinse în faţă prin dreptul uşii întredeschise, apoi o alta, şi mâţa o

şterse. Pisica lui Sarah nu-şi dorea câtuşi de puţin să se lupte cu duhul meu, însă demnitatea ei o împiedica să se retragă în grabă.

Am împins uşa şi am deschis-o. Afară, bâzâitul insectelor şi un şir neîntrerupt de ciocănituri umpleau aerul. Am aruncat apa murdară de pe verandă, iar Tabitha a dat buzna în curte, venind lângă Fernando. Acesta stătea cu un picior sprijinit pe o buturugă folosită la tăiatul lemnelor şi se uita cum Matthew înfige stâlpi de gard în câmp.

— Tot cu asta se ocupă? Am întrebat, legănând găleata goală.

Ciocăniturile ţineau de câteva zile: mai întâi pentru înlocuirea ţiglelor desprinse de pe acoperiş, apoi pentru îndesarea în pământ a spalierelor din grădină, iar acum pentru repararea gardurilor.

— Matthew are mintea mai liniştită atunci când lucrează cu mâinile, spuse Fernando. Fie că sculptează în piatră, luptă cu sabia, conduce o barcă, scrie un poem, face un experiment... Nu prea contează.

— Se gândeşte la Benjamin.

Dacă aşa stau lucrurile, nu era de mirare că Matthew căuta ceva care să-i distragă atenţia. Privirea rece a lui Fernando se întoarse către mine.

— Cu cât se gândeşte mai mult la fiul lui, cu atât e mai atras spre o perioadă în care nu se plăcea pe sine şi nu-i plăceau nici alegerile pe care le făcea.

— Matthew nu vorbeşte prea des despre Ierusalim. Mi-a arătat însemnul lui de pelerin şi mi-a povestit despre Eleanor.

Nu era mare lucru, având în vedere cât timp petrecuse probabil soţul meu acolo. Iar amintirile atât de vechi nu prea se dezvăluiau sărutului meu de vrăjitoare.

— Ah! Frumoasa Eleanor! Moartea ei a reprezentat încă o greşeală ce putea fi prevenită, zise Fernando cu amărăciune. Matthew n-ar fi trebuit să facă nici măcar primul drum în Ţara Sfântă, darmite pe al doilea. Politica şi crimele ei au fost prea mult pentru un tânăr vampir, mai ales pentru unul care suferea de furia sângelui. Însă Philippe avea nevoie de toate armele pe care le avea la dispoziţie, dacă spera să învingă în *Outremer.*

Istoria medievală nu era domeniul meu, însă coloniile cruciaţilor mă duceau cu gândul la conflicte sângeroase şi la asediul letal al Ierusalimului.

— Philippe visa să întemeieze acolo un regat al *manjasang,* dar n-a fost să fie. O dată în viaţa lui a subestimat avariţia fiinţelor cu sânge cald, ca să nu mai vorbim despre fanatismul lor religios. Ar fi trebuit să-l lase pe Matthew în Cordoba, cu mine şi cu Hugh, căci oricum nu i-a fost de nici un ajutor în Ierusalim, în Acre sau în oricare dintre locurile în care l-a trimis. Fernando lovi tare cu piciorul buturuga, mişcând din loc un petic de muşchi ce se agăţase de lemnul bătrân. Furia sângelui poate fi un atu atunci când ai nevoie de un asasin.

— Cred că nu l-ai simpatizat pe Philippe, am spus încet.

— Cu timpul am ajuns să-l respect. Dar să-l simpatizez? Fernando scutură din cap. Nu.

În ultima vreme avusesem şi eu izbucniri de antipatie la adresa lui Philippe. La urma urmei, el îi dăduse lui Matthew slujba de asasin al familiei. Uneori mă uitam la soţul meu cum stătea singur în umbrele lungi ale verii ori apărea ca o siluetă în lumina ce se revărsa prin fereastră şi vedeam povara responsabilităţii care îi apăsa umerii.

Matthew potrivi un stâlp de gard în pământ şi ridică privirea.

— Ai nevoie de ceva? Strigă el.

— Nu. Luam doar nişte apă, i-am strigat la rândul meu.

— Roagă-l pe Fernando să te ajute!

Matthew arătă spre găleata goală. Nu era de acord ca femeile însărcinate să ridice lucruri grele.

— Sigur, am spus pe un ton evaziv, şi el se întoarse la treaba lui.

— Nici nu-ţi trece prin cap să mă laşi să-ţi duc găleata, nu? Fernando îşi duse o mână în dreptul inimii, mimând consternarea.

— Mă răneşti! Cum o să-mi mai ţin capul sus în familia de Clermont dacă nu-mi permiţi să te ridic pe un piedestal, cum ar face un cavaler adevărat?

— Dacă ai să-l împiedici pe Matthew să închirieze cilindrul ăla compresor despre care vorbea, pentru renivelarea aleii, o să te las să porţi armură strălucitoare tot restul verii.

I-am dat lui Fernando un pupic pe obraz şi am plecat.

Agitată şi deranjată de căldură, am abandonat găleata goală în chiuveta din bucătărie, apoi am pornit în căutarea mătuşii mele. Nu mi-a fost greu s-o găsesc. Luase obiceiul de a sta în salon, în balansoarul bunicii mele, şi a se uita la copacul înnegrit ce creştea din şemineu. Intoarsă în Madison, era silită să înfrunte pierderea lui Emily într-un fel cu totul nou. Asta o făcea abătută şi distantă.

— E prea cald pentru curăţenie. Mă duc în oraş să fac cumpărături. Vrei să vii? Am întrebat-o.

— Nu. Mi-e bine aici, răspunse Sarah, legănându-se înainte şi înapoi.

— Iar a sunat Hannah O'Neil. Ne invită la masa pe care o s-o încropească de Lugnasad[21].

De când ne întorseserăm, primiserăm un şir de telefoane de la membrele sabatului din Madison. Sarah îi spusese înaltei preotese, Vivian Harrison, că se simte perfect şi că e bine îngrijită de familie. După aceea refuzase să mai stea de vorbă cu cineva.

Mătuşa mea nu luă în seamă vorbele mele şi continuă să examineze copacul.

— Fantomele trebuie să se întoarcă până la urmă, nu crezi?

De la întoarcerea noastră, casa fusese, în mod remarcabil, lipsită de vizitatori. Matthew dădea vina pe Corra, însă eu şi Sarah ştiam că lucrurile stau altfel. Pentru că Em era plecată dintre noi de aşa puţină vreme, celelalte fantome se ţineau la distanţă, ca să nu le batem la cap cu întrebări despre cum îi merge răposatei.

— Sigur, am spus, dar probabil că o să mai dureze.

— Casa e atât de tăcută fără ele! Eu nu le vedeam niciodată, ca tine, dar îmi dădeam seama că erau prin preajmă.

Sarah se legănă mai tare, ca şi cum asta le-ar fi putut aduce înapoi pe fantome.

— Te-ai hotărât ce e de făcut cu Copacul Explodat?

Copacul ne aşteptase pe mine şi pe Matthew la întoarcerea din 1591. Trunchiul lui negru şi noduros ocupa cea mai mare parte a şemineului, în timp ce rădăcinile şi ramurile i se întindeau prin cameră. Deşi părea lipsit de viaţă, făcea din când în când fructe ciudate: nişte chei de maşină, dar şi imaginea nunţii alchimice care fusese smulsă din *Ashmole 782.* De curând, oferise o reţetă de compot de rubarbă de pe la 1875 şi o pereche de gene false de prin 1973. Eu şi Fernando consideram că pomul trebuia înlăturat, coşul de fum, reparat, iar lambriurile, peticite şi vopsite. Sarah şi Matthew erau mai puţin convinşi.

— Nu ştiu, spuse mătuşa mea, oftând. Încep să mă obişnuiesc cu el. Putem oricând să-l

împodobim de sărbători.

— La iarnă zăpada o să sufle drept prin crăpăturile alea, am spus, luându-mi poşeta.

— Ce te-am învăţat eu despre obiectele magice? Mă întrebă Sarah, şi în clipa aceea am sesizat la ea o urmă din vechea severitate.

— „Nu te atinge de ele înainte de a le înţelege!" Am intonat cu vocea unui copil de şase ani.

— A tăia un copac născut din magie cu siguranţă ar fi considerat o „atingere", nu eşti de acord?

Sarah o goni pe Tabitha de lângă vatră, unde pisica stătea şi se holba la scoarţa noduroasă.

— Ne trebuie lapte. Şi ouă. Iar Fernando vrea nu ştiu ce fel de orez de fiţe. A promis că face *paella.*

— Lapte. Ouă. Orez. Am reţinut. I-am aruncat lui Sarah o ultimă privire îngrijorată. Spune-i lui Matthew că n-o să lip sesc mult!

Când am ieşit pe uşă, duşumeaua holului de la intrare scârţâi scurt în semn de protest. M-am oprit, cu piciorul lipit de scânduri. Casa Bishop nu era o casă oarecare şi avea experienţă în exprimarea propriilor păreri despre diverse subiecte — de la cine avea dreptul s-o ocupe până la aprobarea sau respingerea unei noi culori de vopsea pentru obloane.

Însă acum n-am mai primit nici o altă reacţie. Asemenea fantomelor, şi ea aştepta.

Afară, noua maşină a lui Sarah era parcată în dreptul uşii. Vechea ei Honda Civic dăduse rateu pe drumul de întoarcere din Montreal, acolo unde o lăsaserăm eu şi Matthew. Un oficial al familiei de Clermont primise sarcina de a o aduce înapoi în Madison, însă motorul cedase undeva între Bouckville şi Watertown. Ca s-o consoleze pe Sarah, soţul meu îi oferise un Mini Cooper vopsit în purpuriu metalizat, ornat cu dungi albe ca ale maşinilor de curse, mărginite cu negru şi argintiu. Avea o plăcuţă de înmatriculare personalizată pe care scria MĂTURĂ NOUĂ. Matthew spera ca acest mesaj vrăjitoresc să preîntâmpine nevoia lui Sarah de a lipi abţibilduri pe toată caroseria, însă eu mă temeam că era doar o chestiune de timp înainte ca maşina să arate precum cea veche.

Pentru cazul că ar fi fost cineva tentat să ia noua maşină a lui Sarah, cu lipsa ei de sloganuri, drept semn că mătuşa mea nu mai era sigură de păgânismul ei, Matthew cumpărase un ornament în formă de vrăjitoare pentru antenă. Păr roşcat, pălărie ţuguiată şi ochelari de soare. Indiferent unde parca Sarah, cineva îi fura vrăjitoarea. Soţul meu păstra o cutie cu zeci de exemplare în dulapul din vestibul.

Am aşteptat ca Matthew să se apuce să ciocănească următorul stâlp de gard, apoi am sărit în Mini-ul mătuşii. Am ieşit cu spatele şi m-am îndepărtat în viteză de casă. Soţul meu nu ajunsese să-mi interzică să părăsesc ferma neînsoţită, iar Sarah ştia unde mergeam. Fericită că scăpasem, am deschis trapa, ca să simt vânticelul de iulie în drum spre oraş.

Prima oprire am făcut-o la oficiul poştal. Doamna Hutchinson s-a uitat cu interes la umflătura fermă de sub tricoul meu, dar n-a spus nimic. Singurii alţi clienţi erau doi vânzători de antichităţi şi Smitty, cel mai recent prieten la cataramă al lui Matthew, de la magazinul de unelte.

— Cum îi merge domnului Clairmont cu barosul ăla? Mă întrebă Smitty, lovindu-şi uşor borul pălăriei cu teancul de reclame primite prin poştă. Nu mai vândusem unul de secole! În ziua de azi, majoritatea oamenilor vor ciocane pneumatice.

— Matthew pare foarte mulţumit de el.

„Majoritatea oamenilor nu sunt vampiri de peste un metru nouăzeci înălţime“, m-am gândit eu, aruncând la gunoi prospectul magazinului alimentar din localitate şi ofertele de cauciucuri noi.

— Aţi pus mâna pe un soţ bun, spuse Smitty, cu ochii la verigheta mea. Şi, pe deasupra, pare că se înţelege cu madam Bishop.

Ultima parte fusese rostită pe un ton uşor uimit. Eu mi-am înăbuşit un zâmbet. Am luat teancul de cataloage şi facturi rămase şi l-am băgat în poşetă.

— Cu bine, Smitty!

— La revedere, doamnă Clairmont! Spuneţi-i domnului Clairmont să-mi dea de ştire când se hotărăşte în legătură cu cilindrul ăla pentru alee.

— Nu sunt doamna Clairmont. Incă folosesc. Ah, nu contează! Am exclamat, observând aerul nedumerit al lui Smitty.

Am deschis uşa şi m-am dat la o parte pentru a lăsa doi copii să intre. Se năpustiră înăuntru după acadelele pe care doamna Hutchinson le ţinea pe tejghea. Aproape că ieşisem, când l-am auzit pe Smitty şoptindu-i poştăriţei:

— L-ai cunoscut pe domnul Clairmont, Annie? Un tip de treabă. Incepusem să cred că Diana o să fie şi ea fată bătrână precum madam Bishop, dacă înţelegi ce vreau să zic, încheie el, făcându-i femeii cu ochiul.

Am cotit spre vest pe Route 20, printre păşuni verzi şi pe lângă vechile ferme care pe vremuri hrăneau toţi locuitorii din zonă. Numeroase proprietăţi fuseseră împărţite, iar pământurile lor, folosite în alte scopuri. Erau acum şcoli şi birouri, un depozit de granit ori o prăvălie de textile construită în vreun hambar reamenajat.

Când am intrat în ea, parcarea supermarketului din Hamilton, un orăşel din apropiere, era practic goală. Nici măcar în timpul anului universitar nu se umplea mai mult de jumătate.

M-am îndreptat spre unul dintre numeroasele locuri libere din dreptul uşilor şi am parcat lângă una dintre dubitele acelea pe care oamenii le cumpără atunci când au copii. Avea uşi glisante pentru a permite instalarea cu uşurinţă a scaunelor speciale, o grămadă de suporturi pentru pahare şi covoare bej care să facă invizibile cerealele azvârlite pe podea. Viitorul îmi trecu fulgerător prin faţa ochilor.

Maşinuţa vioaie a lui Sarah era o bine-venită amintire a faptului că existau şi alte opţiuni, deşi probabil că Matthew avea să insiste asupra unui tanc blindat după naşterea gemenilor. M-am uitat la caraghioasa vrăjitoare verde din vârful antenei. Am murmurat câteva cuvinte, şi firele din antenă se reaşezară prin interiorul mingii din material spongios şi prin pălăria vrăjitoarei. Nimeni nu avea să fure mascota lui Sarah cât eram eu de pază.

— Frumoasă vrajă de legare! Rosti un glas rece din spatele meu. Pe asta cred că n-o ştiam.

M-am răsucit. Femeia care stătea lângă mine avea în jur de cincizeci de ani, păr lung până la umeri, încărunţit înainte de vreme, şi ochi verzi ca smaraldele. Era înconjurată de un bâzâit surd al puterii, nu strident, dar constant. Marea preoteasă a sabatului din Madison.

— Bună ziua, doamnă Harrison!

Familia Harrison locuia de mult în Hamilton. Veniseră din Connecticut şi, la fel ca în neamul Bishop, femeile îşi păstrau numele şi după căsătorie. Soţul lui Vivian, Roger, făcuse un pas radical şi-şi schimbase numele din Barker în Harrison atunci când se cununase, câştigându-şi astfel un loc în analele sabatului şi o serie nesfârşită de tachinări din partea celorlalţi soţi.

— Cred că eşti destul de mare ca să-mi spui Vivian, nu? Ochii îi căzură pe abdomenul meu. Mergi la cumpărături?

— îhî.

Nici o vrăjitoare n-o putea minţi pe alta. În situaţia asta, cel mai bine era să rămân la răspunsuri scurte.

— Ce coincidenţă! Şi eu.

În spatele lui Vivian, două cărucioare pentru cumpărături se desprinseră din şir şi ieşiră singure din spaţiul rezervat.

— Aşadar, o să naşti în ianuarie? Mă întrebă ea când am intrat în magazin.

M-am pierdut cu firea şi a fost cât pe ce să scap punga cu mere de fermă.

— Numai dacă duc bebeluşii până la termen. Aştept gemeni.

— Gemenii sunt o pacoste, zise Vivian cu milă. Întreab-o pe Abby!

Îi făcu semn cu mâna unei femei care ţinea în braţe două cartoane cu ouă.

— Bună, Diana! Nu cred că ne-am mai întâlnit. Abby aşează unul dintre cartoane în partea de cărucior destinată copiilor şi îl legă cu centura subţire de siguranţă. După ce se nasc bebeluşii, o să trebuiască să găseşti o altă cale de a împiedica ouăle să se spargă. Am în maşină nişte dovlecei pentru tine, aşa că nici nu te gândi să mai cumperi!

— Toată lumea din ţinut ştie că sunt gravidă? Am întrebat. Plus ce aveam de gând să cumpăr azi?

— Numai vrăjitoarele, răspunse Abby. Şi oricine stă de vorbă cu Smitty.

Un băieţel de patru ani, într-o bluză dungată şi o mască Omul Păianjen, trecu în goană pe lângă noi.

— John Pratt! Nu-ţi mai fugări sora!

— Nici o grijă! Am găsit-o pe Grace la raionul cu fursecuri, zise un bărbat chipeş, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou gri cu maroniu cu logo-ul Universităţii Colgate. Ţinea în braţe o copilă neastâmpărată, cu faţa mânjită de ciocolată şi firimituri de fursecuri. Bună, Diana! Sunt soţul lui Abby, Caleb Pratt. Predau aici.

Avea o voce plăcută, însă energia trosnea în jurul lui. Să fi avut o urmă de magie a elementelor?

Întrebarea mea scoase în evidenţă firele care îl înconjurau, însă Vivian îmi distrase atenţia înainte să mă pot convinge.

— Caleb e profesor la catedra de antropologie, zise ea cu mândrie. El şi Abby au fost bine-veniţi în comunitatea noastră.

— Mă bucur să vă cunosc, am murmurat.

Probabil că tot sabatul îşi făcea cumpărăturile la Cost Cutter în zilele de marţi.

— Numai când avem treburi de discutat, zise Abby, citindu-mi gândurile cu uşurinţă.

Din câte îmi puteam da seama, talentul ei la magie era mai mic decât al lui Vivian ori Caleb, însă era evident că purta o putere în sânge.

— Ne aşteptam s-o vedem pe Sarah azi, dar pare să ne evite. Se simte bine?

— Nu prea.

Am stat pe gânduri. Pe vremuri, sabatul din Madison reprezenta tot ceea ce tăgăduiam în legătură cu persoana mea şi cu apartenenţa mea la familia Bishop. Însă vrăjitoarele din Londra mă învăţaseră că există un preţ pe care îl plăteşti când trăieşti ruptă de comunitate.

Iar simplul adevăr era că eu şi Matthew nu ne puteam descurca singuri. Mai ales după tot ce începuse să iasă la iveală la Sept-Tours.

— Vrei să spui ceva, Diana?

Vivian mă privi cu isteţime.

— Cred că avem nevoie de ajutorul vostru.

Cuvintele îmi scăpaseră prea uşor. Mirarea mea trebuie să fi fost vizibilă, căci toţi cei trei vrăjitori începură să râdă.

— Bun. Pentru asta suntem aici, zise Vivian, adresându-mi un zâmbet aprobator. Care-i problema?

— Sarah e într-un impas, am spus eu pe şleau. Iar eu şi Matthew am dat de belea.

— Ştiu. Vârfurile degetelor mă furnică de câteva zile, spuse Caleb, săltând-o pe Grace pe şold. La început am crezut că-i vorba doar despre vampiri.

— E mai mult decât atât, am spus tristă. E vorba şi despre vrăjitori. Şi despre Congregaţie. E posibil ca mama să fi avut o premoniţie în legătură cu toate astea, dar nu ştiu de unde să încep să caut mai multe informaţii.

— Sarah ce spune? Întrebă Vivian.

— Nu prea multe. O jeleşte din nou pe Emily. Stă lângă şemineu, se uită la copacul care ne creşte din vatră şi aşteaptă să se întoarcă fantomele.

— Şi soţul tău?

Caleb ridică din sprâncene.

— Matthew înlocuieşte stâlpii gardului.

Mi-am trecut o mână prin păr, ridicându-mi şuviţele umede de pe ceafă. Dacă se făcea şi mai cald, puteam prăji ouă pe maşina lui Sarah.

— Un exemplu clasic de agresiune redirecţionată, zise Caleb îngândurat, şi nevoia de a stabili graniţe ferme.

— Ce fel de magie e asta?

Eram uimită că putuse spune atât de multe despre Matthew doar pe baza celor câteva cuvinte ale mele.

— E antropologie. Caleb zâmbi larg. Poate că ar trebui să vorbim în altă parte.

Vivian surâse cu căldură mulţimii tot mai mari de privitori din raionul cu legume şi frunte. Puţinii oameni din magazin nu putuseră să nu observe adunarea a patru fiinţe supranaturale, iar câţiva ne ascultau făţiş discuţia, prefăcându-se între timp că evaluează pepenii galbeni şi roşii.

— Ne vedem acasă la Sarah în douăzeci de minute, am spus eu, nerăbdătoare să scap.

— Orezul Arborio[22] e la raionul cinci, zise Caleb, dornic să mă ajute, în timp ce i-o întindea pe Grace lui Abby. E soiul cel mai potrivit pentru*paella* pe care o să-l găseşti în Hamilton. Dacă nu-i destul de bun, poţi să treci pe la Maureen, la magazinul bio. Poate să comande special pentru tine nişte orez din Spania. Altfel va trebui să te duci până la Syracuse.

— Mersi, am spus fără vlagă.

N-aveam nici cea mai mică intenţie să mă opresc la magazinul bio. Acolo se strângeau de obicei vrăjitoarele din împrejurimi atunci când nu se găseau la supermarketul Cost Cutter. Mi-am împins căruciorul în direcţia raionului cinci.

— Bună idee! Am adăugat, politicoasă.

— Nu uita laptele! Strigă Abby în urma mea.

Când m-am întors acasă, Matthew şi Fernando stăteau afară, adânciţi în conversaţie. Am pus cumpărăturile la locurile lor şi am găsit găleata în chiuvetă, acolo unde o lăsasem. Am întins automat degetele spre robinet, gata să-l răsucesc.

— Ce naiba e în neregulă cu mine? Am bombănit şi am scos găleata goală din chiuvetă.

Am dus-o înapoi în cămară şi am lăsat uşa să se închidă singură.

Camera aceasta fusese martora unora dintre cele mai mari umilinţe îndurate de mine ca vrăjitoare. Chiar dacă înţelegeam că dificultăţile pe care le întâmpinasem cu magia în trecut fuseseră pricinuite de faptul că eram o ţesătoare, şi încă legată printr-o vrajă, încă îmi venea greu să las în urmă amintirea eşecurilor.

Dar sosise timpul să încerc.

Am aşezat găleata pe vatră şi am căutat valul care tălăzuia întotdeauna înăuntrul meu. Graţie tatei, nu eram doar ţesătoare, ci aveam şi sângele plin de apă. Ghemuindu-mă lângă căldare, am închipuit cu mâinile un burlan şi m-am concentrat asupra dorinţei.

„Curată. Proaspătă. Nouă.“

In câteva clipe, mâna mea părea mai degrabă de metal decât de carne, iar apa mi se scurse din degete, lovind plasticul cu un pocnet surd. Când găleata se umplu, mâna îmi redeveni o simplă mână. Am zâmbit şi m-am lăsat pe călcâie, mulţumită că reuşisem să fac o vrajă în casa Bishop. De jur împrejurul meu, aerul sclipea de fire colorate. Nu mai părea greu şi dens, ci luminos şi plin de potenţial. Un vânt rece suflă prin fereastra deschisă. Poate că n-aveam cum să rezolv toate problemele noastre cu un singur nod, dar, dacă voiam să aflu ce ştiau Emily şi mama mea, trebuia să încep de undeva.

— Cu primul nod făcut, vraja a început, am şoptit, înhăţând un fir argintiu şi înnodându-l bine.

Cu coada ochiului, am zărit fustele lungi şi corsajul superb brodat al strămoaşei mele, Bridget Bishop.

Bine ai venit acasă, nepoată! Zise vocea ei fantomatică.

CAPITOLUL 8

Matthew avântă ciocanul spre capătul stâlpului din lemn. Unealta ateriză cu un *trosnet* zdravăn, care i se răsfrânse pe braţe, în sus, prin umeri, şi în josul spatelui. O ridică din nou.

— Nu cred că e nevoie să loveşti pentru a treia oară, rosti cu glas tărăgănat Fernando din spatele lui. Următoarea eră glaciară o să-l găsească încă drept şi înalt.

Matthew aşează capul ciocanului pe pământ şi îşi sprijini braţele de mâner. Nu era transpirat, nici nu respira greu. Era, totuşi, enervat de întrerupere.

— Ce e, Fernando?

— Am auzit că aseară ai stat de vorbă cu Baldwin.

Fără să răspundă, Matthew luă unealta de săpat gropi.

— Să înţeleg că ţi-a spus să rămâi aici şi să nu faci probleme. Pentru moment, continuă Fernando.

Matthew înfipse cele două lame ascuţite în pământ, ceva mai adânc decât ar fi făcut-o un om, le răsuci, apoi le scoase şi luă un stâlp.

— Haide, *Mateus!* Reparatul gardurilor nu e chiar cel mai util mod de a-ţi petrece timpul.

— Cel mai *util* mod de a-mi petrece timpul ar fi să-l găsesc pe Benjamin şi să scap familia de monstrul ăla o dată pentru totdeauna.

Matthew luă într-o singură mână stâlpul lung de peste doi metri, ca pe un creion, şi îl înfipse cu vârful în solul moale.

— în schimb, eu stau şi aştept ca Baldwin să-mi dea voie să fac ceea ce ar fi trebuit să fac cu multă vreme în urmă.

— Hmm.

Fernando cercetă stâlpul de gard.

— Atunci de ce nu te duci? Dă-l naibii pe Baldwin, cu obiceiurile lui dictatoriale! Ocupă-te de Benjamin! Pentru mine n-o să fie nici o problemă să am grijă de Diana şi de Sarah.

Matthew îndreptă o privire caustică înspre Fernando.

— N-o să-mi las perechea gravidă în plină pustietate. Nici măcar cu tine.

— Deci planul tău e să stai aici şi să repari tot ce găseşti stricat până în clipa fericită în care Baldwin o să te sune ca să te lase să-ţi ucizi propriul copil. Atunci o s-o târăşti pe Diana după tine, spre cine ştie ce văgăună uitată de lume pe unde o fi sălăşluind Benjamin, şi o să-l eviscerezi în faţa soţiei tale, nu? Fernando îşi azvârli dezgustat mâinile în sus. Nu vezi că eşti absurd?

— Baldwin n-o să tolereze nici un fel de nesupunere, Fernando. A spus asta foarte clar la Sept-Tours.

Baldwin îi scosese atunci afară, în întunericul nopţii, pe bărbaţii de Clermont şi pe Fernando, apoi le explicase în termeni brutali şi amănunţiţi ce soartă îl aştepta pe fiecare în parte dacă el însuşi avea să audă fie şi cea mai mică şoaptă de protest ori să vadă o licărire de revoltă. La sfârşit, până şi Gallowglass păruse tulburat.

— A fost o vreme în care îţi plăcea să-l duci de nas pe Baldwin. Dar, de când a pierit tatăl tău, l-ai lăsat să se poarte mizerabil cu tine.

Fernando înşfăcă ciocanul înainte ca Matthew să poată pune mâna pe el.

— Nu puteam să pierd Sept-Tours. *Maman* n-ar fi supravieţuit după moartea lui Philippe.

Pe atunci, mama lui Matthew nu era nici pe departe invincibilă. Părea fragilă precum sticla suflată.

— Poate că, tehnic vorbind, castelul aparţine Cavalerilor lui Lazăr, dar toată lumea ştie că frăţia e a familiei de Clermont. Dacă Baldwin ar fi vrut să conteste testamentul lui Philippe şi să revendice Sept-Tours, ar fi reuşit, iar Ysabeau ar fi ajuns pe drumuri.

— Ysabeau pare să-şi fi revenit de pe urma morţii lui Philippe. Acum ce scuză mai ai?

— Acum soţia mea e o de Clermont.

Matthew se uită calm la Fernando.

— înţeleg, pufni acesta. Căsătoria ţi-a făcut mintea chiseliţă şi ţi-a îndoit coloana vertebrală ca pe o ramură de salcie, prietene.

— N-am de gând să fac nimic care să-i pună în pericol poziţia. Ea poate că nu pricepe ce înseamnă, dar noi ştim amândoi cât de important e să te numeri printre copiii lui Philippe, spuse Matthew. Numele „de Clermont" o s-o protejeze de tot felul de ameninţări.

— Şi, de dragul acestui reazem prea slab, eşti dispus să-ţi vinzi sufletul diavolului?

Fernando era sincer surprins.

— De dragul Dianei? Întrebă Matthew, întorcându-i spatele. Aş face orice. Aş plăti oricât.

— Dragostea ta frizează obsesia.

Matthew se răsuci brusc înapoi, cu ochii foarte negri, dar Fernando rămase neclintit.

— Nu-i sănătos, *Mateus!* Nici pentru tine, nici pentru ea.

— Aşadar, Sarah ţi-a împuiat capul cu lipsurile mele, nu-i aşa? Mătuşile Dianei nu m-au acceptat niciodată cu adevărat.

Matthew se uită urât înspre casă. Poate că lumina îi juca feste, însă clădirea păru să se cutremure de râs din temelii.

— Acum, că te văd cum te comporţi cu nepoata lor, înţeleg de ce, spuse calm Fernando. Furia sângelui te-a împins întotdeauna spre un comportament excesiv. Imperecherea a agravat situaţia.

— Mai am treizeci de ani alături de ea, Fernando. Patruzeci ori cincizeci cu puţin noroc. Tu câte secole ai împărţit cu Hugh?

— Şase, zise Fernando cu glas înăbuşit.

— Şi a fost îndeajuns? Explodă Matthew. Inainte să mă judeci pe mine că mă consum atât de dragul perechii mele, pune-te în locul meu şi închipuie-ţi cum te-ai fi purtat tu dacă ai fi ştiut că timpul petrecut cu Hugh are să fie atât de scurt.

— Pierderea e pierdere, Matthew, iar sufletul unui vampir e la fel de fragil ca al oricărei fiinţe cu sânge cald. Şase sute de ani, şaizeci sau şase. Nu contează. Când partenerul tău moare, o parte din inima ta moare împreună cu el. Sau cu ea, spuse blând Fernando. Şi îi vei avea pe copiii tăi, pe Marcus şi pe gemeni, drept alinare.

— Şi cum crezi că o să mai conteze, dacă Diana nu va fi aici ca să împart totul cu ea?

Matthew părea deznădăjduit.

— Nu-i de mirare că ai fost atât de dur cu Marcus şi cu Phoebe, remarcă Fernando, începând să înţeleagă. Transformarea Dianei în vampir e probabil dorinţa cea mai mare.

— Niciodată! Îl întrerupse Matthew pe un ton brutal.

— Şi spaima cea mai mare, sfârşi Fernando.

— Dacă ar deveni vampir, n-ar mai fi Diana mea, spuse Matthew. S-ar transforma în altceva, în altcineva.

— S-ar putea s-o iubeşti la fel de mult.

— Cum oare, când eu o iubesc pentru ceea ce este? Replică Matthew.

Fernando nu avea un răspuns. El nu şi-l putea imagina pe Hugh altfel decât vampir. Asta îl definise, îi dăduse combinaţia aceea unică de curaj aprig şi idealism visător care îl făcuse pe Fernando să se îndrăgostească de el.

— Copiii voştri o vor schimba pe Diana. Ce se va întâmpla cu iubirea ta după naşterea lor?

— Nimic! Răspunse Matthew cu asprime, dând să înhaţe ciocanul.

Fernando îşi azvârlea unealta dintr-o mână într-alta, ca să-l împiedice s-o ia.

— în tine vorbeşte acum furia sângelui. O aud în vocea ta.

Ciocanul zbură prin aer cu o sută patruzeci de kilometri la oră şi ateriză în curtea familiei O'Neil. Fernando îl apucă pe Matthew de gât.

— Mă tem pentru copiii voştri. Mă doare s-o spun, chiar şi s-o gândesc, dar te-am văzut omorând o fiinţă pe care o iubeai.

— Diana. Nu. Eleanor.

Matthew scrâşni cuvintele unul câte unul.

— Nu. Ce ai simţit pentru Eleanor e o nimica toată în comparaţie cu ceea ce simţi pentru Diana. Şi totuşi a fost suficientă o insinuare din partea lui Baldwin, o vagă sugestie că Eleanor ar fi fost mai degrabă de acord cu el decât cu tine, şi erai gata să-i sfâşii pe amândoi. Fernando cercetă chipul lui Matthew. Ce-ai să faci dacă Diana o să pună nevoile bebeluşilor înaintea nevoilor tale?

— Acum mă controlez, Fernando.

— Furia sângelui intensifică toate instinctele unui vampir la incandescenţă. Firea ta posesivă e deja periculoasă. Cum poţi să fii sigur că vei reuşi s-o ţii în frâu?

— Dumnezeule, Fernando! Nu pot să fiu sigur. Asta vrei să spun?

Matthew îşi îndesă degetele în păr.

— Vreau să-l asculţi pe Marcus în loc să construieşti garduri şi să te ocupi de jgheaburi, replică Fernando.

— Deci şi tu vrei asta! Dar e o nebunie chiar şi să mă gândesc s-o iau pe cont propriu, în condiţiile în care Benjamin umblă liber, iar Congregaţia e pe urmele noastre! Se răsti Matthew.

— Eu nu vorbeam despre formarea unui vlăstar.

Fernando considera excelentă ideea lui Marcus, dar ştia când să păstreze tăcerea.

— Atunci despre ce? Întrebă Matthew încruntat.

— Despre munca ta. Dacă te-ai concentra asupra furiei sângelui, l-ai putea opri pe Benjamin, indiferent ce pune la cale, fără nici un pic de violenţă. Fernando făcu o pauză pentru efect.

— Până şi Gallowglass e de părere că acum ar trebui să fii în laborator, studiind pagina aia pe care o ai din *Cartea vieţii* — şi el nu pricepe o iotă din ştiinţă.

— Nici una dintre facultăţile locale n-are destule laboratoare pentru nevoile mele, zise Matthew. Stai liniştit, nu m-am ocupat doar să cumpăr burlane. Am făcut şi nişte cercetări. Şi ai dreptate. Gallowglass habar n-are ce înseamnă studiile mele.

Nici Fernando nu avea habar cu adevărat. Dar ştia cine îl putea ajuta pe Matthew.

— Cu siguranţă Miriam a făcut *ceva* cât timp ai fost plecat. Nu e genul care să stea cu mâinile în sân. Nu poţi să studiezi descoperirile ei cele mai recente? Întrebă Fernando.

— I-am zis să mai aştepte, răspunse Matthew îmbufnat.

— Chiar şi datele strânse anterior s-ar putea dovedi de folos, acum că poţi să analizezi cazul Dianei şi al gemenilor tăi. Fernando era gata să se folosească de orice drept momeală, chiar şi de Diana, ca să-l determine pe Matthew să acţioneze, şi nu doar să reacţioneze. Poate că nu numai furia sângelui explică sarcina ei. Poate că ea şi vrăjitoarea din Ierusalim au moştenit amândouă capacitatea de a concepe copilul unui vampir.

— E posibil, rosti lent Matthew.

În clipa aceea, atenţia îi fu atrasă de Mini Cooperul purpuriu al lui Sarah, care derapa uşor pe pietrişul de pe alee. Matthew lăsă umerii în jos, şi ochii lui îşi pierdură o parte din întunecime.

— Trebuie să netezesc aleea asta, zise el cu un aer absent, urmărind mersul maşinii.

Diana coborî şi le făcu semn cu mâna. Matthew zâmbi şi flutură din mână la rândul său.

— Trebuie să începi să gândeşti din nou, replică Fernando.

Lui Matthew îi sună telefonul.

— Ce e, Miriam?

— Mă tot gândeam.

Miriam nu se obosea niciodată cu politeţurile. Nici măcar spaima trasă recent cu Benjamin nu-i schimbase manierele.

— Ce coincidenţă! Zise sec Matthew. Fernando tocmai mă îndemna să fac acelaşi lucru.

— îţi mai aduci aminte că a intrat cineva cu forţa în apartamentul Dianei în octombrie anul trecut? Atunci ne-am temut ca spărgătorul să nu fi căutat informaţii genetice despre ea: fire de păr, fragmente de unghii, bucăţele de piele.

— Sigur că mi-aduc aminte, răspunse Matthew, ştergându-şi faţa cu mâna.

— Tu ai dat vina pe Knox şi pe vrăjitoarea aia americană, Gillian Chamberlain. Dar dacă era vorba de *Benjamin?* Miriam făcu o pauză. Am o presimţire foarte urâtă, Matthew, ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis frumos doar ca să descopăr că un păianjen m-a prins în plasa lui.

— Benjamin n-a intrat în apartamentul ei. I-aş fi simţit mirosul.

Matthew părea sigur pe el, însă în voce i se simţea o urmă de îngrijorare.

— Benjamin e prea deştept ca să se fi dus el însuşi. Şi-o fi trimis vreun lacheu. Sau pe unul dintre copiii lui. Ca părinte, tu poţi simţi mirosul lui, dar ştii că semnătura olfactivă e practic imperceptibilă la nepoţi. Miriam oftă exasperată. Benjamin a vorbit despre vrăjitoare şi despre cercetările tale în domeniul geneticii. Ai uitat că nu crezi în coincidenţe?

Matthew îşi amintea că spusese ceva de genul ăsta cândva, cu mult timp înainte s-o fi întâlnit pe Diana. Aruncă o privire involuntară spre casa Bishop. Acum această nevoie a lui de a-şi proteja soţia era o combinaţie de instinct şi reflexe. Işi alungă din minte observaţia de mai devreme al lui Fernando despre obsesia lui.

— Ai avut ocazia să cercetezi mai îndeaproape ADN-ul Dianei?

Matthew luase probele de sânge şi frotiul de mucoasă bucală anul trecut.

— Tu ce crezi că am făcut în tot timpul ăsta? Am plâns de dorul tău şi am croşetat pleduri în caz că te întorci acasă cu bebeluşi? Şi, da, ştiu la fel de multe despre gemeni ca toţi ceilalţi, adică nici pe departe îndeajuns.

Matthew clătină din cap cu mâhnire.

— Ţi-am simţit lipsa, Miriam.

— Te rog să nu mi-o simţi! Pentru că, data viitoare când o să te văd, o să te muşc atât de tare, încât o să rămâi cu cicatrice ani de zile. Lui Miriam îi tremura vocea. Ar fi trebuit să-l omori pe Benjamin cu mult timp în urmă. Ştiai că e un monstru.

— Până şi monştrii se pot schimba, zise Matthew cu blândeţe. Uită-te la mine!

— Tu n-ai fost niciodată un monstru. Spuneai minciuna asta ca să ne ţii pe noi, ceilalţi, la distanţă.

Matthew nu era de acord, dar nu insistă asupra subiectului.

— Deci, ce ai aflat despre Diana?

— Am aflat că informaţiile pe care credem că le avem despre soţia ta sunt mult mai puţine decât cele pe care nu le avem. ADN-ul ei nuclear e un labirint: dacă te apuci să umbli prin el, e foarte probabil să te rătăceşti, zise Miriam, referindu-se la amprenta genetică unică a Dianei. Iar ADN-ul mitocondrial e la fel de abscons.

— Hai să lăsăm deoparte ADN-ul mitocondrial pentru moment! El n-o să ne spună decât ce are în comun Diana cu strămoaşele ei. Matthew avea să revină mai târziu la ADN-ul mitocondrial al Dianei. Vreau să înţeleg ce o face unică.

— Ce te îngrijorează?

Miriam îl cunoştea destul de bine încât să-i citească printre vorbe.

— Pentru început, capacitatea ei de a da naştere copiilor mei. Matthew trase adânc aer în piept. Şi faptul că Diana s-a ales cu un fel de dragon cât timp a stat în secolul al XVI-lea. Corra e o balauroaică. Şi duhul Dianei.

— Duh? Credeam că treaba asta cu vrăjitoarele şi duhurile lor e un mit al oamenilor. Nu-i de mirare că gena ei responsabilă de metamorfoză pare atât de ciudată, murmură Miriam. Un balaur... Exact ce ne mai trebuia! Stai o clipă! E ţinută în lesă sau ceva? Putem să luăm o probă de sânge?

— Eventual, zise Matthew cu îndoială. Dar nu sunt sigur c-o pot face să coopereze pentru un frotiu de mucoasă bucală.

— Mă întreb dacă ea şi Diana sunt înrudite din punct de vedere genetic.

Miriam lăsă fraza în aer, intrigată de posibilele implicaţii.

— Ai găsit ceva în cromozomul de vrăjitoare al Dianei care să te facă să crezi că îi controlează fertilitatea? Întrebă Matthew.

— Asta-i o supoziţie cu totul nouă, şi ştii că, de obicei, oamenii de ştiinţă nu găsesc un lucru dacă nu-l caută, zise Miriam cu acreală. Dă-mi câteva zile şi o să văd ce pot să aflu. Sunt atâtea gene neidentificate în cromozomul de vrăjitoare al Dianei, încât uneori mă întreb dacă e într-adevăr vrăjitoare.

Miriam râse. Matthew rămase tăcut. Nu-i putea spune că Diana era ţesătoare când nici măcar Sarah nu ştia.

— îmi ascunzi ceva, remarcă Miriam pe un ton acuzator.

— Trimite-mi un raport despre orice reuşeşti să identifici, spuse el. O să discutăm mai mult peste câteva zile. Aruncă o privire şi pe configuraţia ADN-ului meu! Concentrează-te asupra genelor pe care nu le-am identificat încă, mai ales din preajma celei responsabile de furia sângelui. Vezi dacă îţi sare ceva în ochi.

— Ooo-k!

Miriam lungi intenţionat cuvântul.

— Ai o conexiune sigură la internet, nu-i aşa?

— Cea mai sigură pe care o pot cumpăra banii lui Baldwin.

— Atunci e al naibii de sigură, zise Miriam în şoaptă. Bun, vorbim mai târziu. Şi. Matthew!

— Da? Întrebă el, încruntându-se.

— Tot o să te muşc pentru că nu l-ai omorât pe Baldwin când ai avut ocazia.

— Va trebui să mă prinzi mai întâi.

— Floare la ureche! Nu trebuie decât s-o prind pe Diana. Atunci o să vii la mine ca un mieluşel, zise ea, chiar înainte de a închide.

— Miriam e din nou în formă maximă, observă Fernando.

— întotdeauna a fost în stare să-şi revină uimitor de repede după o criză, spuse Matthew cu drag. Mai ţii minte când Bertrand...

O maşină necunoscută viră pe alee. Matthew se repezi spre ea, urmat de Fernando.

Femeia căruntă, care conducea un Volvo bleumarin cu caroseria zgâriată, nu păru câtuşi de puţin surprinsă să se trezească faţă în faţă cu doi vampiri, dintre care unul extraordinar de mare. Coborî geamul maşinii.

— Tu trebuie să fii Matthew, spuse ea. Eu sunt Vivian Harrison. Diana m-a rugat să trec pe aici şi s-o vizitez pe Sarah. Îşi face griji în legătură cu copacul din salon.

— Ce-i mirosul ăsta? Îl întrebă Fernando pe Matthew.

— Bergamotă, răspunse Matthew, mijind ochii.

— E un parfum comun! În plus, sunt contabilă, zise Vivian indignată, nu doar marea preoteasă a sabatului. A ce te aşteptai să miros, a foc şi pucioasă?

— Vivian? Sarah stătea în pragul uşii de la intrare, clipind des în lumina puternică a soarelui. E cineva bolnav?

Vivian coborî din maşină.

— Nu-i nimeni bolnav. M-am întâlnit cu Diana la magazin.

— Văd că ai făcut cunoştinţă cu Matthew şi Fernando, spuse Sarah.

— într-adevăr. Marea preoteasă îi măsură pe cei doi din priviri. Zeiţa să ne ferească de vampirii chipeşi! O porni apoi înspre casă. Diana mi-a spus că aveţi ceva necazuri.

— Nimic cu care să nu ne putem descurca, zise Matthew încruntat.

— El întotdeauna spune aşa. Şi uneori chiar are dreptate. Sarah îi făcu semn lui Vivian. Hai înăuntru! Diana a făcut ceai cu gheaţă.

— Totul e în regulă, doamnă Harrison, zise Matthew, înaintând cu paşi mari pe lângă ea.

Diana îşi făcu apariţia în spatele lui Sarah. Se uită furioasă la Matthew şi îşi puse mâinile în şolduri.

— în regulă? Întrebă ea. Peter Knox a ucis-o pe Em. Nouă ne creşte un copac din şemineu. Eu sunt gravidă cu copiii tăi. Am fost evacuaţi din castelul Sept-Tours, şi Congregaţia ar putea să se ivească dintr-o clipă în alta pentru a ne sili să ne despărţim. Ţie ţi se par în regulă toate astea, Vivian?

— Peter Knox, cel căruia îi căzuse cu tronc mama Dianei? Nu e membru al Congregaţiei? Întrebă Vivian.

— Nu mai e, răspunse Matthew.

Vivian îşi scutură arătătorul înspre Sarah, în semn de dojană.

— Tu mi-ai spus că Em a suferit un atac de cord.

— Aşa e, replică Sarah pe un ton defensiv.

Vivian strâmbă dezgustată din buze.

— Dar e adevărat! Fiul lui Matthew a spus că asta i-a pricinuit moartea.

— Te pricepi de minune să spui adevărul şi să minţi în acelaşi timp, Sarah! Tonul lui Vivian se mai înmuie.

— Emily a fost un membru important al comunităţii noastre. Şi tu eşti la fel. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat cu adevărat în Franţa.

— Chiar şi aflând dacă a fost sau nu vina lui Knox, n-o să schimbăm nimic. Emily tot moartă o să fie. Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi, pe care şi le şterse cu un gest energic. Şi nu vreau să implic sabatul. E o chestiune prea periculoasă.

— Suntem prietenele tale. Suntem deja implicate. Vivian îşi frecă mâinile una de alta. Duminică e Lugnasad.

— Lugnasad? Întrebă Sarah bănuitoare. Sabatul din Madison nu mai sărbătorește Lugnasad de zeci de ani.

— De obicei nu organizăm o mare festivitate, e adevărat, dar anul ăsta Hannah O'Neil se dă

de ceasul morţii să vă ureze bun venit acasă. Şi să ne ofere tuturor ocazia de a ne lua rămas-bun de la Em.

— Dar Matthew. Fernando? Sarah coborî vocea. Legământul.

Vivian izbucni în râs.

— Diana e gravidă. E puţin cam târziu să ne facem griji în privinţa încălcării regulilor. In plus, sabatul ştie totul despre Matthew. Şi despre Fernando.

— Ştie? Rosti Sarah speriată.

— Ştie, răspunse cu hotărâre Diana. Tot discutând despre unelte, Matthew s-a împrietenit cu Smitty, şi îl ştii cât de bârfitor e.

Zâmbetul indulgent pe care i-l adresă soţului ei atenuă puţin tonul înţepător al vorbelor.

— Suntem considerate un sabat progresist, încheie Vivian. Dacă avem noroc, poate că Diana o să ne încredinţeze secretul pe care îl ţine înfăşurat în vraja ei de deghizare. Ne vedem duminică!

Surâzându-i lui Matthew şi făcând un semn cu mâna către Fernando, urcă în maşină şi demară.

— Vivian Harrison e un buldozer, mormăi Sarah.

— Şi foarte perspicace, zise Matthew îngândurat.

— Intr-adevăr. Sarah o studie pe Diana. Vivian are dreptate. Porţi o vrajă de deghizare, şi încă una bună. Cine ţi-a făcut-o?

— Nimeni. Eu.

Incapabilă să mintă, dar nevrând să-i spună mătuşii sale adevărul, Diana închise brusc gura. Matthew o privi supărat.

— Bine. Nu-mi spune! Sarah se întoarse cu paşi furioşi în salon. Şi să ştii că n-o să mă duc la masa aia încropită. Tot sabatul a făcut o pasiune pentru dieta vegetariană. N-o să fie nimic de mâncare în afară de dovlecei şi de faimoasa plăcintă necomestibilă cu cremă de lămâie a lui Hannah.

— Văduva şi-a mai venit în fire, şopti Fernando şi ridică amândouă degetele mari înspre Diana, în timp ce o urma pe Sarah în casă. Întoarcerea în Madison a fost o idee bună.

— Mi-ai promis că, după ce ne instalăm în casa Bishop, o să-i dezvălui lui Sarah că eşti ţesătoare, zise Matthew când el şi Diana rămaseră singuri. De ce nu i-ai spus?

— Nu sunt eu singura care ţine secrete. Şi nu mă refer doar la povestea cu jurământul tatălui tău, ba nici măcar la faptul că vampirii omoară alţi vampiri afectaţi de furia sângelui. Ar fi trebuit să-mi spui că Hugh şi Fernando au fost un cuplu. Şi cu siguranţă ar fi trebuit să-mi spui că Philippe s-a folosit atâţia ani de boala ta ca de o armă.

— Sarah ştie că balaurul Corra e duhul tău, şi nu un suvenir? Dar că te-ai întâlnit cu tatăl tău la Londra?

Matthew îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu era momentul potrivit, spuse Diana, strâmbând din nas.

— Ah, iluzoriul moment potrivit! Vampirul pufni. El nu vine niciodată, Diana. Uneori trebuie să renunţăm la precauţie şi să ne încredem în cei pe care-i iubim.

— Am încredere în Sarah!

Diana îşi muşcă buza. Nu era nevoie să-şi exprime gândul până la capăt. Matthew ştia că adevărata problemă stătea în faptul că ea nu avea încredere nici în sine, nici în magia ei. Cel

puţin, nu totală.

— Hai la o plimbare cu mine! Îi zise el, întinzând mâna. Putem să discutăm despre asta mai târziu.

— E prea cald! Protestă Diana, dar îşi puse mâna într-a lui.

— O să te răcoresc eu, îi promise Matthew, zâmbind.

Diana îl privi cu interes. Zâmbetul lui se lărgi.

Soţia lui — inima, perechea, viaţa lui — coborî de pe verandă drept la el în braţe. Ochii Dianei aveau nuanţele de albastru şi auriu ale cerului de vară, şi Matthew nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât să se cufunde cu nesaţ în adâncimile lor strălucitoare, nu pentru a se pierde, ci pentru a se regăsi.

CAPITOLUL 9

— Nu-i de mirare că nu sărbătorim Lugnasad, bombăni Sarah, împingând uşa din faţă pentru a o deschide. Toate cântecele alea groaznice despre sfârşitul verii şi venirea iernii. Ca să nu mai vorbim despre acompaniamentul la tamburină al lui Mary Bassett.

— Muzica n-a fost *chiar atât* de rea, am protestat eu.

Grimasa lui Matthew îmi dădu de înţeles că Sarah avea dreptate să se plângă.

— Mai ai din vinul ăla temperamental al tău, Fernando? Mătuşa mea aprinse luminile din hol. Am nevoie de o băutură. Îmi bubuie capul!

— *Tempranillo*[23].

Fernando aruncă păturile de picnic pe băncuţa din hol.

— *Tempranillo*. Ţine minte: vin spaniol!

— Francez, spaniol, orice-o fi, vreau un pahar! Zise Sarah cu voce disperată.

M-am dat la o parte, pentru ca Abby şi Caleb să poată intra pe uşă. John adormise în braţele tatălui său, dar Grace era perfect trează şi se zbătea să fie pusă jos.

— Las-o, Abby! N-are ce să strice, spuse Sarah, îndreptându-se către bucătărie.

Abby o puse pe Grace pe podea, şi copila tropăi drept către scară. Matthew începu să râdă.

— Are un instinct uluitor când vine vorba să dea de belea. Nu pe trepte, Grace!

Abby sări şi o ridică pe mica aventurieră în aer, după care o puse din nou jos şi o îndreptă spre sufragerie.

— De ce nu-l aşezi pe John în salon? Am sugerat.

Băieţelul renunţase la masca de Om-Păianjen şi purta în schimb un tricou cu imaginea super-eroului.

— Mersi, Diana.

Caleb fluieră.

— Înţeleg ce voiai să spui în legătură cu copacul, Matthew. Deci a răsărit pur şi simplu din vatră?

— Noi credem că s-ar putea să fi fost la mijloc nişte flăcări şi puţin sânge, explică soţul meu, scuturând una dintre pături şi urmându-l pe Caleb.

Cei doi sporovăiseră toată seara despre fel şi fel de subiecte, de la intrigile din lumea universitară la munca lui Matthew în spitalul John Radcliffe şi până la soarta urşilor polari. Soţul meu întinse pe podea pătura pentru John, iar Caleb îşi trecu degetele peste scoarţa Copacului Explodat.

„De asta are nevoie Matthew“, mi-am dat eu seama. „De un cămin. O familie. O haită.“ Lipsit de persoane de care să aibă grijă, se retrăgea într-un colţ întunecat, bântuit de faptele lui din trecut. Iar acum era predispus în mod deosebit la gânduri negre, dată fiind recenta reapariţie a lui Benjamin.

Şi eu aveam nevoie de asta. Trăind în secolul al XVI-lea, mai degrabă în gospodării decât în simple case, mă obişnuisem să fiu înconjurată de alţi oameni. Teama de a fi descoperită se mai risipise, iar locul ei fusese luat de o tot mai mare dorinţă de a aparţine unui grup.

Ca urmare, masa de sabat mi se păruse neaşteptat de agreabilă. Vrăjitoarele din Madison ocupaseră un loc intimidant în imaginaţia mea, dar cele adunate în seara aceasta fuseseră plăcute şi, cu excepţia duşmancelor mele din liceu, Cassie şi Lydia, primitoare. Imi păruseră, de asemenea, să aibă surprinzător mai puţină putere decât vrăjitoarele pe care le cunoscusem la Londra. Una sau două dintre ele stăpâneau magia elementelor, însă nici una nu se compara cu maestrele focului sau ale apei din trecut. Iar cele care *puteau* folosi meşteşugul nu erau nici pe departe la nivelul lui Sarah.

— Vin, Abby?

Fernando îi oferi un pahar.

— Sigur.

Abby chicoti.

— Mă mir că ai scăpat viu de la sărbătoare, Fernando. Eram sigură că cineva o să-ţi facă o mică vrajă de iubire.

— Fernando n-ar fi trebuit să le încurajeze, am spus cu o severitate prefăcută. Nu era nevoie să facă o plecăciune *şi* să-i sărute mâna lui Betty Eastey.

— Bietul ei soţ n-o să mai audă zile întregi decât „Fernando-n sus“ şi „Fernando-n jos“, spuse Abby, chicotind din nou.

— Doamnele vor fi foarte dezamăgite când vor descoperi că încearcă să pună şaua pe calul care nu trebuie, replică Fernando. Prietenele tale mi-au spus cele mai fermecătoare poveşti, Diana. Ştiai că vampirii sunt, de fapt, numai buni de alintat, odată ce îşi găsesc dragostea adevărată?

— Matthew nu s-a transformat chiar într-un ursuleţ de pluş, am spus cu răceală.

— Ah, dar tu nu l-ai cunoscut înainte!

Fernando avea un zâmbet poznaş.

— Fernando! Strigă Sarah din bucătărie. Vino şi ajută-mă să aprind afurisitul ăsta de foc! Nu reuşesc să-l aţâţ.

De ce simţea nevoia să aprindă un foc pe căldura aia mă depăşea, dar Sarah şi Em făcuseră întotdeauna focul de Lugnasad şi cu asta, basta.

— Mă cheamă datoria, murmură Fernando, făcând o mică plecăciune în faţa lui Abby.

Asemenea lui Betty Eastey, şi ea se îmbujoră.

— Mergem cu tine. Caleb o luă pe Grace de mână. Haide, puiule!

Matthew îi urmări pe cei doi Pratt îndreptându-se spre bucătărie şi un surâs îi jucă în colţul gurii.

— în curând aşa o să fim şi noi, am spus, strecurându-mi braţele în jurul lui.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Mă sărută. Eşti gata să-i spui mătuşii tale despre taina ta de ţesătoare?

— Imediat după ce pleacă familia Pratt.

În fiecare dimineaţă promiteam că-i voi spune lui Sarah tot ce învăţasem de la sabatul din Londra, dar cu fiecare zi care trecea îmi venea tot mai greu să-i împărtăşesc noutăţile mele.

— Nu trebuie să-i mărturiseşti totul deodată, zise Matthew, mângâindu-mi umerii. Spune-i doar că eşti ţesătoare, ca să poţi renunţa la vălul ăsta.

Am intrat şi noi în bucătărie cu toată lumea. Focul lui Sarah trosnea acum vesel în cămară, sporind căldura serii de vară. Ne-am aşezat în jurul mesei, am făcut schimb de impresii despre petrecere şi am bârfit pe marginea ultimelor întâmplări din sabat. Apoi discuţia s-a îndreptat către baseball. Caleb era fan al echipei Red Sox, ca şi tatăl meu.

— Care-i treaba cu bărbaţii de la Harvard şi cu echipa Red Sox?

M-am ridicat să fac nişte ceai şi o licărire albă îmi atrase atenţia.

Am zâmbit şi am pus ceainicul pe aragaz, gândindu-mă că era una dintre fantomele dispărute ale casei. Sarah ar fi fost foarte fericită dacă una dintre ele s-ar fi pregătit să reapară.

Nu era nici o fantomă.

Grace umbla clătinându-se prin faţa sobei din cămară, pe picioruşele ei nesigure de copilaş în vârstă de doi ani.

— Frumos, gânguri ea.

— Grace!

Speriată de ţipătul meu, fetiţa întoarse capul. Mişcarea fu îndeajuns pentru a o dezechilibra, făcând-o să se aplece înspre flăcări.

N-aş fi prins-o niciodată la timp, din cauza mesei de bucătărie şi a celor şapte metri jumătate de spaţiu între noi. Dar am băgat mâna în buzunarul pantalonilor scurţi şi mi-am scos firele de ţesătoare. Acestea au urcat şerpuind pe degetele mele şi mi s-au răsucit în jurul încheieturilor chiar în clipa în care ţipătul lui Grace străpungea aerul.

Dar n-aveam timp nici pentru vrăji. Am acţionat numai din instinct şi mi-am înfipt picioarele în podea. Apa se afla peste tot în jurul nostru, se scurgea prin arterele adânci care brăzdau pământurile familiei Bishop. Se afla şi în trupul meu, aşa că, în strădania de a concentra puterea ei brută, elementară, am izolat firele albastre, verzi şi argintii ce scoteau în evidenţă orice lucru din bucătărie ori din cămară care avea legătură cu apa.

Într-o străfulgerare argintie, am îndreptau un şuvoi de apă înspre sobă. Se iscă un vârtej de abur, cărbunii sfârâiră, iar Grace căzu cu o bufnitură în noroiul format de cenuşă şi apă.

— Grace! Abby trecu în fugă pe lângă mine, urmată de Caleb.

Matthew mă luă în braţe. Eram udă până la piele şi tremuram.

Mă frecă pe spate, încercând să mă încălzească.

— Slavă Domnului că ai atâta putere asupra apei, Diana! Zise Abby, ţinând-o în braţe pe fetiţă căreia-i dăduseră lacrimile.

— Grace e bine? Am întrebat. S-a întins în faţă ca să-şi recapete echilibrul, dar era îngrozitor de aproape de flăcări.

— Are mâna puţin cam rozalie, zise Caleb, examinând degeţelele fetiţei. Tu ce zici, Matthew?

Soţul meu luă mâna lui Grace.

— Frumos, spuse micuţa, în timp ce buza de jos îi tremura.

— Ştiu, murmură Matthew. Focul e frumos. Şi foarte fierbinte.

Suflă peste degetele ei, iar copila râse. Fernando îi întinse o cârpă umedă şi un cub de gheaţă.

— Mai vleau! Porunci fata, împingându-şi mâna în faţa lui Matthew.

— Nimic nu pare să fie afectat şi n-au apărut băşici, zise Matthew, după ce se supuse ordinului micuţei tirane de a-i mai sufla o dată peste degete.

Infăşură cu grijă cârpa în jurul mâinii şi ţinu cubul de gheaţă peste ea.

— Ar trebui să fie în regulă.

— Nu ştiam că poţi să mânuieşti jeturile de apă. Sarah mă privi cu asprime. — Eşti bine? Arăţi altfel. Luceşti.

— Sunt în regulă.

M-am smuls de lângă Matthew, încercând să strâng în jurul meu rămăşiţele zdrenţuite ale vrăjii de deghizare. Am căutat pe podeaua din jurul mesei de bucătărie firele de ţesătoare pe care le scăpasem, în caz că urma să fie nevoie de o peticire făcută pe furiş.

— Ce ai pe tine?

Sarah mă apucă de mână şi mi-o întoarse cu palma în sus. Ce am văzut îmi tăie răsuflarea.

Fiecare deget avea în mijlocul lui o fâşie colorată. Degetul mic era dungat cu maroniu, inelarul cu galben. Un albastru intens îmi marca degetul mijlociu, iar roşul îmi brăzda arătătorul cu o panglică maiestuoasă. Liniile colorate mi se uneau în palmă, continuând să urce pe umflătura cărnoasă de la baza ei, sub forma unei sfori împletite, multicolore. Acolo sfoara se întâlnea cu un fir verde, ce îmi cobora de pe degetul mare — o ironie, având în vedere soarta majorităţii plantelor mele de interior[24]. Impletitura în cinci culori parcurgea scurta distanţă până la încheietură şi acolo forma un nod cu cinci încrucişări: pentagrama.

— Firele mele de ţesătoare! Sunt. În mine.

Nu-mi venea să cred. Am ridicat ochii spre Matthew.

Dar cele mai multe ţesătoare foloseau nouă fire, nu cinci. Mi-am răsucit palma stângă şi am descoperit şuviţele lipsă: negru pe degetul mare, alb pe cel mic, auriu pe inelar şi argintiu pe degetul mijlociu. Arătătorul nu purta nici o culoare. Iar firele care îmi coborau răsucindu-se pe încheietura stângă formau un uroboros, un cerc fără de început şi fără de sfârşit, ce semăna cu un şarpe care îşi ţine coada în gură. Era emblema familiei de Clermont.

— Diana. Sclipeşte? Întrebă Abby.

Holbându-mă în continuare la propriile mâini, mi-am îndoit degetele. O explozie de fire colorate lumină aerul.

— Ce-au fost astea?

Sarah avea ochii mari.

— Fire. Ele leagă lumile şi guvernează magia, i-am explicat.

Corra îşi alese exact momentul acela pentru a se întoarce de la vânătoare. Plonjă pe hornul cămării şi ateriză în mormanul de lemne ude. Tuşind şi şuierând, se ridică cu greu în picioare.

— Ala e. Un dragon? Întrebă Caleb.

— Nu, e un suvenir, spuse Sarah. Diana l-a adus din Anglia elisabetană.

— Corra nu e un suvenir. E duhul meu, am şoptit.

Sarah pufni.

— Vrăjitoarele n-au duhuri.

— Ţesătoarele au, am spus eu.

Matthew îşi ţinea mâna pe spatele meu, într-un gest de sprijin tăcut.

— Aţi face bine s-o chemaţi pe Vivian. Trebuie să vă spun ceva.
— Aşadar, dragonul. Începu Vivian, ţinând strâns în mâini o cană cu cafea aburindă.
— Balaur, am întrerupt-o eu.
— Aşadar, balaurul.
— Balauroaica. E femelă.
— . E duhul tău? Sfârşi Vivian.
— Da. A apărut când mi-am ţesut prima vrajă la Londra.
— Toate duhurile sunt dragoni. Ăăă, balauri?

Abby îşi aşeză mai bine picioarele pe canapeaua din sufragerie. Stăteam cu toţii în jurul televizorului, cu excepţia lui John, care dormise liniştit pe tot parcursul vânzolelei de mai înainte.

— Nu. Profesoara mea, Goody Alsop, avea un spirit, o umbră a ei. Ea era atrasă de aer, iar duhul unei ţesătoare îşi ia forma după predispoziţia vrăjitoarei pentru un anume element.

Era probabil cel mai lung discurs pe care îl ţinusem vreodată pe tema magiei. Şi era, în cea mai mare parte, de neînţeles pentru oricare dintre vrăjitorii prezenţi, care nu ştiau nimic despre ţesătoare.

— Eu am o afinitate atât pentru apă, cât şi pentru foc, i-am lămurit, mergând mai departe. Spre deosebire de dragoni, balaurii se simt confortabil în mare, dar şi între flăcări.

— Şi sunt capabili să zboare, interveni Vivian. Balaurii reprezintă, de fapt, trei puteri ale elementelor.

Sarah o privi uluită. Vivian ridică din umeri.

— Am un masterat în literatură medievală. Zmeii, sau balaurii, dacă preferi, erau cândva foarte des întâlniţi în miturile şi legendele europene.

— Dar tu. Tu eşti contabilul meu, bâigui Sarah.

— Ai idee câţi absolvenţi de engleză sunt contabili? Întrebă Vivian, ridicând din sprâncene. Îşi îndreptă din nou atenţia spre mine. Poţi să zbori, Diana?

— Da, am recunoscut fără tragere de inimă.

Zborul nu era un talent obişnuit în rândul vrăjitoarelor. Sărea în ochi şi deci era indezirabil dacă voiai să trăieşti în linişte printre oameni.

— Şi alte ţesătoare strălucesc la fel ca tine? Întrebă Abby, lăsându-şi capul într-o parte.

— Nu ştiu dacă mai *sunt* alte ţesătoare. Nu rămăseseră prea multe nici măcar în secolul al XVI-lea. Goody Alsop era singura din Arhipelagul Britanic, după ce ţesătoarea din Scoţia fusese executată. Mai era una în Praga. Şi tatăl meu a fost ţesător. Talentul se moşteneşte în familie.

— Stephen Proctor n-a fost ţesător, zise Sarah cu glas acru. El n-a sclipit niciodată şi nici duh n-a avut. Tatăl tău a fost un vrăjitor perfect banal.

— Familia Proctor n-a mai dat naştere de câteva generaţii unui vrăjitor cu adevărat de primă mână, spuse Vivian pe un ton de scuză.

— Majoritatea ţesătorilor nu sunt de primă mână în nici o privinţă. Nu conform standardelor tradiţionale.

Era adevărat chiar şi la nivel genetic, unde testele lui Matthew dezvăluiseră tot felul de markeri contradictorii în sângele meu.

— De aceea eu n-am fost niciodată pricepută în ale meşteşugului. Sarah putea învăţa pe oricine cum să facă o vrajă, dar pe mine nu. Eram un dezastru.

Râsul îmi sună nesigur.

— Tata mi-a spus că ar trebui să las vrăjile să-mi intre pe o ureche şi să-mi iasă pe cealaltă, apoi să mi le inventez pe ale mele.

— Când ţi-a spus Stephen asta?

Vocea lui Sarah răsună în cameră.

— La Londra. Tata era şi el acolo, în 1591. Până la urmă, de la el mi-am moştenit abilitatea de a călători în timp.

Deşi Matthew insistase că nu trebuia să-i spun lui Sarah totul deodată, aşa îmi ieşea povestea.

— Pe Rebecca ai văzut-o?

Sarah era uluită.

— Nu. Doar pe tata.

La fel ca întâlnirea cu Philippe de Clermont, revederea propriului meu tată fusese un dar neaşteptat al călătoriei noastre.

— Să fiu a naibii! Murmură Sarah.

— N-a stat mult acolo, dar, timp de câteva zile, în Londra au existat trei ţesători. In tot oraşul nu se vorbea decât despre noi.

Şi nu doar pentru că tata îi tot servea idei de intrigi şi replici lui William Shakespeare.

— Dacă talentul la ţesut se moşteneşte, de ce sunteţi atât de puţini? Întrebă Vivian.

— Deoarece, cu multă vreme în urmă, alte vrăjitoare şi-au pus în minte să ne distrugă. Am strâns în pumni prosopul pe care Matthew mi-l înfăşurase în jurul umerilor. Goody Alsop ne-a spus că familii întregi au fost ucise, pentru ca vrăjitoarele să fie sigure că nu vor exista copii care să ducă moştenirea mai departe.

Matthew îmi masă muşchii încordaţi de pe gât.

— Cei care au supravieţuit s-au ascuns. Războaiele, molimele şi mortalitatea infantilă trebuie să fi pus o presiune însemnată asupra puţinelor neamuri rămase.

— De ce să stârpească ţesătorii? Întrebă Caleb. Vrăjile noi sunt bine-venite în orice sabat.

— Eu aş da orice pentru o vrajă care să-mi repornească computerul atunci când John apasă prea tare pe taste, adăugă Abby. Le-am încercat pe toate: farmecul pentru roţi blocate, vraja pentru încuietori stricate, binecuvântarea pentru noi încercări. Nimic nu pare să funcţioneze cu aparatele astea electronice moderne.

— Poate că ţesătoarele erau prea puternice, iar celelalte vrăjitoare le invidiau. Poate că a fost vorba doar despre teamă. La o adică, nu cred că fiinţele supranaturale acceptă mai uşor diferenţele decât oamenii.

Cuvintele mele se pierdură în tăcere.

— Vrăji noi! Caleb fluieră. De unde începi?

— Depinde de ţesător. In cazul meu e o întrebare sau o dorinţă. Mă concentrez asupra ei, iar firele mele fac restul. Mi-am ridicat mâinile. Cred că de-acum degetele mele vor trebui să se ocupe de asta.

— Dă-mi voie să-ţi văd mâinile, Diana! Zise Sarah.

M-am ridicat şi m-am oprit în faţa ei, cu palmele întinse. Sarah cercetă îndeaproape culorile. Degetele ei trasară conturul nodului în formă de pentagramă de pe încheietura mea.

— E cel de-al cincilea nod, am explicat eu, în timp ce mătuşa mea continua să mă examineze.

Ţesătorii îl folosesc pentru a depăşi obstacolele sau a spori intensitatea trăirilor.

— Pentagrama reprezintă elementele.

Sarah îmi lovi uşor palma acolo unde se împleteau firul maroniu, cel galben, cel albastru şi cel roşu.

— Astea sunt cele patru culori care reprezintă în mod tradiţional pământul, aerul, apa şi focul. Cât despre verdele de pe degetul mare, el e asociat cu zeiţa. În special cu zeiţa ca mamă.

— Mâna ta e un abecedar magic, Diana, observă Vivian. Are întipărite în ea cele patru elemente, pentagrama şi zeiţa. E tot ce-i trebuie unei vrăjitoare pentru a stăpâni meşteşugul.

— Iar ăsta trebuie să fie cel de-al zecelea nod. Sarah îmi lăsă uşor în jos mâna dreaptă şi o luă pe cea stângă. Studie bucla din jurul încheieturii. Seamănă cu simbolul de pe steagul care flutură deasupra castelului Sept-Tours.

— El este. Nu toţi ţesătorii pot face al zecelea nod, chiar dacă pare atât de simplu. Am tras adânc aer în piept. E nodul creaţiei. Şi al distrugerii.

Sarah îmi strânse degetele în pumn şi îmi cuprinse mâna într-a ei. Schimbă o privire îngrijorată cu Vivian.

— De ce unul dintre degetele mele n-are culoare? Am întrebat, simţindu-mă brusc neliniştită.

— Hai să vorbim mâine despre asta! Zise Sarah. E târziu. Şi a fost o seară lungă.

— Noi ar trebui să ducem copiii ăştia la culcare.

Abby se ridică în picioare, având grijă să nu-şi deranjeze fiica.

— Stai să afle şi restul sabatului că Diana poate să creeze vrăji noi! Cassie şi Lydia o să facă o criză de isterie.

— Nu le putem spune celor din sabat, zise Sarah cu hotărâre. Nu înainte de a ne da seama ce înseamnă toate astea.

— Diana chiar străluceşte extraordinar de tare, ne atrase atenţia Abby. Înainte n-am observat, dar până şi oamenii o să bage de seamă.

— Purtam o vrajă de deghizare. O să fac alta. O privire aruncată expresiei ameninţătoare de pe chipul lui Matthew mă făcu să adaug în grabă: N-aş purta-o acasă, desigur.

— Cu sau fără vrajă de deghizare, soţii O'Neil cu siguranţă ştiu că se petrece ceva, zise Vivian.

Caleb avea un aer posomorât.

— Nu trebuie să informăm tot sabatul, Sarah, dar nici nu ne putem ascunde de toţi. Ar trebui să alegem cui să-i spunem şi cui nu.

— Va fi mai greu să explicăm sarcina Dianei decât să inventăm un motiv bun pentru faptul că sclipeşte, zise mătuşa mea, afirmând ceea ce era evident. Abia începe să se vadă, dar, cu gemeni, sarcina o să fie în curând foarte greu de ignorat.

— Şi tocmai de aceea trebuie să fim complet sinceri, argumentă Abby. Vrăjitoarele pot să simtă o jumătate de adevăr la fel de uşor ca o minciună.

— Va fi un test pentru loialitatea şi lip sa de prejudecăţi a sabatulu i, zise Caleb îngândurat.

— Şi dacă pică testul? Întrebă Sarah.

— Asta ne-ar dezbina pentru totdeauna, răspunse el.

— Poate că ar trebui să plecăm.

Văzusem cu ochii mei ce putea însemna o asemenea dezbinare şi încă aveam coşmaruri în

legătură cu cele petrecute în Scoţia, când vrăjitoarele se întorseseră unele împotriva altora şi începuseră procesele din Berwick. Nu voiam să fiu răspunzătoare de distrugerea sabatului din Madison, de dezrădăcinarea celor care ar fi fost siliţi să-şi părăsească locuinţele şi fermele deţinute timp de generaţii de familiile lor.

— Vivian?

Caleb se întoarse către conducătoarea sabatului.

— Decizia ar trebui să-i aparţină lui Sarah, zise Vivian.

— Pe vremuri aş fi fost de părere că toată povestea asta cu ţesutul ar trebui împărtăşită. Dar am văzut vrăjitori făcându-şi lucruri îngrozitoare unul altuia — şi nu vorbesc numai despre Emily.

Sarah aruncă o privire înspre mine, dar nu detalie.

— Eu pot s-o ţin pe Corra în casă. În cea mai mare parte a timpului. Pot chiar să evit drumurile până în oraş. Dar n-o să-mi pot ascunde diferenţele pentru totdeauna, indiferent cât de bună ar fi vraja mea de deghizare, i-am avertizat pe vrăjitorii adunaţi.

— îmi dau seama, spuse calm Vivian. Dar nu e doar un test. E o oportunitate. Acum mulţi ani, când vrăjitoarele s-au pornit să le distrugă pe ţesătoare, n-am pierdut doar vieţi. Am pierdut neamuri, experienţă, cunoştinţe, totul fiindcă ne-am temut de o putere pe care n-o înţelegeam. Acum e şansa noastră s-o luăm de la capăt.

— „Căci furtuni vor urla şi oceane vor vui", am şoptit, „când Gabriel pe apă şi pe ţărm se va ivi. / Iar când în cornu-i minunat el va sufla, / Vechi lumi s-or stinge, noi lumi viaţă vor lua." Suntem în toiul unei asemenea schimbări?

— De unde ai învăţat versurile astea?

Sarah vorbise cu glas tăios.

— Goody Alsop mi le-a împărtăşit. Era profeţia profesoarei ei, Mama Ursula.

— Ştiu a cui e profeţia, Diana, spuse mătuşa mea. Mama Ursula a fost o vrăjitoare vestită şi o prezicătoare puternică.

— A fost?

Mă întrebam de ce Goody Alsop nu-mi spusese.

— Da, a fost. Pentru un istoric, eşti îngrozitor de neştiutoare în ceea ce priveşte învăţăturile vrăjitoarelor, zise Sarah. Să fiu a naibii! Ai învăţat cum să ţeşi vrăji de la una dintre ucenicele Ursulei Shipton[25]!

In glasul ei se simţea o notă de respect sincer.

— Asta înseamnă că n-am pierdut totul, spuse Vivian cu blândeţe, atâta vreme cât nu te pierdem pe tine.

Abby şi Caleb îşi umplură maşina cu scaune pentru copii şi resturi de mâncare. Eu eram pe alee, făcându-le semne de rămas-bun, când Vivian se apropie de mine, ţinând într-o mână o cutie cu salată de cartofi.

— Dacă vrei ca Sarah să-şi revină din catatonia ei şi să nu se mai holbeze la copacul ăla, povesteşte-i mai multe despre ţesut! Arată-i, pe cât posibil, cum faci!

— Incă nu sunt foarte pricepută, Vivian.

— Un motiv în plus să primeşti ajutorul lui Sarah. N-o fi ea ţesătoare, dar ştie mai multe despre arhitectura vrăjitoriei decât oricare altă farmazoană pe care am întâlnit-o vreodată. Asta o să-i ofere un scop în viaţă, acum, că Emily nu mai este.

Vivian mă strânse de mână cu un gest încurajator.

— Şi sabatul?

— Caleb zice că e un test, răspunse ea. Hai să vedem dacă îl putem trece!

Vivian ieşi de pe alee, şi lumina farurilor ei mătură gardul vechi. Eu m-am întors în casă, am stins becurile şi am urcat scările către soţul meu.

— Ai încuiat uşa din faţă? Mă întrebă el, lăsând jos cartea pe care o citea.

Era întins pe patul în care abia dacă încăpea.

— N-am putut. Are o încuietoare fără arc, iar Sarah a pierdut cheia.

Ochii mi se îndreptară către cheia de la uşa dormitorului nostru, pe care casa ne-o oferise cu altă ocazie. Amintirile din noaptea aceea mă făcură să zâmbesc.

— Doamnă Bishop, te simţi cuprinsă de pofte trupeşti?

Tonul lui Matthew era seducător ca o mângâiere.

— Suntem căsătoriţi. Mi-am aruncat pantofii din picioare şi am întins mâna spre primul nasture al cămăşii mele din bumbac indian cu dungi albastre şi albe. E datoria mea de nevastă să am dorinţe carnale faţă de tine.

— Şi e obligaţia mea de soţ să ţi le satisfac.

Matthew se ridică de pe pat şi se îndreptă către birou cu viteza luminii. Îmi înlocui uşor degetele cu ale sale şi strecură nasturele prin cheotoare. Trecu la următorul, apoi la al treilea. Fiecare centimetru de piele dezgolită dobândea câte un sărut, câte o uşoară apăsare cu dinţii. Cinci nasturi mai târziu, tremuram uşor în aerul umed al verii.

— Ce ciudat că tremuri! Murmură Matthew, lăsându-şi mâinile să-i alunece în jurul meu pentru a-mi desface sutienul. Buzele lui îmi atinseră cicatricea în formă de semilună din dreptul inimii. Nu pari rece.

— Totul e relativ, vampirule.

Mi-am strâns degetele în părul lui, iar el chicoti.

— Acum ai de gând să faci dragoste cu mine sau vrei doar să-mi iei temperatura?

Îmi ţineam mâna în faţa ochilor, întorcând-o încoace şi încolo în lumina argintie. Degetul mijlociu şi inelarul mâinii stângi aveau fiecare câte o dungă colorată, una de aceeaşi nuanţă cu razele lunii, alta aurie ca soarele. Rămăşiţele celorlalte fire se mai şterseseră, deşi pe fiecare încheietură încă se zărea, cu greu, câte un nod sidefiu.

— Ce crezi că înseamnă toate astea? Mă întrebă Matthew, mişcându-şi buzele prin părul meu, în timp ce cu degetele îmi desena opturi şi cercuri pe umeri.

— Că te-ai căsătorit cu femeia tatuată. Sau cu cineva posedat de extratereştri.

Cu noile vieţi care prindeau rădăcini în interiorul meu, mai întâi Corra, iar acum firele de ţesătoare, începeam să mă simt înghesuită în propria piele.

— Am fost mândru de tine în seara asta. Te-ai gândit foarte repede la o cale de a o salva pe Grace.

— Nu m-am gândit deloc. Când fetiţa a ţipat, s-a declanşat un fel de comutator în mine. Am acţionat numai din instinct. M-am răsucit în braţele lui. Mai am pe spate chestia aia ca un dragon?

— Da. Şi e mai întunecată ca înainte. Matthew îşi strecură mâinile în jurul taliei mele şi mă întoarse din nou cu faţa spre el. Ai vreo teorie de ce?

— Nu încă.

Răspunsul era pe aproape. Îl simţeam aşteptându-mă.

— Poate că are legătură cu puterea ta. E mai mare ca niciodată.

Matthew îmi duse încheietura la buzele lui. Imi inspiră mirosul, apoi îşi lipi buzele de venele mele.

— Incă răspândeşti mireasma fulgerelor de vară, dar acum simt şi o urmă de dinamită, ca atunci când fitilul aprins atinge pentru prima oară materialul explozibil.

— Am destulă putere. Nu vreau mai multă, am spus eu, cuibărindu-mă la pieptul lui.

Dar, de când ne întorseserăm în Madison, în sângele meu se deştepta o dorinţă întunecată.

Mincinoaso! Şopti o voce cunoscută.

Pielea mă furnică de parcă o mie de vrăjitoare s-ar fi uitat la mine. Dar numai o singură fiinţă mă privea acum: *zeiţa.*

Mi-am aruncat ochii prin încăpere, dar nu se zărea nici urmă de ea. Dacă Matthew i-ar fi simţit prezenţa, ar fi început să pună întrebări la care nu voiam să răspund. Şi poate că ar fi descoperit un secret pe care încă îl păstram.

— Slavă zeiţei! Am şoptit eu.

— Ai zis ceva? Întrebă Matthew.

— Nu, am minţit iar şi m-am tras mai aproape de el. Ţi s-a părut.

CAPITOLUL 10

În dimineaţa următoare, am coborât scările cu paşi nesiguri, extenuată în urma întâlnirii mele cu apa vrăjitorească şi din cauza viselor intense care urmaseră.

— Casa a fost îngrozitor de tăcută azi-noapte.

Sarah stătea în spatele vechiului pupitru, cu ochelarii de citit pe vârful nasului, cu părul roşcat ciufulit în jurul feţei şi cu grimoarul Bishop deschis înaintea ei. Imaginea i-ar fi provocat o criză de nervi strămoşului puritan al lui Emily, Cotton Mather.

— Zău? N-am observat.

Am căscat, trecându-mi degetele prin covata din lemn în care se afla levănţica proaspăt culeasă. În curând, plantele aveau să atârne cu susul în jos, puse la uscat pe sforile ce se întindeau între grinzi. O femelă păianjen sporea ţesătura asta utilă cu o versiune a ei ca de mătase.

— Oh, văd că ai fost ocupată în dimineaţa asta! Am spus eu, schimbând subiectul.

Capetele de armurariu se aflau în coşul împletit, aşteptând să le fie scuturate seminţele din învelişul pufos. Mănunchiuri de rute cu flori galbene şi de granaţi cu capetele ca nişte bumbi erau legate cu sfoară, gata de agăţat. Sarah îşi scosese la iveală presa cea grea pentru flori, şi o tavă cu frunze lungi, parfumate aştepta să intre în ea. Pe masa de lucru se aflau buchete de ierburi abia culese, al căror rost nu mi-era încă limpede.

— E multă treabă de făcut, zise Sarah. Cineva s-a îngrijit de grădină în lipsa noastră, dar lumea are propriile parcele de cultivat, aşa că seminţele de iarnă şi cele de primăvară n-au intrat în pământ.

Probabil că acel „cineva“ implica mai mulţi anonimi, dată fiind mărimea grădinii vrăjitoreşti de lângă casa Bishop. Vrând să dau o mână de ajutor, am întins mâna spre un mănunchi de rute. Mirosul lor avea să-mi amintească mereu de Satu şi de ororile pe care le trăisem după ce fusesem răpită din grădina castelului Sept-Tours pentru a fi dusă în ruinele La Pierre. Sarah

întinse iute mâna şi mă opri.

— Femeile gravide nu se ating de rută, Diana. Dacă vrei să mă ajuţi, du-te în grădină şi taie nişte limba-cucului! Ia aici!

Imi arătă cuţitul ei cu mâner alb. Ultima oară îl ţinusem în mână pentru a-mi cresta vena şi a-l salva pe Matthew. Nici una dintre noi nu uitase. Şi nici una nu vorbea despre asta.

— Limba-cucului e planta aia cu păstăi pe ea, nu-i aşa?

— Flori purpurii. Lujere lungi. Discuri cu aspect ca de hârtie, mă instrui Sarah cu mai multă răbdare ca de obicei. Taie tulpinile la baza plantei! O să separăm florile de restul plantei înainte de a le pune la uscat.

Grădina lui Sarah era cuibărită într-un colţ îndepărtat al livezii, unde merii se răreau, iar chiparoşii şi stejarii pădurii nu umbreau încă solul. Era înconjurată de palisade făcute din stâlpi de metal, plase de sârmă, ţăruşi, paturi de scânduri refolosite. Dacă era ceva ce putea ţine la distanţă iepurii, şoarecii de câmpi şi sconcşii, atunci în mod sigur Sarah avea să-l folosească. Pentru mai multă siguranţă, întreaga zonă era afumată de două ori pe an, pentru a alunga insectele, şi era păzită cu vrăji de protecţie.

In interiorul ţarcului, Sarah recrease un colţ de paradis. Câteva dintre cărările late ale grădinii duceau spre văi umbroase, unde ferigile şi alte plante fragile îşi găsiseră adăpost sub coroanele copacilor mai mari. Altele străbăteau straturile înălţate de legume aflate cel mai aproape de casă, cu spalierele şi aracii lor. In mod normal, suporturile de lemn ar fi fost acoperite de vegetaţie — mazăre, fasole verde şi alte boabe de orice fel —, însă anul acesta arătau ca nişte schelete.

Am ocolit micuţa grădină de profesoară a lui Sarah, acolo unde îi învăţa pe copiii sabatului (şi uneori pe părinţii lor) despre legăturile elementare dintre diverse flori şi ierburi. Tinerii ei elevi îşi ridicaseră propriul gard, folosind palete pentru amestecat vopseaua, ramuri de salcie şi cozi de acadele pentru a-şi despărţi spaţiul sacru de restul grădinii. Plantele uşor de întreţinut, precum iarba-mare şi coada-şoricelului, îi ajutau pe copii să înţeleagă ciclul sezonier al naşterii, creşterii, uscării şi apoi al solului care trebuia lăsat să se odihnească, ciclu care o ghida pe orice vrăjitoare în practicarea meşteşugului. Un buştean găunos servea drept loc de păstrare a mentei şi a altor plante invadatoare.

Doi meri marcau mijlocul grădinii, iar între ei se întindea un hamac. Era suficient de lat pentru ca Sarah şi Em să încapă laolaltă în el. Fusese locul lor favorit pentru visare şi discuţii târzii în nopţile calde de vară.

Dincolo de meri, am intrat pe o a doua poartă în grădina unei vrăjitoare profesioniste. Avea, pentru Sarah, acelaşi scop ca una dintre bibliotecile mele pentru mine: oferea refugiu, sursă de inspiraţie, dar şi informaţiile ori uneltele necesare pentru ca ea să-şi facă treaba.

Am găsit tulpinile lungi de aproape un metru, încununate de florile purpurii pe care le voia mătuşa mea. Având grijă să las îndeajuns din plantă pentru ca ea să poată răsări şi anul următor, mi-am umplut coşul de răchită şi m-am întors în casă.

Am lucrat alături de Sarah într-o tăcere prietenoasă. Ea tăie florile de limba-cucului, din care urma să facă un ulei parfumat, şi-mi înapoie cozile, astfel încât să pot lega câte o bucăţică de sfoară în jurul fiecăreia (nu făceam mănunchiuri, de teamă să nu stricăm păstăile) şi să le atârn la uscat.

— Cum o să foloseşti păstăile? Am întrebat, înnodând sfoara.

— Pentru vrăji de protecţie. Peste câteva săptămâni, când o să înceapă şcoala, o să fie foarte cerute. Păstăile de limba-cucului sunt bune în special pentru copii, de vreme ce ţin monştrii şi coşmarurile la distanţă.

Corra, care moţăia în podul cămării, întoarse un ochi către Sarah, scoţând fum pe nas şi pe gură într-un pufnet de balaur.

— Pentru *tine* am altceva în minte, zise mătuşa mea, îndreptându-şi cuţitul înspre balaur.

Deloc îngrijorată, Corra îi întoarse spatele. Coada îi căzu peste marginea podului şi rămase atârnând ca un pendul, cu vârful ascuţit legănându-se uşor înainte şi înapoi. Ferindu-mă de ea, am legat încă o tulpină de limba-cucului de grindă, atentă să nu scutur vreunul dintre ovalele ca de hârtie ce stăteau agăţate de ea.

— Cât trebuie să stea agăţate înainte de a se usca? Am întrebat, întorcându-mă la masă.

— O săptămână, răspunse Sarah, ridicând pentru scurt timp privirea. Atunci vom putea să luăm pieliţa de pe păstăi. Sub ea se află un disc argintiu.

— Ca luna. Ca o oglindă, am spus şi am dat din cap în semn că înţeleg. Reflectă coşmarul înapoi spre el însuşi, ca să nu-l tulbure pe copil.

Sarah dădu şi ea din cap, mulţumită de cunoştinţele mele.

— Unele vrăjitoare citesc viitorul în păstăi de limba-cucului, continuă ea după câteva clipe. Vrăjitoarea din Hamilton care preda chimia la liceu mi-a spus că alchimiştii strângeau pe ele rouă de mai, pe care o foloseau drept bază pentru elixirul vieţii.

— Pentru asta ar fi nevoie de foarte multă limba-cucului, am zis râzând, gândindu-mă la toată apa pe care eu şi Mary Sidney o folosiserăm în experimentele noastre. Cred că ar trebui să rămânem la vrăji de protecţie.

— Ok, atunci. Sarah zâmbi. Pentru copii, eu pun farmecele într-o pernuţă pentru vise. Nu-i sperie ca o păpuşă ori o pentagramă din ramuri de coacăz negru. Dacă ar fi să faci una tu, cu ce ingrediente ai umple-o?

Am tras adânc aer în piept şi m-am concentrat asupra întrebării. La urma urmei, pernuţele pentru vise nu trebuiau să fie mari. Una cât palma ar fi fost îndeajuns.

„Palma mea.“ în mod normal, mi-aş fi trecut degetele printre firele de ţesătoare, aşteptând să-mi vină inspiraţia. Şi îndrumarea. Dar acum firele erau în trupul meu. Când mi-am răsucit mâinile şi am răşchirat degetele, noduri sclipitoare îmi apărură de-a lungul venelor de la încheietură, iar degetul mare şi cel mic de la mâna dreaptă începură să strălucească verde şi maroniu — în culorile vrăjii.

Borcanele lui Sarah scânteiau în lumina ferestrelor. M-am îndreptat către ele şi mi-am trecut degetul mic peste etichete până când l-am simţit întâmpinând rezistenţă.

— Turiţă-mare. Am continuat de-a lungul rafturilor. Pelin. Folosindu-l ca pe indicatorul unei table Ouija, mi-am înclinat degetul mic înspre spate. Anason. Degetul mi se mişcă în jos. Flori de hamei. Apoi se duse în sus, în diagonală faţă de latura opusă. Valeriană.

„Oare ce miros o să aibă? Prea înţepător? “

Degetul mare mă furnică.

— O frunză de dafin, câteva fire de rozmarin şi nişte cimbru, am spus.

„Dar dacă copilul s-ar trezi totuşi şi ar apuca pernuţa?“

— Şi cinci boabe uscate.

Era o adăugire ciudată, dar instinctul meu de ţesătoare îmi spunea că ea avea să fie

elementul-cheie.

— Ei, să fiu a naibii! Sarah îşi ridică ochelarii pe cap. Mă privi uimită, apoi zâmbi larg. Seamănă cu o veche vrajă pe care o strângea străbunica ta, doar că a ei avea în ea lumânărică şi verbină. Şi nici o boabă.

— Eu aş pune întâi boabele, am spus. Ar trebui să zornăie dacă le scuturi. Le poţi spune copiilor că zgomotul îi alungă pe monştri.

— Simpatică idee! Recunoscu Sarah. Şi păstăile de limba-cucului le-ai măcina sau le-ai lăsa întregi?

— întregi, am răspuns, cusute în partea din faţă a pernuţei.

Dar ierburile erau doar prima jumătate a unei vrăji de protecţie.

Era nevoie ca ele să fie însoţite de cuvinte. Şi, dacă era vorba ca orice vrăjitoare să le poată folosi, cuvintele acelea trebuiau să fie încărcate de potenţial. Vrăjitoarele din Londra mă învăţaseră multe, însă vrăjile pe care le scriam eu aveau tendinţa de a zăcea pe pagină, ininteligibile pentru oricine altcineva în afară de mine. Majoritatea erau scrise cu rimă, ceea ce le făcea mai uşor de reţinut şi le dădea mai multă viaţă. Dar eu nu eram poetă ca Matthew ori ca prietenii lui. Am ezitat.

— S-a întâmplat ceva? Spuse Sarah.

— *Grimoaria* mea e varză, am mărturisit, coborând glasul.

— Dacă aş avea cea mai vagă idee ce înseamnă asta, te-aş compătimi, spuse cu răceală Sarah.

— *Grimoaria* e felul în care o ţesătoare îşi pune magia în cuvinte. Eu pot făuri vrăji pe care să le folosesc eu însămi, dar fără *grimoarie* ele n-au să funcţioneze pentru alte vrăjitoare. Am arătat spre grimoarul Bishop. Sute şi sute de ţesătoare au găsit cuvinte pentru vrăjile alea, şi alte vrăjitoare le-au transmis de-a lungul vremii. Farmecele îşi păstrează forţa chiar şi în ziua de azi. Eu am noroc dacă vrăjile *mele* rămân puternice timp de o oră.

— Şi care-i problema? Întrebă Sarah.

— Eu nu văd vrăjile în cuvinte, ci în forme şi culori.

Buricul degetului mare şi al degetului mic mi-erau încă uşor decolorate.

— Cerneala roşie m-a ajutat să aprind o vrajă. La fel şi când am aranjat cuvintele în pagină astfel încât să formeze un fel de imagine.

— Arată-mi! Mă îndemnă Sarah, împingând spre mine o bucată de hârtie şi un băţ ars. Alun vrăjitoresc, îmi explică ea când mă văzu că-l ridic pentru a cere lămuriri. Eu îl folosesc drept creion când încerc să copiez o vrajă pentru prima dată. Dacă ceva merge rău, urmările sunt mai puţin. Ăăă. Permanente decât în cazul cernelii.

Se îmbujoră uşor. Una dintre vrăjile ei neascultătoare stârnise un ciclon în baie. Săptămâni în şir găsiserăm în cele mai ciudate locuri stropi de loţiune pentru plajă şi de şampon.

Am scris vraja pe care o inventasem pentru a aprinde diverse lucruri, având grijă să nu rostesc eu însămi cuvintele şi astfel să declanşez magia. Când am terminat, arătătorul de la mâna mea dreaptă strălucea în nuanţe de roşu.

— Asta a fost prima mea încercare de *grimoarie,* am zis, privind critic foaia înainte de a i-o da lui Sarah. Probabil că şi un copil de clasa a treia ar fi făcut o treabă mai bună.

Foc

Odată se-aprindepână când

Creşte vuind strălucitor, noaptea stingând.

— Nu e *chiar atât* de rău, spuse Sarah. Când mă văzu pleoştită, adăugă în grabă: Am văzut şi mai rău ! A fost ingenios din partea ta să alcătuieşti cuvântul „foc“ cu prima literă a fiecărui rând. Dar de ce un triunghi?

— Asta-i structura vrăjii. De fapt, e destul de simplu, doar un nod încrucişat de trei ori. Era rândul meu să-mi cercetez rezultatele. Ciudat e că mulţi alchimişti foloseau triunghiul drept simbol pentru foc.

— Incrucişat de trei ori? Sarah mă privi peste rama ochelarilor. Ăsta-i unul dintre momentele tale a la Yoda[26].

Era felul ei de a-mi dezumfla vocabularul.

— Vorbesc cât pot de simplu, Sarah. Mi-ar fi mai uşor să-ţi arăt ce vreau să spun dacă n-aş avea firele în interiorul mâinilor.

Mi-am ridicat degetele şi le-am fluturat înspre ea. Sarah murmură ceva, iar mingea de sfoară se rostogoli pe masă.

— Sfoara obişnuită e bună, Yoda?

Am oprit ghemul rostind propria mea vrajă. Era încărcat de puterea pământului şi înconjurat de o pădure de noduri încrucişate de trei ori. Sarah tresări surprinsă.

— Bineînţeles, am spus, mulţumită de reacţia mătuşii mele. Am tăiat sfoara cu cuţitul şi am ales o bucată de aproximativ douăzeci de centimetri. Fiecare nod are un număr diferit de încrucişări. Tu foloseşti două dintre ele în meşteşugul tău: nodul simplu şi nodul dublu. Astea sunt cele două noduri de ţesătoare pe care le cunosc toate vrăjitoarele. Lucrurile se complică atunci când ajungem la al treilea.

Dar nu eram sigură dacă sfoara de bucătărie putea să arate ce voiam să spun. Nodurile făcute cu firele mele de ţesătoare erau tridimensionale, dar, având în vedere că foloseam aţă obişnuită, m-am hotărât să lucrez pe o suprafaţă plană. Ţinând un capăt cu mâna stângă, am făcut o buclă spre dreapta, am tras sfoara, fără să o strâng, pe sub o latură a buclei, apoi peste cealaltă, apoi am unit capetele. Rezultatul a fost un nod în formă de trifoi ce semăna cu un triunghi.

— Vezi, trei încrucişări, am spus. Incearcă şi tu!

Când mi-am luat mâinile de pe sfoară, aceasta sări în sus, formând cunoscuta piramidă, cu capetele lipite într-un nod de nedesfăcut. Lui Sarah i se tăie răsuflarea.

— Super! Am zis eu. Deci merge foarte bine şi cu o sfoară oarecare.

— Vorbeşti exact ca tatăl tău. Sarah împunse nodul cu degetul.

Există câte unul din ăsta ascuns în fiecare vrajă?

— Cel puţin unul. Vrăjile cu adevărat complicate pot avea două sau trei noduri, fiecare legând între ele firele pe care le-ai văzut aseară în sufragerie, cele care ţin lumea laolaltă. Am zâmbit. Cred că *grimoaria* e ca un fel de vrajă de deghizare care ascunde mecanismele interne de funcţionare a magiei.

— Iar când tu rosteşti cuvintele, le dezvăluie, spuse Sarah îngândurată. Hai să încercăm!

Înainte să apuc s-o avertizez, Sarah citi cu voce tare cuvintele vrăjii mele. Hârtia luă foc în mâinile ei şi ateriză pe masă, unde am stins-o cu un jet de apă vrăjită.

— Credeam că e o vrajă făcută să aprinzi o lumânare, nu să dai foc unei case! Exclamă ea,

uitându-se la resturile carbonizate.

— Scuze! E încă destul de nouă. Până la urmă o să se aşeze. *Grimoaria* nu poate ţine farmecul laolaltă pentru totdeauna, aşa că magia slăbeşte cu timpul. De aceea vrăjile încetează să mai funcţioneze, am explicat.

— Serios? Atunci ar trebui să le poţi deduce vârsta aproximativă.

Lui Sarah îi sclipeau ochii. Credea foarte mult în tradiţie şi o frântură de magie îi plăcea cu atât mai mult cu cât era mai veche.

— Poate, am zis cu îndoială, dar există şi alte motive pentru care vrăjile dau greş. În primul rând, ţesătoarele au abilităţi diferite. Iar dacă unele vorbe sunt omise ori schimbate atunci când vrăjitoarele venite mai târziu le copiază, asta compromite magia.

Dar Sarah era deja în faţa grimoarului ei, frunzărindu-l.

— Aici, fii atentă! Îmi făcu semn să mă apropii de ea. Întotdeauna am bănuit că asta e cea mai veche vrajă din grimoarul Bishop.

— „Un farmec extrem de puternic pentru a atrage aerul curat în orice loc“, am citit eu cu voce tare, „lăsat moştenire de Maude Bishop şi dovedit de mine, Charity Bishop, în anul 1705.“

Pe margine erau însemnări făcute de alte vrăjitoare, inclusiv de bunica mea, care mai târziu stăpânise vraja. O notă ironică din partea lui Sarah anunţa: „complet inutilă“.

— Ei? Întrebă mătuşa mea.

— Datează din 1705, i-am atras eu atenţia.

— Da, dar originea ei e şi mai veche. Em n-a reuşit niciodată să afle cine a fost Maude Bishop. Poate vreo rudă a lui Bridget din Anglia?

Neterminatul proiect de cercetare în domeniul genealogiei îi oferea lui Sarah prima ocazie de a pomeni numele lui Em fără tristeţe. Vivian nu greşise. Mătuşa mea avea tot atâta nevoie de mine în cămară câtă aveam şi eu să fiu acolo.

— Poate, am repetat, încercând să nu-i dau speranţe nerealiste.

— Fă chestia aia pe care ai făcut-o cu borcanele! Citeşte cu degetele! Spuse Sarah, împingând pupitrul spre mine.

Mi-am trecut uşor degetele peste cuvinte. Pielea începu să mă furnice în semn de recunoaştere, pe măsură ce întâlnea ingredientele ţesute în vrajă: aerul care îmi sufla în jurul inelarului, senzaţia de lichid care mi se scurgea sub unghia mijlociului şi explozia de miresme ce mi se agăţa de degetul mic.

— Isop, sovârf şi multă sare, am spus îngândurată.

Erau ingrediente obişnuite ce se găseau în casa şi grădina oricărei vrăjitoare.

— Şi atunci de ce nu merge?

Sarah se holba la mâna mea dreaptă ca la un oracol.

— Nu sunt sigură, am recunoscut. Şi să ştii că aş putea s-o repet de o mie de ori, şi pentru mine tot n-o să funcţioneze niciodată.

Sarah şi prietenele ei din sabat aveau să fie nevoite să-şi dea seama singure ce era în neregulă cu vraja lui Maude Bishop. Ori să-şi cumpere un deodorant de cameră.

— Poate reuşeşti s-o coşi la loc sau să-i ţeşi un petic, sau mai ştiu eu ce fac vrăjitoarele de genul tău.

„Vrăjitoarele de genul tău.“ Fără ca Sarah să-şi dea seama, vorbele ei mă făcură să mă simt jenată şi stingheră. Uitându-mă în jos, la pagina din grimoar, m-am întrebat dacă

incapacitatea de a face magie la comandă fusese unul dintre motivele pentru care ţesătoarele deveniseră ţinta comunităţilor.

— Nu aşa se face, am spus.

Mi-am aşezat mâinile peste cartea deschisă şi am strâns din buze, retrăgându-mă precum un crab în carapacea lui.

— Ai spus că ţesătoria începe cu o întrebare. Întreabă vraja ce nu merge, îmi sugeră Sarah.

Îmi doream să nu fi văzut niciodată vraja de aerisire a lui Maude Bishop. Mai mult, îmi doream ca Sarah să n-o fi văzut niciodată.

— Ce faci?

Sarah arătă îngrozită către grimoarul Bishop.

Sub mâinile mele, scrisul se deşiră din buclele lui îngrijite. Rămăşiţe de cerneală pătau pagina rămasă aproape albă. Peste câteva clipe nu mai rămăsese nici urmă din vraja lui Maude Bishop în afara unui mic nod strâns, albastru cu galben. L-am privit fascinată şi am simţit brusc nevoia să.

— Nu-l atinge! Strigă Sarah, trezind-o pe Corra din somnul ei.

Am sărit de lângă carte, iar mătuşa mea se repezi asupra ei şi prinse nodul sub un borcan pântecos.

Am cercetat amândouă OMN-ul. Obiect Magic Neidentificat.

— Acum ce facem?

Intotdeauna considerasem vrăjile nişte creaţii vii, care respiră. Mi se părea o dovadă de cruzime să le ţin întemniţate.

— Nu cred că putem face prea multe.

Sarah îmi luă mâna stângă şi o răsuci, scoţând la iveală un deget mare pătat cu negru.

— L-am murdărit cu cerneală, am spus.

Mătuşa mea scutură din cap.

— Aia nu e cerneală. E culoarea morţii. Ai omorât vraja.

— Cum adică am omorât-o?

Mi-am smuls mâna şi am dus-o la spate ca un copil prins cu degetele în borcanul cu fursecuri.

— Nu intra în panică! Spuse Sarah. Rebecca a învăţat să se controleze. Vei învăţa şi tu.

— Mama? M-am gândit la privirile lungi pe care şi le aruncaseră Sarah şi Vivian seara trecută. Ştiai că s-ar putea să se întâmple aşa ceva.

— Numai după ce ţi-am văzut mâna stângă. Poartă toate culorile magiei superioare, cum ar fi exorcizările şi prevestirile. Sarah făcu o pauză. Poartă şi culorile magiei negre.

— Bine că sunt dreptace.

Era o încercare de glumă, însă tremurul din voce mă dădu de gol.

— Nu eşti dreptace. Eşti ambidextră. Preferi mâna dreaptă doar pentru că învăţătoarea aia oribilă din clasa întâi a spus că toţi copiii stângaci sunt diabolici.

Sarah avusese grijă ca femeia aceea să primească un avertisment oficial. După ce îşi petrecuse primul ei Halloween în Madison, domnişoara Somerton îşi dăduse demisia.

Voiam să-i spun că nu eram interesată nici de magia superioară, însă din gură nu-mi ieşi nici un cuvânt. Sarah mă privi cu tristeţe.

— Nu poţi să-i spui minciuni unei alte vrăjitoare, Diana. Mai ales nu atât de gogonate.

— Fără magie neagră!

Emily murise încercând să invoce şi să lege un spirit, probabil pe al mamei. Peter Knox era şi el interesat de părţile mai întunecate ale meşteşugului. Magia neagră era prinsă şi în *Ashmole 782,* ca să nu mai vorbim despre degetul ăla prevestitor de moarte.

— Negrul nu trebuie să însemne ceva rău, spuse Sarah. Luna nouă e rea?

Am scuturat din cap.

— Luna întunecată e un moment pentru noi începuturi. Bufniţele? Păianjenii? Liliecii? Dragonii?

Sarah vorbea cu vocea ei didactică.

— Nu, am recunoscut.

— Nu. N-au nimic rău. Oamenii au inventat poveştile despre lună şi fiinţele nocturne pentru că ele reprezintă necunoscutul. Nu e o coincidenţă faptul că tot ele simbolizează şi înţelepciunea. Nimic nu e mai puternic decât cunoaşterea. De aceea suntem atât de atenţi când învăţăm pe cineva magia neagră. Mă luă de mână. Negrul e culoarea zeiţei în chip de cotoroanţă, dar şi culoarea secretelor, a semnelor rele, a morţii.

— Şi astea?

Mi-am fluturat celelalte trei degete.

— Aici avem culoarea zeiţei ca fecioară şi vânător, spuse ea, îndoindu-mi degetul mijlociu colorat în argintiu.

Acum ştiam de ce vocea zeiţei sunase aşa.

— Iar aici e culoarea puterii lumeşti. Îmi îndoi inelarul auriu. Cât despre degetul mic, albul e culoarea ghicitului şi a profeţiilor. Se mai foloseşte pentru a rupe blesteme şi a alunga spiritele nedorite.

— Cu excepţia morţii, nu sună aşa de groaznic.

— Cum ziceam, negrul nu trebuie să însemne ceva rău. Gândeşte-te la puterea lumească! În mâini mărinimoase, e o forţă a binelui. Dar, dacă cineva abuzează de ea în folos personal sau pentru a face rău altora, poate fi absolut distrugătoare. Gradul de întunecime depinde de vrăjitoare.

— Ai spus că Emily nu era foarte pricepută la mânuirea magiei superioare. Dar mama?

— Rebecca a fost excepţională. A trecut direct de la clopoţel, carte şi lumânare la invocarea lunii, zise Sarah cu un aer melancolic.

Unele dintre faptele mamei pe care le văzusem în copilărie căpătau sens acum, de exemplu noaptea în care crease fiinţe fantastice dintr-un castron cu apă. Logic începea să fie şi interesul lui Peter Knox faţă de ea.

— Dar Rebecca a părut să-şi piardă interesul pentru magia superioară după ce l-a cunoscut pe tatăl tău. Pe atunci, singurele subiecte care o mai atrăgeau erau antropologia şi Stephen. Şi tu, desigur, continuă mătuşa mea. Nu cred că a mai lucrat prea mult cu magia superioară după naşterea ta.

„Ba da, dar numai acolo unde nu putea fi văzută de altcineva în afară de tata ori de mine“, m-am gândit eu.

— De ce nu mi-ai spus? Am întrebat cu voce tare.

— Nu voiai să ai nimic de-a face cu magia, mai ţii minte? Ochii căprui ai lui Sarah se adânciră într-ai mei. Am păstrat câteva din lucrurile mamei tale, în caz că ai fi arătat vreodată ceva

pricepere. Casa le-a luat pe celelalte.

Mătuşa mea murmură o vrajă, probabil de deschidere, judecând după firele care luminară brusc camera în nuanţe de roşu, galben şi verde. La stânga bătrânei sobe se iviră brusc un dulap şi nişte sertare, zidite în peretele vechi. Cămara se umplu de parfumul lăcrămioarelor şi de un miros greu, exotic, care îmi stârnea trăiri intense, neplăcute: vid şi dor, familiaritate şi groază. Sarah trase un sertar de unde scoase un bulgăre roşu răşinos.

— Sânge de dragon. Eu nu pot să-i simt mirosul fără să mă gândesc la Rebecca. Îl adulmecă. Ceea ce poţi cumpăra în ziua de azi nu e la fel de bun şi costă o avere. Am vrut să-l vând şi să folosesc câştigul pentru a repara bucata de acoperiş care căzuse în timpul viscolului din '93, dar Em nu m-a lăsat.

— Mama la ce-l folosea? Am spus cu un nod în gât.

— Rebecca făcea cerneală din el. Când o utiliza apoi ca să copieze o vrajă, forţa ei era în stare să absoarbă puterea din jumătate de oraş. Au fost multe pene de curent în Madison pe vremea când mama ta era adolescentă. Sarah chicoti. Cartea ei cu vrăji ar trebui să fie pe aici, pe undeva. Asta dacă nu cumva a mâncat-o casa cât eram plecată. Ea ţi-ar spune mai multe.

— Cartea cu vrăji? M-am încruntat. Ce era în neregulă cu grimoarul Bishop?

— Majoritatea vrăjitoarelor care folosesc magia superioară şi pe cea neagră îşi păstrează propriul grimoar. E o tradiţie, spuse mătuşa mea, scotocind prin dulap. Nu. Nu pare să fie aici.

În ciuda zvâcnetului de dezamăgire care însoţi anunţul lui Sarah, eram uşurată. Aveam deja o carte misterioasă în viaţa mea. Nu eram sigură că-mi doream încă una, chiar dacă ea ar fi putut să arunce o lumină asupra motivului pentru care Emily încercase să invoce spiritul mamei mele la Sept-Tours.

— O, nu!

Sarah se retrase de lângă dulap cu o expresie de groază pe chip.

— Un şobolan?

Viaţa la Londra mă învăţase să cred că aceştia stăteau la pândă în fiecare colţ prăfuit. M-am uitat atent în adâncimile dulapului, dar n-am văzut decât o colecţie de borcane pline de mâzgă, în care se aflau ierburi şi rădăcini, precum şi un străvechi aparat de radio cu ceas. Firul lui maroniu atârna de pe raft precum coada Correi, legănându-se uşor în bătaia vântului. Am strănutat.

Ca la un semn, în ziduri se porni un ciudat păcănit şi uruit metalic, ca şi cum cineva ar fi vârât monede într-un tonomat. Scârţâitul muzical care urmă, şi care amintea de un pick-up vechi făcut să meargă cu 33 de rotaţii pe minut în loc de 45, cedă în curând locul unui cântec cunoscut.

Am lăsat capul într-o parte.

— Asta e. Trupa Fleetwood Mac[27]?

— Nu! Nu din nou!

Sarah arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Am privit în jur, dar singurele prezenţe invizibile din cameră erau Stevie Nicks[28] şi o vrăjitoare din Ţara Galilor pe nume Rhiannon[29]. In anii '70, cântecul fusese un imn al ieşirii la lumină pentru o mulţime de vrăjitoare şi vrăjitori.

— Bănuiesc că locuinţa se trezeşte.

Poate că asta o supăra pe Sarah.

Mătuşa mea ţâşni spre uşă şi ridică zăvorul, însă acesta nu voi să se clintească. Incepu să bată cu pumnii în scândurile din lemn. Muzica deveni mai puternică.

— Nici eu nu mă dau în vânt după cântecul ăsta al lui Stevie Nicks, am zis, încercând s-o liniştesc, dar n-o să dureze la nesfârşit. Poate că următorul o să-ţi placă mai mult.

— Următorul e *Over My Head*[30]. Ştiu tot nenorocitul de album pe dinafară. Mama ta l-a ascultat întruna cât a fost gravidă. A mers fără încetare timp de patru luni. Tocmai când părea să-i fi trecut obsesia, a apărut următorul album Fleetwood Mac. A fost iadul pe pământ!

Sarah îşi smulgea părul din cap.

— Serios? Eram mereu avidă de noi detalii despre părinţii mei. Fleetwood Mac pare mai degrabă genul de formaţie pe gustul tatei.

— Trebuie să oprim muzica!

Sarah merse la fereastră, însă cerceveaua nu voi să se mişte. Mătuşa mea lovi rama, cuprinsă de frustrare.

— Lasă-mă pe mine să încerc!

Cu cât împingeam mai tare, cu atât creştea volumul muzicii. După ce Stevie Nicks termină de ciripit despre Rhiannon, urmă o scurtă pauză. Câteva secunde mai târziu, Christine mcvie[31] ne informă cât de frumos e să fii implicat până peste cap. Fereastra rămase închisă.

— Asta-i un coşmar! Izbucni Sarah. Îşi apăsă mâinile peste urechi pentru a opri sunetul, apoi alergă până la grimoar şi începu să-l răsfoiască. Leacul pentru muşcături de câine al lui Prudence Willard. Metoda lui Patience Severance de a îndulci laptele acru. Mai dădu câteva pagini. Vraja Clarei Bishop pentru a opri un coş prin care se face curent! Asta s-ar putea să funcţioneze.

— Dar e muzică, nu fum, am spus, uitându-mă peste umărul lui Sarah, la rândurile de text.

— Amândouă circulă prin aer. Mătuşa mea îşi suflecă mânecile. Dacă nu merge şmecheria, o să încercăm altceva. Poate cu tunete. Mă pricep la tunete. Ar putea să întrerupă energia şi să alunge sunetul.

Am început să fredonez laolaltă cu melodia. Te prindea, ca în anii '70.

— Să nu începi! Sarah avea o privire înnebunită. Se întoarse din nou spre grimoar. Adu-mi nişte floare-de-ochi, te rog! Şi bagă în priză cafetiera!

Îndatoritoare, m-am dus la străvechea priză şi am vârât în ea firul cafetierei. Curentul electric ieşi din mufă sub formă de arcuri portocalii şi albastre. Am sărit înapoi.

— Ai nevoie de un stabilizator de tensiune, de preferinţă cumpărat în ultimii zece ani, altfel o să dai foc întregii case, i-am spus lui Sarah.

Ea continua să bombăne, aşezând în coşuleţul detaşabil al cafetierei un filtru de hârtie, apoi o vastă colecţie de plante.

De vreme ce eram blocate în cămară, iar Sarah nu părea să aibă nevoie de ajutorul meu, puteam foarte bine să lucrez la cuvintele ce aveau să însoţească vraja mea anti-coşmaruri pentru copii. M-am dus la dulapul mamei şi am găsit nişte cerneală neagră, o pană de scris şi o foaie de hârtie.

Matthew ciocăni într-un ochi de fereastră.

— Sunteţi bine? Mi-a mirosit a ars.

— O mică problemă electrică! Am strigat, fluturându-mi pana în aer. Apoi mi-am amintit că

Matthew era vampir şi mă putea auzi perfect prin piatră, cărămidă, lemn şi, da, ferestre cu un singur geam. Am coborât vocea. N-ai de ce să-ţi faci griji!

Over My Head se opri cu un scârţâit, şi începu *You Make Loving* Fun[32]. „Drăguţă alegere", m-am gândit, zâmbindu-i lui Matthew. Cui îi trebuie DJ când ai un radio magic?

— O, Doamne! Casa a trecut la cel de-al doilea album! Gemu Sarah. Urăsc *Rumours!*

— De unde vine muzica aia? Se încruntă Matthew.

— Din vechiul radio cu ceas al mamei. Am îndreptat pana spre aparat. Îi plăcea Fleetwood Mac. I-am aruncat o privire mătuşii mele, care recita cuvintele din vraja Clarei Bishop, ţinându-şi mâinile peste urechi. Lui Sarah nu-i place.

— Ah! Fruntea lui Matthew se lumină. Atunci vă las.

Îşi lipi mâna de geam într-un gest tăcut de rămas-bun.

Mi se umplu inima. Să-l iubesc pe Matthew nu era *tot* ce voiam să fac, dar el era categoric singurul bărbat pe lume pentru mine. Mi-aş fi dorit să nu existe un ochi de geam între noi, ca să-i pot vorbi despre asta.

Sticla e făcută doar din nisip şi foc. Un nor de fum mai târziu, pe pervaz zăcea un morman de nisip. Am întins degetele prin pătratul gol din rama ferestrei şi l-am prins de mână.

— îţi mulţumesc că ai venit să vezi ce facem. A fost o după-amiază interesantă. Am multe să-ţi povestesc.

Matthew se uită mirat la mâinile noastre înlănţuite.

— Mă faci foarte fericită, să ştii.

— încerc, zise el cu un zâmbet timid.

— Şi reuşeşti. Crezi că Fernando ar putea s-o salveze pe Sarah? Am coborât glasul. Casa a blocat uşile şi ferestrele cămării, şi ea e pe cale să explodeze. Când o să iasă, o să aibă nevoie de o ţigară şi o băutură ţeapănă.

— Fernando n-a mai salvat de multă vreme o domniţă aflată la ananghie, dar sunt convins că îşi aminteşte cum se face, mă asigură Matthew. Oare casa o să-i dea voie?

— Las-o cinci minute sau până când se opreşte muzica, dacă durează mai puţin.

Mi-am eliberat mâna şi i-am trimis un sărut. Avea în el ceva mai mult foc şi apă ca de obicei şi era susţinut de suficient aer ca să aterizeze cu un ţocănit hotărât pe obrazul soţului meu.

M-am întors la masa de lucru şi am înmuiat pana de scris a mamei în cerneală. Mirosea a mure şi a nuci. Graţie experienţei mele cu instrumentele de scris din perioada elisabetană, am reuşit să notez dintr-o singură mişcare vraja destinată pernuţelor pentru vise ale lui Sarah.

Oglindă Strălucind Monştrii tremurând Coşmarurile le gonesc Până ce mă Trezesc

Am suflat uşor peste ea ca să usuc cerneala. Intru totul respectabilă, am decis. Era mult mai bună decât vraja mea pentru aprins focul şi suficient de uşoară încât copiii s-o ţină minte. Când păstăile aveau să fie uscate, iar învelişul ca de hârtie avea să se desprindă, intenţionam să scriu vraja cu litere mărunte chiar pe suprafeţele lor argintii.

Nerăbdătoare să-i arăt lui Sarah munca mea, m-am dat jos de pe scaun. O privire aruncată spre chipul ei m-a convins să amân până când mătuşa mea îşi va fi băut whisky-ul şi îşi va fi fumat ţigara. Zeci de ani sperase că voi manifesta ceva interes faţă de magie. Mai puteam aştepta încă douăzeci de minute ca să-mi primesc nota la lecţia „totul despre farmece pentru somn".

Un uşor zumzăit în spatele meu îmi anunţă prezenţa unei fantome cu doar o clipă înainte ca o îmbrăţişare blândă precum fulgul să mi se aşeze în jurul umerilor.

Bună treabă, mărunţico! Îmi şopti o voce familiară. *Şi gusturi excelente în materie de muzică!*

Am întors capul, însă nu se mai zărea nimic în afara unei palide dâre de verde. Dar n-aveam nevoie să-l văd pe tatăl meu ca să ştiu că era acolo.

— Mersi, tată! Am răspuns încet.

CAPITOLUL 11

Matthew primi mai bine decât mă aşteptam vestea despre priceperea mamei mele în ale magiei superioare. Bănuia de multă vreme că trebuia să existe ceva intermediar între îndeletnicirea casnică a meşteşugului şi strălucitoarele spectacole de magie a elementelor. Nu era deloc surprins că eu, o altă dovadă a împletirii între două elemente, puteam practica o asemenea magie. Ceea ce îl şoca era faptul că talentul îl moştenisem prin sângele mamei.

— Până la urmă va trebui să mă uit mai atent la analiza ADN-ului tău mitocondrial, zise el, adulmecând una dintre cernelurile mamei.

— Sună bine.

Era prima dată când Matthew arăta dorinţa de a se întoarce la cercetările lui din domeniul geneticii. Trecuseră zile întregi fără ca vreunul din noi să fi pomenit ceva despre Oxford, Baldwin, *Cartea vieţii* ori furia sângelui. Şi, cu toate că era posibil ca el să fi uitat despre existenţa informaţiilor genetice cuprinse în *Ashmole 782,* eu nu uitasem. Odată ce aveam să punem din nou mâna pe manuscris, abilităţile lui în domeniul ştiinţei aveau să ne fie de mare folos pentru a-l descifra.

— Ai dreptate. Cu siguranţă are sânge în ea, pe lângă răşină şi acacia.

Matthew roti cerneala în recipient. Acacia, după cum aflasem în dimineaţa aceea, era sursa gumei arabice, cea care îngroşa cerneala.

— Aşa m-am gândit şi eu. Cernelurile folosite în *Ashmole 782* conţineau şi ele sânge. Trebuie să fi fost o practică mai răspândită decât credeam, am spus.

— Are şi nişte tămâie în ea, zise Matthew, ignorând referirea mea la *Cartea vieţii.*

— Ah! Ea îi dă mirosul acela exotic.

Am scotocit printre sticlele rămase, sperând să mai găsesc şi altceva care să-i stârnească curiozitatea de biochimist.

— Ea şi sângele, bineînţeles, spuse cu răceală Matthew.

— Dacă e sângele mamei, atunci ar putea arunca şi mai multă lumină asupra ADN-ului meu, am remarcat. Şi asupra talentului meu la magia superioară.

— Hmm, răspunse evaziv Matthew.

— Dar asta?

Am scos dopul unei sticle ce conţinea un lichid albastru-verzui, şi camera se umplu de mireasma verii.

— Aia e făcută din stânjenel, spuse soţul meu. Iţi mai aminteşti că ai căutat cerneală verde la Londra?

— Deci aşa arăta fantastic de scumpa cerneală a meşterului Platt! Am început să râd. Făcută din rădăcini importate din Florenţa. Cel puţin aşa spunea el.

Matthew cercetă masa, cu recipientele ei încărcate de lichid albastru, roşu, negru, verde,

purpuriu şi magenta.

— Se pare că ai destulă cerneală cât să-ţi ajungă o bună bucată de vreme.

Avea dreptate: aveam suficientă cât să răzbesc în următoarele câteva săptămâni. Şi numai până atunci eram dispusă să-mi fac planuri, chiar dacă degetul mic de la mâna stângă îmi pulsa în aşteptarea viitorului.

— Ar trebui să fie destulă, chiar şi cu toate treburile pe care mi le-a pregătit Sarah, m-am arătat de acord.

Fiecare dintre borcanele deschise pe masă avea sub el câte o bucăţică de hârtie ce purta scrisul ei lăbărţat. „Inţepături de ţânţari", zicea una. „Semnal mai bun la telefonul mobil", anunţa alta. Cererile mătuşii mă făceau să mă simt precum o ospătăriţă la un restaurant fast-food.

— Mersi pentru ajutor.

— Oricând, zise Matthew şi mă sărută de rămas-bun.

De-a lungul următoarelor câteva zile, rutina vieţii cotidiene începu să ne lege de casa Bishop şi unul de celălalt, chiar şi fără prezenţa întăritoare a lui Em, care fusese întotdeauna centrul de gravitaţie al căminului.

Fernando era un tiran domestic mult mai rău decât fusese vreodată Em, iar schimbările aduse de el în dieta lui Sarah şi planul lui de exerciţii fizice se dovedeau radicale şi inflexibile. O înscrisese pe mătuşa mea într-un program agricol local, care ne livra săptămânal câte o cutie plină cu legume exotice precum varza Kale ori mangoldul. Se plimba cu Sarah pe lângă gardul proprietăţii ori de câte ori ea încerca să tragă pe furiş dintr-o ţigară. Gătea, făcea curat, ba chiar umfla şi pernele. Toate astea mă făceau să-mi pun întrebări despre viaţa lui alături de Hugh.

— Când n-aveam servitori (şi asta se întâmpla deseori), eu ţineam casa, îmi explică el, în timp ce întindea rufele pe sfoară. Dacă l-aş fi aşteptat pe Hugh s-o facă, am fi trăit în mizerie. El nu dădea atenţie problemelor lumeşti precum aşternuturile curate sau rezerva de vin. Ori scria poezii, ori plănuia un asediu de trei luni. În programul lui nu exista timp pentru treburi casnice.

— Şi Gallowglass? Am întrebat, întinzându-i un cârlig de rufe.

— Gallowglass e şi mai rău. Nici măcar mobila sau lipsa ei nu contează pentru el. Într-o noapte, ne-am întors acasă şi am găsit locuinţa jefuită, iar pe Gallowglass dormind pe masă precum un războinic viking gata să fie trimis pe mare. Fernando clătină din cap. În plus, îmi place munca. Întreţinerea casei seamănă cu pregătirea armelor pentru luptă. E o activitate repetitivă şi foarte liniştitoare.

Mărturisirea lui mă făcu să mă simt mai puţin vinovată de faptul că-l lăsam să gătească toată mâncarea.

În afara bucătăriei, teritoriul lui Fernando era şopronul. Aruncase ce era stricat, curăţase şi ascuţise uneltele rămase, apoi cumpărase obiectele care, după părerea lui, lipseau, cum era o coasă. Lamele foarfecelor pentru trandafiri erau acum atât de ascuţite încât ai fi putut felia o roşie cu ele. Îmi aminteam de toate războaiele care fuseseră purtate folosind banale ustensile de prin gospodărie şi mă întrebam dacă nu cumva Fernando ne înarma în tăcere pentru vreo bătălie.

În ce o privea pe Sarah, ea bombănea la adresa noului regim de viaţă, dar îl accepta. Când

devenea morocănoasă, ceea ce se întâmpla deseori, se răzbuna pe casă. Aceasta nu se trezise încă pe deplin, însă exploziile ei periodice de activitate ne aminteau că hibernarea autoimpusă se apropia de sfârşit. Mare parte din energie se îndrepta către Sarah. Într-o dimineaţă, ne-am trezit şi am descoperit că toată băutura fusese aruncată la chiuvetă, iar de lampă atârna o morişcă improvizată din sticle şi tacâmuri. Eu şi Matthew am râs, dar, din punctul de vedere al lui Sarah, asta însemna război. Din momentul acela, mătuşa mea şi casa se angajară într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte pentru supremaţie.

Casa câştiga graţie principalei sale arme: Fleetwood Mac. Sarah făcuse fărâme vechiul aparat de radio al mamei la două zile după ce îl găsiserăm, în timpul unui nesfârşit concert cu *The Chain*[33].

Locuinţa se răzbunase aruncând toate sulurile cu hârtie igienică din closete şi înlocuindu-le cu diverse aparate electrice pentru a transmite muzică. Făcuseră cât cel mai bun ceas deşteptător.

Nimic nu putea opri casa să difuzeze piese alese de pe primele două albume ale trupei. Nici măcar faptul că Sarah aruncase pe fereastră trei pick-upuri, un magnetofon cu opt canale şi un străvechi dictafon. Clădirea pur şi simplu redirecţiona muzica prin sobă. Notele joase vibrau în conducte, iar cele înalte se revărsau din gurile de aerisire.

În ciuda mâniei pe care o resimţea faţă de casă, cu mine Sarah era surprinzător de răbdătoare şi de blândă. Întorseserăm cămara cu susul în jos căutând cartea cu vrăji a mamei, ajungând să scoatăm toate sertarele şi toate rafturile din dulap. Găsiserăm nişte scrisori de dragoste uimitor de expresive, datând din anul 1820, ascunse sub fundul fals al unui sertar, şi o colecţie macabră de cranii de rozătoare, bătute în cuie în şiruri ordonate după un panou glisant din dosul rafturilor, dar nici o carte cu vrăji. Casa avea să o scoată în evidenţă atunci când avea să fie pregătită.

Când muzica şi amintirile legate de Emily ori de părinţii mei deveneau copleşitoare, eu şi Sarah fugeam în grădină sau în pădure. Azi mătuşa se oferise să-mi arate unde pot fi găsite plante otrăvitoare. La noapte, luna urma să fie complet întunecată, marcând începutul unui nou ciclu de creştere. Era o perioadă prielnică pentru a strânge materia primă pentru magia superioară. Matthew ne urma ca o umbră în timp ce ne croiam drum prin parcela cu legume şi prin grădina pentru elevi. Când am ajuns la grădina ei de vrăjitoare, Sarah merse mai departe. O tufă uriaşă de zorele forma graniţa dintre grădină şi pădure şi se întindea în toate direcţiile, umbrind gardul şi poarta de sub ea.

— Dă-mi voie, Sarah!

Matthew păşi în faţă pentru a ridica zăvorul. Până acum se plimbase agale în spatele nostru, aparent interesat de flori. Dar ştiam că, fiind ultimul din şir, se afla într-o poziţie defensivă perfectă. Ieşi pe poartă, se asigură că nimic periculos nu stătea la pândă dincolo de ea, apoi dădu la o parte tufa, astfel încât eu şi mătuşa să putem păşi într-o altă lume.

Existau multe locuri magice în gospodăria Bishop: crânguri de stejari dedicate zeiţei, cărări lungi între şiruri de tise, ce serviseră cândva drept drumuri şi pe care încă se vedeau urmele adânci lăsate de căruţele încărcate cu lemne ori cu produse de vândut în pieţe, până şi vechiul cimitir Bishop. Dar această mică dumbravă dintre grădină şi pădure era preferata mea.

Pete de soare răzbăteau până în mijlocul ei, dansând printre chiparoşii care înconjurau locul.

Era posibil ca, pe vremuri, locul să fi fost numit „cercul zânelor”, căci pământul era plin de ciuperci otrăvitoare şi comestibile. In copilărie mi se interzisese să culeg ceva din ce creştea acolo. Acum înţelegeam de ce: fiecare plantă era ori toxică, ori asociată cu aspectele întunecate ale meşteşugului. Două cărări se intersectau în mijlocul dumbrăvii.

— O răspântie.

Am încremenit.

— Răspântiile sunt mai vechi decât casa. Unii spun că drumeagurile astea au fost făcute de către indieni înainte ca englezii să se stabilească aici. Sarah îmi făcu semn să înaintez. Vino şi uită-te la planta asta! E mătrăgună sau măselariţă?

In loc s-o ascult, eu eram complet hipnotizată de X-ul din mijlocul dumbrăvii.

Exista putere acolo. Şi cunoaştere. Am simţit familiarul amestec de îndemn şi reţinere provocat de dorinţă şi frică în timp ce priveam luminişul prin ochii celor care mai merseseră pe cărările acelea.

— Ce e? Mă întrebă Matthew, căci instinctul lui îl avertiza că ceva nu era în regulă.

Dar alte glasuri, deşi slabe, îmi atrăseseră atenţia: mama şi Emily, tata, bunica şi alţii, necunoscuţi mie. *Omag,* şopteau glasurile. *Gura-lupului. Muşcatul-dracului. Limba-şarpelui. Patul-vântului.* Cântarea era întreruptă de avertismente şi sugestii, iar litania de vrăji includea plante de basm.

Strânge cinci-degete când e lună plină pentru a-ţi extinde puterile.

Spânzulface orice vrajă de deghizare mai eficientă.

Vâscul o să-ţi aducă dragoste şi mulţi copii.

Ca să vezi mai limpede viitorul, foloseşte măselariţă neagră.

— Diana!

Sarah se îndreptă, cu mâinile în şolduri.

— Vin, am murmurat, mutându-mi cu greu atenţia de la vocile stinse şi alăturându-mă ascultătoare mătuşii mele.

Sarah îmi dădu tot felul de instrucţiuni legate de plantele din dumbravă. Cuvintele ei îmi intrau pe o ureche şi îmi ieşeau pe cealaltă, trecând prin mine într-un fel care l-ar fi făcut pe tata să se simtă mândru. Mătuşa mea era în stare să recite denumirile populare şi botanice ale fiecărei flori sălbatice, buruieni, rădăcini ori ierburi, dar şi scopurile în care era folosită, atât cele benefice, cât şi cele dăunătoare. Insă măiestria ei se născuse din lecturi şi studiu. Eu învăţasem limitele cunoaşterii dobândite din cărţi în laboratorul alchimic al lui Mary Sidney, când mă confruntasem pentru prima dată cu provocarea de a pune în practică lucruri despre care citisem şi scrisesem ani de zile în calitate de om de ştiinţă. Acolo descoperisem că a fi capabil să citezi texte alchimice nu însemna nimic în comparaţie cu experienţa. Însă mama şi Emily nu mai erau în viaţă pentru a mă ajuta. Dacă aveam de gând să păşesc pe cărările întunecate ale magiei superioare, trebuia s-o fac singură.

Perspectiva mă îngrozea.

Chiar înainte de răsăritul lunii, Sarah mă invită să ies din nou cu ea pentru a strânge plantele de care urma să aibă nevoie în munca din luna aceea.

M-am scuzat, pretinzând că sunt prea obosită ca să merg. Dar ceea ce mă făcea să refuz erau de fapt chemările insistente ale vocilor de la răspântie.

— Refuzul tău de a merge în pădure în noaptea asta are vreo legătură cu drumul pe care l-ai

făcut până acolo azi după-amiază? Mă întrebă Matthew.

— Poate, am răspuns, uitându-mă pe fereastră. S-au întors Sarah şi Fernando.

Mătuşa ducea un coş plin cu plante. Uşa de la bucătărie se închise în urma ei, apoi cea de la cămară se deschise cu un scârţâit. Câteva minute mai târziu, Sarah şi Fernando urcau treptele. Ea gâfâia mai puţin ca săptămâna trecută. Regimul sănătos al vampirului dădea rezultate.

— Hai la culcare! Spuse Matthew, dând la o parte pătura.

Noaptea era întunecată, luminată doar de stele. În curând avea să fie ora douăsprezece, ceasul dintre noapte şi zi. Glasurile de la răspântie deveniră mai puternice.

— Trebuie să plec.

L-am împins pe Matthew la o parte, am trecut pe lângă el şi am coborât.

— Trebuie să *plecăm,* zise el, luându-se după mine. N-o să te opresc, nici n-o să mă amestec. Dar nu te duci în pădure de una singură.

— Există putere acolo, Matthew. O putere întunecată. Am simţit-o. Şi mă tot cheamă de când a apus soarele.

Soţul meu mă apucă de cot şi mă împinse pe uşa din faţă. Nu voia ca altcineva să audă restul discuţiei.

— Atunci răspunde chemării, se răsti el. Spune „da“ sau spune „nu“, dar nu te aştepta ca eu să rămân aici şi să-ţi aştept în linişte întoarcerea.

— Şi dacă spun „da“? Am întrebat.

— O să înfruntăm situaţia. Împreună.

— Nu te cred. Mai înainte mi-ai spus că nu vrei să am de-a face cu viaţa şi moartea. Asta e genul de putere care mă aşteaptă la răspântia din pădure. Şi o vreau! Mi-am smuls cotul din strânsoarea lui şi i-am înfipt un deget în piept. Mă urăsc pentru asta, dar o vreau!

Am întors spatele schimbării bruşte pe care eram sigură că aveam s-o văd în ochii lui. Matthew mă răsuci cu faţa spre el.

— Ştiam că ai întunericul în tine de când te-am găsit în Biblioteca Bodleiană, ascunzându-te de celelalte vrăjitoare în ziua sărbătorii Mabon.

Mi s-a tăiat răsuflarea. El mă privea drept în ochi.

— M-am simţit momit de el, iar întunericul din interiorul meu a răspuns. Ar trebui deci să-mi fie silă de mine însumi? Vocea lui Matthew deveni o şoaptă abia auzită. Ar trebui?

— Dar ai spus.

— Am spus că nu *vreau* să ai de-a face cu chestiuni de viaţă şi de moarte, nu că n-ai voie. Îmi luă mâinile în ale lui.

— Am fost plin de sânge, am ţinut în mâini viitorul unui om, am hotărât dacă inima unei femei o să mai bată vreodată. Ceva din propriul tău suflet moare de fiecare dată când faci alegerea pentru un altul. Am văzut cât te-a afectat moartea lui Juliette şi a lui Champier.

— în cazurile respective n-am avut de ales. Nu cu adevărat.

Champier mi-ar fi luat toate amintirile şi le-ar fi făcut rău celor care se străduiau să mă ajute. Juliette încercase să-l ucidă pe Matthew. Şi ar fi reuşit, dacă n-aş fi chemat-o pe zeiţă.

— Ba da, ai avut. Matthew îmi sărută apăsat încheieturile degetelor. Tu ai ales moartea pentru ei, întocmai cum ai ales viaţa pentru mine, viaţa pentru Louisa şi Kit, chiar dacă ei au încercat să te rănească, viaţa pentru Jack atunci când l-ai adus acasă la noi în Blackfriars, în loc să-l laşi pe stradă să moară de foame, viaţa pentru micuţa Grace când ai salvat-o din foc. Fie

că-ţi dai seama sau nu, de fiecare dată ai plătit un preţ.

Ştiam ce preţ plătisem pentru supravieţuirea lui Matthew, chiar dacă el nu aflase: viaţa mea îi aparţinea zeiţei atât timp cât credea ea de cuviinţă.

— Philippe a fost singura fiinţă pe care am văzut-o vreodată luând decizii de viaţă şi de moarte la fel de repede şi de instinctiv ca tine. Preţul pe care l-a plătit el a fost o singurătate îngrozitoare, care a crescut de-a lungul timpului. Nici măcar Ysabeau n-a reuşit să i-o alunge. Matthew îşi lipi fruntea de a mea. Nu vreau să ai aceeaşi soartă.

Dar soarta mea nu-mi aparţinea. Era timpul să-i spun asta şi lui Matthew.

— Noaptea în care te-am salvat. Ţi-o mai aminteşti? L-am întrebat.

El dădu din cap în semn de încuviinţare. Nu-i plăcea să vorbească despre noaptea în care amândoi fuseserăm la un pas de a ne pierde vieţile.

— Fecioara şi bătrâna erau acolo, două feţe ale zeiţei, spuse el.

Inima îmi bătea cu putere.

— După ce m-ai înzdrăvenit, am chemat-o pe Ysabeau şi i-am spus că le văzusem, adăugă.

M-am uitat atent la chipul lui, căutând semne că mă înţelegea, dar Matthew părea încă nedumerit.

— Nu eu te-am salvat, Matthew, ci zeiţa. I-am cerut eu.

El îşi înfipse degetele în braţul meu.

— Spune-mi, te rog, că n-ai făcut vreun târg cu ea!

— Erai pe moarte, iar eu n-aveam destulă putere ca să te vindec. L-am apucat de cămaşă. Sângele meu n-ar fi fost îndeajuns. Dar zeiţa a stors viaţa din stejarul străvechi, ca să te pot hrăni cu ea prin venele mele.

— Şi în schimb? Matthew strânse şi mai tare mâna, ridicându-mă până când picioarele mele abia dacă mai atingeau pământul. Zeii şi zeiţele voastre nu fac favoruri fără a primi ceva în schimb. Philippe m-a învăţat asta.

— I-am spus să ia pe oricine, orice, atâta vreme cât te salvează pe tine.

Matthew îmi dădu brusc drumul.

— Emily?

— Nu.

Am scuturat din cap.

— Zeiţa voia o viaţă pentru o viaţă, nu o moarte pentru o viaţă. A ales-o pe a mea. Ochii mi s-au umplut de lacrimi când am citit pe chipul lui că se simţea trădat. I-am aflat hotărârea abia când mi-am ţesut prima vrajă. Atunci am văzut-o. Zeiţa mi-a spus că mai are încă de lucru pentru mine.

— O să îndreptăm situaţia.

Matthew mă târî aproape spre poarta grădinii. Sub cerul întunecat, zorelele care o acopereau erau singurele indicatoare care ne luminau drumul. Am ajuns iute la răspântie. Soţul meu mă împinse în mijlocul ei.

— Nu putem! Am protestat.

— Dacă poţi să ţeşi al zecelea nod, poţi să anulezi orice promisiune i-ai fi făcut zeiţei, spuse el cu asprime.

— Nu! Mi se strângea stomacul şi începusem să simt o arsură în piept. Nu pot să dau pur şi simplu din mână şi să fac ca înţelegerea noastră să dispară.

Ramurile moarte ale unui străvechi stejar, cel pe care zeiţa îl sacrificase pentru ca Matthew să rămână în viaţă, abia dacă se zăreau. Pământul păru să se mişte sub picioarele mele. M-am uitat în jos şi am văzut că stăteam cu tălpile de-o parte şi de alta a mijlocului răspântiei. Senzaţia de arsură din piept mi se întinse spre braţe şi degete.

— N-ai să-ţi legi viitorul de cine ştie ce zeitate capricioasă! Oricum, nu de dragul meu! Zise Matthew, cu vocea tremurând de furie.

— N-o vorbi de rău pe zeiţă aici! L-am avertizat. Eu nu m-am dus la tine în biserică ca să-l iau în râs pe Dumnezeul tău.

— Dacă nu-ţi încalci făgăduiala făcută zeiţei, atunci foloseşte-ţi magia ca s-o chemi!

Matthew mi se alătură acolo unde cărările se întretăiau.

— Pleacă de la răspântie, Matthew!

Vântul mi se învârtejea împrejurul picioarelor, într-o furtună fermecată. Corra ţipa pe cerul nopţii, lăsând flăcări în urma ei precum o cometă. Se rotea deasupra noastră, scoţând strigăte de avertisment.

— Nu plec până n-o chemi! Picioarele lui Matthew erau bine înfipte în pământ. N-o să plăteşti pentru viaţa mea cu a ta.

— Alegerea mi-a aparţinut. Părul îmi trosnea în jurul feţei şi mi se zvârcolea pe ceafă sub forma unor tentacule înflăcărate. Te-am ales pe tine.

— N-o să te las!

— Am făcut-o deja. Inima îmi bubuia, iar a lui îi oglindea ritmul.

— Dacă zeiţa vrea să-i îndeplinesc un scop, am s-o fac. Cu bucurie. Pentru că eşti al meu, şi încă n-am terminat cu tine.

Ultimele mele cuvinte erau aproape identice cu cele pe care zeiţa mi le adresase cândva. Puterea răsuna în ele, potolind vântul şi amuţind-o pe Corra. Focul din vene mi se domoli, iar senzaţia de arsură se transformă într-o căldură mocnită. Legătura dintre Matthew şi mine se strângea, înlănţuindu-ne cu fire puternice şi strălucitoare.

— Nu mă poţi sili să regret ce i-am cerut zeiţei ori preţul pe care l-am plătit pentru asta, am spus. Şi nici nu-mi voi încălca promisiunea. Te-ai gândit la ce s-ar putea întâmpla dacă aş face-o?

Matthew rămase tăcut, ascultând.

— Fără tine nu l-aş fi cunoscut niciodată pe Philippe, nici n-aş fi primit jurământul lui pecetluit cu sânge. N-aş fi purtat în pântec copiii tăi. Nu mi-aş fi revăzut tatăl, nici n-aş fi aflat că sunt ţesătoare. Nu pricepi? Am ridicat mâinile pentru a-i cuprinde faţa în palme. Salvându-ţi ţie viaţa, am salvat-o şi pe a mea.

— Ce vrea să faci?

Vocea lui Matthew era îngroşată de emoţie.

— Nu ştiu. Dar de un lucru sunt sigură: are nevoie să fiu în viaţă ca să îndeplinesc misiunea.

Matthew îşi aşeză mâna între şoldurile mele, acolo unde dormeau copiii noştri.

Am simţit o uşoară fluturare. Apoi o alta. L-am privit alarmată.

El îşi strânse mâna peste pielea mea, apăsă uşor, şi în clipa aceea am simţit în burtică o mişcare şi mai puternică.

— S-a întâmplat ceva rău? Am întrebat.

— Absolut deloc. Copilaşii. S-au mişcat pentru prima dată.

Expresia de pe chipul lui era o uimire amestecată cu uşurare.

Am aşteptat împreună următorul freamăt de activitate din trupul meu. Când el se făcu simţit, am izbucnit amândoi în râs, fascinaţi de bucuria neaşteptată. Eu mi-am lăsat capul pe spate. Stelele păreau mai strălucitoare, cumpănind întunericul lunii noi cu lumina.

Răspântia era tăcută, iar dorinţa aceea puternică de a fi afară, sub luna nouă, îmi trecuse. Nu moartea era cea care mă adusese aici, ci viaţa. Mână în mână, ne-am întors spre casă. Când am aprins lumina din bucătărie, am găsit acolo ceva neaşteptat.

— E puţin cam devreme să-mi lase cineva un cadou de ziua mea, am spus, uitându-mă la pachetul ciudat ambalat.

Când Matthew înaintă ca să-l cerceteze mai îndeaproape, am întins mâna şi l-am oprit.

— Nu-l atinge!

El mă privi confuz.

— Conţine suficiente protecţii magice ca să respingă o armată, i-am explicat.

Pachetul era subţire şi dreptunghiular. Un asortiment ciudat de ambalaje fuseseră lipite laolaltă pentru a-l acoperi: o hârtie roz cu berze pe ea, o hârtie pe care o mulţime de larve-fluture, în culorile primare, formau cifra patru, un înveliş înzorzonat cu brazi de Crăciun şi o folie argintie împodobită cu clopote de nuntă în relief. Suprafaţa era acoperită cu un buchet de funde.

— De unde a venit? Mă întrebă Matthew.

— Din casă, cred. Am împuns pachetul cu degetul. Recunosc câteva dintre ambalaje de la aniversările trecute.

— Eşti sigură că e pentru tine?

Matthew părea neîncrezător. Eu am dat din cap în semn de încuviinţare. Pachetul îmi era cu siguranţă adresat. L-am ridicat cu grijă. Fundele, toate refolosite şi deci lipsite de adeziv, se desprinseră şi se împrăştiară pe masa de lucru din bucătărie.

— S-o chem pe Sarah? Mă întrebă soţul meu.

— Nu. Mă descurc.

Mâinile mă furnicau, şi fiecare culoare din curcubeu ieşea în evidenţă în timp ce îndepărtam hârtia pentru împachetat.

Înăuntru se afla un caiet pentru exerciţii cu coperta colorată în alb şi negru şi paginile cusute între ele cu sfoară groasă. Cineva lipise o margaretă de culoare magenta în căsuţa albă destinată numelui, iar sintagma CAIET DICTANDO fusese modificată în VRĂJITOARELE DICTEAZĂ.

— „*Cartea Umbrelor* de Rebecca Bishop“, am spus eu, citind cu voce tare cuvintele scrise pe margaretă cu cerneală groasă, neagră. E cartea cu vrăji a mamei, cea care dispăruse şi pe care o folosea ea pentru magia superioară.

Am ridicat coperta. După toate problemele pe care ni le făcuse *Ashmole 782*, eram pregătită sufleteşte de orice, de la ilustraţii misterioase la înscrisuri codate. Am dat însă de scrisul rotund şi copilăresc al mamei.

„Să invoci un spirit de curând decedat şi să-i pui întrebări“ era prima vrajă din carte.

— Mama cu siguranţă credea în începuturile spectaculoase, am spus, arătându-i lui Matthew cuvintele de pe pagină.

Notiţele de sub vrajă consemnau datele la care ea şi Emily încercaseră să pună magia la

treabă, precum şi rezultatele obţinute. Primele trei încercări eşuaseră. La a patra, reuşiseră.

Amândouă aveau pe atunci treisprezece ani.

— Dumnezeule! Exclamă Matthew. Erau nişte copii! Ce treabă aveau ele cu morţii?

— Se pare că voiau să afle dacă Bobby Woodruf o place pe Mary Bassett, am spus eu, uitându-mă atent la mâzgălitură.

— De ce nu l-au întrebat pur şi simplu pe Bobby Woodruf? Zise Matthew.

Am răsfoit cartea. Vrăji de legare, vrăji de alungare, vrăji de protecţie, farmece pentru invocarea puterii elementelor — toate erau acolo, alături de magia pentru dragoste şi alte farmece de constrângere. Degetele mi se opriră. Matthew adulmecă aerul.

Ceva subţire şi aproape transparent era lipit de o pagină inserată la sfârşitul cărţii. Deasupra erau mâzgălite, într-o versiune mai matură a aceluiaşi scris rotunjit, cuvintele:

Diana:

La mulţi ani!

Am păstrat asta pentru tine. A fost primul nostru semn că vei fi o mare vrăjitoare.

Poate că într-o zi o să-ţi trebuiască.

Cu multă dragoste, mama

— E căiţa[34] mea! Am ridicat privirea spre Matthew. Crezi că are vreo semnificaţie faptul că am primit-o înapoi chiar în ziua în care bebeluşii s-au mişcat pentru prima dată?

— Nu, răspunse Matthew. E mult mai probabil ca locuinţa să ţi-o fi înapoiat în noaptea asta pentru că în sfârşit ai încetat să mai fugi de ceea ce mama şi tatăl tău ştiau încă de la început.

— Ce anume? M-am încruntat eu.

— Că vei deţine o extraordinară combinaţie între foarte diferitele talente magice ale părinţilor tăi, zise el.

Al zecelea nod îmi ardea încheietura. Mi-am răsucit mâna şi m-am uitat la forma lui întortocheată.

— De aceea pot să leg al zecelea nod, am spus, înţelegând pentru prima dată de unde îmi venea puterea. Pot crea pentru că tata a fost un ţesător şi pot distruge pentru că mama a avut înclinaţie spre magia superioară, întunecată.

— O uniune a contrariilor, zise Matthew. Părinţii tăi reprezentau şi ei o nuntă alchimică, o nuntă care a dat naştere unui copil minunat.

Am închis cu grijă cartea cu vrăji. Urma să am nevoie de luni întregi, poate de ani, pentru a învăţa din greşelile mamei şi a crea propriile mele vrăji care să atingă acelaşi scop. Cu o mână strângând la piept cartea mamei şi cu cealaltă lipită de pântec, m-am lăsat pe spate şi am ascultat bătăile lente ale inimii lui Matthew.

— „Nu mă refuza pentru că sunt întunecată şi umbrită“, am şoptit, amintindu-mi de un pasaj din textul alchimic pe care îl studiasem în biblioteca lui Matthew. Versul ăsta din *Aurora Consurgens* îmi amintea de tine, dar acum mă face să mă gândesc la părinţii mei, dar şi la propria mea magie, la cât de greu i-am rezistat.

Matthew îmi mângâie încheietura cu degetul mare, aducând la o viaţă colorată şi strălucitoare cel de-al zecelea nod.

— Ce spui tu îmi aduce aminte de o altă parte din *Aurora Consurgens,* murmură el. „Aşa cum eu sunt sfârşitul, iubitul meu e începutul. Eu cuprind întreaga lucrare a creaţiei, şi toată cunoaşterea e ascunsă înlăuntrul meu.”

— Ce crezi că înseamnă?

Mi-am întors capul pentru a-i putea săruta chipul.

Matthew zâmbi şi îmi cuprinse talia cu braţele, aşezându-şi o mână deasupra copiilor. Aceştia se mişcară de parcă ar fi recunoscut atingerea tatălui lor.

— Inseamnă că sunt un bărbat foarte norocos, răspunse el.

CAPITOLUL 12

M-am trezit simţind că mâna rece a lui Matthew îmi alunecă pe sub bluza de pijama şi că buzele lui liniştitoare se lip esc de gâtul meu umed.

— La mulţi ani! Murmură el.

— Aparatul meu personal de aer condiţionat, am spus eu, cuibărindu-mă lângă el.

Un soţ vampir era o bine-venită alinare pe o vreme toridă.

— Ce cadou atent!

— Mai sunt şi altele, zise Matthew, dându-mi un sărut lent, poznaş.

— Fernando şi Sarah?

Aproape că nu-mi mai păsa cine ne auzea făcând dragoste — dar nu chiar de tot.

— Afară. În hamacul din grădină. Cu ziarul.

— Atunci va trebui să ne grăbim.

Ziarele locale aveau ştiri scurte şi reclame lungi. Îţi lua zece minute să le citeşti, cincisprezece dacă te interesau reducerile la articole pentru începutul şcolii sau voiai să ştii care dintre cele trei lanţuri de magazine cu produse de uz casnic oferă cel mai bun preţ la clor.

— în dimineaţa asta am fost să iau *New York Times,* zise soţul meu.

— întotdeauna pregătit, nu-i aşa?

Am lăsat mâna în jos şi l-am atins. Matthew trase o înjurătură. În franceză.

— Eşti exact ca Verin. Un foarte bun cercetaş.

— Nu întotdeauna, spuse el şi închise ochii. Cu siguranţă nu acum.

— Şi mereu teribil de sigur pe tine. Gura îmi alunecă peste a lui într-un sărut menit să-l tachineze. *New York Times.* Dacă eram obosită? Morocănoasă? Sau chinuită de hormoni? Atunci ziarul din Albany ar fi fost mai mult decât suficient pentru a-i ţine ocupaţi.

— Mă bazam pe cadourile mele ca să te îndulcesc.

— Ei bine, nu ştiu.

O răsucire sprintenă din partea mâinii mele stârni o nouă înjurătură în franceză.

— Ce-ar fi să termin mai întâi cu ăsta? Pe urmă poţi să-mi arăţi ce mai ai.

Până la ora unsprezece în dimineaţa aniversării mele, mercurul urcase deja la peste treizeci şi două de grade Celsius. Valul de căldură din august nu dădea nici un semn că s-ar potoli.

Ingrijorată pentru grădina lui Sarah, am pus cap la cap patru furtunuri, folosind o nouă vrajă de legare şi ceva bandă adezivă, ca să pot ajunge la straturile cu flori. Aveam căştile vârâte în urechi şi ascultam Fleetwood Mac. Casa se cufundase într-o tăcere sinistră, de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva, iar eu mă trezisem că-mi lipseau ritmurile trupei preferate a părinţilor mei.

In timp ce târam furtunul peste peluză, atenţia îmi fu atrasă pentru o clipă de uriaşa giruetă răsărită în vârful hambarului. Ieri nu era acolo. M-am întrebat de ce casa îşi făcea de lucru cu acareturile. Cât mă gândeam eu la întrebare, alte două giruete răsăriră în vârful acoperişului.

Tremurară preţ de câteva clipe, ca nişte plante abia răsărite, apoi începură să se învârtă nebuneşte. Când mişcarea luă sfârşit, toate arătau spre nord. Speram ca poziţia lor să indice apropierea ploii. Până atunci, furtunul trebuia să fie îndeajuns.

Tocmai udam bine florile, când cineva mă cuprinse într-o îmbrăţişare.

— Slavă Domnului! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine!

Glasul profund era acoperit de sunetul chitarelor şi al tobelor, dar tot l-am recunoscut. Mi-am smuls căştile din urechi şi m-am întors cu faţa spre cel mai bun prieten al meu. Ochii lui căprui-închis erau plini de îngrijorare.

— Chris! L-am strâns în braţe pe după umerii laţi. Ce faci aici?

I-am studiat trăsăturile în căutarea unor schimbări, dar n-am găsit nici una. Acelaşi păr cârlionţat tuns scurt, aceeaşi piele brun-roşcată, aceiaşi pomeţi înalţi, arcuiţi sub sprâncenele drepte, aceeaşi gură mare.

— Te caut pe tine! Răspunse Chris. Ce naiba se petrece? Din noiembrie anul trecut ai dispărut complet. N-ai răspuns la telefon, nici pe e-mail. Pe urmă am văzut orarul de toamnă, şi nu apari în el! A trebuit să-l îmbăt pe şeful catedrei de istorie ca să se dea de gol că ai intrat în concediu medical. Am crezut că eşti pe moarte, nu gravidă.

Asta era un lucru pe care nu mai trebuia să i-l spun.

— Imi pare rău, Chris. N-am avut semnal la mobil acolo unde am fost. Nici internet.

— M-ai fi putut suna de aici, zise el, încă nepregătit să mă ierte. Am lăsat mesaje pentru mătuşile tale, am trimis scrisori. Nimeni nu mi-a răspuns.

Simţeam privirea lui Matthew, rece şi întrebătoare. Simţeam şi atenţia lui Fernando.

— Cine este, Diana? Întrebă încet soţul meu, venind lângă mine.

— Chris Roberts. Cine naiba eşti *tu?* Întrebă Chris.

— El e Matthew Clairmont, membru al colegiului All Souls de la Universitatea Oxford. Am şovăit. Soţul meu.

Chris rămase cu gura căscată.

— Chris! De pe verandă, Sarah flutura din mână spre el. Vino încoace şi îmbrăţişează-mă!

El ridică degetele în semn de salut. Se întoarse şi îmi aruncă o privire acuzatoare.

— Te-ai căsătorit?

— Ai venit să stai aici peste weekend, nu-i aşa? Strigă mătuşa mea.

— Depinde, Sarah.

Privirea ageră a lui Chris se îndrepta când spre mine, când spre Matthew.

— Depinde de ce?

Matthew ridică din sprâncene cu un dispreţ aristocratic.

— De cât îmi va lua până să-mi dau seama de ce s-a măritat Diana cu unul ca tine, Clairmont, şi dacă meriţi aşa ceva. Şi nu-ţi irosi cu mine aerele tale de stăpân al moşiei! Provin dintr-o veche familie de pălmaşi. *Nu* mă impresionezi, spuse Chris, îndreptându-se agale către casă. Unde-i Em?

Sarah încremeni, albă la faţă. Fernando sări pe treptele verandei, venind alături de ea.

— Ce-ar fi să intrăm? Murmură el, încercând s-o îndepărteze de Chris.

— Putem să schimbăm două vorbe? Întrebă Matthew, punându-şi o mână pe braţul lui Chris.

— E în regulă, Matthew. A trebuit să-i spun Dianei. Pot să-i spun şi lui Chris. Sarah înghiţi în sec. Emily a suferit un atac de cord. A murit în luna mai.

— Doamne, Sarah! Îmi pare foarte rău!

Chris o cuprinse într-o versiune mai puţin zdrobitoare a îmbrăţişării pe care mi-o dăduse mine. Se legănă uşor pe picioare, cu ochii strâns închişi. Sarah se mişcă odată cu el, cu trupul mai degrabă relaxat şi deschis decât încordat şi plin de durere. Mătuşa mea nu trecuse încă peste moartea lui Emily (asemenea lui Fernando, poate că nu avea să depăşească niciodată această pierdere fundamentală), dar vedeam mici semne ale faptului că începuse lentul proces de a învăţa să trăiască din nou.

Ochii întunecaţi ai lui Chris se deschiseră şi mă căutară peste umărul lui Sarah. Erau plini de mânie şi durere, de tristeţe şi de întrebări fără răspuns. „De ce nu mi-ai spus? Unde ai fost? De ce nu m-ai lăsat să te ajut? “

— Aş vrea să stau de vorbă cu Chris, am spus blând. Singură.

— V-aţi simţi mai confortabil în salon.

Sarah se retrase de lângă el şi îşi şterse ochii. Dădu din cap, încurajându-mă să-i spun prietenului meu secretele familiei. Judecând după încordarea care i se citea pe faţă, Matthew nu se simţea la fel de generos.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine!

Soţul meu îmi duse mâna la buzele lui. Mi-o strânse în semn de avertisment, ciupindu-mă uşor de inelar ca pentru a-mi aminti mie — dar şi lui — că eram soţ şi soţie. Apoi îmi dădu drumul fără tragere de inimă.

Eu şi Chris am străbătut casa până în salon. Acolo am închis uşile.

— Eşti măritată cu Matthew Clairmont? Explodă Chris. De când?

— De vreo zece luni. Totul s-a întâmplat foarte repede, am spus pe un ton de scuză.

— Mie-mi spui?! Chris coborî vocea. Te-am avertizat în privinţa reputaţiei lui legate de femei. Clairmont o fi el un mare om de ştiinţă, dar e un ticălos notoriu! În plus, e prea bătrân pentru tine.

— N-are decât treizeci şi şapte de ani, Chris.

Plus sau minus o mie cinci sute.

— Şi ar trebui să te avertizez, Matthew şi Fernando ascultă fiecare cuvânt pe care îl spunem.

Cu vampiri prin preajmă, o uşă închisă nu garantează intimitatea.

— Cum? Iubitul tău. Soţul tău a pus microfoane prin casă?

Chris vorbea cu glas tăios.

— Nu. E vampir. Are un auz excepţional.

Uneori sinceritatea chiar e cea mai bună politică. O oală grea se sparse în bucătărie.

— Vampir. Expresia de pe chipul lui Chris sugera că îmi pierdusem minţile. Ca la televizor?

— Nu tocmai, am spus, acţionând cu precauţie.

Când le spui oamenilor cum merge lumea de fapt, ei tind să se neliniştească. Eu nu mai făcusem asta decât o singură dată până atunci, şi fusese o mare greşeală. Colega mea de cameră din primul an de facultate, Melanie, leşinase.

— Un vampir, repetă încet Chris, ca şi cum s-ar fi gândit la toate pe îndelete.

— Mai bine te-ai aşeza.

Am arătat către canapea. Dacă avea să cadă, nu voiam să se lovească la cap. Ignorându-mi sugestia, Chris se trânti însă în fotoliu. Era mai confortabil, bineînţeles, dar devenise cunoscut pentru faptul că îi ridica cu forţa pe vizitatorii pe care nu-i simpatiza. L-am privit îngrijorată.

— Şi tu eşti vampir? Întrebă Chris.

— Nu.

M-am aşezat uşor pe marginea balansoarului bunicii.

— Eşti absolut sigură că Matthew Clairmont e vampir? Ala pe care îl porţi e copilul lui, nu?

Chris se lăsă în faţă, ca şi cum foarte multe ar fi depins de răspunsul meu.

— Copiii.

Am ridicat în aer două degete.

— Gemeni! Chris îşi azvârli mâinile în sus. Ei bine, nici un vampir n-a lăsat vreo fată cu burta la gură în *Buffy*[35]. Nici măcar Spike[36]. Şi Dumnezeu ştie că niciodată nu făcea sex protejat!

Ce vrăji a mai făcut nevasta mea[37] fusese cursul introductiv în ale supranaturalului pentru generaţia mamei mele. Pentru generaţia mea era *Buffy, spaima vampirilor.* Indiferent ce fiinţe îl introduseseră pe Joss "Whedon în lumea noastră, aveau multe pentru care să dea socoteală. Am oftat.

— Sunt absolut sigură că Matthew e tatăl.

Privirea lui Chris alunecă spre gâtul meu.

— Nu acolo mă muşcă.

El făcu ochii mari.

— Unde.? Apoi scutură din cap. Nu, nu-mi spune!

Mi se păru un moment ciudat pentru a stabili o limită clară. In mod normal, Chris nu era slab de înger ori pudic. Totuşi, nu leşinase. Era încurajator.

— Suporţi foarte bine toate astea, am spus, recunoscătoare pentru sângele lui rece.

— Sunt om de ştiinţă. M-am antrenat să las deoparte neîncrederea şi să-mi păstrez mintea deschisă până când ceva este dovedit ca neadevărat. Chris se uita acum lung la Copacul Explodat. De ce aveţi un copac în şemineu?

— Bună întrebare! Nu prea ştim. Dar poate ai alte întrebări la care să fiu în stare să-ţi răspund.

Era o invitaţie stranie, dar tot mă temeam că ar putea leşina.

— Câteva.

Chris se uită din nou fix în ochii mei. Nu era vrăjitor, dar îmi venise foarte greu să-l mint de-a lungul anilor.

— Spui că Matthew Clairmont e vampir, dar tu nu eşti. *Tu* ce eşti, Diana? Ştiu de ceva vreme că nu semeni cu alţi oameni.

Habar n-aveam ce să-i spun. Cum îi explici cuiva pe care îl îndrăgeşti că ai omis să menţionezi o caracteristică definitorie a fiinţei tale?

— Sunt cel mai bun prieten al tău. Sau eram, până să apară Clairmont. Cu siguranţă ai destulă încredere în mine ca să mi te destăinuieşti, spuse Chris. Indiferent ce-ar fi, n-o să schimbe nimic între noi.

Peste umărul lui, o dâră verzuie se îndepărtă de Copacul Explodat. Dâra se transformă în silueta nedesluşită a lui Bridget Bishop, cu fustele ei lungi şi corsajul brodat.

Fii prudentă, fiica mea. Vântul bate dinspre nord, semn că va urma o bătălie. Cine îţi va sta alături şi cine ţi se va împotrivi?

Aveam destui duşmani. Nu-mi puteam permite să pierd nici măcar un prieten.

— Poate că nu ai destulă încredere în mine, zise Chris încet, când văzu că nu răspund imediat.

— Sunt vrăjitoare.

Cuvintele abia dacă se auziră.

— Ok. Chris aştepta. Şi?

— Şi ce?

— Asta-i tot? Asta ţi-a fost frică să-mi spui?

— Nu vorbesc despre neo-păgânism, Chris, deşi sunt păgână, bineînţeles. Vorbesc despre vrăjitoare cu abracadabra, aruncat farmece şi făcut poţiuni.

În cazul ăsta, dragostea lui pentru programele TV de maximă audienţă chiar se putea dovedi utilă.

— Ai o baghetă magică?

— Nu. Dar am un balaur. Un fel de dragon.

— Marfă! Chris zâmbi larg. Tare de tot! De asta te-ai ţinut departe de New Haven? Îl duceai la orele de bună purtare pentru dragoni sau ceva?

— Eu şi Matthew a trebuit să părăsim oraşul în grabă, asta-i tot. Îmi pare rău că nu ţi-am spus.

— Unde aţi fost?

— în 1590.

— Ai apucat să faci ceva cercetări? Chris părea îngândurat. Presupun că asta ţi-ar fi cauzat tot felul de probleme cu citatele. Ce-ai fi scris în notele de subsol? „Conversaţie personală cu William Shakespeare“?

Începu să râdă.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Shakespeare. Prietenii lui Matthew nu-l agreau. Am făcut o pauză. Dar am întâlnit-o pe regină.

— Şi mai bine! Zise Chris, dând din cap. Dar tot imposibil de trecut în notele de subsol.

— Ar trebui să fii şocat! Nu mergea deloc aşa cum mă aşteptasem. Nu vrei dovezi?

— Nu m-a mai şocat nimic de când am primit telefonul acela de la Fundaţia macarthur. Dacă s-a putut întâmpla aşa ceva, orice e posibil. Chris scutură din cap. Vampiri şi vrăjitoare. Uau!

— Există şi demoni. Dar nu le lucesc ochii şi nu sunt malefici. Mă rog, nu mai mult decât oricare alte specii.

— Alte specii? Chris ridică tonul cu interes. Există oameni-lup?

— în nici un caz! Strigă Matthew din depărtare.

— Subiect sensibil. I-am aruncat lui Chris un zâmbet şovăielnic. Deci chiar nu te sperie toate astea?

— De ce m-ar speria? Guvernul cheltuieşte milioane căutând extratereştri în cosmos, şi se dovedeşte că voi eraţi chiar aici. Gândeşte-te la toţi banii pentru burse care ar deveni disponibili!

Chris căuta mereu o cale de a reduce importanţa catedrei de fizică.

— Nu poţi spune nimănui, am zise în grabă. Puţini oameni ştiu despre noi, şi lucrurile trebuie să rămână aşa.

— Până la urmă tot se cuvine să aflăm, observă Chris. În plus, cei mai mulţi ar fi încântaţi.

— Crezi tu? Decanul de la Yale ar fi încântat să ştie că a găzduit o vrăjitoare? Am ridicat din

sprâncene. Părinţii studenţilor mei n-ar fi prea fericiţi să descopere că iubiţii lor copii învaţă despre Revoluţia Ştiinţifică de la o vrăjitoare.

— Mă rog, decanul poate că n-ar fi. Chris coborî glasul. Matthew n-o să mă muşte ca să-mi închidă gura, nu?

— Nu, l-am asigurat eu.

Fernando îşi strecură piciorul între uşile salonului şi le deschise.

— în schimb eu aş fi fericit să te muşc, dar numai dacă mă rogi foarte frumos. Aşează o tavă pe masă. Sarah mi-a spus că s-ar putea să vrei nişte cafea. Sau o băutură mai tare. Cheamă-mă dacă ai nevoie de altceva! Nu-i nevoie să strigi.

Etală şi în faţa lui Chris genul de zâmbet orbitor pe care îl dăruise femeilor din sabat la masa de Lugnasad.

— Pui şaua pe calul care nu trebuie, Fernando, l-am avertizat eu în timp ce ieşea.

— Şi el e vampir? Şopti Chris

— Da. Cumnatul lui Matthew. Am ridicat sticla cu whisky şi ibricul cu cafea. Cafea? Whisky?

— Amândouă, răspunse Chris şi întinse mâna spre o cană. Mă privi alarmat. Nu i-ai ascuns mătuşii tale povestea asta cu vrăjitoarea, nu-i aşa?

— Sarah e şi ea vrăjitoare. Şi Em era la fel. I-am turnat în cană o porţie sănătoasă de whisky, peste care am adăugat puţină cafea. Asta e al treilea sau al patrulea ibric umplut pe ziua de azi, aşa că e mai mult cafea fără cofeină. Altfel trebuie s-o adunăm pe Sarah de pe tavan.

— Cafeaua o face să zboare?

Chris luă o înghiţitură, stătu pe gânduri câteva clipe, apoi mai adăugă whisky.

— E un fel de-a spune, am răspuns eu, scoţând dopul sticlei cu apă şi luând o înghiţitură.

Bebeluşii se mişcară şi îmi loviră uşor abdomenul.

— Nu-mi vine să cred că eşti gravidă!

Pentru prima dată, Chris părea uluit.

— Tocmai ai aflat că mi-am petrecut mare parte din anul trecut în secolul al XVI-lea, că am un dragon pe post de animal de companie şi că eşti înconjurat de demoni, vampiri şi vrăjitoare, şi ţie sarcina mea ţi se pare neverosimilă?

— Crede-mă, scumpo! Zise Chris, cu cel mai tărăgănat accent de Alabama de care era în stare. E întru totul neverosimilă!

CAPITOLUL 13

Când sună telefonul, afară era întuneric beznă. M-am scuturat din somn şi am întins mâna spre cealaltă parte a patului, pentru a-l trezi pe Matthew. Nu era acolo.

M-am rostogolit şi i-am luat mobilul de pe noptieră. Pe ecran apărea numele MIRIAM, lângă ceas. Ora trei, luni dimineaţa. Inima începu să-mi bată cu putere de îngrijorare. Numai o urgenţă ar fi împins-o să sune la ora asta.

— Miriam? Am spus după ce am apăsat butonul pentru răspuns.

— El unde e? Lui Miriam îi tremura vocea. Trebuie să vorbesc cu Matthew.

— O să-l găsesc. Probabil că e jos sau pe afară, la vânătoare. Am aruncat pătura la o parte. S-a întâmplat ceva?

— Da, răspunse brusc Miriam.

Apoi trecu pe o altă limbă, pe care nu o înţelegeam. Cadenţa însă era inconfundabilă. Miriam

Shephard se ruga.

Matthew dădu buzna pe uşă, cu Fernando în spatele lui.

— Uite-l pe Matthew!

Am apăsat butonul pentru difuzor şi i-am întins telefonul soţului meu. Nu avea să poarte discuţia asta în particular.

— Ce e, Miriam? Întrebă el.

— Am găsit un bilet. In cutia poştală. Pe el era imprimată o adresă web.

Se auzi o înjurătură, un hohot de plâns, apoi Miriam îşi reluă rugăciunea.

— Trimite-mi un mesaj cu adresa, Miriam! Zise calm Matthew.

— El e, Matthew! Benjamin! Şopti ea. Iar pe plic nu apărea nici o ştampilă. Probabil că se află încă aici. In Oxford.

Am sărit jos din pat, tremurând în bezna dinaintea zorilor.

— Trimite-mi un mesaj cu adresa! Repetă soţul meu.

Pe hol se aprinse o lumină.

— Ce se întâmplă?

Chris i se alătură lui Fernando în prag, frecându-şi ochii pentru a-şi alunga somnul.

— E una dintre colegele lui Matthew de la Oxford, Miriam Shephard. S-a întâmplat ceva la laborator, i-am răspuns eu.

— Oh! Zise Chris, căscând.

Îşi scutură capul ca pentru a scăpa de un păienjeniş şi se încruntă.

— Nu e Miriam Shephard care a scris clasicul articol despre felul în care consangvinizarea animalelor din grădinile zoologice duce la naşterea unor heterozigoţi?

Petrecusem mult timp în preajma oamenilor de ştiinţă, dar asta arareori mă ajuta să pricep despre ce vorbeau.

— Una şi aceeaşi, murmură Matthew.

— Credeam că a murit, spuse Chris.

— Nu chiar, replică Miriam cu vocea ei pătrunzătoare de soprană. Cu cine stau de vorbă?

— Cu Chris. Christopher Roberts. Universitatea Yale, bâigui el.

Parcă era un absolvent care tocmai se prezintă la prima lui conferinţă.

— Oh! Mi-a plăcut ultimul tău articol din *Science.* Modelul tău de cercetare e impresionant, deşi concluziile sunt complet greşite.

Miriam semăna mai mult cu ea însăşi atunci când critica un coleg cercetător. Matthew observă şi el schimbarea în bine.

— Ţine-o de vorbă în continuare! Îl încurajă el pe Chris, înainte de a-i da o comandă şoptită lui Fernando.

— E Miriam la telefon? Întrebă Sarah, vârându-şi mâinile în mânecile halatului de baie. Vampirii n-au ceasuri? E ora trei dimineaţa!

— Ce e în neregulă cu concluziile mele? Întrebă Chris, cu un aer furtunos.

Fernando se întoarse şi îi întinse lui Matthew laptopul lui. Era deja pornit, şi strălucirea ecranului lumina camera. Sarah întinse mâna pe lângă tocul uşii şi apăsă întrerupătorul, alungând restul întunericului. Până şi eu simţeam umbrele împovărând casa.

Matthew se aşeză pe marginea patului, cu laptopul pe genunchi. Fernando îi aruncă un alt mobil, iar soţul meu îl conectă la computer.

— Ai văzut mesajul de la Benjamin?

Miriam părea mai calmă ca înainte, dar teama făcea ca vocea să-i rămână ascuţită.

— Acum îl deschid, răspunse Matthew.

— Nu folosi conexiunea la internet a lui Sarah! Neliniştea femeii era palpabilă. El monitorizează traficul de pe site. S-ar putea să vă poată localiza după adresa IP.

— E în regulă, Miriam, spuse Matthew cu glas liniştitor. Folosesc telefonul mobil al lui Fernando. Iar specialiştii în computere ai lui Baldwin au avut grijă ca nimeni să nu poată afla cu ajutorul lui unde sunt.

Acum înţelegeam de ce, la plecarea din Sept-Tours, Baldwin ne dăduse noi telefoane mobile, ne schimbase toate abonamentele şi anulase serviciile de internet ale lui Sarah.

Pe ecran apăru o imagine cu o cameră goală. Avea pereţii căptuşiţi cu faianţă albă şi era pustie, cu excepţia unei chiuvete vechi, cu ţevile la vedere, şi a unei mese pentru examene medicale. In podea se afla o gaură de scurgere. Data şi ora apăreau în colţul din stânga jos. Numerele care reprezentau ceasul crescând cu fiecare secundă.

— Ce-i gâlma aia?

Chris arătă spre o grămadă de cârpe de pe podea. Am văzut-o mişcându-se.

— E o femeie, spuse Miriam. Zace acolo de când am deschis eu site-ul acum zece minute.

De îndată ce Miriam rosti cuvintele, am reuşit să disting braţele şi picioarele subţiri, apoi curbura abdomenului şi a sânilor. Bucata de cârpă care o acoperea nu era îndeajuns pentru a o feri de frig. Tremura şi scâncea.

— Şi Benjamin? Spuse Matthew, cu ochii lipiţi de ecran.

— A intrat şi i-a spus ceva. Pe urmă s-a uitat drept în cameră şi a zâmbit.

— A mai zis ceva? Întrebă soţul meu.

— Da. „Bună, Miriam!”

Chris se aplecă peste umărul lui Matthew şi atinse tastele laptopului. Imaginea se mări.

— E sânge pe podea. Iar femeia e legată cu lanţuri de perete.

Prietenul meu se holbă la mine.

— Cine-i Benjamin?

— Fiul meu.

Matthew îl săgetă cu privirea pe Chris, apoi îşi întoarse ochii spre ecran. Prietenul meu îşi încrucişă braţele la piept şi urmări imaginea fără să clipească.

Din boxele computerului se revărsa o muzică blândă. Femeia stătea ghemuită lângă perete, cu ochii mari.

— Nu! Gemu ea. Nu din nou! Te rog! Nu! Se uită drept spre cameră. Ajutor!

Mâinile îmi scânteiară în culori, iar nodurile de pe încheieturi începură să mă ardă. Simţeam furnicături slabe, dar inconfundabile.

— E vrăjitoare. Femeia aia e vrăjitoare.

Am atins ecranul. Când mi-am retras degetul, de vârful lui era legat un fir verde. Firul se rupse.

— Ne poate auzi? L-am întrebat pe Matthew.

— Nu, răspunse posomorât soţul meu. Nu cred. Vrea să-l ascult.

— Nu se stă de vorbă cu musafirii.

Nu se zărea nici urmă de Benjamin, dar am recunoscut glasul acela rece. Femeia tăcu

numaidecât, cuprinzându-şi trupul în braţe.

Benjamin se apropie de cameră până când chipul lui umplu cea mai mare parte din ecran. Vrăjitoarea încă se vedea peste umărul lui stâng. Regizase cu grijă spectacolul ăsta.

— Mai avem un vizitator. Matthew, fără îndoială. Ce isteţ din partea ta să ascunzi unde te afli! Văd că şi draga de Miriam e încă împreună cu noi.

Benjamin zâmbi iar. Nu mă mira că Miriam părea tulburată. Era o privelişte îngrozitoare: buzele curbate şi ochii morţi pe care mi-i aminteam din Praga. Chiar şi după patru secole, îl recunoşteam pe Benjamin drept bărbatul pe care rabinul Loew îl numea Herr Fuchs.

— Vă place laboratorul meu?

Braţul lui Benjamin descrise un arc de cerc ce cuprindea întreaga încăpere.

— Nu-i la fel de bine echipat ca al tău, Matthew, dar eu n-am nevoie de multe. Experienţa chiar e cel mai bun profesor. Nu-mi trebuie decât un subiect cooperant. Iar fiinţele cu sânge cald sunt mult mai revelatoare decât animalele.

— Dumnezeule! Murmură Matthew.

— Sperasem ca următoarea noastră discuţie să fie pe tema celui mai recent experiment reuşit al meu. Dar lucrurile n-au mers aşa cum am plănuit. Benjamin întoarse capul, iar glasul îi deveni ameninţător. Nu-i aşa?

Muzica se înteţi, şi femeia de pe podea gemu, încercând să-şi reţină lacrimile.

— Pe vremuri îi plăcea la nebunie Bach, anunţă Benjamin cu o tristeţe prefăcută. În special *Patimile după Matei.* Am grijă să le ascult ori de câte ori o posed. Acum vrăjitoarea devine inexplicabil de nefericită imediat ce aude primele note.

Începu să fredoneze în ritmul muzicii.

— Se referă la ce cred eu că se referă? Întrebă Sarah neliniştită.

— O violează periodic, zise Fernando cu o furie abia stăpânită.

Era prima dată când îl zăream pe vampirul din spatele faţadei prietenoase.

— De ce? Întrebă Chris.

Înainte ca vreunul dintre noi să-i poată răspunde, Benjamin îşi reluă discursul.

— De îndată ce va da semne că a rămas gravidă, muzica se va opri. Va fi răsplata vrăjitoarei pentru că şi-a făcut treaba şi m-a mulţumit. Dar uneori natura are alte idei.

Implicaţiile vorbelor lui Benjamin îşi făcură loc în mintea mea. Ca şi în Ierusalimul de altă dată, vrăjitoarea aceea trebuia să fie o ţesătoare. Mi-am acoperit gura, simţind cum fierea îmi urcă în gât.

Licărul din ochii lui Benjamin deveni mai intens. Potrivi unghiul de filmare al camerei, apoi strânse cadrul pe sângele care păta picioarele femeii şi podeaua.

— Din păcate, vrăjitoarea a suferit un avort. Tonul lui avea detaşarea unui om de ştiinţă care raportează rezultatele cercetărilor sale. Era în luna a patra — cea mai lungă perioadă în care a reuşit să păstreze o sarcină. Până acum. Fiul meu a lăsat-o gravidă în decembrie anul trecut, dar atunci a pierdut fătul în săptămâna a opta.

Eu şi Matthew concepuserăm primul nostru copil tot în decembrie. Atunci pierdusem repede sarcina, cam în acelaşi moment cu vrăjitoarea lui Benjamin. Am început să tremur când m-am gândit la această nouă legătură dintre mine şi femeia care stătea pe podea. Matthew îmi cuprinse şoldurile cu braţul, oferindu-mi echilibru.

— Eram foarte sigur că această capacitate a mea de a da naştere unui urmaş e legată de furia

sângelui pe care mi-ai transmis-o, un dar pe care l-am împărtăşit multor copii ai mei. După ce vrăjitoarea a pierdut prima sarcină, eu şi fiii mei am încercat, fără succes, să însămânţăm demoni şi oameni. Am ajuns la concluzia că între vampirii afectaţi de furia sângelui şi vrăjitoare trebuie să existe o afinitate specială ce duce la reproducere. Dar eşecurile de acum înseamnă că e nevoie să-mi reanalizez ipoteza.

Benjamin trase un scăunel lângă camera de luat vederi şi se aşeză, neatent la agitaţia tot mai mare a femeii din spatele lui. Pe fundal se auzea în continuare muzica lui Bach.

— Şi mai există o informaţie pe care va trebui s-o includ în socotelile mele: căsătoria ta. Proaspăta soţie a înlocuit-o pe Eleanor în inima ta? Dar pe nebuna Juliette? Pe biata Celia? Pe fascinanta vrăjitoare pe care am întâlnit-o în Praga? Pocni din degete, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. Cum o chema? Diana?

Fernando şuieră. Lui Chris i se făcu pielea ca de găină. Se uită cu mirare la vampir, apoi se îndepărtă.

— Mi s-a spus că şi noua ta soţie e vrăjitoare. De ce nu-mi împărtăşeşti niciodată ideile tale? Probabil ştii că te-aş înţelege. Benjamin se aplecă, de parcă ar fi făcut o confidenţă. La urma urmei, amândoi suntem mânaţi de aceleaşi lucruri: pofta de putere, o neostoită sete de sânge, dorinţa de răzbunare.

Muzica ajunse într-un punct culminant, iar femeia începu să se legene înainte şi înapoi, încercând să se liniştească.

— Nu pot să nu mă întreb de când ştii despre puterea din sângele tău. Vrăjitoarele cu siguranţă o cunosc. Ce alt secret ar putea conţine *Cartea vieţii?* Benjamin făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. N-ai de gând să-mi spui, eh? Bine, atunci. N-am de ales decât să mă întorc la experimentul meu. Nu-ţi face griji! Până la urmă o să-mi dau eu seama cum s-o fac pe vrăjitoarea asta să nască. Sau o s-o omor încercând. Pe urmă o să-mi caut o altă vrăjitoare. Poate că o să-mi convină a ta.

Zâmbi. Eu m-am retras de lângă Matthew, căci nu voiam ca el să-mi simtă frica. Dar expresia de pe chipul lui îmi spunea că ştie.

— Pentru moment, te salut! Benjamin făcu vesel cu mâna. Uneori îi las pe oameni să mă privească lucrând, dar azi n-am chef de public. O să am grijă să-ţi dau de veste dacă iese la iveală ceva interesant. Intre timp, poate te gândeşti să-mi împărtăşeşti ceea ce ştii. S-ar putea să mă scuteşti de nevoia de a o-ntreba pe soţia ta.

Spunând acestea, Benjamin opri imaginea şi sunetul. In urma lui rămase un ecran negru, în al cărui colţ ceasul continua să numere secundele.

— Ce facem? Întrebă Miriam.

— O salvăm pe femeia aia, răspunse Matthew, evident furios. Pentru început.

— Benjamin vrea să ieşi din ascunzătoare şi să devii vulnerabil, îl avertiză Fernando. Atacul va trebui să fie bine plănuit şi perfect executat.

— Fernando are dreptate, zise Miriam. Nu poţi să-l cauţi pe Benjamin înainte de a fi sigur că eşti în stare să-l distrugi. Altfel o pui în pericol pe Diana.

— Vrăjitoarea aia n-o să mai trăiască mult! Exclamă Matthew.

— Dacă te grăbeşti şi nu reuşeşti să-l îngenunchezi pe Benjamin, el o să ia pur şi simplu pe altcineva, iar coşmarul va reîncepe pentru cine ştie ce altă fiinţă care nu bănuieşte nimic, spuse Fernando, ţinându-şi mâna încleştată pe braţul soţului meu.

— Aveţi dreptate. Matthew îşi dezlipi ochii de ecran. O poţi avertiza tu pe Amira, Miriam? E nevoie să ştie că Benjamin a luat deja o vrăjitoare şi că e foarte probabil să răpească din nou.

— Amira nu e ţesătoare. N-ar putea concepe copilul lui Benjamin, am intervenit eu.

— Nu cred că Benjamin ştie despre ţesătoare. Nu încă.

Matthew îşi masă maxilarul.

— Ce e o ţesătoare? Întrebară simultan Miriam şi Chris.

Am deschis gura pentru a le răspunde, dar uşoara clătinare din cap a lui Matthew mă făcu s-o închid la loc.

— îţi spun eu mai târziu, Miriam. Faci ce te-am rugat?

— Sigur, Matthew, încuviinţă ea.

— Sună-mă mai târziu şi dă-mi raportul!

Privirea îngrijorată a lui Matthew se îndreptă către mine.

— Sufoc-o pe Diana cu atenţia ta excesivă, dacă n-ai încotro, dar mie nu-mi trebuie o dădacă. În plus, am de lucru.

Miriam închise.

O secundă mai târziu, Chris trimise un upercut puternic spre falca lui Matthew. Apoi continuă cu un croşeu de stânga. Soţul meu interceptă cea de-a doua lovitură cu palma ridicată.

— Am încasat primul pumn de dragul Dianei. Matthew strânse degetele în jurul mâinii încleştate a lui Chris. La urma urmei, soţia mea scoate la iveală pornirile protectoare ale oamenilor. Dar nu-ţi forţa norocul!

Chris nu se clinti. Fernando oftă.

— Las-o baltă, Roberts! N-o să câştigi niciodată o competiţie fizică împotriva unui vampir.

Îşi puse mâna pe umărul lui Chris, pregătit ca, la nevoie, să-l tragă înapoi.

— Dacă îl laşi pe ticălosul ăla la mai puţin de optzeci de kilometri distanţă de Diana, n-o să mai apuci un alt răsărit, fie că eşti vampir, fie că nu. Ne-am înţeles? Întrebă Chris, cu ochii aţintiţi asupra lui Matthew.

— Foarte clar, replică soţul meu.

Chris îşi retrase braţul, iar Matthew îi eliberă pumnul.

— Nimeni nu mai doarme în noaptea asta, după cele întâmplate, zise Sarah. Avem nevoie de o discuţie. Şi de multă cafea. Să nu îndrăzneşti să foloseşti din aia fără cofeină, Diana! Dar mai întâi o să mă duc afară şi o să fumez o ţigară, indiferent ce-ar spune Fernando. Mătuşa mea ieşi din cameră, călcând apăsat. Ne vedem în bucătărie! Strigă ea peste umăr.

— Ţine site-ul ăla deschis! Când Benjamin o să pornească din nou camera, s-ar putea să facă sau să spună ceva care să ne dezvăluie locul în care se află.

Matthew îi întinse lui Fernando laptopul şi telefonul mobil conectat încă la el. Ecranul era în continuare negru, cu ceasul acela îngrozitor care măsura trecerea timpului. Soţul meu îşi înclină capul spre uşă, iar Fernando o luă pe urmele lui Sarah.

— Stai puţin să înţeleg! Sămânţa cea Rea a lui Matthew s-a apucat să facă nişte cercetări genetice rudimentare care implică o boală ereditară, o vrăjitoare răpită şi nişte idei necoapte despre eugenie.

Chris îşi încrucişă braţele la piept. Îi lipseau câteva detalii, dar îşi făcuse numaidecât o idee despre situaţie.

— Ai omis câteva întorsături de situaţie importante din basmul pe care mi l-ai spus ieri, Diana.

— Ea nu ştia despre preocupările ştiinţifice ale lui Benjamin. Nici unul dintre noi nu ştia.

Matthew se ridică în picioare.

— Tu trebuie să fi ştiut că Sămânţa cea Rea e o jigodie nebună de legat. Doar îţi e fiu! Chris miji ochii. După spusele lui, amândoi aveţi chestia asta cu furia sângelui. Prin urmare, amândoi reprezentaţi un pericol pentru Diana.

— Ştiam că e instabil, da. Şi îl cheamă Benjamin.

Matthew alese să nu răspundă celei de-a doua părţi din observaţiile lui Chris.

— Instabil? Individul e psihopat! Încearcă să născocească o super-rasă de vampiri-vrăjitori. Deci de ce nu este această Sămânţă. Benjamin ţinut sub cheie? Aşa nu şi-ar mai putea câştiga, prin răpiri şi violuri, locul pe lista oamenilor de ştiinţă nebuni, alături de Sims, Verschuer, Mengele şi Stanley[38].

— Să mergem în bucătărie!

I-am întors pe amândoi înspre scări.

— După tine, murmură Matthew, punându-şi o mână pe spatele meu.

Uşurată de consimţământul lui, am început să cobor. In clipa aceea se auziră o bufnitură şi o înjurătură înăbuşită.

Chris era ţintuit de uşă, şi mâna lui Matthew îi strângea gâtlejul.

— Judecând după obscenităţile care ţi-au ieşit din gură în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu pot să concluzionez decât că o consideri pe Diana unul dintre amicii cu care mergi la bere.

Matthew îmi aruncă o privire în semn de avertisment când mă văzu că mă întorc pentru a interveni.

— Ei bine, află că nu e aşa ceva! E soţia mea. Aş aprecia dacă ţi-ai limita vulgarităţile în prezenţa ei. Ne-am înţeles?

— Foarte clar.

Chris îl privi cu scârbă.

— Mă bucur să aud asta.

Intr-o clipă, Matthew fu lângă mine, punându-şi încă o dată mâna pe şalele mele, acolo unde apăruse umbra balaurului.

— Ai grijă la trepte, *mon coeur!* Murmură el.

Când am ajuns la parter, m-am uitat pe furiş în urmă, la Chris. Acesta îl studia pe vampir de parcă ar fi văzut o nouă şi stranie formă de viaţă — ceea ce, de fapt, presupun că şi era, pentru el. Am simţit o strângere de inimă. Poate că Matthew câştigase primele câteva bătălii, dar războiul dintre el şi cel mai bun prieten al meu era departe de a se fi terminat.

Când Sarah ni se alătură în bucătărie, părul ei răspândea miresmele tutunului şi ale vrejului de hamei plantat lângă balustrada verandei. Mi-am fluturat mâna prin faţa nasului, căci fumul de ţigară era unul dintre puţinele lucruri care îmi declanşau starea de greaţă după atâtea luni de sarcină, şi am pregătit cafeaua. Când a fost gata, am turnat conţinutul aburind al ibricului în căni pentru Sarah, Chris şi Fernando. Eu şi Matthew ne-am mulţumit cu apă simplă. Chris fu primul care întrerupse tăcerea.

— Deci, Matthew, tu şi doamna doctor Shephard studiaţi de câteva decenii genetica vampirilor, străduindu-vă să înţelegeţi furia sângelui.

— Matthew l-a cunoscut personal pe Darwin. Studiază originile fiinţelor şi evoluţia lor de mai mult de câteva decenii.

N-aveam de gând să-i spun lui Chris exact de când, dar nici nu voiam să fie luat prin surprindere de vârsta soţului meu, aşa cum păţisem eu.

— Studiem. Fiul meu a lucrat împreună cu noi.

Matthew îmi aruncă o privire liniştitoare.

— Da, am văzut, zise Chris şi îşi încordă maxilarul. Eu unul nu m-aş lăuda cu asta.

— Nu Benjamin. Celălalt fiu al meu, Marcus "Whitmore.

— Marcus "Whitmore. Prietenul meu scoase un sunet amuzat.

— Văd că acoperi toate domeniile. Tu te ocupi de biologia evolutivă şi de neuroştiinţe, Miriam Shephard e expertă în genetica populaţiilor, iar Marcus Whitmore e cunoscut pentru studiul lui în domeniul morfologiei funcţionale şi pentru eforturile de a pune în adevărata ei lumină plasticitatea fenotipică. Ai strâns o echipă de cercetare al naibii de bună, Clairmont!

— Sunt foarte norocos, spuse Matthew pe un ton neutru.

— Stai o clipă! Chris îl privi uimit. Biologie evolutivă. Fiziologie evolutivă. Genetica populaţiilor. Descoperirea felului în care se transmite furia sângelui nu e singurul scop al cercetărilor tale. Încerci să faci o schemă a descendenţei evolutive. Tu lucrezi la Pomul Vieţii. Şi nu doar la ramurile lui omeneşti.

— Aşa se numeşte copacul din şemineu? Întrebă Sarah.

— Nu cred, spuse Matthew şi o bătu uşor pe mână.

— Evoluţia. Să fiu al dracului! Chris se îndepărtă de masa din bucătărie. Ai descoperit strămoşul pe care îl au în comun oamenii cu voi ăştia?

Flutură din mână înspre noi.

— Dacă prin „voi ăştia“ te referi la fiinţele supranaturale — demoni, vampiri şi vrăjitoare —, atunci nu.

Matthew îşi arcui sprâncenele.

— Ok. Care sunt diferenţele genetice cruciale dintre noi?

— Vampirii şi vrăjitoarele au o pereche de cromozomi în plus, îi explică soţul meu. Demonii au un singur cromozom suplimentar.

— Ai o hartă genetică pentru aceşti cromozomi ai fiinţelor?

— Da, răspunse Matthew.

— Atunci probabil că lucrezi la micul tău proiect încă din 1990, doar ca să ţii pasul cu oamenii.

— Ai dreptate, răspunse Matthew. Şi, dacă ţii să ştii, lucrez din 1968 la cum se moşteneşte furia sângelui.

— Bineînţeles! Ai adaptat felul în care Donahue foloseşte genealogiile familiilor pentru a determina modul de transmitere a genei de la o generaţie la alta. Chris dădu din cap. Bună decizie! Cât de mult ai înaintat cu secvenţializarea? Ai localizat gena răspunzătoare de furia sângelui?

Matthew se uită fix la el fără să-i răspundă.

— Deci? Întrebă Chris.

— Am avut cândva un profesor ca tine, spuse Matthew cu răceală. Mă scotea din minţi.

— Iar eu am studenţi ca tine. Nu rezistă mult în laboratorul meu. Chris se aplecă peste masă. Inţeleg că nu toţi vampirii de pe planetă suferă de aceeaşi afecţiune ca şi tine. Ai stabilit exact cum se moşteneşte furia sângelui şi de ce unii o au, iar alţii, nu?

— Nu în întregime, recunoscu Matthew. E ceva mai complicat în cazul vampirilor, ţinând cont că noi avem trei părinţi.

— Trebuie să iuţeşti pasul, prietene! Diana e gravidă. Are gemeni. Chris mă privi critic. Presupun că ai întocmit profile genetice complete pentru voi doi şi că ai făcut predicţii privind tiparele ereditare în rândul urmaşilor voştri, incluzând furia sângelui, dar fără a te limita la ea?

— O bună parte din ultimul an mi-am petrecut-o în secolul al XVI-lea. Lui Matthew chiar nu-i plăcea să fie luat la întrebări. N -am avut ocazia.

— Atunci a cam venit vremea să începem, remarcă politicos Chris.

— Matthew lucra la ceva. Mi-am privit soţul, aşteptându-i confirmarea. Mai ţii minte? Am găsit hârtia aia plină cu X-uri şi O-uri.

— X-uri şi O-uri? Dumnezeule mare! Asta părea să confirme cele mai rele temeri ale prietenului meu. Imi spui că ai trei părinţi, dar rămâi fidel modelului ereditar mendelist[39]. Presupun că asta se întâmplă când eşti bătrân de când lumea şi l-ai cunoscut pe Darwin.

— Şi pe Mendel l-am întâlnit cândva, zise Matthew cu asprime, vorbind el însuşi precum un profesor iritat. In plus, furia sângelui ar putea fi o trăsătură mendelistă. Nu putem exclude varianta asta.

— Foarte puţin probabil, spuse Chris. Şi nu doar din pricina problemei cu cei trei părinţi, pe care va trebui s-o analizez mai îndeaproape. Trebuie să fi stârnit un haos între date.

— Explică-te!

Matthew îşi sprijini degetele unele de altele, în dreptul feţei.

— E nevoie să-i fac un rezumat al teoriilor ereditare nonmendeliste unui membru al colegiului All Souls? Chris ridică din sprâncene. Cineva ar trebui să arunce un ochi la politicile de angajare ale Universităţii Oxford.

— Tu pricepi vreun cuvânt din ce spun ei? Îmi şopti Sarah.

— Unul din trei, i-am răspuns eu pe un ton de scuză.

— Mă refer la transformarea genelor. La ereditatea viciată. La imprimare genomică. La mozaicism. Chris bifa fiecare subiect lovindu-şi degetul. Vă sună cunoscut, domnule profesor, sau aţi dori să continui cu prelegerea pe care le-o ţin studenţilor din primii ani?

— Mozaicismul nu e o formă de himerism?

Era singurul cuvânt pe care îl recunoscusem. Chris dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Eu sunt himeră. Dacă asta ajută la ceva.

— Diana! Mârâi Matthew.

— Chris e cel mai bun prieten al meu, Matthew, am zis eu. Iar dacă o să te ajute să-ţi dai seama cum se pot reproduce vampirii şi vrăjitoarele, ca să nu mai vorbim despre găsirea unui leac pentru boala ta, atunci trebuie să ştie totul. Asta include rezultatele testelor mele genetice, apropo.

— Odată ajunse în mâinile cui nu trebuie, asemenea informaţii pot deveni letale, spuse soţul meu.

— Matthew are dreptate, întări şi Chris.

— Mă bucur că eşti de aceeaşi părere.

Vorbele lui Matthew picurau acid.

— Nu mă lua de sus, Clairmont! Cunosc pericolele cercetărilor făcute pe subiecţi umani. Sunt un negru din Alabama şi am crescut în timpul studiului Tuskegee[40]. Chris se întoarse către mine. Nu da informaţiile tale genetice nimănui în afara celor care se află în camera asta! Nici măcar cuiva îmbrăcat în halat alb. De fapt, dacă mă gândesc bine, nu le da mai ales cuiva îmbrăcat în halat alb!

— Mersi pentru ajutor, Christopher, spuse Matthew încordat. O să am grijă să transmit ideile tale celorlalţi membri ai echipei mele.

— Deci ce facem acum cu toate astea? Întrebă Fernando. Poate că până în prezent n-a existat nici o urgenţă, dar.

Se uită la Matthew, aşteptând o îndrumare.

— Programul de prăsilă pus la cale de Sămânţa cea Rea schimbă totul, declară Chris înainte ca Matthew să poată spune ceva. În primul rând, trebuie să ne dăm seama dacă furia sângelui este cu adevărat cea care face reproducerea posibilă sau dacă vorbim despre o combinaţie de factori. Şi trebuie să cunoaştem probabilitatea ca pruncii Dianei să moştenească boala. Pentru asta vom avea nevoie de hărţile genetice ale vrăjitoarei şi ale vampirului.

— O să aveţi nevoie şi de ADN-ul meu, am spus eu calm. Nu toate vrăjitoarele se pot reproduce.

— E nevoie să fii o vrăjitoare bună? Sau rea?

De obicei, glumele prosteşti ale lui Chris mă făceau să râd, dar în noaptea asta nu era cazul.

— E nevoie să fii ţesătoare, am răspuns. Va trebui să secvenţializaţi separat genomul meu, apoi să-l comparaţi cu al altor vrăjitoare. Şi la fel va trebui să procedaţi în cazul lui Matthew şi al vampirilor care nu suferă de furia sângelui. E musai să înţelegem boala îndeajuns de bine ca s-o putem vindeca, altfel Benjamin şi copiii lui vor continua să reprezinte o ameninţare.

— Ok, atunci. Chris se plesni peste coapse. Avem nevoie de un laborator. Şi de ajutoare. Apoi de o grămadă de date şi de ore petrecute la calculator. Îi pot pune pe oamenii mei să se ocupe de asta.

— în nici un caz! Matthew sări în picioare. Am şi eu laborator. Miriam lucrează de ceva timp la chestiunile legate de furia sângelui şi la genomii fiinţelor supranaturale.

— Atunci ar trebui să vină încoace numaidecât şi să-şi aducă lucrările cu ea. Studenţii mei sunt buni, Matthew. Cei mai buni! O să vadă lucruri pe care noi doi am fost antrenaţi să nu le vedem.

— Da. Cum ar fi vampirii. Şi vrăjitoarele.

Matthew îşi trecu mâinile prin păr. Chris păru îngrijorat de schimbarea apărută în înfăţişarea îngrijită a vampirului.

— Nu-mi place ideea ca şi alţi oameni să afle despre noi.

Vorbele lui îmi amintiră cine *trebuia* să ştie despre ultimul mesaj al lui Benjamin.

— Marcus. Trebuie să-i spunem lui Marcus.

Soţul meu formă numărul.

— Matthew? E totul în regulă? Întrebă Marcus de îndată ce răspunse.

— Nu chiar. Avem o problemă.

Matthew îi povesti repede despre Benjamin şi despre vrăjitoarea pe care acesta o ţinea

ostatică. Apoi îi explică de ce.

— Dacă îţi trimit adresa paginii web, îl rogi tu pe Nathaniel Wilson să-şi dea seama cum poate monitoriza transmisiunea lui Benjamin 24 de ore din 24? Iar dacă poate afla de unde provine semnalul, am economisi o mulţime de timp.

— E ca şi făcut, răspunse Marcus.

Nici nu apucase Matthew să încheie convorbirea, că mobilul meu începu să sune.

— Cine mai e acum? Am spus, aruncând ochii la ceas.

Soarele abia răsărise.

— Alo?

— Slavă Domnului că eşti trează! Spuse uşurată Vivian Harrison.

— Ce s-a întâmplat?

Degetul meu mare, însemnat cu negru, mă furnica.

— Avem necazuri, zise ea posomorâtă.

— Ce fel de necazuri? Am întrebat.

Sarah îşi lipi urechea de receptor, lângă a mea. Am încercat s-o gonesc.

— Am primit un mesaj de la Sidonie von Borcke, răspunse Vivian.

— Cine e Sidonie von Borcke?

Nu mai auzisem niciodată de numele ăsta.

— Una dintre vrăjitoarele din Congregaţie, spuseră la unison Vivian şi Sarah.

CAPITOLUL 14

— Sabatul a picat testul.

Vivian îşi aruncă poşeta cât un săculeţ pe masa din bucătărie şi îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Şi ea e vrăjitoare? Mă întrebă în şoaptă Chris.

— Sunt, răspunse în locul meu Vivian, observându-l pentru prima dată pe nou-venit.

— Oh! Chris o măsură din priviri. Pot să vă iau un frotiu de mucoasă bucală? Nu doare.

— Poate mai târziu. Vivian reacţionă cu întârziere. Îmi pare rău, dar cine eşti tu?

— El e Chris Roberts, Vivian, colegul meu de la Yale. E specialist în biologie moleculară. Am întins zahărul şi l-am ciupit pe Chris de braţ pentru a-l face să tacă. Putem să discutăm în sufragerie? Mă doare capul de mor şi picioarele mi s-au umflat ca nişte baloane.

— Cineva s-a plâns Congregaţiei că există încălcări ale legământului în Madison, ne spuse Vivian după ce ne instalaserăm confortabil pe canapelele şi fotoliile aşezate în faţa televizorului.

— Ştii cine? Întrebă Sarah.

— Cassie şi Lydia, spuse Vivian, uitându-se posomorâtă în cafeaua ei.

— Ne-au turnat *majoretele?*

Mătuşii mele nu-i venea să creadă.

— Era de aşteptat, am zis eu.

Cele două era nedespărţite încă din copilărie, nesuferite încă din adolescenţă şi imposibil de deosebit încă din liceu, cu părul lor blond, uşor ondulat, şi ochii lor albaştri. Nici Cassie, nici Lydia nu îngăduiseră ca ascendenţa lor vrăjitorească să le pună în umbră. Conduseseră cot la cot echipa de majorete, iar vrăjitoarele le atribuiau lor meritele pentru cel mai bun sezon fotbalistic din istorie, căci introduseseră vrăji ale victoriei în fiecare lozincă şi în fiecare dans.

— Şi care sunt acuzaţiile, mai exact?

Matthew intrase în pielea unui avocat.

— Că Diana şi Sarah s-au împreunat cu vampiri, mormăi Vivian.

— *Împreunat?*

Revolta lui Sarah era evidentă. Vivian îşi azvârli mâinile în aer.

— Ştiu, ştiu! Sună de-a dreptul desfrânat, dar vă asigur că astea au fost întocmai cuvintele lui Sidonie. Din fericire, ea se află în Las Vegas şi nu poate veni pentru a face cercetări în persoană. Sabaturile din ţinutul Clark au investit prea mult în proprietăţi şi se folosesc de vrăji pentru a încerca să sprijine piaţa imobiliară.

— Deci ce-o să se întâmple acum? Am întrebat-o pe Vivian.

— Trebuie să dau eu un răspuns. In scris.

— Slavă zeiţei! Asta înseamnă că poţi să minţi! Am spus uşurată.

— In nici un caz, Diana! Sidonie e prea deşteaptă. Acum doi ani am văzut-o luând la întrebări sabatul din soho[41], după ce au deschis casa bântuită de pe Spring Street, chiar unde începe alinierea pentru parada de Halloween. A fost magistrală! Vivian se cutremură. Le-a făcut să divulge până şi felul în care au ţinut un cazan clocotitor atârnat deasupra carului lor alegoric vreme de şase ore. După vizita lui Sidonie, sabatul a fost pedepsit un an întreg: fără zboruri, fără maşinării şi cu siguranţă fără exorcizări. Incă nu şi-au revenit.

— Ce fel de vrăjitoare e? Am întrebat.

— Puternică, pufni Vivian.

Dar eu nu la asta mă referisem.

— Puterea ei provine de la elemente sau se bazează pe meşteşug?

— Stăpâneşte bine vrăjile, din câte am auzit, spuse Sarah.

— Sidonie poate să zboare şi e o clarvăzătoare respectată, adăugă Vivian.

Chris ridică mâna.

— Da, Chris.

Sarah vorbise ca o dăscăliţă.

— Deşteaptă, puternică, zburătoare — n-are importanţă. N-o puteţi lăsa să afle despre copiii Dianei tocmai acum, cu ultimul proiect de cercetare al Sămânţei celei Rele şi cu legământul ăsta care vă îngrijorează pe toţi.

— Sămânţa cea Rea?

Vivian se holbă nedumerită la prietenul meu.

— Fiul lui Matthew a lăsat o vrăjitoare cu burta la gură. Din câte se pare, capacitatea de reproducere se moşteneşte în familia Clairmont. Chris se uită urât la Matthew. Şi, în ceea ce priveşte legământul ăsta pe care l-aţi făcut cu toţii, înţeleg că vrăjitoarele n-ar trebui să-şi petreacă vremea cu vampirii, nu?

— Ori cu demonii. Îi incomodează pe oameni, spuse Matthew.

— îi incomodează? Chris părea să aibă îndoieli. Şi negrii care stăteau în autobuze lângă albi îi incomodau. Segregarea nu e o soluţie.

— Oamenii observă fiinţele supranaturale dacă ele umblă în grupuri mixte, am intervenit eu, sperând să-l împac.

— Diana, pe tine te observam chiar şi atunci când umblai singură pe Temple Street la ora zece dimineaţa, spuse Chris, spulberându-mi şi ultima firavă speranţă că aş fi arătat exact ca

toţi ceilalţi.

— Congregaţia a fost înfiinţată pentru a pune în aplicare legământul, pentru a ne feri de atenţia şi amestecul oamenilor, am spus eu, susţinându-mi totuşi punctul de vedere. În schimb, noi ne ţinem departe de politica şi religia oamenilor.

— Crezi ce vrei, dar segregarea forţată, sau legământul, dacă vrei s-o spui mai pompos, e deseori legată de preocuparea pentru puritate rasială. Chris îşi aşează picioarele pe măsuţa pentru cafea. Probabil că legământul vostru a fost creat pentru că vrăjitoarele năşteau copii de vampiri. A-i face pe oameni să trăiască mai „comod“ n-a fost decât o scuză convenabilă.

Fernando şi Matthew se uitară unul la altul.

— Am presupus că posibilitatea Dianei de a zămisli e unică. Credeam că e opera zeiţei, nu parte a unui tipar mai amplu. Vivian era înspăimântată. O mulţime de fiinţe cu viaţă lungă şi puteri supranaturale ar fi îngrozitoare.

— Poate dacă vrei să creezi o super-rasă n-ar fi. Atunci o asemenea fiinţă ar reprezenta o lovitură de graţie în domeniul geneticii, observă Chris. Se întâmplă să cunoaştem vreun megaloman interesat de genetica vampirilor? Ah, stai aşa! Cunoaştem doi!

— Eu prefer să las asemenea lucruri în seama lui Dumnezeu, Christopher. O venă întunecată pulsa pe fruntea lui Matthew. Nu mă interesează eugenia.

— Am uitat. Tu eşti obsedat de evoluţia speciilor, cu alte cuvinte de istorie şi de chimie. Astea sunt domeniile de interes ale Dianei. Ce coincidenţă! Chris miji ochii. Judecând după ce am auzit, am două întrebări, domnule profesor. Doar vampirii mor pe capete, sau vrăjitoarele şi demonii sunt şi ei pe cale de dispariţie? Şi căreia dintre aceste aşa-zise specii îi pasă mai mult de puritatea rasială?

Chris chiar *era* un geniu. Cu fiecare întrebare a lui perspicace, săpa tot mai adânc în misterele legate de *Cartea vieţii,* în secretele familiei de Clermont şi în tainele din sângele meu şi al lui Matthew.

— Chris are dreptate, spuse soţul meu cu o grabă suspectă. Nu putem să riscăm ca membrii Congregaţiei să afle despre sarcina Dianei. Dacă n-ai nimic împotrivă, *mon coeur,* cred că ar trebui să mergem fără întârziere acasă la Fernando, în Sevilla. Sarah poate veni cu noi, bineînţeles. Atunci reputaţia sabatului nu va fi compromisă.

— Am zis că n-o puteţi lăsa pe Vrăjitoarea cea Rea să afle despre Diana, nu că ar trebui să fugiţi, spuse Chris dezgustat. Ai uitat de Benjamin?

— Hai să ducem războiul ăsta luând fronturile pe rând, Christopher!

Expresia de pe chipul lui Matthew trebuie să fi fost pe potriva vocii lu i, căci Chris cedă numaidecât.

— Bine. Mă duc în Sevilla.

Nu voiam, dar nu-mi doream nici ca vrăjitoarele din Madison să aibă de suferit.

— Nu, nu-i bine! Interveni Sarah, ridicând glasul. Congregaţia vrea răspunsuri? Ei bine, şi eu vreau răspunsuri! Să-i zici lui Sidonie von Borcke că eu m-am *împreunat* cu vampirii din octombrie anul trecut, de când Satu Jarvinen mi-a răpit şi mi-a torturat nepoata, în timp ce Peter Knox a stat cu mâinile în sân. Dacă asta înseamnă că am încălcat legământul, atunci e al dracului de păcat. Fără familia de Clermont, Diana ar fi fost moartă. Sau mai rău!

— Acestea sunt nişte afirmaţii serioase, spuse Vivian. Eşti sigură că vrei să le faci?

— Da! Răspunse Sarah cu încăpăţânare. Knox deja a fost alungat din Congregaţie. Vreau ca şi

Satu să zboare.

— Acum se caută un înlocuitor pentru Knox, anunţă Vivian. Se zvoneşte că Janet Gowdie va reveni în viaţa activă pentru a ocupa postul.

— Dacă Janet Gowdie n-are nouăzeci de ani, atunci n-are nici măcar o zi, spuse Sarah. E imposibil să fie în stare să-şi facă treaba.

— Knox insistă să fie înlocuit de către o vrăjitoare cunoscută pentru abilităţile ei de a face vrăji, aşa cum a fost şi el. Nimeni, nici măcar Janet Gowdie, nu l-a întrecut vreodată în privinţa asta, spuse Vivian.

— Da, replică succint mătuşa mea.

— Mai e ceva, Sarah, şi asta s-ar putea să te facă să te mai gândeşti înainte de a le ataca pe vrăjitoarele din Congregaţie. Marea preoteasă şovăi. Sidonie a cerut un raport despre Diana. Spune că e procedura standard de verificare a vrăjitoarelor care nu şi-au dezvoltat talentul în ale magiei, pentru a se vedea dacă s-a schimbat ceva de -a lungul vieţii lor.

— Dacă pe cei din Congregaţie îi interesează puterile mele, atunci cererea lui Sidonie chiar nu are nici o legătură cu faptul că eu şi Sarah ne-am fi împreunat cu vampirii, am zis eu.

— Sidonie pretinde că are o evaluare din copilărie a Dianei, în care se arată că nu e de aşteptat ca ea să manifeste vreuna dintre puterile asociate în mod tradiţional cu vrăjitoarele, continuă Vivian, cu o mutră plouată. Peter Knox a făcut-o. Rebecca şi Stephen au fost de acord cu concluziile ei şi au semnat-o.

— Spune-le celor din Congregaţie că Rebecca şi Stephen au evaluat absolut corect abilităţile magice ale fiicei lor, până la ultimul detaliu. Ochii mătuşii mele scăpărau de furie. Nepoata mea n-are nici o putere asociată în mod tradiţional cu vrăjitoarele.

— Bravo, Sarah! Zise Matthew, evident admirând capacitatea ei de a rosti cu grijă adevărul. Răspunsul tău a fost demn de fratele meu, Godfrey.

— Mulţumesc, Matthew, spuse Sarah, dând uşor din cap.

— Knox ştie ceva — sau bănuieşte ceva — în legătură cu mine. Şi asta încă de când eram mică.

Mă aşteptam ca Matthew să mă contrazică. Dar el rămase tăcut.

— Credeam că am descoperit ce ascundeau părinţii mei: faptul că sunt ţesătoare, aşa cum era şi tata. Dar acum, că am aflat despre interesul mamei pentru magia superioară, mă întreb dacă nu cumva asta are vreo legătură şi cu interesele lui Knox.

— El e un practicant devotat al magiei superioare, cugetă Vivian. Şi dacă tu ai fi capabilă să inventezi noi vrăji întunecate? Imi imaginez că Knox ar fi dispus să facă aproape orice pentru a pune mâna pe ele.

Casa gemu, şi sunetul unei chitare umplu încăperea cu o melodie recognoscibilă. Dintre toate cântecele de pe albumul preferat al mamei mele, *Landslide*[42] era cel care îmi dădea cea mai puternică strângere de inimă. Ori de câte ori îl auzeam, mi-o aminteam pe mama ţinându-mă în poală şi fredonând.

— Mamei îi plăcea foarte mult cântecul ăsta, am spus. Ştia că urmează o schimbare şi se temea de ea, întocmai ca femeia din versurile melodiei. Dar nu ne mai putem permite să ne temem.

— Ce vrei să spui, Diana? Întrebă Vivian.

— Schimbarea pe care o aştepta mama se petrece chiar acum, am răspuns eu simplu.

— Urmează şi altele, spuse Chris. N-o să le mai puteţi ascunde mult timp oamenilor existenţa fiinţelor supranaturale. Nu vă mai lipseşte decât o autopsie, o şedinţă de consiliere genetică, un set de teste ca să fiţi daţi în vileag.

— Prostii! Declară Matthew.

— Adevăr incontestabil! Ai de ales între două variante. Vrei să deţii controlul asupra situaţiei atunci când se va întâmpla, Matthew, sau vrei să te pocnească în cap? Chris făcu o pauză şi aşteptă. Judecând după puţinul timp de când ne cunoaştem, eu bănuiesc că ai prefera opţiunea A.

Matthew îşi trecu degetele prin păr şi se uită încruntat la Chris.

— Aşa mă gândeam şi eu. Prietenul meu îşi lăsă scaunul pe spate. Deci, dată fiind încurcătura în care te afli, ce poate să facă Universitatea Yale pentru tine, domnule profesor?

— Nu! Matthew scutură din cap. N-o să foloseşti cursanţi implicaţi în cercetare şi studenţi de la cursurile postuniversitare pentru a analiza ADN-ul fiinţelor supranaturale.

— Te sperie al dracului de tare, ştiu, continuă Chris pe un ton mai blând. Cu toţii am prefera să ne ascundem într-un loc sigur şi să lăsăm în seama altcuiva deciziile dificile. Dar cineva trebuie să ia atitudine şi să lupte pentru ceea ce e corect. Fernando îmi spune că eşti un războinic impresionant.

Matthew se uită fix la Chris, fără să clipească.

— O să iau atitudine alături de tine, dacă asta ajută la ceva, adăugă prietenul meu, cu condiţia să ajungem la un compromis.

Soţul meu nu era un războinic doar impresionant, ci şi experimentat. Îşi dădea seama când era înfrânt.

— Ai câştigat, Chris, zise el cu glas scăzut.

— Bun. Atunci hai să începem! Vreau să văd hărţile genetice ale fiinţelor supranaturale. Apoi vreau să împart în secvenţe şi să reasamblez genomii celor trei specii astfel încât să poată fi comparate cu genomul uman. Chris număra pe degete fiecare punct de pe listă. Vreau să fiu sigur că aţi identificat corect gena răspunzătoare de furia sângelui. Şi vreau să fie izolată gena care îi permite Dianei să-ţi conceapă copiii. Cred că pe asta nici n-aţi început s-o căutaţi.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Matthew ridică din sprâncene.

— La drept vorbind, da. Scaunul lui Chris ateriză pe podea cu o bufnitură. Spune-i lui Miriam Shephard că luni dimineaţă o vreau în Kline Biology Tower! E pe Science Hill. N-ai cum să-l ratezi. Laboratorul meu se află la etajul al cincilea. Mi-ar plăcea să-mi explice de ce sunt greşite concluziile mele din *Science,* înainte să ni se alăture la prima şedinţă cu echipa, la ora unsprezece.

— O să-i transmit mesajul.

Matthew şi Fernando se uitară unul la altul, iar acesta din urmă ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună: „S-a ars!“

— Vreau doar să-ţi amintesc, Chris. Cercetările pe care le-ai schiţat până acum o să dureze ani de zile. Noi n-o să mai rămânem la Yale prea multă vreme. Eu şi Diana va trebui să ne întoarcem în Europa până în octombrie, dacă vrem ca gemenii să se nască acolo. După aceea ea n-ar trebui să mai călătorească pe distanţe lungi.

— Un motiv în plus să implicăm în proiect cât mai mulţi oameni cu putinţă. Chris se ridică şi

întinse mâna. De acord?

După o lungă pauză, Matthew îi dădu mâna.

— înţeleaptă decizie! Zise Chris, strângându-i-o. Sper că ţi-ai adus carnetul de cecuri, Clairmont. Centrul Yale pentru Analiza Genomului şi Laboratorul pentru Analize ADN cer amândouă preţuri exorbitante, dar sunt rapide şi precise. Se uită la ceas. Eu am deja valiza în maşină. Tu în cât timp poţi pleca?

— O să fim cu câteva ore în urma ta, spuse Matthew.

Chris o sărută pe Sarah pe obraz, iar pe mine mă îmbrăţişă. Apoi ridică degetul în semn de avertisment.

— Ora unsprezece, luni dimineaţă, Matthew. Să nu întârzii!

Spunând acestea, plecă.

— Ce-am făcut? Murmură Matthew după ce uşa din faţă se închise cu zgomot.

Părea oarecum traumatizat.

— O să fie în regulă, Matthew, zise mătuşa mea cu un optimism surprinzător. Am o presimţire pozitivă.

Câteva ore mai târziu, ne-am urcat în maşină. Aşezată pe locul din dreapta şi înghiţindu-mi lacrimile, le-am făcut cu mâna lui Sarah şi lui Fernando. Mătuşa mea zâmbea, dar îşi ţinea braţele atât de strânse în jurul trupului, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Fernando schimbă câteva cuvinte cu Matthew şi îi strânse scurt mâna în dreptul cotului, în stilul familiei de Clermont.

Matthew se aşeză la volan.

— Totul e gata?

Am dat din cap în semn de încuviinţare. El apăsă butonul şi porni motorul.

În clipa aceea, sunete de clape şi tobe se revărsară din boxe, însoţite de notele ascuţite ale chitarelor. Matthew umblă la comenzi, încercând să dea muzica mai încet. Când văzu că nu reuşeşte, încercă s-o oprească. Dar, indiferent ce-ar fi făcut, Fleetwood Mac ne avertiza să nu încetăm a ne gândi la ziua de mâine. In cele din urmă, soţul meu ridică mâinile şi se dădu bătut.

— Din câte văd, casa te trimite la drum în stil mare.

Scutură din cap şi puse maşina în mişcare.

— Nu-ţi face griji! N-o să mai poată continua cântecul după ce părăsim proprietatea.

Am înaintat pe alee către şosea, aproape fără să simţim denivelările datorită amortizoarelor Range Roverului.

Când Matthew porni semnalul pentru a coti şi a ieşi din ferma Bishop, m-am răsucit pe scaun, dar ultimele cuvinte ale cântecului mă făcură să-mi întorc iar faţa spre drum.

— Nu privi în urmă! Am şoptit.

> ***Soarele în zodia Fecioarei***
> *Când soarele e în zodia Fecioarei, trimite copiii la şcoală. Acest semn simbolizează o schimbare de loc.*
> — Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 9r

CAPITOLUL 15

— Mai doriţi ceai, doamnă profesoară?

— Hmm? Am ridicat privirea spre tânărul spilcuit, cu o expresie răbdătoare pe chip. Ah! Da,

sigur. Mulţumesc.

— Imediat.

Băiatul luă repede ceainicul din porţelan alb de pe masă. Eu mă uitam spre uşă, dar nu se zărea nici urmă de Matthew. Era la Resurse Umane pentru a-şi lua legitimaţia, în timp ce eu îl aşteptam în atmosfera rafinată din apropiatul club New Haven Lawn. Tăcutele ziduri despărţitoare ale clădirii principale înăbuşeau pocnetele deslușite ale mingilor de tenis şi ţipetele copiilor ce se distrau în piscină în ultima săptămână a vacanţei de vară. Trei viitoare mirese şi mamele lor fuseseră însoţite prin salonul în care stăteam eu pentru a vedea localul în caz că se decideau să-şi facă nunta acolo.

Acesta o fi fost New Haven[43], dar nu era New Havenul meu.

— Poftiţi, doamnă profesoară!

Atentul meu chelner se întorsese, însoţit de mireasma proaspătă a frunzelor de mentă.

— Cea de mentă pipărată.

Traiul în New Haven alături de Matthew avea să necesite câteva adaptări. Căsuţa mea dintr-un şir de locuinţe lipite unele de altele, aflate pe o fâşie exclusiv pietonală, mărginită de copaci, a lui Court Street era mult mai spartană decât oricare dintre reşedinţele pe care le ocupaserăm de-a lungul ultimului an, în trecut ori în prezent. Era decorată simplu, cu piese găsite la târgurile de vechituri, cu mobilier ieftin din lemn de pin, rămas de pe vremea studenţiei mele, şi cu rafturi peste rafturi de cărţi şi reviste. Patul meu n-avea nici măcar tăblie la cap ori la picioare, darmite un baldachin. Dar salteaua era lată şi primitoare, iar la sfârşitul lungului drum din Madison amândoi ne prăbuşiserăm pe ea, gemând uşuraţi.

Cea mai mare parte din weekend ne-o petrecuserăm umplând casa cu lucruri esenţiale, ca orice cuplu normal din New Haven: vin de la magazinul de pe Whitney Avenue pentru Matthew, alimente pentru mine şi echipamente electronice cât să putem dota un laborator de informatică. Pe Matthew îl îngrozea faptul că eu deţineam doar un laptop. Plecaserăm de la magazinul de pe Broadway cu câte două obiecte din fiecare categorie, câte unul pentru fiecare. După aceea ne plimbaserăm pe aleile colegiilor care ofereau şi reşedinţe, însoţiţi de dangătul clopotelor din turnul Harkness. Clădirile universităţii şi oraşul tocmai începeau să se umple cu studenţii întorşi din vacanţă, care îşi strigau saluturi dintr-o parte în alta a curţii şi îşi împărtăşeau nemulţumirile legate de listele de lecturi şi de orare.

— Mă bucur că m-am întors, îi şoptisem atunci lui Matthew, ţinându-l de braţ.

Mă simţeam ca şi cum am fi pornit într-o nouă aventură doar noi doi.

Dar azi era altfel. Mă simţeam în contratimp şi prost dispusă.

— Aici erai! Matthew apăru lângă mine şi îmi dădu un sărut prelung. Mi-a fost dor de tine.

Am început să râd.

— Am stat despărţiţi o oră şi jumătate.

— Exact. Mult prea mult.

Privirea i se îndreptă către masă, observând ceainicul neatins, carneţelul meu galben curat şi exemplarul nedeschis din cel mai recent număr din *Revista de istorie americană,* pe care îl salvaserăm din supraîncărcata mea cutie poştală, în drum spre Science Hill.

— Cum ţi-a mers în dimineaţa asta?

— Au avut mare grijă de mine.

— Aşa şi trebuie.

În timp ce ne îndreptam către măreaţa clădire din cărămidă, Matthew îmi explicase că Marcus era unul dintre membrii fondatori ai clubului privat şi că localul fusese ridicat pe un teren care cândva îi aparţinuse.

— Pot să vă aduc ceva, domnule profesor?

Eu am strâns din buze. Pe pielea netedă dintre ochii ageri ai soţului meu se ivi o cută mică.

— Mulţumesc, Chip, dar cred că suntem gata de plecare.

Era şi timpul! M-am ridicat şi mi-am strâns lucrurile, vârându-le în geanta încăpătoare de la picioarele mele.

— Poţi să treci nota de plată în contul domnului doctor Whitmore? Murmură Matthew, trăgându-mi scaunul.

— Absolut, răspunse Chip. Nici o problemă. E întotdeauna o plăcere să primim pe unul dintre membrii familiei domnului doctor Whitmore.

Pentru prima dată am ajuns afară înaintea lui Matthew.

— Unde-i maşina? L-am întrebat, uitându-mă prin parcare.

— E trasă la umbră. Matthew îmi luă geanta de pe umăr. Mergem pe jos până la laborator, nu cu maşina. Membrii sunt liberi să-şi lase automobilele aici, şi suntem foarte aproape de laborator. Părea înţelegător.

— E ceva ciudat pentru amândoi, dar senzaţia asta o să treacă.

Am răsuflat adânc şi am dat din cap în semn de încuviinţare.

Matthew îmi duse geanta, ţinând-o de mânerul scurt.

— O să fie mai bine după ce ajung în bibliotecă, am spus, atât pentru binele lui, cât şi pentru al meu. Trecem la treabă?

Soţul meu îmi întinse mâna lui liberă. I-am prins-o, şi expresia de pe chip i se îmblânzi.

— Ia-o înainte! Mă îndemnă el.

Am traversat "Whitney Avenue pe lângă grădina plină cu statui reprezentând dinozauri, am scurtat drumul prin spatele Muzeului Peabody şi ne-am apropiat de turnul înalt în care se aflau laboratoarele lui Chris. Eu am încetinit pasul. Matthew se uită în sus, apoi şi mai sus.

— Nu! Te rog, nu acolo! E mai rău decât Biblioteca Beinecke.

Stătea cu ochii lipiţi de contururile Kline Biology Tower, sau

KBT, aşa cum i se spunea în campus. Asemuise cândva Biblioteca Beinecke, în ai cărei pereţi din marmură albă erau sculptate nişe pătrate, cu o uriaşă tăviţă pentru cuburi de gheaţă.

— Imi aminteşte de.

— Dacă îmi aduc eu bine aminte, nici laboratorul tău din Oxford nu era vreo mare frumuseţe, am spus eu, întrerupându-l înainte să-mi poată oferi o altă analogie grăitoare care să-mi rămână în minte pentru totdeauna. Să mergem!

Acum era rândul lui Matthew să aibă reţineri. Mormăi în timp ce intram în clădire, se împotrivi atunci când paznicul îi dădu să-şi pună la gât şnurul alb-albastru specific universităţii Yale, de care atârna legitimaţia lui din plastic magnetizat, continuă să se plângă în lift şi se încruntă în timp ce căutam uşa laboratorului lui Chris.

— O să fie bine, Matthew! Studenţii lui Chris o să fie încântaţi să te cunoască, l-am asigurat eu.

Soţul meu era un om de ştiinţă cunoscut pe plan internaţional şi membru al corpului didactic al Universităţii Oxford. Puţine instituţii îi impresionau pe cei de la Yale, dar asta era una

dintre ele.

— Ultima oară m-am aflat în preajma studenţilor pe vremea când eu şi Hamish eram profesori ai colegiului All Souls. Matthew îşi feri privirea în încercarea de a-şi ascunde neliniştea. Imi stă mai bine într-un laborator de cercetare.

L-am tras de braţ, silindu-l să se oprească. In cele din urmă, se uită în ochii mei.

— Tu l-ai învăţat pe Jack tot felul de lucruri. Şi pe Annie la fel, i-am amintit eu, rememorând felul în care se purtase cu cei doi copii care locuiseră împreună cu noi în Londra elisabetană.

— Atunci a fost altceva. Ei erau.

Matthew lăsă propoziţia neterminată, şi o umbră îi străbătu privirea.

— Parte din familie?

L-am aşteptat să răspundă. Dădu din cap fără tragere de inimă.

— Studenţii vor aceleaşi lucruri ca Annie şi Jack: atenţie din partea ta, sinceritate şi să crezi în ei. O să te descurci de minune. Iţi promit!

— Mă mulţumesc şi cu suficient, bombăni Matthew. Se uită în lungul holului. Uite laboratorul lui Christopher! Ar trebui să mergem. M-a ameninţat că, dacă întârzii, îmi ia înapoi legitimaţia.

Chris împinse uşa. Era în mod vădit frânt de oboseală. Matthew prinse uşa şi o ţinu deschisă, proptind-o cu piciorul.

— Incă un minut, Clairmont, şi aş fi început fără tine. Salut, Diana! Zise prietenul meu şi mă sărută pe obraz. Nu mă aşteptam să te văd aici. De ce nu eşti în Biblioteca Beinecke?

— Livrare specială.

Am arătat spre geantă, şi Matthew mi-o întinse.

— Pagina din *Ashmole 782,* ai uitat?

— Ah! Corect.

Chris nu părea câtuşi de puţin interesat. Era clar că el şi Matthew se concentrau asupra altor chestiuni.

— Mi-aţi promis amândoi, am spus eu.

— Aşa e. *Ashmole 782.* Chris îşi încrucişă braţele la piept. Unde-i Miriam?

— I-am transmis invitaţia ta şi o să te scutesc de răspunsul ei. O să fie aici când — şi dacă — va dori.

Matthew îşi ridică legitimaţia. Nici măcar biroul Resurse Umane nu-i putea face o fotografie proastă. Arăta ca un manechin.

— Sunt oficial, cel puţin aşa mi-au spus.

— Bine. Hai să mergem!

Chris luă un halat alb dintr-un cuier aflat în apropiere şi-l puse pe umeri. Ii întinse un altul lui Matthew.

Soţul meu privi haina cu neîncredere.

— Eu nu port aşa ceva.

— Cum doreşti. N-ai halat, nu te atingi de echipamente. Treaba ta.

Chris întoarse spatele şi porni cu paşi apăsaţi. O femeie se apropie de el, ţinând în braţe un vraf de hârtii. Purta un halat alb pe care era brodat numele CONNELLY, lângă care stătea scris cu marker roşu „Beaker”.

— Mersi, Mensură.

Chris îşi aruncă ochii pe hârtii.

— Doamne! Nimeni n-a refuzat.

— Ce sunt alea? Am întrebat.

— Formulare privind garantarea confidenţialităţii. Chris mi-a spus că nici unul dintre dumneavoastră nu trebuie să le semneze.

Mensură se uită spre Matthew şi dădu din cap în semn de salut.

— Suntem onoraţi să vă avem aici, domnule profesor. Eu sunt Joy Connelly, adjuncta lui Chris. În momentul de faţă ne lipseşte un manager de laborator, aşa că îi ţin eu locul până când Chris o să găsească ori o Maica Tereza, ori un Mussolini. Vreţi, vă rog, să vă treceţi legitimaţia prin cititorul de carduri ca să avem înregistrată ora la care aţi sosit? Şi va trebui s-o mai treceţi o dată la plecare. Aşa se păstrează registrele în ordine.

Arătă către aparatul de lângă uşă.

— Mulţumesc, doamnă Connelly.

Matthew îşi trecu ascultător cardul prin cititor. Dar tot nu purta încă un halat.

— Doamna profesoară trebuie să-şi folosească de asemenea legitimaţia. E protocolul laboratorului. Şi vă rog să-mi spuneţi Mensură. Toţi ceilalţi aşa mă numesc.

— De ce? Întrebă Matthew, în timp ce eu îmi pescuiam legitimaţia din poşetă.

Ca de obicei, se afla tocmai la fund.

— Chris consideră că poreclele sunt mai uşor de reţinut, răspunse Mensură.

— La primul lui curs a avut şaptesprezece Amy şi doisprezece Jared, am adăugat eu. Nu cred că o să-şi mai revină vreodată.

— Din fericire, memoria mea e excelentă, doamnă Connelly. La fel a fost şi lucrarea dumneavoastră despre RNA-ul catalitic, apropo.

Matthew zâmbi. Doamna doctor Connelly părea încântată.

— Mensură! Strigă Chris.

— Vin! Răspunse femeia. Sper din suflet că o s-o găsească curând pe Maica Tereza, îmi şopti ea. N-avem nevoie de încă un Mussolini.

— Maica Tereza a murit, i-am şoptit eu, trecându-mi cardul prin cititor.

— Ştiu! Când Chris a întocmit fişa postului pentru noul manager al laboratorului, am trecut la calificări „Maica Tereza sau Mussolini“. Am rescris documentul, desigur. Altfel cei de la Resurse Umane n-ar fi aprobat publicarea lui.

— Cum îi spunea Chris ultimului său manager de laborator?

Aproape că mi-era frică să întreb.

— Caligula.

Mensură oftă.

— Chiar ne e dor de ea.

Matthew ne aşteptă să intrăm înainte de a da drumul uşii. Mensură păru încurcată de gestul politicos. Uşa se închise vâjâind în urma noastră.

Înăuntru ne aştepta o ceată de cercetători de toate vârstele şi soiurile, îmbrăcaţi în halate albe. Printre ei se numărau cercetători avansaţi, ca Mensură, câţiva doctoranzi ce păreau extenuaţi şi un cârd de absolvenţi. Majoritatea stăteau pe taburete trase lângă mesele de laborator, iar câţiva se sprijineau de chiuvete ori dulapuri. Una dintre chiuvete avea deasupra ei un afiş de rău augur, ce anunţa cu litere scrise de mână că ACEASTĂ CHIUVETĂ ESTE

REZERVATĂ SUBSTANŢELOR PERICULOASE. Tina, secretara permanent grăbită a lui Chris, încerca să extragă dosarul cu formularele de garantare a confidenţialităţii de sub o cutie cu suc, fără a mişca laptopul pe care Chris tocmai îl pornea. Murmurul conversaţiilor se opri odată cu intrarea noastră.

— Oh! Doamne! Ăla e.

O femeie se holbă la Matthew şi îşi acoperi gura cu mâna. Soţul meu fusese recunoscut.

— Hei, doamna profesoară! Un absolvent se ridică, netezindu-şi halatul. Părea mai emoţionat decât Matthew. Jonathan Garaa. Mă mai ţineţi minte? Istoria chimiei? Acum doi ani?

— Bineînţeles. Ce mai faci, Jonathan?

M-am simţit împunsă de câteva priviri pe măsură ce atenţia celor din cameră se îndrepta către mine. În laboratorul lui Chris se aflau şi demoni. M-am uitat în jur, încercând să-mi dau seama cine erau. Apoi am surprins căutătura glacială a unui vampir. Stătea lângă un dulap încuiat, alături de Mensură şi de o altă femeie. Matthew îl observase deja.

— Richard, zise el, dând cu răceală din cap. Nu ştiam că ai plecat de la Berkeley.

— Anul trecut.

Chipul lui Richard nu se clinti. Nu-mi dăduse nici o clipă prin minte că ar putea exista deja fiinţe supranaturale în laboratorul prietenului meu. Il vizitasem doar o dată sau de două ori, când lucra singur. Geanta mea mi se păru deodată încărcată de secrete şi potenţiale dezastre.

— Puşcă, o să ai vreme mai târziu pentru reîntâlnirea cu Clairmont, spuse Chris, conectând laptopul la un retroproiector.

Se iscă un val de râsete apreciative.

— Luminile, te rog, Mensură!

Râsetele se potoliră de îndată ce încăperea se întunecă. Echipa de cercetători a lui Chris se aplecă pentru a vedea ce proiectase el pe tabla albă. Bare negre şi albe se înşirau în partea de sus a foii, iar surplusul era aranjat sub ele. Fiecare bară sau ideogramă, aşa cum îmi explicase Matthew cu o seară în urmă, reprezenta un cromozom.

— Semestrul ăsta avem un proiect de cercetare complet nou. Chris se sprijini de tabla albă. Pielea întunecată şi halatul îl făceau să arate el însuşi ca una dintre ideogramele afişate. Acesta este subiectul nostru. Cine vrea să-mi spună ce reprezintă?

— E viu sau mort? Întrebă un glas rece de femeie.

— Bună întrebare, Scully. Chris zâmbi larg. De ce întrebi?

Matthew o privi cu atenţie pe studentă. Scully începu să se foiască pe scaun.

— Pentru că, explică ea, dacă e decedat (oh, apropo, subiectul e bărbat), cauza morţii ar putea avea o componentă genetică.

Absolvenţii, dornici să-şi dovedească valoarea, începură să arunce nume de boli genetice rare şi letale mai repede decât le puteam nota pe laptopurile lor.

— Bine, bine! Chris ridică o mână. Nu mai e loc de zebre în grădina noastră zoologică. Inapoi la noţiunile de bază, vă rog!

Lui Matthew îi jucau ochii de amuzament. L-am privit nedumerită, şi el mă lămuri.

— Studenţii au tendinţa de a se repezi la explicaţiile mai exotice în locul celor evidente. De exemplu, cred că un pacient suferă de sindrom respirator acut sever, nu de o banală răceală. Noi le spunem „zebre", pentru că e ca şi cum ar auzi tropot de copite şi ar trage concluzia că

sunt zebre, nu cai.

— Mersi.

Intre porecle şi viaţa din junglă, era de înţeles că mă simţeam dezorientată.

— Nu mai încercaţi să vă impresionaţi unul pe altul şi uitaţi-vă la ecran! Ce vedeţi? Întrebă Chris, punând capăt competiţiei ce se înteţea.

— E un bărbat, spuse un tânăr cu aer amărât, ce purta papion şi folosea un tradiţional carnet de notiţe în locul unui computer.

Puşcă şi Mensură îşi dădură ochii peste cap unul către celălalt şi clătinară din capete.

— Scully deja a dedus asta. Chris îşi privi nervos echipa. Pocni din degete. *Nu* mă faceţi de râs în faţa Universităţii Oxford sau o să trageţi cu toţii de fiare laolaltă cu mine întreaga lună septembrie.

Toată lumea gemu. Forma fizică a lui Chris era legendară, ca şi obiceiul lui de a-şi purta vechea jachetă de fotbalist de la Harvard ori de câte ori Yale avea câte un meci. Era singurul profesor huiduit public — şi în mod repetat — în timpul orelor.

— Orice ar fi, om nu e, spuse Jonathan. Are douăzeci şi patru de perechi de cromozomi.

Chris se uită la ceas.

— Patru minute şi jumătate. Cu două mai mult decât credeam eu că o să dureze, dar mult mai repede decât se aştepta domnul profesor Clairmont.

— *Touche,* domnule profesor, zise calm Matthew.

Echipa lui Chris se uita pe furiş la soţul meu, încercând încă să-şi dea seama ce căuta un profesor de la Oxford într-un laborator al Universităţii Yale.

— Staţi aşa! Orezul are douăzeci şi patru de cromozomi. Studiem *orezul?* Întrebă o tânără pe care o văzusem luând cina la colegiul Branford.

— Sigur că nu studiem orezul, replică exasperat Chris. De când face orezul sex, Otravă?

Ea trebuia să fie proprietara chiuvetei cu etichetă specială.

— Cimpanzei?

Tânărul care făcuse sugestia arăta bine, într-un fel studios, cu cămaşa lui albastră şi părul castaniu ondulat.

Chris încercui una dintre ideogramele din partea de sus a imaginii cu o carioca roşie.

— Arată ăsta ca un cromozom 2A pentru un cimpanzeu?

— Nu, răspunse pleoştit tânărul. Braţul de sus e prea lung. Arată ca un cromozom 2 uman.

— E un cromozom 2 uman.

Chris şterse însemnul făcut cu carioca şi începu să numere ideogramele. Când ajunse la cea de -a douăzeci şi patra, o încercui.

— Pe asta ne vom axa de -a lungul semestrului. Cromozomul 24, cunoscut de acum înainte drept CC, ca să nu-i apuce pandaliile pe cei din echipa de cercetare din Osborn, care studiază orezul modificat genetic. Avem multă treabă de făcut. ADN-ul a fost secvenţializat, dar s-au identificat foarte puţine dintre funcţiile genelor.

— Câte perechi de bază? Întrebă Puşcă.

— Undeva în jur de patruzeci de milioane, răspunse Chris.

— Slavă Domnului! Murmură Puşcă, uitându-se drept la Matthew.

Mie mi se păreau îngrozitor de multe, dar mă bucuram să-l văd mulţumit.

— De la ce vine CC? Întrebă o asiatică minionă.

— Inainte de a răspunde la această întrebare, vreau să vă reamintesc că toţi cei de faţă i-au dat Tinei un acord semnat de păstrare a confidenţialităţii, zise Chris.

— Lucrăm la ceva din care va rezulta un patent? Un absolvent îşi frecă mâinile de încântare. Excelent!

— Lucrăm la un proiect de cercetare foarte sensibil, complet confidenţial, cu vaste implicaţii. Cele ce se vor petrece în laboratorul acesta aici vor rămâne. Nu sporovăiţi cu prietenii! Nu le spuneţi părinţilor! Nu vă lăudaţi în bibliotecă! Dacă ai vorbit, ai plecat. S-a înţeles?

Câţiva dădură din cap.

— Fără laptopuri personale, fără telefoane mobile, fără fotografii. Un singur terminal din laborator va avea acces la internet, dar numai Mensură, Puşcă şi Sherlock vor deţine codul de acces, continuă Chris, arătând spre cercetători. Vom păstra notiţele de laborator ca pe vremuri, scrise de mână pe hârtie, şi toate i le veţi preda lui Mensură înainte de a pleca. Celor care aţi uitat cum se foloseşte un stilou, Oase o să vă facă o demonstraţie.

Oase, tânărul cel amărât cu carnetul de notiţe, avea un aer plin de sine. Fără prea mare tragere de inimă, studenţii se despărţiră de mobilele lor, aşezându-le într-o găleată din plastic pe care Mensură o plimbă prin toată încăperea. Intre timp, Puşcă strânse laptopurile şi le încuie într-un dulap. Odată golit laboratorul de aparatura electronică de contrabandă, Chris continuă.

— Când, în cele din urmă, ne vom hotărî să ne publicăm descoperirile — şi, da, domnule profesor, într-o bună zi ele vor fi publicate, căci cu asta se ocupă oamenii de ştiinţă, zise Chris, uitându-se cu atenţie la Matthew —, nici unul dintre voi nu va mai trebui să-şi facă vreodată griji în privinţa carierei.

Camera se umplu de zâmbete.

— CC vine de la „cromozomul creaturii”.

Feţele înainte zâmbitoare se goliră de orice expresie.

— C-c-creatură? Întrebă Oase.

— V-am spus eu că există extratereştri! Zise un bărbat aşezat lângă Otravă.

— Nu e din cosmos, Mulder, interveni Chris.

— Bună poreclă! I-am spus lui Matthew, care părea nedumerit.[44]

La urma urmei, soţul meu nu avea televizor.

— îţi explic eu mai târziu de ce.

— E un om-lup? Întrebă cu speranţă în glas Mulder.

Matthew se încruntă.

— Gata cu ghicitul! Zise în grabă Chris. OK, echipă. Mâinile sus dacă sunteţi demoni!

Lui Matthew îi căzu falca.

— Ce faci? I-am şoptit prietenului meu.

— Cercetări, îmi răspunse el, rotindu-şi privirea prin cameră.

După câteva clipe de tăcere uluită, Chris pocni din degete.

— Haideţi! Nu fiţi timizi!

Asiatica ridică mâna. La fel făcu şi un tânăr pe care părul roşcat şi gâtul lung îl făceau să semene cu o girafă.

— Ar fi trebuit să bănuiesc că e vorba despre Game Boy şi Xbox, murmură Chris. Altcineva?

— Margareta, zise femeia, arătând către o ființă cu ochi visători, îmbrăcată în haine colorate în alb și galben strălucitor, care fredona o melodie și se uita pe fereastră.

— Ești sigură, Game Boy? Lui Chris parcă nu-i venea să creadă. E așa de. Ăăm, organizată. Și precisă. Nu seamănă deloc cu tine și cu Xbox.

— Margareta nu știe încă, șopti Game Boy, încruntându-se cu îngrijorare, așa că fii blând cu ea! Chiar poți s-o iei razna când afli ce ești de fapt.

— E de înțeles, spuse Chris.

— Ce e un demon? Întrebă Scully.

— Un foarte prețios membru al acestei echipe de cercetare, care nu se lasă îngrădit de tiparele gândirii.

Răspunsul prietenului meu fu iute ca fulgerul. Pușcă strânse din buze amuzat.

— Oh! Replică încet Scully.

— Atunci și eu trebuie să fiu demon, pretinse Oase.

— Ai vrea tu! Murmură Game Boy.

Matthew își înăbuși un zâmbet.

— Uau! Demoni! Știam eu că Yale e o alegere mai bună decât Johns Hopkins, zise Mulder. Acela e ADN-ul lui Xbox.

Xbox se uită la Matthew, ca și cum i-ar fi adresat o rugăminte tăcută. Margareta se oprise din fredonat și acum urmărea cu precauție conversația.

Eu, Matthew și Pușcă eram adulții în situația de față. Sarcina de a le povesti oamenilor despre existența ființelor supranaturale n-ar fi trebuit lăsată în seama studenților. Am deschis gura pentru a răspunde, însă Matthew îmi puse o mână pe umăr.

— Nu e ADN-ul colegului vostru, zise el. E al meu.

— Și dumneavoastră sunteți demon?

Mulder îl privi cu interes pe soțul meu.

— Nu, eu sunt vampir.

Matthew făcu un pas în față și i se alătură lui Chris în lumina retroproiectorului.

— Și, înainte să mă întrebați, pot să ies afară în timpul zilei și părul nu-mi ia foc de la lumina soarelui. Sunt catolic și am o cruciuliță. Când dorm, ceea ce nu se întâmplă foarte des, prefer un pat unui sicriu. Dacă ați încerca să mă înjunghiați cu un țăruș, probabil că lemnul s-ar transforma în așchii înainte de a-mi străpunge pielea. Își dezveli dinții. N-am nici colți. Și încă un lucru: nu sclipesc, nici n-am sclipit vreodată.

Chipul lui Matthew se întunecă pentru a sublinia ideea.

Fusesem mândră de soțul meu de multe ori până atunci. Îl văzusem înfruntând o regină, un împărat răzgâiat și pe propriul său tată înspăimântător. Curajul lui, manifestat fie în lupta cu sabia, fie în bătăliile cu propriii demoni, mergea până în pânzele albe. Dar nimic nu se compara cu felul în care m-am simțit când l-am văzut stând în fața unui grup de studenți și colegi oameni de știință, recunoscându-și identitatea.

— Câți ani aveți? Întrebă Mulder cu răsuflarea tăiată.

La fel ca tizul său, tânărul credea cu adevărat în toate lucrurile stranii și miraculoase.

— Treizeci și șapte.

I-am auzit pe câțiva scoțând exclamații de dezamăgire. Lui Matthew i se făcu milă de ei.

— Plus, minus cam o mie cinci sute.

— Sfinte Sisoe! Turui Scully, arătând ca şi cum lumea ei raţională tocmai fusese întoarsă pe dos. Asta înseamnă mai bătrân ca bătrâneţea. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că există un vampir la Yale!

— E clar că n-ai fost niciodată la catedra de astronomie, zise Game Boy. Acolo există patru vampiri în corpul didactic. Iar profesoara aceea nouă de economie, femeia pe care au angajat-o de la MIT, e cu siguranţă vampir. Se zvoneşte că sunt câţiva şi la catedra de chimie, dar stau numai între ei.

— Sunt şi vrăjitoare la Yale. Vorbisem cu glas scăzut şi îi evitam privirea lui Puşcă. Trăim printre oameni de mii de ani. Cu siguranţă veţi voi să studiaţi cromozomii tuturor celor trei feluri de creaturi, nu-i aşa, domnule profesor?

— Aşa e. Zâmbetul lui Chris fu lent şi izvorât din inimă. Vă oferiţi ADN-ul, doamnă profesor?

— Hai să luăm cromozomii creaturilor pe rând!

Matthew îi aruncă lui Chris o privire în chip de avertisment. O fi fost el dispus să-i lase pe studenţi să chibzuiască la informaţiile *lui* genetice, dar încă nu era convins să-i lase să-şi vâre nasul în ale mele.

Jonathan mă măsură din priviri.

— Aşadar, vrăjitoarele sunt cele care sclipesc.

— De fapt, e mai mult o aură, am spus eu. Nu toate vrăjitoarele o au. Cred că eu sunt una dintre cele norocoase.

Rostind vorbele, mă simţeam eliberată, iar când am văzut că nimeni nu o ia la goană din încăpere ţipând, mă inundă un val de uşurare şi speranţă. Simţeam în plus un imbold nebunesc de a râde prosteşte.

— Luminile, vă rog! Spuse Chris.

Becurile se aprinseră treptat.

— Spuneai că o să lucrăm la mai multe proiecte, îi dădu ghes Mensură.

— Veţi analiza şi asta.

Am băgat mâna în geantă şi am scos un dosar mare, din hârtie bej. Era întărit cu inserţii de carton, încât conţinutul să nu se îndoaie sau să se deterioreze. Am desfăcut sforile şi am scos pagina din *Cartea vieţii.* Ilustraţia viu colorată ce reprezenta soarele şi luna sclipea în lumina neoanelor din laborator. Cineva fluieră. Puşcă îşi îndreptă spatele, cu ochii aţintiţi asupra paginii.

— Hei, aia e nunta chimică dintre mercur şi sulf! Zise Jonathan. Îmi amintesc că am văzut aşa ceva la cursuri, doamnă profesoară.

Am dat din cap către fostul meu student.

— Aia n-ar trebui sa fie în Biblioteca Beinecke? Îl întrebă Puşcă pe Matthew. Sau altundeva, la loc sigur?

Accentul pe care îl pusese pe cuvântul „sigur" fusese atât de subtil, încât am crezut că mi se păruse. Expresia de pe chipul lui Matthew îmi dădu de înţeles că nu era aşa.

— Fără îndoială aici e la loc sigur, nu, Richard?

Prinţul-asasin se vădea din nou în surâsul soţului meu. Mă deranja să-l văd în ipostaza asta letală printre flacoane şi eprubete.

— Ce-a trebui să facem cu ea? Întrebă Mulder, vădit curios.

— Să-i analizaţi ADN-ul, am răspuns. Anluminura a fost făcută pe piele. Aş vrea să ştiu cât de

veche e pielea şi de la ce tip de fiinţă provine.

— Tocmai am citit despre genul ăsta de cercetări, spuse Jonathan. Se fac analize de ADN mitocondrial pe cărţile medievale. Oamenii de ştiinţă speră că îi vor ajuta să le dateze şi să stabilească unde au fost create.

ADN-ul mitocondrial înregistra caracteristicile moştenite de un organism de la strămoşii săi pe linie maternă.

— Poate pui deoparte articolele acelea şi pentru colegii tăi, în caz că nu sunt la fel de citiţi ca tine. Matthew părea mulţumit de faptul că Jonathan era la zi cu literatura de specialitate. Dar vom extrage şi ADN nuclear, nu doar mitocondrial.

— Imposibil! Protestă Puşcă. Pergamentul a fost supus unui procedeu chimic pentru ca pielea să fie transformată într-o suprafaţă pe care să se poată scrie. Atât vechimea, cât şi schimbările prin care a trecut în timpul fabricării pergamentului trebuie să fi afectat ADN-ul, asta dacă poţi măcar să extragi suficient ca să-l analizezi.

— E greu, dar nu imposibil, îl corectă Matthew. Am lucrat mult cu ADN vechi, fragil şi deteriorat. Metodele mele ar trebui să funcţioneze şi în cazul acestei mostre.

In toată încăperea se iviră priviri entuziasmate, pe măsură ce implicaţiile celor două proiecte de cercetare îşi croiau drum în minţile studenţilor. Amândouă reprezentau genul de lucrări la care orice om de ştiinţă ar fi sperat să participe, indiferent în ce etapă a carierei lor s-ar fi aflat.

— Dumneavoastră nu credeţi că nişte vaci sau capre şi-au pus fundul la bătaie pentru pagina aceea, nu-i aşa, doamnă Bishop?

Vocea jenată a lui Mensură reduse camera la tăcere.

— Nu. Cred că e vorba de un demon, un om, un vampir ori o vrăjitoare.

Eram relativ sigură că pielea nu-i aparţinuse unui om, dar nu puteam exclude complet ipoteza.

— Un om?

Scully făcu ochii mari la gândul ăsta. Ideea însă că alte fiinţe fuseseră jupuite pentru a se face o carte nu părea s-o alarmeze.

— Arta legătoriei antropodermice, şopti Mulder. Eu credeam că e un mit.

— Tehnic vorbind, nu e legătorie antropodermică, am spus. Cartea din care provine această pagină n-a fost doar legată în rămăşiţele unor fiinţe, a fost creată cu totul numai din ele.

— De ce? Întrebă Oase.

— De ce nu? Replică enigmatic Margareta. Vremurile deznădăjduite cer măsuri deznădăjduite.

— Hai să nu punem carul în faţa boilor! Zise Matthew, luându-mi pagina dintre degete. Suntem oameni de ştiinţă. „De ce”-urile vin înaintea „ce”-urilor.

— Cred că e destul pe ziua de azi, spuse Chris. Toţi păreţi a avea nevoie de o pauză.

— Eu am nevoie de o bere, murmură Jonathan.

— E cam devreme, dar înţeleg perfect. Ţineţi minte: aţi vorbit, aţi plecat, rosti Chris cu asprime. Asta înseamnă că nici nu discutaţi între voi afară din clădire. Nu vreau să tragă careva cu urechea.

— Dacă cineva ne-ar auzi vorbind despre vrăjitoare şi vampiri, ar crede doar că jucăm jocuri video, spuse Xbox.

Game Boy dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Nu. Discutaţi! Repetă Chris.

Uşa se deschise cu un vâjâit. În laborator intră o femeie măruntă, purtând o fustă mini de culoare mov, cizme roşii şi un tricou negru pe care scria: DAŢI-VĂ LA O PARTE — O SĂ încerc UN EXPERIMENT ŞTIINŢIFIC.

Sosise Miriam Shephard.

— Tu cine eşti? Întrebă Chris.

— Cel mai negru coşmar al tău. Şi noul manager al laboratorului. Salut, Diana! Miriam arătă spre cutia cu suc. A cui e aia?

— A mea, răspunse Chris.

— Fără mâncare ori băutură în laborator! Lucru de două ori mai valabil pentru tine, Roberts, spuse Miriam, întinzând degetul în direcţia prietenului meu.

— Cei de la resurse umane nu mi-au spus că trimit un candidat, zise încurcată Mensură.

— Eu nu sunt candidat. Am completat formularele azi-dimineaţă, am fost angajată şi mi-am primit plăcuţele de identificare.

Miriam îşi ridică legitimaţia, care era, aşa cum cerea regulamentul, atârnată de un şnur.

— Dar ar fi trebuit să te intervievez. Începu Chris. Cine ai zis că eşti?

— Miriam Shephard. Iar cei de la Resurse Umane au renunţat la interviu după ce le-am arătat chestia asta. Miriam îşi scoase telefonul mobil de la curea. Citez: „Mişcă-ţi fundul în laboratorul meu la ora nouă dimineaţa şi fii gata ca în două ore să-mi explici ce greşeli am făcut! Fără scuze“.

Miriam scoase două foi de hârtie din geanta ei, plină cu laptopuri şi dosare.

— Cine-i Tina?

— Eu. O tânără zâmbitoare făcu un pas în faţă. Bună ziua!

— Salut! Am primit de la tine certificatul de angajare sau formularul de renunţare la asigurarea medicală, sau ceva. Iar asta este mustrarea oficială primită de Roberts pentru mesajul lui necuviincios. Pune-o la dosar!

Miriam întinse hârtiile. Îşi luă geanta de pe umăr şi i-o aruncă lui Matthew.

— Ţi-am adus tot ce mi-ai cerut, Matthew.

Tot laboratorul urmări cu gura căscată cum geanta zboară prin aer. Soţul meu o prinse fără a strica nici măcar un laptop, iar Chris privi braţul femeii-vampir cu vădită admiraţie.

— Mulţumesc, Miriam, murmură Matthew. Sper că ai avut parte de o călătorie fără incidente.

Tonul vocii lui şi cuvintele alese erau formale, dar el n-avea cum să-şi ascundă uşurarea de a o vedea.

— Sunt aici, nu-i aşa? Spuse ea cu glas muşcător. Miriam scoase încă o hârtie din buzunarul de la spate al fustei mini. După ce o studie, ridică privirea. Care dintre voi e Mensură?

— Aici.

Tânăra se îndreptă către Miriam cu mâna întinsă.

— Joy Connelly.

— Oh! Scuze! N-am decât o listă ridicolă cu porecle scoase din scursura culturii populare, alături de nişte acronime. Miriam îi strânse mâna lui Mensură, scoase un stilou din cizmă şi tăie ceva de pe hârtie. Apoi scrijeli câteva cuvinte alături. Îmi pare bine să te cunosc. Îmi plac lucrările tale despre ARN. Nişte chestii temeinice. De mare ajutor. Hai să bem o cafea şi să ne

dăm seama ce trebuie făcut pentru a pune la punct chestia asta.

— E ceva de mers până la cea mai apropiată cafea decentă, zise Mensură pe un ton de scuză.

— Inacceptabil! Miriam îşi mai notă ceva pe foaia ei. Ne trebuie o cafenea la subsol cât mai repede. Am făcut un tur al clădirii în timp ce veneam încoace şi acum spaţiul ăla e irosit.

— Să vin cu voi? Întrebă Chris, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu acum, îi răspunse Miriam. Cu siguranţă ai altceva mai important de făcut. Mă întorc la ora unu. Atunci vreau să mă văd cu. Se opri şi cercetă lista. Sherlock, Game Boy şi Scully.

— Cum rămâne cu mine, Miriam? Întrebă Puşcă.

— Noi doi o să facem schimb de noutăţi mai târziu, Richard. E plăcut să văd o faţă cunoscută. Coborî ochii spre lista ei. Ţie cum îţi spune Roberts?

— Puşcă.

Buzele lui Richard tresăriră.

— Sper că datorită vitezei cu care secvenţializezi, nu pentru că te-ai apucat să vânezi precum oamenii. Miriam miji ochii. Ce facem noi aici o să fie o problemă, Richard?

— Nu-mi pot închipui de ce ar fi, răspunse bărbatul, ridicând uşor din umeri. Congregaţia şi preocupările ei depăşesc cu mult fişa postului meu.

— Bun. Miriam îşi studie cu o curiozitate făţişă noii pupili. Ei bine? Ce mai aşteptaţi? Dacă vreţi ceva de făcut, puteţi oricând să prelucraţi nişte geluri. Sau să despachetaţi cutiile cu echipamente. Sunt destule stivuite pe coridor.

Toţi cei din laborator se risipiră.

— Mă gândeam eu! Miriam îi zâmbi lui Chris. Acesta părea nervos. Cât despre tine, Roberts, te aştept la ora două. Trebuie să discutăm despre articolul tău. Şi să trecem în revistă protocoalele tale. După aceea, poţi să mă scoţi la cină. Intr-un local drăguţ, cu fripturi şi un meniu bun de vinuri.

Chris avea un aer buimac, dar dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Puteţi să ne lăsaţi o clipă? I-am întrebat pe el şi pe Mensură.

Cei doi se dădură deoparte, Mensură cu un zâmbet de la o ureche la alta, Chris ciupindu-se de rădăcina nasului. Matthew veni lângă noi.

— Arăţi surprinzător de bine pentru cineva care a făcut o călătorie dus-întors până în secolul al XVI-lea, Matthew. Iar Diana e evident *enceinte,* zise Miriam, folosind cuvântul francez pentru „însărcinată".

— Mersi. Stai acasă la Marcus? Întrebă soţul meu.

— în monstruozitatea aia de pe Orange Street? Nici o şansă! E aşezată convenabil, dar îmi dă fiori pe şira spinării. Miriam se cutremură. Prea mult mahon.

— Eşti bine-venită să locuieşti cu noi pe Court Street, m-am oferit eu. Avem un dormitor liber la etajul al treilea. O să ai intimitate.

— Mersi, dar stau după colţ. În apartamentul lui Gallowglass, răspunse Miriam.

— Care apartament? Se încruntă Matthew.

— Cel pe care l-a cumpărat în Wooster Square. Într-o biserică transformată. E foarte simpatic. Un pic cam prea danez din punctul de vedere al decorului, dar preferabil perioadei sumbre şi întunecate a lui Marcus. Miriam se uită cu atenţie la Matthew. Gallowglass ţi-a spus că vine cu mine?

— Nu, nu mi-a spus.

Soţul meu îşi trecu degetele prin păr. Ştiam exact cum se simţea: familia de Clermont devenise ultraprotectoare. Numai că acum nu mă ocroteau doar pe mine. Îl ocroteau şi pe Matthew.

CAPITOLUL 16

— Mă tem că am veşti proaste.

Buzele lui Lucy Meriweather se curbară într-o grimasă plină de înţelegere. Era una dintre bibliotecarele de la Bodleiană şi mă ajuta de ani de zile, atât în propriile mele cercetări, cât şi atunci când îmi aduceam studenţii în bibliotecă pentru a folosi cărţile rare de acolo.

— Dacă vrei să te uiţi la manuscrisul 408, ar trebui să mergi într-o cameră separată împreună cu un custode. Şi există o limită de o jumătate de oră. Nu te lasă să stai cu el în sala de lectură.

— Treizeci de minute? Cu un custode?

Mă uimeau restricţiile, după ce petrecusem ultimele zece luni cu Matthew, care nu dădea niciodată atenţie regulilor şi reglementărilor.

— Sunt profesor la Yale. De ce trebuie să mă dădăcească un custode?

— Astea sunt regulile pentru toată lumea, chiar şi pentru corpul nostru didactic. Întreaga lucrare *există* on-line, îmi aminti Lucy.

Dar o imagine computerizată, indiferent la ce rezoluţie, nu avea să-mi ofere informaţiile care îmi trebuiau. Ultima oară văzusem *Manuscrisul Voynich* (devenit acum *MS408* din Biblioteca Beinecke) în anul 1591, când Matthew dusese cartea din biblioteca doctorului Dee la curtea împăratului Rudolf, la Praga, sperând că o va putea schimba cu *Cartea vieţii.* Acum nădăjduiam ca volumul să dezvăluie ce ar fi putut face Edward Kelley cu paginile care lip seau din *Ashmole 782.*

Încă de când eram în Madison, începusem să caut indicii cu privire la locul în care s-ar afla. Una dintre foile lipsă avea pe ea o imagine cu două creaturi solzoase, cu cozi lungi, care sângerau într-un vas rotund. Cealaltă imagine era o splendidă reprezentare a unui copac. Ramurile lui purtau un amestec imposibil de flori, fructe şi frunze, iar trunchiul era format din siluete omeneşti chircite de durere. Sperasem că localizarea celor două file va fi destul de simplă în epoca internetului şi a imaginilor digitalizate. Până atunci nu fusese aşa.

— Poate dacă ai reuşi să explici de ce trebuie să vezi cartea în forma ei fizică. Spuse Lucy, lăsând fraza neterminată.

Dar cum aş fi putut să-i mărturisesc că-mi trebuie volumul pentru a-mi putea folosi magia asupra lui?

Eram în Biblioteca Beinecke, pentru Dumnezeu! Dacă ar fi aflat cineva, asta mi-ar fi distrus cariera.

— O să mă uit mâine la *Voynich.*

Până atunci nădăjduiam să am un alt plan, de vreme ce nu puteam să chem cartea umbrelor ce-i aparţinuse mamei şi să născocesc vrăji noi de faţă cu un curator. Se dovedea a fi lucru greu să împac latura mea vrăjitorească şi pe cea ştiinţifică.

— Au sosit celelalte cărţi pe care le-am cerut?

— Au sosit.

Lucy ridică din sprâncene şi îmi împinse pe masă colecţia de cărţi medievale despre magie,

plus câteva dintre primele cărţi tipărite.

— îţi schimbi domeniul de cercetare?

În strădania de a fi pregătită pentru orice eventualitate magică atunci când în sfârşit avea să vină momentul de a rechema *Ashmole 782* şi de a o reîntregi cu paginile dispărute, cerusem câteva volume care ar fi putut să mă inspire să ţes noi vrăji în domeniul magiei superioare. Deşi cartea mamei era o resursă preţioasă, ştiam din proprie experienţă cât de mult regresaseră vrăjitoarele moderne în comparaţie cu cele din trecut.

— Alchimia şi magia nu sunt complet diferite, i-am spus lui Lucy pe un ton defensiv.

Sarah şi Em încercaseră ani întregi să mă facă să înţeleg lucrul ăsta. În sfârşit, le credeam.

Odată instalată în sala de lectură, manuscrisele magice se dovediră fascinante, aşa cum sperasem că vor fi, cu sigilii care îmi aminteau de nodurile unei ţesătoare şi cu o *grimoarie* precisă, puternică. Însă cărţile despre meşteşugul vrăjitoresc ce datau din prima parte a perioadei moderne — majoritatea cunoscute mie doar după titlu şi reputaţie — erau îngrozitoare. Fiecare deborda de ură împotriva vrăjitoarelor şi a oricărei fiinţe rebele, care era altfel sau care refuza să se conformeze aşteptărilor societăţii.

Câteva ore mai târziu, încă fierbând din pricina insistenţelor vitriolante ale lui Jean Bodin[45] că orice idee mârşavă despre vrăjitoare şi faptele lor malefice era perfect îndreptăţită, i-am înapoiat lui Lucy cărţile şi manuscrisele, apoi am făcut o programare pentru a doua zi, la ora nouă dimineaţa, când urma să văd *Manuscrisul Voynich* în prezenţa custodelui-şef.

Am urcat treptele până la nivelul principal al clădirii. Aici, cărţi închise în cutii de sticlă formau coloana vertebrală a Bibliotecii Beinecke, nucleul de cunoştinţe şi idei în jurul căruia era construită colecţia. Şiruri după şiruri de lucrări rare stăteau aşezate pe rafturi, scăldate în lumină. Era o privelişte care îmi tăia răsuflarea, amintindu-mi de ţelul meu ca istoric: acela de a descoperi adevăruri uitate, ascunse în volume vechi şi prăfuite.

Matthew mă aştepta afară. Stătea sprijinit de zidul scund ce dădea spre grădina cu sculpturi despuiate a bibliotecii, cu picioarele încrucişate în dreptul gleznelor, trecându-şi în revistă mesajele din telefonul mobil. Simţindu-mi prezenţa, ridică privirea şi-mi zâmbi.

Nici o fiinţă vie n-ar fi putut rezista unui asemenea surâs ori căutăturii concentrate din ochii aceia verzi-cenuşii.

— Cum ţi-a mers azi? Mă întrebă el cu un sărut.

Il rugasem să nu-mi trimită mesaje fără încetare şi fusese neobişnuit de cooperant. Drept rezultat, chiar nu ştia cum îmi mersese.

— A fost puţin frustrant. Presupun că e normal ca abilităţile mele de cercetător să fi ruginit puţin după atâtea luni. In plus (am coborât vocea), mi se pare că toate cărţile au un aspect ciudat. Sunt atât de vechi şi de uzate în comparaţie cu felul în care arătau în secolul al XVI-lea!

Matthew îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— La asta nu mă gândisem. Şi mediul înconjurător ţi s-a schimbat de când ai lucrat ultima oară cu alchimia, în castelul Baynard. Se uită peste umăr la clădirea Bibliotecii Beinecke. Ştiu că e o comoară arhitectonică, dar mie tot mi se pare că seamănă cu o tăviţă pentru cuburi de gheaţă.

— Aşa e, am încuviinţat zâmbind. Presupun că, dacă ai fi construit-o tu, Beinecke ar fi arătat ca o fortăreaţă normandă sau ca un schit românesc.

— Mă gândeam la ceva gotic — mult mai modern, mă tachină Matthew. Eşti pregătită să

mergem acasă?

— Mai mult decât pregătită, am răspuns, vrând să-mi mut gândul de la Jean Bodin.

Matthew arătă spre geanta mea.

— Imi dai voie?

De obicei nu-mi cerea permisiunea. Incerca să nu mă sufoce, aşa cum se străduia să-ţi ţină în frâu pornirile peste măsură de protectoare. L-am răsplătit cu un zâmbet şi i-am întins geanta fără nici o vorbă.

— Unde-i Roger? Am intrebat-o pe Lucy, uitându-ma la ceas.

Mi se acordaseră exact treizeci de minute ca să studiez *Manuscrisul*

Voynich, iar custodele nu se zărea pe nicăieri.

— Roger a sunat şi a anunţat că e bolnav, aşa cum face întotdeauna în prima zi de cursuri. Detestă isteria şi faptul că toţi bobocii cer îndrumări. Ai rămas cu mine.

Lucy luă cutia în care se afla *Beinecke MS 408.*

— Sună bine.

Am încercat să-mi ascund entuziasmul din voce. Putea să fie exact şansa de care aveam nevoie.

Lucy mă conduse într-o încăpere mică, separată, cu ferestre ce dădeau spre camera de lectură, cu lumină slabă şi un suport uzat din material spongios. Camerele de supraveghere instalate în partea de sus a zidurilor ar fi descurajat orice cititor să fure ori să deterioreze vreuna dintre nepreţuitele cărţi ale Bibliotecii Beinecke.

— O să pornesc ceasul abia după ce despachetezi volumul.

Lucy îmi întinse manuscrisul închis în cutie. Era singurul lucru pe care îl adusese cu sine. N-avea la ea nici o hârtie, nimic de citit, nici măcar un telefon mobil care să-i distragă atenţia de la sarcina de a mă monitoriza.

Deşi în mod normal deschideam repede manuscrisele pentru a mă uita la imagini, cu *Voynich* voiam să lucrez pe îndelete. Mi-am trecut printre degete învelitoarea lui din hârtie velină, echivalentul modern al coperţii cartonate. Imaginile îmi năvăliră în minte, şi atingerea mea de vrăjitoare îmi dezvălui că actuala copertă fusese adăugată la câteva secole după scrierea cărţii şi la cel puţin cincizeci de ani după ce eu o ţinusem în mâini în biblioteca lui Dee. Când am atins cotorul, am zărit chipul legătorului şi tunsoarea lui după moda secolului al XVII-lea.

Am aşezat cu grijă volumul pe suportul din material spongios şi l-am deschis. Mi-am lăsat nasul în jos până când practic am atins prima pagină pătată.

— Ce faci, Diana? Îl miroşi?

Lucy râse uşor.

— La drept vorbind, chiar asta fac.

Dacă voiam ca Lucy să dea curs ciudatelor mele cereri din această dimineaţă, trebuia să fiu cât mai sinceră cu putinţă. Vădit curioasă, bibliotecara ocoli masa. Adulmecă şi ea bine volumul *Voynich.*

— Mie îmi miroase ca un manuscris obişnuit. Multe stricăciuni provocate de viermi.

Îşi lăsă în jos ochelarii de citit şi se uită cu mai multă atenţie.

— în secolul al XVII-lea, Robert Hooke a examinat viermii cărţilor la microscop şi i-a numit „dinţii timpului“. Uitându-mă la prima pagină a cărţii, înţelegeam de ce. Colţul drept de sus şi

marginea de jos erau presărate cu găurele, şi amândouă fuseseră pătate. Cred că au fost atrase de grăsimile lăsate de degetele cititorilor pe pergament.

— Ce te face să spui asta? Întrebă Lucy.

Era exact reacţia pe care speram s-o aibă.

— Stricăciunile sunt mai numeroase acolo unde un cititor ar atinge pagina ca s-o întoarcă.

Mi-am aşezat degetul pe colţul foii, ca şi cum aş fi arătat ceva. Scurtul contact declanşă o altă explozie de chipuri ce se topeau unele în altele: expresia lacomă a împăratului Rudolf, o serie de bărbaţi necunoscuţi îmbrăcaţi în haine specifice diverselor perioade, doi dintre ei preoţi, o femeie care lua cu grijă notiţe, o alta care împacheta cărţi într-o cutie. Şi demonul Edward Kelley, îndesând pe furiş ceva în coperta *Manuscrisului Voynich.*

— Foarte uzată e şi marginea de jos, cea care s-ar lipi de corp dacă ai duce volumul în braţe.

Neştiind nimic despre imaginile care mi se perindau prin faţa celui de-al treilea ochi de vrăjitoare, Lucy se uită cu atenţie la pagină.

— Hainele de pe vremea aceea erau probabil destul de unsuroase. Majoritatea oamenilor se îmbrăcau în lână, nu-i aşa?

— Lână şi mătase.

Am stat pe gânduri, apoi m-am hotărât să risc totul: permisul de bibliotecă, reputaţia mea, poate chiar şi slujba.

— Pot să-ţi cer o favoare, Lucy?

Ea mă privi cu precauţie.

— Vreau să-mi lip esc palma de pagină. Doar pentru o clipă.

M-am uitat cu atenţie la ea pentru a-mi da seama dacă avea de gând să ceară ajutorul paznicilor.

— Nu poţi să atingi paginile, Diana. Ştii asta. Dacă te-aş lăsa, aş fi concediată.

Am încuviinţat printr-o mişcare a capului.

— Ştiu. Îmi pare rău că te pun într-o situaţie atât de dificilă.

— De ce ai nevoie s-o atingi? Întrebă Lucy după câteva clipe de tăcere, căci îi stârnisem curiozitatea.

— Am un al şaselea simţ când vine vorba de cărţi vechi. Uneori pot depista informaţii despre ele care nu sunt vizibile cu ochiul liber.

Replica suna mai ciudat decât mă aşteptasem.

— Eşti un soi de vrăjitoare a cărţilor?

Bibliotecara miji ochii.

— Exact asta sunt, am spus, râzând.

— Aş vrea să te ajut, Diana, dar suntem filmate, deşi nu se transmite şi sunetul, slavă Domnului! Tot ce se petrece în camera asta e înregistrat, şi cineva ar trebui să urmărească monitorul ori de câte ori încăperea e ocupată. Clătină din cap. E prea riscant.

— Dar dacă nimeni n-ar putea să vadă ce fac?

— Dacă opreşti camera sau pui gumă de mestecat pe lentile (şi, da, cineva a încercat asta) paza ajunge aici în cinci secunde, răspunse Lucy.

— N-aveam de gând să folosesc gumă de mestecat, ci ceva de genul ăsta.

M-am înconjurat cu obişnuita mea vrajă de deghizare. Ar fi făcut ca orice magie pe care o foloseam să devină aproape invizibilă. Apoi mi-am răsucit mâna dreaptă şi mi-am atins vârful

inelarului cu degetul mare, strângând firele verzi şi galbene care umpleau camera într-un mic ghem. Cele două culori s-au amestecat într-un galben-verzui nefiresc, bun pentru dezorientare şi vrăji înşelătoare. Plănuiam să leg firele în cel de-al cincilea nod, de vreme ce camerele video reprezentau fără îndoială o provocare. Imaginea celui de-al cincilea nod îmi ardea încheietura, aşteptând.

— Drăguţe tatuaje! Comentă Lucy, uitându-se la mâinile mele. De ce ai ales cerneala gri?

Gri? Când magia plutea în aer, mâinile mele căpătau toate culorile curcubeului. Probabil că vraja mea de deghizare funcţiona.

— Pentru că griul merge cu orice.

Era primul lucru care-mi trecuse prin minte.

— Oh! Bine te -ai gândit!

Părea încă intrigată. M-am întors la vraja mea. Avea nevoie de ceva negru în ea, pe lângă galben şi verde. Am înhăţat pe degetul mare firişoarele negre care mă înconjurau, apoi le-am făcut să alunece printr-o buclă formată de degetul mare al mâinii drepte şi de inelar. Rezultatul arăta ca o mudra[46] neortodoxă — una dintre poziţiile mâinii în yoga.

— Cu al cincilea nod ce-l voi făuri, vraja mea va înflori, am murmurat, vizualizând ţesătura completă cu cel de-al treilea ochi al meu. Impletitura de galben-verzui şi negru se legă într-un nod cu cinci încrucişări imposibil de desfăcut.

— Tu tocmai ai vrăjit *Manuscrisul Voynich?* Şopti alarmată Lucy.

— Sigur că nu!

După întâmplările prin care trecusem cu cărţile vrăjite, n-aş fi făcut cu nesocotinţă aşa ceva.

— Am vrăjit aerul din jurul lui.

Pentru a-i arăta lui Lucy ce voiam să spun, mi-am mişcat mâna deasupra primei pagini, rotind-o la vreo cinci centimetri distanţă de suprafaţa ei. Vraja făcea să pară că degetele mi se opriseră la marginea de jos a cărţii.

— Ăăm, Diana? Orice ai fi încercat să faci n-a funcţionat. Nu faci decât să atingi marginea paginii, aşa cum ar trebui, spuse Lucy.

— De fapt, mâna mea e aici.

Mi-am fluturat degetele, astfel încât să se ivească pe deasupra marginii de sus a volumului. Semăna puţin cu vechiul truc al magicienilor în care o femeie e aşezată într-o cutie, iar apoi cutia e tăiată în două cu fierăstrăul.

— încearcă! Nu atinge încă pagina, mişcă-ţi doar mâna astfel încât să acopere textul!

Mi-am retras palma pentru a-i face loc lui Lucy. Ea îmi urmă instrucţiunile şi îşi strecură degetele între Voynich şi vraja înşelătoare. Mâna păru a i se opri la marginea cărţii, dar, dacă te uitai cu atenţie, puteai vedea că antebraţul i se scurta. Femeia îşi retrase în grabă palma, de parcă ar fi atins o tigaie încinsă. Se întoarse şi se holbă la mine.

— Eşti o vrăjitoare! Lucy înghiţi în sec, apoi zâmbi. Ce uşurare! Întotdeauna am bănuit că ascunzi ceva şi mă temeam că ar putea fi vorba despre ceva dezagreabil. Sau chiar ilegal.

La fel ca şi Chris, nu părea câtuşi de puţin surprinsă să descopere că într-adevăr *există* vrăjitoare.

— Mă laşi să încalc regulile?

Am coborât ochii spre *Manuscrisul Voynich.*

— Numai dacă-mi spui ce afli. Afurisitul ăsta de manuscris e năpasta existenţei noastre.

Primim câte zece cereri pe zi de la indivizi care vor să-l vadă şi pe aproape toate le refuzăm. Lucy se întoarse la locul ei şi adoptă o poziţie atentă. Dar ai grijă! Dacă te vede cineva, pierzi dreptul de a folosi biblioteca. Şi cred că n-ai supravieţui dacă ţi s-ar interzice accesul în Beinecke.

Am tras adânc aer în piept şi m-am uitat în jos, la cartea deschisă. Cheia care îmi activa magia era curiozitatea, dar, dacă voiam ceva mai mult decât o paradă ameţitoare de chipuri, trebuia să formulez cu grijă o întrebare înainte de a-mi aşeza mâna peste pergament.

Eram mai sigură ca niciodată că *Manuscrisul Voynich* conţinea indicii importante în legătură cu *Cartea vieţii* şi cu paginile care lipseau din ea. Dar n-aveam decât o singură şansă de a le afla.

— Ce-a aşezat Edward Kelley în *Manuscrisul Voynich* şi ce s-a întâmplat cu lucrul acela? Am şoptit, după care am lăsat privirea în jos şi mi-am aşezat uşor mâna pe prima foaie a manuscrisului.

În faţa ochilor îmi apăru una dintre paginile care lipseau din *Cartea vieţii*: anluminura ce reprezenta copacul cu trunchiul format din siluete omeneşti contorsionate. Era cenuşiu şi fantomatic, suficient de transparent încât să pot zări prin el mâna mea şi scrisul de pe prima pagină a cărţii Voynich.

A doua pagină dispărută se ivi ca o umbră deasupra celei dintâi: doi dragoni care îşi vărsau sângele aşa încât să cadă într-un vas aflat sub ei.

O a treia pagină imaterială le acoperi pe primele două: anluminura ce înfăţişa nunta alchimică.

Pentru o clipă, straturile de text şi imagini rămaseră suprapuse deasupra pergamentului pătat al *Manuscrisului Voynich,* precum într-un palimpsest magic. Apoi nunta alchimică se topi, urmată de pictura care îi înfăţişa pe cei doi dragoni. Însă pagina cu copacul rămase.

Sperând că imaginea devenise reală, mi-am ridicat mâna de pe foaie şi am retras-o. Am strâns nodul aflat în inima vrăjii şi l-am împuns cu guma de la creionul meu, făcându-l temporar invizibil şi dezvăluind astfel volumul *Beinecke MS 408.* Mă cuprinse deznădejdea. Acolo nu era nici una dintre paginile lipsă din *Cartea vieţii.*

— Nu e ce te aşteptai să vezi?

Lucy mă privi cu înţelegere.

— Nu. Pe vremuri a fost ceva aici, câteva pagini dintr-un alt manuscris, dar au dispărut de mult.

M-am ciupit de rădăcina nasului.

— Poate că sunt menţionate în registrele de vânzare. Avem cutii întregi pline cu hârţoage legate de achiziţionarea *Manuscrisului Voynich.* Vrei să le vezi? Mă întrebă bibliotecara.

Datele privind vânzările de cărţi şi numele oamenilor care au participat la tranzacţii pot fi adunate într-o genealogie care să descrie istoria unui volum, din vechime până în prezent. În cazul acesta, ele puteau oferi indicii referitoare la cel care ar fi putut deţine cândva imaginea copacului şi pe a dragonului, pe care Kelley le îndepărtase din *Cartea vieţii.*

— Absolut! Am răspuns.

Lucy băgă în cutie *Manuscrisul Voynich* şi îl puse la loc în suportul lui încuiat. Se întoarse la scurt timp după aceea, aducând un cărucior încărcat cu dosare, cutii, diverse caiete de notiţe şi un tub.

— Aici e tot ce avem despre *Manuscrisul Voynich,* în toată ameţitoarea lui glorie. Cercetătorii au răscolit prin hârtiile astea de mii de ori, dar nimeni n-a căutat trei pagini lipsă dintr-un alt volum. Lucy se îndreptă către camera noastră separată. Haide! Te ajut eu să le sortezi pe toate.

Ne-au trebuit treizeci de minute doar ca să organizăm materialele pe masa cea lungă. Unele dintre ele n-aveau să fie de nici un folos: tubul şi albumul plin cu articole decupate din ziare, vechile fotocopii, prelegerile şi articolele scrise despre volum după achiziţionarea lui de către colecţionarul Wilfrid Voynich, în 1912. Asta însemna că tot mai rămâneau dosare pline cu corespondenţă, note scrise de mână şi un teanc de carneţele păstrate de soţia lui Wilfrid, Ethel.

— Uite o copie a analizei chimice a manuscrisului, informaţiile de catalog scoase la imprimantă şi o listă cu toţi cei cărora li s-a permis accesul la carte în ultimii trei ani. Lucy îmi întinse un morman de hârtii. Poţi să le păstrezi. Dar nu spune nimănui că ţi-am dat lista cu clienţii bibliotecii!

Matthew trebuia să parcurgă împreună cu mine analiza chimică. Se referea în întregime la cernelurile folosite în manuscris, un subiect care ne interesa pe amândoi. Lista cu persoanele care văzuseră manuscrisul era surprinzător de scurtă. Aproape nimeni nu mai apuca să se uite la el. Cei cărora li se îngăduise accesul erau în mare parte cadre universitare: un specialist în istoria ştiinţei de la Universitatea din California de Sud şi un altul de la Universitatea de Stat Fullerton din California, un matematician-criptograf de la Princeton, un altul din Australia. Băusem o cafea cu unul dintre vizitatori înainte de a pleca spre Oxford: un scriitor de ficţiune populară, interesat de alchimie. Dar un nume îmi sări în ochi.

Peter Knox văzuse *Manuscrisul Voynich* în mai anul trecut, înainte de moartea lui Emily.

— Ticălosul ăla!

Degetele începură să mă furnice, iar nodurile de pe încheieturi să-mi ardă pielea în chip de avertisment.

— S-a întâmplat ceva? Mă întrebă Lucy.

— Lista conţine un nume pe care nu mă aşteptam să-l văd.

— Ah! Un savant rival.

Femeia dădu din cap cu înţelepciune.

— Cred că i-ai putea spune şi aşa.

Dar neînţelegerile mele cu Knox depăşeau nivelul unei discuţii în contradictoriu pe tema unor interpretări istorice concurente. Eram într-un război. Şi, dacă voiam să-l câştig, trebuia ca de data asta s-o iau eu înaintea lui.

Problema era că aveam puţină experienţă în urmărirea manuscriselor şi în depistarea provenienţei lor. Lucrările pe care le cunoşteam cel mai bine îi aparţinuseră chimistului Robert Boyle. Toate cele şaptezeci şi patru de volume fuseseră prezentate Societăţii Regale în 1769 şi, ca orice alt material din arhiva respectivă, fuseseră catalogate, indexate şi adnotate cu meticulozitate.

— Dacă vreau să urmăresc şirul de proprietari ai *Manuscrisului Voynich,* de unde să încep? Am cugetat eu cu voce tare, uitându-mă la materiale.

— Cea mai rapidă cale ar fi ca una dintre noi să înceapă de la originea manuscrisului şi să meargă înainte, în timp ce cealaltă începe de la momentul achiziţionării lui de către Biblioteca

Beinecke şi merge înapoi. Cu puţin noroc, ne vom întâlni la jumătatea drumului.

Lucy îmi întinse dosarul.

— Tu eşti istoricul. Ia tu chestiile vechi!

Am deschis dosarul, aşteptându-mă să văd ceva legat de împăratul Rudolf al II-lea. Am găsit în schimb o scrisoare de la un matematician din Praga, Johannes Marcus Marci. Era scrisă în latină, data din 1665 şi fusese trimisă cuiva din Roma, adresată astfel: *Reverende et Eximie Domine in Christo Pater.* Aşadar, destinatarul era un cleric, poate unul dintre bărbaţii pe care îi văzusem când atinsesem colţul primei pagini a *Manuscrisului Voynich.*

Am parcurs în grabă restul textului, observând că preotul era un anume părinte Athanasius şi că epistola lui Marci fusese însoţită de o carte misterioasă care trebuia descifrată. *Cartea vieţii,* poate?

Marci scria că mai fuseseră făcute încercări de a-l contacta pe părintele Athanasius, însă scrisorile rămăseseră fără răspuns. Nerăbdătoare, am continuat să citesc. Însă, când cel de-al treilea paragraf îmi dezvălui identitatea părintelui Athanasius, nerăbdarea mi se transformă în descurajare.

— *Manuscrisul Voynich* i-a aparţinut cândva lui Athanasius Kircher[47]?

Dacă paginile lipsă trecuseră prin mâinile lui, atunci puteau fi oriunde.

— Mă tem că da, răspunse Lucy. Înţeleg că el avea o. Ăăă. Gamă destul de vastă de preocupări.

— Puţin spus, am replicat eu.

Modestul ţel al lui Athanasius Kircher fusese nici mai mult, nici mai puţin decât cunoaşterea universală. Publicase patruzeci de cărţi şi fusese unul dintre cel mai bine vânduţi autori pe plan internaţional, dar şi un inventator. Muzeul lui Kircher cu obiecte vechi şi rare fusese un faimos popas în cursul primelor mari tururi europene, corespondenţii lui fuseseră numeroşi, iar biblioteca lui, vastă. N-aveam suficiente cunoştinţe lingvistice pentru a prelucra opera lui Kircher. Mai important, n-aveam nici timpul necesar.

Telefonul îmi vibră în buzunar, făcându-mă să tresar.

— Scuză-mă, Lucy!

Mi-am scos mobilul şi m-am uitat la ecran. Pe el apărea un mesaj de la Matthew.

„Unde eşti? Gallowglass te aşteaptă. Avem programare la doctor într-o oră şi jumătate.“

Am tras o înjurătură tăcută.

„Tocmai plec din Beinecke“, am scris drept răspuns.

— Eu şi soţul meu avem o întâlnire, Lucy. Va trebui să reiau mâine toate astea, am spus, închizând dosarul în care se afla scrisoarea lui Marci către Kircher.

— O sursă de încredere mi-a spus că ai umblat prin campus cu cineva înalt, brunet şi chipeş.

Lucy râmji.

— Era fără îndoială soţul meu, am spus. Pot să mă mai uit mâine prin lucrurile astea?

— Lasă-mi mie totul! Î n momentul de faţă treaba merge destul de încet pe aici. O să văd ce reuşesc să pun cap la cap.

— Mersi pentru ajutor, Lucy. Am un termen presant şi deloc negociabil.

Mi-am luat creionul, laptopul şi un carnet, apoi m-am grăbit să-l întâlnesc pe Gallowglass. Matthew mi-l pusese la dispoziţie pe nepotul său drept gardă de corp. Gallowglass era responsabil şi de monitorizarea transmisiunilor prin internet ale lui Benjamin, dar până

atunci ecranul rămăsese gol.

— Salut, mătuşă! Arăţi fain.

Scoţianul mă sărută pe obraz.

— îmi pare rău. Am întârziat.

— Sigur că ai întârziat. Ai stat cu cărţile tale. Mă aşteptam să apari abia peste o oră, cel puţin, zise Gallowglass, refuzându-mi scuzele.

Când am ajuns la laborator, Matthew avea în faţă imaginea nunţii alchimice din *Ashmole 782* şi era atât de absorbit de ea, încât nici măcar nu ridică privirea în clipa în care uşa bâzâi. Chris şi Sherlock stăteau în picioare lângă umărul lui, urmărindu-l concentraţi. Scully era aşezat pe un scaun cu rotile în apropiere. Game Boy avea în mână un mic instrument pe care îl ţinea periculos de aproape de pagina din manuscris.

— Pe zi ce trece devii tot mai neîngrijit, Gallowglass. Când te-ai pieptănat ultima oară?

Miriam trecu o legitimaţie prin aparatul de citire de lângă uşă. Pe ea scria VIZITATOR. Chris lua în serios regulile de securitate.

— Ieri. Gallowglass îşi lovi uşor ceafa şi tâmplele. De ce? S-a cuibărit vreo pasăre în părul meu?

— Ar fi putut foarte bine s-o facă. Miriam dădu din cap înspre mine. Bună, Diana! Matthew o să vină foarte curând.

— Ce face? Am întrebat.

— Incearcă să-l înveţe pe un student de la cursurile postuniversitare, care nu ştie nimic despre biologie ori despre procedurile corecte de lucru în laborator, cum să ia o mostră de ADN din pergament. Miriam se uită cu reproş la grupul din jurul soţului meu. Nu ştiu de ce finanţează Roberts fiinţe care nici măcar nu ştiu cum să lucreze cu gelul de agaroză, dar eu sunt doar managerul laboratorului.

Din partea cealaltă a încăperii, Game Boy rosti o înjurătură plină de frustrare.

— Trage-ţi un scaun!! S-ar putea să mai dureze o vreme, spuse Miriam, dând ochii peste cap.

— Nu-ţi face griji! E nevoie de exerciţiu, îi zise Matthew lui Game Boy pe un ton liniştitor. Eu am două mâini stângi când vine vorba de jocurile alea video ale voastre. Incearcă din nou!

„Din nou?" Am simţit că mi se usucă gura. Mostrele luate în mod repetat de pe pagina din *Ashmole 782* puteau afecta palimpsestul. Am pornit către soţul meu, dar în clipa aceea mă zări Chris.

— Salut, Diana! Mă opri din drum cu o îmbrăţişare şi se uită către Gallowglass. Sunt Chris Roberts. Prietenul Dianei.

— Gallowglass. Nepotul lui Matthew. Scoţianul îşi roti privirea prin încăpere şi strâmbă din nas. Pute ceva.

— Absolvenţii i-au făcut o mică glumă lui Matthew.

Chris arătă spre calculator, care era împodobit cu funii de usturoi. Un crucifix conceput pentru bordul maşinii fusese lipit de suportul pentru mouse cu ajutorul unei ventuze. Prietenul meu îşi îndreptă atenţia spre gâtul lui Gallowglass cu un interes aproape vampiric.

— Faci lupte?

— Păăăi, se ştie despre mine că mai practic sportul ăsta.

Gallowglass coborî timid privirea, făcând gropiţe în obraji.

— Nu cumva practici luptele greco-romane? Întrebă Chris. Partenerul meu s-a rănit la

genunchi şi o să-şi petreacă luni de zile la recuperare. Caut un înlocuitor temporar.

— Cu siguranţă practic luptele greceşti. Nu ştiu despre partea cu romanele.

— Unde ai învăţat? Întrebă Chris.

— Bunicul m-a antrenat. Gallowglass se încruntă pe măsură ce se concentra. Cred că o dată s-a luat la trântă cu un uriaş. Era un luptător feroce.

— E vorba despre un bunic vampir? Întrebă Chris.

Scoţianul încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Luptele între vampiri trebuie să fie interesant de urmărit.

Prietenul meu zâmbi larg.

— Ca şi luptele între aligatori, dar fără cozi.

— Nici o luptă! Vorbesc serios, Chris.

Nu voiam să fiu răspunzătoare, fie şi indirect, de vătămarea corporală a unuia dintre geniile Fundaţiei macarthur.

— Stricătoare de întreceri sportive! Chris scoase un fluierat ascuţit. Vârcolacule! A venit soţia ta.

„Vârcolac“?

— Ştiam, Christopher. Matthew vorbise pe un ton glacial, dar îmi aruncă un zâmbet cald, care mă făcu să mă topesc pe dinăuntru. Bună, Diana! Vin la tine imediat ce termin cu Janette.

— Pe Game Boy o cheamă Janette? Murmură Chris. Cine să fi ştiut?

— Eu ştiu. Şi Matthew ştie. Şi poate îmi spui şi mie de ce se află ea în laboratorul meu, zise Miriam. Janette îşi dă doctoratul în bioinformatică. Locul ei e într-o cameră plină de calculatoare, nu de eprubete.

— îmi place cum îi merge mintea, zise Chris, ridicând din umeri. E pasionată de jocuri video şi vede în rezultatele de laborator modele care nouă, celorlalţi, ne scapă. Bun, n-are cunoştinţe avansate de biologie. Dar ce contează? Deja mă sufoc de atâţia biologi.

Chris se uită la Matthew şi la Game Boy cum lucrau împreună, apoi clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? L-am întrebat.

— Matthew se iroseşte într-un laborator de cercetare. Locul soţului tău e într-o sală de clasă. S-a născut ca să fie profesor. Chris lovi uşor braţul lui Gallowglass. Sună-mă dacă vrei să ne vedem la sală! Diana are numărul meu.

Se întoarse la munca lui, iar eu mi-am îndreptat din nou atenţia către Matthew. Nu văzusem decât în străfulgerări această latură a firii soţului meu, atunci când avea de-a face cu Annie ori cu Jack la Londra, însă Chris avea dreptate. Matthew folosea toate trucurile clasice ale unui profesor: exemplul propriu, încurajările, răbdarea, cantitatea tocmai potrivită de laude şi un strop de umor.

— De ce nu putem să luăm pur şi simplu un alt frotiu de pe suprafaţă? Întrebă Game Boy. Ştiu că am obţinut un ADN de şoarece, dar, dacă am alege un loc nou, ar putea fi altceva.

— Poate, zise Matthew, dar existau mulţi şoareci în bibliotecile din Evul Mediu. Totuşi, ar trebui să te simţi liberă să iei un nou frotiu după ce prelevezi mostra asta.

Game Boy oftă, şi mâna încetă să-i mai tremure.

— Inspiră adânc, Janette! Matthew o îmbărbătă, făcându-i un semn cu capul. Nu te grăbi!

Cu mare grijă, Game Boy inseră un ac extrem de subţire, aproape invizibil, chiar în marginea pergamentului.

— Asta e, zise încet Matthew. Încet, dar sigur.
— Am reuşit! Strigă Game Boy.
Ai fi zis că dezagregase atomul. Urmară strigăte de susţinere, un „bate palma! “ şi un „era şi timpul! “ murmurat de Miriam. Dar numai reacţia lui Matthew conta. Game Boy se întoarse nerăbdătoare către el.
— Evrica! Spuse soţul meu, desfăcându-şi larg braţele.
Tânăra zâmbi larg.
— Bravo, Janette! Încă sunt şanse să facem un genetician din tine.
— în nici un caz! Mai bine construiesc un computer din resturi decât să mai fac asta încă o dată.
Game Boy îşi scoase repede mănuşile.
— Bună, draga mea! Cum ţi-a mers azi?
Matthew se ridică şi mă sărută pe obraz. Ridică o sprânceană, îndreptându-şi privirea spre Gallowglass, care îi confirmă în tăcere că totul era în regulă.
— Păi, să vedem. Am făcut ceva vrăji în Biblioteca Beinecke.
— Ar trebui să-mi fac griji? Întrebă Matthew, gândindu-se, evident, la haosul pe care l-ar putea stârni vântul şi focul vrăjitoresc.
— Nu, i-am răspuns. Şi am un indiciu în legătură cu una dintre paginile care lip sesc din *Ashmole 782.*
— Ce rapidă ai fost! Poţi să-mi povesteşti totul în drum spre cabinetul doctorului, zise el, trecându-şi legitimaţia prin aparatul de citire.
— Dar, te rog, nu te grăbi cu Diana! Aici nu e nimic presant. O sută douăzeci şi cinci de gene de vampir identificate şi doar patru sute rămase, strigă Miriam în urma noastră. Chris o să numere minutele.
— Cinci sute de gene rămase! Ţipă Chris.
— Predicţiile tale genetice sunt pe arătură rău de tot, replică Miriam.
— Pun pariu pe o sută de dolari că nu.
Chris ridică privirea dintr-un raport.
— Asta-i tot ce poţi? Întrebă Miriam, strângând din buze.
— Imi golesc puşculiţa când ajung acasă şi îţi dau de veste, Miriam, zise prietenul meu.
Femeia-vampir îşi înăbuşi un zâmbet.
— Hai să mergem, spuse Matthew, înainte să înceapă o altă ceartă!
— A, nu se ceartă! Replică Gallowglass, ţinându-ne uşa deschisă. Flirtează.
Eu am rămas cu gura căscată.
— Ce te face să crezi asta?
— Lui Chris îi place să-i poreclească pe toţi. Gallowglass se întoarse către Matthew. Ţie ţi-a spus Vârcolac. Lui Miriam cum îi spune?
Soţul meu stătu pe gânduri preţ de câteva clipe.
— Miriam.
— Exact! Zâmbetul scoţianului se întinse de la o ureche la alta. Nu te frământa, unchiule! Miriam nu s-a mai tăvălit cu nici un bărbat de când Bertrand a fost ucis.
— Miriam. Şi un om?
Matthew părea uluit.

— N-o să iasă nimic rău din asta, zise Gallowglass pe un ton liniştitor, în timp ce se deschideau uşile liftului. O să-i frângă inima lui Chris, bineînţeles, dar nu putem face nimic.

Ii eram profund recunoscătoare lui Miriam. Acum Matthew şi nepotul lui aveau şi pe altcineva în grijă în afară de mine.

— Bietul flăcău! Oftă Gallowglass, apăsând butonul care închidea uşile ascensorului. In timp ce coboram, îşi trosni încheieturile degetelor.

— Poate că până la urmă o să mă lupt cu el. O trântă bună o să-i limpezească mintea.

Cu câteva zile în urmă îmi făceam griji că vampirii nu vor supravieţui la Yale odată ce studenţii şi profesorii se vor întoarce din vacanţă.

Acum mă întrebam dacă Yale avea să le supravieţuiască vampirilor.

CAPITOLUL 17

Stăteam în faţa frigiderului, uitându-mă la fotografiile cu copiii noştri şi ţinându-mi mâinile în jurul burţii. Când trecuse septembrie?

Imaginile tridimensionale cu Bebe A şi Bebe B (eu şi Matthew aleseserăm să nu aflăm sexul celor doi bebeluşi) obţinute în timpul ecografiei păreau stranii. În locul cunoscutelor siluete fantomatice pe care le văzusem după controalele de sarcină făcute de prietenele mele, acestea ofereau detalii ale feţelor, cu frunţi încruntate, degeţele vârâte în guriţe şi buze perfect conturate. Am întins degetul şi am atins nasul Bebeluşului B.

Două mâini reci mă cuprinseră din spate, şi am simţit că mă rezem de un trup înalt şi musculos. Matthew apăsă uşor un punct aflat la câţiva centimetri deasupra osului meu pubian.

— în poza aia, nasul lui B e chiar aici, zise el încet. Îşi puse cealaltă mână puţin mai sus, pe burta mea umflată. Bebe A era aici.

Am rămas pe loc, în tăcere, în timp ce lanţul care ne unise dintotdeauna pe mine şi pe Matthew se lungea pentru a face loc acestor două zale strălucitoare, dar fragile. Luni de zile *ştiusem* că pruncii lui Matthew, pruncii noştri, creşteau în trupul meu. Dar nu îi *simţisem.* Acum, după ce le văzusem feţele încruntându-se concentrate, străduindu-se să ia fiinţă, totul se schimbase.

— La ce te gândeşti? Mă întrebă Matthew, curios de tăcerea mea prelungită.

— Nu mă gândesc. Îmi dau răgaz să simt.

Iar ceea ce simţeam era imposibil de descris. Râsul lui fu blând, ca şi cum n-ar fi vrut să tulbure somnul bebeluşilor.

— Amândoi sunt bine, m-am liniştit singură. Normali. Perfecţi.

— Sunt perfect sănătoşi. Dar nici unul dintre copiii noştri nu va fi vreodată normal. Şi slavă Domnului pentru asta! Matthew mă sărută. Ce ai în program pe ziua de azi?

— Să mai lucrez în bibliotecă.

Primul meu indiciu magic care promitea să dezvăluie soarta a cel puţin uneia dintre paginile ce lipseau din *Cartea vieţii* se transformase în două săptămâni de trudă ştiinţifică. Eu şi Lucy munciserăm fără întrerupere pentru a descoperi cum ajunsese *Manuscrisul Voynich* în mâinile lui Athanasius Kircher şi, mai târziu, în posesia Universităţii Yale, sperând că vom da de urma misterioasei picturi a copacului care, vreme de câteva clipe preţioase, se suprapusese peste paginile volumului. Ne instalaserăm în micuţa cameră separată unde îmi făcusem vraja, ca să

putem vorbi fără a-i deranja pe tot mai numeroşii studenţi şi profesori care foloseau sala de lectură alăturată. Acolo ne cufundaserăm în listele bibliotecii şi în indicele corespondenţei lui Kircher, apoi întocmiserăm zeci de scrisori către diverşi experţi din Statele Unite şi de peste hotare, însă fără nici un rezultat concret.

— N-ai uitat ce-a spus doamna doctor despre pauze, nu? Mă întrebă Matthew.

Pe lângă a face o ecografie, vizita noastră la doctor fusese menită să ne trezească la realitate. Medicul mă pisase cu pericolele travaliului prematur şi al preeclampsiei, cu necesitatea de a mă hidrata şi cu nevoia suplimentară de odihnă a organismului meu.

— Tensiunea mea e în regulă.

Acesta, înţelesesem eu, era unul dintre cele mai mari riscuri: ca tensiunea să-mi crească brusc din cauza unei combinaţii de deshidratare, oboseală şi stres.

— Ştiu. Monitorizarea tensiunii mele era responsabilitatea soţului meu vampir, şi Matthew o lua în serios. Dar n-o să rămână aşa dacă te forţezi.

— Sunt in cea de -a douăzeci şi cincea săptămână de sarcină, Matthew. E aproape octombrie.

— Ştiu şi asta.

De la 1 octombrie, doctorul avea să mă consemneze la sol. Dacă urma să rămânem în New Haven, unde puteam continua să lucrăm, singura cale de a ajunge la Biblioteca Bodleiană avea să fie o combinaţie de bărci, avioane şi automobile. Chiar şi acum mi se impusese o restricţie la zboruri de cel mult trei ore.

— încă putem să te ducem la Oxford cu avionul. Matthew ştia ce mă îngrijora. Va trebui să oprim la Montreal, apoi în Newfoundland, în Islanda şi în Irlanda, dar, dacă *trebuie* să ajungi la Londra, ne descurcăm. Expresia de pe chipul lui dădea de înţeles că era posibil să avem păreri diferite cu privire la circumstanţele care ar fi justificat traversarea Atlanticului pe un asemenea traseu de tip şotron. Sigur, dacă preferi, putem merge în Europa chiar acum.

— Hai să nu căutăm necazul cu lumânarea! M-am depărtat puţin de el. Povesteşte-mi ce-ai făcut azi!

— Chris şi Miriam cred că au găsit o nouă abordare pentru a înţelege gena responsabilă de furia sângelui, răspunse Matthew. Au de gând să exploreze genomul meu folosindu-se de teoriile lui Marcus legate de ADN-ul necodificator. Ipoteza lor curentă e că acesta ar putea conţine nişte declanşatori care controlează nivelul maxim al furiei sângelui într-un anumit individ.

— Asta e ADN-ul rezidual al lui Marcus, cele nouăzeci şi opt de procente dintr-un genom care nu codifică proteine, nu-i aşa?

Am luat o sticlă cu apă din frigider şi i-am scos dopul pentru a demonstra cât de devotată eram ideii de hidratare.

— Aşa e. Eu încă am îndoieli, dar dovezile pe care le strâng ei sunt convingătoare. Matthew părea încordat. Chiar sunt o fosilă mendelistă, exact cum a spus Chris.

— Da, dar eşti fosila *mea* mendelistă, am replicat eu.

El începu să râdă.

— Şi, dacă ipoteza lui Marcus e corectă, ce o să însemne asta pentru eforturile de a găsi un tratament?

Zâmbetul lui Matthew pieri.

— Ar putea însemna că nu există un tratament, că furia sângelui e o boală genetică ereditară

care se dezvoltă ca reacţie la o multitudine de factori. Ar fi mult mai uşor de vindecat o afecţiune ce are o singură cauză neechivocă, de exemplu un germen patogen sau o singură mutaţie genetică.

— Conţinutul genomului meu ar putea ajuta?

De când făcusem ecografia, avuseseră loc numeroase discuţii şi se făcuseră numeroase speculaţii cu privire la efectul pe care l-ar putea avea sângele unei vrăjitoare, în special al unei ţesătoare, asupra genei răspunzătoare de furia sângelui. Nu voiam ca micuţii mei să sfârşească pe post de experimente ştiinţifice, mai ales după ce văzusem îngrozitorul laborator al lui Benjamin, dar n-aveam nimic împotrivă ca eu să contribui la progresul ştiinţific.

— Nu vreau ca ADN-ul tău să mai fie supus unor cercetări ştiinţifice. Matthew se îndreptă cu paşi apăsaţi către fereastră. N-ar fi trebuit să-ţi iau niciodată mostra aceea pe care am prelevat-o la Oxford.

Mi-am înăbuşit un oftat. Cu fiecare libertate greu dobândită pe care Matthew mi-o acorda şi cu fiecare efort conştient pe care îl făcea de a nu mă înăbuşi cu firea lui peste măsură de protectoare, trăsăturile lui autoritare îşi găseau o nouă formă de manifestare. Era ca şi cum ai fi urmărit pe cineva care încearcă să zăgăzuiască un râu furios. Iar incapacitatea lui Matthew de a-l găsi pe Benjamin şi de a o elibera pe ostatica acestuia nu făcea decât să agraveze situaţia. Fiecare indiciu pe care soţul meu îl primise despre locul unde s-ar fi putut afla acum fiul său se dovedise o fundătură, exact ca încercările mele de a descoperi paginile ce lip seau din *Ashmole 782.* N-am apucat să încerc să-l conving pe cale raţională, căci în clipa aceea sună telefonul. Era o melodie anume (primele note din *Sympathy for the Devil*[48]) pe care nu reuşisem încă s-o schimb. Când îmi fusese programat telefonul, cineva o legase în mod irevocabil de unul dintre numerele din lista mea de contacte.

— Te caută fratele tău.

Tonul lui Matthew ar fi putut îngheţa chiar şi un gheizer.

— Ce vrei, Baldwin?

Nu era nevoie de nici un preambul politicos.

— Lipsa ta de încredere mă răneşte, soră. Baldwin începu să râdă.

— Sunt în New York. Mă gândeam să trec prin New Haven şi să mă asigur că locuieşti în condiţii potrivite.

Urechile de vampir ale lui Matthew recepţionau perfect discuţia mea cu Baldwin. Drept răspuns, soţul meu trase o înjurătură usturătoare.

— Matthew e lângă mine. Gallowglass şi Miriam stau la numai o stradă distanţă. Vezi-ţi de ale tale!

Mi-am îndepărtat telefonul de ureche, nerăbdătoare să închei apelul.

— Diana!

Vocea lui Baldwin ajunse până şi la modestele mele urechi umane. Am ridicat din nou aparatul.

— Mai e un vampir care lucrează în laboratorul lui Matthew. Îşi zice Richard Bellingham.

— Da.

M-am uitat la soţul meu, care stătea în faţa ferestrei într-o poziţie înşelător de relaxată, cu picioarele uşor depărtate, cu mâinile strânse la spate. Era pregătit.

— Ai grijă în preajma lui! Vocea lui Baldwin se goli de orice emoţie. Nu cred că ai vrea să fiu nevoit să-i ordon soţului tău eliminarea lui Bellingham. Dar am s-o fac, fără nici o ezitare, dacă mi se va părea că deţine informaţii care s-ar putea dovedi. Dificile. Pentru familie.

— Ştie că sunt vrăjitoare. Şi că sunt gravidă.

Era evident că Baldwin ştia deja o grămadă de lucruri despre viaţa noastră în New Haven. N-avea nici un rost să-i ascund adevărul.

— Toţi vampirii din orăşelul ăla de provincie ştiu. Şi călătoresc la New York. Deseori. Baldwin făcu o pauză. În familia mea, dacă faci mizerie, o cureţi. Tu sau Matthew. Astea sunt singurele variante disponibile.

— E întotdeauna o mare plăcere să primesc veşti de la tine, frate.

Baldwin se mulţumi să râdă.

— Asta-i tot, *milord?*

— Se spune *sieur.* Ai nevoie să-ţi împrospătez memoria cu privire la legile şi eticheta vampirilor?

— Nu, am răspuns cu dispreţ.

— Bun. Spune-i lui Matthew să nu-mi mai blocheze apelurile, şi nu va trebui să repetăm conversaţia.

Conexiunea se întrerupse.

— Tică. Am început eu.

Matthew îmi smulse telefonul din mână şi îl azvârli în capătul celălalt al camerei. Aparatul se izbi de poliţa defunctului cămin şi scoase un zgomot convingător de sticlă spartă. În clipa următoare, soţul meu îmi cuprinse faţa în mâini, de parcă momentul violent de mai devreme n-ar fi fost decât un miraj.

— Acum va trebui să-mi iau un alt telefon.

M-am uitat în ochii furtunoşi ai lui Matthew. Erau un indicator de încredere al stării lui de spirit: cenuşii şi limpezi atunci când se simţea în largul lui, aparent verzi atunci când pupilele i se dilatau din pricina emoţiei şi acopereau totul în afara marginii strălucitoare din jurul irisului. În clipa de faţă, cenuşiul şi verdele se luptau pentru supremaţie.

— Nu mă îndoiesc că Baldwin o să trimită unul încoace până la sfârşitul zilei.

Privirea lui Matthew era aţintită asupra venei care îmi pulsa pe gât.

— Să sperăm că fratele tău nu va simţi nevoia de a-l aduce personal, am spus.

Ochii îi alunecară spre buzele mele.

— Nu e fratele meu. E fratele *tău.*

— Salutare, familie! Se înălţă din holul de la parter vocea tunătoare şi veselă a lui Gallowglass.

Sărutul lui Matthew fu puternic şi poruncitor. I-am oferit ceea ce voia, înmuindu-mi intenţionat coloana vertebrală şi buzele, ca să se poată simţi, măcar acum, stăpân pe situaţie.

— Ah, scuze! Să revin? Întrebă Gallowglass de pe scări. Apoi nările i se umflară simţind mirosul predominant de trifoi al soţului meu. S-a întâmplat ceva, Matthew?

— Nimic care n-ar putea fi rezolvat de moartea bruscă şi aparent accidentală a lui Baldwin, răspunse soţul meu cu un aer întunecat.

— Atunci nu-i nimic ieşit din comun. M-am gândit că poate ai vrea s-o conduc pe mătuşa până la bibliotecă.

— De ce? Întrebă Matthew.

— M-a sunat Miriam. E în toane proaste şi vrea să „ieşi din chiloţii Dianei şi să intri în laborator".

Gallowglass îşi consultă palma. Era acoperită cu scris. Dap. Exact aşa a spus.

— Să-mi iau geanta, am murmurat eu, trăgându-mă de lângă Matthew.

— Salut, Alună şi Boabă! Gallowglass se zgâi uimit la imaginile de pe frigider. Lui i se părea că e sub demnitatea lor să fie numiţi Bebe A şi Bebe B, aşa că le dăduse porecle. Boabă are degetele bunicii. Ai observat, Matthew?

Pe drumul spre campus, Gallowglass întreţinu atmosfera relaxată şi schimbul de glume. Matthew ne însoţi până la Biblioteca Beinecke, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Baldwin să răsară din asfalt sub ochii noştri, cu un nou telefon şi un alt avertisment ameninţător.

Lăsându-i în urmă pe membrii neamului de Clermont, am deschis cu uşurare uşa sălii de cercetare.

— N-am mai văzut niciodată o asemenea proveniență încâlcită! Exclamă Lucy în clipa în care am apărut. Aşadar, John Dee chiar *a deţinut Manuscrisul Voynich?*

— Corect. Mi-am pus jos carnetul şi creionul. In afara magiei, erau singurele lucruri pe care le purtam cu mine. Din fericire, puterea mea nu declanşa detectoarele de metale. Dee i-a dat volumul *Voynich* împăratului Rudolf în schimbul lui *Ashmole 782.*

La drept vorbind, era ceva mai complicat de atât, aşa cum se întâmpla deseori atunci când Gallowglass şi Matthew erau implicaţi în transferul de bunuri.

— Manuscrisul din Bodleiană, cel căruia îi lipsesc trei pagini?

Lucy îşi luă capul în mâini şi privi în jos către notiţele, articolele decupate şi scrisorile care acopereau masa.

— Edward Kelley a scos paginile înainte ca *Ashmole 782* să fie trimis înapoi în Anglia. Pentru o vreme, le-a pus la loc sigur în *Manuscrisul Voynich.* La un moment dat a dăruit două dintre pagini. Dar pe una a păstrat-o: cea cu anluminura unui copac.

Chiar era o încurcătură de necrezut.

— Aşadar, Kelley trebuie să fi fost cel care i-a dat *Manuscrisul Voynich,* cu tot cu imaginea copacului, botanistului împăratului Rudolf, acel Jacobus de Tepenecz a cărui semnătură apare pe spatele primei pagini.

Timpul estompase cerneala, însă Lucy îmi arătase fotografii făcute la lumină ultravioletă.

— Probabil, am spus.

— Şi, după botanist, cartea a fost a unui alchimist?

Făcu câteva notiţe pe istoricul *Manuscrisului Voynich* întocmit de ea. Arăta cam jalnic, date fiind permanentele noastre ştersături şi adăugiri.

— Georg Baresch. N-am reuşit să aflu prea multe despre el. Mi-am studiat propriile notiţe. Baresch a fost prieten cu Tepenecz, iar Marci a achiziţionat volumul de la el.

— Ilustraţiile *Manuscrisului Voynich* în care apar plante ciudate ar stârni cu siguranţă curiozitatea unui botanist, ca să nu mai vorbim despre anluminura reprezentând un copac, provenită din *Ashmole 782*. Dar de ce l-ar interesa pe un alchimist? Întrebă Lucy.

— Pentru că unele ilustraţii aduc cu instrumentele alchimice. Ingredientele şi procesele necesare pentru făurirea pietrei filozofale erau secrete păzite cu străşnicie, şi alchimiştii le ascundeau deseori în simboluri: plante, animale, chiar şi oameni.

Cartea vieţii conţinea acelaşi amestec puternic între realitate şi simbolistică.

— Iar Athanasius Kircher era la rândul lui preocupat de cuvinte şi simboluri. De aceea crezi tu că l-ar fi interesat anluminura cu copacul, dar şi *Manuscrisul Voynich,* rosti încet Lucy.

— Da. E motivul pentru care e atât de importantă scrisoarea dispărută, pe care Georg Baresch pretinde că i-a trimis-o lui Kircher în 1637. Am împins un dosar înspre bibliotecară. Experta în Kircher pe care o cunosc de la Stanford se află la Roma. S-a oferit să meargă în arhiva Universităţii Pontificale Gregoriene, unde este păstrată cea mai mare parte a corespondenţei lui Kircher, şi să-şi bage nasul pe acolo. Mi-a trimis o transcriere a ultimei epistole trimise de Baresch lui Kircher, în 1639. Face referire la schimbul lor de mesaje, dar iezuiţii i-au spus că scrisoarea iniţială nu poate fi găsită.

— Mereu când bibliotecarii spun „s-a pierdut", mă întreb dacă e adevărat, bombăni Lucy.

— Şi eu.

În taină, mă gândeam la păţaniile mele cu *Ashmole 782*. Lucy deschise dosarul şi mârâi.

— Ăsta e în latină, Diana. Va trebui să-mi spui ce scrie în el.

— Baresch credea că Athanasius Kircher ar putea descifra secretele *Manuscrisului Voynich.* Iezuitul lucrase la hieroglifele egiptene. Asta îl transformase într-o celebritate internaţională, încât oamenii îi trimiteau texte şi scrieri misterioase din toate colţurile lumii, am explicat eu. Pentru a-i stârni şi mai mult interesul, Baresch a trimis la Roma transcrieri parţiale din volumul *Voynich* în anul 1637 şi din nou în 1639.

— Dar nu specifică nimic despre vreo pictură înfăţişând un copac, zise Lucy.

— Nu. Însă e totuşi posibil ca Baresch să i-o fi trimis lui Kircher drept momeală suplimentară. E de o calitate mult mai bună decât imaginile din *Manuscrisul Voynich.* M-am lăsat pe spătarul scaunului. Mă tem că numai până aici am reuşit să ajung. Tu ce-ai aflat despre licitaţia de la care Wilfrid Voynich a achiziţionat manuscrisul?

Tocmai când Lucy deschidea gura pentru a-mi răspunde, un bibliotecar bătu la uşă şi intră.

— Soţul dumneavoastră la telefon, doamnă profesoară. Bărbatul mă privi cu reproş. Vă rog să-i spuneţi că nu suntem recepţia unui hotel şi că de obicei nu preluăm apeluri pentru clienţii noştri.

— îmi pare rău, am spus, ridicându-mă de pe scaun. Am avut un accident cu mobilul meu în dimineaţa asta. Soţul meu e puţin cam. Ăăă. Prea protector.

În loc de scuză, am arătat către silueta mea rotunjită. Bibliotecarul păru a se mai înmuia şi arătă spre un telefon fixat în perete, cu un singur bec care pâlpâia.

— Folosiţi-l pe acela!

— Cum de a ajuns Baldwin aici atât de repede? L-am întrebat pe Matthew când ni se făcuse legătura. Era singurul motiv ce-mi venea în minte pentru care Matthew ar fi sunat pe numărul principal al bibliotecii. A venit cu elicopterul?

— Nu-i vorba de Baldwin. Am descoperit ceva ciudat în legătură cu imaginea nunţii alchimice din *Ashmole 782.*

— Ciudat în ce sens?

— Vino să vezi! Aş prefera să nu vorbesc despre asta la telefon.

— Ajung imediat. Am închis şi m-am întors către Lucy. Îmi pare tare rău, Lucy, dar trebuie să plec. Soţul meu vrea să-l ajut cu problemă ivită la el în laborator. Putem continua mai târziu.

— Sigur, răspunse ea.

Am şovăit.

— Ţi-ar plăcea să vii cu mine? Ai putea să-l cunoşti pe Matthew. Şi să vezi o pagină din *Ashmole 782.*

— Una dintre foile rătăcitoare? Lucy sări într-o clipă de pe scaun. Dă-mi un minut şi ne vedem la etaj!

Grăbindu-ne să ieşim, ne-am ciocnit în plin de garda mea de corp.

— Ia-o mai uşor, mătuşă! Doar nu vrei să-i zgâlţâi pe bebeluşi.

Gallowglass mă apucă de cot până când mi-am recăpătat echilibrul, apoi coborî privirea spre miniona mea însoţitoare.

— Sunteţi în regulă, domnişoară?

— E-eu? Bâigui Lucy, strâmbându-şi gâtul pentru a-l privi în ochi pe uriaşul scoţian. Sunt bine.

— Verificam doar, spuse cu bunătate Gallowglass. Sunt mare cât un galion cu toate pânzele sus. Ciocnirea cu mine a rănit oameni mult mai vânjoşi ca dumneavoastră.

— El e Gallowglass, nepotul soţului meu. Gallowglass, Lucy Meriweather. Vine cu noi.

După prezentările astea făcute la repezeală, m-am năpustit înspre Kline Biology Tower, cu geanta săltându-mi pe şold. Gallowglass făcu câţiva paşi stângaci, apoi îmi luă geanta şi o trecu pe braţul lui.

— El îţi cară cărţile? Şopti Lucy.

— Şi cumpărăturile, am şoptit la rândul meu. M-ar căra şi pe mine, dacă l-aş lăsa.

Scoţianul pufni.

— Mai repede! Am spus eu.

De atâta grabă, tenişii uzaţi îmi scârţâiau pe podelele lustruite ale turnului în care lucrau Matthew şi Chris.

In pragul laboratorului, mi-am trecut legitimaţia prin cititorul de carduri, şi uşile s-au deschis. Miriam ne aştepta înăuntru, cu ochii la ceas.

— Gata! Strigă ea. Am câştigat! Din nou! Zece dolari, Roberts.

Chris gemu.

— Eram sigur că Gallowglass o s-o încetinească.

Laboratorul părea tăcut azi; doar o mână de oameni erau prezenţi şi lucrau. I-am făcut cu mâna lui Mensură. Scully se afla şi ea acolo, stând lângă Mulder şi un cântar electronic.

— Imi pare rău că ţi-am întrerupt cercetările, dar am vrut să vezi imediat ce am descoperit.

Soţul meu îi aruncă o privire lui Lucy.

— Matthew, ea e Lucy Meriweather. M-am gândit că ar trebui să vadă şi ea pagina din *Ashmole 782,* de vreme ce şi-a petrecut atâta timp căutându-i suratele dispărute, am explicat eu.

— Mă bucur să te cunosc, Lucy. Vino să vezi ce o ajuţi pe Diana să găsească! Expresia de pe chipul lui Matthew deveni, din bănuitoare, primitoare. Le făcea semn lui Mulder şi lui Scully. Miriam, poţi s-o înregistrezi tu pe Lucy ca oaspete?

— S-a rezolvat deja. Miriam îl bătu pe umăr pe Chris. N-o să ajungi nicăieri dacă te zgâieşti la harta aia genetică, Roberts. Fă o pauză!

Chris îşi azvârli jos stiloul.

— Avem nevoie de mai multe date.

— Suntem oameni de ştiinţă. Bineînţeles că avem nevoie de mai multe date. Aerul dintre el şi Miriam vibra de tensiune. Vino totuşi să te uiţi la pictura asta frumoasă!

— Oh, OK! Mormăi Chris, aruncându-i un zâmbet timid.

Anluminura ce înfăţişa nunta alchimică se odihnea pe un suport pentru cărţi făcut din lemn. Indiferent de câte ori o văzusem, imaginea nu înceta să mă uimească, şi nu doar pentru că personificările sulfului şi argintului viu semănau cu mine şi cu Matthew. O mulţime de detalii înconjurau cuplul alchimic: peisajul stâncos, nuntaşii, jivinele mitice şi simbolice care asistau la ceremonie, pasărea phoenix care cuprindea scena între aripile ei înflăcărate. Lângă pagină se afla ceva ce semăna cu un cântar plat din metal, ca acelea folosite la poştă, pe a cărui tavă se găsea o foaie albă de pergament.

— Scully o să ne spună ce a descoperit.

Matthew îi dădu cuvântul studentei.

— Pagina aceasta pictată cântăreşte prea mult, zise Scully, clipind în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Vreau să spun, mai mult decât ar trebui să cântărească o singură foaie.

— Mie şi lui Sarah ni s-a părut grea. M-am uitat la Matthew. Mai ţii minte ziua în care casa din Madison ne-a dăruit pagina? I-am amintit eu în şoaptă.

El dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Poate că e ceva ce un vampir nu poate percepe. Chiar şi acum, după ce am văzut dovezile lui Scully, pagina mi se pare perfect normală, spuse soţul meu.

— Am comandat on-line nişte pergament din piele de viţel de la un producător tradiţional, continuă studenta. A sosit azi-dimineaţă. Am tăiat foaia la exact aceeaşi dimensiune, 22,8 cm X 29,2 cm, şi am cântărit-o. Puteţi să luaţi dumneavoastră resturile, domnule profesor. Tuturor ne-ar prinde bine puţin exerciţiu cu sonda pe care aţi conceput-o.

— Mulţumesc, Scully. Bună idee! Şi vom lua câteva mostre din centrul pergamentului modern, de dragul comparaţiei, zise Matthew zâmbind.

— După cum puteţi vedea, reluă Scully, noua piele de viţel cântăreşte puţin peste patruzeci şi două de grame. Când am cântărit pentru prima oară pagina doamnei profesoare, avea trei sute şaizeci şi patru de grame, cam cât nouă foi de pergament obişnuit din piele de viţel. Studenta luă foaia cea nouă şi puse în locul ei fragmentul din *Ashmole 782.* Greutatea cernelii nu poate justifica discrepanţa.

Lucy îşi puse ochelarii ca să se uite mai îndeaproape la cifrele de pe ecranul cântarului digital.

— Pergamentul folosit pentru *Ashmole 782* pare mai subţire.

— Are cam jumătate din grosimea pielii de viţel. L-am măsurat. Scully îşi împinse ochelarii pe nas. Dar *Cartea vieţii* are peste o sută de pagini, probabil aproape două sute.

Am făcut rapid câteva calcule.

— Dacă o singură foaie cântăreşte trei sute şaizeci de grame, întregul volum ar avea aproape şaptezeci de kilograme.

— Asta nu-i tot. Pagina nu are mereu aceeaşi greutate, zise Mulder. Arătă spre ecranul electronic al cântarului. Uitaţi, domnule profesor! A scăzut iar. Acum a ajuns la o sută nouăzeci şi şase de grame.

Tânărul luă o mapă cu clamă şi notă ora, apoi greutatea.

— A fluctuat la întâmplare toată dimineaţa, zise Matthew. Din fericire, Scully a avut

înţelepciunea de a lăsa pagina pe cântar. Dacă ar fi luat-o imediat, n-am fi observat.

— N-am făcut-o intenţionat. Scully se îmbujoră şi coborî vocea. A trebuit să merg la toaletă. Când m-am întors, greutatea crescuse la aproape o jumătate de kilogram.

— Şi la ce concluzie ai ajuns, Scully? Întrebă Chris pe tonul lui didactic.

— La nici una, răspunse fata, evident dezamăgită. Pergamentul din piele de viţel nu poate să scadă în greutate, iar apoi să crească la loc. E un obiect lipsit de viaţă. Nimic din ceea ce observ nu e posibil!

— Bine ai venit în lumea ştiinţei, dragă prietenă! Zise Chris, râzând, şi se întoarse către colegul lui Scully. Tu ce zici, Mulder?

— E clar că pagina reprezintă un fel de recipient magic. Sunt şi alte pagini în interiorul ei. Greutatea se schimbă deoarece foaia e încă legată cumva de restul manuscrisului.

Tânărul mă privi pe furiş.

— Cred că ai dreptate, Mulder, i-am spus eu, zâmbind.

— Ar trebui s-o lăsăm unde este şi să-i înregistrăm greutatea la fiecare cincisprezece minute. Poate că va apărea un tipar, sugeră el.

— Pare un plan bun.

Chris îi aruncă o privire aprobatoare.

— Aşadar, doamnă profesoară, zise Mulder cu băgare de seamă, credeţi că există într-adevăr şi alte pagini în interiorul acesteia?

— Dacă da, asta ar însemna că *Ashmole 782* e un palimpsest, zise Lucy, şi imaginaţia i se aprinse. Un palimpsest magic.

După tot ce se petrecea azi în laborator, ajungeam la concluzia că oamenii erau mult mai deştepţi decât îi credem noi, fiinţele supranaturale.

— Este un palimpsest, am confirmat. Dar niciodată nu m-am gândit la *Ashmole 782* ca la un. Cum i-ai spus tu, Mulder?

— Un recipient magic, repetă el cu un aer încântat.

Ştiam deja că manuscrisul era preţios datorită textelor şi informaţiilor genetice pe care le conţinea. Dacă Mulder avea dreptate, nu se putea şti ce altceva ar mai fi putut adăposti.

— S-au întors rezultatele ADN din mostra pe care ai luat-o acum câteva săptămâni, Matthew?

Poate dacă am fi ştiut din pielea cărei creaturi fusese făcut pergamentul, am fi făcut puţină lumină în situaţia actuală.

— Stai aşa! Ai luat o bucăţică din manuscrisul ăsta şi i-ai făcut o analiză chimică?

Lucy părea îngrozită.

— Numai un foarte mic fragment din interiorul paginii. Am inserat o sondă microscopică în marginea ei. Gaura nu se vede nici măcar cu o lupă, o asigură Matthew.

— N-am mai auzit în viaţa mea de aşa ceva, zise bibliotecara.

— Asta pentru că domnul profesor a conceput tehnologia şi n-a împărtăşit-o colegilor. Chris îi aruncă o privire mustrătoare soţului meu. Dar o să schimbăm situaţia, nu-i aşa, Vârcolacule?

— Aşa se pare, confirmă Matthew.

Miriam ridică din umeri:

— Cedeaz-o, Matthew! Noi am folosit-o ani de zile ca să prelevăm ADN din tot felul de

mostre de ţesut moale. E timpul ca şi alţii să se poată distra cu ea.

— O să-ţi lăsăm ţie pagina, Scully.

Chris făcu semn cu capul spre capătul celălalt al laboratorului. Era limpede că voia să purtăm o discuţie.

— Pot s-o ating? Întrebă Lucy, cu ochii lipiţi de pagină.

— Sigur că da. La urma urmei, a supravieţuit atâţia ani, răspunse Matthew. Mulder, Scully, puteţi s-o ajutaţi voi pe doamna Meriweather? Dă-ne de veste când eşti gata de plecare, Lucy, şi te ducem noi înapoi la serviciu.

Judecând după lăcomia de pe chipul bibliotecarei, urma ca eu, Miriam, Matthew şi Chris să avem o grămadă de timp să stăm de vorbă.

— Ce s-a întâmplat? Mi-am întrebat prietenul.

Acum, că ne îndepărtaserăm de studenţi, Chris părea să aibă veşti proaste.

— Dacă vrem să aflăm ceva mai multe despre furia sângelui, ne trebuie date suplimentare, răspunse el. Şi, înainte să spui ceva, Miriam, nu critic ceea ce aţi reuşit să aflaţi tu şi Matthew. Mai mult nici n-aţi fi putut, dat fiind că majoritatea mostrelor voastre de ADN provin de la fiinţe moarte de mult. Sau de la altele reînviate. Dar ADN-ul se deteriorează cu timpul. Şi trebuie să trasăm hărţile genetice ale demonilor şi ale vrăjitoarelor, apoi să le împărţim genoamele în secvenţe, dacă vrem să ajungem la concluzii precise în legătură cu trăsăturile care vă deosebesc.

— Atunci să facem rost de mai multe date, am spus eu, uşurată. Credeam că e ceva grav.

— Este, replică Matthew cu un aer întunecat. Unul dintre motivele pentru care hărţile genetice ale vrăjitoarelor şi demonilor sunt incomplete este faptul că nu există o cale potrivită de a obţine mostre de ADN din partea unor donatori vii. Amira şi Hamish s-au oferit bucuroşi să contribuie, bineînţeles, la fel şi câţiva dintre participanţii obişnuiţi la orele de yoga pe care Amira le ţine la Old Lodge, dar, dacă ai cere mostre de la un grup mai mare de fiinţe supranaturale, ar trebui să răspunzi la întrebări despre cum ai de gând să foloseşti materialul genetic.

Acum pricepeam.

— Mai avem o problemă, zise Chris. Pur şi simplu nu avem suficient ADN din familia lui Matthew pentru a pune la punct un arbore genealogic care să ne spună în ce fel se moşteneşte furia sângelui. Avem mostre de la Matthew, de la mama lui şi de la Marcus Whitmore. Atât.

— De ce nu-l trimiţi pe Marcus la New Orleans? Îl întrebă Miriam pe soţul meu.

— Ce-i la New Orleans? Întrebă repede Chris.

— Copiii lui Marcus, răspunse Gallowglass.

— "Whitmore are copii? Prietenul meu se uită la Matthew fără să-i vină să creadă. Câţi?

— Destul de mulţi, zise Gallowglass, lăsându-şi capul într-o parte. Şi nepoţi. Iar Myra Nebuna şi-a primit mai mult decât partea cuvenită din furia sângelui, nu-i aşa? Cu siguranţă o să vrei ADN-ul ei.

Chris lovi cu pumnul într-una dintre mesele laboratorului, făcând eprubetele goale să zornăie ca nişte oase în suporturile lor.

— Fir-ar să fie, Matthew! Tu mi-ai spus că nu mai ai nici un urmaş în viaţă. Mi-am pierdut vremea cu rezultate bazate pe trei mostre din familie, în timp ce nepoţii şi strănepoţii tăi aleargă în sus şi în jos pe Bourbon Street?

— N-am vrut să-l deranjez pe Marcus, răspunse scurt Matthew. Are altele pe cap.

— Cum ar fi? Încă un frate psihopat? N-a mai venit nici o transmisiune video de la Sămânţa cea Rea de câteva săptămâni, dar asta n-o să continue la nesfârşit. Când Benjamin o să-şi facă din nou apariţia, o să ne trebuiască ceva mai mult decât nişte modele estimative şi nişte bănuieli ca să-l păcălim! Exclamă prietenul meu.

— Linişteşte-te, Chris! Zise Miriam, punându-şi o mână pe braţul lui. Genomul vampirilor include deja date mult mai bune decât al vrăjitoarelor sau al demonilor.

— Dar e încă neclar în anumite locuri, o contrazise Chris, mai ales acum, că ne uităm la ADN-ul rezidual. Am nevoie de mai mult ADN de vrăjitoare, de demon şi de vampir. Şi repede!

— Game Boy, Xbox şi Margareta s-au oferit cu toţii să cedeze un frotiu de mucoasă bucală, spuse Miriam. Contribuţia lor încalcă regulile moderne ale cercetării, dar nu cred că e o problemă insurmontabilă, cu condiţia ca mai târziu să fii transparent în privinţa asta, Chris.

— Xbox a pomenit ceva despre un club de pe Crown Street, unde îşi petrec vremea demonii. Chris îşi frecă ochii obosiţi. O să mă duc acolo şi o să recrutez câţiva voluntari.

— Nu poţi merge la club! O să sară în ochi faptul că eşti om. Şi profesor, spuse cu hotărâre Miriam. Mă duc eu. Sunt mult mai înspăimântătoare.

— Numai după ce se lasă întunericul.

Chris îi aruncă un zâmbet şovăielnic.

— Bună idee, Miriam! Am intervenit în grabă.

Nu mai voiam şi alte informaţii despre cum arăta Miriam după apusul soarelui.

— Puteţi să luaţi o mostră şi de la mine, zise Gallowglass. Nu sunt rudă de sânge cu Matthew, dar s-ar putea să vă prindă bine. Şi mai sunt o mulţime de vampiri în New Haven. Daţi-i un telefon Evei Jaeger!

— Eva lui Baldwin? Matthew părea năucit. N-am mai văzut-o de când a descoperit implicarea lui Baldwin în prăbuşirea bursei de valori germane din 1911 şi l-a părăsit.

— Cred că nici unul dintre ei nu ţi-ar aprecia indiscreţia, Matthew, îl tachină Gallowglass.

— Lasă-mă să ghicesc: ea e noua angajată a catedrei de economie, am spus eu. Minunat! Fosta lui Baldwin! Exact ce ne lip sea!

— Ai mai dat şi peste alţi vampiri din New Haven? Întrebă Matthew.

— Peste câţiva, răspunse vag Gallowglass.

Soţul meu tocmai dădea să insiste cu întrebările, când Lucy ne întrerupse.

— Pagina aia din *Ashmole 782* şi-a schimbat greutatea de trei ori cât am stat eu acolo. Clătină din cap cu uimire. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut. Imi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să mă întorc la Beinecke.

— Merg cu tine, Lucy, am spus eu. Incă nu mi-ai spus ce ai aflat despre *Manuscrisul Voynich.*

— După atâta ştiinţă, nimic prea interesant, zise ea pe ton de scuză.

— Pentru mine este interesant. L-am sărutat pe Matthew. Ne vedem acasă.

— Ar trebui să ajung spre sfârşitul după-amiezii. El mă prinse cu braţul şi îşi lipi buzele de urechea mea. Rosti următoarele cuvinte atât de încet, încât ceilalţi vampiri fură nevoiţi să ciulească urechile ca să le audă. Să nu stai prea mult la bibliotecă! Ţine minte ce-a spus doamna doctor!

— Ţin minte, Matthew, i-am promis eu. Pa, Chris!

— Ne vedem curând. Prietenul meu mă strânse în braţe, apoi îmi dădu drumul repede. Se

uită în jos cu reproş la stomacul meu umflat. Unul dintre copiii tăi tocmai mi-a tras un cot.

— Sau un genunchi, am râs eu, trecându-mi mâna peste burtică. Amândoi sunt destul de activi zilele astea.

Matthew mă fixă cu privirea: mândru, tandru, un pic îngrijorat. Era ca şi cum aş fi căzut într-un morman de zăpadă proaspătă, aspră şi moale în acelaşi timp. Dacă am fi fost acasă, m-ar fi îmbrăţişat, ca să poată simţi şi el loviturile copiilor, sau ar fi îngenuncheat în faţa mea, privind cum ies în relief picioruşele, mânuţele şi coatele.

I-am zâmbit timid. Miriam îşi drese vocea.

— Ai grijă, Gallowglass! Murmură Matthew.

Nu erau cuvinte întâmplătoare de rămas-bun, ci un ordin. Nepotul soţului meu încuviinţă, dând din cap.

— Ca şi cum soţia ta ar fi a mea.

Ne-am întors în Biblioteca Beinecke păşind mai mândri ca înainte, în timp ce sporovăiam despre *Manuscrisul Voynich* şi despre *Ashmole 782.* Lucy era acum şi mai captivată de mister. Gallowglass insistă să luăm ceva de mâncare, aşa că ne-am oprit la pizzeria de pe Wall Street. I-am făcut cu mâna unei colege de la istorie care stătea într-unul dintre separeuri, cu un teanc de fişe de lectură şi o uriaşă băutură răcoritoare în faţă, dar era atât de absorbită să mănânce, încât abia dacă mă luă în seamă.

L-am lăsat pe scoţian la postul lui din faţa bibliotecii şi am intrat cu prânzul nostru întârziat în camera destinată angajaţilor. Toţi ceilalţi mâncaseră deja, aşa că eram numai noi în încăpere. Între două îmbucături, Lucy îmi făcu un rezumat al descoperirilor ei.

— Wilfrid Voynich a cumpărat misteriosul manuscris de la iezuiţi în 1912, zise ea, ronţăind un castravete din salată. Tipii îşi lichidau pe şest colecţiile din vila Mondragone de lângă Londra.

— Mondragone?

Am clătinat din cap, gândindu-mă la Corra.

— Da. Şi-a primit numele de la însemnul heraldic al papei Grigore al XIII-lea, cel care a reformat calendarul. Dar probabil că tu ştii mai multe pe tema asta decât mine.

Am dat din cap în semn de încuviinţare. Pentru a traversa Europa la sfârşitul secolului al XVI-lea, fusese nevoie să mă familiarizez cu reformele lui Grigore, dacă voiam să ştiu în ce zi sunt.

— Peste trei sute de volume din Colegiul Iezuit de la Roma au fost mutate în vila Mondragone cândva spre sfârşitul secolului al XIX-lea. Detaliile îmi sunt încă puţin neclare, dar s-a făcut o confiscare a proprietăţilor Bisericii în timpul unificării Italiei. Lucy împunse cu furculiţa o roşie cherry anemică. Se zice că volumele trimise la vila Mondragone erau cele mai preţioase din biblioteca iezuiţilor.

— Hmm! Mă întreb dacă aş putea obţine o listă.

Aveam să mă îndatorez şi mai mult faţă de prietena mea de la Stanford, dar asta m-ar fi putut conduce la una dintre paginile lipsă.

— Merită încercat. Sigur, Voynich n-a fost singurul colecţionar interesat. Vânzarea volumelor din vila Mondragone a reprezentat una dintre cele mai mari licitaţii de carte privată din secolul XX. Voynich a fost cât pe ce să piardă manuscrisul în favoarea altor doi cumpărători.

— Ştii cine erau? Am întrebat.

— Nu încă, dar încerc să aflu. Unul provenea din Praga. Atât am reuşit să descopăr.

— Praga? Am întrebat, simţind că mi se face rău.

— N-arăţi prea bine, observă Lucy. Ar trebui să mergi acasă şi să te odihneşti. Eu o să lucrez în continuare şi ne vedem mâine, adăugă ea, închizându-şi cutia din polistiren.

— Mătuşă, ai venit mai devreme! Zise Gallowglass când mă văzu ieşind din clădire.

— Am dat peste un obstacol în cercetările mele. Am oftat. Toată ziua asta seamănă cu un sendviş făcut din câteva bucăţele de progres şi două felii groase de frustrare. Să sperăm că Matthew şi Chris o să mai facă descoperiri în laborator, căci nu mai avem timp. Sau poate ar trebui să spun că *eu* nu mai am timp.

— Toate o să se rezolve până la urmă, zise Gallowglass, dând cu înţelepciune din cap. Intotdeauna se întâmplă aşa.

Am luat-o peste pajişte şi apoi prin trecătoarea dintre tribunal şi primărie. Ajunşi pe Court Street, am traversat calea ferată şi ne-am îndreptat către locuinţa mea.

— Când ţi-ai cumpărat tu apartamentul din Wooster Square, Gallowglass? Am întrebat, ajungând în sfârşit la una dintre numeroasele mele întrebări despre familia de Clermont şi relaţia ei cu New Haven.

— După ce ai început să predai aici, răspunse el. Voiam să fiu sigur că îţi merge bine la noul loc de muncă, iar Marcus spunea mereu poveşti despre un jaf la el acasă sau despre cum i-a fost vandalizată maşina.

— Inţeleg că pe atunci Marcus nu locuia în casa lui, am zis, ridicând o sprânceană.

— O, Doamne, nu! N-a mai călcat în New Haven de zeci de ani.

— Ei bine, aici suntem în perfectă siguranţă.

M-am uitat în lungul porţiunii din Court Street destinate exclusiv pietonilor, o enclavă rezidenţială, mărginită de copaci, în inima oraşului. Ca de obicei, era pustie, cu excepţia unei pisici negre şi a câtorva plante în ghivece.

— Poate, zise cu neîncredere Gallowglass.

Tocmai ajunseserăm la treptele ce duceau către uşa din faţă, când o maşină neagră opri la intersecţia dintre Court şi Olive Street, acolo unde ne aflaserăm cu doar câteva clipe în urmă. Motorul vehiculului continuă să meargă în gol, şi un tânăr costeliv, cu păr de culoarea nisipului, coborî de pe locul din dreapta. Era tot numai picioare şi braţe, dar avea nişte umeri surprinzător de laţi pentru o persoană atât de slabă. M-am gândit că trebuie să fie un student din primii ani, căci purta una dintre uniformele standard ale Universităţii Yale: blugi închişi la culoare şi un tricou negru. Ochii îi erau acoperiţi de nişte ochelari de soare. Se aplecă şi îi vorbi şoferului.

— Doamne, Dumnezeule! Gallowglass arăta ca şi cum ar fi zărit o fantomă. Nu se poate!

M-am uitat cu atenţie la student, fără să-l recunosc.

— îl ştii?

Tânărul se uită spre mine. Lentilele de tip oglindă nu puteau bloca privirea rece a unui vampir. Îşi scoase ochelarii şi îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Sunteţi o femeie greu de găsit, doamnă Roydon.

CAPITOLUL 18

Vocea. Ultima oară când o auzisem era mai ascuţită, fără hârâitul acela gutural.

Ochii. Căprui-aurii cu ape aurii şi verzi ca frunza. Încă păreau mai maturi decât el însuşi.

Zâmbetul. Colţul din stânga al gurii îi fusese întotdeauna mai ridicat decât cel din dreapta.

— Jack!

Am rostit numele cu glas gâtuit, simţind cum mi se strânge inima. Un câine alb de patruzeci şi cinci de kilograme tropăi pe bancheta din spate, sări peste schimbătorul de viteze şi apoi prin portiera deschisă. Blana lungă i se zbârlise în vânt, şi limba rozalie i se bălăbănea afară din gură. Jack îl apucă de zgardă.

— Şezi, Lobero!

Îi ciufuli blana de pe creştetul lăţos, scoţând la iveală licăriri ale ochilor negri şi rotunzi ca nişte nasturi. Animalul îl privi cu adoraţie, dădu din coadă, apoi se aşeză gâfâind, aşteptând noi instrucţiuni.

— Salut, Gallowglass!

Jack se îndreptă încet către noi.

— Jackie! Vocea scoţianului era îngroşată de emoţie. Te credeam mort.

— Am fost. Pe urmă n-am mai fost.

Jack coborî privirea spre mine, nesigur de cum avea să fie primit. Ca să nu mai las loc de îndoială, l-am strâns în braţe.

— Ah, Jack!

Mirosea mai degrabă a foc de cărbuni şi a dimineţi ceţoase decât a pâine caldă, ca atunci când era copil. După o clipă de şovăire, mă cuprinse în braţele sale lungi şi subţiri. Era mai matur şi mai înalt, dar încă îl simţeam fragil, ca şi cum înfăţişarea lui adultă n-ar fi fost decât o carapace.

— Mi-a fost dor de dumneavoastră! Şopti Jack.

— Diana!

Matthew se afla încă la peste două străzi distanţă, dar observase maşina care bloca intrarea pe Court Street şi pe tânărul străin care mă ţinea în braţe. Din punctul lui de vedere, probabil că am părut prinsă în capcană, chiar şi cu Gallowglass alături. Instinctul îl copleşi, şi Matthew o luă la fugă, iar trupul i se transformă în ceaţă.

Lobero dădu alarma cu un lătrat tunător. Câinii din rasa komondor seamănă mult cu vampirii: sunt crescuţi pentru a-i proteja pe cei dragi, rămân loiali familiei, au trupurile suficient de mari ca să doboare lupi sau urşi şi sunt gata să moară înainte de a ceda în faţa altei fiinţe.

Jack simţi ameninţarea, dar fără să-i vadă sursa. Se transformă sub ochii mei într-o creatură de coşmar, cu dinţi rânjiţi, cu ochi sticloşi şi negri. Mă înşfăcă şi mă ţinu strâns, ocrotindu-mă de orice s-ar fi ivit din spatele nostru. Oprea însă din păcate şi aerul să-mi intre în plămâni.

— Nu! Nu şi tu! Am spus printre gâfâieli, irosindu-mi ultima suflare.

Nu mai aveam cum să-l avertizez pe Matthew că cineva îi transmisese băiatului nostru isteţ şi vulnerabil furia sângelui.

Înainte ca soţul meu să se poată azvârli peste capota maşinii, un bărbat coborî de la volan şi-l înhăţă. Probabil tot un vampir, mi-am zis ameţită, dacă avea forţa de a-l opri pe Matthew.

— Stai, Matthew! E Jack!

Vocea lui groasă şi pronunţatul accent londonez îmi treziră amintiri nedorite despre o singură picătură de sânge căzută în gura deschisă a unui vampir.

„Andrew Hubbard“. Regele vampir al Londrei se afla în New Haven. Am început să văd steluţe pe la colţurile ochilor.

Matthew mârâi şi se răsuci. Coloana lui Hubbard se izbi de scheletul metalic al maşinii cu o bufnitură zdrobitoare.

— E Jack! Repetă Hubbard, apucându-l pe soţul meu de gât şi silindu-l să asculte.

De data aceasta, mesajul ajunse la destinaţie. Matthew făcu ochii mari şi se uită înspre noi.

— Jack? Spuse el cu glas răguşit.

— Domnule Roydon!

Fără să se întoarcă, Jack îşi lăsă capul într-o parte, pe măsură ce vorbele lui Matthew străbăteau pâcla neagră a furiei sângelui. Îşi slăbi strânsoarea.

Eu am luat o gură zdravănă de aer, luptându-mă să alung întunericul plin de stele. Mâna mi se îndreptă instinctiv spre burtică, unde am simţit o împunsătură liniştitoare, apoi o a doua.

Lobero îmi adulmecă picioarele şi mâinile, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama ce relaţie aveam cu stăpânul lui, apoi se aşeză în faţa mea şi mârâi la Matthew.

— Ăsta-i tot vis?

În vocea lui gravă se simţea o urmă a copilului pierdut care fusese cândva. Jack preferă să-şi închidă strâns ochii decât să rişte să se trezească.

— Nu-i nici un vis, Jack, îi spuse blând Gallowglass. Acum îndepărtează-te de doamna Roydon! Matthew nu reprezintă nici un pericol pentru perechea lui.

— O, Doamne! Am atins-o!

Jack părea îngrozit. Se răsuci încet şi îşi ridică mâinile în semn de predare, dispus să accepte orice pedeapsă pe care Matthew ar fi considerat-o cuvenită. Ochii lui, care reveniseră la normal, se întunecară iar. Dar nu mai era furios. Atunci de ce furia sângelui îi ieşea la suprafaţă?

— Şşt! Am spus, coborându-i uşor braţul. M-ai atins de mii de ori. Lui Matthew nu-i pasă.

— înainte. Nu eram. Asta.

Tonul încordat al lui Jack vibra de ura de sine. Matthew se apropie lent, ca să nu-l sperie. Andrew Hubbard trânti portiera maşinii şi-l urmă. Secolele scurse nu-l schimbaseră mai deloc pe vampirul londonez, celebru pentru obiceiurile lui preoţeşti şi pentru liota de creaturi din toate speciile şi de toate vârstele pe care le adoptase. Arăta la fel: proaspăt ras, alb la faţă, cu părul blond. Numai ochii de culoarea ardeziei şi hainele întunecate contrastau cu înfăţişarea lui altfel palidă. Trupul îi era înalt şi slab, cu umeri laţi, uşor încovoiaţi.

Pe măsură ce vampirii se apropiau, mârâitul câinelui deveni mai ameninţător, iar buzele i se ridicară, dezvelindu-i colţii.

— Vino, Lobero! Îi porunci Matthew.

Soţul meu se lăsă pe vine şi aşteptă răbdător cât timp animalul îşi cântări opţiunile.

— E câinele unui singur stăpân, îl avertiză Hubbard. Singura fiinţă pe care o ascultă e Jack.

Lobero îmi împunse mâna cu botul lui umed, apoi îşi adulmecă stăpânul. Îşi înălţă nările ca să simtă şi alte mirosuri, după care se îndreptă către Matthew şi Hubbard. Pe părintele Hubbard îl recunoscu, însă soţul meu avu parte de o evaluare mai amănunţită. Când termină, Lobero dădu din coadă de la dreapta la stânga. Nu cu prea mare veselie, dar îl recunoscuse pe masculul alfa din haita aceasta.

— Bun băiat!

Matthew se ridică şi arătă spre călcâiul lui. Lobero se răsuci ascultător şi îl urmă, şi amândoi veniră lângă grupul nostru.

— E totul în regulă, *mon coeur?* Murmură soţul meu.

— Sigur, am spus, respirând un pic mai greu.

— Şi tu, Jack?

Matthew îşi puse o mână pe umărul tânărului. Nu era obişnuita îmbrăţişare a familiei de Clermont. Era salutul unui tată către fiul său după o lungă despărţire. Al unui tată care se temea că băiatul lui îndurase chinurile iadului.

— Acum sunt mai bine. Intotdeauna era sigur că Jack va spune adevărul atunci când i adresa o întrebare directă. Reacţionez exagerat când sunt luat prin surprindere.

— Şi eu la fel. Matthew îl strânse un pic mai tare. Imi pare rău. Erai cu spatele, şi nu mă aşteptam să te revăd.

— A fost. Greu. Să stau departe.

Tremurul slab din glasul lui Jack lăsa să se înţeleagă că fusese mai mult decât greu.

— Imi închipui. De ce nu intrăm, să ne poţi spune povestea ta?

Nu era o invitaţie oarecare. Matthew îi cerea lui Jack să-şi deschidă sufletul. Perspectiva păru să-l îngrijoreze pe tânăr.

— Ce spui rămâne la alegerea ta, Jack, îl asigură Matthew. Nu ne spune nimic sau spune-ne totul, dar hai să intrăm în timpul ăsta! Cel mai nou Lobero al tău e la fel de gălăgios ca şi primul. Dacă mai latră mult, vecinii o să cheme poliţia.

Jack încuviinţă. Matthew îşi lăsă capul într-o parte, şi gestul îi făcu să semene. Zâmbi.

— Unde a dispărut băieţelul nostru? Nu mai trebuie să mă las pe vine ca să mă uit în ochii tăi.

Tachinările blânde ale soţului meu alungară tensiunea rămasă în trupul lui Jack. Tânărul zâmbi timid şi îi scărpină urechile lui Lobero.

— Părintele Hubbard o să vină cu noi. Poţi să iei tu maşina, Gallowglass, şi s-o parchezi undeva fără să blochezi drumul? Întrebă Matthew.

Scoţianul întinse mâna, iar Hubbard îi aşează cheile în palmă.

— In portbagaj ai să găseşti o servietă, spuse el. Ad-o cu tine!

Gallowglass dădu din cap, cu buzele strânse într-o linie subţire.

Ii aruncă lui Hubbard o privire usturătoare, apoi porni ţanţoş către maşină.

— Nu m-a plăcut niciodată.

Hubbard netezi reverele hainei austere pe care o purta peste o cămaşă neagră. Chiar şi după mai bine de şase sute de ani, vampirul rămăsese, în străfundul sufletului, un cleric. Făcu un semn cu capul înspre mine, recunoscându-mi pentru prima dată prezenţa.

— Bună ziua, doamnă Roydon!

— Mă cheamă Bishop.

Voiam să-i amintesc de ultima noastră întâlnire şi de înţelegerea pe care o făcuse cu mine. Şi pe care o încălcase, judecând după dovezile pe care le aveam în faţă.

— Doamnă doctor Bishop, atunci.

Ochii ciudaţi şi multicolori ai lui Hubbard se îngustară.

— Nu ţi-ai ţinut promisiunea! I-am şuierat.

Privirea agitată a lui Jack se opri asupra gâtului meu.

— Ce promisiune? Întrebă el din spate.

Fir-ar să fie! Jack avusese întotdeauna un auz excelent, dar uitasem că acum era şi el înzestrat cu simţuri supranaturale.

— I-am jurat doamnei Roydon că voi avea grijă de tine şi de Annie, răspunse Hubbard.

— Părintele Hubbard şi-a ţinut cuvântul, doamnă, spuse încet Jack. Altfel n-aş fi aici.

— Şi îi suntem recunoscători.

Matthew părea oricum, doar recunoscător nu. Îmi azvârli cheile casei. Geanta mea era încă la Gallowglass. Fără conţinutul ei, n-aveam cum să deschid uşa.

Hubbard prinse el cheia în locul meu şi o răsuci în broască.

— Du-l pe Lobero sus şi dă-i nişte apă, Jack! Bucătăria e la primul etaj.

Matthew smulse cheile dintre degetele lui Hubbard când trecu pe lângă el şi le aşeză într-un castron pe masa din hol.

Jack îşi chemă câinele şi începu să urce ascultător treptele uzate, vopsite.

— Eşti mort, Hubbard. Şi la fel şi cel care l-a transformat pe Jack în vampir.

Vocea lui Matthew nu era decât un murmur sepulcral, însă Jack tot o auzi.

— Nu-l puteţi omorî, domnule Roydon! Tânărul se opri în capul scărilor, strângând între degete zgarda lui Lobero. Părintele Hubbard e nepotul dumneavoastră. Şi creatorul meu.

Se întoarse cu spatele. Ceva mai târziu am auzit un dulap deschizându-se, apoi apa curgând dintr-un robinet deschis. Sunetele erau ciudat de domestice, ţinând cont că o bombă tocmai explodase în mijlocul conversaţiei.

— Nepotul meu? Matthew se uită şocat la Hubbard. Dar asta înseamnă că.

— Benjamin Fox e părintele meu.

Originile lui Andrew Hubbard fuseseră întotdeauna învăluite în obscuritate. Legendele Londrei spuneau că trăise ca preot pe vremea când moartea neagră se abătuse pentru prima dată asupra Angliei, în 1349. După ce toţi enoriaşii lui căzuseră pradă bolii, Hubbard îşi săpase singur mormântul şi se aşezase în el. Un vampir misterios îl întorsese din pragul morţii, însă nimeni nu părea a şti cine.

— Din punctul de vedere al fiului tău, eu n-am fost decât o unealtă, o persoană pe care a creat-o pentru a-şi atinge scopurile în Anglia. A sperat că voi suferi de furia sângelui, continuă Hubbard. A sperat şi că-l voi ajuta să organizeze o armată cu care să ţină piept familiei de Clermont şi aliaţilor ei. Dar a fost dezamăgit în ambele privinţe, iar eu am reuşit să-l ţin departe de mine şi de turma mea. Până acum.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă cu asprime Matthew.

— Benjamin îl vrea pe Jack. Nu-l pot lăsa să pună din nou mâna pe el, fu răspunsul la fel de răstit al lui Hubbard.

— Din nou?

Nebunul ăla avusese treabă cu Jack. M-am întors orbeşte către scări, dar Matthew mă prinse de încheieturile mâinilor şi mă strânse la piept.

— Aşteaptă! Îmi porunci el.

Gallowglass intră pe uşă, ducând cu el o uriaşă servietă neagră şi geanta mea cu cărţi. Privi cu atenţie scena, apoi lăsă bagajele din mâini.

— Acum ce s-a mai întâmplat? Întrebă el, uitându-se când la Matthew, când la Hubbard.

— Părintele Hubbard l-a transformat pe Jack în vampir, am spus pe un ton cât am putut de

neutru.

La urma urmei, Jack ne asculta şi el.

Gallowglass îl izbi pe Hubbard de perete.

— Ticălosule! Ţi-am simţit mirosul pe tot corpul lui. Am crezut.

Veni rândul lui Gallowglass să fie izbit de ceva — de data aceasta, de podea. Hubbard îşi puse unul dintre pantofii săi negri şi lustruiţi pe pieptul uriaşului scoţian. Mă uimea faptul că o fiinţă cu o înfăţişare scheletică putea fi atât de puternică.

— Ce-ai crezut, Gallowglass? Tonul lui Hubbard era ameninţător. Că aş viola un copil?

La etaj, agitaţia tot mai puternică a lui Jack înăcrea atmosfera. Băiatul învăţase de la o vârstă fragedă cât de repede se pot transforma obişnuitele ciondăneli în certuri violente. In copilărie, îl întrista până şi impresia unei neînţelegeri între mine şi Matthew.

— Corra! Am strigat, cerându-i instinctiv sprijinul.

Până ca balaurul să se năpustească din dormitorul nostru şi să aterizeze pe stâlpul balustradei, Matthew evitase orice potenţială vărsare de sânge apucându-i de ceafă pe Gallowglass şi pe Hubbard, despărţindu-i, apoi scuturându-i până când le clănţăniră dinţii.

Corra scoase un muget iritat şi se uită urât la părintele Hubbard, bănuind, pe bună dreptate, că el era vinovat că fusese trezită din somn.

— Să fiu al naibii! Capul blond al lui Jack se ivi deasupra balustradei. Nu v-am spus eu că balaurul va supravieţui călătoriei în timp, părinte H?

Tânărul scoase un chiuit de încântare şi lovi cu pumnul în lemnul vopsit. Purtarea lui îmi amintea cu atâta claritate de voiosul băiat care fusese odinioară, încât trebui să mă lupt să-mi reţin lacrimile.

Corra răspunse cu un ţipăt de bun venit, urmat de un şir de flăcări şi cântece care umplură holul de bucurie. O porni în zbor, urcă iute şi îşi înfăşură aripile în jurul lui Jack. Apoi îşi aşeză capul peste al lui şi începu să cârâie, încercuindu-i coastele cu coada ei, astfel încât să-l poată bate uşor pe spate cu vârful în formă de treflă. Lobero tropăi către stăpânul său şi o adulmecă bănuitor. Balaurul trebuie să-i fi mirosit a familie, deci a fiinţă ce trebuia inclusă între numeroasele sale responsabilităţi. Se culcă lângă Jack, cu capul pe labe, dar cu privirea încă atentă.

— Limba ta e chiar mai lungă decât a lui Lobero, zise Jack, încercând să nu chicotească în timp ce Corra îi gâdila gâtul. Nu-mi vine să cred că mă mai ţine minte!

— Sigur că te ţine minte! Cum să uite pe cineva care o răsfăţa dându-i chifle cu stafide? Am spus eu, zâmbind.

Până când ne-am instalat în sufrageria ale cărei ferestre dădeau spre Court Street, furia sângelui se risipise din venele lui Jack. Conştient de poziţia sa modestă în ierarhia haitei din casă, aşteptă ca toţi ceilalţi să se aşeze şi abia după aceea îşi alese locul. Era gata să se alăture câinelui pe podea, când Matthew lovi uşor cu palma perna de pe canapea.

— Stai lângă mine, Jack!

Invitaţia soţului meu avea o notă de poruncă în ea. Jack se aşeză, trăgându-şi blugii în sus de la genunchi.

— Arăţi de vreo douăzeci de ani, observă Matthew, sperând să-l atragă pe tânăr în discuţie.

— Douăzeci, poate douăzeci şi unu, spuse Jack. Eu şi Leonard. Il mai ştiţi pe Leonard?

Matthew încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ne-am dat seama ce vârstă am graţie amintirilor mele legate de Invincibila Armadă. Nimic anume, înţelegeţi, doar teama că spaniolii vor invada străzile, aprinderea felinarelor şi sărbătorirea victoriei. Trebuie să fie avut cel puţin cinci ani în 1588 ca să-mi amintesc toate astea.

Am făcut câteva calcule rapide. Asta însemna că Jack fusese transformat în vampir în 1602.

— Ciuma.

In anul acela, boala bântuise în Londra cu înverşunare. Am observat o pată pe gâtul băiatului, chiar sub ureche. Semăna cu o vânătaie, dar trebuia să fie o cicatrice lăsată de una dintre rănile provocate de pestă. Faptul că era vizibilă chiar şi după ce Jack devenise vampir sugera că tânărul se aflase la un pas de moarte atunci când Hubbard îl transformase.

— Ihî, confirmă Jack, coborându-şi privirea spre propriile mâini. Incepu să le învârtă încoace şi încolo. Annie murise de ciumă cu zece ani în urmă, la puţin timp după ce domnul Marlowe a fost ucis în Deptford.

Mă întrebasem ce s-o fi întâmplat cu Annie a noastră. Mi-o imaginasem o croitoreasă prosperă, având propria ei afacere. Sperasem că s-a căsătorit cu un bărbat bun şi a avut copii. Dar ea murise când era încă adolescentă; viaţa îi fusese retezată înainte de a începe cu adevărat.

— 1593 a fost un an îngrozitor, doamnă Roydon. Morţii zăceau peste tot. Până să aflăm eu şi părintele Roydon că Annie s-a îmbolnăvit, era deja prea târziu, zise Jack cu un aer pierdut.

— Eşti de ajuns de mare ca să-mi spui Diana.

Jack se trase de blugi, fără a-mi răspunde.

— Părintele Hubbard m-a luat la el după ce aţi. Plecat, continuă el. Sir Walter avea necazuri, iar lordul Northumberland era prea ocupat la curte ca să aibă grijă de mine. Jack îi zâmbi lui Hubbard cu vădită afecţiune. Acelea au fost vremurile bune, când umblam cu gaşca prin Londra.

— Eu am avut o relaţie foarte apropiată cu şeriful în acele aşa-zise vremuri bune ale tale, replică sec Hubbard. Tu şi Leonard aţi dat de mai multe belele decât oricare alţi doi băieţi pe lumea asta.

— Naaa! Zise Jack, surâzând. Singura problemă serioasă a fost când ne-am furişat în Turn ca să-i ducem lui Sir Walter cărţile şi când am stat acolo până când i-a scris lui Lady Raleigh o scrisoare din partea lui.

— Aţi. Matthew se înfioră şi scutură din cap. Doamne, Jack! Tu n-ai fost niciodată în stare să faci diferenţa dintre un furtişag mărunt şi o infracţiune demnă de spânzurătoare.

— Acum sunt, zise tânărul cu voioşie.

Apoi expresia îi redeveni neliniştită. Lobero înălţă capul şi îşi aşeză nasul pe genunchiul stăpânului său.

— Să nu fiţi furios pe părintele Hubbard! El n-a făcut decât ceea ce i-am cerut eu, domnule Roydon. Leonard îmi explicase cum e cu fiinţele supranaturale cu multă vreme înainte să devin vampir, aşa că ştiam ce eraţi dumneavoastră, Gallowglass şi Davy. După aceea, lucrurile au devenit mai logice. Jack făcu o pauză. Ar fi trebuit să am curajul de a înfrunta moartea şi de a o accepta, dar nu puteam merge în mormânt fără să vă mai văd o dată. Mi se părea că viaţa mea e. Neterminată.

— Dar azi cum ţi se pare? Întrebă Matthew.

— Lungă. Singuratică. Şi grea. Mai grea decât mi-am imaginat vreodată.

Jack răsuci blana lui Lobero, învârtind şuviţele până când acestea se transformară într-o sfoară strânsă. Îşi drese glasul.

— Dar totul a meritat pentru ziua de azi, continuă el încet. Absolut totul.

Matthew îşi întinse braţul lung spre umărul lui Jack. Îl strânse, apoi îi dădu repede drumul. Pentru o clipă am zărit pe chipul lui dezolarea şi durerea, apoi el îşi reluă înfăţişarea aparent liniştită. Era versiunea de vampir a unei vrăji de deghizare.

— Părintele Hubbard mi-a spus că sângele lui m-ar putea îmbolnăvi, domnule Roydon. Jack ridică din umeri. Dar eu eram deja bolnav. Ce importanţă avea dacă schimbam o maladie cu alta?

Absolut nici una, mi-am zis eu, cu excepţia faptului că o boală te ucidea pe tine, iar cealaltă te putea transforma în ucigaş.

— Andrew a făcut bine că ţi-a spus, zise Matthew.

Părintele Hubbard păru uimit de această mărturisire.

— Imi închipui că pe el strămoşul tău nu l-a tratat cu acelaşi respect.

Matthew avea grijă să folosească aceiaşi termeni pe care îi utilizaseră Hubbard şi Jack pentru a-şi descrie relaţia cu Benjamin.

— Nu. Nu l-a tratat. Strămoşul meu nu crede că datorează cuiva vreo explicaţie pentru faptele lui. Jack sări în picioare şi începu să se plimbe fără ţintă prin cameră, cu Lobero pe urmele lui. Cercetă mulurile din jurul uşii, trecându-şi degetele peste lemn. Şi dumneavoastră aveţi boala în sânge, domnule Roydon. Imi amintesc asta din Greenwich. Dar ea nu vă stăpâneşte, aşa cum se întâmplă cu strămoşul meu. Şi cu mine.

— M-a stăpânit cândva.

Matthew se uită spre Gallowglass şi dădu uşor din cap.

— Imi amintesc zilele în care Matthew era sălbatic ca un diavol şi aproape de neînvins atunci când ţinea o sabie în mână. Până şi cei mai curajoşi bărbaţi fugeau îngroziţi.

Gallowglass se lăsă în faţă, cu mâinile încleştate şi genunchii larg depărtaţi.

— Strămoşul meu mi-a povestit despre trecutul domnului. Lui Matthew. Jack se cutremură. A spus că şi eu am în mine talentul lui de ucigaş şi că trebuie să-i fiu devotat, altfel Matthew n-o să mă recunoască niciodată drept sânge din sângele lui.

Văzusem filmată nespusa cruzime a lui Benjamin, felul în care împletea speranţele şi temerile într-o armă menită să distrugă imaginea despre sine a unei fiinţe. Faptul că făcuse asta cu sentimentele lui Jack faţă de Matthew şi de mine îmi stârnea o furie oarbă. Am strâns pumnii, încordând firele care îmi străbăteau degetele până când magia ameninţă să-mi iasă prin piele.

— Benjamin nu mă cunoaşte atât de bine pe cât are impresia. Mânia creştea şi în sufletul lui Matthew, făcând ca mirosul lui aromat să devină mai puternic. Te-aş recunoaşte drept al meu în faţa întregii lumi, ba chiar cu mândrie, chiar dacă n-ai fi sânge din sângele meu.

Hubbard părea neliniştit. Privirea i se mută dinspre soţul meu înspre Jack.

— M-ai transforma în fiu al tău prin jurământ legat cu sânge? Jack se întoarse încet către Matthew. Aşa cum a făcut Philippe cu doamna Roydon. Vreau să spun, cu Diana?

Soţul meu făcu ochii mari în timp ce dădea din cap în semn de încuviinţare, încercând să accepte faptul că Philippe îi cunoscuse pe nepoţii lui, când el însuşi nu ştiuse nimic despre ei.

Pentru o clipă, pe chip i se citi senzaţia că fusese trădat.

— Philippe mă vizita ori de câte ori venea la Londra, explică Jack, neobservând schimbarea la faţă a lui Matthew. Îmi spunea să fiu atent la jurământul lui legat cu sânge, căci sunetul lui e puternic şi probabil că o voi auzi pe doamna Roydon înainte de a o vedea. Şi aţi avut dreptate, doamnă. Diana. Tatăl lui Matthew chiar era mare cât ursul împăratului.

— Dacă l-ai întâlnit pe tatăl meu, atunci sunt sigur că ai auzit o grămadă de poveşti despre purtările mele proaste.

Muşchii maxilarului lui Matthew începură să pulseze. Senzaţia de a fi fost trădat se transformase în amărăciune. Pupilele i se dilatau de la o secundă la alta, pe măsură ce furia continua să câştige teren.

— Nu, răspunse Jack, încruntându-se nedumerit. Philip nu-mi vorbea decât despre admiraţia lui şi zicea că mă vei învăţa să ignor ceea ce sângele mă îndeamnă să fac.

Matthew tresări ca şi cum ar fi primit o lovitură.

— Philippe m-a făcut întotdeauna să mă simt mai aproape de tine şi de doamna Roydon. Şi mai calm. Jack părea din nou agitat. Dar a trecut multă vreme de când l-am văzut ultima oară.

— A fost capturat în timpul războiului, explică Matthew, şi a murit ca urmare a chinurilor îndurate.

Era o jumătate de adevăr spusă cu grijă.

— Părintele Hubbard mi-a spus asta. Mă bucur că Philippe n-a trăit să vadă.

De data aceasta, tremurul străbătu tot trupul tânărului, din măduva oaselor şi până la suprafaţa pielii. Ochii îi deveniră pe neaşteptate complet negri, plini de oroare şi de frică.

Suferinţa lui Jack era mult mai mare decât cea pe care fusese nevoit s-o îndure Matthew. În cazul lui, numai mânia excesivă era cea care stârnea furia sângelui. Boala lui Jack era declanşată de o gamă mai largă de emoţii.

— Nu-i nimic.

Într-o clipă, Matthew fu lângă el, cu o mână încleştată pe gâtul lui şi cu cealaltă mângâindu-i obrazul. Lobero zgâria cu labele piciorul soţului meu, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Fă ceva!“

— Nu mă atinge când sunt aşa! Mârâi Jack, împungându-l pe Matthew în piept. Dar la fel de bine ar fi putut încerca să clintească un munte. O să înrăutăţeşti lucrurile.

— Crezi că poţi să-mi dai mie ordine, căţelandrule? Matthew ridică din sprâncene. Indiferent ce ţi s-ar părea ţie atât de îngrozitor, spune-ne! După aceea o să te simţi mai bine.

Încurajată de Matthew, mărturisirea lui Jack se prăvăli din cine ştie ce cotlon întunecat al fiinţei lui, în care băiatul păstra tot ceea ce era rău şi înspăimântător.

— Benjamin m-a găsit acum câţiva ani. A spus că mă aştepta. Mi-a promis că mă va duce la tine, dar numai după ce voi dovedi că sunt cu adevărat sânge din sângele lui Matthew de Clermont.

Gallowglass trase o înjurătură. Jack îl săgetă cu privirea şi slobozi un mârâit.

— Ochii la mine, Jack!

Tonul lui Matthew arăta clar că orice împotrivire avea să fie întâmpinată cu o pedeapsă grabnică şi aspră. Soţul meu făcea un incredibil număr de echilibristică, care presupunea dragoste necondiţionată, dar şi o afirmare constantă a poziţiei dominante. Dinamica unei haite e întotdeauna primejdioasă. Când i se adaugă furia sângelui, într-o singură clipă, poate deveni letală.

Jack îşi dezlipi privirea de Gallowglass, iar umerii i se lăsară în jos.

— Apoi ce s-a întâmplat? Îi dădu ghes Matthew.

— Am ucis. Întruna. Cu cât omoram mai mult, cu atât îmi doream mai tare să repet experienţa. Sângele nu mă hrănea doar pe mine, îmi hrănea şi furia.

— A fost o dovadă de inteligenţă din partea ta să-ţi dai seama de asta atât de repede, zise Matthew pe un ton aprobator.

— Uneori îmi veneam în fire suficient de mult ca să-mi dau seama că ceea ce făceam era o crimă. Atunci încercam să salvez fiinţele cu sânge cald, dar nu mă puteam opri din băut, mărturisi Jack. Am reuşit să transform două dintre victimele mele în vampiri. Atunci Benjamin a fost mulţumit de mine.

— Numai două?

O umbră trecu peste trăsăturile lui Matthew.

— Benjamin voia să salvez mai mulţi, dar aş fi avut nevoie de prea multă stăpânire de sine. Indiferent ce aş fi făcut, cei mai mulţi mureau.

Ochii ca de cerneală ai lui Jack se umplură cu lacrimi de sânge. Pupilele căpătară o margine roşiatică.

— Unde au avut loc morţile astea?

Soţul meu părea doar uşor curios, însă cel de-al şaselea simţ al meu îmi spunea că întrebarea era crucială pentru înţelegerea celor ce se petrecuseră cu Jack.

— Peste tot. Trebuia să fiu mereu în mişcare. Curgea atâta sânge! Trebuia să fug de poliţie şi de ziare.

Jack se înfioră.

VAMPIR DEZLĂNŢUIT LA LONDRA. Mi-am adus aminte de titlul grăitor şi de articolele despre „crimele comise de vampiri“ pe care Matthew le strânsese din toate colţurile lumii. Mi-am lăsat capul în jos, căci nu voiam ca Jack să-şi dea seama că ştiam: el era ucigaşul pe care îl căutau autorităţile europene.

— Dar cei care au supravieţuit au avut cel mai mult de suferit, continuă tânărul, cu o voce din ce în ce mai slăbită. Strămoşul meu mi-a luat copiii şi a spus că va avea el grijă să fie crescuţi aşa cum se cuvine.

— Benjamin s-a folosit de tine.

Matthew îl privi adânc în ochi, încercând să stabilească o legătură cu el. Jack scutură din cap.

— Când i-am creat pe copiii aceia, mi-am încălcat jurământul făcut părintelui Hubbard. El a spus că lumea n-are nevoie de alţi vampiri, că sunt deja destui şi că, dacă mă simt singur, pot să am grijă de fiinţele respinse de către familiile lor. Tot ce mi-a cerut a fost să nu creez urmaşi, dar eu l-am dezamăgit periodic. După aceea nu m-am mai putut întoarce la Londra, cu mâinile pătate de atâta sânge. Dar nici cu strămoşul meu nu puteam rămâne. Când i-am spus că vreau să plec, l-a apucat o criză teribilă de furie şi mi-a ucis unul dintre copii drept răzbunare. Fiii lui m-au ţinut pe loc şi m-au silit să mă uit. Jack îşi înghiţi o înjurătură. Şi fiica mea. Fiica mea. Ei.

Icni. Işi încleştă o mână peste gură, dar era prea târziu pentru a împiedica sângele să-i iasă printre buze în timp ce vomita. I se scurse pe bărbie, îmbibându-i tricoul negru. Lobero sări în sus, lătrând cu putere şi lovindu-l pe spate cu labele.

Incapabilă să mai stau deoparte, m-am repezit lângă el.

— Diana! Strigă Gallowglass. Nu trebuie.

— Nu-mi spune mie ce să fac! Adu-mi un prosop! M-am răstit eu.

Jack căzu în patru labe, dar aterizarea îi fu încetinită de braţele puternice ale lui Matthew. Am îngenuncheat alături, şi el continuă să verse tot ce avea în stomac. Gallowglass îmi întinse un prosop. L-am folosit ca să şterg faţa şi mâinile acoperite de sânge ale lui Jack. Curând prosopul deveni ud şi rece ca gheaţa. Contactul cu atâta sânge de vampir îmi făcea mâinile ţepene şi neîndemânatice.

— Forţa vărsăturilor i-a spart probabil nişte vase de sânge din stomac şi din gât, zise Matthew. Andrew, poţi să-mi aduci o cană cu apă? Pune multă gheaţă în ea!

Hubbard merse în bucătărie şi se întoarse după câteva clipe.

— Poftim! Zise el, întinzându-i cana soţului meu.

— Ridică-i capul, Diana! Mă instrui el. Ţine-l bine, Andrew! Trupul lui ţipă după sânge şi o să se împotrivească apei.

— Eu ce pot să fac? Întrebă cu glas răguşit Gallowglass.

— Şterge-i labele lui Lobero înainte să lase urme de sânge prin toată casa! Jack n-o să aibă nevoie să i se amintească de cele întâmplate. Matthew îl apucă pe băiat de bărbie. Jack!

Ochii negri şi sticloşi ai tânărului se rotiră către soţul meu.

— Bea! Porunci Matthew, ridicându-i bărbia cu câţiva centimetri.

Jack scuipă şi clănţăni din dinţi, încercând să-l alunge. Dar

Hubbard îl ţinu pe loc până când goli cana.

Tânărul sughiţă, şi atunci părintele îşi slăbi strânsoarea.

— Bravo, Jackie! Spuse Gallowglass.

I-am netezit părul de pe frunte, în timp ce el se apleca din nou, ţinându-se de stomacul care i se umflase vizibil.

— Te-am murdărit de sânge, şopti Jack.

Aveam dâre roşii pe bluză.

— Aşa-i, am spus. Dar nu e prima dată când un vampir sângerează pe mine.

— Acum încearcă să te odihneşti! Îi spuse Matthew. Eşti epuizat.

— Nu vreau să dorm!

Jack înghiţi cu noduri, cuprins din nou de greaţă.

— Şşt! Am spus eu, masându-i gâtul. Îţi promit că n-o să ai coşmaruri.

— Cum poţi fii sigură? Mă întrebă el.

— Prin magie. I-am desenat pe frunte forma celui de-al cincilea nod şi am şoptit: Oglindă strălucind, monştri tremurând, coşmarurile i le goneşte până ce se trezeşte!

Jack închise încet ochii. Câteva minute mai târziu era cuibărit pe o parte, dormind liniştit.

Atunci am mai ţesut o vrajă, numai pentru el. N-avea nevoie de nici un cuvânt, căci nu avea să fie folosită vreodată de altcineva în afară de mine. Firele care îl înconjurau pe Jack erau un ghem furios de roşu, negru şi galben. Am tras de verdele tămăduitor care se afla împrejurul meu, dar şi de firele albe care ajutau la ruperea blestemelor şi la fixarea noilor începuturi. Le-am răsucit şi le-am legat în jurul încheieturii lui, strângând împletitura cu un nod trainic, încrucişat de şase ori.

— Sus e o cameră de oaspeţi, am spus. O să-l culcăm pe Jack acolo. Corra şi Lobero o să ne dea de veste dacă se agită.

— E în regulă? Îl întrebă Matthew pe Hubbard.
— Când vine vorba de Jack, n-ai nevoie de permisiunea mea, răspunse acesta.
— Ba da, am. Tu eşti tatăl lui, replică Matthew.
— Sunt doar părintele lui, zise blând Hubbard. Tu eşti tatăl lui Jack, Matthew. Mereu ai fost.

CAPITOLUL 19

Matthew îl duse pe Jack la etajul al treilea, purtându-l în braţe ca pe un bebeluş. Lobero şi Corra ne însoţiră — amândoi ştiau ce treabă au de făcut. În timp ce soţul meu îl dezbrăca de tricoul plin de sânge, eu am scotocit prin dulapul nostru din dormitor în căutarea unor haine de schimb. Jack avea cel puţin un metru optzeci, dar o siluetă mult mai subţire decât Matthew. Am găsit o bluză supradimensionată cu logoul echipei masculine de la Yale, pe care uneori o îmbrăcam eu când dormeam, şi am sperat că avea să fie bună. Matthew strecură în ea braţele parcă lipsite de oase ale lui Jack, apoi i-o trase peste capul ce se bălăbănea într-o parte şi într-alta. Vraja mea îl adormise buştean.

L-am aşezat împreună în pat fără să rostim vreo vorbă decât dacă era absolut necesar. Eu am tras cearşaful în jurul umerilor lui Jack, în vreme ce Lobero îmi urmărea fiecare mişcare de pe podea. Corra stătea cocoţată pe lampă, atentă şi fără să clipească. Greutatea ei îndoia abajurul într-un unghi îngrijorător.

Am atins părul auriu al lui Jack şi urma întunecată de pe gât, apoi mi-am aşezat mâna în dreptul inimii lui. Chiar dacă dormea, simţeam cum diferite părţi din fiinţa lui se războiau pentru a prelua controlul: mintea, trupul, sufletul. Deşi Hubbard mă asigurase că băiatul va rămâne pentru totdeauna la vârsta de douăzeci şi unu de ani, îl vedeam cuprins de o oboseală care îl făcea să pară de trei ori mai bătrân.

Jack trecuse prin foarte multe încercări. Prea multe, mulţumită lui Benjamin. Îmi doream ca nebunul acela să fie şters de pe faţa pământului. Degetele de la mâna stângă mi se răsfirară, iar încheietura începu să mă usture acolo unde nodul îmi înconjura pulsul. Magia nu era altceva decât voinţă transformată în realitate, şi puterea din venele mele reacţiona la nerostitele mele dorinţe de răzbunare.

— Jack era responsabilitatea noastră, şi noi n-am fost alături de el la greu. Vocea îmi era joasă şi aprigă. Iar Annie.

— Acum suntem alături de Jack. În ochii lui Matthew vedeam acelaşi amestec de tristeţe şi furie care ştiam că se oglindea şi în ai mei. Pentru Annie nu mai putem decât să ne rugăm ca sufletul ei să-şi găsească odihna.

Am dat din cap, stăpânindu-mi cu greu emoţiile.

— Fă un duş, *ma lionne!* Atingerea lui Hubbard şi sângele lui Jack. Matthew nu putea suferi ca pielea mea să poarte mirosul unei alte fiinţe. O să stau eu cu el cât eşti tu în baie. Pe urmă o să coborâm amândoi şi o să stăm de vorbă cu. Nepotul meu.

Ultimele vorbe le rosti lent şi cu grijă, ca şi cum şi-ar fi obişnuit limba cu ele. L-am strâns de mână, am sărutat uşor fruntea lui Jack, apoi m-am îndreptat fără tragere de inimă spre baie, încercând fără rost să mă spăl de întâmplările din seara aceea.

O jumătate de oră mai târziu, i-am găsit pe Gallowglass şi pe Hubbard faţă în faţă la banala masă din lemn de pin din mijlocul sufrageriei. Stăteau încruntaţi şi se holbau unul la altul, mârâind. Eram bucuroasă că Jack nu se trezise ca să fie martor la aşa ceva.

Matthew îmi dădu drumul la mână şi se duse în bucătărie. Scoase o sticlă cu apă minerală pentru mine şi trei sticle cu vin. După ce le împărţi, se întoarse după un tirbuşon şi patru pahare.

— Oi fi tu vărul meu, dar tot nu-mi placi, Hubbard.

Mârâitul lui Gallowglass scăzu în intensitate, transformându-se într-un sunet inuman mult mai tulburător.

— Sentimentul e reciproc.

Hubbard îşi ridică servieta neagră pe masă şi o lăsă la îndemână.

Matthew vârî tirbuşonul în dopul sticlei, urmărind fără o vorbă cum cei doi nepoţi ai săi se întreceau să se domine unul pe altul. Işi turnă un pahar cu vin şi îl bău din două înghiţituri.

— Nu eşti bun de părinte, zise Gallowglass, mijind ochii.

— Cine este? Replică Hubbard.

— Destul!

Matthew nu ridică tonul, dar vocea lui avea un timbru care îmi zbârli părul de pe ceafă şi îi amuţi numaidecât pe ceilalţi doi vampiri.

— Andrew, furia sângelui l-a afectat întotdeauna atât de mult pe Jack sau lucrurile s-au înrăutăţit după ce l-a întâlnit pe Benjamin?

Hubbard se lăsă pe spătarul scaunului cu un zâmbet sardonic.

— Cu asta vrei să începi, nu-i aşa?

— Ce-ar fi să începi *tu* prin a ne explica de ce l-ai transformat pe Jack în vampir, când ştiai că îi poţi transmite furia sângelui?

Furia mea mistuise orice urmă de politeţe cu care îl tratasem cândva.

— I-am oferit o opţiune, Diana, răspunse Hubbard, ca să nu mai spunem o şansă.

— Jack trăgea să moară de ciumă! Am strigat eu. Nu era în stare să ia o decizie cu mintea limpede. Tu erai adultul! Jack era doar un copil.

— Jack împlinise deja douăzeci de ani, era un bărbat, nu băieţelul pe care l-aţi lăsat în grija lordului Northumberland. Şi trecuse prin chinurile iadului aşteptând în zadar întoarcerea voastră, zise Hubbard.

Temându-mă că l-am putea trezi, am coborât tonul.

— Ţi-am lăsat o grămadă de bani pentru a-i feri de rele atât pe Jack, cât şi pe Annie. Nici unul dintre ei n-ar fi trebuit să ducă lip să de nimic.

— Crezi că un pat cald şi un stomac plin i-ar fi putut cârpi inima frântă? Ochii lui Hubbard erau reci, parcă de pe altă lume. V-a căutat zi de zi vreme de *doisprezece ani.* Asta înseamnă doisprezece ani de mers la docuri pentru a ieşi în întâmpinarea navelor sosite din Europa, în speranţa că veţi fi la bordul uneia dintre ele. Doisprezece ani în care l-a luat la întrebări pe fiecare străin întâlnit în Londra ca să afle dacă aţi fost văzuţi în Amsterdam, în Lubeck ori în Praga. Şi doisprezece ani de mers la orice persoană despre care bănuia că ar fi vrăjitoare, ca să-i arate un desen făcut de el cu faimoasa farmazoană Diana Roydon. E un miracol că viaţa i-a fost curmată de ciumă, şi nu de judecătorii reginei!

M-am albit la faţă.

— Şi voi aţi avut de ales, îmi aminti Hubbard. Aşa că, dacă vrei să învinovăţeşti pe cineva pentru transformarea lui Jack în vampir, îndreaptă-ţi reproşurile spre tine însăţi ori spre Matthew! Băiatul era responsabilitatea ta. Tu mi l-ai dat mie.

— Nu aşa ne-am înţeles, şi ştii prea bine!

Cuvintele îmi ieşiră din gură înainte să le pot opri. Am încremenit, cu un aer îngrozit. Era un alt secret pe care îl păstrasem faţă de Matthew şi pe care îl credeam rămas în siguranţă în urma mea.

Gallowglass şuieră surprins. Privirea glacială a lui Matthew se făcu ţăndări pe pielea mea. În cameră se lăsă o tăcere deplină.

— Trebuie să discut cu soţia şi cu nepotul meu, Gallowglass. Singuri, zise Matthew.

Accentul pus pe „soţia“ şi „nepotul meu“ era subtil, dar inconfundabil. Scoţianul se ridică în picioare; pe chip i se citea dezaprobarea.

— Mă găsiţi la etaj, cu Jack.

Matthew scutură din cap.

— Du-te acasă şi aşteapt-o pe Miriam! Vă sun eu când Andrew şi Jack vor fi gata să vină acolo.

— Jack o să stea aici, am spus eu, ridicând din nou tonul. Cu noi. Acolo unde îi e locul.

Căutătura ameninţătoare pe care mi-o aruncă Matthew mă amuţi pe loc, chiar dacă un prinţ renascentist n-avea ce căuta în secolul XXI şi chiar dacă în urmă cu un an aş fi protestat în faţa tiraniei lui. Acum ştiam că stăpânirea de sine a soţului meu atârna de un fir de aţă.

— Eu nu stau sub acelaşi acoperiş cu un de Clermont. Mai ales cu el, zise Hubbard, arătând spre Gallowglass.

— Uiţi, Andrew, spuse Matthew, că şi *tu* eşti un de Clermont. La fel ca şi Jack.

— Eu n-am fost niciodată! Răspunse cu brutalitate Hubbard.

— Odată ce ai băut sângele lui Benjamin, n-ai mai fost altceva. Vocea lui Matthew era încordată. În familia asta faci ce spun eu!

— Familie? Spuse batjocoritor Hubbard. Tu ai făcut parte din haita lui Philippe, iar acum îi dai socoteală lui Baldwin. N-ai o familie a ta.

— Se pare că am. Matthew strâmbă din buze cu regret. E timpul să pleci, Gallowglass.

— Foarte bine, Matthew. Te las să mă trimiţi la plimbare, de data asta, dar n-o să plec prea departe. Iar dacă instinctele mele îmi spun că sunt probleme, mă întorc. La naiba cu obiceiurile ori cu legile vampirilor! Scoţianul se ridică şi mă sărută pe obraz. Strigă dacă ai nevoie de mine, mătuşă!

Matthew aşteptă ca uşa de la intrare să se închidă, apoi se întoarse către Hubbard.

— Ce înţelegere ai făcut cu perechea mea, mai exact? Întrebă el.

— E vina mea, Matthew. Eu m-am dus la Hubbard. Am început, dorindu-mi să mărturisesc tot şi să termin.

Masa vibră sub forţa izbiturii lui Matthew.

— Răspunde-mi, Andrew!

— Am fost de acord să protejez pe oricine i-ar fi aparţinut ei, chiar şi pe tine, răspunse scurt Hubbard.

Din punctul ăsta de vedere era un de Clermont până în măduva oaselor: nu se oferea să mărturisească nimic, dezvăluia doar ceea ce era strict necesar.

— Şi în schimb? Întrebă Matthew cu glas tăios. N-ai fi făcut tu un asemenea legământ fără a primi ceva la fel de preţios.

— *Perechea* ta mi-a dăruit o picătură din sângele ei. O singură picătură, zise Hubbard

resentimentar.

Il păcălisem, respectând litera cererii lui, nu şi spiritul ei. Andrew Hubbard părea să fie un individ ranchiunos.

— Pe atunci ştiai că sunt bunicul tău? Întrebă Matthew.

Nu-mi puteam închipui ce importanţă avea asta.

— Da, răspunse Andrew, înverzindu-se uşor la faţă.

Matthew îl trase spre el de pe cealaltă parte a mesei, până când fură nas în nas.

— Şi ce-ai aflat din acea singură picătură de sânge?

— Adevăratul ei nume, Diana Bishop. Nimic mai mult, jur! Vrăjitoarea s-a folosit de magie ca să fie sigură.

In gura lui, cuvântul „vrăjitoare" suna murdar şi obscen.

— Să nu mai profiţi vreodată de instinctele protectoare ale soţiei mele, Andrew! Altfel îţi iau capul. Matthew îl strânse şi mai tare. Ştiută fiind curiozitatea ta bolnăvicioasă, nici un vampir în viaţă nu m-ar învinovăţi.

— Nu-mi pasă cu ce vă ocupaţi voi doi în spatele uşilor închise, dar altora s-ar putea să le pese, de vreme ce perechea ta e evident însărcinată şi nu există nici urmă de miros al vreunui alt bărbat pe trupul ei.

Hubbard îşi ţuguie cu reproş buzele. Acum înţelegeam în sfârşit întrebarea pusă mai devreme de Matthew. Luându-mi cu bună ştiinţă sângele pentru a-mi cerceta gândurile şi amintirile, Andrew Hubbard făcuse ceea ce în lumea vampirilor era echivalent cu a-şi privi bunicii cum fac sex. Dacă n-aş fi găsit o cale de a-mi încetini fluxul sangvin astfel încât el să nu primească decât strict picătura pe care o ceruse, Hubbard ar fi tras cu ochiul în viaţa noastră intimă şi ar fi putut afla tainele lui Matthew, dar şi pe ale mele. Am strâns ochii, ferindu-mă de revelaţia răului pe care reuşisem să-l evit.

Din servieta lui Andrew se auzi un murmur care îmi distrase atenţia. Imi amintea de zgomotul pe care îl auzeam uneori în timpul unui curs, când telefonul vreunui student se pornea pe neaşteptate.

— Ţi-ai lăsat telefonul pe difuzor, am spus, atentă la zumzetul monoton. Cineva îţi transmite un mesaj.

Matthew şi Andrew se încruntară amândoi.

— Eu n-aud nimic, spuse soţul meu.

— Iar eu n-am telefon mobil, adăugă Hubbard.

— Atunci de unde vine? Am întrebat, privind în jur. A pornit cineva radioul?

— Singurul lucru pe care îl am în servietă e ăsta.

Hubbard desfăcu cele două încuietori din alamă şi scoase un obiect din servietă.

Zumzetul se înteţi, şi un val de putere îmi intră în corp. Toate simţurile mi se ascuţiră, în timp ce firele care ţineau laolaltă lumea începură să se agite brusc, să scoată clinchete, lovindu-se unele de altele şi răsucindu-se în spaţiul dintre mine şi foaia de pergament pe care Andrew Hubbard o ţinea în mână. Sângele meu reacţiona la slabele rămăşiţe de magie ce se agăţau de acea singură pagină din *Cartea vieţii,* iar încheieturile mă usturau în timp ce cunoscutul miros fad de vechituri şi mucegai umplea încăperea.

Hubbard întoarse pagina cu faţa spre mine, dar ştiam deja ce urma să văd acolo: doi dragoni alchimici cu trupurile încleştate, ale căror răni sângerau într-un bazin din care se înălţau

siluete palide, goale. Reprezenta acea etapă a procesului alchimic ce apare după nunta dintre regina Lună şi regele Soare: *conceptio,* momentul în care o nouă şi puternică substanţă răsare din împreunarea a două contrarii — mascul şi femelă, lumină şi întuneric, Soare şi Lună.

După ce îmi petrecusem săptămâni întregi în Biblioteca Beinecke, căutând paginile care lipseau din *Ashmole 782*, dădusem pe neaşteptate peste una dintre ele în propria mea sufragerie.

— Edward Kelley mi-a trimis-o în toamna care a urmat plecării voastre. Mi-a spus să am grijă de ea ca de sfintele moaşte.

Împinse pagina spre mine. Anluminura asta n-o văzusem decât pentru o clipă în palatul lui Rudolf. Mai târziu, eu şi Matthew ne gândiserăm că fiinţele pe care le luaserăm drept dragoni puteau să fie, de fapt, un balaur şi un uroboros. Unul dintre dragonii alchimici era într-adevăr un balaur, cu două picioare şi aripi, iar celălalt era un şarpe care îşi ţinea coada în gură. Uroborosul din jurul încheieturii mele se zvârcoli când îl recunoscu, şi nuanţele lui începură să strălucească încărcate de posibilităţi. Imaginea era hipnotizantă, iar acum, că aveam timp s-o studiez aşa cum trebuie, îmi săreau în ochi tot felul de amănunte: expresiile fermecate de pe chipurile celor doi dragoni care se priveau în ochi, uimirea întipărită pe feţele progeniturilor ce ieşeau din bazinul în care se născuseră, impresionantul echilibru dintre două creaturi atât de puternice.

— Jack a avut grijă ca pagina să fie în siguranţă indiferent ce s-a întâmplat. Molime, incendii, războaie — n-a lăsat nimic să se atingă de ea. Pretindea că e a ta, doamnă Roydon, zise Hubbard, întrerupându-mă din visare.

— A mea? Am atins colţul pergamentului, iar unul dintre gemeni îmi trase un şut zdravăn. Nu. E a noastră, a tuturor.

— Şi totuşi tu ai o legătură specială cu ea. Eşti singura care a auzit-o vreodată vorbind, zise Andrew. Cu multă vreme în urmă, o vrăjitoare aflată în grija mea mi-a spus că provine din primul grimoar care a existat vreodată. Dar un vampir bătrân care trecea prin Londra mi-a zis că e o pagină din *Cartea vieţii.* Mă rog la Dumnezeu ca nici una dintre variante să nu fie adevărată.

— Ce ştii tu despre *Cartea vieţii?*

Vocea lui Matthew răsună ca un bubuit de tunet.

— Ştiu că Benjamin o vrea, răspunse Hubbard. Aşa i-a spus lui Jack. Dar n-a fost pentru prima oară când părintele meu vorbea despre carte. A căutat-o în Oxford cu multă vreme în urmă, înainte de a mă transforma pe mine în vampir.

Asta însemna că Benjamin umbla pe urmele *Cărţii vieţii* încă de la mijlocul secolului al XIV-lea, cu mult înainte ca Matthew să fie interesat de ea.

— Părintele meu credea că ar putea-o găsi în biblioteca unui vrăjitor din Oxford. I-a dus un cadou în schimbul manuscrisului: un cap din alamă despre care se spunea că ar face prorociri. Chipul lui Hubbard se umplu de tristeţe. E întotdeauna păcat să vezi cum o persoană atât de inteligentă se lasă păcălită de superstiţii. „Să nu alergaţi la idoli şi dumnezei turnaţi să nu vă faceţi! ”[50] a spus Domnul.

Se zicea că Gerbert Aurillac deţinuse cândva tocmai o astfel de maşinărie miraculoasă. Eu crezusem că Peter Knox era, între membrii Congregaţiei, cel mai interesat de *Ashmole 782.* Oare era cu putinţă ca Gerbert să fi fost aliat cu Benjamin toţi aceşti ani şi el să-i fi cerut

ajutorul lui Peter Knox?

— Vrăjitorul din Oxford a luat capul din alamă, dar n-a vrut să renunţe la carte, continuă Hubbard. Zeci de ani mai târziu, părintele meu încă îl blestema pentru duplicitatea lui. Nu i-am aflat niciodată numele.

— Cred că era vorba despre Roger Bacon, alchimist, filozof, dar şi vrăjitor.

Matthew se uită la mine. Bacon deţinuse cândva *Cartea vieţii,* pe care o numea „adevăratul secret al secretelor".

— Alchimia e una dintre numeroasele vanităţi ale vrăjitoarelor, zise Hubbard cu dispreţ. Expresia îi deveni îngrijorată. Copiii mei îmi spun că Benjamin s-a întors în Anglia.

— Aşa e. Benjamin stă cu ochii pe laboratorul meu din Oxford.

Matthew nu pomeni faptul că acum *Cartea vieţii* se afla la doar câteva străzi distanţă chiar de laborator. O fi fost Hubbard nepotul lui, dar asta nu însemna că avea încredere în el.

— Dacă Benjamin e în Anglia, cum o să-l ţinem departe de Jack? L-am întrebat cu insistenţă pe soţul meu.

— Jack o să se întoarcă la Londra. Părintele meu nu e mai bine-venit decât tine, Matthew. Hubbard se ridică în picioare. Câtă vreme e cu mine, Jack se află în siguranţă.

— Nimeni nu se află în siguranţă faţă de Benjamin. Jack nu se va întoarce la Londra. Vocea lui Matthew îşi recăpătase tonul poruncitor. Şi nici tu, Andrew. Nu încă.

— Ne-am descurcat foarte bine şi fără amestecul tău, replică Hubbard. E puţin cam târziu să hotărăşti că vrei să faci pe stăpânul cu copiii tăi, precum un tată din Roma Antică.

— Capul familiei. O tradiţie fascinantă. Matthew se aşeză la loc pe scaunul său, ţinând paharul cu vin în căuşul palmei. Acum nu mai semăna cu un prinţ, ci cu un rege. Imaginează-ţi că i-ai da unui bărbat drept de viaţă şi de moarte asupra soţiei lui, a copiilor, a servitorilor, a oricărei fiinţe adoptate în familia lui, chiar şi asupra rudelor apropiate cărora le lipseşte o figură paternă puternică. Imi aminteşte un pic de ce ai încercat tu să obţii la Londra.

Matthew sorbi din vin. Cu fiecare clipă, Hubbard părea tot mai stânjenit.

— Copiii mei mi se supun de bunăvoie, zise el cu încăpăţânare. Mă respectă, aşa cum ar trebui să facă nişte fii evlavioşi.

— Eşti un mare idealist! Replică Matthew pe un ton uşor batjocoritor. Fără îndoială ştii cine a inventat ideea de cap al familiei.

— Romanii, după cum am mai spus, răspunse cu glas tăios Hubbard. Sunt o persoană educată, Matthew, deşi tu ai îndoieli în privinţa asta.

— Nu, Philippe a inventat-o. Ochii lui Matthew luceau de amuzament. Era de părere că societăţii romane i-ar prinde bine o doză sănătoasă de disciplină specifică familiilor de vampiri şi o amintire a importanţei tatălui.

— Philippe de Clermont s-a făcut vinovat de păcatul trufiei. Dumnezeu e singurul Tată adevărat. Tu eşti creştin, Matthew. Cu siguranţă îmi dai dreptate.

Pe chipul lui Hubbard se citea înflăcărarea unui adevărat credincios.

— Poate, spuse Matthew, ca şi cum s-ar fi gândit serios la argumentul nepotului său. Dar, până ce Dumnezeu ne va chema la El, va trebui să te mulţumeşti cu mine. Iţi place sau nu, Andrew, în ochii celorlalţi vampiri, eu sunt capul familiei tale, şeful clanului tău, masculul tău alfa... Spune-i cum vrei! Şi toţi copiii tăi, inclusiv Jack şi ceilalţi vagabonzi pe care i-ai adoptat, fie ei demoni, vampiri ori vrăjitoare, sunt *ai mei,* conform legii vampirilor.

— Nu. Hubbard scuturã din cap. Eu n-am vrut niciodatã sã am de -a face cu familia de Clermont.

— Ce vrei tu nu contează. De acum înainte.

Matthew lãsã jos vinul şi mã luã de mânã.

— Pentru a-mi porunci sã-ţi fiu loial, ar trebui sã recunoşti cã pãrintele meu, Benjamin, îţi e fiu. Iar tu n-ai face *niciodatã* asta, zise Hubbard cu înverşunare. În calitate de conducãtor al neamului de Clermont, Baldwin ia în serios onoarea şi statutul familiei. Nu ţi-ar permite sã formezi un vlãstar al tãu, datã fiind maladia pe care o porţi în sânge.

Înainte ca Matthew sã poatã reacţiona la provocarea lansatã de Andrew, Corra scoase un cârâit de avertisment. Dându-mi seama cã Jack trebuia sã se fi trezit, m-am ridicat de pe scaun. În copilãrie era îngrozit de încãperile necunoscute.

— Rãmâi aici! Spuse Matthew, strângându-mã mai tare de mânã.

— Are nevoie de mine! Am protestat.

— Jack are nevoie de o mânã de fier şi de limite clare, zise cu blândeţe soţul meu. Ştie cã-l iubeşti. Dar pentru moment nu poate face faţã unor sentimente atât de puternice.

— Am încredere în el.

Vocea îmi tremura de furie şi de durere.

— Eu nu, replicã Matthew cu glas tãios. Mânia nu e singura care îi declanşează furia sângelui. Dragostea şi loialitatea fac acelaşi lucru.

— Nu-mi cere sã-l ignor!

Îmi doream ca Matthew sã înceteze sã joace rolul de cap al familiei şi sã se poarte mai mult ca un tatã adevãrat.

— îmi pare rãu, Diana. O umbrã se cuibãri în ochii lui, o umbrã pe care o crezusem dispãrutã pentru totdeauna. Trebuie sã pun pe primul loc nevoile lui Jack.

— Care nevoi?

Bãiatul stãtea în pragul uşii. Cãsca, şi smocuri de pãr i se ridicaserã în cap, de parcã ar fi fost speriat. Lobero îşi fãcu loc pe lângã stãpânul lui şi se apropie de Matthew, cãutând recunoaşterea misiunii îndeplinite cu succes.

— Trebuie sã vânãm. Din pãcate, luna strãluceşte cu putere, dar nici mãcar eu nu pot controla cerurile.

Minciuna se scurse ca mierea de pe limba lui Matthew. El îi ciufuli urechile lui Lobero.

— O sã mergem toţi: tu, eu, tatãl tãu, chiar şi Gallowglass. Lobero poate sã vinã şi el.

Jack strâmbã din nas.

— Nu mi-e foame.

— Atunci nu te hrãni! Dar tot o sã vânezi. Sã fii gata la miezul nopţii! Trec sã te iau.

— Sã mã iei? Jack se uitã la mine, apoi la Hubbard. Credeam cã rãmânem aici.

— O sã staţi chiar dupã colţ, cu Gallowglass şi Miriam. Andrew va locui acolo cu tine, îl linişti Matthew. Casa asta nu e îndeajuns de mare pentru o vrãjitoare şi trei vampiri. Noi suntem fiinţe nocturne, iar Diana şi bebeluşii au nevoie de somn.

Jack se uitã cu regret la burtica mea.

— întotdeauna mi-am dorit un frãţior.

— S-ar putea sã te alegi în schimb cu douã surioare, zise Matthew, chicotind.

Mi-am dus mâna automat spre stomac, cãci unul dintre gemeni îmi dãduse o lovitură

zdravănă. Copiii fuseseră neobişnuit de activi de la apariţia lui Jack.

— Se mişcă? Mă întrebă tânărul, şi pe chip i se citi nerăbdarea. Pot să-i ating?

M-am uitat la Matthew. Privirea lui Jack alunecă şi ea în aceeaşi direcţie.

— Lasă-mă să-ţi arăt cum!

Tonul soţului meu era relaxat, însă privirea îi rămase atentă. Luă mâna lui Jack şi o lipi de laterala burticii mele.

— Nu simt nimic, zise Jack şi se încruntă concentrat.

Am simţit un şut straşnic în peretele uterului, urmat de un cot zdravăn.

— Uau! Chipul lui Jack era la doar câţiva centimetri de al meu, şi ochii i se umpluseră de uimire. Aşa lovesc toată ziua?

— Cred că da.

Aş fi vrut să-i netezesc părul ciufulit. Să-l iau în braţe şi să-i promit că nimeni n-o să-i mai facă rău vreodată. Dar nu-i puteam oferi nici una dintre alinările acestea.

Simţind turnura maternă pe care o luase starea mea de spirit, Matthew îi îndepărtă mâna de pe burta mea. Chipul tânărului se posomorî, căci percepuse gestul ca pe o respingere. Furioasă pe soţul meu, m-am întins să-i trag mâna la loc. Înainte să apuc însă, Matthew mă apucă de talie şi mă trase lângă el. Era un semn inconfundabil al posesiunii.

Ochii lui Jack se înnegriră.

Hubbard dădu să intervină, dar, cu o singură privire, Matthew îl încremeni pe loc.

In răstimpul câtorva clipe, ochii lui Jack reveniră la normal. Când îşi recăpătară nuanţele căprui şi verzi, Matthew îi zâmbi aprobator.

— Instinctul tău de a o proteja pe Diana este cât se poate de potrivit, îi spuse el lui Jack. Dar convingerea că trebuie s-o protejezi de mine nu este.

— Imi pare rău, Matthew, şopti băiatul. N-o să se mai întâmple.

— Iţi accept scuzele. Din păcate, *o să* se mai întâmple. N-o să reuşeşti nici uşor, nici repede să-ţi ţii boala sub control. Tonul soţului meu deveni energic. Jack, sărut-o de noapte bună pe Diana şi instalează-te la Gallowglass! E o fostă biserică, aflată după colţ. O să te simţi ca acasă.

— Ai auzit, părinte H? Zâmbi larg Jack. Mă întreb dacă are lilieci în clopotniţă, ca a ta.

— Eu nu mai am problema liliecilor, zise cu acreală Hubbard.

— Părintele H locuieşte încă într-o biserică din oraş, ne lămuri Jack, înveselindu-se brusc. Nu e cea pe care aţi vizitat-o voi. Vechitura aia a ars. Dacă stau să mă gândesc, şi biserica asta a ars în mare parte.

Am început să râd. Lui Jack îi plăcuse dintotdeauna să spună poveşti. Avea talent.

— Acum n-a mai rămas decât turnul. Părintele H l-a amenajat aşa de frumos, încât aproape nu bagi de seamă că e doar un morman de ruine.

Jack îi zâmbi lui Hubbard, apoi îmi dădu un pupic superficial pe obraz. Starea lui de spirit trecuse de la furia sângelui la fericire într-un răstimp remarcabil de scurt. Se repezi pe scări în jos.

— Haide, Lobero! Hai să ne luăm la trântă cu Gallowglass!

— Miezul nopţii! Strigă Matthew în urma lui. Să fii pregătit! Şi să te porţi frumos cu Miriam, Jack! Altfel mă tem că o să-ţi doreşti să nu fi renăscut vreodată.

— Nu-ţi face griji, sunt obişnuit cu femeile dificile, răspunse tânărul.

Lobero lătra entuziasmat şi se învârtea pe lângă picioarele lui pentru a-l încuraja să meargă

afară.

— Păstrează ilustraţia, doamnă Roydon! Dacă atât Matthew, cât şi Benjamin şi-o doresc cu înfocare, atunci vreau să fiu cât mai departe de ea cu putinţă, zise Hubbard.

— Cât eşti de generos, Andrew! Matthew întinse brusc mâna şi îl apucă de gât. Rămâi în New Haven până ce-ţi voi da eu voie să pleci!

Ochii li se întâlniră: ardezie şi verde-cenuşiu. Andrew fu primul care îşi feri privirea.

— Haide, părinte H! Strigă Jack. Vreau să-i văd biserica lui Gallowglass, iar Lobero are nevoie de o plimbare.

— La miezul nopţii, Andrew.

Cuvintele lui Matthew păreau perfect politicoase, dar în ele se simţea un avertisment.

Uşa se închise, iar lătratul lui Lobero se îndepărtă. Când se stinse complet, m-am întors spre Matthew.

— Cum ai putut.?

Imaginea soţului meu, cu capul în mâini, mă făcu să mă opresc brusc. Furia care până atunci ardea în mine se stinse treptat. Matthew ridică privirea, cu chipul răvăşit de vinovăţie şi tristeţe.

— Jack. Benjamin. Spuse el şi se cutremură. Dumnezeu să mă ajute, ce-am făcut?

CAPITOLUL 20

Matthew stătea în fotoliul stricat din faţa patului în care dormea Diana şi parcurgea cu greu încă un set de analize neconcludente, pentru ca el şi Chris să-şi poată reevalua strategia de cercetare la şedinţa de a doua zi. Dată fiind ora târzie, fu luat prin surprindere când ecranul telefonului său mobil se lumină.

Mişcându-se cu grijă, ca să nu-şi trezească nevasta, ieşi în tăcere din cameră şi coborî scările până în bucătărie, unde putea vorbi fără să fie auzit.

— Trebuie să vii, şopti Gallowglass cu glasul îngroşat. Acum!

Pielea lui Matthew se făcu ca de găină, iar ochii i se ridicară spre tavan, ca şi cum ar fi putut zări prin tencuială şi prin scândurile podelei până în dormitor. Primul lui impuls era întotdeauna acela de a o proteja pe Diana, chiar dacă pericolul se afla clar în altă parte.

— Las-o pe mătuşă acasă! Zise hotărât Gallowglass, de parcă ar fi fost martor la gestul lui Matthew. Miriam e pe drum.

Telefonul se închise. Matthew se mai uită preţ de câteva clipe la ecran, ale cărui culori vii dădeau o notă de falsă veselie primelor ore ale dimineţii şi care apoi se topiră în negru.

Uşa de la intrare se deschise, scârţâind.

Până să intre Miriam, Matthew era deja în capul scărilor. O cercetă îndeaproape. Nu avea nici o picătură de sânge pe ea, slavă Domnului! Chiar şi aşa, ochii îi erau măriţi, iar pe chip avea întipărită expresia cuiva care tocmai a văzut o fantomă. Foarte puţine lucruri o înspăimântau pe vechea lui prietenă şi colegă, dar acum era limpede că se simţea îngrozită. Matthew trase o înjurătură.

— Ce s-a întâmplat? Diana coborî de la etajul al treilea. Părul ei arămiu părea să reflecte toată lumina din casă. E vorba de Jack?

Matthew dădu din cap în semn de încuviinţare. Altfel Gallowglass n-ar fi sunat.

— Vin într-o clipă, spuse Diana şi se întoarse să se îmbrace.

— Nu, Diana, zise încet Miriam.

Diana încremeni cu mâna pe balustradă. Işi răsuci trupul şi se uită în ochii prietenei lui Matthew.

— E m-mort? Şopti ea năucită.

Cât ai clipi din ochi, Matthew fu lângă ea.

— Nu, *mon coeur.* Nu e mort.

Ştia că acesta era cel mai negru coşmar al Dianei: ca o persoană dragă ei să-i fie răpită înainte de a-şi putea lua rămas-bun aşa cum se cuvine. Insă ceea ce se întâmpla în casa din Wooster Square putea, într-un fel, să fie mai rău de atât.

— Rămâi cu Miriam! Matthew îi sărută buzele amorţite. Mă întorc acasă curând.

— Se descurca foarte bine! Zise Diana.

Jack se afla în New Haven de o săptămână, şi crizele lui de furie a sângelui scăzuseră atât ca frecvenţă, cât şi ca intensitate. Limitele stricte impuse de Matthew şi aşteptările lui statornice provocaseră deja o schimbare.

— Ştiam că o să mai existe căderi, spuse el, aşezând o şuviţă de păr mătăsos după urechea soţiei sale. Sunt sigur că n-o să dormi, dar încearcă măcar să te odihneşti!

Işi făcea griji că ea nu avea decât să se plimbe de colo până colo şi să se uite pe fereastră, până ce el avea să revină cu veşti.

— Cât timp aştepţi, poţi să citeşti astea. Miriam scoase un teanc de hârtii din geanta ei. Se străduia să pară vioaie şi degajată, însă mirosul ei dulce-amărui de galban şi rodie era acum mai puternic. E tot ce ai cerut, dar am adăugat câteva articole care te-ar putea interesa: toate studiile lui Matthew legate de lupi, alături de câteva lucrări clasice despre creşterea puilor şi despre comportamentul haitelor. In principiu, e un soi de manual pentru părintele vampir modern.

Matthew se întoarse uimit către Diana. Soţia sa îl surprindea din nou. Ea se îmbujoră în timp ce lua articolele de la Miriam.

— Trebuie să înţeleg cum funcţionează chestiile astea legate de familiile vampirilor. Du-te! Spune-i lui Jack că-l iubesc! Vocea Dianei se frânse. Dacă poţi.

Matthew o strânse de mână fără să-i răspundă. N-avea de gând să facă vreo promisiune. Jack trebuia să înţeleagă că accesul lui la Diana depindea de felul în care se purta. Şi de aprobarea lui Matthew.

— Pregăteşte-te! Îi murmură Miriam atunci când el trecu pe lângă ea. Şi nu-mi pasă că Benjamin e fiul tău. Dacă n-o să-l omori după ce urmează să vezi, atunci o s-o fac eu.

În ciuda orei târzii, locuinţa lui Gallowglass nu era singura din cartier care avea încă luminile aprinse. La urma urmei, New Haven era un oraş universitar. Cei mai mulţi dintre noctambulii din Wooster Square căutau o tovărăşie ciudată, lucrând în văzul lumii, cu draperiile date la o parte şi jaluzelele ridicate. Ceea ce deosebea casa vampirului de celelalte era faptul că avea draperiile bine trase, şi numai câteva raze de lumină aurie strecurate pe la marginile ferestrelor trădau faptul că cineva era încă treaz.

Înăuntru, lumina veiozelor învăluia într-o caldă strălucire câteva obiecte personale. Altfel, interiorul era decorat cu piese răzleţe de mobilier danez modern, făcute din lemn de culoare deschisă şi puse în valoare de câteva antichităţi şi de pete îndrăzneţe de culoare. Pe podea stătea îngrămădit unul dintre cele mai de preţ obiecte ale lui Gallowglass: un pavilion de

comerţ englez zdrenţuit, datând din secolul al XVIII-lea, pe care el şi Davy Hacock îl dăduseră jos de pe îndrăgitul lor cargobot *Contele de Pembroke,* înainte ca acesta să fie reînarmat şi rebotezat *Străduinţa.*

Matthew adulmecă aerul. Casa era plină de mirosul acela amar-acrişor pe care Diana îl asemuise cu izul focului de cărbuni, iar în surdină se auzea muzica lui Bach. *Patimile după Matei,* aceeaşi compoziţie pe care Benjamin o difuza în laboratorul său pentru a-şi tortura vrăjitoarea captivă. Matthew simţi cum stomacul i se răsuceşte într-un nod.

Coti şi intră în sufragerie. Priveliştea îl făcu să încremenească. Picturi murale austere îmbrăcau în nuanţe de negru şi gri fiecare centimetru al pereţilor de culoarea inului. Jack stătea în vârful unei schele improvizate din piese de mobilier şi mânuia un creion moale pentru desen. Pe podea erau risipite cioturi de creioane şi resturi lăsate în urmă de ascuţitoare.

Matthew mătură cu privirea zidurile, de la podea şi până în tavan. Peisajele amănunţite, studiile de animale şi plante păreau aproape microscopice în precizia lor, iar portretele delicate erau asamblate din tuşe care îţi tăiau respiraţia, sfidând logica artistică. Efectul general era superb şi totuşi tulburător, ca şi cum Sir Anthony van Dyck ar fi pictat *Guernica* lui Picasso.

— Dumnezeule!

Matthew îşi făcu automat semnul crucii.

— Jack a rămas fără hârtie acum două ore, zise Gallowglass cu un aer întunecat, arătând spre şevaletele din faţa ferestrei. Fiecare mai avea acum doar câte o foaie, însă maldărele de hârtii care înconjurau suporturile cu trei picioare lăsau să se înţeleagă că acestea erau doar operele selectate dintr-o serie mai amplă de desene.

— Salut, Matthew!

Chris ieşi din bucătărie, sorbind dintr-o cană cu cafea neagră, a cărei aromă de boabe prăjite se împletea cu parfumul amărui al lui Jack.

— Asta nu-i un loc potrivit pentru o fiinţă cu sânge cald, Chris, spuse Matthew, privindu-l cu precauţie pe Jack.

— I-am promis lui Miriam că rămân. Chris se instală pe un vechi scaun cu fund împletit şi îşi aşează cana cu cafea pe unul dintre braţele lui late. Când se mişca, împletitura de sub el scârţâia precum un vapor pornit la drum. Aşadar, Jack e tot un nepot de-al tău.

— Nu acum, Chris! Unde-i Andrew? Întrebă Matthew, continuând să-l urmărească pe Jack la lucru.

— E sus, mai aduce nişte creioane.

Chris luă o gură de cafea, în timp ce ochii lui închişi la culoare observau detaliile desenului pe care tânărul îl schiţa acum: o femeie goală, cu capul lăsat pe spate în agonie.

— Aş vrea al naibii de mult să se întoarcă la desenat narcise.

Matthew se şterse la gură cu mâinile, sperând să înlăture acreala care îi urca din stomac. Slavă Domnului că Diana nu venise cu el! Jack n-ar mai fi fost nicicând în stare s-o privească în ochi dacă ar fi ştiut că ea văzuse toate astea.

Câteva clipe mai târziu, Hubbard reveni în sufragerie. Aşeză o cutie plină cu instrumente noi pe scara pe care Jack stătea în echilibru. Complet absorbit de munca lui, tânărul nu reacţionă la prezenţa părintelui său, aşa cum nu reacţionase nici la a lui Matthew.

— Ar fi trebuit să mă chemaţi mai devreme.

Matthew vorbea înadins pe un ton calm. Însă, în ciuda eforturilor lui, Jack îşi întoarse ochii sticloşi spre el. Furia sângelui său răspundea tensiunii ce plutea în aer.

— Jack a mai făcut asta, zise Hubbard. A desenat pe pereţii dormitorului său şi pe zidurile criptei bisericii. Dar niciodată n-a terminat atâtea imagini într-un timp atât de scurt. Şi niciodată nu l-a desenat. Pe el.

Vampirul ridică privirea.

Ochii, nasul şi gura lui Benjamin dominau un perete întreg, uitându-se în jos spre Jack cu o expresie pe jumătate lacomă, pe jumătate maliţioasă. Trăsăturile erau inconfundabile în cruzimea lor şi cumva mai ameninţătoare fiindcă nu fuseseră incluse în conturul unei feţe omeneşti.

Jack se mutase la câţiva metri distanţă de portretul lui Benjamin, şi acum lucra la ultima fâşie goală de perete. Desenele dimprejurul încăperii schiţau un şir de evenimente ce ducea de la viaţa trăită de el la Londra, înainte ca Hubbard să-l transforme în vampir, până în prezent. Şevaletele de la fereastră erau punctul de plecare al acestui ciclu tulburător de imagini.

Matthew le cercetă. Pe fiecare se afla câte un desen pe care artiştii îl numeau studiu: un singur element dintr-o scenă mai amplă, care îl ajuta pe creator să înţeleagă o problemă anume de compoziţie ori de perspectivă. Primul reprezenta o mână de bărbat, cu pielea crăpată, bătătorită de sărăcie şi muncă fizică. Imaginea unei guri crude, ştirbe, ocupa al doilea şevalet. Cel de-al treilea desen înfăţişa şireturile încrucişate ale unei perechi de pantaloni bărbăteşti, lângă un deget încârligat, pregătit să le desfacă. Ultima imagine era a unui cuţit care apăsa şoldul proeminent al unui băiat, până când vârful ajunsese să străpungă pielea.

In mintea lui, Matthew puse cap la cap imaginile răzleţe — mână, gură, pantaloni, cuţit —, în timp ce *Patimile după Matei* răsunau în fundal. Injură scena abuzivă care îi apăru numaidecât în minte.

— Una dintre primele amintiri ale lui Jack, spuse Hubbard.

Matthew îşi aminti de prima sa întâlnire cu băiatul, când fusese cât pe ce să-i reteze urechea dacă n-ar fi intervenit Diana. Fusese şi el o fiinţă care îi oferise copilului violenţă în loc de compasiune.

— Dacă n-ar fi fost arta şi muzica lui, Jack s-ar fi autodistrus. Deseori i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru darul făcut de Philippe.

Andrew arătă spre violoncelul proptit într-un colţ. Matthew recunoscuse spirala instrumentului din clipa în care dăduse cu ochii de ea. El şi *signor* Montagnana, făuritorul veneţian al violoncelului, îl porecliseră „Ducesa de Marlborough”, pentru curbele lui generoase şi totuşi elegante. Matthew învăţase să cânte la „Ducesă” pe vremea când lăutele căzuseră în dizgraţie şi fuseseră înlocuite de viori, viole şi violoncele. „Ducesa” dispăruse în mod misterios în timp ce el se afla în New Orleans, disciplinând liota de copii ai lui Marcus. Când se întorsese, îl întrebase pe Philippe ce s-a întâmplat cu instrumentul. Tatăl lui ridicase din umeri şi bombănise ceva fără nici o noimă despre Napoleon şi despre englezi.

— Jack ascultă mereu muzica lui Bach atunci când desenează? Murmură Matthew.

— Il preferă pe Beethoven. A început să-l asculte pe Bach după ce. Ştii tu.

Hubbard strâmbă din buze.

— Poate că desenele lui ne vor ajuta să-l găsim pe Benjamin, spuse Gallowglass.

Ochii lui Matthew parcurseră în grabă numeroasele feţe şi locuri ce ar fi putut oferi indicii vitale.

— Chris a făcut deja poze, îl asigură Gallowglass.

— Şi un film, adăugă Chris, atunci când a ajuns la. Ăăă. El.

Prietenul Dianei evită şi el să rostească numele lui Benjamin, mulţumindu-se să fluture o mână în direcţia în care Jack încă desena, bolborosind ceva.

Matthew ridică mâna, cerând tăcere.

„Toţii caii regelui şi toţi oamenii lui / Nu l-ar putea reîntregi pe Jack."[51] Tânărul se cutremură şi scăpă ce-i mai rămăsese din creion. Andrew îi dădu altul în loc, iar Jack începu un nou studiu detaliat al unei mâini bărbăteşti care se întindea într-un gest rugător.

— Slavă Domnului! Se apropie de sfârşitul delirului. Umerii lui Hubbard, încordaţi până atunci, se lăsară în jos. În curând va fi din nou în toate minţile.

Vrând să profite de moment, Matthew se îndreptă în tăcere către violoncel. Îl apucă de gât şi ridică arcuşul de pe podea, acolo unde Jack îl aruncase cu nepăsare.

Se aşeză pe marginea unui scaun din lemn şi îşi ţinu urechea deasupra instrumentului în timp ce ciupea şi mângâia coardele cu arcuşul, reuşind încă să audă notele rotunjite peste muzica lui Bach ce urla din difuzoarele aşezate pe o bibliotecă din apropiere.

— Opreşte zgomotul ăla! Îi ceru lui Gallowglass, făcând o ultimă acordare înainte de a începe să cânte.

Preţ de câteva măsuri, muzica violoncelului se ciocni de corul şi orchestra lui Bach. Apoi măreaţa operă corală încetă. În tăcerea rămasă, Matthew revărsă o melodie aflată între sunetele istorice ale *Patimilor* şi ceva ce spera el că avea să-l ajute pe Jack să-şi recapete echilibrul emoţional.

Alesese cu grijă bucata: *Lacrimosa* din *Recviemul* lui Johann Christian Bach. Chiar şi aşa, Jack se sperie la auzul schimbării de acompaniament muzical, iar mâna i se opri lângă perete. Pe măsură ce muzica îi străbătea trupul, respiraţia îi devenea mai lentă şi mai regulată. Când se reapucă să deseneze, schiţă contururile abaţiei Westminster în locul unei alte fiinţe chinuite de durere.

În timp ce cânta, Matthew îşi lăsă capul în jos, într-un gest de rugăciune. Dacă ar fi fost de faţă şi un cor, aşa cum intenţionase compozitorul, acesta ar fi cântat slujba în latină pentru pomenirea morţilor. De vreme ce era singur, Matthew făcu astfel încât sunetele funebre ale violoncelului să imite vocile umane care lipseau.

Lacrimosa dies illa, cânta violoncelul lui Matthew. „înlăcrimată va fi acea zi / în care din cenuşă se va înălţa / Păcătosul care urmează a fi judecat."

„De aceea cruţă-l, Doamne!" Se ruga Matthew cântând următorul vers al melodiei, punându-şi credinţa şi suferinţa în fiecare mişcare a arcuşului.

Când sfârşi *Lacrimosa,* începu *Sonata pentru violoncel nr. 1 în fa major* de Beethoven. Compozitorul o gândise pentru pian şi violoncel, însă Matthew spera că Jack o cunoştea îndeajuns de bine ca s-o completeze din memorie cu notele care lipseau.

Mişcările creionului din mâna lui Jack încetiniră şi mai mult, devenind mai blânde cu fiecare măsură muzicală. Matthew recunoscu torţa pe care o ţinea Statuia Libertăţii, apoi turnul Bisericii Centrale din New Haven.

Nebunia temporară a lui Jack încetinea şi se apropia de final pe măsură ce se îndrepta către prezent, însă Matthew ştia că băiatul nu scăpase încă.

Lipsea o imagine.

Pentru a-i da un imbold, Matthew trecu la una dintre melodiile sale preferate: *Recviemul* încurajator şi plin de speranţă al lui Faure. Cu mult înainte de a o cunoaşte pe Diana, una dintre marile lui bucurii era să meargă la New College şi să asculte corul interpretând această piesă. Abia când ajunse la notele ultimei părţi, *In Paradisium,* imaginea pe care Matthew o aştepta prinse contur sub mâna lui Jack. Acum tânărul desena deja în acelaşi ritm cu maiestuoasa muzică, legănându-şi trupul după cântecul paşnic.

„Fie ca şiruri de îngeri să te primească, şi alături de Lazăr, / Cândva un om sărman, să-ţi găseşti odihna veşnică!" Matthew cunoştea versurile acestea pe dinafară, căci ele însoţeau mortul de la biserică şi până la cimitir — un loc al păcii care prea des îi era refuzat unei fiinţe ca el. El însuşi cântase cuvintele acestea în vreme ce stătea aplecat peste trupul lui Philippe, plânsese odată cu ele la moartea lui Hugh, se pedepsise cu ele când pieriseră Eleanor şi Celia, le repetase vreme de cincisprezece secole în timp ce îi jelea pe Blanca şi pe Lucas, soţia şi copilul său cu sânge cald.

În noaptea aceasta însă, cunoscutele versuri îl purtau pe Jack (şi pe Matthew odată cu el) spre posibilitatea celei de-a doua şanse. Matthew privea ţintă cum tânărul zugrăvea familiarul, încântătorul chip al Dianei pe suprafaţa crem a peretelui. Ochii ei erau mari şi plini de bucurie, buzele i se depărtaseră a uimire şi dădeau să se ridice într-un zâmbet. Matthew ratase preţioasele clipe în care Diana îl recunoscuse pentru prima dată pe Jack. Acum le cunoştea.

Vederea portretului ei îi confirmă ceea ce bănuise: Diana era cea care avea puterea de a completa cercul vieţii lui Jack. Poate că el reuşea să-l facă pe băiat să se simtă în siguranţă, aşa cum trebuia să facă un tată, însă Diana era cea care îl făcea să se simtă iubit.

Matthew continuă să mişte arcuşul pe strune. Degetele lui le apăsau şi le ciupeau, dând naştere muzicii. In sfârşit, Jack se opri, şi creionul îi căzu din mâinile lipsite de vlagă, izbindu-se cu zgomot de podea.

— Eşti un pictor pe cinste, Jack! Spuse Chris, aplecându-se pe scaun pentru a zări mai bine chipul Dianei.

Umerii lui Jack căzură, obosiţi, şi tânărul îşi roti privirea în căutarea lui Chris. Deşi ochii îi erau înceţoşaţi de extenuare, nu se zărea nici urmă de furie a sângelui în ei. Redeveniseră căprui şi verzi.

— Matthew!

Băiatul sări din vârful schelei, se înălţă prin aer şi ateriză silenţios ca o pisică.

— Bună dimineaţa, Jack!

Matthew puse deoparte violoncelul.

— Muzica. Tu erai? Întrebă Jack, încruntându-se nedumerit.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine ceva mai puţin baroc, răspunse Matthew, ridicându-se în picioare. Secolul al XVII-lea poate fi puţin cam prea înzorzonat pentru vampiri. Cel mai bine e să-l iei în doze mici.

Privirea i se îndreptă către perete, şi atunci Jack îşi trecu o mână tremurătoare peste frunte, dându-şi seama ce făcuse.

— Imi pare rău! Zise el, cuprins de mâhnire. O să zugrăvesc deasupra, Gallowglass! Azi. Promit.

— Nu! Spuseră la unison Matthew, Gallowglass, Hubbard şi Chris.

— Dar pereţii. Protestă tânărul. I-am distrus.

— Nu mai mult decât au făcut-o da Vinci ori Michelangelo, spuse calm Gallowglass. Sau Matthew, dacă stau să mă gândesc, cu mâzgălelile făcute de el în palatul împăratului din Praga.

Ochii lui Jack se luminară pentru o clipă de amuzament, după care sclipirea li se stinse iar.

— O căprioară care aleargă e una. Dar nimeni nu şi-ar putea dori să vadă desenele astea. Nici măcar eu, spuse el, holbându-se la o reprezentare deosebit de grotescă a unui cadavru intrat în putrefacţie ce plutea cu faţa în sus pe un râu.

— Arta şi muzica trebuie să vină din inimă, zise Matthew, apucându-şi strănepotul de umeri. Chiar şi cele mai întunecate unghere trebuie scoase la lumina zilei, altfel cresc până când ne înghit cu totul.

Jack avea un aer posomorât.

— Dar dacă au făcut-o deja?

— N-ai fi încercat s-o salvezi pe femeia aceea dacă ai fi fost întunecat de la un capăt la altul.

Matthew arătă spre o figură dezolată ce privea în sus către o mână întinsă. Mâna semăna întru totul cu a lui Jack, inclusiv prin cicatricea de la baza degetului mare.

— Dar n-am salvat-o. Era prea speriată ca să mă lase s-o ajut. Speriată de mine!

Jack încercă să se smulgă, şi cotul îi trosni, însă Matthew refuză să-i dea drumul.

— întunericul *ei* a fost cel care a oprit-o. Frica *ei,* nu a ta, insistă el.

— Nu te cred! Zise Jack, agăţându-se cu încăpăţânare de ideea că furia sângelui îl făcea vinovat indiferent ce se întâmpla.

Matthew avea parte de o mică probă a celor îndurate de Philippe şi Ysabeau cu neclintitele lui refuzuri de a accepta iertarea.

— Asta pentru că ai în tine doi lupi care se luptă între ei. Cu toţii îi avem.

Chris venise lângă ei.

— Ce vrei să spui? Întrebă Jack cu o expresie precaută.

— E o veche legendă cherokee, pe care bunica mea, Nana Bets, a învăţat-o de la bunica ei.

— Tu nu arăţi a cherokee, zise Jack, mijind ochii.

— Ai fi surprins să afli ce am în sânge. Sunt în cea mai mare parte francez şi african, amestecat la grămadă cu ceva englez, scoţian, spaniol şi indian american. De fapt, semăn foarte mult cu tine. Fenotipul poate fi înşelător, zise Chris, zâmbind.

Jack părea nedumerit, şi Matthew îşi notă în minte să-i cumpere o carte cu noţiunile de bază ale biologiei.

— Da, da, zise tânărul cu scepticism, iar Chris izbucni în râs. Şi lupii?

— Conform celor din neamul ei, în fiecare fiinţă trăiesc doi lupi: unul rău şi altul bun, care îşi ocupă tot timpul încercând să se distrugă unul pe celălalt.

Matthew se gândea că era probabil cea mai bună descriere a furiei sângelui pe care avea s-o audă vreodată de la cineva care nu suferea de această boală.

— Lupul meu cel rău câştigă, spuse Jack cu tristeţe.

— Nu trebuie să fie aşa, îi promise Chris. Nana Bets spunea că lupul care învinge e cel pe care îl hrăneşti. Cel rău se hrăneşte cu furie, vinovăţie, mâhnire, minciuni şi regret. Cel bun are

nevoie de o dietă compusă din dragoste şi sinceritate, asezonate cu câteva linguri zdravene de compasiune şi credinţă. Deci, dacă vrei ca lupul bun să învingă, va trebui să-l înfometezi pe celălalt.

— Dar dacă nu mă pot opri din a-l hrăni pe lupul cel rău? Se arătă îngrijorat Jack. Dacă dau greş?

— N-o să dai greş! Zise cu hotărâre Matthew.

— N-o să te lăsăm noi, întări Chris, dând din cap în semn de încuviinţare. Suntem cinci în camera asta. Lupul tău cel rău n-are nici o şansă.

— Cinci? Şopti Jack, privind în jur, la Matthew, Gallowglass, Hubbard şi Chris. Toţi o să mă ajutaţi pe mine?

— Până la ultimul, îi promise Chris, luându-l de mână. Făcu un semn cu capul, şi Matthew îşi aşeză şi el ascultător mâna peste ale lor. Toţi pentru unul şi prostioare de-astea. Chris se întoarse către Gallowglass. Tu ce mai aştepţi? Treci încoace lângă noi!

— Bleah! Muschetarii erau cu toţii nişte putori, zise scoţianul, fulgerând cu privirea în timp ce se îndrepta către ei.

În ciuda vorbelor sale dispreţuitoare, nepotul lui Matthew aşeză o mână uriaşă peste ale celorlalţi.

— Să nu-i spui lui Baldwin, tinere Jack, altfel îi dau lupului tău celui rău o porţie dublă la cină.

— Dar tu, Andrew? Strigă Chris către celălalt capăt al camerei.

— Cred că zicala e *Unpour tous, touspour un*[52], nu „Toţi pentru unul şi prostioare de astea".

Matthew tresări. Cuvintele erau destul de corecte, însă accentul cockney al lui Hubbard le făcea practic de neînţeles. Philippe ar fi trebuit să-i trimită un profesor de franceză la pachet cu violoncelul.

Mâna înmănuşată a lui Hubbard fu ultima care se alătură grupului. Matthew văzu cum degetul lui mare se mişcă de sus în jos, apoi de la dreapta la stânga, binecuvântând straniul lor pact. Formau o ceată neverosimilă: trei fiinţe înrudite prin sânge, o a patra de care se simţeau legaţi prin loialitate şi o a cincea care li se alăturase aparent fără vreun alt motiv în afara faptului că era un om bun.

Sperau că, împreună, aveau să fie îndeajuns pentru a-l ajuta pe Jack să se vindece.

După atâta furie, Jack îşi dorea să vorbească. Se aşeză cu Matthew şi cu Hubbard în sufragerie, înconjurat de trecutul lui, şi trecu o parte din povara cumplitelor întâmplări prin care trecuse pe umerii străbunicului său. Despre Benjamin însă nu scoase o vorbă. Matthew nu fu surprins. Cum ar fi putut cuvintele să redea ororile pe care le îndurase Jack în mâinile lui Benjamin?

— Haide, Jackie! Îi întrerupse Gallowglass, ţinând ridicată lesa lui Lobero. Mop are nevoie de o plimbare.

— Şi mie mi-ar prinde bine un pic de aer curat.

Andrew se ridică de pe un ciudat scaun roşu ce arăta ca o sculptură modernă, dar despre care Matthew descoperise că era foarte confortabil.

In timp ce uşa din faţă se închidea, Chris intră agale în sufragerie, ţinând în mână o cană cu cafea proaspătă. Matthew nu ştia cum de omul acesta reuşea să supravieţuiască atât de îmbibat de cofeină.

— In noaptea asta am stat de vorbă cu fiul tău. Celălalt fiu, Marcus. Chris îşi ocupă locul

obişnuit, pe scaunul cu fund împletit. Un tip de treabă. Şi deştept. Probabil că eşti mândru de el.

— Sunt, zise Matthew cu prudenţă. De ce te-a sunat?

— Noi l-am sunat pe el. Chris sorbi din cafea. Miriam s-a gândit că ar trebui să vadă şi el imaginile video. Odată ce le-a văzut, Marcus a fost de acord că ar trebui să-i mai luăm nişte sânge lui Jack. Am luat două probe de la el.

— *Ce* aţi făcut?

Matthew părea îngrozit.

— Hubbard ne-a dat permisiunea. El e ruda cea mai apropiată a lui Jack, răspunse calm Chris.

— Crezi că pe mine mă preocupă consimţământul celor aflaţi în cunoştinţă de cauză? Matthew abia dacă reuşea să-şi ţină în frâu mânia. Să luaţi sânge de la un vampir în culmea furiei sângelui. Puteaţi fi omorâţi!

— Era ocazia perfectă de a monitoriza schimbările ce au loc din punct de vedere chimic în trupul unui vampir atunci când se declanşează boala, spuse Chris. O să avem nevoie de informaţiile astea dacă vrem o şansă să găsim un medicament care să atenueze simptomele.

Matthew se încruntă.

— Să atenueze simptomele? Noi căutăm ceva care să vindece boala.

Chris lăsă mâna în jos şi luă un dosar. I-l întinse vampirului.

— Cele mai recente descoperiri.

Atât Hubbard, cât şi Jack dăduseră câte un frotiu de mucoasă bucală şi probe de sânge. Acestea fuseseră procesate rapid, şi raportul despre genom trebuia să sosească. Cu degetele tremurând, Matthew luă dosarul, temându-se de ce ar fi putut găsi în el.

— îmi pare rău, Matthew! Zise Chris, cu o notă de regret sincer în glas.

Vampirul citi în grabă rezultatele, întorcând paginile.

— Marcus le-a identificat. Nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Noi nu căutam în locul potrivit, continuă Chris.

Matthew nu putea să accepte ceea ce vedea. Asta schimba. Totul.

— Jack are mai mulţi declanşatori în ADN-ul lui necodificator decât tine. Chris făcu o pauză. Trebuie să te întreb, Matthew. Eşti sigur că poţi avea încredere să-l laşi în preajma Dianei?

Înainte ca vampirul să-i poată răspunde, uşa de la intrare se deschise. Nu se auziră obişnuitele sporovăieli care însoţeau apariţia lui Jack, nici fluieratul vesel al lui Gallowglass, nici predicile pioase ale lui Andrew. Singurul sunet era scâncetul slab al lui Lobero.

Matthew îşi umflă nările, apoi sări în picioare, şi rezultatele analizelor se împrăştiară în jurul său. Dispăru, îndreptându-se ca un fulger spre intrare.

— Ce naiba? Zise Chris în urma lui.

— în timp ce ne plimbam ne-am întâlnit cu cineva, spuse Gallowglass, aducându-l în casă pe Lobero cu pas şovăitor.

CAPITOLUL 21

— Mişcă! Porunci Baldwin, ţinându-l pe Jack de ceafă.

Matthew văzuse cum mâna fratelui său smulsese cu totul capul unui alt vampir. Jack nu asistase la brutalul episod, dar îşi dădea seama că se afla la mila lui Baldwin. Băiatul era palid

la faţă şi făcuse ochii mari, cu pupilele negre enorme. În mod deloc surprinzător, se supunea fără să stea pe gânduri.

Şi Lobero ştia. Gallowglass îl ţinea încă în lesă, însă câinele se învârtea pe lângă picioarele scoţianului, cu privirea aţintită asupra stăpânului său.

— E OK, Mop, îl linişti în şoaptă Jack, însă Lobero nici nu voi să audă.

— Probleme, Matthew?

Chris era atât de aproape de soţul Dianei, încât îi simţea răsuflarea.

— întotdeauna există probleme, răspunse încruntat Matthew.

— Du-te acasă! Îl îndemnă Jack pe Chris. Ia-l şi pe Mop şi.

Băiatul tăcu brusc şi se chirci de durere. Sângele îi inundă pielea de pe gât, acolo unde degetele lui Baldwin lăsau o vânătaie întunecată.

— Rămân, şuieră acesta.

Jack făcuse o eroare de strategie. Pe Baldwin îl încânta să distrugă ceea ce alţii iubeau. Probabil că impulsul îi fusese modelat de vreo trăire din trecut, însă Matthew nu descoperise niciodată de care anume. Acum Baldwin nu avea să-i mai lase sub nici o formă pe Chris sau pe Mop să plece, înainte de a obţine lucrul pentru care venise.

— Iar tu nu dai ordine. Tu le primeşti.

Avea grijă să-l ţină pe băiat între el şi Matthew, îmbrâncindu-l către sufragerie. Era o tactică teribil de simplă şi eficientă, care îi stârnea amintiri dureroase.

„Jack nu e Eleanor“, îşi spuse Matthew. Tânărul era la rândul lui vampir. Dar era sânge din sângele lui Matthew, iar Baldwin se putea folosi de el pentru a-şi supune fratele.

— Şmecheria pe care ai făcut-o în piaţă să fie ultima ta provocare, corcitură!

Pe cămaşa lui Baldwin se vedeau urme de dinţi în dreptul umărului, iar în jurul materialului sfâşiat se împrăştiaseră câteva picături de sânge.

„Doamne!” Jack îl muşcase pe Baldwin.

— Dar eu nu sunt al tău! Jack părea disperat. Spune-i că îţi aparţin ţie, Matthew!

— Şi Matthew cui crezi că-i aparţine? Îi şopti Baldwin la ureche, cu glas calm, dar ameninţător.

— Dianei, mârâi Jack şi se întoarse către cel care îl ţinea captiv.

— Dianei?

Baldwin râse batjocoritor, iar lovitura pe care i-o dădu băiatului ar fi pus la pământ o fiinţă caldă de două ori mai mare şi mai grea decât el. Jack căzu în genunchi pe podeaua din lemn dur.

— Treci încoace, Matthew! Şi fă-l pe câinele ăsta să tacă!

— Leapădă-te de Jack în faţa părintelui de Clermont, şi te trimit în iad cu mâna mea! Şuieră Hubbard, înşfăcându-l pe Matthew de mânecă atunci când acesta trecu pe lângă el.

Soţul Dianei îl privi cu răceală, iar preotul îi eliberă braţul.

— Dă-i drumul! E sânge din sângele meu! Zise Matthew, intrând ţanţoş în cameră. Pe urmă întoarce-te în Manhattan unde ţi-e locul, Baldwin!

— Oh! Spuse Chris pe un ton care lăsa să se înţeleagă că în sfârşit pricepuse. Desigur! Tu locuieşti în Central Park, nu-i aşa?

Baldwin nu-i răspunse. De fapt, el deţinea cea mai mare parte a acelei porţiuni din Fifth Avenue[53] şi-i plăcea să-şi urmărească îndeaproape investiţiile. De curând, îşi extinsese

teritoriul de vânătoare în Cartierul Carmangeriilor, umplându-l cu cluburi de noapte în completarea măcelăriilor, dar de regulă prefera să nu-şi aibă reşedinţa acolo unde se hrănea.

— Nu-i de mirare că eşti ticălos înveterat, zise Chris. Ei bine, amice, acum te afli în New Haven. Aici jucăm după alte reguli.

— Reguli? Rosti tărăgănat Baldwin. În New Haven?

— Da. Toţi pentru unul şi prostioare din-astea.

Era strigătul de luptă al lui Chris. Matthew stătea atât de aproape de el, încât îi simţi muşchii încordându-se, şi fu pregătit în clipa în care cuţitaşul îi trecu pe lângă ureche. Lama subţire era atât de puţin semnificativă, încât abia dacă ar fi zgâriat pielea umană, darmite pe a lui Baldwin. Intinse mâna şi o prinse între degete înainte ca ea să-şi poată atinge victima. Chris se încruntă la el cu reproş, iar vampirul scutură din cap.

— Nu. Matthew i-o fi permis el lui Chris să-i tragă un pumn zdravăn, însă Baldwin avea opinii mai restrictive când venea vorba despre privilegiile care ar fi trebuit acordate fiinţelor cu sânge cald. Se întoarse către fratele său. Pleacă! Jack e ruda şi problema mea.

— Şi să ratez toată distracţia?

Baldwin aplecă într-o parte capul băiatului. Jack ridică ochii spre el, cu un aer înnegurat şi ucigător.

— O asemănare izbitoare, Matthew!

— Imi place să cred că da, răspunse cu răceală Matthew, aruncându-i lui Jack un zâmbet încordat.

Luă lesa lui Lobero din mâna lui Gallowglass. Câinele tăcu numaidecât.

— S-ar putea ca lui Baldwin să-i fie sete. Oferă-i ceva de băut, Gallowglass!

Poate că asta avea să-l îndulcească pe Baldwin îndeajuns ca Jack să plece în siguranţă. Matthew îl putea trimite acasă la Marcus, împreună cu Hubbard. Era o variantă mai bună decât locuinţa Dianei de pe Court Street. Dacă soţia lui afla despre prezenţa lui Baldwin, avea să se înfiinţeze în Wooster Square înarmată cu un fulger şi cu un balaur.

— Am provizii de toate felurile, spuse Gallowglass. Cafea, vin, apă, sânge. Sunt sigur că aş putea face rost de nişte cucută şi miere, dacă asta preferi, unchiule.

— Ce-mi trebuie mie numai băiatul îmi poate da.

Fără vreun avertisment ori preambul, dinţii lui Baldwin se înfipseră în gâtul lui Jack.

Aşa era justiţia în rândul vampirilor: rapidă, neînduplecată, lipsită de remuşcări. Pentru greşelile minore, pedeapsa părintelui consta doar în acest spectacol al supunerii. Prin sângele pe care îl sorbea, părintele primea o picătură din cele mai intime gânduri şi amintiri ale progeniturii sale. Ritualul dezgolea sufletul pedepsitului, făcându-l ruşinos de vulnerabil. Dobândirea tainelor unei alte fiinţe, indiferent prin ce mijloace, îl alimenta pe un vampir cam în acelaşi fel ca şi vânătoarea, hrănindu-i acea parte a sufletului care căuta veşnic să posede mai mult.

Dacă greşelile fuseseră mai însemnate, ritualul supunerii era urmat de moarte. Uciderea unui alt vampir era solicitantă din punct de vedere fizic, epuizantă din punct de vedere emoţional şi devastatoare din punct de vedere spiritual. De aceea, majoritatea părinţilor lăsau treaba asta în sarcina unei rude. Cu toate că Philippe şi Hugh lustruiseră de-a lungul secolelor faţada casei de Clermont până când o făcuseră să strălucească, Matthew se ocupase de toate treburile murdare ale familiei.

Existau sute de modalităţi prin care puteai ucide un vampir, iar Matthew le cunoştea pe toate. Puteai să bei din el până la ultima picătură, aşa cum procedase el cu Philippe. Îi puteai slăbi trupul, scurgându-i treptat sângele şi lăsându-l în acea temută stare de atârnare cunoscută drept robie. Incapabil să riposteze, vampirul putea fi torturat până la obţinerea unei mărturisiri sau putea lăsat cu îndurare să moară. Mai existau decapitarea şi eviscerarea, deşi unii preferau un procedeu de modă veche ce implica înfigerea pumnului în cutia toracică şi smulgerea inimii. Puteai să-i retezi carotida şi aorta, o metodă pe care încântătoarea asasină a lui Gerbert, Juliette, încercase, fără succes, s-o folosească împotriva lui Matthew.

Soţul Dianei se ruga acum ca luarea sângelui şi amintirilor lui Jack să fie îndeajuns pentru Baldwin în noaptea asta.

Prea târziu îşi aminti că în gândurile băiatului se aflau poveşti ce ar fi fost mai bine să rămână nespuse.

Prea târziu simţi mireasma de caprifoi şi furtuni de vară.

Prea târziu o văzu pe Diana dând drumul Correi.

Balaurul se înălţă de pe umerii stăpânei sale şi porni prin aer. Se năpusti asupra lui Baldwin, ţipând, cu ghearele întinse şi aripile în flăcări. Folosindu-se de mâna liberă, vampirul o apucă de picior şi se luptă s-o îndepărteze de el. Corra se izbi de perete, şi aripa i se zgârci în momentul impactului. Diana se îndoi de mijloc, ţinându-se de propriul braţ cuprins brusc de durere, însă asta nu-i clinti hotărârea.

— Ia-ţi mâinile de pe fiul meu!

Pielea îi strălucea. Aura subtilă ce era mereu vizibilă în jurul ei atunci când nu-şi purta vraja de deghizare apărea acum ca o lumină distinctă, prismatică. De sub piele îi ţâşneau curcubeie, nu doar pe mâini, ci urcând pe braţe, apoi de -a lungul tendoanelor gâtului, zvârcolindu-se şi răsucindu-se ca şi cum firele din degetele ei s-ar fi întins prin tot corpul.

Când Lobero trase de capătul lesei, încercând să ajungă la Corra, Matthew îi dădu drumul. Câinele se ghemui deasupra balaurului, lingând-o pe faţă şi împungând-o cu nasul, în timp ce ea se lupta să se ridice şi să sară în ajutorul Dianei.

Însă Diana n-avea nevoie de ajutor, nu din partea lui Matthew, nici din partea lui Lobero, nici măcar din partea Correi. Se îndreptă, îşi întinse mâna stângă cu palma în jos şi îşi îndreptă degetele spre podea. Scândurile din lemn se sfărâmară şi se despărţiră, apoi luară forma unor bastoane groase care se ridicară şi împrejmuiră picioarele lui Baldwin, ţintuindu-l pe loc. Spini ucigător de lungi şi ascuţiţi ţâşniră din lemn, înfigându-se în hainele şi în carnea vampirului.

Diana îl fixă cu privirea pe Baldwin, întinse mâna dreaptă şi trase. Încheietura lui Jack se smuci într-o parte, de parcă băiatul ar fi fost smucit de vrăjitoare. Urmă şi restul trupului, iar câteva clipe mai târziu, Jack zăcea grămadă pe podea, acolo unde Baldwin nu-l mai putea atinge.

Matthew adoptă o poziţie asemănătoare cu a lui Lobero, aplecându-se peste trupul lui Jack pentru a-l apăra.

— Destul, Baldwin!

Mâna lui spintecă aerul.

— îmi pare rău, Matthew, şopti Jack, rămas la podea. A apărut din senin şi s-a dus drept la Gallowglass. Când sunt luat prin surprindere. Băiatul se opri cu un tremur şi îşi trase

genunchii la piept. Nu știam cine e.

Miriam intră în cameră. Studie o clipă scena și preluă controlul situației. Le făcu semn lui Gallowglass și lui Hubbard să se apropie de Jack, apoi îi aruncă o privire îngrijorată Dianei, care stătea nemișcată și fără să clipească, de parcă ar fi prins rădăcini pe podeaua sufrageriei.

— Jack e OK? Întrebă Chris cu glas încordat.

— O să fie bine. Orice vampir în viață a fost mușcat măcar o dată de către părintele său, zise Miriam, încercând să-l liniștească.

Chris nu păru încurajat de această dezvăluire despre viața de familie a ființelor supranaturale. Matthew îl ajută pe băiat să se ridice. Urma lăsată de mușcătură pe gâtul lui nu era adâncă și avea să se vindece repede, însă pe moment arăta înfiorător. Matthew o atinse ușor, sperând să-l asigure pe băiat că, așa cum promisese Miriam, totul avea să fie bine.

— O vezi pe Corra? O întrebă el, în timp ce îl lăsa pe Jack în seama lui Gallowglass și a lui Hubbard.

Miriam dădu din cap în semn de încuviințare. Dar Matthew se afla deja în cealaltă parte a camerei, cu mâinile înfipte în gâtul lui Baldwin.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău că, dacă Diana te va elibera, nu te vei atinge de ea pentru ce s-a întâmplat în noaptea asta. Matthew strânse și mai tare din degete. Dacă nu, am să te omor, Baldwin. Să nu te îndoiești de asta!

— Incă n-am terminat ce aveam de făcut aici, Matthew, îl avertiză Baldwin.

— Știu.

Matthew își privi fratele în ochi până când acesta încuviință, dând din cap. Atunci se întoarse spre Diana. Culorile care pulsau pe sub pielea soției sale îi aminteau de strălucitoarea minge de energie pe care ea i-o dăruise în Madison, înainte ca vreunul dintre ei să știe că e o țesătoare. Nuanțele erau mai puternice în vârful degetelor, ca și cum magia ar fi așteptat acolo, gata să fie eliberată. Matthew știa cât de imprevizibilă putea fi propria lui furie a sângelui atunci când era atât de aproape de suprafață, așa că își abordă soția cu precauție.

— Diana?

Ii netezi părul de pe față, cercetându-i irisurile albastre cu auriu în căutarea unui semn că l-ar recunoaște. Nu văzu însă decât infinitul: ochii ei erau ațintiți asupra cine știe cărei privelişti invizibile. Matthew își schimbă tactica, încercând s-o întoarcă spre prezent.

— Jack e cu Gallowglass și cu Andrew, *ma lionne.* Baldwin n-o să-i facă rău în noaptea asta, spuse vampirul, alegându-și cu grijă cuvintele. Ar trebui să-l duci înapoi acasă.

Chris porni spre el, gata să dea glas unui protest.

— Poate o să meargă și Chris cu voi, continuă liniștit Matthew. Corra și Lobero la fel.

— Corra, cârâi Diana.

Ochii îi sclipiră, dar nici măcar grija pentru balaurul ei nu-i putu clinti privirea hipnotizată. Matthew se întreba oare ce vedea soția lui, iar ei, ceilalți, nu puteau zări, și de ce lucrul acela exercita o atât de puternică atracție asupra ei. Simți strângerea de inimă a geloziei.

— Corra e cu Miriam. Matthew descoperi că era incapabil să-și dezlipească privirea de adâncimile bleumarin ale ochilor Dianei. Baldwin. A rănit-o.

Soția lui părea confuză, de parcă ar fi uitat că vampirii nu erau ca alte ființe. Își masă brațul, cu un aer absent.

Tocmai când Matthew credea că ceea ce o captiva, indiferent ce ar fi fost, ar fi putut să lase

loc raţiunii, mânia Dianei se aprinse din nou. El îi simţi gustul, mirosul.

— El l-a rănit pe Jack.

Cu un spasm, degetele Dianei se răsfirară. Fără a mai lua în seamă înţelepciunea regulii de a nu interveni între o ţesătoare şi puterea ei, Matthew le prinse înainte ca acestea să-şi poată folosi magia.

— Baldwin o să te lase să-l duci pe Jack acasă. În schimb, tu trebuie să-i dai drumul. Nu putem îndura ca voi doi să fiţi în război. Familia n-ar supravieţui.

Judecând după ceea ce văzuse în noaptea asta, Matthew ajunsese la concluzia că Diana era la fel de hotărâtă ca şi Baldwin când venea vorba de distrugerea obstacolelor care îi stăteau în cale.

Luă mâinile soţiei sale şi-i atinse cu buzele încheieturile degetelor.

— Mai ţii minte ce am vorbit la Londra despre copiii noştri? Am discutat despre lucrurile de care vor avea nevoie.

Cuvintele lui atraseră atenţia Dianei. „în sfârşit!" Ochii ei se concentrară asupra lui.

— Vor avea nevoie de dragoste, şopti ea. De un adult care să-şi asume răspunderea pentru ei. De un loc moale pe care să aterizeze.

— Corect. Matthew zâmbi. Jack are nevoie de tine. Eliberează-l pe Baldwin de vraja ta!

Magia Dianei cedă cu un tremur care o străbătu pe vrăjitoare din cap până în picioare. Îşi flutură degetele în direcţia lui Baldwin. Spinii se retraseră din pielea acestuia. Bastoanele se înmuiară, retrăgându-se în podeaua sfărâmată din jur. Curând, vampirul fu liber, iar locuinţa lui Gallowglass reveni la starea ei obişnuită, lipsită de farmece.

În timp ce vraja se risipea treptat, Diana merse la Jack şi îi cuprinse faţa în palme. Pielea de pe gâtul băiatului începuse deja să se închidă la loc, însă aveau să mai treacă vreo câteva zile până să se vindece complet. Buzele pline ale Dianei se transformară într-o linie subţire.

— Nu-ţi face griji! Îi spuse Jack, acoperindu-şi jenat rana.

— Haide, Jackie! Eu şi Diana te ducem pe Court Street. Probabil că eşti hămesit.

Gallowglass îşi încleştă mâna pe umărul tânărului. Jack era extenuat, dar, de dragul Dianei, se străduia să pară mai puţin tras la faţă.

— Corra! Spuse vrăjitoarea, chemându-şi balaurul.

Creatura şchiopătă către ea, prinzând puteri pe măsură ce se apropia de stăpână. Când ţesătoarea şi balauroaica fură la un pas de a se atinge, Corra dispăru, iar ea şi Diana deveniră o singură fiinţă.

— Lasă-l pe Chris să vă însoţească până acasă! Zise Matthew, având grijă să-şi pună trupul vânjos între soţia lui şi tulburătoarele desene de pe pereţi.

Din fericire, ea era prea obosită ca să mai fie în stare de altceva decât de o privire fugară asupra lor.

Matthew observă cu mulţumire că Miriam îi strânsese pe toţi cei din casă, cu excepţia lui Baldwin. Stăteau îngrămădiţi în holul de la intrare — Chris, Andrew, Lobero şi Miriam —, aşteptându-i pe Diana, Gallowglass şi Jack. Cu cât mai multe fiinţe îl sprijineau pe băiat, cu atât mai bine.

Matthew avu nevoie de toată stăpânirea lui de sine ca să se uite după ei cum pleacă. Se sili să-i facă un semn încurajator cu mâna Dianei când ea se întoarse pentru a-l mai privi o dată. După ce dispărură între casele de pe Court Street, el se întoarse către Baldwin.

Fratele său se holba la ultima porţiune a desenelor murale. Cămaşa îi era presărată cu pete întunecate, acolo unde dinţii lui Jack şi rugii Dianei îi străpunseseră pielea.

— Jack e ucigaşul vampir. Am văzut asta în gândurile lui, iar acum o văd şi pe pereţi. Îl căutăm de peste un an. Cum a reuşit să scape de Congregaţie atâta vreme? Întrebă Baldwin.

— A umblat cu Benjamin. Pe urmă a fost mereu pe fugă.

Matthew evita înadins să se uite la îngrozitoarele imagini ce înconjurau trăsăturile fără trup ale lui Benjamin. Probabil că nu erau mai hidoase decât alte violenţe de care vampirii se făcuseră vinovaţi de-a lungul anilor. Însă ceea ce le făcea de nesuportat era faptul că fuseseră comise de Jack.

— Trebuie oprit, zise Baldwin pe un ton lipsit de emoţie.

— Domnul să mă ierte!

Matthew lăsă capul în jos.

— Philippe avea dreptate. Religia ta creştină chiar te face perfect pentru sarcina pe care o ai, pufni Baldwin. Ce altă credinţă mai promite să-ţi spele păcatele dacă doar le mărturiseşti?

Din păcate, Baldwin nu înţelesese niciodată conceptul de ispăşire. El privea credinţa lui Matthew ca pe o simplă tranzacţie: te duci la biserică, te spovedeşti, apoi pleci curat la suflet. Însă mântuirea era ceva mult mai complicat. Philippe ajunsese s-o priceapă la sfârşitul vieţii lui, deşi multă vreme eforturile constante ale lui Matthew de a căuta iertarea i se păruseră enervante şi iraţionale.

— Ştii foarte bine că nu există loc pentru el în familia de Clermont. În orice caz, nu dacă boala lui e atât de gravă pe cât o sugerează desenele astea.

Baldwin vedea în Jack acelaşi lucru ca şi Benjamin: o armă periculoasă, ce putea fi modelată şi manevrată astfel încât să devină o unealtă perfectă de ucidere. Dar, spre deosebire de fiul lui Matthew, Baldwin avea conştiinţă. El nu voia să se folosească de arma care îi picase în mână pe neaşteptate, însă nici nu avea să îngăduie ca ea să fie utilizată de altcineva.

Matthew rămase cu capul plecat, împovărat de amintiri şi regrete. Următoarele cuvinte ale lui Baldwin nu-l luară prin surprindere, însă tot le simţi ca pe o lovitură.

— Omoară-l! Îi porunci capul familiei de Clermont.

Când se întoarse acasă, la uşa vopsită în roşu strălucitor, cu margini albe şi fronton negru, aceasta se deschise larg.

Diana îl aştepta. Se înfofolise în nişte haine care s-o apere de frig, într-unul dintre vechile lui pulovere, atenuând mirosurile celor cu care intrase în contact în noaptea aceea. Chiar şi aşa, sărutul cu care o întâmpină Matthew fu aspru şi posesiv, şi vampirul se retrase doar cu mare greutate.

— Ce s-a întâmplat?

Diana îşi duse mâna spre capul de săgeată primit de la Philippe. Devenise un semn de încredere al faptului că se simţea tot mai îngrijorată. Dârele de culoare de pe vârfurile degetelor ei spuneau acelaşi lucru, făcându-se mai vizibile de la o clipă la alta.

Matthew privi spre cer, sperând să găsească o îndrumare. Nu văzu însă decât o boltă complet lipsită de stele. Latura lui umană, raţională, ştia că asta se datora luminilor puternice din oraş şi lunii pline din noaptea aceea. Insă vampirul din el fu instinctiv alarmat. Intr-un astfel de loc nu exista nimic care să-l ghideze, nici un semn care să-i arate drumul.

— Vino!

Înşfăcă haina Dianei de pe scaunul din hol, îşi luă soţia de mână şi o conduse pe scări în jos.

— Unde mergem? Întrebă ea, chinuindu-se să ţină pasul.

— Intr-un loc în care să pot vedea stelele, îi răspunse Matthew.

CAPITOLUL 22

Matthew se îndreptă spre nord-vest şi ieşi din oraş, cu Diana alături de el. Conducea neobişnuit de repede, aşa că în mai puţin de un sfert de oră ajunseră pe o şosea tăcută, cuibărită în umbra piscurilor cunoscute de localnici sub numele de Uriaşul Adormit. Matthew intră pe un drumeag întunecat şi opri motorul maşinii. O lumină se aprinse pe o verandă, iar un bătrân privi în întuneric.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Clairmont?

Vocea era slabă şi subţire, însă ochii lui dovedeau o inteligenţă ascuţită.

— Eu sunt, domnule Phelps, răspunse Matthew, dând din cap. Ocoli maşina şi o ajută pe Diana să coboare. Eu şi soţia mea o să urcăm la cabană.

— îmi pare bine să vă cunosc, doamnă! Zise domnul Phelps, atingându -şi fruntea cu mâna. Domnul Gallowglass m-a sunat să mă avertizeze că s-ar putea să treceţi pe aici ca să vedeţi cum stau lucrurile. A zis să nu-mi fac griji dacă o să aud pe cineva prin preajmă.

— îmi pare rău că v-am trezit, spuse Diana.

— Sunt om bătrân, doamnă Clairmont. În ultima vreme nu prea mai închid ochii cine ştie ce. Îmi închipui că am să dorm când oi muri, răspunse domnul Phelps, slobozind un râs horcăit. Pe munte o să găsiţi tot ce vă trebuie.

— Vă mulţumesc că aţi avut grijă de cabană, zise Matthew.

— E o tradiţie de familie, replică domnul Phelps. Lângă şopron o să găsiţi Rangerul domnului Whitmore, dacă nu vreţi să folosiţi bătrânul meu Gator. Bănuiesc că soţia dumneavoastră n-o să vrea să facă atâta drum pe jos. Porţile parcului sunt închise, dar ştiţi dumneavoastră cum să intraţi. Noapte bună!

Domnul Phelps intră la loc în casă, iar în urma lui uşa de plasă împotriva insectelor se trânti cu un pocnet.

Matthew o luă pe Diana de cot şi o îndrumă spre ceea ce părea a fi o încrucişare între o maşinuţă de golf cu cauciucuri neobişnuit de uzate şi un ATV. Se desprinse de ea doar cât să ocolească vehiculul şi să urce la volan.

Poarta care ducea spre parc era atât de bine ascunsă, încât părea aproape invizibilă, iar fâşia de ţărână ce servea drept drum n-avea nici un fel de lumină sau marcaje, însă Matthew le găsi pe amândouă cu uşurinţă. Luă câteva viraje scurte, urcând neîncetat pe coasta muntelui. Trecură pe la marginea unei păduri dese şi ajunseră în cele din urmă la loc deschis, unde o cabană din lemn se zărea pitită între copaci. Inăuntrul ei luminile erau aprinse, încât părea aurie şi primitoare ca o căsuţă din poveşti.

Matthew opri Rangerul lui Marcus şi trase frâna. Trase adânc aer în piept, sorbind miresmele nopţii, de pin de munte şi iarbă înrourată. Dedesubt, valea părea pustie. Vampirul se întrebă dacă arăta atât de neprimitoare din pricina stării lui de spirit sau a luminii argintii a lunii.

— Pământul e denivelat. N-aş vrea să cazi.

Matthew întinse mâna, lăsând-o pe Diana să aleagă dacă i-o lua sau nu. După ce îi aruncă o privire îngrijorată, ea îl apucă de mână. Matthew cercetă orizontul. Nu se putea opri să

inspecteze împrejurimile după noi ameninţări. Apoi atenţia i se îndreptă spre cer.

— Luna e strălucitoare în noaptea asta, spuse el îngândurat. Nici măcar de aici nu se văd stelele.

— Asta pentru că azi e sărbătoarea Mabon, zise încet Diana.

— Mabon?

Matthew părea speriat.

Ea dădu din cap.

— Acum un an ai intrat în Biblioteca Bodleiană şi drept în inima mea. In clipa în care buzele tale afurisite au zâmbit, în clipa în care ochii ţi s-au luminat ca şi cum m-ai fi recunoscut, deşi nu ne mai întâlniserăm niciodată, am ştiut că viaţa mea n-o să mai fie niciodată la fel.

Vorbele Dianei îi oferiră lui Matthew un răgaz de la agitaţia necontenită pe care i-o stârniseră ordinul lui Baldwin şi noutăţile primite de la Chris. Pentru o clipă, lumea rămase în echilibru între absenţă şi dorinţă, între sânge şi teamă, între căldura verii şi profunzimile de gheaţă ale iernii.

— Ce s-a întâmplat? Diana îi cercetă chipul. E vorba despre Jack? Despre furia sângelui? Despre Baldwin?

— Da. Nu. Intr-un fel.

Matthew îşi trecu mâinile prin păr şi se întoarse cu spatele, evitând privirea soţiei sale.

— Baldwin ştie că Jack le-a ucis pe fiinţele cu sânge cald din Europa. Ştie că el e criminalul-vampir.

— Cu siguranţă nu e prima dată când setea de sânge a unui vampir a dus la morţi neaşteptate, zise Diana, încercând să calmeze situaţia.

— De data asta e altceva. Nu exista o cale uşoară de a i-o spune. Baldwin mi-a ordonat să-l omor pe Jack.

— Nu! Îţi interzic!

Cuvintele Dianei avură ecou, şi în clipa aceea un vânt se porni dinspre est. Ea se răsuci, însă Matthew o prinse. Se zbătu în strânsoarea lui, iscând un vârtej maro-cenuşiu şuierător în jurul picioarelor vampirului.

— Nu pleca de lângă mine! Matthew nu era sigur că s-ar fi putut stăpâni dacă ea i-ar fi întors spatele. Trebuie să asculţi de vocea raţiunii.

— Nu! Diana încerca în continuare să-l evite. Nu poţi să renunţi la el. Jack n-o să sufere pentru totdeauna de furia sângelui. O să găseşti un leac.

— Nu există leac pentru furia sângelui.

Matthew şi-ar fi dat viaţa ca să schimbe asta.

— Poftim?

Uimirea Dianei era evidentă.

— Am analizat noile probe de ADN. Pentru prima dată, am putut să schiţăm un arbore genealogic pe mai multe generaţii, care să se întindă dincolo de Marcus. Chris şi Miriam au urmărit transmiterea genei răspunzătoare de furia sângelui de la Ysabeau la mine şi de la Andrew la Jack. Diana îl asculta acum cu atenţie. Furia sângelui e o anomalie evolutivă, continuă el. Există o componentă genetică, însă gena respectivă pare a fi activată de ceva din ADN-ul nostru necodificator. Eu şi Jack avem acel ceva. *Maman,* Marcus şi Andrew nu-l au.

— Nu pricep, şopti Diana.

— în timpul renaşterii mele, ceva din deja existentul meu ADN necodificator uman a reacţionat la noile informaţii genetice care îmi inundau organismul, îi explică răbdător Matthew. Ştim că genele de vampir sunt brutale. Împing la o parte ceea ce este omenesc, ca să poată domina celulele proaspăt modificate. Dar nu înlocuiesc totul. Dacă ar face-o, genomul meu ar fi identic cu al lui Ysabeau. Aşa, eu sunt copilul ei: o combinaţie între ingredientele genetice moştenite de la părinţii mei umani şi cele primite de la ea.

— Aşadar, tu aveai furia sângelui *dinainte* ca Ysabeau să te transforme într-un vampir?

Era de înţeles că Diana se simţea derutată.

— Nu. Dar aveam declanşatorii de care furia sângelui are nevoie pentru a se manifesta, răspunse Matthew. Marcus a identificat un anume ADN necodificator despre care crede că ar juca un rol.

— în ceea ce el numeşte „ADN rezidual"? Întrebă Diana.

Matthew dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Atunci găsirea unui leac e încă posibilă, insistă ea. Peste câţiva ani.

— Nu, *mon coeur.* N-o putea lăsa să-şi facă speranţe. Cu cât înţelegem mai bine gena furiei sângelui şi cu cât aflăm mai multe despre genele necodificatoare, cu atât mai eficient ar putea deveni un tratament, dar asta nu e o boală pe care să reuşim s-o vindecăm. Singura noastră speranţă e s-o prevenim şi, cu voia lui Dumnezeu, să-i atenuăm simptomele.

— Până atunci, îl poţi învăţa pe Jack cum s-o stăpânească. Încăpăţânarea rămase întipărită pe chipul Dianei. Nu-i nevoie să-l omori.

— Simptomele lui Jack sunt mult mai grave decât ale mele. În cazul lui, factorii genetici care par să declanşeze boala sunt prezenţi în concentraţii mult mai mari. Matthew clipi pentru a-şi alunga lacrimile de sânge pe care le simţea în ochi. N -o să sufere. Îţi promit.

— Dar tu o să suferi. Îmi spui că eu plătesc un preţ atunci când am de -a face cu chestiuni de viaţă şi de moarte? Şi tu la fel. Jack o să se ducă, dar tu o să trăieşti în continuare detestându-te, zise Diana. Gândeşte-te cât te-a costat moartea lui Philippe!

Matthew abia dacă se mai putea gândi la altceva. Ucisese şi alte fiinţe de la decesul tatălui său, însă numai pentru a-şi regla propriile conturi. Până în seara aceasta, ultimul părinte de Clermont care îi ceruse să omoare fusese Philippe. Iar moartea pe care i-o poruncise Philippe fusese chiar a lui.

— Jack suferă, Diana. Asta ar însemna sfârşitul chinurilor.

Matthew rostise aceleaşi vorbe de care se folosise Philippe pentru a-şi convinge soţia să accepte inevitabilul.

— Pentru el, poate. Nu şi pentru noi. Diana îşi duse mâna spre pântecul rotunjit. Gemenii ar putea avea furia sângelui. O să-i omori şi pe ei?

Se aştepta ca Matthew să nege, să-i spună că e nebună fiindcă se gândeşte măcar la aşa ceva. Dar el tăcu.

— Atunci când membrii Congregaţiei vor descoperi ce a făcut Jack (şi e doar o chestiune de timp până ce o vor face), îl vor ucide. Iar lor n-o să le pese câtă teamă ori durere îi provoacă. Baldwin o să încerce să-l omoare înainte de a se ajunge acolo, ca să împiedice Congregaţia să se amestece în treburile familiei. Dacă va încerca să fugă, Jack va cădea în mâinile lui Benjamin. Iar Benjamin o să se răzbune cumplit, pentru că băiatul l-a trădat. Atunci moartea o să fie o binecuvântare.

Chipul şi vocea lui Matthew păreau netulburate, însă durerea cruntă care se aprinse brusc în ochii Dianei aveau să-l obsedeze pe veci.

— Atunci Jack o să dispară. O să plece departe, unde nimeni n-o să-l poată găsi.

Matthew îşi înăbuşi iritarea. Ştiuse că Diana era încăpăţânată din ziua în care o întâlnise. Era unul dintre motivele pentru care o iubea, chiar dacă uneori îl scotea din minţi.

— Un vampir nu poate supravieţui de unul singur. Noi, la fel ca lupii, dacă nu facem parte dintr-o haită, înnebunim. Gândeşte-te la Benjamin, Diana, şi la ce s-a întâmplat când l-am abandonat!

— O să mergem noi cu el, zise ea, agăţându-se şi de cea mai vagă speranţă în strădania de a-l salva pe Jack.

— Asta n-ar face decât să-l transforme într-o pradă mai uşoară pentru Benjamin ori pentru Congregaţie.

— Atunci trebuie să formezi numaidecât un vlăstar, aşa cum a propus Marcus. Aşa Jack o să aibă o întreagă familie care să-l apere.

— Dacă aş face asta, ar trebui să-l recunosc pe Benjamin, ceea ce ar scoate la lumină nu numai maladia lui Jack, ci şi pe a mea. I-ar pune în mare pericol pe Ysabeau şi pe Marcus. Şi pe gemeni la fel. Şi nu doar ei ar avea de suferit dacă ne-am împotrivi Congregaţiei fără sprijinul lui Baldwin. Matthew trase aer în piept, tremurând. Dacă îmi vei fi alături, în calitate de consoartă, Congregaţia va pretinde supunere şi din partea ta, nu doar a mea.

— Supunere? Rosti cu glas stins Diana.

— E război, Diana. Asta se întâmplă cu femeile care luptă. Ai auzit povestea mamei mele. Crezi că vei avea parte de o altă soartă în mâinile vampirilor?

Ea scutură din cap.

— Trebuie să mă crezi: ne-ar fi mult mai bine să rămânem în familia lui Baldwin decât pornind pe cont propriu, insistă Matthew.

— Te înşeli. Eu şi gemenii nu vom fi niciodată în perfectă siguranţă sub conducerea lui Baldwin. Jack, la fel. Singura cale posibilă de a merge înainte este să nu cedăm. Orice alt drum nu face decât să ne ducă înapoi în trecut, zise Diana. Şi ştim din experienţă că trecutul e întotdeauna doar o uşurare temporară.

— Tu nu înţelegi ce forţe s-ar strânge împotriva noastră dacă aş face una ca asta. Conform legii vampirilor, tot ce au făcut sau vor face vreodată copiii şi nepoţii mei va fi aruncat în spinarea mea. Crimele vampirilor? Eu le-am comis. Faptele malefice ale lui Benjamin? Eu sunt vinovat de ele.

Matthew trebuia s-o facă pe Diana să priceapă cât i-ar fi putut costa această decizie.

— Nimeni nu te poate învinovăţi pentru ce au făcut Benjamin şi Jack! Protestă Diana.

— Ba da. Matthew îi cuprinse mâinile între ale sale. Eu l-am creat pe Benjamin. Dacă n-aş fi făcut-o, nici una dintre crimele acelea n-ar fi avut loc. Era treaba mea, ca părinte al lui Benjamin şi ca strămoş al lui Jack, să-i strunesc, dacă puteam, sau, dacă nu, să-i omor.

— Asta-i o barbarie!

Diana îşi smuci mâinile. Matthew îi simţea puterea arzându-i sub piele.

— Nu, asta-i onoarea vampirilor. Ei pot supravieţui printre fiinţele cu sânge cald prin trei sisteme de convingeri: legea, onoarea şi justiţia. În noaptea asta ai văzut justiţia vampirilor în acţiune, spuse Matthew. E rapidă şi brutală. Dacă aş fi părintele propriului meu vlăstar, ar

trebui să împart la rândul meu dreptatea.

— Mai bine tu decât Baldwin, replică Diana. Cât o să fie el la conducere, o să mă întreb mereu dacă nu cumva azi va fi ziua în care se va sătura să ne ocrotească pe mine şi pe gemeni şi va ordona să fim ucişi.

Soţia lui avea dreptate. Însă asta îl punea pe Matthew într-o situaţie imposibilă. Pentru a-l salva pe Jack, trebuia să nu i se mai supună lui Baldwin. Dacă nu i se mai supunea lui Baldwin, nu avea de ales decât să devină părintele propriului său vlăstar. Dar atunci era nevoie să convingă o haită de vampiri rebeli să-l accepte de conducător şi să rişte propria lor exterminare, expunându-i pe aceia dintre ei care sufereau de furia sângelui. Avea să fie un proces sângeros, violent şi complicat.

— Te rog, Matthew! Şopti Diana. Te implor, nu îndeplini porunca lui Baldwin!

Matthew cercetă chipul soţiei sale. Ţinu seama de durerea şi de deznădejdea pe care le citea în ochii ei. Îi era imposibil s-o refuze.

— Foarte bine, răspunse el fără tragere de inimă. O să mă duc la New Orleans. Cu o singură condiţie.

Diana era vizibil uşurată.

— Orice! Spune!

— Să nu vii cu mine!

Matthew păstră un ton egal, deşi simpla menţionare a ideii de a se îndepărta de perechea lui era suficientă pentru a-i stârni furia sângelui în vene.

— Să nu îndrăzneşti să-mi ordoni să rămân aici! Spuse Diana, înfuriindu-se la rândul ei.

— N-ai ce căuta în preajma mea cât timp fac asta!

Un exerciţiu de voinţă rafinat timp de secole îi permitea lui Matthew să-şi ţină în frâu propriile emoţii, în ciuda agitaţiei de care era cuprinsă soţia lui.

— Nu vreau să plec nicăieri fără tine. Pentru Dumnezeu, abia dacă sunt eu însumi în stare să stau cu ochii pe tine! Dar, dacă ai fi în New Orleans cât timp eu mă lupt cu nepoţii mei, te-ai afla într-un mare pericol. Şi nu Baldwin ori Congregaţia ar fi cei care ţi-ar risca siguranţa. Ci chiar eu.

— Tu nu mi-ai face niciodată rău.

Diana se agăţase de convingerea asta încă de la începutul relaţiei lor. Venise vremea să-i spună adevărul.

— Şi Eleanor a crezut asta. Cândva. Apoi am ucis-o într-o clipă de nebunie şi gelozie. Jack nu e singurul la care furia sângelui e stârnită de dragoste şi loialitate. Matthew se uită în ochii soţiei sale. Şi cu a mea se întâmplă la fel.

— Dar tu şi Eleanor eraţi doar amanţi. Noi formăm o pereche. Expresia de pe chipul Dianei arăta că începea să înţeleagă. De la bun început mi-ai spus că n-ar trebui să am încredere în tine. Te-ai jurat că m-ai ucide cu mâna ta înainte de a lăsa pe altcineva să mă atingă.

— Ţi-am spus adevărul. Matthew îşi trecu vârfurile degetelor peste obrazul Dianei, ca să prindă lacrima ce ameninţa să-i cadă din colţul ochiului.

— Dar nu tot adevărul. De ce nu mi-ai spus că împerecherea noastră urma să-ţi agraveze furia sângelui? Strigă Diana.

— Credeam că pot găsi un leac. Mă gândeam că până atunci îmi voi putea stăpâni emoţiile, răspunse Matthew. Însă tu mi-ai devenit indispensabilă ca respiraţia şi sângele. Inima mea

nu-şi mai dă seama unde sfârşesc eu şi unde începi tu. Am ştiut că eşti o vrăjitoare puternică din clipa în care te-am văzut, dar cum să-mi fi putut imagina că vei avea atâta putere asupra mea?

Diana nu-i răspunse cu vorbe, ci cu un sărut înspăimântător prin intensitatea lui. Reacţia lui Matthew fu pe măsură. Când se despărţiră, amândoi tremurau. Diana îşi atinse buzele cu degetele tremurătoare. Matthew îşi aşează capul pe creştetul soţiei sale, simţind cum inima lui — inima ei — bătea cu putere.

— Intemeierea unui nou vlăstar îmi va cere toată atenţia şi stăpânirea de sine, zise Matthew când reuşi în sfârşit să vorbească. Dacă izbutesc.

— Trebuie! Zise ferm Diana. O să izbuteşti.

— Foarte bine, *ma lionne. Când* o să izbutesc, tot o să mai existe momente în care va trebui să mă ocup singur de anumite probleme, explică Matthew. Nu-i vorba că n-am încredere în tine, însă nu mă pot încrede în mine însumi.

— Aşa cum te-ai ocupat de Jack, zise Diana.

Matthew dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Despărţirea de tine o să fie un iad, dar neatenţia ar fi nespus de periculoasă. Cât despre autocontrol. Ei bine, cred că ştim amândoi cât de puţin mă pot stăpâni când eşti prin preajmă.

Ii atinse buzele cu un nou sărut, de data aceasta unul seducător. Diana se îmbujoră.

— Eu ce-o să fac cât timp tu eşti în New Orleans? Întrebă ea. Trebuie să existe un mijloc să te pot ajuta.

— Găseşte pagina care lipseşte din *Ashmole 782!* Răspunse Matthew. Vom avea nevoie de *Cartea vieţii* ca mijloc de constrângere, indiferent ce se va întâmpla între mine şi copiii lui Marcus.

Faptul că aceste cercetări aveau s-o împiedice pe Diana să fie direct implicată în dezastrul provocat de un eventual eşec al planului lor temerar era un beneficiu suplimentar.

— Phoebe o să te ajute să cauţi cea de-a treia anluminură. Du-te la Sept-Tours şi aşteaptă-mă acolo!

— Cum o să ştiu că eşti bine? Întrebă Diana.

Realitatea despărţirii iminente începea să-şi facă loc în mintea ei.

— Găsesc eu o cale. Dar fără telefoane! Fără e-mailuri! Nu putem lăsa nici o urmă de care Congregaţia să se poată folosi în caz că Baldwin sau unul dintre propriii mei urmaşi mă va da de gol, zise Matthew. Tu trebuie să rămâi în graţiile lui, cel puţin până când vei fi recunoscută ca membră a familiei de Clermont.

— Dar asta o să se întâmple abia peste câteva luni! Expresia Dianei deveni deznădăjduită. Dacă bebeluşii se vor naşte mai devreme?

— Marthe şi Sarah o să-i aducă pe lume, răspunse el cu blândeţe. Nu se poate şti cât o să dureze toate astea, Diana.

„Ar putea să treacă ani de zile“, se gândi.

— Şi cum o să-i fac pe copii să înţeleagă de ce tatăl lor nu e cu ei? Întrebă soţia lui, auzindu-i cumva cuvintele nerostite.

— Le vei spune că a trebuit să plec departe pentru că îi iubesc pe ei — şi pe mama lor — din toată inima.

Vocea lui Matthew se frânse. O luă în braţe pe Diana şi o strânse ca şi cum gestul acesta ar fi

putut să întârzie inevitabila ei plecare.

— Matthew! Rosti un glas familiar din întuneric.

— Marcus!

Diana nu-l auzise apropiindu-se, deşi Matthew percepuse mai întâi mirosul, apoi sunetul slab al paşilor fiului său, pe măsură ce acesta urca muntele.

— Bună, Diana!

Marcus ieşi din umbră şi păşi pe un petic de pământ luminat de lună. Diana se încruntă îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva la Sept-Tours?

— Totul e bine în Franţa. M-am gândit că Matthew are nevoie de mine aici, răspunse Marcus.

— Şi Phoebe? Întrebă Diana.

— E cu Alain şi Marthe. Marcus părea obosit. N-am putut să nu vă aud planurile. Odată ce le vom pune în aplicare, nu va mai exista cale de întoarcere. Eşti sigur că vrei să formezi un vlăstar, Matthew?

— Nu, zise el, incapabil să mintă. Dar Diana este. Se uită la soţia lui. Chris şi Gallowglass te aşteaptă mai jos pe cărare. Pleacă acum, *mon coeur!*

— în momentul ăsta?

Pentru o clipă, Diana păru speriată de enormitatea a ceea ce erau pe cale să facă.

— Niciodată n-o să ne fie mai uşor. Va trebui să pleci de lângă mine. Nu te uita înapoi! Şi, pentru Dumnezeu, nu fugi!

Dacă ar fi făcut-o, Matthew n-ar mai fi fost sub nici o formă în stare să se stăpânească.

— Dar.

Diana strânse din buze. Dădu din cap şi îşi trecu dosul mâinii peste obraz, ştergând lacrimile ivite dintr-odată.

Matthew puse peste o mie de ani de dor într-un ultim sărut.

— Niciodată n-o să. Începu Diana.

— Şşt! O amuţi cu încă o atingere a buzelor lui. Pentru noi nu există niciodată, ai uitat?

Matthew o împinse de lângă el. Fu vorba de doar câţiva centimetri, dar la fel de bine puteau fi mii de kilometri. De îndată ce făcu gestul, sângele din venele lui începu să urle. O întoarse pe Diana, pentru ca ea să poată zări două cercuri de lumină palidă — lanternele aprinse de prietenii lor.

— Nu-i îngreuna situaţia! Îi spuse cu blândeţe Marcus Dianei. Pleacă acum! Încet!

Preţ de câteva secunde, Matthew nu ştiu sigur dacă va reuşi. Vedea firele aurii şi argintii ce atârnau de vârfurile degetelor ei, sclipind şi scânteind de parcă ar fi încercat să lipească la loc ceva ce suferise o ruptură bruscă, îngrozitoare. Diana făcu un pas şovăitor. Apoi încă unul. Matthew văzu cum muşchii spatelui ei tremurau, cum ea se lupta să-şi păstreze cumpătul. Lăsă capul în piept. Apoi îşi îndreptă umerii şi porni încet în direcţia opusă.

— Ştiam de la bun început că o să-i frângi inima, îi strigă Chris lui Matthew atunci când Diana ajunse lângă el, apoi o cuprinse în braţe.

Dar inima lui Matthew era cea care se frângea, lipsindu-l de orice stăpânire de sine, sănătate mintală şi de ultimele urme de umanitate.

Marcus îi urmări fără să clipească pe Gallowglass şi pe Chris, care o conduceau pe Diana departe de locul acela. Când cei trei dispărură în zare, Matthew făcu un salt în faţă. Marcus îl

prinse.

— O să rezişti fără ea? Îşi întrebă el tatăl.

Nu trecuseră nici douăsprezece ore de când el însuşi plecase de lângă Phoebe, şi deja se simţea neliniştit din pricina separării.

— Trebuie, spuse Matthew, deşi în clipa aceea nu-şi putea imagina cum.

— Diana ştie cum o să te afecteze despărţirea de ea?

Marcus încă avea coşmaruri cu Ysabeau şi cu suferinţele îndurate de ea în timpul captivităţii şi morţii lui Philippe. Parcă s-ar fi uitat la cineva care trecea prin cel mai cumplit sevraj imaginabil: tremurul, comportamentul iraţional, durerea fizică. Iar bunicii lui se număraseră printre vampirii norocoşi, care, deşi împerecheaţi, puteau rezista un timp departe unul de altul. În cazul lui Matthew, furia sângelui făcea ca asta să fie cu neputinţă. Chiar înainte ca el şi Diana să se fi împerecheat pe deplin, Ysabeau îl avertizase pe Marcus că nu va putea avea încredere în tatăl lui dacă vrăjitoarea va păţi ceva.

— Ea ştie? Repetă Marcus.

— Nu totul. Dar ştie ce mi s-ar întâmpla dacă aş rămâne aici şi m-aş supune fratelui meu. Matthew se scutură ca să îndepărteze braţul fiului său. Tu nu trebuie să fii de acord cu asta. Cu mine. Încă ai de ales. Baldwin o să te primească, atâta vreme cât îl implori să te ierte.

— Eu mi-am făcut alegerea în 1781, ai uitat? Ochii lui Marcus păreau argintii în lumina lunii. În noaptea asta mi-ai dovedit că a fost corectă.

— Nu există nici o garanţie că o să meargă, îl avertiză Matthew. S-ar putea ca Baldwin să refuze să recunoască vlăstarul. S-ar putea ca membrii Congregaţiei să prindă de veste despre ce facem înainte ca noi să fi terminat. Dumnezeu ştie că urmaşii tăi au ei înşişi motive să se opună.

— Ei n-o să-ţi uşureze situaţia, dar copiii mei o să facă ce le spun eu. In cele din urmă. In plus, zise Marcus, acum te afli sub protecţia mea.

Matthew îl privi surprins.

— Siguranţa ta, a perechii tale şi a gemenilor pe care ea îi poartă în pântec e de acum o prioritate pentru Cavalerii lui Lazăr, îi explică Marcus. Baldwin poate să ameninţe cât pofteşte, dar eu am sub comanda mea peste o mie de vampiri, demoni şi, da, chiar vrăjitoare.

— Ei n-o să ţi se supună niciodată, zise Matthew, când vor afla pentru ce le ceri să lupte.

— Tu cum crezi că i-am recrutat de la bun început? Marcus clătină din cap. Chiar ai impresia că sunteţi singurele două fiinţe de pe planetă care au motive să nu agreeze restricţiile impuse de legământ?

Insă Matthew era prea distrat ca să-i răspundă. Simţea deja primul impuls fără astâmpăr de a se duce după Diana. In curând nu avea să mai poată sta locului mai mult de câteva clipe fără ca instinctul să-i ceară să meargă după ea. Şi de aici înainte avea să fie tot mai rău.

— Haide! Marcus cuprinse în braţe umerii tatălui său. Jack şi Andrew ne aşteaptă. Presupun că afurisitul ăla de câine va trebui să vină şi el la New Orleans.

Matthew tot nu-i răspunse. Căuta să audă glasul Dianei, paşii ei aparte, ritmul inimii ei.

Dar era înconjurat doar de tăcere şi de stele mult prea palide pentru a-i arăta drumul spre casă.

Soarele în zodia Balanţei

Când soarele trece prin zodia Balanţei, e un moment prielnic pentru călătorii. Atenţie la duşmanii declaraţi, la războaie

şi împotriviri.
— Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 9r

CAPITOLUL 23

— Lasă-mă să intru, Miriam, până nu dărâm nenorocita asta de uşă!

Gallowglass n-avea chef de jocuri. Miriam smuci uşa.

— Matthew o fi el plecat, dar să nu încerci vreo şmecherie! Încă sunt cu ochii pe tine.

Asta nu-l surprindea pe Gallowglass. Jason îi spusese cândva că, învăţând cum să fie un vampir sub îndrumarea lui Miriam, se convinsese de existenţa unei zeităţi atotştiutoare, atotvăzătoare şi răzbunătoare. Însă, contrar tuturor învăţăturilor biblice, ea era femeie — şi încă o femeie sarcastică.

— Matthew şi ceilalţi au plecat în siguranţă? Întrebă încet Diana din capul scărilor.

Era palidă ca o fantomă şi avea la picioare o mică valiză. Gallowglass trase o înjurătură şi sări pe trepte.

— Da, răspunse el, înşfăcând bagajul înainte ca vrăjitoarea să facă neghiobia de a încerca să-l ducă singură.

Cu fiecare oră care trecea, lui Gallowglass i se părea tot mai misterios faptul că Diana nu se rostogolea pur şi simplu sub povara gemenilor.

— De ce ţi-ai făcut bagajul? Întrebă Chris. Ce se întâmplă?

— Mătuşa merge într-o călătorie.

Lui Gallowglass i se părea în continuare că plecarea din New Haven e o idee proastă, însă Diana îl informase că avea să pornească la drum. Cu sau fără el.

— Unde? Întrebă Chris.

Scoţianul ridică din umeri.

— Chris, promite-mi că o să lucrezi în continuare la probele de ADN din *Ashmole 782,* dar şi la problema furiei sângelui, zise Diana în vreme ce cobora scările.

— Ştii că eu nu las proiectele de cercetare neterminate. Chris se întoarse către Miriam. Tu ştiai că Diana pleacă?

— Cum să nu ştiu? A făcut destul zgomot când şi-a scos valiza din dulap şi l-a sunat pe pilot. Miriam înhăţă cafeaua lui Chris. Luă o gură din ea şi se strâmbă. Prea dulce.

— Pune-ţi haina, mătuşă!

Gallowglass nu ştia ce plănuise Diana (ea nu-i spusese decât că avea să-l informeze după decolare), dar se îndoia că se îndreptau către vreo insulă din Caraibe, cu palmieri mlădioşi şi brize călduţe.

De data aceasta, Diana nu protestă împotriva atitudinii lui grijulii.

— Să încui uşa când pleci, Chris! Şi vezi să scoţi cafetiera din priză! Se ridică pe vârfuri şi îşi sărută prietenul pe obraz. Ai grijă de Miriam! N -o lăsa să umble noaptea prin parcul din New Haven, chiar dacă e vampir!

— Poftim! Zise Miriam, întinzându-i un uriaş dosar bej. Aşa cum mi-ai cerut.

Diana aruncă o privire înăuntru.

— Eşti sigură că nu vă trebuie?

— Avem destule probe, răspunse ea.

Chris privi adânc în ochii Dianei.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine! Indiferent de ce, indiferent când, indiferent unde. O să

iau primul avion.

— Mulţumesc, şopti ea. O să fiu bine. Il am pe Gallowglass cu mine.

Spre surprinderea lui, cuvintele Dianei nu-l bucurară câtuşi de puţin pe scoţian. Cum ar fi putut, când fuseseră rostite cu atâta resemnare?

Avionul familiei de Clermont decolă din aeroportul oraşului New Haven. Gallowglass se uita pe fereastră, lovindu-şi ritmic telefonul mobil de picior. Avionul viră, iar el adulmecă aerul. Nord spre nord-est.

Diana stătea lângă el, cu ochii închişi şi buzele lipsite de culoare. Işi ţinea o mână aşezată uşor deasupra lui Alună şi Boabă, ca şi cum i-ar fi mângâiat. Pe obrajii ei se zărea o dâră de umezeală.

— Nu plânge! Nu pot să îndur, zise cu glas răguşit Gallowglass.

— Imi pare rău. Se pare că nu mă pot abţine.

Diana se răsuci pe scaun cu faţa spre cealaltă parte a cabinei. Umerii îi tremurau.

— La naiba, mătuşă! Nu m-ajută la nimic să-mi feresc ochii.

Gallowglass îşi desprinse centura de siguranţă şi se ghemui lângă scaunul ei îmbrăcat în piele. O bătu uşor pe genunchi. Diana îl apucă de mână. Puterea îi pulsa pe sub piele. Se mai domolise întru câtva după momentul uluitor în care îl înconjurase pe părintele familiei de Clermont cu un strat de rugi, dar era încă prea vizibilă. Gallowglass o zărise chiar şi prin vraja de deghizare pe care Diana o purtase până ce se urcase la bordul avionului.

— Cum s-a purtat Marcus cu Jack? Întrebă ea, ţinându-şi în continuare ochii închişi.

— L-a salutat aşa cum ar trebui să facă un unchi, pe urmă l-a distrat cu poveşti despre copiii lui şi bufoneriile lor. Dumnezeu ştie că sunt o gaşcă superhaioasă! Bombăni Gallowglass.

Dar nu asta voia cu adevărat să ştie Diana.

— Matthew şi-a păstrat curajul atât cât era de aşteptat, continuă scoţianul pe un ton mai blând.

Existase un moment când Matthew păruse a fi la un pas de a-l strangula pe Hubbard, însă Gallowglass nu avea de gând să-şi facă griji pentru ceva ce fusese, la prima vedere, o idee excelentă.

— Mă bucur că tu şi Chris l-aţi sunat pe Marcus, şopti Diana.

— A fost ideea lui Miriam, recunoscu el.

Ea îl protejase pe Matthew vreme de secole, întocmai cum Gallowglass avusese grijă de Diana.

— Imediat ce a văzut rezultatele analizelor, a ştiut că Matthew o să aibă nevoie ca fiul lui să-i fie alături.

— Biata Phoebe! Spuse Diana, şi o umbră de îngrijorare i se furişă în voce. Probabil Marcus n-a avut timp pentru prea multe explicaţii.

— Nu te frământa din pricina lui Phoebe! Gallowglass îşi petrecuse două luni cu fata şi îşi făcuse o părere despre ea. Are o coloană vertebrală puternică şi o inimă curajoasă, exact ca tine.

Scoţianul insistă ca Diana să doarmă. Cabina avionului era dotată cu scaune ce se transformau în paturi. Se asigură că Diana aţipise, după care merse în carlingă şi ceru să afle care le era destinaţia.

— Europa, îi spuse pilotul.

— Cum adică „Europa”? Asta ar putea însemna orice, de la Amsterdam, la Auvergne sau la Oxford.

— Madame de Clermont nu şi-a ales destinaţia finală. Mi-a spus să mă îndrept spre Europa. Aşa că mă îndrept spre Europa.

— Probabil că merge la Sept-Tours. Aşa că, spre Gander[54], îl instrui Gallowglass.

— Asta era şi planul meu, domnule, zise sec pilotul. Vreţi să pilotaţi dumneavoastră?

— Da. Nu. Ce voia Gallowglass era să tragă un pumn în ceva. La dracu', omule! Tu fă-ţi treaba ta, şi eu o să mi-o fac pe a mea!

Erau momente în care Gallowglass îşi dorea din suflet să fi fost învins în luptă de către altcineva decât Hugh de Clermont.

După ce aterizară în siguranţă pe aeroportul din Gander, Gallowglass o ajută pe Diana să coboare scările, pentru ca ea să poată respecta indicaţiile doctorului şi să-şi mişte picioarele.

— Nu eşti îmbrăcată cum trebuie pentru Newfoundland, observă el, aşezându-i pe umeri o veche haină din piele. Vântul o să-ţi facă harcea-parcea imitaţia aia jalnică de palton.

— Mulţumesc, Gallowglass, spuse Diana, dârdâind.

— Care e destinaţia finală, mătuşă? Întrebă el după ce făcură o a doua tură a micuţului câmp de aterizare.

— Mai contează?

Tonul Dianei devenise, din resemnat, obosit, apoi şi mai rău.

Deznădăjduit.

— Nu, mătuşă. Se spune Nar-SAR-s'uauk, nu NAR-sar-scuauk, explică Gallowglass, învelind umerii Dianei cu una dintre plăpumile umplute cu puf.

În Narsarsuaq, aflat în extremitatea sudică a Groenlandei, era chiar mai frig decât în Gander. Însă Diana tot insistase să facă o scurtă plimbare.

— De unde ştii? Întrebă ea ţâfnoasă, cu buzele uşor vinete.

— Pur şi simplu ştiu.

Gallowglass îi făcu un semn stewardesei, care îi aduse o cană cu ceai aburind. El îşi turnă în ea un strop de whisky.

— Fără cofeină. Sau alcool, zise Diana, refuzând băutura cu o fluturare a mâinii.

— Mama mea a băut whisky în fiecare zi de sarcină, şi eu uite ce sănătos şi voios am ieşit! Spuse scoţianul, întinzându-i cana. Vocea îi deveni mieroasă. Haide! Olecuţă n-o să-ţi facă nici un rău. În plus, nu poate să le dăuneze lui Alună şi lui Boabă tot atât cât o degerătură.

— Ei se simt bine! Se răsti Diana.

— Oh, daaa! Sunt plini de bine ca broasca de păr! Gallowglass întinse şi mai mult mâna, sperând că aroma ceaiului o va îmbia să cedeze. E ceai scoţian pentru micul dejun. Unul dintre preferatele tale.

— Piei din ochii mei, Satană! Mormăi Diana şi luă cana. Iar mama ta n-ar fi putut să bea whisky când era însărcinată cu tine. Nu există nici o dovadă că s-ar fi distilat whisky în Scoţia ori în Irlanda mai devreme de secolul al XVI-lea. Or, tu eşti mai bătrân de atât.

Gallowglass îşi înăbuşi un oftat de uşurare când o auzi cum se pierde în detalii istorice. Diana scoase un telefon mobil.

— Pe cine suni, mătuşă? Întrebă el cu prudenţă.

— Pe Hamish.

Când cel mai bun prieten al lui Matthew răspunse, cuvintele lui fură exact cele la care se aştepta Gallowglass.

— Diana? Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

— Nu-mi aduc aminte unde e casa mea, zise ea pe post de explicaţie.

— Casa ta?

Hamish părea nedumerit.

— Casa mea, repetă cu răbdare Diana. Cea din Londra, pe care mi-a dăruit-o Matthew. Tu m-ai pus să semnez facturile de întreţinere cât eram la Sept-Tours.

„Londra? “ Din câte îşi dădea seama Gallowglass, faptul că era vampir nu-l ajuta câtuşi de puţin în situaţia actuală. Ar fi fost mult mai bine să se fi născut vrăjitor. Atunci poate că ar fi putut ghici cum funcţiona mintea Dianei.

— E în Mayfair, pe o străduţă de lângă hotelul Connaught. De ce?

— Am nevoie de cheie. Şi de adresă. Diana se opri pentru câteva clipe, rumegând ceva în minte, apoi vorbi din nou. O să-mi trebuiască şi un şofer, ca să mă mişc prin oraş. Demonilor le place metroul, iar vampirii deţin principalele companii de taximetrie.

Sigur că deţineau firmele de taxi. Cine altcineva ar fi avut vreme să memoreze toate cele trei sute douăzeci de rute, douăzeci şi cinci de mii de străzi şi douăzeci de mii de obiective turistice pe o rază de zece kilometri de la Charing Cross, aşa cum se cerea pentru obţinerea licenţei.

— Un şofer? Izbucni Hamish.

— Da. Contul ăla fiţos pe care îl am la Coutts[55] vine şi cu un card bancar, nu? Unul cu o limită mare de cheltuieli?

Gallowglass trase o înjurătură. Diana îl privi cu răceală.

— Da.

Ingrijorarea lui Hamish creştea.

— Bun. Trebuie să cumpăr nişte cărţi. Tot ce a scris Athanasius Kircher. Prima sau a doua ediţie. Crezi că ai putea face câteva cercetări pe tema asta înainte de weekend?

Diana evită înadins privirea pătrunzătoare a lui Gallowglass.

— Athanasius cine? Întrebă Hamish.

Gallowglass auzi sunetul unui stilou care zgâria hârtia.

— Kircher, repetă vrăjitoarea, literă cu literă. Va trebui să te duci la comercianţii de cărţi rare. Trebuie să existe diverse ediţii care circulă prin toată Londra. Nu prea mă interesează cât costă.

— Vorbeşti exact ca bunica, mormăi Gallowglass.

Asta în sine era un motiv de îngrijorare.

— Dacă nu-mi poţi obţine exemplarele până la sfârşitul săptămânii viitoare, presupun că va trebui să mă duc la Biblioteca Britanică. Dar a început deja semestrul de toamnă, iar sala cărţilor rare va fi cu siguranţă plină de vrăjitoare. Sunt sigură că ar fi mai bine să stau acasă.

— Aş putea să vorbesc cu Matthew? Întrebă Hamish, răsuflând un pic cam greu.

— Nu-i aici.

— Eşti singură?

Părea şocat.

— Sigur că nu. Sunt cu Gallowglass, răspunse Diana.

— Şi Gallowglass ştie despre planul tău de a sta în sala de lectură a Bibliotecii Britanice şi de a citi cărţile asta ale lui. Cum îl cheamă? Athanasius Kircher? Ai înnebunit de tot? Toată Congregaţia umblă după tine!

Glasul lui Hamish creştea constant în intensitate, cu fiecare frază rostită.

— Sunt conştientă de interesul Congregaţiei, Hamish. De aceea te rog să cumperi cărţile! Spuse calm Diana.

— Unde-i Matthew? Întrebă demonul.

— Nu ştiu.

Diana îşi încrucişă degetele când zise minciuna. Se lăsă o lungă tăcere.

— Ne vedem la aeroport. Dă-mi de veste când mai ai o oră până să ajungi! Zise Hamish.

— Nu-i nevoie, replică ea.

— Sună-mă cu o oră înainte de aterizare! Hamish făcu o pauză. Şi, Diana! Nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar de un lucru sunt sigur: Matthew te iubeşte. Mai mult ca pe sine însuşi.

— Ştiu, şopti ea înainte de a închide.

Acum vocea îi devenise, din deznădăjduită, cu adevărat lipsită de viaţă. Avionul întoarse spre sud-est. Vampirul de la manşă auzise discuţia şi acţiona în consecinţă.

— Ce face idiotul ăla? Mârâi Gallowglass şi sări în picioare, răsturnând tava pentru ceai şi împrăştiind biscuiţii pe podea. Nu poţi să mergi direct la Londra! Strigă el spre carlingă. Până acolo e un zbor de patru ore, iar ea n-are voie să stea în aer mai mult de trei.

— Atunci încotro? Se auzi replica înăbuşită a pilotului, în timp ce avionul îşi schimba culoarul de zbor.

— Opreşte la Stornoway[56]! Drumul e drept şi mai scurt de trei ore. De acolo o să-ţi fie uşor să sari la Londra, zise Gallowglass.

Cu asta rezolva problema. Călătoria lui Marcus alături de Matthew, Jack, Hubbard şi Lobero, cât o fi fost ea de a dracului, nu se putea compara cu asta.

— E foarte frumos.

Diana îşi îndepărtă părul de pe faţă. Era revărsatul zorilor, iar soarele abia răsărea deasupra canalului Minch[57]. Gallowglass îşi umplu plămânii cu familiarul aer de acasă şi îşi propuse să ţină minte o privelişte la care visase deseori: Diana Bishop stând aici, pe pământul strămoşilor lui.

— Este.

Se întoarse şi se îndreptă către avion. Acesta aştepta pe pistă, cu luminile aprinse şi pregătit de plecare.

— Vin într-un minut.

Diana privea orizontul. Toamna pictase dealurile în nuanţe de ocru şi auriu, amestecate printre cele de verde. Vântul ridica părul vrăjitoarei în şuviţe ce străluceau precum tăciunii aprinşi.

Gallowglass se întrebă ce îi atrăsese Dianei atenţia. Nu era nimic de văzut în afara unui bâtlan cenuşiu rătăcit, cu picioarele lungi, de un galben aprins, prea subţiri pentru a-i susţine restul trupului.

— Haide, mătuşă! O să mori de frig aici afară.

De când se despărţise de haina lui din piele, Gallowglass nu mai îmbrăcase nimic altceva în

afara obişnuitei lui uniforme formate dintr-un tricou şi o pereche de blugi zdrenţuiţi. El nu mai simţea frigul, dar îşi amintea că, în partea asta de lume, aerul dimineţii te putea pătrunde până la os.

Bâtlanul se holbă preţ de câteva clipe la Diana. Îşi săltă capul în sus, apoi şi-l plecă în jos, întinzându-şi aripile şi ţipând. Apoi se înălţă în zbor, îndepărtându-se către mare.

— Diana!

Vrăjitoarea îşi întoarse ochii ei albaştri-aurii spre Gallowglass. Acestuia i se zbârli părul de pe ceafă. În privirea ei era ceva de pe altă lume, ceva ce îi amintea de copilărie, de o cameră întunecată în care bunicul lui desena rune şi rostea profeţii.

Chiar şi după decolarea avionului, Diana rămase cu ochii aţintiţi asupra unei privelişti îndepărtate, nevăzute. Gallowglass se uită pe fereastră şi se rugă să aibă vânt zdravăn din spate.

— Crezi că o să încetăm vreodată să fugim?

Vocea ei îl sperie. Scoţianul nu ştia răspunsul şi nu se îndura s-o mintă. Rămase tăcut. Diana îşi îngropă faţa în mâini.

— Gata, gata! El o legănă la pieptul lui. Nu trebuie să te gândeşti la ce-i mai rău, mătuşă! Nu-ţi stă în fire.

— Sunt pur şi simplu foarte obosită, Gallowglass.

— Şi pe bună dreptate. Intre trecut şi prezent, ai avut parte de un an plin de peripeţii.

Gallowglass îi cuibări capul sub bărbia lui. O fi fost ea leoaica lui Matthew, dar până şi leii trebuie să-şi închidă ochii şi să se odihnească din când în când.

— Aia e Corra?

Degetele Dianei urmăriră conturul unui balaur pe antebraţul vampirului. Gallowglass se cutremură.

— Unde i se duce coada?

Ea îi ridică mâneca înainte ca el s-o poată opri şi făcu ochii mari.

— N-ar fi trebuit să vezi asta, spuse Gallowglass.

Ii dădu drumul din braţe şi trase la loc materialul moale.

— Arată-mi!

— Mătuşă, cred că ar fi cel mai bine să.

— Arată-mi! Repetă Diana. Te rog!

El apucă marginea tricoului şi îl trase peste cap. Tatuajele lui Gallowglass spuneau o poveste complicată, însă pe soţia lui Matthew o interesau numai câteva capitole. Diana îşi duse mâna la gură.

— Of, Gallowglass!

O sirenă stătea aşezată pe o stâncă desenată deasupra inimii lu i, cu braţul întins, astfel încât mâna să-i ajungă peste bicepsul lui stâng. Ţinea între degete un mănunchi de fire. Acestea coborau şerpuind pe braţ, cădeau şi se răsuceau, transformându-se în coada unduitoare a Correi, care se învârtea în jurul cotului, până când se întâlnea cu trupul.

Sirena avea chipul Dianei.

— Eşti o femeie greu de găsit, dar şi mai greu de uitat.

Gallowglass îşi trase din nou tricoul pe cap.

— De când?

Ochii albaştri ai Dianei erau încărcaţi de regret şi înţelegere.

— De patru luni.

Nu-i spuse că aceasta era doar cea mai recentă dintr-o serie de imagini similare, ce îi fuseseră desenate cu cerneală în dreptul inimii.

— Nu la asta mă referem, spuse încet Diana.

— Ah! Gallowglass se uită fix printre genunchi, la podeaua acoperită de un covor. De patru sute de ani. Mai mult sau mai puţin.

— îmi pare foarte r.

— Nu accept să-ţi pară rău pentru ceva ce n-aveai cum să împiedici, zise Gallowglass, amuţind-o cu o mişcare a mâinii. Ştiam că n-o să poţi fi niciodată a mea. N-a contat.

— înainte să fiu a lui Matthew, am fost a ta, spuse simplu Diana.

— Doar pentru că te-am urmărind crescând şi transformându-te în soţia lui, replică vampirul cu asprime. Bunicul s-a priceput întotdeauna nemaipomenit de bine să ne dea sarcini pe care nici unul dintre noi nu le putea refuza ori duce la îndeplinire fără a-şi pierde o bucăţică din suflet. Gallowglass inspiră adânc. Până să văd articolul din ziar despre caietul de laborator al lui Lady Pembroke, continuă el, o mică parte din mine a sperat că soarta va mai scoate o surpriză din mânecă. Mă întrebam dacă te-ai putea întoarce schimbată, ori fără Matthew, ori fără să-l iubeşti atât de mult pe cât te iubeşte el pe tine.

Diana îl asculta fără să rostească vreo vorbă.

— Aşa că m-am dus la Sept-Tour, să te aştept, precum îi promisesem bunicului că voi face. Emily şi Sarah tot vorbeau despre schimbările pe care le-ar fi putut provoca întoarcerea voastră în timp. Miniaturile şi telescoapele sunt una. Dar pentru tine a existat întotdeauna un singur bărbat, Diana. Şi Dumnezeu ştie că pentru Matthew a existat întotdeauna o singură femeie.

— Mi se pare ciudat să te aud pronunţându-mi numele, spuse încet Diana.

— Atâta vreme cât îţi spun „mătuşă", nu uit niciodată cui îi aparţine, de fapt, inima ta, zise Gallowglass cu glasul îngroşat de emoţie.

— Philippe n-ar fi trebuit să se aştepte ca tu să veghezi asupra mea. A fost crud, spuse ea.

— Nu mai crud decât cu aşteptările pe care le-a avut de la tine, replică Gallowglass. Şi mult mai puţin crud decât cu pretenţiile pe care le-a avut de la el însuşi. Observând nedumerirea Dianei, scoţianul continuă; Philippe a pus întotdeauna propriile lui nevoi pe ultimul loc, zise el. Vampirii sunt creaturi mânate de dorinţă, cu instincte de autoconservare mult mai puternice decât ale oricărei fiinţe cu sânge cald. Însă Philippe n-a semănat niciodată cu noi, ceilalţi. I se frângea inima de fiecare dată când bunica devenea neliniştită şi pleca. Pe atunci nu înţelegeam de ce Ysabeau simţea nevoia să se îndepărteze. Acum, că i-am auzit povestea, cred că dragostea lui Philippe o speria. Era atât de profundă şi de altruistă, încât pur şi simplu nu se putea încrede în ea. Oricum, nu după suferinţele la care o supusese părintele ei. O parte din sufletul bunicii era mereu pregătită ca Philippe să se întoarcă împotriva ei, să ceară pentru sine ceva ce ea nu-i putea oferi.

Diana părea îngândurată.

— Ori de câte ori îl văd pe Matthew străduindu-se să-ţi ofere libertatea de care ai nevoie, să te lase să faci ceva fără el — un lucru ce ţie ţi se pare mărunt, dar care pentru el înseamnă un chin de griji şi de aşteptări — , îmi amintesc de Philippe, spuse Gallowglass, încheindu-şi

povestea.

— Ce-o să facem acum?

Diana nu se referea la momentul în care aveau să ajungă la Londra, însă el se prefăcu că despre asta era vorba.

— Acum îl aşteptăm pe Matthew, răspunse el pe un ton neutru. Ai vrut ca soţul tău să întemeieze o familie. A plecat să facă asta.

Magia îi pulsa din nou Dianei pe sub piele, într-o agitaţie iridescentă. Îi amintea scoţianului de nopţile lungi în care privise aurora boreală de pe fâşia nisipoasă de coastă ce se întindea la poalele stâncilor pe care trăiseră cândva tatăl şi bunicul lui.

— Nu-ţi face griji! Matthew n-o să poată sta departe prea multă vreme. Una e să rătăceşti prin beznă pentru că nu cunoşti altceva, dar situaţia se schimbă complet dacă te-ai bucurat de lumină, doar pentru ca ea să-ţi fie răpită, spuse Gallowglass.

— Pari foarte sigur, şopti Diana.

— Sunt. Copiii lui Marcus sunt o pacoste, dar el o să-i facă să-l urmeze cu coada între picioare. Presupun că există un motiv bun pentru care ai ales Londra, nu?

Ochii ei scăpărară.

— Mă gândeam eu. Tu nu cauţi doar ultima pagină dispărută. Ai pornit pe urmele manuscrisului *Ashmole 782.* Şi nu vreau să aud nici o prostie! Zise Gallowglass, ridicându-şi mâna când Diana deschise gura să protesteze. În cazul ăsta, o să ai nevoie de prieteni în jurul tău. De persoane în care să te poţi încrede până la moarte, cum ar fi bunica, Sarah şi Fernando. Gallowglass îşi scoase telefonul. Sarah ştie deja că sunt în drum spre Europa. I-am promis că o să-i spun unde mă aflu după ce mă instalez.

Diana se uită încruntată spre mobil.

— Iar Ysabeau e încă prizoniera lui Gerbert. Nu păstrează legătura cu lumea exterioară.

— O, bunica are metodele ei, zise Gallowglass liniştit, în timp ce degetele i se mişcau iute pe taste. O să-i trimit pur şi simplu un mesaj, în care o să-i spun încotro ne îndreptăm. Pe urmă o să-i dau de ştire lui Fernando. Nu poţi să faci asta de una singură, mătuşă. Nu ce ţi-ai pus tu în gând.

— Reacţionezi foarte bine, Gallowglass, zise Diana cu recunoştinţă. Matthew ar fi încercat să mă facă să mă răzgândesc.

— Cu asta te alegi când te îndrăgosteşti de bărbatul care nu trebuie, spuse el în şoaptă, strecurându-şi telefonul înapoi în buzunar.

Ysabeau de Clermont îşi luă luciosul ei mobil roşu şi se uită la ecranul aprins. Notă ora: 07:37 dimineaţa. Apoi citi mesajul care aştepta să fie deschis. Incepea cu repetarea de trei ori a unui singur cuvânt:

Ajutor
Ajutor
Ajutor

Se aşteptase ca Gallowglass să ia legătura cu ea încă de când Phoebe o anunţase că Marcus plecase în toiul nopţii, în mod misterios şi neaşteptat, ca să i se alăture lui Matthew.

Ysabeau şi Gallowglass stabiliseră cu multă vreme în urmă că le trebuia o cale de a-şi da de veste unul altuia când situaţia căpăta „formă de pară“, ca să folosească expresia nepotului ei. Sistemul lor se schimbase de-a lungul anilor, de la raze de lumină şi mesaje secrete scrise cu

suc de ceapă, la coduri şi cifruri, apoi la obiecte trimise prin poştă fără nici o explicaţie. Acum foloseau telefonul.

La început Ysabeau avusese îndoieli în privinţa deţinerii unei astfel de drăcii, dar, date fiind ultimele evenimente, se bucura că îşi primise mobilul înapoi. Gerbert i-l confiscase la scurt timp după sosirea în Aurillac, sperând în van că lipsa lui o va face mai maleabilă.

I-l înapoiase cu câteva săptămâni în urmă. Ea fusese luată ostatică pentru a le face pe plac vrăjitoarelor şi pentru a demonstra public puterea şi influenţa Congregaţiei. Gerbert nu-şi făcea iluzii că prizoniera lui ar fi împărţit vreo frântură de informaţie care să-i ajute să-l găsească pe Matthew. Era, totuşi, recunoscător pentru faptul că Ysabeau se arăta dispusă să ia parte la şaradă. De când ajunsese acasă la el, fusese un prizonier-model. El pretindea că restituirea telefonului era o răsplată pentru cuminţenia ei, însă Ysabeau ştia că gestul se datora în mare parte faptului că Gerbert nu-şi dădea seama cum să amuţească numeroasele alarme care sunau de -a lungul zilei.

Lui Ysabeau îi plăceau semnalele acelea ce îi aminteau de evenimentele care îi schimbaseră lumea: unul chiar înainte de prânz, ora la care Philippe şi oamenii lui dăduseră buzna în temniţa ei, iar ea simţise primele raze de speranţă; altul cu două ore înainte de răsărit, ora la care Philippe recunoscuse pentru prima dată că o iubeşte; încă unul la trei după-amiaza, ceasul în care găsise trupul frânt al lui Matthew în biserica pe jumătate clădită din Lucien; unul la 01:23 după-amiaza, ora la care Matthew băuse ultimele picături de sânge din trupul răvăşit de durere al lui Philippe. Alte alarme aminteau de orele la care muriseră Hugh şi Godfrey, de ora la care Louisa dăduse primele semne de furie a sângelui, de ceasul în care Marcus demonstrase fără putinţă de tăgadă că el nu era atins de aceeaşi boală. Restul alarmelor ei zilnice erau rezervate evenimentelor istorice importante, cum ar fi naşterile regilor şi ale reginelor pe care Ysabeau îi considerase prieteni, războaiele în care ea luptase şi câştigase, dar şi bătăliile pe care le pierduse în mod inexplicabil, în ciuda planurilor făurite cu grijă.

Alarmele sunau zi şi noapte, fiecare cu câte un alt cântec, atent ales. Gerbert obiectase mai ales la cea care răcnea *Chant de Guerre pour larmee du Rhin*[58] la ora cinci şi jumătate dimineaţa, momentul precis în care mulţimea dăduse năvală pe porţile Bastiliei în anul 1789. Dar melodiile acestea serveau drept *aide-memoire,* readucând în minte chipuri şi locuri care altfel s-ar fi pierdut odată cu trecerea timpului.

Ysabeau citi restul mesajului primit de la Gallowglass. Oricine altcineva n-ar fi văzut în el decât un amestec ciuntit de previziuni meteorologice pentru navigaţie, de semnale SOS aeronautice şi de horoscoape, cu referiri la umbre, lună, zodia gemenilor, zodia Balanţei, alături de o serie de coordonate privind longitudinea şi latitudinea. Ysabeau îl citi de două ori: o dată ca să se asigure că îi interpretase corect sensul şi încă o dată ca să memoreze instrucţiunile lui Gallowglass. Apoi îşi scrise răspunsul:

Je viens[59].

— Mă tem că e timpul să plec, Gerbert, zise Ysabeau fără nici o urmă de regret.

Se uită prin oroarea aceea de încăpere fals-gotică, în care temnicerul ei stătea dinaintea unui computer aşezat pe marginea unei mese împodobite cu sculpturi. La celălalt capăt, o Biblie uriaşă se odihnea pe un suport înălţat, flancată de lumânări groase şi albe, de parcă spaţiul de

lucru al lui Gerbert ar fi fost un altar. Ysabeau surâse când se gândi la îngâmfarea vampirului, potrivită cu greoaiele piese de lemn meşterite în stilul secolului al xlx-lea, cu stranele transformate în canapele, cu tapetul din mătase colorată în verde şi albastru, ornat cu scuturi cavalereşti. Singurele obiecte autentice din cameră erau uriaşul şemineu şi monumentalul joc de şah aşezat în faţa lui.

Gerbert se uită cu atenţie la ecranul computerului său şi apăsă o tastă. Gemu.

— Jean-Luc o să vină din Saint-Lucien şi o să te ajute dacă mai ai probleme cu calculatorul, spuse Ysabeau.

Vampirul îl angajase pe simpaticul tânăr să-i instaleze reţeaua de calculatoare din casă, după ce Ysabeau îi împărtăşise două frânturi de bârfe spicuite din conversaţiile ce avuseseră loc în jurul mesei, în timpul cinelor de la Sept-Tours: convingerea lui Nathaniel Wilson că viitoarele războaie aveau să fie purtate pe internet şi planul lui Marcus de a gestiona on-line cea mai mare parte a operaţiunilor bancare ale Cavalerilor lui Lazăr. Baldwin şi Hamish respinseseră extraordinara idee a nepotului ei, însă Gerbert nu trebuia să ştie asta.

În timp ce instalase componentele sistemului achiziţionat în grabă de Gerbert, Jean-Luc fusese nevoit să sune de mai multe ori la sediul firmei la care lucra, ca să ceară sfaturi. Îndrăgitul prieten al lui Marcus, Nathaniel, pornise mica afacere din Saint-Lucien pentru a-i aduce pe săteni în epoca modernă şi, cu toate că acum se afla în Australia, îşi ajutase bucuros fostul angajat ori de câte ori fusese nevoie de mai vasta lui experienţă. Cu ocazia asta, Nathaniel îl îndrumase pas cu pas pe Jean-Luc prin diversele configuraţii ale măsurilor de securitate cerute de Gerbert.

Adăugase şi câteva modificări proprii.

Ca urmare, Ysabeau şi Nathaniel ştiau acum mai multe despre Gerbert de Aurillac decât crezuse ea vreodată că ar fi cu putinţă, ba chiar mai multe decât şi-ar fi dorit să afle. E uimitor câte detalii pot dezvălui obiceiurile legate de cumpărăturile on-line despre firea şi activităţile unei persoane.

Ysabeau avusese grijă ca Jean-Luc să-l înscrie pe Gerbert pe diverse site-uri de socializare, pentru ca vampirul să aibă de lucru şi să nu-i stea în cale. Nu-şi putea da seama de ce toate companiile alegeau nuanţe de albastru pentru însemnele lor. Ei albastrul i se păruse întotdeauna o culoare senină, liniştitoare, în vreme ce platformele de socializare nu ofereau decât poze şi o agitaţie necontenită. Era mai rău decât la palatul Versailles. „Dacă stai să te gândeşti", medita Ysabeau, „şi lui Louis-Dieudonne[60] i-a cam plăcut albastrul."

Singura nemulţumire a lui Gerbert cu privire la noua sa existenţă virtuală era faptul că nu reuşise să-şi impună numele de utilizator „Pontifex Maximus". Ysabeau îi spusese că probabil era mai bine aşa, de vreme ce respectivul pseudonim ar fi putut constitui o încălcare a legământului în ochii unora dintre fiinţele supranaturale.

Din păcate pentru Gerbert, dar din fericire pentru Ysabeau, dependenţa de internet şi înţelegerea celei mai bune căi de a-l folosi nu merg întotdeauna mână în mână. Din pricina site-urilor pe care le frecventa, Gerbert era năpădit de viruşi. Vampirul mai avea şi tendinţa de a alege parole complexe, pentru ca mai apoi să piardă şirul paginilor vizitate şi al felului în care le găsise. Asta ducea la multe telefoane către Jean-Luc care îl salva negreşit pe Gerbert de la ananghie şi folosea astfel constant metodele prin care putea avea acces la toate informaţiile vampirului.

Câtă vreme Gerbert era astfel ocupat, Ysabeau era liberă să umble prin castelul lui, să-i scotocească prin lucruri şi să copieze surprinzătoarele date de contact din numeroasele agende ale temnicerului ei.

Viaţa de ostatică în castelul lui Gerbert fusese cât se poate de instructivă.

— E timpul să plec, repetă Ysabeau, când Gerbert îşi dezlipi în sfârşit ochii de ecran. Nu ai motiv să mă mai ţii aici. Congregaţia a câştigat. Tocmai am primit vorbă din partea familiei că Matthew şi Diana nu mai sunt împreună. Imi închipui că presiunea a fost prea mare pentru ea, biata fată. Probabil că eşti foarte mulţumit.

— Nu ştiam. Dar tu? Gerbert avea un aer bănuitor. Tu eşti mulţumită?

— Bineînţeles! Intotdeauna le-am dispreţuit pe vrăjitoare.

Gerbert n-avea nevoie să afle cât de mult se schimbaseră părerile lui Ysabeau.

— Hmm! Părea încă precaut. Vrăjitoarea lui Matthew s-a dus în Madison? Dacă l-a părăsit pe fiul tău, nu încape îndoială că o să vrea să fie lângă mătuşa ei.

— Sunt sigură că duce dorul casei, răspunse evaziv Ysabeau. E ceva tipic, după o suferinţă sufletească, să cauţi lucrurile familiare.

Prin urmare, lui Ysabeau i se părea un semn promiţător faptul că Diana alesese să se întoarcă în locul în care ea şi Matthew se bucuraseră de viaţa în doi. Cât despre suferinţa sufletească, existau multe căi de alinare a durerii şi a singurătăţii ce însoţeau statutul de pereche a părintelui unui mare clan de vampiri — ceea ce Matthew avea să devină curând. Ysabeau era nerăbdătoare să i le împărtăşească nurorii sale, care avea o fire mai greu de înduplecat decât ar fi zis cei mai mulţi vampiri.

— E nevoie să obţii permisiunea cuiva pentru plecarea mea? A lui Domenico? A lui Satu, poate? Întrebă îndatoritoare Ysabeau.

— Ei joacă după cum le cânt eu, Ysabeau, zise încruntat Gerbert. Vampirul se lăsa jalnic de uşor manipulat când era vorba despre mândria lui. Şi mereu era vorba despre mândria lui. Ysabeau îşi ascunse zâmbetul satisfăcut.

— Dacă îţi dau drumul, te vei întoarce la Sept-Tours şi vei rămâne acolo? Întrebă Gerbert.

— Sigur, răspunse ea prompt.

— Ysabeau! Mârâi bărbatul.

— N-am mai părăsit teritoriul familiei de Clermont de la scurt timp după terminarea războiului, zise ea cu o urmă de iritare. În caz că nu hotărăsc cei din Congregaţie să mă ia din nou prizonieră, voi rămâne pe teritoriul familiei de Clermont. Numai Philippe în persoană m-ar putea convinge să fac altfel.

— Din fericire, nici măcar Philippe de Clermont nu e în stare să ne dea ordine din mormânt, zise Gerbert, deşi sunt sigur că i-ar plăcea teribil.

„Ai fi surprins, canalie!" Se gândi Ysabeau.

— Foarte bine, atunci. Eşti liberă să pleci. Gerbert oftă. Dar încearcă să nu uiţi că suntem în război, Ysabeau! Păstrează aparenţele!

— Ah, n-aş putea să uit nici o clipă că suntem în război, Gerbert. Incapabilă să se mai stăpânească o clipă în plus şi temându-se că ar putea găsi o metodă creativă de a folosi vătraiul de fier ce stătea proptit de şemineu, Ysabeau plecă în căutarea lui Marthe.

Tovarăşa ei de încredere era jos, în bucătăria meticulos îngrijită. Şedea lângă foc, cu un vechi exemplar al romanului *Cârtiţa*[61] şi cu o cană de vin fiert aburind. Măcelarul lui Gerbert stătea

în faţa tocătorului şi tranşa un iepure pentru micul dejun al stăpânului său. Faianţa de Delft[62] de pe pereţi dădea o stranie notă veselă încăperii.

— Mergem acasă, Marthe, spuse Ysabeau.

— în sfârşit! Bătrâna se ridică în picioare, gemând. Urăsc Aurillac. Aerul de aici e rău. *Adiu siatz,* Theo!

— *Adiu siatz,* Marthe! Mormăi măcelarul, căsăpindu-l în continuare pe ghinionistul iepure.

Gerbert le întâmpină la uşa din faţă ca să le ureze rămas-bun. O sărută pe Ysabeau pe ambii obraji. Gestul îi fu urmărit de un mistreţ omorât de Philippe, al cărui cap fusese împăiat şi fixat pe o placă deasupra şemineului.

— Să-l pun pe Enzo să vă ducă mai bine cu maşina?

— Cred că mergem pe jos.

Asta urma să le ofere ei şi lui Marthe ocazia de a face planuri. După atâtea săptămâni petrecute spionând sub acoperişul lui Gerbert, lui Ysabeau avea să-i vină greu să renunţe la prudenţa excesivă.

— E un drum de aproape o sută treizeci de kilometri, îi atrase atenţia Gerbert.

— O să ne oprim în Allanche pentru prânz. Pe vremuri, prin pădurile de acolo umbla o turmă mare de căprioare.

Nu aveau să ajungă atât de departe, căci Ysabeau îi trimisese deja un mesaj lui Alain prin care îi cerea să le iasă în întâmpinare dincolo de Murat. El urma să le ducă de acolo până în Clermont-Ferrand, unde aveau să se urce într-una dintre infernalele maşinării zburătoare ale lui Baldwin şi să pornească spre Londra. Marthe avea oroare de călătoriile prin aer, pe care le considera nefireşti, dar nu puteau îngădui ca Diana să se întoarcă într-o casă rece. Ysabeau strecură în mâna lui Gerbert cartea de vizită a lui Jean-Luc.

— Până data viitoare.

Braţ la braţ, ea şi Marthe porniră în aerul rece al dimineţii. Turnurile de la Château des Anges Dechus[63] se făcură tot mai mici în urma lor, până când se pierdură cu totul în zare.

— Trebuie să-mi programez o nouă alarmă, Marthe. Ora 07:37 dimineaţa. Să nu mă laşi să uit! *Marşul lui Henric al IV-lea* cred că ar fi cea mai potrivită melodie pentru ea, şopti Ysabeau, în timp ce picioarele li se mişcau cu iuţeală înspre nord, către piscurile adormite ale străvechilor vulcani şi către viitorul care le aştepta.

CAPITOLUL 24

— Asta nu poate fi casa mea, Leonard.

Faţada întinsă, cu cinci ferestre, a impunătorului conac din cărămidă şi cele patru etaje ale lui, aflate într-unul dintre cele mai în vogă cartiere ale Londrei, făceau ca statutul meu de proprietăreasă să fie de neconceput. Simţeam totuşi o urmă de regret. Ferestrele înalte aveau rame albe, pentru a contrasta cu nuanţele calde ale cărămizii, iar sticla lor veche sclipea în soarele amiezii. Imi închipuiam că interiorul trebuia să fie scăldat în lumină. Şi cald, căci nu existau doar două coşuri de fum, ca de obicei, ci trei. Iar pe uşa din faţă se găsea destulă alamă lustruită cât pentru o fanfară întreagă. Ar fi fost o superbă bucăţică de istorie căreia să-i spun „acasă”.

— Aici mi s-a spus să merg, stăpână, ăăă... Doamnă, ăă... Diana.

Leonard Shoreditch, prietenul de odinioară al lui Jack şi fost membru în nerespectabila ceată

de băieţi pierduţi a lui Hubbard, ne aşteptase, împreună cu Hamish, în zona de sosire a avioanelor private din aeroportul London City, în Docklands. Acum parcase Mercedesul şi îşi lungise gâtul peste spătarul scaunului, aşteptând noi instrucţiuni.

— Pe cuvântul meu că asta e casa ta, mătuşă! Dacă nu-ţi place, o schimbăm cu una nouă. Dar, te rog, hai să discutăm despre viitoarele tranzacţii imobiliare înăuntru, nu stând pe stradă, unde orice fiinţă ne-ar putea vedea. Ia bagajele, flăcău!

Gallowglass coborî de pe scaunul din faţă şi trânti uşa în urma lui. Incă era furios pentru că nu el fusese el desemnat să ne conducă în Mayfair. Dar mai fusesem plimbată prin Londra de Gallowglass, aşa că preferasem să-mi încerc norocul cu Leonard.

Am mai privit o dată cu îndoială conacul.

— Nu-ţi face griji, Diana! Casa Clairmont nu e nici pe jumătate la fel de grandioasă în interior pe cât pare din exterior. Există o scară, bineînţeles. Iar o parte din tencuială e ornată, zise Hamish, în timp ce deschidea portiera maşinii. Dacă stau să mă gândesc, întreaga clădire *este* grandioasă.

Leonard ocoli maşina şi scoase din portbagaj mica mea valiză, apoi uriaşa placardă scrisă de mână pe care o ţinuse când ne aşteptase la aeroport. Ne spusese că el voise să facă treaba aşa cum se cuvine, prin urmare pe placardă stătuse scris numele CLAIRMONT, cu majuscule greoaie. Când Hamish îi atrăsese atenţia că trebuia să fim discreţi, Leonard trăsese o linie peste nume şi, cu un marker cu vârf gros, scrijelise dedesubt ROYDON, cu litere şi mai întunecate.

— Cum de ai ştiut să-l suni pe Leonard? L-am întrebat pe Hamish în vreme ce mă ajuta să cobor din maşină.

Ultima dată când îl văzusem, în 1591, Leonard se afla în tovărăşia unui alt băiat, ce purta ciudat de potrivitul nume Amen Corner. Din câte îmi aminteam, Matthew aruncase cu un pumnal spre cei doi pentru simplul fapt că veniseră cu un mesaj din partea părintelui Hubbard. Nu-mi puteam închipui că soţul meu păstrase legătura cu vreunul dintre ei.

— Gallowglass mi-a trimis prin SMS numărul lui. A spus că ar trebui, pe cât posibil, să ne păstrăm treburile în familie.

Hamish îşi întoarse privirea curioasă către mine.

— Nu ştiam că Matthew deţine o firmă privată de închiriat maşini.

— Compania e a nepotului său.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a călătoriei de la aeroport holbându-mă la fluturaşul promoţional din buzunarul aflat pe spatele scaunului şoferului, care făcea reclamă serviciilor firmei Hubbards of Houddich SRL, anunţând că acestea „satisfac cu mândrie cele mai distinse nevoi de transport încă din 1917”.

N-am apucat să mai dau şi alte explicaţii, pentru că o bătrână lată în şolduri şi cu o căutătură încruntată care-mi era familiară deschise uşa albastră, arcuită. M-am uitat la ea fără să-mi vină să cred.

— Arăţi fain, Marthe! Gallowglass se opri şi o pupă. Apoi se întoarse şi se uită încruntat spre puţinele trepte ce se înălţau de pe trotuar. De ce ai rămas lângă bordură, mătuşă?

— Ce caută Marthe aici?

Aveam gâtul uscat, aşa că întrebarea îmi ieşi sub formă de cârâit.

— Aia e Diana? Vocea ca de clopoţel a lui Ysabeau străpunse murmurul liniştit al oraşului. Eu

şi Marthe suntem aici ca să dăm o mână de ajutor, bineînţeles.

Gallowglass fluieră.

— Captivitatea ţi-a priit, bunico. N-ai mai arătat atât de vioaie de la încoronarea Victoriei.

— Sunt flatată! Ysabeau îşi bătu uşor nepotul pe obraz. Apoi se uită la mine şi i se tăie răsuflarea. Diana e albă ca varul, Marthe! Du-o înăuntru, Gallowglass! Imediat!

— Ai auzit, mătuşă, zise el, luându-mă pe sus şi săltându-mă pe ultima treaptă.

Ysabeau şi Marthe mă sprijiniră în timp ce intram în holul spaţios, cu podeaua lui sclipitoare din marmură alb cu negru şi cu o scară în spirală atât de frumoasă, încât mă făcu să casc ochii. Cele patru rânduri de trepte aveau deasupra un luminator boltit, ce lăsa să pătrundă razele soarelui şi punea în valoare detaliile mulurilor.

De acolo am fost condusă într-o liniştită cameră de primire. La ferestre atârnau draperii lungi, din mătase cenuşie, a căror culoare contrasta frumos cu cremul pereţilor. Tapiţeria în nuanţe de albastru-ardezie, teracotă, crem şi negru accentua cenuşiul, şi peste tot pluteau miresme de scorţişoară şi cuişoare. Gusturile lui Matthew erau şi ele prezente pretutindeni: într-un mic planetariu, cu firele lui din alamă sclipitoare, într-o statuetă din porţelan japonez, în nuanţele calde ale covorului.

— Salut, Diana! M -am gândit că poate ţi-ar prinde bine un ceai.

Phoebe Taylor intră în cameră însoţită de parfumul liliacului şi de clinchetul blând al argintului şi al porţelanului.

— De ce nu eşti la Sept-Tours? Am întrebat, căci apariţia ei mă uimea la fel de mult ca a lui Marthe.

— Ysabeau mi-a spus că e nevoie de mine aici.

Tocurile negre şi curate ale lui Phoebe pocneau pe lemnul lăcuit. Tânăra se uită la Leonard, timp în care aşeză tava cu ceai pe o masă elegantă ce fusese atât de bine lustruită, încât o vedeam pe Phoebe oglindită în ea.

— îmi pare rău, dar cred că n-am făcut cunoştinţă. Doriţi nişte ceai?

— Leonard Shoreditch, do-doamnă, la dispoziţia dumneavoastră, zise băiatul, bâlbâindu-se uşor, şi făcu o plecăciune stângace. Şi vă mulţumesc, mi-ar plăcea foarte mult nişte ceai. Alb. Cu patru cuburi de zahăr.

Phoebe turnă lichidul aburind într-o ceaşcă şi puse în el doar trei cuburi de zahăr, după care i-l întinse lui Leonard. Marthe pufni şi se aşeză pe un scaun cu spătar drept, aflat lângă măsuţa cu tava, evident hotărâtă să-i urmărească cu ochi de şoim pe Phoebe şi pe Leonard.

— Zahărul ăla o să-ţi distrugă dinţii, Leonard, am spus eu, incapabilă să-mi stăpânesc intervenţia maternă.

— Vampirii nu-şi fac prea multe griji în privinţa cariilor, stăpână, ăăă... Doamnă. Ăă. Diana.

Mâna băiatului tremura într-un ritm alarmant, făcând micuţa ceaşcă să zornăie pe farfurioara cu ornamente roşii în stil japonez. Phoebe păli.

— Ala e porţelan Chelsea — şi încă foarte vechi. Toate lucrurile din casa asta ar trebui expuse în cutii închise, în Muzeul Victoria & Albert.

Imi întinse şi mie o ceşcuţă cu o farfurioară identică, pe marginea căreia stătea în echilibru o superbă linguriţă din argint.

— Dacă s-ar sparge ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată. Sunt obiecte de neînlocuit.

Dacă Phoebe urma să se mărite cu Marcus, aşa cum avea de gând, trebuia să se obişnuiască

să aibă împrejur numai piese de muzeu.

Am sorbit din ceaiul fierbinte, dulce şi îndoit cu lapte, apoi am oftat de plăcere. In cameră se lăsase tăcerea. Am mai sorbit o dată şi mi-am rotit privirea prin interior. Gallowglass stătea înghesuit pe un colţar din vremea reginei Ana, ţinându-şi picioarele musculoase larg desfăcute. Ysabeau se instalase pe cel mai bogat împodobit jilţ din încăpere: spătar înalt, rama acoperită cu frunzuliţe din argint şi tapiţerie din damasc. Hamish împărţea cu Phoebe o canapea din mahon. Leonard stătea emoţionat pe marginea unuia dintre scaunele care flancau măsuţa de ceai.

Toţi aşteptau. De vreme ce Matthew nu era prezent, prietenii şi rudele noastre aşteptau îndrumare din partea mea. Povara responsabilităţii se lăsă pe umerii mei. Era neplăcută, întocmai cum prevăzuse Matthew.

— Când te-a eliberat Congregaţia, Ysabeau? Am întrebat, simţindu-mi încă gura uscată, în ciuda ceaiului.

— Eu şi Gerbert ne-am înţeles la scurtă vreme după ce voi aţi ajuns în Scoţia, răspunse ea pe un ton relaxat, deşi zâmbetul ei îmi dădea de înţeles că povestea era mai lungă.

— Marcus ştie că eşti aici, Phoebe?

Ceva îmi spunea că el habar nu avea.

— Demisia mea de la Sotheby's e valabilă începând de luni. Ştia că trebuie să-mi golesc biroul.

Fata îşi alesese cu grijă cuvintele, însă răspunsul care se subînţelegea era un „nu" evident. Marcus încă trăia cu impresia că logodnica lui se afla într-un castel fortificat din Franţa, nu într-o aerisită locuinţă orăşenească din Londra.

— Demisia? Am spus, surprinsă.

— Dacă voi vrea să mă întorc şi să lucrez la Sotheby's, voi avea secole întregi la dispoziţie ca s-o fac. Phoebe privi în jur. Deşi s-ar putea să-mi trebuiască vreo câteva vieţi ca să cataloghez aşa cum se cuvine bunurile familiei de Clermont.

— Aşadar, eşti în continuare hotărâtă să devii vampir? Am întrebat.

Ea dădu din cap în semn de încuviinţare. Ar fi fost cazul s-o iau deoparte şi să încerc s-o facă să se răzgândească. Dacă ceva mergea anapoda, Matthew era cel care urma să aibă mâinile pătate cu sângele ei. Iar în familia asta ceva întotdeauna mergea anapoda.

— Cine o s-o transforme într-un vampir? Îi şopti Leonard lui Gallowglass. Părintele H?

— Eu cred că părintele Hubbard are destui copii. Tu nu, Leonard?

Dacă stăteam bine să mă gândesc, aveam nevoie să aflu cât mai curând numărul lor exact. Şi câţi dintre ei erau vrăjitoare ori demoni.

— Presupun că da, stăpână. Ăăă. Doamnă. Ăăă

— Formula corectă de adresare pentru perechea lui *sieur* Matthew este *madame*. De acum înainte, când vei vorbi cu Diana, aşa i te vei adresa, spuse iute Ysabeau. Asta simplifică lucrurile.

Marthe şi Gallowglass se întoarseră către ea, şi pe chipurile lor se citi surprinderea.

— *Sieur* Matthew, am repetat eu încet.

Până acum soţul meu fusese *milord* pentru cei din familia lui. Însă, în 1590, lui Philippe i se spunea *sieur*. „Toată lumea îmi spune *sire* sau *tată* ", îmi zisese el când îl întrebasem cum trebuie să mă adresez. Pe vremea aceea mi se păruse că titlul nu e nimic altceva decât un

desuet titlu onorific francez. Acum ştiam mai multe. Apelativul *sieur*, părintele vampir, arăta că Matthew se afla în fruntea unui clan de vampiri.

Din partea lui Ysabeau, noul vlăstar al soţului meu era ca şi făcut.

— *Madame* ce? Întrebă confuz Leonard.

— Doar *madame,* răspunse senină Ysabeau. Mie poţi să-mi spui *madame* Ysabeau. După ce Phoebe o să se mărite cu *milord* Marcus, ea va deveni *madame* de Clermont. Până atunci poţi să-i spui domnişoara Phoebe.

— Aha!

Aerul concentrat al lui Leonard dovedea că băiatul rumega aceste fragmente din codul bunelor maniere pentru vampiri.

Se lăsă din nou tăcerea. Ysabeau se ridică în picioare.

— Marthe ţi-a pregătit Camera Pădurii, Diana. E lângă dormitorul lui Matthew, spuse ea. Dacă ai terminat cu ceaiul, te conduc sus. Ar trebui să te odihneşti vreme de câteva ceasuri înainte de a ne spune cerinţele tale.

— Mulţumesc, Ysabeau.

Am aşezat ceaşca şi farfuriuţa pe măsuţa rotundă de lângă mine. Nu terminasem ceaiul, însă fierbinţeala lui se răspândise în porţelanul fragil. Cât despre cerinţele mele. De unde să încep?

Am străbătut foaierul împreună cu Ysabeau, am urcat scara elegantă până la primul etaj, apoi am mers mai departe.

— La etajul al doilea o să ai parte de intimitate, îmi explică soacra mea. Acolo sunt doar două dormitoare, precum şi biroul lui Matthew şi o mică sufragerie. Acum, că toată casa e a voastră, poţi, desigur, să o organizezi cum vrei.

— Voi unde o să dormiţi? Am întrebat, în timp ce Ysabeau cotea pe palierul etajului al doilea.

— Eu şi Phoebe avem fiecare câte o cameră deasupra voastră. Marthe preferă să doarmă la parter, în apartamentul menajerei. Dacă te simţi înghesuită, eu şi Phoebe ne putem muta în locuinţa lui Marcus. E lângă palatul Saint James şi a fost cândva a lui Matthew.

— Nu pot să-mi închipui vreo situaţie în care ar fi nevoie de aşa ceva, am răspuns, gândindu-mă la dimensiunile casei.

— Vom vedea. Dormitorul tău.

Ysabeau deschise o uşă mare, cu incrustaţii, cu o clanţă din alamă sclipitoare. Am simţit că mi se taie răsuflarea.

Toate obiectele din cameră aveau nuanţe de verde, argintiu, gri deschis şi alb. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet pe care fuseseră pictate de mână ramuri şi frunze, pe un fundal cenuşiu. Petele de argintiu creau efectul razelor de lună, sursa de lumină părând a fi o lună făurită din oglinzi, fixată în mijlocul tavanului tencuit. Un chip fantomatic de femeie privea în jos din oglindă, cu un zâmbet senin. Patru reprezentări ale lui Nyx, personificarea nopţii, ancorau cele patru cadrane de pe tavanul încăperii, iar vălul ei flutura în falduri fumurii pictate atât de realist încât păreau a fi făcute din material adevărat. Ţesătura era presărată cu stele argintii, ce reflectau lumina ferestrelor şi razele răsfrânte în oglindă.

— Sunt de acord, e extraordinar! Zise Ysabeau, mulţumită de reacţia mea. Matthew a vrut să dea impresia că te afli afară, în pădure, sub cerul luminat de lună. După ce camera a fost decorată, a spus că e prea frumoasă ca s-o folosească şi s-a mutat alături.

Ysabeau merse la fereastră şi trase draperiile. Lumina puternică scoase la iveală un pat cu

baldachin, aşezat într-o nişă din perete, care îi diminua puţin mărimea considerabilă. Perdelele care îl împrejmuiau erau făcute din mătase şi purtau aceleaşi desene ca şi pereţii. O altă oglindă uriaşă atârna deasupra şemineului, reflectând imaginile copacilor de pe tapet. Suprafaţa ei lucioasă oglindea şi mobila din încăpere: măsuţa de toaletă aşezată între ferestrele mari, fotoliul de lângă foc, florile şi frunzele lucioase sculptate în scrinul scund din lemn de nuc. Probabil podoabele şi mobila din cameră îl costaseră o avere pe Matthew.

Ochii îmi căzură pe o uriaşă pictură ce înfăţişa nişte vrăjitoare aşezate pe pământ şi schiţând simboluri magice. Tabloul spânzura pe peretele din faţa patului, între ferestrele înalte. O femeie înfăşurată într-un văl întrerupsese munca vrăjitoarelor, iar mâna ei întinsă sugera că ar fi vrut să le ceară ajutorul. Era o alegere ciudată pentru o casă de vampir.

— A cui a fost camera asta, Ysabeau?

— Cred că Matthew a făcut-o pentru tine, doar că pe atunci nu şi-a dat seama de asta.

Ysabeau mai trase un rând de perdele.

— A mai dormit vreo femeie aici?

În nici un caz nu m-aş fi putut odihni într-o cameră ocupată cândva de Juliette Durand.

— Matthew îşi ducea iubitele în altă parte, îmi răspunse, la fel de direct, Ysabeau. Când îmi văzu expresia de pe chip, îşi îmblânzi tonul. Fiul meu are multe case. Majoritatea nu înseamnă nimic pentru el. Unele, da. Aceasta e una dintre cele care înseamnă ceva. Nu ţi-ar fi dăruit un cadou pe care nu l-ar fi preţuit el însuşi.

— N-am crezut niciodată că o să-mi fie atât de greu să stau despărţită de el, am spus cu glas stins.

— Nu e niciodată uşor să fii consoartă într-o familie de vampiri, zise Ysabeau cu un zâmbet trist. Iar uneori despărţirea e singura cale de a rămâne împreună. De data asta, Matthew n-a avut încotro şi a trebuit să te părăsească.

— Philippe te-a alungat vreodată de lângă el?

Am cercetat-o cu vădită curiozitate pe reţinuta mea soacră.

— Bineînţeles. De cele mai multe ori, Philippe mă îndepărta atunci când îi distrăgeam atenţia într-un fel nedorit. Alteori, o făcea pentru ca eu să nu fiu implicată dacă s-ar fi petrecut vreun dezastru. Iar în familia lui, dezastrele erau frecvente. Ysabeau zâmbi. Soţul meu îmi poruncea întotdeauna să plec atunci când ştia că nu mă voi putea abţine să mă amestec şi când se temea pentru siguranţa mea.

— Deci de la Philippe a învăţat Matthew să fie peste măsură de protector? Am întrebat eu, gândindu-mă la toate situaţiile când soţul meu păşise în calea pericolului pentru a mă feri pe mine de el.

— Matthew stăpânea arta de a se frământa din pricina femeii iubite cu mult înainte să devină vampir, răspunse încet Ysabeau. Ştii asta.

— Şi s-a supus întotdeauna poruncilor lui Philippe?

— Nu mai des decât i te supui tu lui. Ysabeau îşi coborî vocea, cu un aer conspirativ. Şi vei descoperi repede că niciodată nu eşti mai liberă să-ţi iei propriile decizii ca atunci când el pleacă să facă pe patriarhul cu altcineva. La fel ca mine, s-ar putea chiar să ajungi să aştepţi cu nerăbdare aceste perioade de despărţire.

— Mă îndoiesc. Mi-am apăsat şalele cu pumnul, în încercarea de a-mi relaxa muşchii. De obicei, Matthew făcea asta. Ar trebui să-ţi povestesc ce s-a întâmplat în New Haven.

— Nu trebuie să explici niciodată nimănui ce face Matthew, îmi zise repede Ysabeau. Există un motiv pentru care vampirii nu spun poveşti. În lumea noastră, cunoaşterea înseamnă putere.

— Tu eşti mama lui Matthew. Cu siguranţă nu trebuie să am secrete faţă de tine. Am recapitulat în minte evenimentele din ultimele zile. Matthew a descoperit identitatea unuia dintre copiii lui Benjamin şi s-a întâlnit cu un strănepot pe care nu ştia că-l are.

Dintre toate straniile întorsături pe care le luaseră vieţile noastre, întâlnirea cu Jack şi tatăl lui trebuia să fie cea mai importantă, nu în ultimul rând pentru că acum ne aflam în oraşul părintelui Hubbard.

— îl cheamă Jack Blackfriars şi a locuit în gospodăria noastră din 1591.

— Aşadar, fiul meu a aflat în sfârşit despre Andrew Hubbard, zise Ysabeau, cu chipul complet lipsit de emoţie.

— Tu *ştiai?* Am strigat eu.

Surâsul ei m-ar fi îngrozit. Cândva.

— Tot mai crezi că merit sinceritatea ta totală, fiica mea?

Matthew mă avertizase că nu eram pregătită să conduc o haită de vampiri.

— Eşti consoarta unui părinte, Diana. Trebuie să înveţi să le spui celorlalţi doar ce trebuie să ştie şi nimic mai mult, mă instrui Ysabeau.

Asta era prima mea lecţie, însă cu siguranţă aveau să urmeze şi altele.

— Mă înveţi tu, Ysabeau?

— Da. Răspunsul ei laconic era mai de încredere decât orice jurământ prolix. În primul rând, se cuvine să ai grijă, Diana. Chiar dacă tu eşti perechea şi consoarta lui Matthew, faci parte din neamul de Clermont şi trebuie să rămâi în el până când se clarifică problema vlăstarului. Statutul tău în familia lui Philippe o să-l ocrotească pe Matthew.

— Soţul meu mi-a spus că cei din Congregaţie vor încerca să-i omoare şi pe el, şi pe Jack, după ce vor afla despre Benjamin şi despre furia sângelui, am spus eu.

— Vor încerca. Noi n-o să-i lăsăm. Dar acum ai nevoie să te odihneşti.

Ysabeau trase la o parte cuvertura din mătase de pe pat şi umflă pernele. Am dat roată uriaşei piese de mobilier şi am cuprins în mână unul dintre stâlpii care susţineau baldachinul. Sculpturile de sub degetele mele mi se păreau familiare. „Am mai dormit în patul ăsta“, mi-am dat eu seama. Nu era patul altei femei. Era al meu. Fusese în casa noastră din Blackfriars în 1590 şi, cumva, supravieţuise secolelor pentru a sfârşi în dormitorul pe care Matthew îl dedicase razelor lunii şi farmecelor.

I-am mulţumit în şoaptă lui Ysabeau, mi-am aşezat capul pe pernele moi şi m-am cufundat într-un somn neliniştit.

Am dormit vreme de aproape douăzeci şi patru de ore şi poate că aş fi continuat să dorm, dacă alarma zgomotoasă a unei maşini nu m-ar fi smuls din vise, aruncându-mă într-o beznă necunoscută cu nuanţe verzi. Abia atunci am devenit conştientă de zgomotele dimprejur: traficul aglomerat de pe strada de sub fereastra mea, o uşă ce se închidea undeva în casă, o conversaţie purtată pe hol, dar redusă repede la tăcere.

Sperând că un jet puternic de apă fierbinte îmi va relaxa muşchii înţepeniţi şi îmi va limpezi mintea, m-am apucat să explorez labirintul de cămăruţe aflat dincolo de o uşă albă. Am găsit nu doar un duş, ci şi valiza mea, aşezată pe un suport pliant conceput pentru bagaje mult mai

voluminoase. Am scos din ea cele două pagini ale manuscrisului *Ashmole 782* şi laptopul meu. Restul lucrurilor pe care le împachetasem lăsau foarte mult de dorit. Nu mai aveam nimic în valiză, cu excepţia unor perechi de chiloţi, a câtorva maiouri, a colanţilor pentru yoga, care nu mă mai încăpeau, a doi pantofi desperecheaţi şi a unor pantaloni negri pentru gravide. Din fericire, în dulapul lui Matthew se găseau o grămadă de bluze călcate. Mi-am tras pe braţe şi pe umeri una din poplin gri, dar am evitat uşa închisă care cu siguranţă ducea spre dormitorul lui.

Am lipăit până jos în picioarele goale, ţinând în braţe computerul şi plicul cel mare în care se aflau paginile din *Cartea vieţii.* Impunătoarele încăperi de la primul etaj erau goale: o răsunătoare sală de bal, ce avea în ea suficient cristal şi vopsea aurie cât să ajungă pentru renovarea palatului Versailles, o mai micuţă cameră pentru muzică în care se vedeau un pian şi alte instrumente, un salon formal, care părea să fi fost decorat de Ysabeau, şi o sufragerie la fel de formală, dotată cu o nesfârşită masă din mahon la care puteau sta douăzeci şi patru de persoane, o bibliotecă plină cu cărţi din secolul al XIX-lea şi o cameră pentru jocuri, în care se aflau mese acoperite cu postav verde, rupte parcă dintr-un roman de Jane Austen.

Tânjind după o atmosferă mai intimă, am coborât la parter. În camera de zi nu era nimeni, aşa că mi-am băgat nasul prin birouri, saloane şi salonaşe, până când am găsit o sufragerie mai intimă decât cea de sus. Era aşezată în partea din spate a casei, iar ferestrele ei arcuite dădeau spre o mică grădină privată. Pereţii erau zugrăviţi astfel încât să pară că au cărămizile la vedere, dând interiorului un aer intim, primitor. O altă masă din mahon, de data asta rotundă, nu dreptunghiulară, era înconjurată de numai opt scaune. Pe ea era aranjat cu grijă un asortiment de cărţi vechi.

Phoebe intră şi aşeză pe un bufet micuţ o tavă cu ceai şi pâine prăjită.

— Marthe mi-a spus că se aşteaptă să te trezeşti dintr-o clipă în alta. A zis că de asta ai nevoie în primul rând şi că, dacă-ţi mai e foame, poţi merge jos, la bucătărie, pentru nişte ouă cu cârnaţi. De regulă nu mâncăm aici, sus. Până să urce toate scările, mâncarea e deja rece ca gheaţa.

— Ce sunt toate astea?

Am arătat către masă.

— Cărţile pe care i le-ai cerut lui Hamish, mă lămuri Phoebe, îndreptând un volum ce nu stătea perfect ordonat. Încă aşteptăm câteva exemplare. Tu eşti istoric, aşa că le-am aşezat în ordine cronologică. Sper că e bine.

— Dar le-am cerut abia joi, am spus, zăpăcită.

Acum era duminică dimineaţa. Cum de reuşise să facă o asemenea ispravă? Pe una dintre foile de hârtie stăteau scrise cu litere îngrijite, feminine, un titlu şi o dată, *Arca Noe 1675,* plus un preţ, numele unui comerciant şi adresa lui.

— Ysabeau îi cunoaşte pe toţi anticarii din Londra. Buzele lui Phoebe se arcuiră într-un zâmbet poznaş care îi făcu chipul de-a dreptul frumos. Şi nu e de mirare. Sintagma „preţul nu contează“ înviorează orice casă de licitaţii, indiferent cât de târzie e ora, ba chiar şi în weekend.

Am luat un alt volum, *Obeliscus Pamphilius* de Kircher, şi l-am deschis. Pe fluturaş se vedea semnătura lăbărţată a lui Matthew.

— A trebuit să scotocesc mai întâi prin bibliotecile de aici şi din Pickering Place. Nu prea

avea rost să cumpăr ceva ce deţineai deja, explică Phoebe. Matthew are gusturi foarte variate în materie de cărţi. În Pickering Place există o primă ediţie a poemului epic *Paradisul pierdut*[64], iar la etaj, primul exemplar din *Poor Richard's Almanack*[65] cu semnătura lui Franklin.

— Pickering Place?

Incapabilă să mă abţin, am urmărit cu degetul literele din iscălitura soţului meu.

— Casa lui Marcus de lângă palatul Saint James. Am înţeles că a primit-o cadou de la Matthew. Acolo a locuit soţul tău înainte de a construi Casa Clairmont, zise Phoebe, ţuguind buzele. O fi Marcus fascinat de politică, dar nu cred că se cuvine ca Magna Carta şi unul dintre exemplarele originale ale Declaraţiei de Independenţă să se afle în posesia unei persoane fizice. Sunt sigură că eşti de acord.

Am ridicat degetul de pe pagină. Portretul lui Matthew pluti vreme de câteva secunde deasupra locului gol în care se aflase semnătura lui. Phoebe făcu ochii mari.

— îmi pare rău, am spus, lăsând cerneala să cadă la loc pe hârtie. Aceasta se roti înapoi pe suprafaţă, luând din nou forma iscăliturii. N-ar trebui să fac vrăji în faţa oamenilor.

— Dar n-ai spus cuvinte anume, nici n-ai scris vreo formulă magică.

Părea nedumerită.

— Unele vrăjitoare n-au nevoie să recite formule ca să folosească magia.

Amintindu-mi vorbele lui Ysabeau, mi-am păstrat explicaţia cât mai scurtă cu putinţă.

— Aha! Phoebe dădu din cap. Am încă multe de învăţat despre fiinţele supranaturale.

— Şi eu la fel.

I-am zâmbit cu căldură, iar ea îmi răspunse cu un surâs şovăielnic.

— Bănuiesc că te interesează ilustraţiile lui Kircher, spuse Phoebe, deschizând cu grijă un alt volum gros.

Era o carte despre magnetism, *Magnes sive De Arte Magnetica.* Pagina gravată pe care stătea scris titlul conţinea imaginea unui copac înalt, ale cărui ramuri purtau roadele cunoaşterii, legate unele de altele pentru a sugera originea lor comună. In centru, ochiul divin al lui Dumnezeu privea din lumea eternă a arhetipurilor şi a adevărului. O panglică se întindea şerpuind printre crengile şi fructele copacului. Pe ea stătea scris un motto în latină: *Omnia nodis arcanis connexa quiescunt.* Traducerea mottourilor e o treabă delicată, de vreme ce sensurile lor sunt înadins enigmatice, însă majoritatea oamenilor de ştiinţă căzuseră de acord că acesta se referea la influenţele magnetice ascunse despre care Kircher credea că ţin lumea laolaltă.

— „Toate lucrurile şi-au găsit odihna, legate de tainice noduri."

— „Ei toţi aşteaptă în tăcere, legaţi de tainice noduri", murmură Phoebe. Cine sunt „ei"? Şi ce aşteaptă? Necunoscând în detaliu ideile lui Kircher despre magnetism, Phoebe dăduse un cu totul alt înţeles propoziţiei. Şi de ce sunt cercurile astea patru mai mari? Continuă ea, arătând spre mijlocul paginii.

Trei cercuri erau aşezate pentru a forma un triunghi, în jurul unuia ce conţinea un ochi deschis.

— Nu sunt sigură, i-am mărturisit, citind descrierile în latină care însoţeau imaginile. Ochiul reprezintă lumea arhetipurilor.

— Oh! Originea tuturor lucrurilor.

Phoebe privi mai îndeaproape imaginea.

— Ce-ai spus?

Cel de-al treilea ochi al meu se deschise, devenind brusc interesat de vorbele logodnicei lui Marcus.

— Arhetipurile sunt modelele originale. Vezi, aici se află lumea sublunară, raiul şi omul, zise ea, lovind pe rând cele trei cercuri care înconjurau ochiul arhetipal. Fiecare se leagă de lumea arhetipurilor, punctul din care a pornit, dar şi de celelalte. Dar mottoul sugerează că ar trebui să privim legăturile ca pe nişte noduri. Nu ştiu dacă are vreo relevanţă.

— Oh, cred că are, am spus în şoaptă, mai sigură ca oricând că Athanasius Kircher şi licitaţia din vila Mondragone erau elemente cruciale în seria de evenimente care duceau de la Edward Kelley din Praga până la ultima pagină dispărută.

Părintele Athanasius probabil că aflase cumva despre lumea fiinţelor supranaturale. Ori fusese el însuşi una dintre ele.

— Desigur, Pomul Vieţii e în sine un arhetip puternic, reflectă Phoebe, unul care descrie şi relaţiile dintre diferitele părţi ale lumii create. Există un motiv pentru care geneticienii se folosesc de arborii genealogici ca să descrie descendenţele.

Prezenţa unui istoric al artei în familie se dovedea un avantaj neaşteptat, atât din punctul de vedere al cercetării, cât şi al conversaţiei. În sfârşit, aveam cu cine să vorbesc despre imaginile ascunse.

— Şi ştii deja cât de importanţi sunt arborii cunoaşterii în ilustraţiile ştiinţifice. Însă nu toţi au acelaşi grad de realism ca ăsta, zise cu regret Phoebe. Majoritatea sunt doar simple diagrame ramificate, cum e Pomul Vieţii din *Originea speciilor* de Darwin. E singura ilustraţie din toată cartea. Păcat că Darwin nu s-a gândit să angajeze un artist adevărat, aşa cum a făcut Kircher, un om care să-i poată crea ceva cu adevărat splendid.

Firele înnodate ce aşteptaseră tăcute împrejurul meu începură să scoată diverse clinchete. Ceva lipsea. O legătură puternică ce aproape că se afla la îndemâna mea, numai să.

— Unde-i toată lumea?

Hamish băgă capul pe uşa camerei.

— Bună dimineaţa, Hamish! Zise Phoebe, cu un zâmbet cald. Leonard s-a dus să-i ia pe Sarah şi pe Fernando. Toţi ceilalţi sunt pe aici pe undeva.

— Salut, Hamish! Zise Gallowglass, făcând cu mâna de la fereastra dinspre grădină. Te simţi mai bine după ce ai dormit, mătuşă?

— Mult mai bine, mulţumesc.

Rămăsesem însă cu privirea aţintită asupra demonului.

— N-a sunat, zise cu blândeţe Hamish, drept răspuns la întrebarea mea nerostită.

Nu eram surprinsă. Şi totuşi mi-am coborât privirea spre noile cărţi, pentru a-mi ascunde dezamăgirea.

— Bună dimineaţa, Diana! Bună, Hamish!

Ysabeau intră maiestuoasă în cameră şi îşi întoarse obrazul către demon. Acesta i-l sărută supus.

— Phoebe a găsit cărţile care îţi trebuiau, Diana, sau trebuie să mai caute?

— Phoebe a făcut o treabă uimitoare. Şi foarte rapidă! Dar mă tem că am în continuare

nevoie de ajutor.

— Ei bine, pentru asta ne aflăm noi aici. Ysabeau îi făcu semn nepotului ei să intre, apoi îmi aruncă o privire liniştitoare. Ţi s-a răcit ceaiul. Marthe o să-ţi aducă altul, apoi o să ne spui ce vrei de la noi.

După ce Marthe îşi făcu îndatoritoare apariţia (de data asta cu ceva mentolat şi lipsit de cofeină, spre deosebire de ceaiul negru şi tare pe care mi-l turnase Phoebe), iar Gallowglass se alătură grupului, eu am scos cele două pagini din *Ashmole 782.* Hamish fluieră.

— Astea sunt două anluminuri desprinse în secolul al XVI-lea din *Cartea vieţii,* manuscrisul cunoscut azi drept *Ashmole 782.* Mai trebuie găsită una: imaginea unui copac. Seamănă puţin cu asta. Le-am arătat frontispiciul cărţii lui Kircher despre magnetism. Trebuie s-o găsim înainte ca altcineva să dea de ea — şi mă refer inclusiv la Knox, Benjamin şi Congregaţie.

— De ce îşi doresc cu toţii atât de mult *Cartea vieţii?*

În ochii ageri de culoarea măslinelor ai lui Phoebe se citea inocenţa. M-am întrebat câtă vreme vor mai rămâne astfel după ce avea să devină un vampir în familia de Clermont.

— Nici unul dintre noi nu ştie cu adevărat de ce, am recunoscut. E poate un grimoar? O poveste a originii noastre? Un soi de catastif? Eu am ţinut-o în mâini de două ori: o dată în stare deteriorată, în Biblioteca Bodleiană din Oxford, şi o dată în muzeul cu curiozităţi al împăratului Rudolf, pe vremea când cartea era întreagă. Tot ce pot spune cu certitudine e că această *Carte a vieţii* e încărcată de putere. De putere şi de secrete.

— Nu-i de mirare că vrăjitoarele şi vampirii sunt atât de dornici s-o obţină, zise Hamish pe un ton sec.

— Şi demonii la fel, Hamish, am spus eu. Întreab-o numai pe mama lui Nathaniel, Agatha Wilson! Şi ea o vrea.

— Unde ai găsit această a doua pagină?

Demonul atinse imaginea celor doi dragoni.

— Cineva a adus-o în New Haven.

— Cine? Întrebă Hamish.

— Andrew Hubbard. După avertismentul primit de la Ysabeau, nu ştiam cât ar fi trebuit să dezvălui. Însă Hamish era avocatul nostru. Nu puteam să ţin secrete faţă de el. E un vampir.

— Ah, ştiu foarte bine cine — şi ce — e Andrew Hubbard. La urma urmei, sunt demon şi lucrez în City[66], zise Hamish, râzând. Dar mă miră că Matthew l-a lăsat să se apropie. Îl urăşte.

L-aş fi putut lămuri cât de mult se schimbaseră lucrurile şi de ce, însă doar Matthew putea să spună povestea lui Jack Blackfriars.

— Ce legătură are imaginea copacului care lipseşte cu Athanasius Kircher? Întrebă Phoebe, atrăgându-ne din nou atenţia asupra problemei cu care ne confruntam.

— Cât timp am stat în New Haven, colega mea Lucy Meriweather m-a ajutat să iau urma a ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu *Cartea vieţii.*

Unul dintre misterioasele manuscrise ale lui Rudolf a ajuns pe mâna lui Kircher. Ne-am gândit că s-ar putea ca anluminura cu copacul să fi fost vârâtă în el. Am arătat spre frontispiciul volumului *Magnes sive De Arte Magnetica.* Bazându-mă doar pe ilustraţia asta, sunt mai sigură ca oricând că Athanasius Kircher a văzut măcar imaginea aceea.

— Nu poţi să te uiţi pur şi simplu prin cărţile şi documentele lăsate de Kircher? Întrebă Hamish.

— Pot, am răspuns zâmbind, cu condiţia să mai poată fi găsite. Colecţia personală a lui Kircher a fost trimisă spre păstrare într-o veche reşedinţă papală: vila Mondragone din Italia. La începutul secolului XX, iezuiţii au început să vândă discret o parte din cărţi, pentru a-şi spori veniturile. Eu şi Lucy credem că atunci au vândut şi pagina dispărută.

— In cazul ăsta, ar trebui să existe acte care să ateste vânzarea, zise îngândurată Phoebe. Ai luat legătura cu iezuiţii?

— Da, am spus eu, dând din cap. N-au nici un act legat de tranzacţie. Sau, dacă au, nu vor să-l împartă. Lucy le-a scris şi principalelor case de licitaţii.

— Ei bine, nu se poate să fi ajuns prea departe. Informaţiile legate de vânzări sunt confidenţiale, spuse Phoebe.

— Aşa ni s-a spus.

Am ezitat exact atât cât a trebuit pentru ca fata să propună ceea ce mie mi-era teamă să cer.

— O să-i trimit azi un mail Sylviei în care o să-i spun că nu-mi voi putea goli biroul mâine, aşa cum plănuisem, zise Phoebe. Nu-i pot amâna la nesfârşit pe cei de la Sotheby's, dar există alte resurse de care mă pot folosi şi oameni care ar putea vorbi cu mine dacă sunt abordaţi corect.

Inainte să-i pot răspunde, cineva sună la uşă. După o clipă de pauză, soneria se auzi iar. Şi iar. A patra oară, ţârâitul nu se mai întrerupse, ca şi cum vizitatorul şi-ar fi înfipt degetul în buton şi l-ar fi lăsat acolo.

— Diana! Strigă o voce cunoscută.

Ţârâitul fu înlocuit de bubuituri în uşă.

— Sarah! Am strigat şi m-am ridicat în picioare.

Un vânt răcoros de octombrie pătrunse în casă, aducând cu el miresme de pucioasă şi şofran. M-am repezit în hol şi am văzut-o pe Sarah, albă la faţă, cu părul fluturându-i în jurul umerilor într-o încâlceală roşiatică nebunească. In spatele ei stătea Fernando, ducând în mâini două valize de parcă amândouă la un loc ar fi cântărit cât un plic cu bule.

Ochii înroşiţi ai lui Sarah îi întâlniră pe ai mei, şi mătuşa lăsă cutia de transport a Tabithei să cadă cu o bufnitură pe podeaua din marmură. Îşi deschise larg braţele, şi eu m-am repezit spre ea. În copilărie, Em îmi oferea întotdeauna alinare atunci când mă simţeam singură şi speriată, însă acum Sarah era exact persoana de care aveam nevoie.

— Totul o să fie bine, scumpo! Îmi şopti ea, ţinându-mă strâns la piept.

— Tocmai am vorbit cu părintele H şi el a spus că trebuie să vă urmez întocmai instrucţiunile, stăpână. *Madame,* zise vesel Leonard Shoreditch, făcându-şi loc pe lângă mine şi Sarah ca să intre în casă.

Îmi făcu un semn vioi de salut.

— Andrew a mai spus şi altceva? L-am întrebat, depărtându-mă de mătuşă.

Poate că Hubbard îi împărtăşise veşti despre Jack. Ori despre Matthew.

— Să vedem! Leonard se trase de vârful nasului lung. Părintele H a zis să mă asigur că ştiţi unde începe şi unde se termină Londra, iar dacă se ivesc necazuri, să mergeţi drept la Saint Paul, şi ajutorul va sosi numaidecât.

Se auziră câteva palme vârtoase, semn că Fernando şi Gallowglass se reîntâlniseră.

— Probleme? Murmură scoţianul.

— Nici una, cu excepţia faptului că a trebuit s-o conving pe Sarah să nu demonteze

detectorul de fum din toaleta de la clasa întâi ca să poată fuma pe furiș, zise calm Fernando. Data viitoare când va trebui să zboare pe o rută internațională, să trimiteți un avion de Clermont! O să așteptăm.

— Mulțumesc că ai adus-o aici atât de repede, Fernando! Am spus eu, zâmbindu-i cu recunoștință. Probabil îți dorești să nu ne fi cunoscut niciodată pe Sarah și pe mine. Familia Bishop nu pare să facă decât să te încurce și mai mult cu neamul de Clermont și cu problemele lui.

— Dimpotrivă, zise el încet, voi mă eliberați de ei.

Spre uimirea mea, Fernando lăsă jos valizele și îngenunche în fața mea.

— Ridică-te! Te rog!

Am încercat să-l scol.

— Ultima oară când am căzut în genunchi în fața unei femei, pierdusem una dintre navele Isabellei de Castilia. Doi dintre soldații ei m-au silit s-o fac sub amenințarea sabiei, ca s-o implor să mă ierte, zise Fernando, schițând un rânjet sardonic. Având în vedere că acum o fac de bunăvoie, mă voi ridica atunci când voi termina.

Marthe apăru și fu luată prin surprindere când îl văzu într-o poziție atât de umilă.

— Eu n-am cunoscuți și rude. Creatorul meu s-a stins. La fel și perechea mea. Copii nu am. Fernando se mușcă de încheietură și strânse pumnul. Sângele țâșni din rană, scurgându-i-se pe braț și aterizând pe podeaua în pătrate alb-negre. Îmi pun sângele și trupul în slujba și pentru onoarea familiei tale.

— Ei, drăcie! Șopti Leonard. Părintele H face altfel.

Îl văzusem pe Andrew Hubbard primind o ființă în turma sa și, cu toate că acele două ceremonii nu erau identice, semănau foarte mult din punct de vedere al tonului și al scopului.

Încă o dată, toți cei din casă îmi așteptară reacția. Probabil că existau reguli și precedente de urmat, însă în clipa aceea nu le cunoșteam și nici nu-mi păsa de ele. Am luat mâna însângerată a lui Fernando într-a mea.

— îți mulțumesc că ai încredere în Matthew, i-am spus eu simplu.

— întotdeauna am avut încredere în el, replică Fernando, ridicându-și ochii ageri spre mine. Acum e timpul ca și Matthew să aibă încredere în el însuși.

CAPITOLUL 25

— Am găsit-o!

Phoebe îmi puse înainte, pe suprafața din piele ornată a biroului georgian, textul tipărit al unui e-mail. Faptul că nu bătuse mai întâi politicos la ușa salonului îmi spunea că se întâmplase ceva entuziasmant.

— Deja? Am zise eu, privind-o uluită.

— I-am spus fostei mele șefe că sunt în căutarea unui obiect pentru familia de Clermont: imaginea unui copac pictată de Athanasius Kircher.

Phoebe se uită prin încăpere. Ochiul ei de cunoscător fu atras de cufărul împodobit cu motive chinezești în negru și auriu ce stătea pe un suport, de sculpturile în bambus fals ale unui scaun, de pernele colorate din mătase, împrăștiate pe șezlongul de lângă fereastră. Privi cu atenție și pereții, murmurând numele Jean Pillement[67], apoi cuvinte precum „imposibil“, „nepreţuit“ ori „muzeu“.

— Dar ilustraţiile din *Cartea vieţii* n-au fost făcute de către Kircher. Incruntându-mă, am luat e-mailul. Şi nu e o pictură. E o pagină ruptă dintr-un manuscris.

— Atribuirea şi provenienţa sunt cruciale pentru o vânzare bună, îmi explică Phoebe. Tentaţia de a lega imaginea de Kircher ar fi fost irezistibilă. Iar dacă marginile pergamentului erau netede, iar textul invizibil, s-ar fi vândut mai scump ca desen ori ilustraţie de sine stătătoare.

Am citit mesajul. Incepea cu o referire acidă la demisia lui Phoebe şi la viitoarea ei stare civilă. Dar următoarele rânduri fură cele care îmi atraseră atenţia:

Am găsit actele vânzării şi cumpărării unei „alegorii a Pomului Vieţii despre care se crede că a fost cândva expusă în Muzeul Athanasius Kircher, SJ, din Roma". E posibil ca asta să fie ilustraţia pe care o caută familia de Clermont?

— Cine a cumpărat-o? Am şoptit, abia îndrăznind să respir.

— Sylvia n-a vrut să-mi spună, răspunse Phoebe, arătând spre ultimele rânduri ale e-mailului. Vânzarea s-a făcut de curând, iar detaliile sunt confidenţiale. Mi-a dezvăluit însă preţul tranzacţiei: o mie şase sute cincizeci de lire.

— Numai atât? Am exclamat.

Majoritatea cărţilor pe care Phoebe le cumpărase pentru mine costau mult mai mult.

— Posibila apartenenţă la colecţia lui Kircher nu era îndeajuns de fermă ca să-i convingă pe potenţialii cumpărători să dea mai mult, zise tânăra.

— Chiar nu există nici o cale de a descoperi identitatea cumpărătorului?

Am început să-mi imaginez cum m-aş fi putut folosi de magie ca să aflu mai multe.

— Sotheby's nu-şi poate permite să trădeze secretele clienţilor ei, spuse Phoebe, scuturând din cap. Închipuie-ţi cum ar reacţiona Ysabeau dacă i-ar fi violată intimitatea.

— M-ai chemat, Phoebe?

Înainte ca sămânţa planului meu să fi dat primii muguri, soacra mea stătea deja în cadrul arcuit al uşii.

— Phoebe a descoperit că o vânzare făcută recent de Sotheby's descrie o imagine foarte asemănătoare cu aceea pe care o caut eu, i-am explicat lui Ysabeau. Nu vor să ne spună cine a cumpărat-o.

— Ştiu unde sunt păstrate registrele referitoare la vânzări, zise logodnica lui Marcus. Aş putea să arunc o privire prin ele când mă duc la Sotheby's să predau cheile.

— Nu, Phoebe! E prea riscant. Dacă îmi poţi spune exact unde se află, s-ar putea să găsesc eu o cale de a avea acces la ele.

O combinaţie între magia mea şi ceata de hoţi şi băieţi pierduţi a lui Hubbard ar fi putut reuşi. Dar soacra mea îşi avea propriile idei.

— Sunt Ysabeau de Clermont şi îl caut pe Lord Sutton.

Vocea ei limpede avu ecou sub tavanul înalt al camerei. Phoebe era şocată.

— Nu poţi să-l suni pur şi simplu pe directorul casei Sotheby's şi să te aştepţi ca el să-ţi asculte porunca!

Din câte se pare, Ysabeau putea. Şi exact asta făcea.

— Charles! A trecut prea multă vreme de când n-am mai vorbit. Ysabeau se tolăni pe un scaun şi îşi lăsă perlele să-i alunece printre degete. Ai fost atât de ocupat, încât a trebuit să mă bazez pe Matthew ca să aflu noutăţi. Şi refinanţarea aceea pe care el te-a ajutat s-o obţii. Ai

reuşit ce sperai?

În continuare, Ysabeau scoase uşoare sunete încurajatoare de interes şi apreciere la adresa isteţimii directorului. Dacă ar fi trebuit să-i descriu comportamentul, aş fi fost tentată să-l numesc „pisicos“. Cu condiţia ca pisica să fie un tigru bengalez.

— Oh, mă bucur mult, Charles! Matthew era sigur că o să meargă. Ysabeau îşi trecu un deget delicat peste buze. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta într-o mică problemă. Vezi tu, Marcus urmează să se însoare. Chiar cu una dintre angajatele tale! S-au cunoscut când el a venit să ia miniaturile pe care ai fost atât de bun să mi le procuri în ianuarie.

N-am putut auzi răspunsul exact al lui Lord Sutton, însă călduros murmur de încântare al vocii lui era inconfundabil.

— Arta peţitului! Se auzi râsul cristalin al lui Ysabeau. Ce spiritual eşti, Charles! Marcus şi-a pus în gând să-i cumpere lui Phoebe un cadou special, ceva ce îşi aminteşte că a văzut cu multă vreme în urmă: o imagine reprezentând un arbore genealogic.

Am făcut ochii mari.

— Pss! Am spus şi mi-am fluturat mâna spre ea. Nu e un arbore genealogic. E.

Ysabeau îmi făcu semn să tac, în timp ce murmurul de la telefon devenea entuziast.

— Cred că Sylvia a reuşit să dea de urma imaginii şi să afle că a fost vândută de curând. Dar, desigur, ea e prea discretă ca să-mi spună cine a cumpărat-o. Ysabeau dădu din cap vreme de câteva clipe, în timp ce primea scuzele directorului. Apoi pisica din ea îşi scoase ghearele. O să iei legătura cu proprietarul din partea mea, Charles. Nu pot suferi să-mi văd nepotul dezamăgit într-un moment atât de fericit al vieţii lui.

Lordul Sutton fu redus la tăcere.

— Familia de Clermont e norocoasă că are o atât de lungă şi frumoasă relaţie cu casa Sotheby's. Dacă n-ar fi fost întâlnirea cu Samuel Baker[68], turnul lui Matthew s-ar fi prăbuşit sub greutatea cărţilor.

— Doamne, Dumnezeule!

Phoebe rămase cu gura căscată.

— Şi ai reuşit să eliberezi în cea mai mare parte casa lui Matthew din Amsterdam. Niciodată nu mi-a plăcut individul ăla şi nici după tablourile lui nu m-am dat în vânt. Ştii la cine mă refer. Cum îl chema? Ăla ale cărui picturi par toate neterminate.

— Frans Hals[69], şopti Phoebe, cu ochii mari.

— Frans Hals. Ysabeau dădu aprobator din cap înspre viitoarea ei noră. Acum noi două trebuie să-l convingem să renunţe la portretul preotului ăluia posomorât pe care l-a atârnat deasupra şemineului din salonul de la etaj.

Phoebe îşi înăbuşi un ţipăt. Am bănuit că o călătorie până în Amsterdam avea să se numere printre viitoarele ei aventuri legate de catalogarea bunurilor familiei.

Lordul Sutton dădu nişte asigurări, însă Ysabeau nici nu voi să audă.

— Am totală încredere în tine, Charles, îl întrerupse ea, deşi tuturor, mai ales lordului Sutton, ne era clar că nu avea. Putem să discutăm despre asta mâine, la o cafea.

Veni rândul directorului să-şi înăbuşe un ţipăt. Urmă un lung şir de explicaţii şi justificări.

— Nu trebuie să vii până în Franţa. Eu sunt la Londra. De fapt, chiar foarte aproape de sediul vostru de pe Bond Street. Ysabeau îşi lovi uşor obrazul cu degetul. Ora unsprezece? Bun.

Transmite-i salutările mele Henriettei! Pe mâine!

Inchise telefonul.

— Ce-i? Întrebă ea, uitându-se când la mine, când la Phoebe.

— Tocmai l-ai jignit pe Lord Sutton! Exclamă aceasta din urmă. Parcă spuneai că e nevoie de diplomaţie.

— De diplomaţie, da. De planuri complicate, nu. Varianta simplă e cea mai bună, zise Ysabeau, arătându-şi surâsul ei de tigroaică. Charles îi datorează multe lui Matthew. Cu timpul, Phoebe, o să-ţi îndatorezi şi tu multe fiinţe. Atunci o să vezi cât e de uşor să-ţi îndeplineşti dorinţele. Soacra mea mă privi cu atenţie. Pari cam palidă, Diana. Nu te bucuri că în curând o să ai toate cele trei pagini care lip sesc din *Cartea vieţii*?

— Ba da, am spus eu.

— Atunci care-i problema? Întrebă ea, ridicând din sprâncene.

„Problema?“ Odată strânse cele trei pagini rătăcite, nu avea să mai existe nici un obstacol în calea nevoii mele de a fura un manuscris din Biblioteca Bodleiană. Eram pe cale de a deveni un hoţ de cărţi.

— Nu-i nici o problemă, am zis cu voce stinsă.

Odată întoarsă la biroul din încăperea botezată sugestiv Camera Chinezească, am început din nou să mă uit la gravurile lui Kircher, încercând să nu mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Phoebe şi Ysabeau aveau să găsească cea de a treia pagină pierdută. Incapabilă să-mi concentrez eforturile ca să dau de urma fiecărei imagini cu un copac din substanţiala operă a lui Kircher, m-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Strada de jos era tăcută, străbătută doar din când în când de câte un părinte cu un copil de mână ori de câte un turist înarmat cu o hartă.

Matthew reuşea întotdeauna să-mi alunge grijile cu o frântură de cântec, cu o glumă ori, şi mai bine, cu un sărut. Simţind nevoia să fiu mai aproape de el, am pornit-o agale pe holul gol de la etajul al doilea, până când am ajuns la biroul lui. Am stat pe gânduri, cu mâna deasupra mânerului. După câteva clipe de nehotărâre, l-am răsucit şi am intrat.

M-am simţit învăluită pe dată de miresmele de scorţişoară şi trifoi. Era imposibil ca Matthew să fi intrat în camera aceea în ultimele douăsprezece luni, însă absenţa soţului meu, ca şi sarcina, mă făcuseră mai sensibilă la parfumul lui.

Indiferent cine o fi fost decoratorul care concepuse opulentul meu dormitor şi sufrageria lucrată cu măiestrie în care îmi petrecusem dimineaţa, aici nu fusese primit. Camera era masculină şi lipsită de zorzoane, cu pereţii acoperiţi de rafturi pentru cărţi şi de ferestre. Două globuri splendide, unul ceresc şi altul pământesc, stăteau pe suporturile lor din lemn, gata să fie consultate dacă s-ar fi ivit vreo întrebare legată de astronomie ori geografie. Diverse curiozităţi ale naturii erau risipite ici şi colo, pe măsuţe. M-am învârtit prin încăpere în sensul acelor de ceasornic, ca şi cum aş fi ţesut o vrajă care să-l aducă pe Matthew înapoi, oprindu-mă din când în când să cercetez o carte sau să învârtesc globul ceresc. O oprire mai lungă fu necesară în dreptul celui mai ciudat scaun pe care-l văzusem vreodată. Spătarul lui înalt, foarte curbat, avea montat pe el un suport pentru cărţi îmbrăcat în piele, în vreme ce şezutul fusese conceput în forma unei şei. Singura cale de a-l ocupa era să stai călare pe el, aşa cum făcea Gallowglass ori de câte ori întorcea invers câte un scaun din sufragerie. Cineva care s-ar fi aşezat călare, cu faţa către suportul pentru cărţi, ar fi avut drăcia respectivă la înălţimea

perfectă ca să susţină un volum sau ceva de scris. Mi-am testat teoria trecându-mi piciorul peste şezutul capitonat. Era surprinzător de comod, şi mi l-am imaginat pe Matthew stând acolo, citind ceasuri întregi în lumina strălucitoare a ferestrelor.

M-am dat jos de pe scaun şi m-am întors. Obiectul pe care l-am văzut atârnat deasupra şemineului mi-a tăiat răsuflarea: un dublu portret în mărime naturală îi înfăţişa pe Philippe şi Ysabeau.

Erau îmbrăcaţi în haine splendide, specifice jumătăţii secolului al XVIII-lea, perioada fericită a modei în care rochiile femeilor nu ajunseseră încă să semene cu nişte colivii pentru păsări şi în care bărbaţii renunţaseră la buclele lungi ori la tocurile înalte ale secolului anterior. Mă mâncau degetele să ating suprafaţa picturii, convinsă că aveam să dau de mătăsuri şi dantele, nu de pânză.

Lucrul cel mai izbitor în portretul acesta nu era vioiciunea trăsăturilor celor doi (deşi ar fi fost imposibil să n-o recunoşti pe Ysabeau), ci felul în care artistul surprinsese relaţia dintre Philippe şi soţia lui.

Philippe de Clermont, îmbrăcat într-un costum din mătase crem cu albastru, stătea cu faţa către privitor, ţinându-şi drepţi umerii laţi, paraleli cu rama pânzei, în vreme ce mâna dreaptă îi era întinsă către Ysabeau, ca şi cum ar fi fost pe cale s-o prezinte cuiva. Un surâs îi juca pe buze, şi nota aceasta de blândeţe îi scotea în evidenţă trăsăturile aspre ale feţei şi sabia lungă care îi atârna la brâu. Ochii lui însă nu-i întâlneau pe ai mei, aşa cum poziţia corpului sugera că ar fi trebuit să se întâmple. Se îndreptau în schimb către Ysabeau, cu o privire piezişă. Parcă nimic n-ar fi putut să-i distragă atenţia de la femeia pe care o iubea. Ea era pictată din semi-profil, cu o mână aşezată uşor între degetele soţului ei, iar cu cealaltă ţinându-şi pliurile rochiei din mătase crem cu auriu de parcă ar fi dat să facă un pas înainte ca să se apropie de Philippe. Dar, în loc să se uite către el, Ysabeau îl privea curajoasă pe spectator, cu buzele întredeschise, ca şi cum ar fi mirat-o faptul că fusese întreruptă într-un moment atât de intim.

Am auzit paşi în spatele meu şi am simţit atingerea înţepătoare a ochilor unei vrăjitoare.

— Ăla e tatăl lui Matthew? Mă întrebă Sarah, oprindu-se lângă umărul meu şi privind în sus, către pânza uriaşă.

— Da. E o asemănare uimitoare, am spus, dând din cap.

— Mi-am dat seama, având în vedere cât de bine a surprins-o artistul pe Ysabeau. Mătuşa mea îşi îndreptă atenţia către mine. N-arăţi prea bine, Diana.

— Nu-i de mirare, nu-i aşa? Am spus eu. Matthew e plecat, încercând să-şi încropească o familie. Asta s-ar putea să-l omoare, şi eu am fost cea care i-a cerut-o.

— Nici măcar tu nu l-ai putea determina pe Matthew să facă ceva ce nu vrea, îmi zise verde în faţă mătuşa mea.

— Tu nu ştii ce s-a întâmplat în New Haven, Sarah! Matthew a descoperit că are un nepot despre care nu ştia nimic, fiul lui Benjamin, şi un strănepot.

— Fernando mi-a povestit totul despre Andrew Hubbard, despre Jack şi despre furia sângelui, îmi răspunse mătuşa. Mi-a zis şi că Baldwin i-a poruncit lui Matthew să-l omoare pe băiat, dar că tu nu l-ai lăsat s-o facă.

Mi-am ridicat ochii către Philippe. Aş fi vrut să înţeleg de ce îl desemnase pe Matthew călăul oficial al familiei de Clermont.

— Jack ne-a fost ca un fiu, Sarah. Iar dacă Matthew l-ar ucide, ce l-ar împiedica să-i omoare şi

pe gemeni, dacă s-ar dovedi că şi ei au furia sângelui?

— Baldwin nu i-ar cere niciodată lui Matthew să-şi omoare propriii copii.

— Ba da, am spus cu tristeţe. I-ar cere.

— Atunci se pare că Matthew face ceea ce trebuie, zise ea cu hotărâre. Şi tu trebuie să-ţi faci treaba ta.

— Mi -o fac! Am replicat pe un ton defensiv. Treaba mea e să găsesc paginile care lip sesc din *Cartea vieţii* şi apoi să refac volumul, ca să-l putem folosi drept mijloc de constrângere împotriva lui Baldwin, a lui Benjamin, chiar a Congregaţiei.

— Mai trebuie şi să ai grijă de gemeni, îmi atrase atenţia Sarah. Visatul aici sus, de una singură, n-o să-ţi fie de nici un folos. Nici ţie, nici lor.

— Să nu îndrăzneşti să joci cartea bebeluşilor cu mine! Am spus, cuprinsă de o furie rece. In clipa de faţă mă străduiesc din răsputeri să nu-mi urăsc propriii copii. Ca să nu mai vorbesc despre Jack!

Nu era drept, nici logic, dar îi învinovăţeam pe ei de despărţirea mea de Matthew, chiar dacă eu fusesem cea care insistase asupra ei.

— Şi eu te-am urât pe tine o vreme. Sarah îmi vorbi pe un ton lipsit de emoţie. Dacă n-ai fi existat tu, Rebecca ar fi rămas în viaţă. Cel puţin aşa credeam.

Cuvintele ei nu mă luară prin surprindere. Copiii ştiu întotdeauna ce gândesc adulţii. Em nu mă făcuse niciodată să simt că părinţii mei au murit din vina mea. Desigur, ea ştiuse ce plănuiau ei şi de ce. Dar alta era povestea cu Sarah.

— Pe urmă mi-a trecut, continuă calm mătuşa mea. O să-ţi treacă şi ţie. Într-o bună zi o să te uiţi la gemeni şi o să-ţi dai seama că Matthew e chiar acolo, uitându-se la tine prin ochii unui copil de opt ani.

— Viaţa mea n-are nici un sens fără Matthew, am spus.

— Lumea ta nu se poate rezuma la el, Diana.

— Deja se rezumă, am şoptit. Iar dacă va reuşi să se elibereze de neamul de Clermont, va avea nevoie să-i stau alături aşa cum i-a stat Ysabeau lui Philippe. N-o să pot niciodată să mă ridic la nivelul ei.

— Prostii! Sarah îşi înfipse mâinile în şolduri. Iar dacă ai impresia că Matthew vrea să fii ca mama lui, eşti nebună!

— Mai ai multe de învăţat despre vampiri.

Cumva replica nu mai părea atât de convingătoare atunci când era rostită de o vrăjitoare.

— A! Acum înţeleg care-i problema! Sarah miji ochii. Em mi-a spus că o să te întorci la noi schimbată — întreagă. Dar tu în continuare încerci să devii ceva ce nu eşti. Îndreptă un deget acuzator spre mine. Iar te-ai „vampirizat".

— încetează, Sarah!

— Dacă Matthew şi-ar fi dorit să se căsătorească cu un vampir, ar fi avut de unde alege. La naiba, te-ar fi putut transforma pe tine în vampir în octombrie anul trecut, la Madison! Îi dăduseşi de bunăvoie cea mai mare parte din sângele tău.

— Matthew nu m-ar schimba niciodată, am spus.

— Ştiu. Mi-a promis asta în dimineaţa dinaintea plecării voastre. Sarah mă străpunse cu privirea. Pe Matthew nu-l deranjează că eşti vrăjitoare. Pe tine de ce te deranjează?

Când văzu că nu-i răspund, mătuşa mea mă apucă de mână.

— Unde mergem? Am întrebat-o, în timp ce ea mă târa pe scări în jos.

— Afară! Sarah se opri în faţa grămezii de vampiri ce stătea în holul de la intrare. Diana trebuie să-şi amintească cine este. Vii şi tu, Gallowglass!

— Biii-neee, rosti îngrijorat scoţianul, lungind cele două sunete. Mergem departe?

— De unde naiba să ştiu? Răspunse Sarah. E prima dată când vin la Londra. Mergem la fosta casă a Dianei, cea în care au locuit ea şi Matthew în epoca elisabetană.

— Casa mea nu mai există. A ars în timpul Marelui Incendiu, am spus eu, încercând să scap.

— Oricum ne ducem acolo.

— Of, Doamne! Gallowglass îi aruncă nişte chei lui Leonard. Adu maşina, Lenny! Ieşim la o plimbare de duminică.

Leonard râmji.

— Bine.

— De ce se tot învârte pe aici băiatul ăla? Întrebă mătuşa mea, uitându-se cum vampirul cel slăbănog ţâşneşte spre partea din spate a casei.

— E al lui Andrew, i-am explicat.

— Cu alte cuvinte, e al tău, zise ea, dând din cap.

Eu am rămas cu gura căscată.

— O, da! Ştiu totul despre vampiri şi despre obiceiurile lor ţicnite.

Din câte se pare, Fernando nu avea aceeaşi reţinere ca Matthew şi Ysabeau când venea vorba de spus poveştile vampirilor.

Leonard frână în faţa uşii de la intrare, scârţâind din cauciucuri. Într-o clipă, ieşi din maşină şi deschise portiera din spate.

— încotro, *madame?*

Am rămas uimită. Era prima dată când Leonard nu se poticnea rostindu-mi numele.

— Acasă la Diana, Lenny, răspunse Sarah. Adevărata ei casă, nu sanctuarul ăsta înzorzonat al cocoloaşelor de praf.

— îmi pare rău, dar ea nu mai există, doamnă, zise Leonard, de parcă Marele Incendiu din Londra s-ar fi iscat din vina lui.

Din câte îl ştiam pe Leonard, era foarte posibil.

— Vampirii nu au pic de imaginaţie? Întrebă cu glas muşcător mătuşa mea. Du-mă acolo unde *era* casa ei!

— Ah!

Leonard îl privi mirat pe Gallowglass. Scoţianul ridică din umeri.

— Ai auzit-o pe doamna, zise el.

Am străbătut în goană Londra, îndreptându-ne spre est. După ce am trecut de Temple Bar şi am luat-o pe Fleet Street, Leonard coti către sud, înspre râu.

— Nu ăsta-i drumul, am spus eu.

— Străzi cu sens unic, *madame,* replică el. Lucrurile s-au mai schimbat un pic de când n-aţi mai fost pe aici.

Vină scurt la stânga, prin faţa gării Blackfriars. Tocmai pusesem mâna pe mânerul uşii, cu gând să cobor, când am auzit un pocnet, şi mi-am dat seama că încuietorile fuseseră activate.

— Rămâi în maşină, mătuşă! Zise Gallowglass.

Leonard mai trase o dată de volan spre stânga, apoi ne conduse hurducăind peste suprafeţe

pavate cu piatră cubică şi drumuri denivelate.

— „Blackfriars Lane“, am spus, citind semnul care trecu ca săgeata pe lângă noi. Am scuturat mânerul uşii. Lasă-mă să cobor!

Maşina se opri brusc, blocând intrarea către un doc.

— Casa dumneavoastră, *madame,* spuse Leonard pe tonul unui ghid turistic şi arătă spre clădirea de birouri din cărămidă roşie şi crem ce se înălţa deasupra noastră. Descuie uşile. Zona e sigură. Vă rog să aveţi grijă la pavajul neregulat! Nu cred că vreţi să fiu silit să-i explic părintelui H cum v-aţi rupt glezna, nu-i aşa?

Am păşit pe trotuarul pietruit. Era mai ferm decât obişnuita clisă ce acoperea Water Lane, aşa cum îi spuneam străzii pe vremuri. M-am îndreptat automat în direcţia catedralei Saint Paul. Dar am simţit cum o mână mă apucă de cot şi mă trage înapoi.

— Ştii ce părere are unchiul despre plimbările tale prin oraş neînsoţită. Gallowglass făcu o plecăciune, şi, pentru o clipă, l-am văzut purtând veston şi ciorapi lungi. La dispoziţia dumneavoastră, *madame* Roydon.

— Mai exact unde suntem? Întrebă Sarah, cercetând aleile din apropiere. Nu seamănă a zonă rezidenţială.

— In Blackfriars. Pe vremuri, aici locuiau sute de oameni.

Am avut nevoie de câţiva paşi ca să ajung la o stradă îngustă, pietruită, ce obişnuia să ducă spre una dintre graniţele interioare ale mănăstirii Blackfriars. M-am încruntat şi am arătat cu degetul.

— Aici nu se afla Pălăria Cardinalului?

Era una dintre cârciumile preferate ale lui Kit Marlowe.

— Ai o memorie bună, mătuşă. Acum i se spune Curtea Teatrului.

Casa noastră se înălţa în spatele acelei părţi din fosta mănăstire. Gallowglass şi Sarah mă urmară pe strada ce se înfunda. Cândva, fusese plină de negustori, meşteşugari, gospodine, ucenici şi copii, ca să nu mai vorbim de căruţe, câini şi găini. Azi era pustie.

— Mai uşor! Exclamă Sarah pe un ton arţăgos, străduindu-se să ţină pasul.

Nu conta cât de mult se schimbase vechiul cartier. Inima îmi oferea îndrumările necesare, iar picioarele mele le urmau cu paşi iuţi şi siguri. In 1591 aş fi fost înconjurată de aglomerarea de prăvălii şi de locuinţe improvizată pe locul fostei mănăstiri. Acum erau doar clădiri de birouri, o mică vilă destinată directorilor prosperi, alte clădiri de birouri şi sediul organizaţiei farmaciştilor din Londra. Am traversat Curtea Teatrului şi m-am strecurat printre două clădiri.

— Acum unde se mai duce? Îl întrebă tot mai nervoasă Sarah pe Gallowglass.

— Dacă nu mă înşel, caută calea din dos către castelul Baynard.

Ajunsă la capătul unei străzi numite Intrarea Bisericii, m-am oprit să-mi dau seama unde mă aflam. Dacă m-aş fi putut orienta cum trebuie, mi-aş fi găsit drumul către casa lui Mary. Unde era tipografia soţilor Field? Am închis bine ochii, pentru ca atenţia să nu-mi fie distrasă de nepotrivitele clădiri moderne.

— Chiar acolo, am arătat. Acolo era prăvălia soţilor Field. Spiţerul locuia la câteva case mai încolo. Drumul ăsta ducea către docuri. Am continuat să mă învârt, urmărind cu braţele şirul de clădiri pe care le vedeam în minte. Aici era uşa către prăvălia cu argintărie a lui *monsieur*

Vallin. Din punctul ăsta se vedea grădina noastră din spate. Iar aici era vechea poartă pe care ieşeam ca să merg la castelul Baynard.

M-am oprit pentru o clipă, cufundându-mă în atmosfera familiară a fostului meu cămin şi dorindu-mi să deschid ochii ca să mă trezesc în solarul contesei de Pembroke. Mary ar fi înţeles perfect încurcătura în care mă aflam şi s-ar fi arătat generoasă cu sfaturile pe teme politice sau dinastice.

— Sfinte Sisoe! Spuse Sarah cu răsuflarea tăiată.

Am deschis brusc ochii. La câţiva metri distanţă de mine se afla o uşă din lemn deschis la culoare, aşezată într-un zid din piatră dărăpănat, şi el la fel de deschis la culoare. Hipnotizată, am încercat să fac un pas către el, însă n-am putut din cauza firelor albastre şi chihlimbarii care mi se roteau strâns în jurul picioarelor.

— Nu te mişca!

Sarah părea cuprinsă de panică.

— De ce?

O vedeam printr-o perdea formată din faţadele unor prăvălii elisabetane.

— Ai aruncat o „întoarce ceasul“. E o vrajă care derulează imagini din trecut, ca într-un film, zise mătuşa mea, privindu-mă prin ferestrele brutăriei meşterului Prior.

— Magie! Gemu Gallowglass. Asta ne mai trebuia!

Dintr-un bloc aflat în apropiere ieşi o bătrână îmbrăcată într-un pulover bleumarin îngrijit şi o rochie a cărei parte de sus imita cămăşile bărbăteşti. Părea să fie cu adevărat de aici şi de acum.

— O să descoperi că partea asta a Londrei poate fi înşelătoare când vine vorba de magie, îmi strigă ea pe tonul acela autoritar, însă vesel pe care numai femeile britanice de o anume vârstă şi cu un anume statut social îl pot avea. Poate e mai bine să-ţi iei nişte măsuri de precauţie, dacă ai de gând să mai arunci şi alte vrăji.

În timp ce bătrâna se apropia, am avut o senzaţie de *dejâ vu.* Îmi amintea de una dintre femeile pe care le cunoscusem în 1591, o vrăjitoare a pământului pe nume Marjorie Cooper, care mă învăţase să-mi ţes prima vrajă.

— Sunt Linda Crosby. Femeia îmi zâmbi, iar asemănarea cu Marjorie deveni mai pronunţată. Bine ai venit acasă, Diana Bishop! Te aşteptam.

Am privit-o uluită.

— Eu sunt mătuşa Dianei, zise Sarah, întrerupând tăcerea. Sarah Bishop.

— îmi pare bine, spuse Linda cu căldură şi îi strânse mâna.

Ambele vrăjitoare se uitară în jos, la picioarele mele. În timpul scurtelor noastre prezentări, legăturile albastre şi chihlimbarii ale timpului mai slăbiseră, dispărând una câte una, ca şi cum ar fi fost absorbite la loc de ţesătura cartierului Blackfriars. Însă uşa din faţă a lui *monsieur* Vallin continua să fie mult prea vizibilă.

— Eu aş mai aştepta câteva minute. La urma urmei, eşti o călătoare în timp, zise Linda şi se aşeză pe marginea uneia dintre băncuţele curbate care înconjurau un rond de flori, cu margini din cărămidă. În locul acela se aflase cândva fântâna din curtea Pălăriei Cardinalului.

— Faci parte din familia lui Hubbard? Întrebă Sarah, în timp ce băga mâna în buzunar.

Scoase din el pachetul cu ţigări interzise. Îi oferi una şi Lindei.

— Sunt vrăjitoare, răspunse bătrâna şi luă o ţigară. Şi locuiesc în Londra. Aşa că, da, fac parte

din familia părintelui Hubbard. Şi mă mândresc cu asta.

Gallowglass aprinse ţigările vrăjitoarelor, apoi pe a sa. Începură toţi trei să pufăie ca nişte hornuri, având grijă să sufle fumul astfel încât acesta să nu plutească spre mine.

— Eu încă n-am făcut cunoştinţă cu Hubbard, mărturisi Sarah. Majoritatea vampirilor pe care îi cunosc nu-l agreează.

— Serios? Întrebă Linda cu interes. Ce ciudat! Părintele Hubbard e un personaj îndrăgit pe aici. Ocroteşte interesele tuturor, fie ei demoni, vampiri sau vrăjitoare. Atât de multe fiinţe şi-au dorit să se mute pe teritoriul lui, încât s-a ajuns la o criză pe piaţa imobiliară. Părintele nu reuşeşte să cumpere proprietăţi îndeajuns de repede pentru a satisface cererea.

— Tot un labagiu rămâne, mormăi Gallowglass.

— Cum vorbeşti! Spuse Linda, şocată.

— Câte vrăjitoare trăiesc în oraş? Întrebă Sarah.

— Vreo treizeci şi cinci, răspunse bătrâna. Limităm numărul, desigur, altfel ar fi nebunie în Square Mile.

— Cam atât e şi sabatul din Madison, zise Sarah pe un ton aprobator. Asta cu siguranţă uşurează organizarea întrunirilor.

— Noi ne adunăm o dată pe lună în cripta părintelui Hubbard. El locuieşte chiar acolo, în ce a mai rămas din mănăstirea Greyfriars.

Linda îşi îndreptă ţigara spre un punct aflat la nord de Curtea Teatrului.

— In ziua de azi, cele mai multe fiinţe supranaturale din City sunt vampiri — oameni de afaceri, manageri de fonduri de investiţii şi alte asemenea. Lor nu le place să-şi închirieze sălile de conferinţe vrăjitoarelor. Fără supărare, domnule.

— Nu m-am supărat, răspunse calm Gallowglass.

— In Greyfriars? Lady Agnes a plecat mai departe? Am întrebat eu, surprinsă.

Pe vremea când locuiam acolo, tot oraşul vorbea despre năzbâtiile fantomei.

— O, nu! Lady Agnes se află în continuare aici. Cu ajutorul părintelui Hubbard, am reuşit să intermediem o înţelegere între ea şi regina Isabela. Cele două par să fie acum în relaţii amicale, ceea ce nu pot spune şi despre fantoma lui Elizabeth Barton[70]. De când s-a publicat romanul acela despre Cromwell, a devenit imposibilă.

Linda se uită curioasă spre burtica mea.

— La ceaiul de Mabon din anul acesta, Elizabeth Barton a spus că o să naşti gemeni.

— Aşa e.

Până şi fantomele din Londra erau la curent cu treburile mele.

— E foarte greu de spus care dintre profeţiile lui Elizabeth merită luate în serios, când toate sunt însoţite de ţipete. E atât de... Vulgar.

Linda îşi ţuguie cu dispreţ buzele, iar Sarah dădu înţelegătoare din cap.

— Aăm, îmi pare rău că vă întrerup, dar cred că vraja mea pentru întors ceasul a expirat.

Nu doar că îmi puteam vedea propriile glezne (cu condiţia să ridic picioarele, altfel mă încurcau bebeluşii), dar uşa lui *monsieur* Vallin dispăruse complet.

— Expirat? Zise Linda, râzând. Vorbeşti de parcă magia ta ar avea termen de valabilitate.

— Eu una cu siguranţă nu i-am spus să se oprească, am bombănit.

Dar, la drept vorbind, nici să se pornească nu-i spusesem.

— S-a oprit pentru că n-ai ţesut-o suficient de strâns, zise Sarah. Dacă nu tragi bine de o

„întoarce ceasul“, ea îşi pierde puterea.

— Iar noi recomandăm să nu stai deasupra unei „întoarce ceasul“ după ce ai aruncat-o, zise Linda, aducând puţin cu profesoara mea de sport din şcoala generală. E bine să faci vraja fără să clipeşti, apoi să te depărtezi de ea timp de cel puţin un minut.

— Greşeala mea, am murmurat eu. Acum pot să mă mişc?

Linda se uită încruntată prin Curtea Teatrului.

— Da, cred că acum eşti în perfectă siguranţă, declară ea.

Am gemut şi mi-am masat spatele. Începuse să mă doară pentru că stătusem neclintită atâta vreme, iar picioarele parcă erau gata să-mi explodeze. Mi l-am proptit pe unul dintre ele de banca pe care stăteau Sarah şi Linda, apoi m-am aplecat ca să-mi slăbesc şireturile tenişilor.

— Ce-i aia? Am spus, uitându-mă cu atenţie printre stinghiile băncii.

Am întins mâna şi am ridicat un sul de hârtie legat cu o panglică roşie. Când l-am atins, degetele de la mâna dreaptă m-au furnicat, iar pentagrama de la încheietură mi s-a umplut de culoare.

— E o tradiţie ca oamenii să lase în curte cereri de magie. Locul ăsta a fost întotdeauna asociat cu o concentrare a puterii. Vocea Lindei deveni mai blândă. Vezi tu, aici a locuit cândva o vrăjitoare puternică. Legenda spune că într-o bună zi se va întoarce ca să ne amintească tot ce am fost cândva şi am putea redeveni. Noi n-am uitat-o şi suntem convinse că nici ea nu ne va uita.

Cartierul Blackfriars era bântuit de persoana mea din trecut. O parte din mine murise în ziua în care plecasem din Londra — cea care cândva reuşise să fie şi soţie a lui Matthew, şi mamă pentru Annie şi Jack, şi asistent în laboratorul de alchimie al lui Mary Sidney, şi ucenică ţesătoare. Iar o altă parte din mine i se alăturase în mormânt atunci când plecasem de lângă Matthew, pe muntele din preajma New Haven. Mi-am cuprins capul în mâini.

— Le -am încurcat pe toate, am şoptit eu.

— Nu, te-ai aruncat în apă adâncă şi te-ai cufundat până peste cap, îmi răspunse Sarah. Din cauza asta ne-am făcut griji eu şi Em, atunci când ai început să te vezi cu Matthew. Amândoi vă mişcaţi foarte repede, şi ştiam că nici unul nu vă gândeaţi la cât o să vă coste relaţia asta.

— Ştiam că o să avem de înfruntat multe piedici.

— Oho, vă intraseraţi perfect în rolurile de îndrăgostiţi bătuţi de soartă! Şi înţeleg cât de romantic poate fi să ai impresia că sunteţi doar voi doi împotriva lumii, chicoti Sarah. La urma urmei, eu şi Em am fost o pereche bătută de soartă. În anii 1970, în nordul statului New York, nimic nu se năştea sub o stea mai puţin norocoasă decât dragostea dintre două femei. Tonul mătuşii mele deveni serios. Dar până şi cea mai lungă noapte tot la răsărit ajunge. Basmele nu spun prea multe despre ce se întâmplă cu îndrăgostiţii la lumina zilei, dar ei trebuie să-şi dea într-un fel seama cum să trăiască fericiţi.

— Noi am fost fericiţi aici, am spus eu încet. Nu-i aşa, Gallowglass?

— Da, mătuşă, aţi fost, chiar dacă şeful organizaţiei de spionaj a lui Matthew îi sufla în ceafă, iar ţara era toată cu ochii după vrăjitoare. Clătină din cap. N-o să pricep niciodată cum aţi reuşit.

— Aţi reuşit pentru că nici unul dintre voi nu încerca să fie altceva decât era. Matthew nu încerca să devină civilizat, iar tu nu te străduiai să fii om, spuse Sarah. Nu încercai să fii fata

perfectă a Rebeccăi, ori soţia perfectă pentru Matthew, ori o profesoară titulară la Yale. Mătuşa îmi luă mâinile într-ale ei, cu sul de hârtie cu tot, şi îmi întoarse palmele în sus. Firele de ţesătoare îmi sclipeau pe pielea albă. Eşti vrăjitoare, Diana. Ţesătoare. Nu-ţi nega puterea! Foloseşte-o! Sarah se uită cu subînţeles la mâna mea stângă. Pe toată!

Telefonul îmi sună în buzunarul hainei. M-am repezit să-l scot, sperând că era un semn de la Matthew. Îmi promisese că-mi va da de ştire cum îi merge. Ecranul arăta că primisem un mesaj de la el. L-am deschis nerăbdătoare.

Mesajul nu conţinea nici un cuvânt pe care Congregaţia să-l poată folosi împotriva noastră, ci doar o poză cu Jack. Băiatul stătea pe o verandă, cu un zâmbet larg întipărit pe faţă, în timp ce asculta cum cineva (probabil un bărbat, deşi stătea cu spatele spre cameră şi nu-i vedeam decât părul cârlionţat din jurul gulerului) spunea o poveste aşa cum numai un locuitor din sud poate s-o facă. Marcus se afla în spatele lui Jack, ţinându-şi relaxat o mână pe umărul lui. Şi el zâmbea larg.

Arătau ca nişte tineri obişnuiţi, ce râdeau împreună într-o zi de weekend. Jack se integra perfect în familia lui Marcus, de parcă acolo ar fi fost locul lui.

— Cine-i tânărul ăla de lângă Marcus? Întrebă Sarah, uitându-se peste umărul meu.

— Jack, am spus eu şi i-am atins faţa băiatului. Celălalt nu ştiu cine e.

— Ala-i Ransome, pufni Gallowglass. E cel mai mare fiu al lui Marcus şi îl face de ruşine până şi pe Lucifer. Nu-i cel mai bun model pentru tânărul Jack, dar bănuiesc că Marcus ştie el mai bine.

— Ia te uită la flăcăul ăla! Zise cu drag Linda, aşezându-se ca să poată vedea şi ea fotografia. Nu l-am mai văzut niciodată pe Jack atât de fericit. Decât atunci când spunea poveşti despre Diana, bineînţeles.

Clopotele catedralei Saint Paul anunţară ora. Mi-am închis telefonul, întunecând ecranul. Urma să mă uit din nou la poză mai târziu, în particular.

— Vezi, scumpo? Lui Matthew îi merge foarte bine, zise Sarah cu glas mângâietor.

Dar, fără să-i văd ochii lui Matthew, să-i observ poziţia umerilor, să-i aud tonul vocii, nu puteam fi sigură.

— Soţul meu îşi face treaba, mi-am amintit eu şi m-am ridicat. Eu trebuie să mă întorc la a mea.

— Asta înseamnă că eşti gata de orice ca să-ţi ţii familia laolaltă, aşa cum ai făcut în 1591? Chiar dacă e vorba despre magia superioară?

Sarah ridică dintr-o sprânceană, cu un aer vădit întrebător.

— Da, am răspuns, străduindu-mă să par mai convinsă decât mă simţeam.

— Magie superioară? Intunecat şi fascinant! Linda radia. Pot să dau şi eu o mână de ajutor?

— Nu, am zis eu repede.

— Poate, răspunse Sarah în acelaşi timp.

— Ei bine, dacă aveţi nevoie de noi, daţi un telefon! Leonard ştie cum să mă găsească, spuse bătrâna. Sabatul din Londra vă stă la dispoziţie. Iar dacă aţi veni la una dintre întrunirile noastre, asta ne-ar ridica foarte mult moralul.

— Mai vedem, am replicat evaziv, nedorind să fac o promisiune pe care să n-o pot respecta. Situaţia e complicată, şi n-aş vrea să pricinuiesc necazuri nimănui.

— Vampirii aduc întotdeauna necazuri, zise Linda, cu un aer afectat. Ţin ranchiună şi mereu

pornesc pe jumătate pregătiţi spre vreo vendetă sau alta. Totuşi, suntem cu toţii o mare familie, aşa cum ne aminteşte părintele Hubbard.

— O mare familie. M-am uitat la vechiul nostru cartier. Poate că părintele Hubbard a fost pe drumul cel bun încă de la început.

— Ei bine, noi aşa credem. Te rog, mai gândeşte-te în privinţa participării la următoarea noastră întrunire, Diana! Doris face o prăjitură Battenberg divină.

Sarah şi Linda făcură schimb de numere de telefon, pentru orice eventualitate, iar Gallowglass o luă spre clădirea farmaciştilor, unde scoase un fluierat asurzitor pentru a-l chema pe Leonard cu maşina. Eu am profitat de ocazie ca să fac o poză cu Curtea Teatrului şi să i-o trimit lui Matthew fără nici un comentariu sau titlu.

La urma urmei, magia nu era decât dorinţă transformată în realitate.

Un vânt de octombrie veni dinspre Tamisa şi îmi purtă dorinţele nerostite către cer, unde acestea ţesură o vrajă care să mi-l aducă pe Matthew înapoi în siguranţă.

CAPITOLUL 26

O felie de prăjitură Battenberg cu interior însiropat, colorat în pătrăţele roz şi galbene şi acoperit cu glazură galben-canar, stătea în faţa mea pe masa noastră dintr-un colţ al restaurantului Wolseley, alături de un ceai negru nerecomandat gravidelor. Am ridicat capacul ceainicului şi i-am inspirat aroma de malţ, oftând fericită. Pofteam la ceai şi prăjitură încă de la neaşteptata noastră întâlnire cu Linda Crosby, în Blackfriars.

Hamish, care îşi lua în mod obişnuit micul dejun aici, rechiziţionase pentru toată dimineaţa o masă mare în aglomeratul local din Picadilly şi se apucase să trateze spaţiul — şi personalul — de parcă ar fi fost în biroul lui. Prin urmare dăduse o duzină de telefoane, stabilise mai multe întâlniri pentru prânz (trei dintre ele în aceeaşi zi a săptămânii următoare, am remarcat eu cu îngrijorare) şi citise în întregime fiecare cotidian londonez. Tot el îmi scosese prăjitura din bucătăria cofetarului cu câteva ore înaintea momentului în care aceasta era servită în mod normal, aducând drept justificare situaţia mea de femeie însărcinată. Viteza cu care cerinţa îi fusese îndeplinită era un semn ori al importanţei lui Hamish, ori al faptului că tânărul care mânuia telurile şi făcăleţele înţelegea relaţia specială dintre gravide şi zahăr.

— Durează o veşnicie! Mormăi Sarah.

Mătuşa mea înfulecase un ou fiert moale cu beţişoare din pâine prăjită, consumase nu ştiu câţi litri de cafea neagră şi îşi împărţise atenţia între ceasul de la mână şi uşa de la intrare.

— Când vine vorba despre jecmănire, bunicii nu-i place să se grăbească.

Gallowglass le zâmbi curtenitor doamnelor de la masa alăturată, care aruncau priviri admirative spre braţele lui musculoase, acoperite de tatuaje.

— Dacă n-o să se întoarcă în curând, o să zbor înapoi spre Westminster de atâta cafea. Hamish îi făcu semn şefului de sală. Încă un cappuccino, Adam! Şi mai bine fără cofeină.

— Desigur, domnule. Să vă mai aduc pâine prăjită şi gem?

— Te rog! Răspunse Hamish, întinzându-i lui Adam serviciul gol. De căpşune. Ştii că nu pot rezista căpşunelor.

— Mai spune-mi o dată: de ce nu le puteam aştepta acasă pe bunica şi pe Phoebe?

Gallowglass se foi nervos pe scaunul său minuscul. Acesta nu fusese conceput pentru un bărbat de statura lui, ci mai degrabă pentru parlamentari, pentru personaje mondene, pentru

invitaţi la emisiunile televizate de dimineaţă şi alte asemenea persoane firave.

— Vecinii Dianei sunt bogaţi şi paranoici. Vreme de aproape un an nu s-a întâmplat nimic în casa ei. Brusc, apar oameni la orice oră din zi şi din noapte, iar Allens din Mayfair[71] face livrări zilnice. Hamish făcu loc pe masă pentru noul său cappuccino. Nu vrem ca lumea să creadă că sunteţi un cartel internaţional de traficanţi de droguri şi să cheme poliţia. Secţia West End Central e plină de vrăjitoare, mai ales departamentul de anchete penale. Şi nu uitaţi: dincolo de graniţele City-ului nu vă mai aflaţi sub protecţia lui Hubbard.

— Hmm! Nu poliţia te îngrijorează pe tine. Tu vrei doar să nu-ţi scape nimic. Gallowglass îşi flutură un deget înspre demon. Te-am prins, Hamish!

— Uite-l pe Fernando! Zise Sarah pe un ton care dădea de înţeles că, în sfârşit, sosise izbăvirea.

Fernando încercă să-i ţină uşa deschisă lui Ysabeau, însă Adam i-o luă înainte. Soacra mea arăta ca o tânără vedetă de cinema şi toate capetele de bărbaţi din încăpere se întoarseră în clipa în care intră, cu Phoebe pe urmele ei. Fernando rămase în urmă, făcând cu haina lui neagră un fundal perfect pentru costumul alb al luiysabeau.

— Nu-i de mirare că preferă să stea acasă, am spus eu.

Soacra mea ieşea în evidenţă precum un far într-o zi ceţoasă.

— Philippe spunea mereu că e mai uşor să rezişti unui asediu de trei zile decât să străbaţi o cameră cu Ysabeau alături. Lui nu-i ajungea un băţ ca să-i alunge pe toţi admiratorii ei, asta ţi-o pot spune. Gallowglass se ridică în timp ce bunica lui se apropia. Bună ziua, bunico! Au cedat rugăminţilor tale?

Ysabeau îşi oferi obrazul spre a-i fi sărutat.

— Bineînţeles.

— Parţial, se grăbi să adauge Phoebe.

— Au fost probleme? Îl întrebă scoţianul pe Fernando.

— Nimic deosebit.

Fernando trase un scaun. Ysabeau se aşeză cu graţie pe el, apoi îşi încrucişă gleznele subţiri.

— Charles a fost cât se poate de amabil, dacă stai să te gândeşti câte reguli ale companiei i-am cerut să încalce, spuse soacra mea, refuzând cu o mică grimasă de dezgust meniul oferit de Adam. Şampanie, te rog!

— Tabloul ăla hidos pe care i l-ai luat de pe cap îi compensează cu vârf şi îndesat eforturile, zise Fernando, în timp ce o instala pe Phoebe la locul ei. Ce naiba te-a făcut să-l cumperi, Ysabeau?

— Nu e hidos, deşi durează un timp până să prinzi gustul expresionismului abstract. Tabloul e crud, misterios. Senzual. O să-l ofer Luvrului şi o să-i silesc pe parizieni să-şi deschidă minţile. Ascultă ce-ţi spun: la anul pe vremea asta, Clyfford Still[72] o să fie în fruntea listei de achiziţii a oricărui muzeu.

— Aşteaptă-te la un telefon din partea celor de la Coutts, îi murmură Phoebe lui Hamish. Ysabeau n-a vrut să se târguiască.

— Nici o grijă! Atât Sotheby's, cât şi Coutts ştiu că sunt solvabilă. Soacra mea scoase o foaie de hârtie din eleganta ei poşetă de piele şi mi-o întinse. *Voild!*

— T.J. Weston, Esquire. Am ridicat ochii de pe foaie. E persoana care a cumpărat pagina din

Ashmole 782.

— Poate, replică scurt Phoebe. În dosar nu se găseau decât o chitanţă (cumpărătorul a plătit cu banii jos) şi şase scrisori rătăcite. Nici una dintre adresele lui Weston pe care le avem nu este valabilă.

— N-ar trebui să fie atât de greu de găsit. Câţi T.J. Weston pot exista? M-am întrebat eu.

— Peste trei sute, răspunse Phoebe. Am căutat în registrul naţional. Şi nu pot presupune că T.J. Weston e un bărbat. Nu cunoaştem nici sexul, nici naţionalitatea cumpărătorului. Una dintre adrese e din Danemarca.

— Nu fi atât de pesimistă, Phoebe! O să dăm nişte telefoane.

O să ne folosim de relaţiile lui Hamish. Iar Leonard e chiar afară. El o să ne ducă oriunde.

Ysabeau nu părea deloc îngrijorată.

— Relaţiile mele? Hamish îşi îngropă capul în mâini şi gemu. Ar putea să dureze săptămâni întregi! Mai bine m-aş muta la Wolseley, având în vedere câte cafele o să beau cu diverse persoane.

— N-o să dureze săptămâni întregi şi nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa consumului de cofeină.

Mi-am băgat hârtia în buzunar, mi-am trecut geanta peste umăr şi m-am săltat în picioare, cât pe ce să răstorn masa.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze, mătuşă! Te faci mai mare de la o oră la alta.

— îţi mulţumesc că ai observat, Gallowglass.

Am reuşit să mă înţepenesc între un cuier, perete şi scaunul meu. Scoţianul sări în picioare să mă scoată.

— Cum de eşti aşa de sigură? Mă întrebă Sarah, părând la fel de neîncrezătoare ca şi Phoebe.

Fără nici un cuvânt, mi-am ridicat mâinile. Erau multicolore şi străluceau.

— Ah! Hai s-o ducem pe Diana acasă! Spuse Ysabeau. Nu cred că proprietarului i-ar plăcea să aibă un dragon în restaurantul lui mai mult decât mi-a plăcut mie să-l am la mine acasă.

— Bagă-ţi mâinile în buzunare! Îmi şuieră Sarah.

Adevărul era că străluceau cam tare. Încă nu intrasem în acea etapă a sarcinii în care să mă clatin în timpul mersului, dar tot era o provocare să-mi croiesc drum printre mesele apropiate, mai ales cu mâinile înfundate în buzunarele pelerinei.

— Vă rog să faceţi loc pentru nora mea! Zise Ysabeau cu glas autoritar, luându-mă de cot şi împingându-mă înainte.

Bărbaţii se ridicară, îşi traseră scaunele şi se ploconiră în calea ei.

— Mama vitregă a soţului meu, i-am şoptit eu unei femei revoltate, care îşi ţinea furculiţa ca pe o armă.

Evident, o deranja ideea că mă măritasem cu un băiat de doisprezece ani şi rămăsesem gravidă cu el, căci Ysabeau părea mult prea tânără pentru a avea copii mai mari de atât.

— A doua căsătorie. Soţie mai tânără. Ştiţi cum este.

— S-a zis cu pierdutul în mulţime! Bombăni Hamish. După faza asta, toate fiinţele supranaturale din Londra o să ştie că Ysabeau de Clermont e în oraş. Tu nu poţi s-o stăpâneşti, Gallowglass?

— S-o stăpânesc pe bunica?

Scoţianul izbucni în hohote de râs şi îl bătu pe demon pe spate.

— E un coşmar! Zise Hamish, văzând că şi alte capete se întorc spre noi. Ajunse la uşă. Ne vedem mâine, Adam!

— Masa dumneavoastră obişnuită, pentru o singură persoană, domnule? Întrebă acesta, întinzându-i lui Hamish umbrela.

— Da. Slavă Domnului!

Hamish urcă într-o maşină care îl aştepta şi se întoarse la biroul lui din City. Leonard mă aşeză pe bancheta din spate a Mercedesului, alături de Phoebe şi Ysabeau, iar Fernando ocupă locul de lângă şofer. Gallowglass îşi aprinse o ţigară şi o porni agale pe trotuar, scoţând fum ca o navă cu aburi de pe Mississippi. L-am pierdut din ochi în faţa localului Căruţa cu Cai, unde ne arătase prin semne că intră ca să bea ceva.

— Laşule! Zise Fernando, clătinând din cap.

— Acum ce facem? Întrebă Sarah, după ce ne întorseserăm în Casa Clairmont şi ne instalaserăm în confortabila cameră de zi.

Deşi sufrageria se dovedea plăcută şi primitoare, colţişorul acesta tihnit era preferatul meu. Conţinea o adunătură de mobile, printre care şi un taburet care ştiam sigur că se aflase în casa noastră din Blackfriars, ceea ce făcea ca încăperea să pară locuită, nu doar decorată.

— Acum îl sau o găsim pe T.J. Weston, Esquire, oricine ar fi el sau ea.

Gemând, mi-am aşezat picioarele pe taburetul elisabetan înnegrit de vreme şi am lăsat ca fierbinţeala focului ce trosnea să-mi pătrundă în oasele cuprinse de dureri.

— E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân, zise Phoebe, îngăduindu-şi mica lip să de politeţe a unui oftat.

— Dacă Diana se foloseşte de magia ei, nu e chiar aşa, spuse cu încredere mătuşa mea.

— Magie? Ysabeau întoarse brusc capul, iar ochii începură să-i lucească.

— Parcă nu erai de acord cu vrăjitoarele, nu? Zise Sarah văzând-o.

Soacra mea îşi făcuse cunoscute părerile asupra subiectului încă de la începutul relaţiei mele cu Matthew.

— Poate că lui Ysabeau nu-i plac vrăjitoarele, dar nu simte altceva decât admiraţie pentru magie.

— Ai stabilit o linie de demarcaţie tare subţire, Ysabeau, spuse Sarah, clătinând din cap.

— Ce fel de magie?

Gallowglass se întorsese neobservat şi acum stătea în hol, iar apa îi picura din păr şi de pe haine. Semăna mai degrabă cu Lobero după o goană îndelungată la vânătoare.

— O vrajă la lumina lumânării poate să funcţioneze atunci când cauţi un obiect pierdut, zise îngândurată Sarah.

Devenise oarecum expertă în vrăji la lumina lumânării, de vreme ce Em fusese celebră pentru faptul că îşi uita lucrurile prin toată casa. Şi prin tot Madisonul.

— îmi amintesc de o vrăjitoare care folosea puţin pământ şi o bucată de pânză înnodată, zise Ysabeau.

Eu şi Sarah ne-am întors către ea, cu gurile căscate de uimire. Femeia îşi îndreptă spatele şi ne privi de sus.

— Nu trebuie să vă arătaţi atât de surprinse. Am cunoscut o grămadă de vrăjitoare de-a lungul anilor.

Fernando n-o luă în seamă pe Ysabeau şi i se adresă în schimb lui Phoebe:

— Ziceai că una dintre adresele lui T.J. Weston se află în Danemarca. Dar celelalte?

— Sunt toate din Regatul Unit: patru din Anglia şi una din Irlanda de Nord, răspunse fata. Toate adresele englezeşti sunt din sud: Devon, Cornwall, Essex, Wiltshire.

— Chiar trebuie să amesteci aici magia, mătuşă? Întrebă Gallowglass cu un aer îngrijorat. Cu siguranţă există o cale prin care Nathaniel să se folosească de calculatoarele lui şi să dea de persoana asta. Ai notat adresele, Phoebe?

— Sigur că da. Tânăra scoase o chitanţă mototolită de la farmacia Boots, acoperită cu scris de mână. Gallowglass o privi neîncrezător. Nu puteam să intru cu un carneţel la registratură. Aş fi trezit bănuieli.

— Foarte inteligent, o asigură Ysabeau. O să-i trimit adresele lui Nathaniel, ca să se poată apuca de lucru.

— Eu tot cred că magia ar fi mai rapidă, atâta vreme cât îmi dau seama ce vrajă să folosesc, am spus eu. Îmi trebuie ceva vizual. Mă descurc mai bine cu imaginile decât cu lumânările.

— Ce-ai zice de o hartă? Îmi sugeră Gallowglass. Matthew trebuie să fi păstrat una în biblioteca lui de la etaj. Dacă nu, pot să dau o raită pe la Hatchards şi să văd ce au ei.

Abia se întorsese, dar era limpede că Gallowglass ardea de nerăbdare să iasă din nou în ploaia glacială. Presupun că era puţin probabil să găsească o vreme mai asemănătoare cu cea din mijlocul Atlanticului decât asta.

— O hartă ar putea merge. Numai să fie suficient de mare, am spus eu. Nu ajungem nicăieri dacă vraja poate să arate doar că T.J. Weston se află în Wiltshire.

Mă întrebam dacă ar fi fost posibil ca Leonard să mă plimbe cu maşina prin tot ţinutul, înarmată cu o cutie de lumânări.

— Există un încântător magazin cu hărţi chiar lângă Shoreditch, zise cu mândrie Gallowglass, de parcă el ar fi fost direct răspunzător de locul în care se afla prăvălia. Ei fac hărţi mari, din acelea care se agaţă pe perete. O să le dau un telefon.

— Ce-o să-ţi mai trebuiască în afară de hartă? Întrebă Sarah. O busolă.

— Păcat că nu mai am instrumentul matematic pe care mi l-a dăruit împăratul Rudolf, am spus eu. Se învârtea tot timpul în loc de parcă ar fi încercat să găsească ceva.

La început crezusem că mişcările lui arătau faptul că cineva încerca să dea de Matthew şi de mine. De-a lungul timpului mă întrebasem dacă nu cumva obiectul intra în acţiune ori de câte ori cineva căuta *Cartea vieţii.*

Phoebe şi Ysabeau se uitară una la alta.

— Mă scuzaţi! Spuse logodnica lui Marcus şi se furişă afară din cameră.

— Drăcia aia din alamă căreia Annie şi Jack îi ziceau „ceasul vrăjitoresc”? Gallowglass chicoti. Mă îndoiesc că ţi-ar fi de prea mare ajutor, mătuşă. Chestia aia nu era în stare nici măcar să dea ora exactă, iar graficele referitoare la latitudine ale meşterului Habermel erau puţin cam. Ăăă... Fanteziste.

Habermel fusese complet înfrânt de rugămintea mea de a include oraşe din Lumea Nouă şi alesese nişte coordonate la întâmplare care, din câte ştiam eu, ar fi putut arăta că mă aflam în Ţara de Foc.

— Divinaţia e metoda potrivită, spuse Sarah. O să aşezăm lumânări în cele patru puncte cardinale, nord, est, sud şi vest, apoi tu o să te aşezi în mijloc ţinând un vas cu apă şi o să vedem ce iese.

— Dacă e să ghicesc cu ajutorul apei, atunci o să am nevoie de mai mult spaţiu.

Apa vrăjitorească avea să umple camera pentru micul dejun cu o viteză alarmantă.

— Putem folosi grădina, sugeră Ysabeau. Sau sala de bal de la etaj. Niciodată nu mi s-a părut că războiul troian e o temă potrivită pentru fresce, aşa că n-ar fi mare pierdere dacă s-ar strica.

— Poate vrei să-ţi reglezi şi cel de-al treilea ochi înainte de a începe, zise Sarah, uitându-se critic la fruntea mea ca la un aparat de radio.

Phoebe se întoarse cu o cutiuţă. I-o dădu lui Ysabeau.

— Poate ar trebui ca mai întâi să vedem dacă merge cu asta.

Ysabeau scoase din cutia de carton trusa astronomică a meşterului Habermel.

— Alain a pus în bagaje câteva dintre lucrurile tale de la Sept- Tours. S-a gândit că te vor face să te simţi aici ca acasă.

Trusa era un instrument superb, făurit cu măiestrie din alamă aurită şi suflată cu argint pentru a străluci, apoi echipată cu de toate, de la un spaţiu pentru hârtie, la creion, o busolă, grafice privind latitudinea şi un mic ceas. În clipa aceea, instrumentul parcă o luase razna, căci săgeţile de pe suprafaţa lui se roteau în cerc. Puteam auzi zumzetul neîncetat al mecanismelor.

Sarah se uită cu atenţie la trusă.

— E categoric vrăjită.

— O să se oprească singură.

Gallowglass întinse un deget gros, gata să împungă săgeţile ceasornicului ca să le încetinească.

— Nu-l atinge! Se răsti Sarah. Niciodată nu poţi anticipa cum o să reacţioneze un obiect vrăjit la o interferenţă nedorită.

— Ai aşezat vreodată instrumentul ăsta lângă imaginea nunţii chimice, mătuşă? Întrebă Gallowglass. Dacă ai dreptate, iar jucăria meşterului Habermel o ia razna atunci când cineva caută *Cartea vieţii,* atunci poate că vederea paginii o s-o liniştească.

— Bună idee! Pictura cu nunta chimică e în Camera Chinezească, alături de cea cu dragonii. M-am săltat cu greu în picioare. Le-am lăsat pe masa de joc.

Până să mă îndrept eu, Ysabeau plecase deja. Se întoarse repede, ţinând în mâini cele două pagini de parcă ar fi fost din sticlă şi s-ar fi putut sfărâma în orice clipă. Imediat ce le-am aşezat pe masă, săgeata de pe cadranul trusei astronomice începu să se legene încet de la stânga la dreapta în loc să se învârtă în jurul axului central. Când am ridicat paginile, săgeata şi-a reluat mişcarea circulară, dar mai încet ca înainte.

— Nu cred că trusa reacţionează atunci când cineva caută *Cartea vieţii,* spuse Fernando. Instrumentul însuşi pare a căuta manuscrisul. Acum, că a simţit câteva pagini prin apropiere, şi-a restrâns aria asupra căreia se concentrează.

— Ce ciudat!

Am aşezat din nou paginile pe masă, apoi m-am uitat fascinată cum săgeata încetineşte şi îşi reia legănatul ca de pendul.

— O poţi folosi ca să găseşti ultima pagină lipsă? Întrebă Ysabeau, privind la fel de fascinată trusa astronomică.

— Numai dacă umblu cu ea prin toată Anglia, prin Wales şi Scoţia.

Mă întrebam cât mi-ar fi luat să stric delicatul şi nepreţuitul instrument, ţinându-l în poală în timp ce Gallowglass ori Leonard goneau cu maşina pe autostrada M40.

— Sau ai putea ţese o vrajă de localizare. Având la îndemână o hartă şi drăcia aia, ai putea afla unde se află pagina dispărută folosind metoda triangulaţiei, zise Sarah îngândurată, în timp ce îşi lovea uşor buzele cu un deget.

— La ce fel de vrajă de localizare te gândeşti?

Asta depăşea cu mult etapa clopoţelului, cărţii şi lumânării sau scrierea unei vrăji pe o păstaie de limba-cucului.

— Ar trebui să testăm câteva şi să vedem. Să le încercăm şi să vedem care e mai bună, cugetă mătuşa mea. Pe urmă ar fi nevoie ca tu s-o pui în aplicare în condiţiile potrivite, cu suficientă susţinere magică, pentru ca vraja să nu se deformeze.

— Unde o să găseşti susţinere magică în Mayfair? Întrebă Fernando.

— Linda Crosby! Am spus în acelaşi timp şi eu, şi mătuşa mea.

Eu şi Sarah ne-am petrecut mai bine de o săptămână testând şi retestând vrăji în subsolul casei din Mayfair, dar şi în micuţa bucătărie a apartamentului Lindei din Blackfriars. După ce fusesem cât pe ce s-o înec pe Tabitha şi după ce îi făcusem pe pompieri să vină de două ori în Curtea Teatrului, reuşisem în sfârşit să leg laolaltă câteva noduri şi o mână de obiecte semnificative din punct de vedere magic, într-o vrajă care ar fi putut (doar ar fi putut) să funcţioneze.

Sabatul din Londra se reunea într-o porţiune din cripta medievală din Greyfriars, care supravieţuise unei serii de dezastre petrecute de-a lungul vastei sale istorii, de la desfiinţarea mănăstirilor până la războaiele-fulger. Deasupra criptei se înălţa casa lui Andrew Hubbard: fosta clopotniţă a bisericii. Avea douăsprezece etaje şi doar câte o singură încăpere uriaşă pentru fiecare. Lângă turn, părintele plantase o frumoasă grădină în singurul colţ din curtea bisericii care rezistase renovărilor urbane.

— Ce casă ciudată! Murmură Ysabeau.

— Andrew e un vampir foarte ciudat, i-am răspuns eu, cutremurându-mă.

— Părintelui H îi plac spaţiile înalte, asta-i tot. Zice că îl fac să se simtă mai aproape de Dumnezeu.

Leonard ciocăni din nou la uşă.

— Tocmai am simţit o fantomă trecând pe lângă mine, spuse Sarah şi îşi strânse mai bine haina în jurul trupului.

Senzaţia de frig era inconfundabilă.

— Eu nu simt nimic, zise Leonard, cu vesela nepăsare a vampirilor faţă de ceva atât de trupesc precum frigul. Ciocăniturile lui se transformară în bubuituri. Bună dimineaţa, soare!

— Răbdare, Leonard! Nu toţi suntem vampiri de douăzeci şi doi de ani! Zise Linda Crosby pe un ton arţăgos, după ce se opinti să deschidă uşa. Există extraordinar de multe trepte de urcat.

Din fericire, trebuia să coborâm doar un etaj faţă de nivelul uşii de la intrare ca să ajungem în camera pe care Hubbard o păstrase pentru folosul sabatului oficial din City.

— Bine aţi venit la întrunirea noastră! Spuse Linda în timp ce ne conducea pe scări în jos.

La jumătatea drumului, m-am oprit brusc, simţind că mi se taie răsuflarea.

— Aia eşti. Tu?

Sarah se holbă la ziduri, cuprinsă de uimire. Toţi pereţii erau acoperiţi cu imagini care mă reprezentau pe mine: ţesându-mi prima vrajă, scoţând la iveală un scoruş de munte, uitându-mă cum Corra zboară peste Tamisa, stând lângă vrăjitoarele care mă luaseră sub aripa lor pe vremea când învăţam primele lucruri despre magia mea. Printre desene apăreau şi Goody Alsop, bătrâna sabatului, cu trăsăturile ei fine şi umerii cocârjaţi, moaşa Susanna Norman şi celelalte trei vrăjitoare rămase, Catherine Streeter, Elizabeth Jackson şi Marjorie Cooper.

Cât despre artist, identitatea lui era evidentă şi fără existenţa unei semnături. Jack acoperise zidurile cu tencuială udă, apoi adăugase liniile şi culorile astfel încât ele să devină pentru totdeauna parte a clădirii. Pătate de fum, mucegăite de umezeală şi crăpate de vreme, picturile îşi păstraseră cumva frumuseţea.

— Suntem norocoase că avem o asemenea încăpere în care să lucrăm, spuse radioasă Linda. Călătoria ta reprezintă de multă vreme o sursă de inspiraţie pentru vrăjitoarele din Londra. Intră şi fă cunoştinţă cu surorile tale!

Cele trei vrăjitoare care ne aşteptau la baza scării mă cercetară cu interes, şi privirile lor îmi ciupiră şi-mi gâdilară pielea. Poate că nu aveau puterea adunării Garlickhythe din 1591, dar nu erau lipsite de talent.

— Iat-o pe Diana Bishop, reîntoarsă la noi! Zise Linda. Le-a adus împreună cu ea pe mătuşa ei, Sarah Bishop, şi pe soacra ei, care sunt convinsă că nu mai are nevoie de nici o prezentare.

— De absolut nici una, spuse cea mai bătrână dintre cele patru vrăjitoare. Toate am auzit poveşti de avertisment despre Melisande de Clermont.

Linda mă avertizase că sabatul avea ceva îndoieli legate de cele ce urmau să se petreacă în seara aceea. Ea însăşi le alesese cu grijă pe cele patru vrăjitoare care urmau să ne ajute: vrăjitoarea focului Sybil Bonewits, vrăjitoarea apei Tamsin Soothtell şi vrăjitoarea vântului Cassandra Kyteler. Puterile Lindei se bazau foarte mult şi pe pământ. La fel şi ale lui Sarah.

— Vremurile se mai schimbă, spuse cu glas aspru Ysabeau. Dacă vreţi să plec.

— Prostii! Linda îi aruncă o privire ameninţătoare suratei sale vrăjitoare. Diana a cerut să fii aici când îşi va ţese vraja. O să ne descurcăm noi cumva. Nu-i aşa, Cassandra?

Bătrâna vrăjitoare dădu scurt din cap.

— Doamnelor, vă rog, faceţi loc pentru hărţi! Spuse Leonard, cu braţele încărcate de suluri. Le trânti pe o masă şubredă, pătată cu ceară, apoi se retrase iute pe scări în sus. Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva!

Uşa criptei se trânti în urma lui. Linda dădu îndrumări cum să fie aşezate hărţile, căci, după multe oscilaţii, descoperiserăm că într-adevăr cele mai bune rezultate le obţineam folosind o hartă uriaşă a Insulelor Britanice, înconjurată de hărţile individuale ale fiecărui ţinut. Numai harta Marii Britanii ocupa o porţiune de podea care avea în jur de un metru optzeci pe un metru douăzeci.

— Parcă ar fi un proiect prost pentru ora de geografie de la şcoala primară, bombăni Sarah în timp ce îndrepta o hartă a ţinutului Dorset.

— Poate că nu arată frumos, dar funcţionează, i-am răspuns eu, scoţând din geantă trusa astronomică a meşterului Habermel.

Fernando îi făcuse o husă protectoare dintr-o şosetă curată de-a lui Gallowglass. În mod miraculos, instrumentul era nevătămat. Mi-am scos şi telefonul, cu care am făcut câteva poze

ale frescelor de pe ziduri. Mă făceau să mă simt mai aproape de Jack. Şi de Matthew.

— Unde să pun paginile din *Cartea vieţii?*

Ysabeau primise în grijă preţioasele foi de pergament.

— Imaginea nunţii chimice dă-i-o lui Sarah! Tu ţine-o pe cea în care apar cei doi dragoni, i-am răspuns.

— Eu?

Ysabeau făcu ochii mari. Fusese o decizie controversată, dar până la urmă avusesem câştig de cauză în faţa lui Sarah şi a Lindei.

— Sper că nu te deranjează. Pagina cu nunta chimică am primit-o din partea părinţilor mei. Cea cu dragonii i-a aparţinut lui Andrew Hubbard. M-am gândit că am putea echilibra vraja lăsându-le în mâinile unei vrăjitoare şi ale unui vampir.

Instinctul îmi spunea că aceasta era hotărârea corectă.

— De-desigur.

Ysabeau se poticni când rosti cuvântul.

— Totul o să fie bine. Iţi promit. Am strâns-o de braţ. Sarah o să-ţi stea în faţă, iar Linda şi Tamsin, de-o parte şi de alta.

— Pe tine ar trebui să te preocupe vraja. Ysabeau poate să se îngrijească şi singură.

Sarah îmi întinse o sticluţă cu cerneală roşie şi un toc de scris în care era prinsă o pană albă, cu pete izbitoare maro şi gri.

— A sosit timpul, doamnelor! Zise Linda, bătând repede din palme.

Impărţi lumânări maronii tuturor celorlalte membre ale sabatului din Londra. Maroul era o culoare potrivită pentru găsirea obiectelor pierdute. Avea şi avantajul suplimentar de a lega vraja de pământ, lucru care ne era foarte util, dată fiind lipsa mea de experienţă. Fiecare vrăjitoare îşi ocupă locul în afara cercului format din hărţile ţinuturilor, apoi îşi aprinse lumânarea cu o vrajă şoptită. Flăcările erau nefiresc de mari şi strălucitoare — adevărate lumânări vrăjitoreşti.

Linda o însoţi pe Ysabeau până la locul ei aflat chiar sub coasta de est a Angliei. Sarah i se aşează în faţă, aşa cum îi promisesem, deasupra coastei de nord a Scoţiei. Linda ocoli de trei ori, în sens invers acelor de ceasornic, vrăjitoarele, hărţile şi vampirul, presărând sare pentru a forma un cerc protector.

După ce fiecare îşi ocupă locul cuvenit, am scos dopul sticluţei cu cerneală. Mireasma distinctă a răşinii din sânge de dragon umplu aerul. Cerneala mai conţinea şi alte ingrediente, inclusiv mai mult de câteva picături din sângele meu. Ysabeau îşi umflă nările în clipa în care îi simţi izul ca de cupru. Eu am înmuiat condeiul în cerneală şi am aşezat peniţa lucrată din argint pe o fâşie îngustă de pergament. Imi trebuiseră două zile ca să găsesc pe cineva dispus să-mi făurească un toc de scris folosind o pană de bufniţă — mult mai lungă decât cele folosite în Londra elisabetană.

Literă cu literă, înaintând de la marginea pergamentului spre centru, am scris numele persoanei pe care o căutam.

T, N, J, O, W, T, E, S T J WESTON

Am împăturit cu grijă foaia de pergament, ca să ascund numele. Acum era rândul meu să ocolesc cercul sacru şi să mai fac un nod. După ce mi-am băgat în buzunarul puloverului

instrumentul meşterului Habermel şi pătratul din pergament, am început o plimbare circulară, pornit din locul aflat între vrăjitoarea focului şi cea a apei. Am trecut pe lângă Tamsin şi Ysabeau, Linda şi Cassandra, Sarah şi Sybil.

Când m-am întors de unde plecasem, o linie lucitoare se întindea pe deasupra sării, luminând chipurile uimite ale vrăjitoarelor. Mi-am întors mâna stângă cu palma în sus. Pentru o clipă, s-a văzut un licăr de culoare pe degetul meu arătător, însă a dispărut înainte să-mi pot da seama ce era. Chiar şi fără el, mâna îmi sclipea în fire de putere aurii, argintii, negre şi albe, care îmi pulsau pe sub piele. Dungile se răsuceau şi se împleteau în cel de-al zecelea nod în formă de uroboros, care îmi înconjura venele proeminente de la încheietură.

Am păşit printr-o despărţitură îngustă rămasă în linia lucitoare, apoi am închis cercul. Puterea mugea prin el, plângând şi ţipând să fie eliberată. Şi Corra voia să iasă afară. Era neliniştită, se foia şi se întindea în trupul meu.

— Răbdare, Corra! Am spus eu, păşind cu grijă peste sare şi pe harta Angliei.

Fiecare pas mă ducea mai aproape de locul ce reprezenta Londra. În cele din urmă, picioarele mi se opriră deasupra City-ului. Corra îşi deschise aripile cu un pocnet de piele şi oase, scoţând un ţipăt de frustrare.

— Zboară, Corra! I-am poruncit.

În sfârşit liberă, balauroaica se repezi împrejurul încăperii, scoţând scântei din aripi şi limbi de foc din gură. Pe măsură ce urca şi găsea curenţi de aer care s-o poarte acolo unde voia să meargă, bătăile aripilor ei încetineau. Îşi văzu portretul şi cârâi în semn de aprobare, întinzându-se să mângâie peretele cu coada.

Eu mi-am scos instrumentul astronomic din buzunar şi l-am ţinut în mâna dreaptă. Pergamentul împăturit îl aveam în mâna stângă. Mi-am întins larg braţele şi am aşteptat, în vreme ce firele care legau lumea şi umpleau cripta din Greyfriars îmi alunecau şerpuind pe trup, în căutarea celor care fuseseră absorbite de mâinile mele. Când se întâlniră, se întinseră şi se lăţiră, umplându-mi tot trupul de putere. Mi se înnodară în jurul încheieturilor, creară o pânză protectoare deasupra pântecului şi a inimii, apoi înaintară de -a lungul venelor şi al traseelor formate de nervi şi musculatură.

Atunci mi-am recitat vraja:

Pagini rătăcite Pierdute şi găsite
Weston, unde-i locul lui Pe faţa pământului?

După aceea am suflat deasupra bucăţii de pergament, iar numele lui Weston se aprinse, şi cerneala roşie izbucni în flăcări. Am cuprins cuvintele în palme, unde continuară să ardă cu putere. Deasupra capului meu, Corra se rotea vigilentă peste hartă, privind atentă cu ochii ei ageri.

Rotiţele trusei astronomice începură să se învârtă, iar săgeţile de pe cadranul principal se puseră în mişcare. Un muget îmi umplu urechile în clipa în care un fir din aur strălucitor ţâşni afară din instrument. Se roti până când întâlni cele două pagini din *Cartea vieţii*. Un alt fir se ridică dinspre cadranul aurit al trusei. Acesta şerpui spre o hartă aflată la picioarele Lindei.

Corra plonjă şi apucă locul respectiv între gheare, ţipând triumfătoare de parcă ar fi prins cine ştie ce pradă care nu bănuia nimic. Numele unui oraş se lumină, şi flăcări strălucitoare lăsară urme de arsură pe conturul literelor.

Odată vraja încheiată, mugetul scăzu în intensitate. Puterea îmi părăsi trupul, slăbind nodurile firelor. Dar acestea nu mi se retraseră în mâini. Rămaseră unde erau, străbătându-mi tot trupul, de parcă ar fi format un nou sistem al organismului.

Când am simţit că puterea se retrăsese, m-am clătinat uşor. Ysabeau dădu să înainteze.

— Nu! Strigă Sarah. Nu rupe cercul, Ysabeau!

Era clar că soacrei mele i se părea o nebunie. Fără Matthew, era pregătită să fie peste măsură de protectoare în locul lui. Dar Sarah avea dreptate: nimeni nu putea să rupă cercul în afară de mine. Târându-mi picioarele, m-am întors în locul în care începusem să-mi ţes vraja. Sybil şi Tamsin îmi zâmbiră încurajator în timp ce îmi fluturam degetele de la mâna stângă, desfăcând cercul. Nu-mi mai rămânea decât să înaintez cu greu împrejurul lui, în sens invers acelor de ceasornic, pentru a înlătura magia.

Linda fu mult mai rapidă şi îşi străbătu cu paşi iuţi propriul drum în sens invers. În clipa în care termină, Ysabeau şi Sarah se repeziră amândouă lângă mine. Vrăjitoarele din Londra dădură fuga la harta ce dezvăluia locul în care se afla Weston.

— *Dieu*[73], n-am mai văzut magie ca asta de sute de ani! Matthew nu m-a minţit când mi-a zis că eşti o vrăjitoare formidabilă, spuse Ysabeau cu admiraţie.

— O vrajă foarte frumos făcută, scumpo! Mătuşa mea era mândră de mine. Nici urmă de îndoială ori de ezitare.

— A mers?

Speram din suflet că da. O altă vrajă de o asemenea amploare ar fi necesitat mai întâi săptămâni întregi de odihnă. Am venit lângă vrăjitoarele care examinau harta.

— Oxfordshire?

— Da, zise Linda cu îndoială. Dar mă tem că s-ar putea să nu fi pus o întrebare suficient de exactă.

Acolo, pe hartă, era înnegrit conturul unui sat aparent foarte englezesc, pe nume Chipping Weston.

— Iniţialele se găseau pe hârtie, dar am uitat să le includ în cuvintele vrăjii, am spus eu cu o strângere de inimă.

— E mult prea devreme ca să ne dăm bătute. Ysabeau îşi scosese deja telefonul şi forma un număr. Phoebe? Locuieşte vreun T.J. Weston în Chipping Weston?

Până acum nu ne dăduse prin cap nici uneia că ar fi posibil ca T.J. Weston să locuiască într-o localitate numită Weston. Am aşteptat răspunsul lui Phoebe.

Chipul lui Ysabeau se relaxă, cuprins de o bruscă uşurare.

— Mulţumesc. Ne întoarcem acasă curând. Spune-i lui Marthe că Diana o să aibă nevoie de o compresă pentru cap şi de cârpe reci pentru picioare!

Toate mă dureau, iar gambele mi se umflau de la un minut la altul. M-am uitat cu recunoştinţă la Ysabeau.

— Phoebe îmi spune că există un T.J. Weston în Chipping Weston, anunţă ea. Locuieşte în Conacul Boieresc.

— A, bravo! Bravo, Diana!

Linda mă privea, radiind. Celelalte vrăjitoare londoneze mă aplaudară de parcă tocmai încheiasem un foarte dificil solo de pian fără să ratez nici o notă.

— Seara asta n-o s-o uităm prea curând, zise Tamsin cu vocea tremurând de emoţie, căci în

seara asta o ţesătoare s-a întors la Londra, aducând laolaltă trecutul şi viitorul, astfel încât vechile lumi să poată muri, iar cele noi să poată prinde viaţă.

— Asta-i profeţia Mamei Shipton, am spus eu, recunoscând cuvintele.

— Ursula Shipton s-a născut Ursula Soothtell. Mătuşa ei, Alice Soothtell, a fost străbunica mea, zise Tamsin. A fost ţesătoare, ca şi tine.

— *Tu* eşti rudă cu Ursula Shipton! Exclamă Sarah.

— Sunt, răspunse Tamsin. Femeile din familia mea au păstrat vii cunoştinţele ţesătoarelor, chiar dacă în neamul nostru nu s-a mai născut decât o singură ţesătoare în ultimii peste cinci sute de ani. Dar Ursula a prevestit că puterea nu va fi pe veci pierdută.

Ea a prezis anii de întuneric, când vrăjitoarele vor uita de ţesătoare şi de tot ce reprezintă ele: speranţă, renaştere, schimbare. Ursula a văzut şi seara asta.

— Cum aşa?

M-am gândit la cele câteva rânduri din profeţia Mamei Shipton pe care le cunoşteam. Nici unul dintre ele nu părea relevant pentru evenimentele de astă-seară.

— „Iar cei ce trăiesc trăiesc cu teama lui / Mulţi ani, cu frică de coada dragonului. / Dar timpul şterge ce ţi-ai aminti / Ciudat îţi pare. Dar aşa va fi“, recită Tamsin.

Dădu din cap, iar celelalte vrăjitoare i se alăturară, rostind în cor:

Şi până ce rasa din nou se va clădi
Un şarpe de argint se va ivi
Şi va scuipa oameni de neam necunoscut
Amestecându-i cu cei ce pe pământ au crescut
Răciţi de fierbinţeala lui, şi aceşti oameni o să reuşească
Să lumineze minţile celor ce o să se nască.

— Dragonul şi şarpele? Am spus eu, înfiorându-mă.

— Ei prevestesc ajunul unei noi epoci de aur pentru fiinţele supranaturale, spuse Linda. A trecut prea multă vreme până ca ea să înceapă, dar toate suntem bucuroase că am trăit s-o vedem.

Era prea multă răspundere. Mai întâi gemenii, apoi vlăstarul lui Matthew, iar acum viitorul speciilor? Am acoperit cu mâna umflătura în care creşteau copiii noştri. Mă simţeam trasă în prea multe direcţii, vrăjitoarea din mine se lupta cu omul de ştiinţă, soţia, iar acum mama.

M-am uitat înspre ziduri. În 1591 fiecare bucăţică din mine se afla la locul ei. În 1591 eram eu însămi.

— Nu-ţi face griji! Îmi spuse cu blândeţe Sybil. O să redevii întreagă. Vampirul tău o să te ajute.

— Toţi o să te ajutăm, zise Cassandra.

CAPITOLUL 27

— Opreşte aici! Ordonă Gallowglass.

Leonard călcă frâna Mercedesului, iar aceasta acţionă imediat şi silenţios în faţa porţii conacului Old Lodge. De vreme ce nimeni nu era dispus să aştepte în Londra veşti demne de pagina a treia din ziar (cu excepţia lui Hamish, care era ocupat cu salvarea monedei euro de la prăbuşire), venisem însoţită de întregul meu anturaj, iar Fernando ne urmase într-un Range Rover din inepuizabila rezervă a lui Matthew.

— Nu. Nu aici. Mergi până la casă! I-am spus lui Leonard.

Locuinţa portarului mi-ar fi amintit prea mult de Matthew. In timp ce străbăteam aleea, conturul familiar al conacului Old Lodge ieşea la iveală din ceaţa ţinutului Oxfordshire. Mi se părea ciudat să-l revăd fără câmpurile din împrejurimi, pline de oi şi căpiţe de fân, doar cu un coş trimiţând fuioare de fum spre cer. Mi-am lipit fruntea de geamul rece al maşinii şi am lăsat ca scheletul din lemn alb cu negru şi ochiurile de geam în formă de romburi să-mi amintească de alte vremuri, mai fericite.

M-am lăsat pe spătarul scaunului moale din piele şi am întins mâna spre telefonul mobil. Nu primisem nici un mesaj nou de la Matthew. M -am consolat uitându-mă încă o dată la cele două poze pe care mi le trimisese deja: Jack împreună cu Marcus şi Jack singur, cu un caiet de desen pe genunchi, complet absorbit de ceea ce făcea. Ultima fotografie sosise după ce eu însămi îi trimisesem lui Matthew imaginile cu frescele din Greyfriars. Graţie magiei aparatului de fotografiat, o surprinsesem şi pe fantoma reginei Isabela, pe chipul căreia se citea un dispreţ arogant.

Sarah îşi aruncă privirea asupra mea. Ea şi Gallowglass insistaseră să ne odihnim câteva ore înainte de a călători mai departe, spre Chipping Weston. Eu protestasem. Intotdeauna mă simţeam goală pe dinăuntru după ce ţeseam câte o vrajă, aşa încât îi asigurasem că paloarea mea şi lipsa poftei de mâncare erau cauzate de magie. Insă mătuşa şi nepotul meu nu mă luaseră în seamă.

— Aici, *madame?*

Leonard încetini în faţa tufişurilor tunse de tisă ce se întindeau între şanţ şi aleea acoperită cu pietriş. În 1590, intram pur şi simplu călare în curtea centrală a casei, dar acum nici un automobil nu reuşea să treacă de zidul îngust din piatră.

Am ocolit spre curtea mai mică din spatele casei, cea care, în zilele când locuisem eu aici, era folosită pentru livrări şi comercianţi. Acolo era parcat un mic Fiat, lângă o camionetă uzată, evident folosită pentru muncile de întreţinere a proprietăţii. Amira Chavan, prietena şi chiriaşa lui Matthew, ne aştepta.

— îmi pare bine să te revăd, Diana, spuse ea, atingându-mă cu familiara ei privire pişcătoare. Unde-i Matthew?

— Plecat cu treburi, am răspuns eu scurt, coborând din maşină.

Amira trase brusc aer în piept şi se repezi spre mine.

— Eşti gravidă! Zise ea pe tonul pe care l-ar folosi cineva ca să anunţe descoperirea vieţii pe Marte.

— în şapte luni, am spus eu, arcuindu-mi spatele. Mi-ar prinde bine una dintre orele tale de yoga.

Amira ţinea nişte cursuri extraordinare aici, la Old Lodge, care deserveau o clientelă mixtă formată din demoni, vrăjitoare şi vampiri.

— Fără încolăceli covrig! Spuse Gallowglass şi mă apucă uşor de cot. Intră, mătuşă, şi odihneşte-te oleacă! Poţi să-ţi aşezi picioarele pe masă câtă vreme Fernando o să ne pregătească tuturor ceva de mâncare.

— Eu nu pun mâna pe nici o tigaie atât timp cât Amira e aici! Fernando o sărută pe vrăjitoare pe obraz. S-a întâmplat ceva care ar trebui să mă îngrijoreze, *shona?*

— N-am văzut, nici n-am simţit nimic. Amira îi zâmbi cu drag. A trecut multă vreme de când

nu ne-am mai văzut.

— Fă-i Dianei nişte *akuri*[74] pe pâine prăjită, şi te iert, zise Fernando, întorcându-i zâmbetul. Mireasma lor e de ajuns ca să mă poarte în rai.

După un rând de prezentări, m-am trezit în cămăruţa în care serveam masa în familie în 1590. Pe perete nu se mai zărea nici o hartă, dar focul ardea vesel în sobă, risipind o parte din umezeala interiorului.

Amira ne aşează în faţă farfurii cu ouă jumări şi pâine prăjită, lângă nişte castronaşe cu orez şi linte. Totul era aromat cu ardei iuţi, seminţe de muştar, lămâi verzi şi coriandru. Fernando se învârti pe deasupra vaselor, adulmecându-le aburul parfumat.

— *Kanda poha*[75] ta îmi aminteşte de prăvălioara pe care am vizitat-o când am mers spre Gharapuri ca să vedem peşterile, cea în care ceaiul se pregătea cu lapte de cocos.

Vampirul inspiră adânc.

— Aşa şi trebuie, spuse Amira, înfigându-şi lingura în linte. Acolo se folosea reţeta bunicii mele. Iar eu zdrobesc orezul folosind metoda tradiţională, într-un mojar cu pistil din fier, ca să fie bun pentru sarcina Dianei.

Deşi insistasem că nu mi-e foame, era ceva de-a dreptul alchimic în efectul pe care chimionul şi lămâia verde îl aveau asupra apetitului meu. Curând, farfuria era goală.

— Aşa mai merge, zise cu satisfacţie Gallowglass. Acum ce-ar fi să te întinzi pe bancă şi să închizi ochii? Dacă nu te simţi confortabil acolo, poţi oricând să te odihneşti în patul din vechiul birou al lui Pierre — sau în patul tău, dacă stau bine să mă gândesc.

Banca era din lemn de stejar, împodobită cu sculpturi bogate şi concepută ca să descurajeze trândăvia. Se aflase în salonul de primire câtă vreme locuisem eu în casă, dar acum alunecase pur şi simplu câteva încăperi mai încolo, pentru a oferi un loc de şedere sub geam. Teancul de ziare aşezat la un capăt al ei îmi sugera că aici stătea Amira dimineaţa, ca să se pună la curent cu noutăţile.

Începeam să înţeleg cum îşi trata Matthew casele. Locuia în ele, le părăsea, apoi revenea la ele decenii sau secole mai târziu, fără a se atinge de conţinutul lor altfel decât ca să reorganizeze puţin mobila. Asta însemna că deţinea mai degrabă o serie de muzee decât de locuinţe obişnuite. M-am gândit la amintirile care mă aşteptau în restul clădirii: salonul cel mare în care îi cunoscusem pe George Chapman şi pe văduva Beaton, salonul de primire în care Walter Raleigh discutase despre situaţia grea în care ne aflam sub privirile atente ale lui Henric al VIII-lea şi ale Elisabetei I, dormitorul în care eu şi Matthew păşisem pentru prima oară în secolul al XVI-lea.

— Banca e bună, am spus în grabă.

Dacă Gallowglass urma să-mi cedeze haina lui din piele, iar Fernando, paltonul său lung de lână, trandafirii sculptaţi pe spătar nu aveau să mă mai împungă aşa de tare în coaste. Pentru a-mi transforma dorinţa în realitate, mormanul de haine se organiză sub forma unei saltele improvizate. Înconjurată de miresme de portocală amară, apă de mare, liliac, tutun şi narcise albe, am simţit că pleoapele îmi devin tot mai grele şi, curând, am adormit.

— Nimeni nu l-a zărit măcar, spuse Amira, trezindu-mă din somn cu vocea ei joasă.

— Totuşi, n-ar trebui să ţii cursuri atâta vreme cât Benjamin reprezintă un pericol la adresa siguranţei tale. Fernando părea neobişnuit de ferm. Dacă ar intra pe uşa din faţă?

— Benjamin ar da nas în nas cu două duzini de demoni furioşi, de vampiri şi vrăjitoare, asta-i tot, răspunse Amira. Matthew mi-a spus să mă opresc, Fernando, dar munca pe care o fac pare acum mai importantă ca oricând.

— Este.

Mi-am coborât picioarele de pe bancă şi m-am ridicat, frecându-mă la ochi. Conform ceasului, trecuseră patruzeci şi cinci de minute. Era imposibil să măsor trecerea timpului judecând după schimbarea luminii, de vreme ce eram încă învăluiţi în ceaţă.

Sarah o strigă pe Marthe, care veni cu ceai. Era de mentă şi trandafiri, fără cofeina care m-ar fi trezit, dar binecuvântat de fierbinte. Uitasem cât de friguroase pot fi casele din secolul al XVI-lea.

Gallowglass îmi făcu loc mai aproape de foc. Mă întristam când mă gândeam la toată grija pe care mi-o acorda. El era demn de atâta iubire, şi nu voiam să-l ştiu singur. Ceva din expresia mea probabil că îmi trădă gândurile.

— Nu-ţi fie milă, mătuşică! Vânturile nu bat întotdeauna aşa cum vor vapoarele, murmură el.

— Vânturile fac ce le spun eu.

— Iar eu îmi plănuiesc singur cursul vieţii. Dar, dacă nu încetezi să te mai frământi din cauza mea, o să-i spun lui Matthew ce pui la cale, iar atunci o să ai de-a face cu doi vampiri scoşi din sărite în loc de unul singur.

Era momentul să schimb cu prudenţă subiectul.

— Matthew îşi întemeiază propria familie, Amira, am spus, întorcându-mă către gazda noastră. Va avea în ea tot felul de fiinţe. Cine ştie, s-ar putea să primim chiar şi oameni. Dacă reuşeşte, o să avem cu toţii nevoie de atâtea cursuri de yoga câte putem duce.

M-am oprit în clipa în care mâna dreaptă începu să mă furnice şi să strălucească în culori. Am studiat-o preţ de câteva clipe în tăcere, apoi am ajuns la o concluzie. Aş fi vrut ca dosarul din piele ţeapănă pe care Phoebe îl adusese pentru a proteja paginile din *Cartea vieţii* să se afle lângă mine, nu în capătul celălalt al camerei. In ciuda puiului de somn pe care îl trăsesem, încă mă simţeam epuizată.

Dosarul îşi făcu apariţia pe o masă din apropiere.

— Abracadabra, murmură Fernando.

— Din moment ce locuieşti în casa lui Matthew, mi se pare corect să-ţi explic de ce am picat cu toţii pe capul tău, i-am spus Amirei. Probabil ai auzit poveşti despre întâiul grimoar al vrăjitoarelor?

Amira dădu din cap în semn de încuviinţare. I-am întins cele două pagini pe care le adunasem deja.

— Acestea provin din aceeaşi carte pe care vampirii o numesc *Cartea vieţii.* Noi credem că o altă pagină se află în posesia cuiva pe nume T.J. Weston, care locuieşte în Chipping Weston. Acum că suntem cu toţii hrăniţi şi adăpaţi, eu şi Phoebe o să vedem dacă persoana respectivă poate fi convinsă s-o vândă.

Phoebe şi Ysabeau îşi făcură apariţia ca la un semn. Logodnica lui Marcus era albă ca varul. Ysabeau părea uşor plictisită.

— Ce s-a întâmplat, Phoebe? Am întrebat eu.

— Există aici un Holbein. În baie! Fata îşi cuprinse obrajii în palme. Un mic tablou în ulei care o reprezintă pe fiica lui Thomas More[76], Margaret. N -ar trebui să atârne deasupra unei

toalete!

Începeam să înţeleg de ce lui Matthew i se păreau obositoare obiecţiile mele permanente legate de felul în care familia lui trata cărţile de bibliotecă.

— Nu mai fi aşa de pudică! Zise Ysabeau, puţin iritată. Margaret nu era genul de femeie pe care s-o deranjeze puţină piele dezgolită.

— Tu crezi.? Asta-i bună!... Izbucni Phoebe. Nu decenţa situaţiei mă preocupă pe mine, ci faptul că Margaret More ar putea să pice oricând în budă!

— Te înţeleg, Phoebe, am spus eu, încercând să dau dovadă de empatie. Te-ar ajuta dacă ai şti că în salon sunt şi alte lucrări ale lui Holbein, mult mai mari şi mai importante?

— Şi la etaj mai sunt câteva. Întreaga sfântă familie se găseşte într-unul dintre poduri, zise Ysabeau, îndreptându-şi degetul în sus. Thomas More a fost un tânăr arogant, iar înaintarea în vârstă nu l-a făcut mai umil. Pe Matthew nu părea să-l deranjeze, dar Thomas şi Philippe au fost cât pe ce să se ia la bătaie de vreo câteva ori. Dacă fiica lui o să se înece în toaletă, aşa-i trebuie!

Amira începu să chicotească. După ce îi aruncă o privire uluită, Fernando se puse şi el pe râs. Curând râdeam cu toţii, chiar şi Phoebe.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? Acum ce s-a mai întâmplat? Întrebă Marthe, privindu-ne bănuitoare din uşă.

— Phoebe se obişnuieşte cu ciudăţeniile familiei de Clermont, am răspuns eu, ştergându-mi lacrimile.

— *Bonne chance*[77] *!* Zise Marthe.

Replica ei nu făcu decât să ne stârnească din nou râsul. Era o bine-venită amintire a faptului că, deşi diferiţi, formam un soi de familie, nu mai ciudată sau cu mai multe idiosincrazii decât alte mii de familii dinaintea noastră.

— Paginile astea pe care le-aţi adus. Sunt şi ele din colecţia lui Matthew? Întrebă Amira, reluând discuţia de unde o lăsaserăm.

— Nu. Una le -a fost dăruită părinţilor mei, iar cealaltă s-a aflat în posesia nepotului lui Matthew, Andrew Hubbard.

— Hmm! Foarte multă teamă.

Privirea Amirei îşi pierdu concentrarea. Era o vrăjitoare cu o mare putere de înţelegere şi empatie.

— Amira! Am spus eu, privind-o îndeaproape.

— Sânge şi teamă. Amira se cutremură, părând că nu mă auzise. E chiar în pergament, nu doar în cuvintele scrise.

— S-o opresc? Am întrebat-o pe Sarah.

În cele mai multe cazuri era mai bine să laşi ca ochiul interior al unei vrăjitoare să se închidă de la sine, însă Amira alunecase prea repede în halucinaţia ei despre un alt loc şi o altă epocă. Putea să rătăcească atât de departe într-un desiş de imagini şi trăiri, încât să nu-şi mai poată găsi drumul înapoi.

— în nici un caz! Răspunse Sarah. Suntem două care s-o ajutăm în caz că se pierde.

— O tânără femeie. O mamă. A fost omorâtă în faţa copiilor ei, murmură Amira.

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Tatăl lor era deja mort. Când i-au adus trupul, vrăjitoarele i l-au aruncat la picioare şi au

silit-o să se uite la ce-i făcuseră. Ea a blestemat pentru prima oară cartea aceea. Atâta cunoaştere, pe veci pierdută! Ochii Amirei se închiseră. Când se deschiseră din nou, luceau de lacrimile strânse în ei. Pergamentul ăsta a fost făcut din pielea întinsă peste coastele ei.

Ştiam despre *Cartea vieţii* că are în ea rămăşiţele unor fiinţe, dar nu-mi imaginasem niciodată că voi afla mai multe despre ele decât ceea ce putea dezvălui ADN-ul lor. Am ţâşnit spre uşă, cuprinsă de greaţă. Corra bătea agitată din aripi, răsucindu-se încoace şi încolo în încercarea de a-şi găsi echilibrul, însă avea puţin spaţiu de manevră din pricina gemenilor care îşi făceau tot mai mult simţită prezenţa.

— Şşt! Tu nu vei avea aceeaşi soartă. Iţi promit, zise Ysabeau, cuprinzându-mă în braţe.

Era rece şi tare, vădit puternică, în ciuda siluetei graţioase.

— Oare procedez corect încercând să repar cartea asta ruptă? Am întrebat când stomacul mi s-a mai liniştit. Şi fără Matthew?

— Corect sau nu, trebuie s-o faci. Ysabeau îmi împinse spre spate părul care îmi căzuse pe frunte, umbrindu-mi faţa. Sună-l, Diana! El n-ar vrea să suferi aşa.

— Nu! Am spus eu, scuturând din cap. Matthew îşi are treaba lui de făcut, iar eu o am pe a mea.

— Atunci hai s-o terminăm! Zise Ysabeau.

Chipping Weston era genul de sătuc englezesc pitoresc în care scriitorilor le place să-şi aşeze misterele poliţiste. Arăta ca o carte poştală ori ca un platou de filmare, dar era căminul câtorva sute de oameni ce locuiau în case cu acoperişuri din paie, risipite pe o mână de poteci înguste. Păşunea satului încă păstra butucii din lemn în care, pe vremuri, erau vârâte mâinile şi picioarele cetăţenilor găsiţi vinovaţi de vreo nelegiuire. Existau două cârciumi, aşa încât, dacă te certai cu jumătate din vecini, să ai totuşi un loc în care să mergi pentru a-ţi bea halba de fiecare seară.

Conacul Boieresc nu fu greu de găsit.

— Porţile sunt deschise, remarcă Gallowglass, trosnindu-şi încheieturile degetelor.

— Ce planuri ai, Gallowglass? Să dai fuga la uşa din faţă şi s-o dobori cu mâinile goale? Am spus eu şi am coborât din maşina lui Leonard. Haide, Phoebe! Să folosim soneria!

Scoţianul ne urmă în timp ce ne îndreptam către porţile deschise şi ocoleam rondul de flori care bănuiam eu că fusese cândva o fântână, umplută apoi cu pământ. In mijlocul lui se înălţau doi copaci îngrădiţi, tăiaţi în aşa fel încât să semene cu nişte şoricari.

— Extraordinar! Murmură Phoebe, cu ochii la sculpturile făcute din frunziş.

Uşa conacului era aşezată în mijlocul unui şir de ferestre scunde. Nu exista nici o sonerie, doar un inel din fier, şi el în formă de şoricar, fixat fără pricepere pe rezistentele scânduri elisabetane. Până să apuce Phoebe să-mi ţină o lecţie despre conservarea vechilor case, am ridicat câinele şi am ciocănit cu putere.

Tăcere.

Am bătut din nou, cu mai multă forţă.

— Stăm în văzul oricui ar trece pe drum, mârâi Gallowglass. Asta e cea mai jalnică imitaţie de zid pe care am văzut-o vreodată. Şi un copil ar putea să sară peste el.

— Nu oricine poate avea un şanţ cu apă pentru protecţie, am spus eu. Cred că Benjamin nici n-a auzit despre Chipping Weston, darmite să ne fi urmărit până aici.

Gallowglass nu păru convins şi continuă să se uite în jur precum o bufniţă îngrijorată.

Eram pe cale să bat din nou, când uşa se deschise. În prag se ivi un bărbat ce purta ochelari de aviator şi o paraşută aruncată pe umeri precum o mantie. În jurul picioarelor sale forfoteau mai mulţi câini, învârtindu-se neliniştiţi şi lătrând.

— Unde-ai fost până acum?

Străinul mă cuprinse într-o îmbrăţişare, în timp ce eu încercam să-mi dau seama ce sens avea strania lui întrebare. Câinii săreau în sus şi se gudurau, dornici să mă cunoască, acum, că stăpânul lor îşi arătase aprobarea. El îmi dădu drumul şi îşi ridică ochelarii pe frunte, făcându-mă să-i simt privirea înţepătoare ca pe un semn de bun venit.

— Eşti demon, am spus eu fără rost.

— Iar tu eşti vrăjitoare. Cu un ochi albastru şi altul verde, bărbatul îl studie pe Gallowglass. Şi el e vampir. Nu acelaşi care era cu tine mai demult, dar tot de ajuns de înalt ca să schimbe becurile.

— Nu mă ocup de becuri, spuse Gallowglass.

— Stai aşa! Te cunosc, am zis eu, trecând în revistă chipurile din memoria mea.

Era unul dintre demonii pe care îi văzusem în Biblioteca Bodleiană anul trecut, când mă întâlnisem pentru prima dată cu *Ashmole 782.* Îi plăcea cafeaua cu lapte şi să demonteze cititoarele de microfilme. Avea întotdeauna o pereche de căşti în urechi, chiar dacă nu erau legate de nimic.

— Timothy?

— Chiar el!

Timothy îşi întoarse ochii spre mine, apoi îşi ridică degetele mari şi arătătoarele, închipuind nişte pistoale. Am observat că purta în continuare cizme de cowboy desperecheate, dar de data aceasta una era verde, iar cealaltă albastră, pesemne ca să se asorteze cu ochii lui. Plescăi din limbă. Ţi-am spus eu, drăguţo: tu eşti aceea.

— Tu eşti T.J. Weston? Întrebă Phoebe, încercând să-şi facă vocea auzită peste lătratul câinilor care se tot foiau.

Timothy îşi îndesă degetele în urechi şi mimă: „Nu te aud“.

— Alo! Strigă Gallowglass. Gura, scandalagii mici!

Lătratul încetă pe loc. Câinii se aşezară, cu boturile deschise şi cu limbile atârnând, uitându-se cu adoraţie înspre scoţian. Timothy îşi scoase un deget dintr-o ureche.

— Frumos! Zise demonul cu un fluierat apreciativ.

Câinii reîncepură numaidecât să latre. Gallowglass ne îngrămădi pe toţi înăuntru, bombănind întunecat despre linii de ochire, poziţii defensive şi potenţiale probe de auz pentru Alună şi Boabă. Se făcu linişte abia când scoţianul se aşeză pe podeaua din faţa şemineului şi îi lăsă pe câini să se caţere pe el, lingându-l şi împungându-l cu boturile, de parcă masculul alpha al haitei lor s-ar fi întors la ei după o lungă absenţă.

— Cum îi cheamă? Se interesă Phoebe, încercând să numere cozile din grămada forfotitoare.

— Hansel şi Gretel, evident.

Timothy se uită la Phoebe ca la o persoană neajutorată.

— Şi pe ceilalţi patru? Întrebă fata.

— Oscar. Molly. Rusty. Şi Băltoace, spuse demonul, arătând pe rând fiecare câine.

— Lui îi place să se joace în ploaie?

— Nu, răspunse Timothy. *Ei* îi place să facă pipi pe podea. O chema Penelope, dar toţi cei din sat îi spun acum Băltoace.

Era imposibilă o trecere elegantă de la discuţia asta la *Cartea vieţii,* aşa că am intrat direct în subiect.

— Ai cumpărat o pagină dintr-un manuscris cu anluminuri, pe care e pictat un copac?

— Da, răspunse Timothy şi clipi.

— Ai fi dispus să mi-o vinzi mie?

N-avea nici un rost să mă sfiesc.

— Nu.

— Suntem pregătiţi să plătim cu generozitate pentru ea.

Poate că lui Phoebe nu-i plăcea nepăsarea familiei de Clermont cu privire la locurile în care îşi atârna tablourile, dar începea să înţeleagă avantajele puterii ei de cumpărare.

— Nu-i de vânzare.

Timothy ciufuli urechile unuia dintre câini, care se întoarse apoi la Gallowglass şi începu să-i roadă vârful cizmei.

— Pot s-o văd?

Poate că mă va lăsa s-o împrumut, mă gândeam eu.

— Sigur!

Timothy se descotorosi de paraşută şi ieşi agale din cameră. Ne-am grăbit să ne luăm după el. Ne conduse prin mai multe camere, care clar fuseseră concepute în alte scopuri decât cele pe care le aveau în prezent. In mijlocul unei sufragerii era instalat un set de tobe. Pe cea mare fuseseră pictate cuvintele DEREK ŞI DEZORGANIZATORII. O altă încăpere arăta precum un cimitir al aparatelor electronice, dacă lăsai la o parte canapelele îmbrăcate în creton şi tapetul dungat.

— E acolo. Pe undeva, zise Timothy, arătând spre următoarea cameră.

— Sfântă Fecioară! Zise uluit Gallowglass.

„Acolo“ era fosta bibliotecă. „Pe undeva“ acoperea o mulţime de posibile ascunzători, inclusiv lăzi de transport şi scrisori nedeschise, cutii de carton pline cu partituri din anii 1920 şi maldăre peste maldăre de ziare vechi. Mai exista şi o colecţie de cadrane de ceasuri de toate mărimile, formele şi vârstele.

Şi manuscrise. Mii de manuscrise.

— Cred că e într-un dosar albastru, zise Timothy, scărpinându -şi bărbia.

Era evident că, la un moment dat în ziua aceea, începuse să se bărbierească, dar nu-şi sfârşise treaba decât parţial, căci lăsase în urmă două petice încărunţite.

— De când cumperi cărţi vechi? L-am întrebat eu, ridicând-o pe prima care îmi căzu în mână.

Era un caiet cu notiţe ştiinţifice care îi aparţinuse unui student german din secolul al XVIII-lea şi care nu avea nici o valoare anume decât pentru vreun om de ştiinţă specializat în educaţia din Epoca Luminilor.

— De când aveam treisprezece ani. Atunci a murit bunicul meu, care mi-a lăsat moştenire casa asta. Mama a plecat când aveam cinci ani, iar tata, Derek, a murit de o supradoză accidentală când am împlinit nouă ani, aşa că de atunci încolo am fost doar eu şi Bunul. Timothy privi cu drag prin cameră. De atunci tot renovez casa. Vrei să-mi vezi cojile de vopsea din holul de la etaj?

— Poate mai târziu.

— OK, spuse el dezamăgit.

— De ce te interesează manuscrisele?

Când încerci să obţii răspunsuri de la demoni ori studenţi, cel mai bine e să pui întrebări cu adevărat deschise.

— Manuscrisele sunt precum casa, îmi amintesc de ceva ce n-ar trebui să uit, îmi răspunse Timothy, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Cu puţin noroc, unul dintre ele o să-i amintească unde a pus pagina din cartea ta, îmi şopti Gallowglass. Dacă nu, o să ne trebuiască săptămâni întregi ca să scotocim printre toate gunoaiele astea.

Nu aveam săptămâni întregi la dispoziţie. Voiam să scot *Ashmole 782* din Biblioteca Bodleiană şi să-l repar, pentru ca Matthew să se poată întoarce acasă. Fără *Cartea vieţii* eram vulnerabili în faţa Congregaţiei, a lui Benjamin şi a oricăror posibile ambiţii ale lui Knox şi Gerbert. Dacă volumul ajungea în siguranţă în mâinile noastre, toţi aveau să fie nevoiţi să negocieze în condiţiile impuse de noi, cu sau fără vlăstar. Aşa că mi-am suflecat mânecile.

— Te-ar deranja, Timothy, dacă aş folosi magia în biblioteca ta?

Mi se părea politicos să întreb.

— O să facă gălăgie? Se interesă el. Câinilor nu le place zgomotul.

— Nu, am spus, cântărind variantele pe care le aveam la dispoziţie. Cred că o să fie complet tăcută.

— A, păi atunci e OK, spuse uşurat demonul.

Pentru mai multă siguranţă, îşi puse din nou pe nas ochelarii de aviator.

— Iar vrăji, mătuşă? Zise Gallowglass şi se încruntă. Ai folosit teribil de multe în ultima vreme.

— Stai să vezi ce-o să fie mâine! Am murmurat eu.

Dacă obţineam toate cele trei pagini dispărute, aveam de gând să merg la Biblioteca Bodleiană. Acela avea să fie momentul renunţării la mănuşi.

Un vârtej de hârtii se înălţă de pe podea.

— Ai început deja? Întrebă alarmat Gallowglass.

— Nu, i-am răspuns eu.

— Atunci de unde vâlva asta?

Scoţianul se îndreptă către mormanul agitat. O coadă se ivi dintre un volum in-folio legat în piele şi o cutie cu stilouri.

— Băltoace! Exclamă Timothy.

Câinele ieşi cu spatele, trăgând de un dosar albastru.

— Bun căţeluş! Îl alintă Gallowglass. Vampirul se ghemui şi îşi întinse mâna. Adu-l încoace!

Băltoace se ridică, ţinând între dinţi pagina care lipsea din *Ashmole 782* şi părând foarte mulţumită de sine. Totuşi, nu i-o duse lui Gallowglass.

— Vrea s-o fugăreşti, îi explică Timothy.

Gallowglass se uită urât.

— N-am de gând să fugăresc căţeaua.

Până la urmă am fugărit-o cu toţii. Băltoace era cea mai rapidă şi mai isteaţă femelă de şoricar ce a trăit vreodată. Ţâşnea sub mobilă, se făcea că o ia la stânga, apoi la dreapta, după

care o rupea din nou la fugă. Gallowglass era iute, dar nu mic. Bălţoace îi scăpă printre degete iar şi iar, cu o bucurie făţişă.

În cele din urmă, nevoia căţeluşei de a scoate limba şi de a gâfâi o făcu să scape acum uşor umedul dosar albastru în faţa labelor. Gallowglass profită de ocazie ca să pună mâna pe el.

— Ce fată bună! Spuse Timothy şi ridică animalul care se zvârcolea. Vara asta o să mergi la Jocurile Olimpice ale Şoricarilor. Fără discuţie!

De una dintre ghearele lui Bălţoace stătea agăţată o bucăţică de hârtie.

— Hei! Uite chitanţa mea de la plata impozitului local!

Gallowglass îmi întinse dosarul.

— Phoebe ar trebui să facă onorurile, am spus eu. Dacă n-ar fi fost ea, n-am fi ajuns aici.

Am dat mai departe dosarul. Phoebe l-a întredeschis. Imaginea din interior era atât de intensă, încât părea pictată cu o zi înainte, iar culorile ei izbitoare şi detaliile trunchiului, ale frunzelor n-o făceau decât şi mai impresionantă. Pagina aceasta avea putere. În privinţa asta nu încăpea îndoială.

— E superbă! Phoebe ridică ochii. Asta e pagina pe care o căutai?

— Aha! Răspunse Gallowglass. Asta e.

Logodnica lui Marcus o aşeză în mâinile mele întinse. De îndată ce pergamentul le atinse, mâinile mi se luminară şi începură să arunce mici scântei colorate prin încăpere. Fire de putere îmi ţâşniră din vârfurile degetelor şi se legară de pergament cu o descărcare electrică aproape audibilă.

— Pagina aia are multă energie în ea. Şi nu toată e bună, zise Timothy, făcând câţiva paşi înapoi. Trebuie să se întoarcă în cartea pe care ai descoperit-o în Biblioteca Bodleiană.

— Ştiu că nu vrei s-o vinzi, am spus, dar aş putea s-o împrumut? Doar pentru o zi?

Puteam să merg direct la bibliotecă, să chem din nou *Ashmole 782* şi să-i înapoiez pagina în după-amiaza următoare, cu condiţia ca manuscrisul să mă lase s-o scot iar din el, odată ce aveam s-o leg la loc de cotor.

— Nu.

Timothy scutură din cap.

— Nu mă laşi s-o cumpăr. Nu mă laşi s-o împrumut, am spus eu, tot mai exasperată. Eşti cumva legat sentimental de ea?

— Sigur că sunt. Vreau să spun, e strămoşul meu, nu-i aşa?

Toate privirile din cameră se întoarseră către pictura pe care o ţineam în mâini. Până şi Bălţoace o privi cu un interes reînnoit, adulmecând aerul cu nasul ei lung, delicat.

— De unde ştii? Am şoptit.

— Eu văd diverse lucruri: microcipuri, integrame, pe voi, pe tipul din pielea căruia a fost făcut pergamentul. Ştiam cine eşti din clipa în care ai intrat în sala Duke Humfrey. Timothy părea trist. Ţi-am spus asta. Dar nu m-ai ascultat şi ai plecat cu vampirul cel mare. Tu eşti aceea.

— Aceea care?

Am simţit un nod în gât. Viziunile demonilor erau bizare, de domeniul fantasticului, şi totuşi puteau fi uluitor de precise.

— Aceea care va afla cum au început toate: sângele, moartea, frica. Şi aceea care le poate opri o dată pentru totdeauna. Timothy oftă. Nu poţi să-l cumperi pe strămoşul meu şi nu poţi să-l

împrumuţi. Dar, dacă ţi l-aş dărui, spre a-l păstra în siguranţă, ai face ca moartea lui să însemne ceva?

— N-am cum să-ţi promit asta, Timothy. Imi era imposibil să făgăduiesc ceva atât de amplu şi de imprecis. Nu ştim ce ne va dezvălui manuscrisul. Iar eu cu siguranţă nu pot garanta că se va schimba ceva.

— După ce vei afla numele strămoşului meu, poţi avea grijă ca el să nu fie uitat? Mă întrebă Timothy. Numele sunt importante, să ştii.

Mă cuprinse o senzaţie tulburătoare. Ysabeau îmi spusese acelaşi lucru la scurt timp după ce o cunoscusem. In clipa aceea, l-am văzut cu ochii minţii pe Edward Kelley. „Vei găsi şi numele tău în ea!“ strigase el când împăratul Rudolf îl silise să cedeze *Cartea vieţii.* Mi se zbârli părul de pe ceafă.

— Eu n-o să-i uit numele, am promis.

— Uneori asta e de ajuns, spuse Timothy.

CAPITOLUL 28

Trecuseră câteva ore de la miezul nopţii, iar eu îmi pierdusem orice speranţă de a mai adormi. Ceaţa se mai risipise, şi strălucirea lunii pline străpungea fuioarele fumurii ce încă se agăţau de trunchiurile copacilor şi de locurile joase din parcul unde dormeau cerbii. Unul sau doi membri ai turmei umblau încă pe afară, ciugulind iarba în căutarea ultimelor rămăşiţe de nutreţ. Urma să vină un ger cumplit, îl simţeam. Eram în acord cu ritmurile pământului şi ale cerului, aşa cum nu fusesem înainte de a trăi într-o epocă în care ziua era organizată în jurul înălţimii soarelui pe cer, nu a acelor de ceasornic, iar anotimpurile determinau totul, de la ceea ce mâncai până la doctoriile pe care le luai.

Mă aflam din nou în dormitorul nostru, cel în care eu şi Matthew ne petrecuserăm prima noapte în secolul al XVI-lea. Puţine lucruri se schimbaseră: electricitatea care ţinea lămpile aprinse, sfoara de clopoţel victoriană care atârna lângă şemineu pentru a-i chema pe servitori să se ocupe de foc sau să aducă ceai (cu toate că nu-mi puteam da seama de ce era nevoie de un clopoţel într-o casă de vampiri), dulapul care fusese obţinut prin împărţirea unei camere alăturate.

Întoarcerea noastră la Old Lodge după întâlnirea cu Timothy Weston fusese neobişnuit de încordată. Gallowglass refuzase categoric să mă ducă la Oxford după ce reuşiserăm să dăm de ultima pagină dispărută din *Cartea vieţii,* asta deşi nu se făcuse încă ora cinei, iar sala Duke Humfrey era deschisă până la ora şapte seara în timpul semestrului. Când Leonard se oferise să mă conducă el, scoţianul îl ameninţase cu moartea într-un fel tulburător de detaliat şi de sugestiv. Fernando şi Gallowglass se îndepărtaseră, pesemne pentru a sta de vorbă, iar scoţianul se întorsese cu o buză spartă, ce se vindeca iute, cu un ochi uşor vânăt şi cu o scuză mormăită către Leonard.

— Nu pleci! Îmi spusese Fernando când mă văzuse că mă îndrept către uşă. Te duc eu mâine, dar nu în seara asta. Gallowglass are dreptate: arăţi ca moartea.

— Nu mă mai cocoloşi! Îi şuierasem eu printre dinţi, în timp ce din mâini continuau să-mi ţâşnească scântei intermitente.

— O să te cocoloşesc până când perechea ta şi părintele meu o să fie din nou acasă, îmi răspunsese Fernando. Singura fiinţă de pe pământ care m-ar putea sili să te duc la Oxford ar fi

Matthew. N-ai decât să-l suni!

Îmi întinsese telefonul lui. Acela fusese sfârşitul discuţiei. Acceptasem cu nemulţumire ultimatumul lui Fernando, chiar dacă îmi bubuia capul de durere şi făcusem mai multe vrăji în ultima săptămână decât în toată viaţa mea de până atunci.

— Atâta vreme cât ai aceste trei pagini, nici o altă fiinţă nu poate obţine cartea, îmi zise Amira, încercând să mă liniştească.

Dar părea o palidă consolare când manuscrisul era atât de aproape. Nici măcar imaginea celor trei pagini, aliniate pe masa din salonul cel mare, nu-mi ridicase moralul. Aşteptasem cu nerăbdare şi teamă momentul acesta, încă de când plecasem din Madison, dar acum, că venise în sfârşit, mi se părea ciudat de puţin culminant.

Phoebe aranjase cu băgare de seamă picturile, având grijă să nu se atingă. Simţiserăm pe pielea noastră că păreau să aibă o afinitate magnetică. Atunci când ne întorseserăm acasă şi le adunaserăm laolaltă, cu gând să le ducem la Biblioteca Bodleiană, dinspre pagini se auzise mai întâi un plânset înăbuşit, urmat de sporovăieli pe care toată lumea le putuse desluşi. Până şi Phoebe.

— Nu poţi să intri pur şi simplu în Bodleiană cu paginile astea trei şi să le vâri la loc într-o carte vrăjită, îmi spuse Sarah. E o nebunie! Cu siguranţă vor fi şi vrăjitoare în sala de lectură. Vor veni în goana mare.

— Şi cine ştie cum o să reacţioneze *Cartea vieţii?* Spuse Ysabeau, împungând cu degetul pictura ce înfăţişa copacul. Dacă ţipă? Ar putea fi eliberate nişte fantome. Sau Diana ar putea să stârnească o ploaie de foc.

După cele întâmplate la Londra, Ysabeau se apucase de citit. Acum era pregătită să discute o gamă largă de subiecte, inclusiv apariţiile spectrale şi o serie de fenomene oculte observate în Insulele Britanice de -a lungul ultimilor doi ani.

— Va trebui s-o furi, spuse Sarah.

— Sunt profesoară titulară la Yale, Sarah! Nu pot! Viaţa mea ca om de ştiinţă.

— Probabil că s-a încheiat, zise mătuşa mea, sfârşindu-mi propoziţia.

— Haide, Sarah! O mustră Fernando. Asta sună cam drastic, chiar şi pentru tine! Cu siguranţă există o cale prin care Diana să scoată manuscrisul *Ashmole 782* din bibliotecă şi să-l înapoieze la o dată ulterioară.

Am încercat să explic că nu poţi împrumuta cărţi de la Biblioteca Bodleiană, dar fără nici un rost. Dat fiind că Ysabeau şi Sarah se ocupau de logistică, iar Fernando şi Gallowglass erau responsabili cu siguranţa, eu fusesem retrogradată într-o poziţie din care nu puteam decât să dau sfaturi şi avertismente. Prietenii şi rudele mele erau mai autoritari decât Matthew.

Iată-mă, aşadar, la ora patru dimineaţa, holbându-mă pe geam şi aşteptând să răsară soarele.

— Ce-ar trebui să fac? Am murmurat şi mi-am lipit fruntea de ochiurile reci de geam în formă de romburi.

De îndată ce am pus întrebarea, pielea a început să mă ardă în semn de recunoaştere, de parcă mi-aş fi băgat degetul într-o priză electrică. O siluetă scânteietoare, îmbrăcată în alb, se apropia dinspre pădure, însoţită de un cerb alb ca de pe altă lume, care mergea la pas lângă ea, fără să se teamă de arcul şi tolba cu săgeţi pe care făptura le ţinea în mână. *Zeiţa.*

Vânătoreasa se opri şi ridică ochii spre fereastra mea.

— De ce eşti atât de tristă, fiica mea? Şopti vocea ei argintie. Ai pierdut ceea ce-ţi doreai cel mai mult?

Învăţasem să nu-i răspund la întrebări. Zeiţa zâmbi când îmi observă reţinerea.

— Îndrăzneşte să vii alături de mine sub luna plină! Poate vei regăsi ce ai pierdut.

Îşi aşeză degetele pe coarnele cerbului şi aşteptă. M-am furişat afară neobservată. Pietrişul de pe aleile grădinii îmi trosni sub tălpi, apoi paşii mei lăsară urme întunecate în iarba îngheţată. Curând, mă aflam în faţa zeiţei.

— De ce eşti aici? Am întrebat-o.

— Ca să te ajut. Ochii ei păreau argintii şi negri în lumina lunii. Dacă vrei să obţii *Cartea vieţii*, va trebui să renunţi la ceva. La ceva de preţ pentru tine.

— Am renunţat la destule, am spus cu glas tremurător. La părinţii mei, apoi la primul meu copil, apoi la mătuşa mea. Nici măcar propria viaţă nu-mi mai aparţine. E a ta.

— Iar eu nu-i abandonez pe cei ce mă slujesc. Zeiţa scoase din tolbă o săgeată. Era lungă şi argintie, împodobită cu pene de bufniţă. Mi-o oferi. Ia-o!

— Nu! Am zis şi am scuturat din cap. Nu fără să-i ştiu preţul.

— Pe mine nu mă refuză nimeni.

Zeiţa potrivi capătul săgeţii în arc şi ţinti. Abia atunci am observat că armei îi lip sea vârful ascuţit. Ea trase mâna în spate, iar sfoara de argint a arcului se încordă.

N-am mai avut timp să reacţionez, căci zeiţa dădu drumul săgeţii. Aceasta ţâşni drept spre pieptul meu. Am simţit o durere arzătoare, un lanţ care mi se strângea pe după gât, apoi o furnicătură caldă între omoplatul stâng şi coloana vertebrală. Zalele din aur de care era legat capul săgeţii lui Philippe îmi alunecară pe trup în jos şi mi se aşezară la picioare. Am pipăit ţesătura care îmi acoperea pieptul, căutând umezeala sângelui, dar n-am găsit decât o mică gaură ce indica locul prin care trecuse săgeata.

— Nu poţi fugi de săgeata mea. Nici o fiinţă nu e în stare. Acum ea face parte din tine, îmi spuse zeiţa. Chiar şi aceia care se nasc cu putere ar trebui să fie înarmaţi.

M-am apucat să scotocesc pământul din jurul tălpilor mele, căutând bijuteria primită de la Philippe. Când m-am îndreptat, i-am simţit vârful apăsându-mi coastele. Am privit-o cu uimire pe zeiţă.

— Săgeata mea îşi atinge întotdeauna ţinta, spuse ea. Când îţi va fi de trebuinţă, nu sta pe gânduri! Şi ochieşte cu grijă!

— *Unde* au fost mutate?

Aşa ceva nu era posibil. Exact când eram atât de aproape de a găsi răspunsurile!

— în Biblioteca Ştiinţifică Radcliffe. Tonul era spăsit, însă Sean începea să-şi piardă răbdarea. Nu e la capătul lumii, Diana!

— Dar. Asta-i.

Am lăsat fraza neterminată, legănând între degete fişa completată pentru manuscrisul *Ashmole 782.*

— Tu nu-ţi citeşti e-mailurile? Luni întregi am tot trimis anunţuri despre mutare, zise Sean. Eu îţi primesc cu bucurie cererea şi o introduc în sistem, de vreme ce ai fost plecată şi se pare că n-ai avut acces la internet. Dar nici unul dintre manuscrisele Ashmole nu mai e în clădire şi nu le poţi chema în sălile astea de lectură decât cu o justificare de bună credinţă, pentru cercetare care să aibă legătură cu manuscrisele şi cărţile aflate încă aici.

Printre situaţiile de criză pentru care ne pregătiserăm în această dimineaţă (şi erau multe şi variate) nu se afla şi decizia Bibliotecii Bodleiene de a-şi muta cărţile şi manuscrisele rare din sala Duke Humfrey în Biblioteca Ştiinţifică Radcliffe. Le lăsaserăm pe Sarah şi pe Amira acasă, împreună cu Leonard, în caz că urma să avem nevoie de întăriri magice. Gallowglass şi Fernando se aflau afară, hoinărind în jurul statuii fiului lui Mary Herbert, William[78], şi lăsându-se fotografiaţi de vizitatoare. Ysabeau îşi câştigase dreptul de a intra în bibliotecă după ce o ademenise pe şefa biroului de cercetare cu o donaţie ce rivaliza cu bugetul anual al statului Liechtenstein. Acum se afla într-un tur privat al instituţiei. Phoebe, care frecventase Biserica lui Hristos şi deci era singura membră a echipei mele care deţinea un permis de lectură, mă însoţise în sala Duke Humfrey, iar în prezent aştepta răbdătoare pe un scaun, de unde putea vedea grădinile Colegiului Exeter.

— Ce enervant!

Indiferent câte cărţi rare şi manuscrise preţioase fuseseră mutate, eram absolut sigură că *Ashmole 782* se afla încă aici. La urma urmei, tatăl meu nu legase *Cartea vieţii* de numărul ei de catalog, ci de clădirea bibliotecii. In 1850, Biblioteca Ştiinţifică Radcliffe nici nu exista.

M-am uitat la ceas. Era abia zece şi jumătate. O mulţime de copii aflaţi într-o excursie cu şcoala fuseseră lăsaţi să umble liberi prin curtea interioară de la parter şi vocile lor ascuţite răsunau între zidurile din piatră. Cât mi-ar fi luat să născocesc o scuză care să-l mulţumească pe Sean? Eu şi Phoebe trebuia să ne reorganizăm. Am încercat să ajung la locul din regiunea şalelor în care mi se proptise săgeata zeiţei. Aceasta mă ţinea dreaptă ca lumânarea, iar dacă mă cocoşam vreun pic, simţeam o înţepătură în chip de avertisment.

— Şi nu cred să găseşti cu uşurinţă un motiv bun pentru a-ţi vedea manuscrisul aici, mă preveni Sean, citindu-mi parcă gândurile.

Oamenii îşi activează de fiecare dată cel de-al şaselea simţ, de obicei adormit, în cele mai nepotrivite momente.

— Prietenul tău trimite de câteva săptămâni tot felul de cereri şi, indiferent de câte ori insistă să vadă manuscrisul aici, solicitările sunt redirecţionate către Parks Road.

— Haină de tweed? Pantaloni din catifea reiată?

Dacă Peter Knox se afla în sala Duke Humfrey, mă pregăteam să-l strâng de gât.

— Nu. Tipul care stă lângă cataloagele cu fişe.

Bibliotecarul îşi îndreptă degetul mare către Selden End. Eu m-am retras cu grijă de lângă biroul lui, aflat vizavi de vechea recepţie, şi am simţit privirea rece a unui vampir. „Gerbert?”

— Bună ziua, doamnă Roydon!

„Nu-i Gerbert.”

Benjamin îşi ţinea braţul în jurul umerilor lui Phoebe, iar gulerul cămăşii ei albe era presărat cu pete roşii. Pentru prima dată de când o cunoşteam, fata părea îngrozită.

— Bună ziua, Herr Fuchs! Am spus eu ceva mai tare ca de obicei.

Speram că Ysabeau şi Gallowglass aveau să-i audă numele peste zarva făcută de copii. Mi-am silit picioarele să se îndrepte către el cu paşi măsuraţi.

— Ce surpriză să te văd aici! Şi încă arătând atât de. Fertilă.

Ochii lui Benjamin alunecară încet peste sânii mei, spre locul în care gemenii stăteau încolăciţi în pântec. Unul dintre ei lovea cu furie, de parcă ar fi vrut să scape. Şi Corra se zvârcolea şi mârâia în trupul meu.

„Fără foc ori flăcări”, mi-am amintit eu jurământul pe care îl făcusem când îmi primisem primul permis de lectură.

— Mă aşteptam să dau de Matthew. Dar m-am ales cu perechea lui. Şi cu fraţii mei.

Benjamin îşi duse nasul spre vena de sub urechea lui Phoebe. Dinţii lui zgâriară pielea. Tânăra îşi muşcă buza ca să nu ţipe.

— Ce băiat bun e Marcus, mereu alături de tatăl lui! Mă întreb dacă va rămâne şi alături de tine, scumpo, după ce te voi face să-mi aparţii.

— Dă-i drumul, Benjamin!

Imediat după ce am rostit cuvintele, partea logică a creierului meu le observă inutilitatea. Nu exista nici o şansă ca Benjamin s-o elibereze pe Phoebe.

— Nu-ţi face griji! N-ai să rămâi pe afară. Mângâie cu degetele locul de pe gâtul lui Phoebe în care pulsa sângele. Am planuri mari şi cu tine, doamnă Roydon. Eşti un bun animal de prăsilă. Se vede.

„Unde e Ysabeau?”

Săgeata îmi ardea şira spinării, invitându-mă s-o folosesc. Dar cum aş fi putut să-l ţintesc pe Benjamin fără să risc s-o rănesc pe Phoebe? O ţinea în faţa lui ca pe un scut.

— Fata asta visează să devină vampir.

Benjamin îşi lăsă gura în jos, atingând gâtul lui Phoebe. Ea scânci.

— Eu ţi-aş putea îndeplini visul. Cu puţin noroc, te-aş trimite înapoi la Marcus cu un sânge atât de puternic, încât să-l poţi pune în genunchi pe logodnicul tău.

În minte îmi răsună glasul lui Philippe: „Gândeşte! Şi rămâi în viaţă!“ Asta era sarcina pe care mi-o dăduse el. Însă gândurile îmi alergau în cercuri dezorganizate. Frânturi de vrăji şi avertismente de-ale lui Goody Alsop pe jumătate uitate se învârtejeau cu ameninţările lui Benjamin. Trebuia să mă concentrez.

Ochii lui Phoebe mă implorau să fac *ceva.*

— Foloseşte-ţi jalnica putere, vrăjitoareo! N-oi fi ştiind eu încă ce se află în *Cartea vieţii*, dar am învăţat că vrăjitoarele nu se pot pune cu vampirii.

Am stat pe gânduri. Benjamin îmi zâmbea. Mă aflam la o răspântie între viaţa pe care crezusem întotdeauna că mi-o doresc, cea de om de ştiinţă, de intelectual scăpat de harababura complicată a magiei, şi viaţa pe care o aveam acum. Dacă făceam o vrajă aici, în Biblioteca Bodleiană, nu mai exista cale de întoarcere.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă el cu glas tărăgănat.

Spatele continua să mă usture, iar durerea mi se întindea în umăr. Mi-am ridicat mâinile şi le-am desfăcut ca şi cum aş fi ţinut un arc în ele, apoi mi-am întins arătătorul stâng spre Benjamin, stabilind o linie de ochire.

Mâinile nu-mi mai erau lipsite de culoare. O vâlvătaie purpurie, densă şi strălucitoare, mi se întindea până în palmă. Am gemut în sinea mea. Bineînţeles că tocmai *acum* îşi găsise magia mea să se schimbe. Gândeşte! „Care e semnificaţia magică a purpuriului?”

Am avut impresia că o coardă aspră îmi zgârie gâtul. Mi-am întors buzele şi am suflat spre ea. „Fără lucruri care să-mi distragă atenţia! Gândeşte! Rămâi în viaţă!“

Când m-am concentrat din nou asupra mâinilor mele, ţineam în ele un arc, unul adevărat, tangibil, făcut din lemn împodobit cu aur şi argint. Am simţit o furnicătură ciudată dinspre partea lemnoasă. O recunoşteam. „Scoruş de munte.“ Iar între degete ţineam şi o săgeată: cu

coada din argint şi vârful din aur primit de la Philippe. Oare avea să-şi atingă ţinta aşa cum îmi promisese zeiţa? Benjamin o răsuci pe Phoebe drept în faţa lui.

— Trage cât poţi tu de bine, vrăjitoareo! Ai s-o omori pe fiinţa cu sânge cald a lui Marcus, iar eu tot o să obţin toate lucrurile pentru care am venit.

În minte îmi apăru imaginea morţii înflăcărate a lui Juliette. Am închis ochii. Am şovăit, incapabilă să trag. Arcul şi săgeata mi se topiră între degete. Făcusem exact ceea ce zeiţa mă povăţuise să nu fac.

Am auzit cum paginile cărţilor ce stăteau deschise pe o masă din apropiere foşnesc uşor în bătaia unui vânt ivit pe neaşteptate. Am simţit cum mi se zbârleşte părul de pe ceafă. „Vântul vrăjitoresc."

Probabil că mai exista o vrăjitoare în bibliotecă. Am deschis ochii să văd.

Era un vampir.

Ysabeau stătea în faţa lui Benjamin, cu o mână pe gâtul lui, iar cu cealaltă împingând-o pe Phoebe către mine.

— Ysabeau, spuse Benjamin, privind-o cu acreală.

— Aşteptai pe altcineva? Pe Matthew, poate?

Sângele îi ţâşnea dintr-o mică rană circulară de pe gât, acoperită de degetul lui Ysabeau. Presiunea era suficientă pentru a-l ţine în loc pe Benjamin. Am simţit că mă cuprinde un val de greaţă.

— El are alte treburi. Phoebe, draga mea, trebuie s-o duci pe Diana jos, la Gallowglass şi Fernando. Imediat!

Fără să-şi ia ochii de la prada ei, Ysabeau arătă spre mine cu mâna liberă.

— Hai să mergem! Murmură Phoebe şi mă trase de braţ.

Ysabeau îşi scoase degetul din gâtul lui Benjamin cu un pocnet distinct. El îşi cuprinse rana în căuşul palmei.

— N-am terminat, Ysabeau! Spune-i lui Matthew că ţinem legătura! Curând.

— A, o să-i spun.

Soacra mea îi aruncă un zâmbet terifiant, cu toţi dinţii la vedere. Făcu câţiva paşi înapoi, mă apucă de celălalt cot şi mă răsuci cu faţa spre ieşire.

— Diana! Strigă Benjamin.

M-am oprit, dar nu m-am întors.

— Sper că amândoi copiii tăi sunt fete.

— Nimeni să nu scoată o vorbă înainte să ajungem în maşină! Gallowglass fluieră cu putere. Vraja de deghizare, mătuşică!

Simţeam că se deformase, dar nu reuşeam să-mi adun suficientă energie ca s-o refac. Greaţa pe care o simţisem la etaj se înteţea.

Leonard opri cu un scrâşnet de roţi în faţa porţilor Colegiului Hertford.

— Am ezitat. Exact la fel cum am făcut şi cu Juliette.

Atunci şovăiala mea fusese cât pe ce să-l coste viaţa pe Matthew. Astăzi Phoebe plătise preţul fricii mele.

— Ai grijă la cap! Spuse Gallowglass, aşezându-mă pe bancheta din spate.

— Slavă Domnului că am luat jeepul lui Matthew! Îi şopti Leonard lui Fernando, în timp ce acesta se urca în faţă. Înapoi acasă?

— Da, am răspuns.

— Nu, spuse Ysabeau în acelaşi timp, ivindu-se în partea cealaltă a maşinii. Spre aeroport. Mergem la Sept-Tours. Gallowglass, sună-l pe Baldwin!

— Eu *nu* mă întorc la Sept-Tours, am zis. Să trăiesc sub dominaţia lui Baldwin? Niciodată!

— Cum rămâne cu Sarah? Întrebă Fernando de pe locul de lângă şofer.

— Spune-i Amirei s-o ducă cu maşina la Londra şi să ne aştepte acolo! Ysabeau îl bătu pe umăr pe Leonard. Dacă nu pui în clipa asta piciorul pe acceleraţie, nu mai răspund de faptele mele.

— Ne-am urcat cu toţii. Dă-i drumul!

Gallowglass închise portiera din spate tocmai când Leonard intra în marşarier, de era cât pe ce să lovească un distins profesor universitar care circula pe bicicletă.

— Fir-ar al dracului! Nu-s bun de filme poliţiste, zise Gallowglass, gâfâind uşor. Arată-ne cartea, mătuşă!

— Diana n-are cartea.

Vorbele lui Ysabeau îl făcură pe Fernando să încremenească în mijlocul unei discuţii şi să-şi întoarcă ochii spre noi.

— Atunci care-i graba? Întrebă Gallowglass.

— Ne-am întâlnit cu fiul lui Matthew.

Phoebe se trase mai în faţă şi începu să vorbească tare cu ochii spre telefonul mobil al lui Fernando.

— Benjamin ştie că Diana e gravidă, Sarah. Eşti în pericol, la fel ca şi Amira. Plecaţi! Acum!

— Benjamin?

În glasul mătuşii mele se simţea o groază inconfundabilă. O mână mare o trase pe Phoebe înapoi, apoi îi împinse capul într-o parte.

— Te-a muşcat! Gallowglass se albi la faţă. Mă înşfăcă şi îmi studie fiecare centimetru de piele de pe faţă şi gât. Dumnezeule! De ce n-aţi strigat după ajutor?

Mulţumită totalei nepăsări a lui Leonard faţă de regulile de circulaţie şi limitări de viteză, ne aflam deja aproape de autostradă.

— O ţinea pe Phoebe prizonieră.

M-am făcut mică pe scaun şi am încercat să-mi potolesc stomacul agitat strângându-mi braţele în jurul gemenilor.

— Bunica unde era? Întrebă scoţianul.

— Bunica o asculta pe o femeie îngrozitoare, îmbrăcată într-o bluză magenta, cum îi povesteşte despre clădirea bibliotecii, în vreme ce şaizeci de copii ţipau în curtea interioară, zise Ysabeau, privindu-l cu furie pe Gallowglass. *Tu* unde erai?

— încetaţi amândoi! Toţi eram exact acolo unde stabiliserăm că vom fi. Ca de obicei, Phoebe fu singura care-şi păstră raţiunea. Şi am scăpat toţi cu viaţă. Hai să nu pierdem din vedere imaginea de ansamblu!

Leonard gonea pe autostradă, către aeroportul Heathrow. Eu mi-am pus o mână rece pe frunte.

— îmi pare tare rău, Phoebe, am spus, apoi am strâns din buze în timp ce maşina se legăna. N-am fost în stare să gândesc.

— E perfect de înţeles, zise repede fata. Îmi dai voie, te rog, să vorbesc cu Miriam?

— Cu Miriam? Întrebă Fernando.

— Da. Ştiu că nu sunt infectată cu furia sângelui, pentru că n-am înghiţit nici o picătură din sângele lui Benjamin. Dar am fost muşcată, iar ea s-ar putea să vrea o probă din sângele meu ca să vadă dacă saliva lui m-a afectat în vreun fel.

Ne-am holbat cu toţii la ea, cu gurile căscate.

— Mai târziu, îi spuse scurt Gallowglass. O să ne ocupăm de ştiinţă şi de nenorocitul ăla de manuscris mai târziu.

Peisajele rurale treceau pe lângă noi ca prin ceaţă. Mi-am lipit fruntea de geamul portierei, dorindu-mi din toată inima ca Matthew să fi fost lângă mine, ca ziua să se fi sfârşit altfel, ca Benjamin să nu fi ştiut că sunt însărcinată cu gemeni.

Simţeam cum ultimele lui cuvinte şi viitorul posibil pe care-l zugrăveau îşi râd de mine, în timp ce ne apropiam de aeroport.

„Sper că amândoi copiii tăi sunt fete.“

— Diana! Vocea lui Ysabeau mă trezi dintr-un somn neliniştit. Matthew sau Baldwin? Alege! Tonul ei era aprig. Unul dintre ei trebuie să afle.

— Nu Matthew!

Am tresărit de durere şi m-am ridicat în fund. Afurisita aia de săgeată încă mă împungea în umăr.

— El o să dea fuga încoace, şi n-are nici un motiv s-o facă. Phoebe are dreptate. Suntem cu toţii în viaţă.

Ysabeau începu să înjure ca un birjar şi îşi scoase telefonul roşu. Înainte ca vreunul dintre noi s-o poată opri, vorbea deja cu Baldwin într-o franceză zorită. Nu pricepeam decât jumătate din ce-şi spuneau, dar, judecând după reacţia ei uimită, era clar că Phoebe înţelegea mai mult.

— Of, Doamne! Gallowglass scutură din capul ciufulit. Baldwin vrea să discute cu tine.

Ysabeau îmi întinse telefonul.

— Înţeleg că l-ai întâlnit pe Benjamin.

Baldwin era la fel de rece şi de calm precum Phoebe.

— L-am întâlnit.

— I-a ameninţat pe gemeni?

— Da.

— Iţi sunt frate, Diana, nu duşman, zise bărbatul. Ysabeau a făcut bine că m-a sunat.

— Dacă zici tu, am replicat eu. *Sieur.*

— Ştii unde e Matthew? Mă întrebă el.

— Nu. Chiar nu ştiam. Nu cu exactitate. Tu ştii?

— Presupun că a plecat să-l îngroape pe undeva pe Jack Blackfriars.

Tăcerea care urmă vorbelor lui Baldwin se prelungi.

— Eşti un ticălos absolut, Baldwin de Clermont! Am spus eu cu glas tremurător.

— Jack a fost o victimă necesară într-un război periculos şi mortal. Pe care, apropo, tu l-ai stârnit. Baldwin oftă. Vino acasă, soră! E un ordin! Linge-ţi rănile şi aşteaptă-l! E ceea ce am învăţat cu toţii că trebuie să facem atunci când Matthew pleacă pentru a-şi ostoi conştiinţa încărcată.

Baldwin închise înainte să pot găsi o replică potrivită.

— Il. Urăsc, am spus eu, scuipând fiecare cuvânt.

— Şi eu la fel, zise Ysabeau şi îşi luă înapoi telefonul.

— Baldwin e invidios pe Matthew, asta-i tot, interveni Phoebe.

De data asta, înţelepciunea ei mi s-a părut enervantă, şi am simţit cum puterea îmi năvăleşte în trup.

— Nu mă simt bine.

Eram tot mai îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva? Ne urmăreşte cineva? Gallowglass mă sili să întorc capul. Arăţi răvăşită. Cât mai avem până la Londra?

— Londra? Exclamă Leonard. Aţi zis Heathrow.

Trase de volan ca să întoarcă maşina. Stomacul meu continuă însă să meargă pe ruta iniţială. Am icnit, încercând să-mi reţin voma. Dar nu era cu putinţă.

— Diana, întrebă Ysabeau, trăgându-mi părul spre spate şi ştergându-mi buzele cu eşarfa ei din mătase, ce s-a întâmplat?

— Probabil am mâncat ceva ce nu mi-a picat bine, am răspuns eu, înăbuşindu-mi din nou tendinţa de a voma. Mă tot simt ciudat de câteva zile.

— Ciudat în ce fel? Se auzi vocea insistentă a lui Gallowglass. Te doare capul, Diana? Ai probleme de respiraţie? Te doare umărul?

Am dat din cap în semn de încuviinţare, simţind cum fierea îmi urcă în gât.

— Ziceai că era îngrijorată, Phoebe?

— Sigur că Diana era îngrijorată, replică Ysabeau.

Îşi răsturnase pe banchetă conţinutul poşetei, iar acum mi-o ţinea sub bărbie. Nu mă vedeam vomând într-o poşetă Chanel, dar în clipa aceea orice era posibil.

— Se pregătea să se ia la trântă cu Benjamin!

— îngrijorarea e una dintre simptomele unei boli al cărei nume nu sunt în stare să-l pronunţ. Diana avea nişte fluturaşi despre ea în New Haven. Ţine-te bine, mătuşă!

Gallowglass părea înnebunit. M-am întrebat ca prin ceaţă de ce era atât de alarmat, după care am vomitat din nou, drept în poşeta lui Ysabeau.

— Hamish? Ne trebuie un doctor. Un doctor vampir. Ceva e în neregulă cu Diana.

> ***Soarele în zodia Scorpionului***
>
> *Când soarele se află în zodia Scorpionului, să te aştepţi la moarte, teamă şi otravă. În aceste vremuri primejdioase, să ai grijă la şerpi şi la alte creaturi veninoase.*
>
> *Scorpionul domneşte asupra concepţiei şi naşterii copiilor, iar pruncii care vin pe lume în zodia lui sunt binecuvântaţi cu multe daruri.*
>
> — Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 9r

CAPITOLUL 29

— Unde-i Matthew? Ar trebui să fie aici, murmură Fernando, întorcându-şi privirea de la Diana, care stătea în cămăruţa însorită unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, după ce fusese supusă unui regim strict de odihnă la pat.

Vrăjitoarea încă se gândea cu mâhnire la cele întâmplate în Biblioteca Bodleiană. Nu se iertase că-i îngăduise lui Benjamin s-o ameninţe pe Phoebe sau că lăsase să-i scape printre degete ocazia de a-l ucide pe fiul lui Matthew. Dar Fernando se temea că nu avea să fie ultima oară când nervii ei aveau să cedeze în faţa unui duşman.

— Diana se simte bine. Gallowglass stătea proptit de peretele holului din faţa uşii, cu braţele încrucişate la piept. Aşa a spus doctorul azi-dimineaţă. În plus, Matthew nu poate să se întoarcă până când nu lămureşte treaba cu noua lui familie.

De câteva săptămâni, scoţianul era singura lor legătură cu Matthew. Fernando trase o înjurătură. Se repezi înainte, lipindu-şi buzele de urechea lui Gallowglass şi mâna de traheea lui.

— Nu l-ai anunţat pe Matthew! Zise Fernando, coborându-şi vocea pentru ca nimeni altcineva din casă să nu-l mai poată auzi. Are dreptul să ştie ce s-a întâmplat aici, Gallowglass: magia, găsirea paginii din *Cartea vieţii,* apariţia lui Benjamin, starea Dianei, totul!

— Dacă Matthew ar fi vrut să ştie ce se petrece cu nevasta lui, ar fi fost aici, nu plecat să pună cu botul pe labe o haită de copii recalcitranţi, rosti gâtuit Gallowglass, înşfăcându-l de încheietura mâinii pe Fernando.

— Şi crezi asta pentru că *tu* ai fi rămas? Fernando îl eliberă. Eşti mai pierdut decât luna pe timp de iarnă. N-are importanţă unde se află Matthew. Diana îi aparţine lui. N-o să fie niciodată a ta.

— Ştiu asta.

Ochii albaştri ai lui Gallowglass nu se clintiră.

— Matthew s-ar putea să te omoare pentru treaba asta.

Nu era nici urmă de teatralitate în declaraţia lui Fernando.

— Există lucruri şi mai rele decât moartea mea, zise Gallowglass cu voce egală. Doctorul a spus aşa: fără stres, altfel bebeluşii ar putea muri. La fel şi Diana. Nici măcar Matthew n-o să le facă vreun rău atâta vreme cât mai am viaţă în mine. Asta-i treaba mea. Şi mi-o fac bine.

— Când o să-l revăd pe Philippe de Clermont, care fără îndoială îşi pârleşte picioarele înaintea flăcărilor diavolului, o să-l pun să-mi dea socoteală personal pentru că ţi-a cerut aşa ceva.

Fernando ştia că lui Philippe îi plăcuse să ia hotărâri în numele altora. In cazul ăsta ar fi trebuit să decidă altfel.

— Aş fi făcut-o indiferent ce mi-ar fi cerut el, spuse Gallowglass, îndepărtându-se. Se pare că n-am de ales.

— Intotdeauna ai de ales. Şi meriţi o şansă la fericire.

Trebuia să existe în lume o femeie pentru Gallowglass, îşi spunea Fernando, care să-l facă s-o uite pe Diana Bishop.

— Merit oare?

Expresia lui Gallowglass deveni melancolică.

— Da. Şi Diana are dreptul la fericire. Vorbele lui Fernando erau înadins tăioase. Au stat despărţiţi prea multă vreme. E timpul ca Matthew să se întoarcă acasă.

— Dacă nu-şi stăpâneşte furia sângelui, nu. Faptul că a stat atât de mult departe de Diana trebuie să-l fi dezechilibrat îndeajuns de tare. Dacă află că sarcina îi pune viaţa în pericol, Dumnezeu ştie ce ar putea face. Gallowglass răspundea pe măsură. Baldwin are dreptate. Cel mai mare pericol cu care ne confruntăm nu sunt Benjamin şi nici Congregaţia. E Matthew. Mai bine cincizeci de duşmani la uşă, afară, decât unul singur înăuntru.

— Aşadar, acum Matthew e duşmanul tău? Şopti Fernando. Ai impresia că el e cel care şi-a pierdut minţile?

Gallowglass nu răspunse.

— Dacă îţi cunoşti interesul, Gallowglass, o să ieşi din casa asta în clipa în care Matthew se întoarce. Şi, indiferent unde te duci — iar capătul pământului s-ar putea să nu fie îndeajuns de departe ca să te ferească de furia lui —, te sfătuiesc să-ţi petreci timpul în genunchi, implorându-l pe Dumnezeu să te apere.

Clubul Domino de pe Royal Street nu se schimbase mult de când Matthew intrase pentru prima dată pe uşile lui, cu aproape două secole în urmă. Faţada cu trei etaje, zidurile cenuşii, finisajele precis lucrate cu vopsea albă şi neagră, toate erau la fel, iar înălţimea ferestrelor boltite dinspre stradă sugera o deschidere faţă de lumea exterioară contrazisă de închiderea obloanelor grele. Când acestea se ridicau la ora cinci după-amiaza, publicul larg era poftit în faţa unui bar frumos lustruit, savurând muzica oferită de diverşi artişti locali.

Însă pe Matthew nu-l interesa spectacolul din seara aceea. Ochii lui erau aţintiţi asupra unei balustrade din fier forjat, înfăşurate în jurul balconului de la etajul al doilea, care servea drept adăpost trecătorilor de pe trotuar în caz de ploaie. Etajul acela şi cel de deasupra lui erau rezervate strict membrilor. O parte semnificativă din lista celor înscrişi în Clubul Domino data încă de la înfiinţare, din 1839, cu doi ani înainte ca Boston Club, oficial cel mai vechi club pentru domni din New Orleans, să-şi deschidă porţile. Restul membrilor fuseseră aleşi pe sprânceană, în funcţie de aspectul lor fizic, familiile din care proveneau şi capacitatea de a pierde mari sume de bani la mesele de joc.

Ransome Fayrweather, fiul cel mai mare al lui Marcus şi proprietarul clubului, cu siguranţă se afla la etajul al doilea, în biroul său de pe colţ. Matthew împinse uşa neagră de la intrare şi pătrunse în răcorosul bar întunecat. Locul mirosea a bourbon şi a feromoni, cel mai familiar amestec din oraş. Tocurile pantofilor lui Matthew pocniră uşor pe podeaua din marmură în pătrăţele.

Era ora patru, aşa că înăuntru nu se aflau decât Ransome şi angajaţii săi.

— Domnul Clairmont?

Vampirul din spatele barului arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Făcu un pas către casa de marcat. O singură privire din partea lui Matthew îl făcu să încremenească.

— Am venit să-l văd pe Ransome.

Matthew se îndreptă agale spre scări. Nimeni nu-l opri.

Uşa lui Ransome era închisă, dar Matthew o deschise fără să ciocănească.

Un bărbat stătea aşezat cu spatele spre intrare şi cu picioarele sprijinite de pervazul ferestrei. Era îmbrăcat într-un costum negru, iar părul lui avea aceeaşi nuanţă maro bogată ca şi lemnul de mahon al scaunului pe care şedea.

— Măi să fie! Bunicul s-a întors acasă! Zise Ransome cu glas tărăgănat, dulce ca mierea. Nu se întoarse cu faţa către vizitator, ci continuă să învârtească între degete o piesă de domino uzată, făcută din fildeş şi abanos. Ce te aduce pe Royal Street?

— înţeleg că vrei să reglăm nişte conturi.

Matthew se aşează pe un scaun de vizavi, lăsând biroul greu între el şi nepotul său.

Ransome se răsuci încet. Ochii lui erau ca două cioburi reci de sticlă verde, aşezate în mijlocul unei feţe altfel frumoase şi relaxate. Pleoapele grele se lăsară peste ei, ascunzându-le cruzimea şi sugerând o somnolenţă senzuală despre care Matthew ştia că nu e decât o faţadă.

— Aşa cum ştii, mă aflu aici ca să te supun. Fraţii şi surorile tale au fost cu toţii de acord să

ne sprijine pe mine şi noul meu vlăstar. Matthew se lăsă pe spătarul scaunului. Tu eşti ultima redută, Ransome.

Toţi ceilalţi copii ai lui Marcus cedaseră repede. Când Matthew le spusese că purtau în codul lor genetic markerii furiei sângelui, fuseseră mai întâi uluiţi, apoi mânioşi. După aceea se ivise frica. Erau destul de şcoliţi în privinţa legilor vampirilor încât să ştie că neamul din care proveneau îi făcea vulnerabili, că, dacă orice alt vampir afla despre boala lor, riscau să fie ucişi pe loc. Copiii lui Marcus aveau tot atâta nevoie de Matthew pe câtă avea el de ei. Fără el, n-ar fi supravieţuit.

— Eu am o memorie mai bună decât ei, zise Ransome şi deschise sertarul biroului, de unde scoase un vechi registru.

Cu fiecare zi petrecută departe de Diana, Matthew devenea tot mai iute la mânie şi mai înclinat spre violenţă. Era vital să-l aibă pe Ransome alături. Şi totuşi, în clipa de faţă, îi venea să-l strângă de gât. Povestea cu mărturisirea şi ispăşirea păcatelor dura mult mai mult decât anticipase şi îl ţinea departe de locul în care ar fi trebuit să se afle.

— N-am avut încotro, a trebuit să-i omor, Ransome. Matthew făcea eforturi să-şi păstreze calmul. Chiar şi acum, Baldwin ar prefera să-l ucid pe Jack, decât să risc ca el să ne dezvăluie secretul. Dar Marcus m-a convins că am şi alte variante.

— Marcus ţi-a spus acelaşi lucru şi data trecută. Cu toate astea, tu tot ne-ai răpus unul câte unul. Ce s-a schimbat? Întrebă Ransome.

— Eu m-am schimbat.

— Nu încerca niciodată să şmechereşti un şmecher, Matthew! Zise Ransome pe acelaşi ton leneş, tărăgănat. Ai încă privirea aceea care-i avertizează pe ceilalţi să nu se pună cu tine. Dacă ţi-ai fi pierdut-o, cadavrul tău ar fi zăcut în holul meu. Barmanul a fost instruit să te împuşte de îndată ce te vede.

— Spre lauda lui, a întins mâna către puşca de lângă casa de marcat. Privirea lui Matthew nu se dezlipi nici o clipă de chipul lui Ransome. Data viitoare spune-i să scoată cuţitul de la brâu!

— O să am grijă să-i dau pontul. Piesa de domino a lui Ransome se opri pentru câteva momente, prinsă între degetele mijlociu şi inelar. Ce s-a întâmplat cu Juliette Durand?

Muşchii maxilarului lui Matthew se încordară. Ultima dată când venise în oraş, fusese însoţit de Juliette Durand. Când cei doi părăsiseră New Orleans, familia cea violentă a lui Marcus era semnificativ mai mică. Juliette fusese creaţia lui Gerbert şi se arătase nerăbdătoare să-şi dovedească utilitatea într-o perioadă în care Matthew se săturase să rezolve problemele familiei de Clermont. Ea ucisese mai mulţi vampiri în New Orleans decât el.

— Soţia mea a omorât-o.

Matthew nu dădu amănunte.

— Se pare că ţi-ai găsit o femeie vrednică, zise Ransome, deschizând cu zgomot registrul pe care îl avea în faţă. Scoase capacul unui stilou aflat în apropiere, al cărui vârf arăta de parcă ar fi fost ros de un animal. Vrei să joci un joc de noroc cu mine, Matthew?

Ochii reci ai soţului Dianei întâlniră privirea de un verde strălucitor a lui Ransome. Pupilele lui Matthew deveneau tot mai mari cu fiecare secundă. Buzele nepotului său se curbară într-un zâmbet dispreţuitor.

— Ţi-e frică? Întrebă Ransome. De mine? Sunt flatat.

— Depinde de miză dacă joc sau nu.

— In cazul în care câştigi, îţi jur credinţă, răspunse Ransome cu un surâs viclean.
— Şi dacă pierd?
Vorbele tărăgănate ale lui Matthew nu fură dulci ca mierea, dar la fel de dezarmante.
— Aici intervine norocul.
Ransome aruncă piesa de domino în aer, făcând-o să se învârtească. Matthew o prinse.
— Accept pariul.
— Incă nu ştii în ce constă jocul.
Matthew îl privi netulburat. Colţurile buzelor lui Ransome se înălţară.
— Dacă n-ai fi aşa de ticălos, mi-ai putea deveni simpatic, observă el.
— Asemenea, replică Matthew cu asprime. Deci, care-i jocul?
Ransome trase registrul mai aproape.
— Dacă eşti în stare să înşiri numele tuturor surorilor, fraţilor, nepoatelor, nepoţilor şi copiilor mei pe care i-ai omorât în New Orleans cu ani în urmă, dar şi numele tuturor vampirilor pe care i-ai ucis în drumul tău prin oraş, atunci mă supun.
Matthew îşi cercetă nepotul cu privirea.
— îţi doreşti să fi întrebat mai devreme despre condiţiile înţelegerii? Rânji Ransome.
— Malachi Smith. Crispin Jones. Suzette Boudrot. Claude Le Breton. Soţul Dianei făcu o pauză, în timp ce nepotul său căuta numele din registru. Ar fi trebuit să-i notezi în ordine cronologică, nu alfabetică. Eu aşa îi ţin minte.
Ransome ridică surprins privirea. Zâmbetul lui Matthew era reţinut, ca de lup, genul de surâs care face orice vulpe s-o ia la goană spre dealuri.
Continuă să recite nume mult după ce barul de la parter îşi deschisese porţile. Sfârşi tocmai la timp pentru a-i vedea pe primii jucători sosind în jurul orei nouă seara. Până atunci Ransome consumase deja trei sferturi de litru de bourbon. Matthew încă sorbea din paharul său de Château Lafte din 1775, vin pe care i-l dăruise lui Marcus în 1789, când intrase în vigoare constituţia[79]. Ransome îl ţinea la păstrare pentru tatăl său din ziua în care deschisese Clubul Domino.
— Cred că ne-am reglat conturile, Ransome.
Matthew se ridică şi puse piesa de domino pe birou. Ransome părea uluit.
— Cum e cu putinţă să ţi-i aminteşti pe toţi?
— Cum i-aş putea uita vreodată? Soţul Dianei sorbi ultima înghiţitură de vin. Ai potenţial, Ransome. Abia aştept să fac afaceri cu tine pe viitor. Îţi mulţumesc pentru vin.
— Nenorocitule! Spuse Ransome ca pentru sine, în timp ce părintele clanului său părăsea încăperea.
Când se întoarse în Garden District, Matthew era obosit până în măduva oaselor şi gata să omoare la întâmplare. Venise pe jos din Cartierul Francez, sperând să-şi consume o parte din emoţia excedentară. Nesfârşita listă de nume îi stârnise prea multe amintiri, nici una plăcută. Apoi apăruse sentimentul de vinovăţie.
Îşi scoase telefonul, sperând că Diana îi trimisese vreo fotografie. Imaginile pe care le primise până atunci fuseseră colacul lui de salvare. Cu toate că se mâniase când descoperise cu ajutorul lor că soţia sa se afla în Londra, şi nu la Sept-Tours, existaseră momente de -a lungul ultimelor săptămâni în care scurtele priviri aruncate în viaţa ei fuseseră singurele care îl ţinuseră în toate minţile.

— Salut, Matthew!

Spre surprinderea lui, Fernando stătea pe treptele late din faţa casei lui Marcus, aşteptându-l. Chris Roberts era aşezat pe undeva prin apropiere.

— Diana?

Cuvântul fu în parte urlet, în parte acuzaţie — complet înspăimântător. Uşa se deschise în spatele lui Fernando.

— Fernando! Chris! Spuse Marcus, părând speriat. Ce căutaţi aici?

— îl aşteptam pe Matthew, răspunse Fernando.

— Haideţi înăuntru! Toţi. Marcus le făcu semn să înainteze. Domnişoara Davenport e cu ochii pe noi.

Vecinii lui erau bătrâni, zgomotoşi şi fără ocupaţie. Matthew însă nu mai gândea raţional. Fusese cât pe ce să intre în starea asta de vreo câteva ori, însă apariţia neaşteptată a lui Fernando şi Chris îl împinsese în prăpastie. Acum, când ştia că tatăl lui suferă de furia sângelui, Marcus pricepea de ce Matthew obişnuia să plece singur, pentru a-şi reveni ori de câte ori îl apuca nebunia.

— Cine e cu ea?

Vocea lui Matthew răsună precum un foc de muschetă: mai întâi un pocnet de avertisment, apoi o împuşcătură zgomotoasă.

— Ysabeau, probabil, răspunse Marcus. Phoebe. Şi Sarah. Şi, bineînţeles, Gallowglass.

— Nu-l uita pe Leonard! Spuse Jack, ivindu-se din spatele lui Marcus. E cel mai bun prieten al meu, Matthew. Leonard n-ar lăsa niciodată ca Dianei să i se întâmple ceva rău.

— Vezi, Matthew? Diana e foarte bine.

Marcus aflase deja de la Ransome că Matthew venea de pe Royal Street, unde îşi atinsese scopul de a câştiga solidaritatea familiei. Nu-şi putea închipui de ce tatăl său era într-o dispoziţie atât de proastă, dat fiind succesul pe care îl avusese.

Braţul lui Matthew se mişcă iute şi cu destulă forţă încât să sfărâme oasele unui om. Dar, în loc să aleagă o ţintă vie, vampirul îşi înfip se pumnul într-unul dintre stâlpii în stil ionic ce susţineau balconul casei. Jack îi puse o mână pe braţ pentru a-l potoli.

— Dacă o mai ţii aşa, va trebui să mă mut înapoi în Marigny, zise cu blândeţe Marcus, uitându-se la spărtura cât o gaură de ghiulea făcută în zidul de lângă uşă.

— Dă-mi drumul! Zise Matthew.

Jack îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă trup, iar străbunicul său ţâşni pe scări în sus şi pătrunse cu paşi mari în holul lung ce ducea către spatele casei. O uşă se trânti în depărtare.

— Ei, a mers mai bine decât mă aşteptam.

Fernando se ridică în picioare.

— E mai rău de când cu.

Jack îşi muşcă buza şi evită privirea lui Marcus.

— Tu trebuie să fii Jack, spuse Fernando. Făcu o plecăciune, de parcă Jack ar fi fost neam de rege, nu un orfan lefter, afectat de o boală letală. E o onoare să te cunosc. *Madame* mama ta vorbeşte deseori despre tine, cu mare mândrie.

— Nu e mama mea, zise Jack cu viteza fulgerului. A fost o greşeală.

— N-a fost nici o greşeală, replică Fernando. Poate că sângele vorbeşte mai tare, dar eu am preferat întotdeauna poveştile spuse din inimă.

— Ai zis cumva *„madame"?*

Marcus simţi că i se taie răsuflarea, iar vocea sa căpătă o tonalitate ciudată. Nu-şi îngăduise să spere că Fernando va face vreodată un gest atât de altruist — şi totuşi.

— Da, *milord.*

Fernando se plecă din nou.

— De ce îţi face plecăciuni? Îi şopti Jack lui Marcus. Şi cine e „milord"?

— Marcus e „milord", pentru că se numără printre copiii lui Matthew, explică Fernando. Şi mă plec în faţa voastră pentru că aşa îi tratează cei din familie care nu sunt înrudiţi prin sânge pe cei care sunt, cu respect şi recunoştinţă.

— Slavă Domnului! Te-ai alăturat nouă!

Aerul ieşi din plămânii lui Marcus cu un şuierat de uşurare.

— Sper din suflet că există suficient bourbon în casa asta ca să spele toate prostiile voastre, zise Chris. „Milord" pe moaşă-ta! Şi eu nu mă plec în faţa nimănui!

— S-a notat, zise Marcus. Ce vă aduce pe amândoi în New Orleans?

— Pe mine m-a trimis Miriam, zise Chris. Am primit rezultatele analizelor lui Matthew şi n-a vrut să le trimită pe cale electronică. In plus, Fernando nu ştia cum să dea de Matthew. Bine că eu şi Jack am păstrat legătura.

Ii zâmbi tânărului, iar acesta surâse la rândul lui.

— Cât despre mine, sunt aici ca să-l salvez pe tatăl tău de sine însuşi, zise Fernando şi se plecă din nou, de data asta uşor în glumă. Cu permisiunea voastră, *milord.*

— Eşti invitatul meu, zise Marcus şi intră în casă. Dar, dacă îmi mai spui „milord" sau te mai pleci vreodată în faţa mea, te arunc în mlaştină. Iar Chris o să mă ajute.

— îţi arăt eu unde-i Matthew, zise Jack, deja nerăbdător să i se alăture din nou idolului său.

— Cu mine cum rămâne? Trebuie să ne povestim noutăţile, spuse Chris şi îl apucă de braţ. Ai mai desenat, Jack?

— Caietul meu e sus. Tânărul aruncă o privire îngrijorată către grădina din spate. Matthew nu se simte foarte bine. Când eu sunt aşa, el nu mă părăseşte niciodată. Ar trebui să.

Fernando îşi puse mâinile pe umerii încordaţi ai băiatului.

— îmi aminteşti de Matthew pe vremea când era un tânăr vampir.

Pe Fernando îl durea inima să observe asta, dar era adevărat.

— Da? Spuse Jack cu uimire şi veneraţie.

— Da. Aceeaşi compasiune. Şi acelaşi curaj. Îl privi îngândurat pe băiat. Şi, în plus, împărtăşeşti speranţa lui Matthew că, dacă vei lua pe umerii tăi poverile altora, ei te vor iubi în ciuda bolii care îţi curge prin vene.

Jack coborî ochii în pământ.

— Străbunicul tău ţi-a spus vreodată că fratele său Hugh a fost perechea mea? Întrebă Fernando.

— Nu.

— Cu mult timp în urmă, Hugh i-a spus lui Matthew ceva foarte important. Acum mă aflu aici pentru a-i aminti vorbele acelea.

Fernando aşteptă ca Jack să-l privească în ochi.

— Ce vorbe? Întrebă tânărul, incapabil să-şi ascundă curiozitatea.

— Dacă iubeşti cu adevărat pe cineva, preţuieşti tot ce fiinţa aceea dispreţuieşte cel mai

mult în sine însăşi. Fernando îşi coborî vocea. Data viitoare când Matthew va uita asta, să-i aminteşti tu! Iar dacă uiţi tu, o să-ţi amintesc eu. Asta o dată. Apoi o să-i spun Dianei că îţi plângi de milă. Iar mama ta nu e nici pe departe la fel de iertătoare ca mine.

Fernando îl găsi pe Matthew în grădina îngustă din spatele casei, la adăpostul unui mic chioşc. Ploaia care îi ameninţase toată seara se pornise în sfârşit. Matthew părea ciudat de preocupat de telefonul lui. La fiecare aproximativ un minut îşi mişca degetul mare, apoi se uita fix la ecran, după care mişca din nou degetul.

— Eşti la fel de rău ca Diana, care se tot holbează la mobilul ei fără să trimită vreodată vreun mesaj. Râsul lui Fernando se întrerupse brusc. Tu erai! Ai ţinut tot timpul legătura cu ea.

— Doar prin imagini. Fără cuvinte. N-am suficientă încredere în mine — ori în Congregaţie — ca să folosesc cuvintele.

Matthew îşi mişcă din nou degetul mare. Fernando o auzise pe Diana spunându-i lui Sarah: „încă nici un cuvânt de la Matthew". Literalmente vorbind, vrăjitoarea nu minţise, ceea ce-i împiedicase pe cei din familie să-i afle secretul. Şi, atâta vreme cât Diana nu trimitea decât fotografii, era puţin probabil ca soţul ei să afle cât de rău merseseră lucrurile la Oxford.

Matthew gâfâia. Făcu eforturi vizibile pentru a-şi domoli răsuflarea. Apoi îşi mişcă iar degetul.

— Mai fă asta o dată şi ţi-l rup în bucăţi! Şi nu mă refer la telefon, spuse Fernando.

Sunetul care ieşi din gura lui Matthew semănă mai mult cu un lătrat decât cu un hohot de râs, căci latura lui umană renunţase la luptă şi îl lăsase pe lup să câştige.

— Ce crezi că ar fi făcut Hugh cu un telefon mobil? Întrebă.

Şi-l cuprinse pe al său în ambele mâini, ca şi cum aparatul ar fi fost ultima legătură preţioasă cu lumea din afara minţii lui tulburate.

— Nu prea multe. Pentru început, ar fi uitat să-l încarce. L-am iubit din toată inima pe fratele tău, Matthew, dar era incorigibil în chestiunile de viaţă cotidiană.

De data asta, râsul lui Matthew semănă mai puţin cu un sunet scos de o fiară sălbatică.

— Să înţeleg că asumarea rolului de patriarh a fost mai dificilă decât te aşteptai?

Fernando nu-l invidia pe Matthew pentru faptul că trebuia să-şi revendice poziţia de conducător al haitei sale.

— Nu chiar. Copiii lui Marcus încă mă urăsc, şi pe bună dreptate. Matthew îşi strânse degetele peste telefon, şi ochii i se îndreptară către ecran ca ai unui maniac. Tocmai m-am întâlnit cu ultimul dintre ei. Ransome m-a silit să-i dau socoteală de moartea fiecărui vampir pe care l-am ucis în New Orleans, chiar şi a celor care nu aveau nici o legătură cu curăţarea oraşului de furia sângelui.

— Trebuie să fi durat ceva, murmură Fernando.

— Cinci ore. S-a mirat că mi-am amintit numele fiecăruia în parte.

Fernando nu se mira.

— Acum toţi copiii lui Marcus au fost de acord să mă sprijine şi să fie incluşi în noul vlăstar, dar n-aş vrea să le pun devotamentul la încercare, continuă Matthew. Familia mea e clădită pe frică: frică de Benjamin, de Congregaţie, de alţi vampiri, chiar şi de mine. Nu se bazează pe dragoste ori respect.

— Frica prinde uşor rădăcini. Dragostea şi respectul au nevoie de mai mult timp, îi spuse Fernando.

Tăcerea se prelungi, devenind grea ca plumbul.

— Nu vrei să mă întrebi despre soţia ta?

— Nu. Matthew se uită fix la un topor înfipt într-o buturugă groasă. De jur împrejur se întindeau mormane de buşteni spintecaţi. Vampirul se ridică şi luă un lemn întreg. Nu înainte de a mă înzdrăveni îndeajuns ca să merg la ea şi să văd cu ochii mei. N-aş suporta, Fernando! Faptul că n-am putut s-o ţin în braţe. Să-i văd pe copiii noştri cum cresc în pântecul ei. S-o ştiu în siguranţă. A fost.

Fernando aşteptă până ce toporul se înfipse în lemn, după care îl îndemnă pe Matthew să continue.

— Cum a fost, *Mateus?*

Acesta smulse toporul şi lovi din nou. Dacă Fernando n-ar fi fost vampir, nu i-ar fi auzit răspunsul.

— A fost ca şi cum cineva mi-ar fi smuls inima din piept. Lama toporului spintecă lemnul cu un trosnet puternic. In fiecare minut al fiecărei zile.

Fernando îi acordă lui Matthew patruzeci şi opt de ore ca să-şi revină de pe urma chinului îndurat cu Ransome. Mărturisirea păcatelor nu e niciodată uşoară, iar Matthew era în mod special predispus la gânduri negre.

Profită de răgaz ca să se prezinte copiilor şi nepoţilor cumnatului său. Avu grijă ca aceştia să înţeleagă regulile familiei şi cine avea să-i pedepsească pe cei care nu le respectau, căci Fernando se desemnase singur executorul şi călăul lui Matthew. La final, ramura din New Orleans a familiei Clairmont-Bishop părea destul de supusă, prin urmare, Fernando hotărî că Matthew se putea întoarce acasă. Işi făcea tot mai multe griji din pricina Dianei. Ysabeau îi spusese că starea de sănătate a viitoarei mame nu se schimbase, dar Sarah era încă neliniştită. I se părea că ceva nu merge cum trebuie şi bănuia că numai Matthew ar fi putut îndrepta situaţia.

Ca de cele mai multe ori, Fernando îşi găsi cumnatul în grădină, cu ochii negri şi trupul zbârlit. Incă era cuprins de furia sângelui. Din păcate, nu mai erau lemne de tăiat în tot ţinutul Orleans.

— Poftim!

Fernando aruncă o geantă la picioarele lui Matthew. Inăuntrul ei, soţul Dianei îşi găsi mica lui toporişcă, dalta, câteva burghie de diverse mărimi cu mânerele în formă de T, un ferăstrău şi două dintre preţioasele sale rindele. Pe acestea din urmă Alain le înfăşurase cu grijă în pânze îmbibate cu ulei, pentru a le proteja de-a lungul călătoriei. Matthew se uită lung la uneltele sale îndelung folosite, apoi la propriile mâini.

— Mâinile tale n-au făcut dintotdeauna numai munci sângeroase, îi aminti Fernando. Îmi amintesc de vremurile în care vindecau, creau, cântau.

Matthew îl privi în tăcere.

— O să le faci picioare drepte sau curbate jos, ca să se poată legăna? Întrebă Fernando cu nonşalanţă.

Cumnatul lui se încruntă.

— Ce să fac?

— Pătuţurile. Pentru gemeni. Fernando lăsă vorbele să se aşeze.

— Cred că lemnul de stejar e cel mai bun, solid şi rezistent, dar Marcus îmi spune că în

America e tradiţional lemnul de cireş. Poate că Diana l-ar prefera.

Matthew ridică dalta. Mânerul uzat îi umplu palma.

— Scoruş de munte. O să le fac din lemn de scoruş, pentru protecţie.

Fernando îl strânse de umăr cu un aer aprobator şi plecă. Matthew lăsă dalta să-i cadă înapoi în geantă. Îşi scoase telefonul, stătu pe gânduri, apoi făcu o fotografie. După care aşteptă.

Răspunsul Dianei veni rapid şi îi sfâşia inima. Soţia lui era în baie. Matthew recunoştea marginile curbe ale căzii de cupru din casa Mayfair. Dar nu curbele astea îl interesau pe el.

Soţia lui, isteaţa şi păcătoasa lui soţie, îşi proptise telefonul de piept şi făcuse o poză pe toată lungimea trupului ei gol. Nu se vedeau decât umflătura burticii, cu pielea incredibil de întinsă, şi vârfurile degetelor de la picioare, aşezate pe marginea arcuită a căzii.

Dacă se concentra, Matthew putea să-şi imagineze parfumul Dianei înălţându-se din apa fierbinte, să-i simtă părul mătăsos în mâna lui, să-i traseze cu degetele contururile prelungi şi puternice ale umerilor şi coapselor. Doamne, ce dor îi era de ea!

— Fernando zicea că ai nevoie de lemne.

Marcus stătea încruntat în faţa tatălui său. Matthew îşi dezlipi ochii de telefon. Numai Diana îi putea oferi viaţa de care avea nevoie.

— Fernando mai zicea că ne ia mama dracului dacă îl trezeşte careva în următoarele douăzeci şi patru de ore, spuse Marcus, cu ochii la mormanele de buşteni despicaţi. Iarna asta cu siguranţă nu avea să ducă lipsă de lemne de foc. Ştii cât de mult îi plac lui Ransome provocările, ca să nu mai vorbim despre întâlnirile cu dracul, aşa că poţi să-ţi închipui care a fost reacţia lui.

— Nu, te rog, spune-mi! Zise Matthew şi izbucni într-un râs uscat.

Nu mai râsese de ceva vreme, aşa că sunetul îi ieşi ruginit şi aspru.

— Ransome a vorbit deja la telefon cu trupa Gaşca Muzelor. Mă aştept ca până la ora cinei să-şi facă apariţia şi Fanfara Secţiei a Noua. Vampiri sau nu, ăştia cu siguranţă o să-l scoale pe Fernando. Marcus se uită în jos, la geanta cu unelte a tatălui său. Iar tu ai de gând să-l înveţi în sfârşit pe Jack cum să lucreze lemnul?

Băiatul îl implorase pe Matthew să-i dea lecţii încă de când acesta sosise în New Orleans. Matthew scutură din cap.

— Nu, dar m-am gândit că poate i-ar plăcea să mă ajute să meşteresc nişte pătuţuri pentru copii.

Matthew şi Jack lucrară la pătuţuri vreme de aproape o săptămână. Fiecare tăietură în lemn, fiecare îmbinare în coadă de rândunică cioplită cu grijă pentru a ţine piesele laolaltă, fiecare mişcare a rindelei îl ajuta pe Matthew să-şi domolească furia sângelui. Munca pentru a-i oferi un cadou Dianei îl făcea să se simtă din nou legat de ea, aşa că începu să vorbească despre copii şi despre speranţele lui.

Jack era un ucenic bun, iar abilităţile lui de artist se dovediră utile când veni vorba despre sculptarea elementelor decorative. În timp ce munceau împreună, Jack îl întrebă pe Matthew despre copilăria lui şi despre ziua în care o întâlnise pe Diana în Biblioteca Bodleiană. Nimeni altcineva n-ar fi scăpat teafăr după asemenea întrebări directe şi personale, însă regulile erau întotdeauna uşor altfel în cazul lui Jack.

Când terminară, pătuţurile erau două opere de artă. Le înfăşurară cu grijă în pături moi, ca să le păzească de zgârieturi pe parcursul călătoriei până la Londra.

Abia după ce pătuţurile fură gata şi pregătite pentru plecare, Fernando îi vorbi lui Matthew despre starea de sănătate a Dianei.

Reacţia fu cea la care se aşteptase. Rămase mai întâi tăcut şi neclintit. Apoi intră în acţiune.

— Sună-l pe pilot! Eu nu mai aştept până mâine. Vreau să fiu la Londra de dimineaţă, zise Matthew pe un ton încordat şi precis. Marcus!

— Ce s-a întâmplat? Întrebă acesta.

— Diana nu se simte bine. Matthew se încruntă cu ferocitate la Fernando. Ar fi trebuit să mi se spună!

— Credeam că ţi s-a spus.

Fernando nu mai trebui să adauge nimic. Cumnatul său ştia cine îi ascunsese adevărul. Fernando bănuia că Matthew ştia şi din ce motiv.

Chipul de obicei mobil al lui Matthew se făcu ca de piatră, iar ochii lui, de regulă expresivi, deveniră goi.

— Ce se petrece? Spuse Marcus.

Ii ceru lui Jack să-i aducă trusa medicală şi să-l sune pe Ransome.

— Diana a găsit pagina care lipsea din *Ashmole 782.* Fernando îl apucă pe Matthew de umeri. Mai e ceva. S-a întâlnit cu Benjamin în Biblioteca Bodleiană. Fiul tău ştie despre sarcina ei. A atacat-o pe Phoebe.

— Phoebe? Întrebă înnebunit Marcus. E bine?

— Benjamin? Spuse Jack şi trase brusc aer în piept.

— Phoebe se simte bine, iar Benjamin e de negăsit, îi linişti Fernando. Cât despre Diana, Hamish i-a chemat pe Edward Garrett şi pe Jane Sharp să aibă grijă de ea.

— Sunt printre cei mai buni doctori din oraş, Matthew, spuse Marcus. Diana nici că putea fi îngrijită mai bine.

— Va fi îngrijită mai bine, zise tatăl său, luând unul dintre pătuţuri şi îndreptându-se către uşă. Va fi îngrijită de mine.

CAPITOLUL 30

— Acum n-ar trebui să mai ai nici o problemă cu ea, i-am spus tinerei vrăjitoare ce stătea în faţa mea.

Venise la sugestia Lindei Crosby pentru a vedea dacă eu îmi puteam da seama de ce vraja ei de protecţie nu mai funcţiona.

Lucrând la domiciliu, în Casa Clairmont, devenisem întâiul diagnostician în ale magiei din Londra. Ascultam poveşti despre exorcizări ratate, vrăji eşuate şi magii ale elementelor care o luaseră razna, apoi le ajutam pe vrăjitoare să găsească soluţii. De îndată ce Amanda îşi făcuse vraja în faţa mea, îmi dădusem seama care era problema: când recita cuvintele, firele albastre şi verzi din jurul ei se încurcau cu un singur fir roşu ce trăgea de cel de-al şaselea nod din mijlocul vrăjii. *Grimoaria* devenise încâlcită, intenţiile erau neclare, iar acum, în loc s-o ocrotească pe Amanda, vraja se transformase în echivalentul magic al unui Chihuahua furios, mârâind şi dând să muşte pe oricine se apropia.

— Bună, Amanda! Zise Sarah, băgând capul pe uşă ca să vadă cum ne mai merge. Ai obţinut ce voiai?

— Diana a fost genială, mersi! Răspunse fata.

— Minunat! Dă-mi voie să te conduc!

Eu m-am lăsat înapoi pe perne, tristă s-o văd pe Amanda plecând. De când fusesem sfătuită să-mi limitez activităţile de către doctorii de pe Harley Street, primeam puţini vizitatori.

Vestea bună era că nu aveam preeclampsie, cel puţin nu în felul în care se dezvoltă de obicei la fiinţele cu sânge cald. Urina îmi era complet lipsită de proteine, iar tensiunea se situa imediat sub limita normală. Totuşi, umflăturile, greaţa şi durerile de umăr nu erau simptome pe care jovialul doctor Garrett sau colega sa ce purta foarte potrivitul nume Sharp[80] să fie dispuşi să le ignore. Mai ales după ce Ysabeau le explicase că sunt perechea lui Matthew Clairmont.

Vestea proastă era că tot mi se ceruse să evit orice efort, şi aşa aveau să rămână lucrurile până la naşterea gemenilor. Doamna doctor Sharp spera că evenimentul avea să se petreacă abia peste cel puţin patru săptămâni, deşi aerul ei îngrijorat îmi dădea de înţeles că asta era o estimare optimistă. Mi se îngăduiau câteva uşoare mişcări de întindere sub supravegherea Amirei şi două plimbări cotidiene de câte zece minute prin grădină. Scările, statul în picioare şi ridicatul greutăţilor îmi erau categoric interzise.

Telefonul începu să-mi vibreze pe masa de lângă pat. L-am luat, sperând să fie un mesaj de la Matthew.

In telefon mă aştepta o poză cu uşa din faţă a Casei Clairmont.

Abia atunci mi-am dat seama cât de multă linişte era împrejurul meu. Singurul sunet era ticăitul numeroaselor ceasuri din locuinţă.

Tăcerea fu întreruptă de scârţâitul balamalelor uşii de la intrare, apoi de scrâşnetul uşor al lemnului pe marmură. Fără să mă gândesc, am sărit din pat, clătinându-mă pe picioarele care îmi slăbiseră din cauza inactivităţii forţate.

Atunci l-am văzut pe Matthew.

In primele clipe, nesfârşite, nici unul dintre noi n-a fost în stare decât să soarbă cu nesaţ imaginea celuilalt. Matthew avea părul ciufulit, puţin ondulat de aerul umed al Londrei, şi purta un pulover gri şi pantaloni negri. Ridurile fine din jurul ochilor dădeau seamă de stresul la care fusese supus.

Se îndreptă agale spre mine. Imi venea să ţopăi şi să alerg spre el, însă ceva din expresia lui mă ţintuise pe loc.

Când ajunse în sfârşit lângă mine, îmi cuprinse gâtul în palme şi mă privi în ochi. Işi trecu degetul mare peste buzele mele, făcând sângele să se ridice la suprafaţă. Am observat mici schimbări în înfăţişarea lui: fermitatea maxilarului, neobişnuita încordare a buzelor, aerul mohorât al pleoapelor coborâte.

Am deschis gura în clipa în care degetul lui mare mi-o mângâie încă o dată.

— Mi-a fost dor de tine, *mon coeur,* zise el cu glas răguşit.

Se aplecă la fel de hotărât cum traversase încăperea şi mă sărută. Inima îmi tresări. Era *aici.* M-am agăţat cu mâinile de puloverul lui, de parcă asta l-ar fi împiedicat să dispară. Un sunet aspru, care-i ieşi din fundul gâtului aproape ca un mârâit, mă amuţi în clipa în care eram pregătită să mă înalţ şi să-l îmbrăţişez la rândul meu. Işi plimbă mâna liberă pe spatele meu, pe şoldurile mele, apoi mi-o aşeză pe pântec. Unul dintre bebeluşi îmi dădu o lovitură puternică în semn de reproş. Matthew zâmbi cu buzele lipite de ale mele, în timp ce degetul cu care mai devreme îmi dezmierdase gura îmi atingea acum pulsul cu delicateţea unui fulg. În

clipa aceea, soţul meu observă cărţile, florile şi fructele.

— Sunt absolut sănătoasă. Am avut ceva greţuri şi o durere în umăr, atâta tot, am spus eu repede.

Educaţia lui medicală avea să-l trimită în goana mare cu gândul la tot felul de diagnostice îngrozitoare.

— Tensiunea arterială e în regulă, şi bebeluşii la fel.

— Mi-a spus Fernando. Îmi pare rău că n-am fost aici, murmură el, masându-mi cu degetele muşchii încordaţi din zona gâtului.

Pentru prima dată de când părăsisem New Haven, mi-am îngăduit să mă relaxez.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îmi simţeam inima prea plină ca să mai pot spune şi altceva. Însă Matthew nu-şi dorea mai multe cuvinte. În clipa următoare m-am trezit săltată în aer, apoi cuibărită în braţele lui, bălăbănind din picioare.

Odată ajunşi la etaj, mă aşeză pe patul înconjurat de frunze în care dormisem cu atâtea vieţi în urmă, pe când locuiam în Blackfriars. Mă dezbrăcă în tăcere şi îmi cercetă fiecare centimetru de piele dezgolită, de parcă ar fi zărit pe neaşteptate ceva rar şi preţios. În tot timpul ăsta rămase complet tăcut, lăsând ca privirea şi blândeţea să vorbească pentru el.

De-a lungul următoarelor câteva ore, Matthew mă făcu să redevin a lui, ştergând cu degetele orice urmă lăsată de fiinţele cu care intrasem în contact de când ne despărţiserăm. La un moment dat mă lăsă să-l dezbrac, iar trupul lui răspunse trupului meu cu o viteză aiuritoare. Dar doamna doctor Sharp îmi explicase foarte clar riscurile asociate cu orice contractare a muşchilor uterini. Nu urma să am parte de nici o eliberare a tensiunii sexuale, dar numai pentru că eu trebuia să-mi refuz nevoile propriului corp, asta nu însemna că şi Matthew era obligat să facă la fel. Însă, când am întins mâna spre el, m-a oprit şi m-a sărutat profund.

„împreună", mi-a spus fără vorbe. „împreună sau deloc."

— Să nu-mi spui că nu reuşeşti să dai de el, Fernando, zise Matthew, fără să încerce măcar să pară rezonabil.

Se afla în bucătăria Casei Clairmont, amestecând nişte ouă jumări şi făcând pâine prăjită. Diana se odihnea la etaj, neştiind nimic despre discuţia ce avea loc la parter.

— Eu tot cred că ar trebui să-l întrebăm pe Jack, spuse Fernando. El ne-ar putea ajuta să ne restrângem cel puţin opţiunile.

— Nu. Nu vreau să-l implic. Matthew se întoarse către Marcus. Phoebe e bine?

— A fost prea aproape de moarte ca să mă simt liniştit, Matthew, răspunse Marcus cu un aer întunecat. Ştiu că nu eşti de acord ca ea să devină vampir, dar.

— Aveţi binecuvântarea mea, îl întrerupse Matthew. Alege doar pe cineva care s-o facă aşa cum se cuvine.

— Mulţumesc. Am ales deja. Marcus şovăi. Jack tot cere s-o vadă pe Diana.

— Trimite-l aici diseară! Matthew turnă ouăle pe o farfurie. Spune-i să aducă pătuţurile pentru copii! Pe la ora şapte. O să-l aşteptăm.

— îi spun, încuviinţă Marcus. Altceva?

— Da, continuă Matthew. Cineva trebuie să-l fi alimentat pe Benjamin cu informaţii. De vreme ce nu reuşiţi să daţi de fiul meu, puteţi să-l căutaţi pe cel — sau cea — care l-a ţinut la curent.

— Şi pe urmă? Întrebă Fernando.

— Pe urmă să îl, sau să o, aduceţi la mine, răspunse Matthew în timp ce ieşea din cameră.

Am rămas încuiaţi singuri în casă vreme de trei zile, înlănţuiţi unul de altul, vorbind puţin, fără a ne despărţi mai mult de câteva clipe, cât îi lua lui Matthew să coboare pentru a-mi pregăti ceva de mâncare sau a primi meniul livrat de către angajaţii de la Connaught. Din câte se pare, hotelul făcuse o înţelegere cu Matthew, urmând să livreze mâncare în schimbul unor vinuri. Câteva lăzi de Château Latour din 1961 părăsiră locuinţa drept plată pentru câteva feluri delicioase, cum ar fi ouă de prepeliţă fierte şi aşezate în cuib de alge ori ravioli delicaţi, umpluţi cu hribi fragezi, care, aşa cum îl asigurase bucătarul-şef pe Matthew, fuseseră aduşi din Franţa chiar în dimineaţa aceea.

A doua zi, eu şi soţul meu ne-am simţit îndeajuns de încrezători ca să vorbim, aşa că ne-am oferit porţii la fel de mici de cuvinte, digerate laolaltă cu delicatesele primite de la câteva străzi distanţă. El îmi povesti eforturile lui Jack de a se stăpâni în mijlocul liotei de urmaşi ai lui Marcus. Îmi vorbi cu mare admiraţie despre îndemânarea cu care Marcus îşi stăpânea copiii şi nepoţii, toţi botezaţi cu nume demne de nişte personaje dintr-un roman de aventuri al secolului al XIX-lea. Şi, fără tragere de inimă, îmi relată propriile sale lupte, nu doar cu furia sângelui, ci şi cu dorinţa de a-mi fi alături.

— Dacă n-ar fi fost fotografiile, aş fi înnebunit, îmi mărturisi el în timp ce stătea lipit de spatele meu, cu nasul rece cuibărit lângă gâtul meu. Imaginile cu locurile în care am stat, cu florile din grădină, ori cu degetele tale de la picioare pe marginea căzii m-au ajutat să nu-mi pierd complet minţile.

I-am împărtăşit povestea mea cu o lentoare demnă de un vampir, evaluându-i reacţiile, astfel încât, la nevoie, să pot face o pauză pentru a-l lăsa să mediteze la cele ce mi se întâmplaseră în Londra şi Oxford. I-am vorbit despre găsirea lui Timothy şi a paginii pierdute, dar şi despre întâlnirea cu Amira şi întoarcerea la Old Lodge. I-am arătat degetul meu purpuriu şi i-am dezvăluit vestea primită de la zeiţă, că, pentru a intra în posesia *Cărţii vieţii,* trebuia să renunţ la ceva de preţ. Şi nu l-am ferit de nici un detaliu legat de întâlnirea mea cu Benjamin. I-am spus despre eşecul meu ca vrăjitoare, despre ce îi făcuse Benjamin lui Phoebe şi despre ameninţarea pe care mi-o aruncase înainte de plecare.

— Dacă n-aş fi ezitat, Benjamin ar fi fost mort. Revăzusem în minte scena de sute de ori şi tot nu pricepeam de ce mă pierdusem cu firea. Mai întâi Juliette şi acum.

— Nu poţi să te învinovăţeşti pentru că ai ales să nu ucizi pe cineva, spuse Matthew, lipindu-şi un deget de buzele mele. Moartea e o treabă grea.

— Crezi că Benjamin mai e aici, în Anglia? L-am întrebat.

— Nu aici, mă asigură Matthew, întorcându-mă cu faţa spre el. Niciodată n-o să se mai afle în acelaşi loc cu tine.

„«Niciodată» înseamnă foarte multă vreme." Imi aminteam limpede admonestarea primită de la Philippe.

M-am silit să uit de griji şi l-am tras mai aproape pe soţul meu.

— Benjamin a dispărut complet, îi spuse Andrew Hubbard lui Matthew. Aşa face el.

— Nu e întru totul adevărat. Addie pretinde că l-a văzut în Munchen, zise Marcus. Ea şi-a pus în gardă tovarăşii cavaleri.

Cât timp Matthew se aflase în secolul al XVI-lea, Marcus primise şi femei în rândurile frăţiei.

Incepuse cu Miriam, iar ea îl ajutase să le aleagă şi pe celelalte. Matthew nu ştia dacă asta reprezenta o dovadă de nebunie sau de geniu, dar, dacă femeile aveau să-l ajute să dea de Benjamin, atunci era pregătit să rămână agnostic. Soţul Dianei punea ideile progresiste ale lui Marcus pe seama fostei vecine a acestuia, Catherine Macaulay, care ocupase un loc important în viaţa fiului său imediat după transformarea acestuia în vampir şi care îi împuiase capul cu părerile ei savante.

— L-am putea întreba pe Baldwin, spuse Fernando. La urma urmei, el e în Berlin.

— Nu încă, zise Matthew.

— Diana ştie că îl cauţi pe Benjamin? Întrebă Marcus.

— Nu, răspunse Matthew şi se întoarse la soţia lui cu o farfurie primită de la Connaught.

— Nu încă, murmură Andrew Hubbard.

În seara aceea era greu de spus cine se bucura mai mult de reîntâlnirea noastră: Jack sau Lobero. Se pierduseră într-o încurcătură de labe şi picioare, dar Jack reuşi să se desprindă în cele din urmă. Câinele ajunse primul lângă şezlongul meu din Camera Chinezească şi sări pe pernă cu un lătrat triumfător.

— Jos, Lobero! O să dărâmi chestia aia. Jack se opri şi mă sărută respectuos pe obraz. Bună, bunico!

— Să nu îndrăzneşti! L-am avertizat eu şi l-am luat de mână. Păstrează apelativul ăsta pentru Ysabeau!

— Ţi-am spus eu că n-o să-i placă, interveni Matthew cu un zâmbet larg.

Soţul meu pocni din degete înspre Lobero şi arătă către podea. Câinele îşi lăsă labele din faţă să-i alunece de pe şezlong, dar rămase cu spatele bine lipit de mine. Fu nevoie de încă un pocnet din degete ca să coboare de tot.

— *Madame* Ysabeau spune că ea are nişte standarde de păstrat şi că va trebui să fac două lucruri extrem de păcătoase înainte să mă lase s-o numesc „bunică", zise Jack.

— Şi tu tot îi mai zici „*madame* Ysabeau"? Am întrebat eu, privindu-l uimită. Ce te împiedică? Te-ai întors în Londra de două zile.

Jack coborî privirea, surâzând cu gândul la poznele delicioase ce aveau să urmeze.

— Ei bine, am fost cât se poate de cuminte, *madame.*

— *Madame?* Am gemut eu şi am aruncat cu o pernă în el. E mai rău decât dacă mi-ai spune „bunică"!

Jack lăsă perna să-l izbească drept în faţă.

— Fernando avea dreptate, observă Matthew. Inima ta ştie cum trebuie să-i spui Dianei, chiar dacă ţeasta ta groasă şi bunele maniere ale vampirilor te îndeamnă la altceva. Acum, ajută-mă să aduc înăuntru cadourile pentru mama ta!

Sub supravegherea lui Lobero, Matthew şi Jack băgară pe uşă mai întâi unul, apoi şi pe al doilea obiect înfăşurat în cârpe. Păreau a fi înalte şi dreptunghiulare, aducând mai degrabă cu nişte mici rafturi pentru cărţi. Matthew îmi trimisese o poză în care apăreau un maldăr de lemne şi câteva unelte. Probabil că le meşteriseră împreună. Am zâmbit când mi i-am imaginat, cu capetele acoperite de păr negru uşor aplecate deasupra unui proiect comun.

Pe măsură ce despachetau obiectele, devenea tot mai clar că nu erau rafturi pentru cărţi, ci pătuţuri pentru copii: două superbe pătuţuri din lemn, sculptate şi pictate la fel. Fundurile lor curbate atârnau în interiorul unor schelete trainice din lemn, care se înălţau pe nişte picioare

drepte. În felul acesta, puteau fi legănate uşor în aer sau scoase din suporturile lor şi aşezate pe podea pentru a fi împinse cu piciorul. Ochii mi se umplură de lacrimi.

— Le-am făcut din lemn de scoruş. Ransome nu-şi dădea seama cum naiba o să facem noi rost de lemn scoţian în Louisiana, dar e clar că nu-l cunoaşte pe Matthew.

Jack îşi trecu degetele peste una dintre marginile drepte ale pătuţurilor.

— Leagănele sunt din scoruş, dar suporturile sunt din lemn de stejar. Lemn trainic de stejar alb american. Matthew mă privi cu o urmă de îngrijorare. Îţi plac?

— Sunt minunate!

Mi-am ridicat ochii spre soţul meu, sperând că-mi va citi asta pe chip. Probabil asta şi făcu, fiindcă îmi cuprinse cu tandreţe obrazul în palmă, iar propriul lui chip se umplu de o fericire mai mare decât văzusem vreodată de când ne întorseserăm în prezent.

— Matthew le-a conceput. A spus că aşa se făceau pătuţurile pe vremuri, ca să le poţi ridica de pe podea şi să le poţi feri de găini, îmi explică Jack.

— Şi sculpturile?

În fiecare dintre tăbliile de lemn de la picioarele pătuţurilor fusese gravat câte un copac, cu rădăcinile şi ramurile răsucite. Vopsele aurii şi argintii, aplicate cu grijă, scoteau în evidenţă frunzele şi scoarţa.

— Au fost ideea lui Jack, zise Matthew, punându-şi mâna pe umărul tânărului. Şi-a amintit modelul din cartea ta cu vrăji şi s-a gândit că simbolul e potrivit pentru un pătuţ de copil.

— Fiecare parte are câte o semnificaţie, zise Jack. Scoruşul e copacul magic, ştii tu, iar stejarul simbolizează forţa şi nemurirea. Rozetele din cele patru colţuri au formă de ghinde, asta pentru noroc, iar fructele de scoruş sculptate pe suporturi ar trebui să le protejeze.

Corra apare şi ea pe pătuţuri. Dragonii păzesc scoruşii de munte pentru ca oamenii să nu le mănânce roadele.

M-am uitat mai îndeaproape şi am văzut că arcul de la baza leagănelor era format din coada unui balaur.

— Atunci aceştia o să fie cei mai ocrotiţi bebeluşi din întreaga lume, am spus eu, ca să nu mai spunem cei mai norocoşi, având în vedere că vor dormi în două paturi atât de frumoase.

După ce cadourile fură oferite şi primite cu recunoştinţă, Jack se aşeză pe podea cu Lobero şi ne spuse poveşti însufleţite despre viaţa în New Orleans. Matthew se relaxă pe unul dintre fotoliile japoneze, observând cum minutele se scurgeau fără ca băiatul să dea vreun semn de furia sângelui.

Ceasurile anunţau ora zece când Jack plecă spre Pickering Place — locuinţă pe care ne-o descrisese drept aglomerată, dar veselă.

— Gallowglass e acolo?

Nu-l mai văzusem de la întoarcerea lui Matthew.

— A plecat imediat după ce am ajuns noi la Londra. A spus că trebuie să meargă undeva şi că o să se întoarcă atunci când o să poată, spuse Jack, ridicând din umeri.

Ceva trebuie să fi licărit în ochii mei, căci Matthew deveni numaidecât atent. Nu spuse totuşi nimic până nu-i conduse pe Jack şi pe Lobero la parter, trimiţându-i în siguranţă spre casă.

— Probabil că aşa e cel mai bine, zise el când reveni.

Se aşeză pe şezlong în spatele meu, ca să-mi poată servi drept spătar. Cu un oftat de mulţumire, m-am cuibărit la pieptul lui, iar el mă cuprinse în braţe.

— Că toate rudele şi prietenii noştri sunt acasă la Marcus? Am pufnit eu. Bineînţeles că ţie ţi se pare cea mai bună variantă.

— Nu. Că Gallowglass s-a hotărât să plece departe pentru o bucată de vreme.

Matthew îşi lipi buzele de părul meu. Am înţepenit.

— Matthew.

Trebuia să-i spun despre Gallowglass.

— Ştiu, *mon coeur.* Bănuiam de ceva vreme, dar, când l-am văzut cu tine în New Haven, m-am convins.

Matthew legănă uşor unul dintre pătuţuri, împingându-l cu degetul.

— De când? Am întrebat eu.

— Poate că de la început. Cu siguranţă din noaptea petrecută în Praga, cea în care Rudolf s-a atins de tine, răspunse Matthew.

Impăratul se purtase tare urât în noaptea walpurgică, aceeaşi în care văzusem pentru ultima dată *Cartea vieţii* întreagă şi nevătămată.

— Nici măcar atunci n-a fost o surpriză, ci pur şi simplu o confirmare a ceea ce, la un anumit nivel, înţelegeam deja.

— Gallowglass n-a făcut nimic necuviincios, am spus eu repede.

— Ştiu şi asta. E fiul lui Hugh şi incapabil de dezonoare. Matthew înghiţi în sec, alungându-şi emoţia din voce. Poate că, după ce se vor naşte copiii, va reuşi să-şi continue viaţa. Mi-ar plăcea să-l văd fericit.

— Şi mie, am şoptit, întrebându-mă de câte noduri şi fire avea să fie nevoie pentru a-l ajuta pe Gallowglass să-şi găsească perechea.

— Unde a plecat Gallowglass?

Matthew se uită furios spre Fernando, deşi amândoi ştiau că brusca dispariţie a nepotului nu avusese loc din vina lui.

— Oriunde ar fi, îi e mai bine decât aici, aşteptând ca tu şi Diana să vă aduceţi pe lume copilaşii, zise Fernando.

— Diana e de altă părere. Matthew îşi trecu în revistă e-mailurile. Începuse să şi le citească la parter, pentru ca Diana să nu afle despre informaţiile pe care le strângea în legătură cu Benjamin. Soţia mea întreabă de el.

— Philippe a greşit când l-a pus pe Gallowglass s-o vegheze.

Fernando dădu peste cap un pahar cu vin.

— Crezi? Eu aş fi procedat la fel, replică Matthew.

— Gândeşte-te, Matthew! Zise nervos doctorul Garrett. Copiii tăi au în ei sânge de vampir, deşi cum de e posibil aşa ceva rămâne o chestiune între tine şi Dumnezeu. Asta înseamnă că au măcar o parte din imunitatea unui vampir. N-ai prefera ca soţia ta să nască acasă, aşa cum au făcut femeile timp de sute de ani?

Acum, că se întorsese, Matthew se aştepta să joace un rol important în stabilirea felului în care aveau să fie aduşi pe lume gemenii. Din punctul lui de vedere, ar fi trebuit să nasc la spital. Eu preferam să aduc copiii pe lume în Casa Clairmont, asistată de Marcus.

— Marcus n-a mai practicat obstetrica de ani de zile, mârâi Matthew.

— La naiba, frate, tu l-ai învăţat anatomie! Tu m-ai învăţat şi *pe mine* anatomie, dacă stau să mă gândesc!

Doctorul Garrett ajunsese la capătul răbdării.

— Crezi că uterul a plecat brusc la plimbare într-o altă parte a corpului? Bagă-i minţile în cap, Jane!

— Edward are dreptate, spuse doamna doctor Sharp. Toţi patru la un loc avem zeci de diplome medicale şi un total de peste două mii de ani de experienţă. Marthe probabil că a adus pe lume mai mulţi copii decât oricare altă fiinţă în viaţă, iar mătuşa Dianei e moaşă autorizată. Cred că ne descurcăm.

Iar eu credeam că avea dreptate. Până la urmă, şi Matthew fu de aceeaşi părere. După ce fusese înfrânt în disputa despre naşterea gemenilor, soţul meu se arătă nerăbdător să părăsească încăperea când sosi Fernando. Dispărură amândoi la parter. Deseori se închideau pe undeva pentru a discuta între patru ochi chestiuni de familie.

— Cum a reacţionat Matthew când i-ai spus că ai jurat credinţă familiei Bishop-Clairmont? L-am întrebat pe Fernando când acesta se întoarse la etaj ca să mă salute.

— Mi-a spus că sunt nebun, răspunse vampirul, cu un licăr în privire. Eu i-am replicat că în schimb mă aştept să fiu numit naş al primului vostru născut.

— Sunt sigură că se poate aranja, am zis eu, deşi începeam să-mi fac griji în privinţa numărului mare de naşi pe care urmau să-i aibă bebeluşii noştri.

— Sper că ţii socoteala tuturor promisiunilor pe care le-ai făcut, i-am atras eu atenţia lui Matthew în după-amiaza aceleiaşi zile.

— O ţin, zise el. Chris îl vrea pe cel mai deştept, iar Fernando pe cel mai mare. Hamish îl vrea pe cel mai frumos. Marcus vrea o fată. Jack vrea un frate. Inainte să plecăm din New Haven, Gallowglass s-a arătat interesat să năşească orice copil blond, spuse Matthew, bifând pe degete fiecare nume.

— O să nasc gemeni, nu o liotă de căţeluşi! Am zic eu, descumpănită la vederea mulţimii de persoane interesate. In plus, nu suntem capete încoronate. Iar eu sunt păgână! Gemenilor nu le trebuie atâţia naşi.

— Vrei să aleg eu şi naşele? Întrebă Matthew, ridicând din sprâncene.

— Miriam, am spus eu în grabă, înainte ca el să mi-o poată propune pe vreuna dintre înspăimântătoarele lui rude de sex feminin. Phoebe, desigur. Marthe. Sophie. Amira. Aş vrea s-o rog şi pe Vivian Harrison.

— Vezi? Odată ce începi, se adună repede, îmi spuse Matthew, zâmbind.

Asta însemna că aveam câte şase perechi de naşi pentru fiecare copil. Urma să ne înecăm în căni de argint pentru bebeluşi şi în ursuleţi de pluş, dacă stăteam să judecăm după mormanele de hăinuţe, botoşei şi pături pe care Ysabeau şi Sarah le cumpăraseră deja.

Doi dintre potenţialii naşi ai gemenilor luau cina cu noi aproape în fiecare seară. Era atât de evident că Marcus şi Phoebe se iubeau, încât nu puteai să nu intri într-o stare romantică în prezenţa lor. Aerul dintre ei vibra de tensiune. Phoebe însă era la fel de sigură şi de stăpână pe sine ca întotdeauna. Nu se sfia să-i ţină lui Marcus predici despre starea frescelor din sala de bal şi despre cât de şocată ar fi Angelica Kauffman[81] dacă le-ar găsi astfel neglijate. Phoebe nu avea de gând nici să permită ca toate comorile familiei de Clermont să fie ţinute la nesfârşit departe de ochii publicului.

— Există căi prin care să le expuneţi anonim şi pentru o perioadă limitată de timp, îi zise ea lui Matthew.

— Aşteaptă-te ca foarte curând să vezi expus în Galeria Naţională a Portretelor tabloul cu Margaret More care acum atârnă în Old Lodge, deasupra budei de la etaj, am spus eu şi l-am strâns încurajator de mână pe soţul meu.

— De ce nu m-a avertizat nimeni că o să ne fie greu să avem istorici în familie? Îl întrebă el pe Marcus, părând uşor zăpăcit. Şi cum de ne-am ales cu doi?

— Avem gusturi bune, răspunse tânărul şi îi aruncă lui Phoebe o privire ce ardea mocnit.

— într-adevăr.

Matthew îşi înăbuşi un zâmbet.

Când stăteam aşa, doar noi patru, Matthew şi Marcus discutau ore în şir despre noul vlăstar — cu toate că Marcus prefera să-i spună „clanul lui Matthew", din motive care aveau legătură atât cu bunicul lui scoţian, cât şi cu neplăcerea pe care i-o provoca folosirea termenilor din botanică şi zoologie pentru a descrie familiile de vampiri.

— Membrii vlăstarului Bishop-Clairmont — sau ai clanului, dacă insişti — vor trebui să aibă grijă mai ales atunci când se împerechează ori se căsătoresc, spuse Matthew într-o seară, în timpul cinei. Toţii ochii vampirilor vor fi aţintiţi asupra noastră.

Marcus reacţionă cu întârziere.

— Bishop-Clairmont?

— Sigur că da, zise încruntat Matthew. Cum te aşteptai să se numească? Diana nu poartă numele meu, iar copiii noştri le vor purta pe amândouă. Corect este ca o familie formată din vrăjitoare şi vampiri să aibă un nume care să reflecte asta.

Mă emoţiona grija lui. Matthew putea fi o fiinţă patriarhală, peste măsură de protectoare, dar nu uitase de tradiţiile neamului meu.

— Măi să fie, Matthew de Clermont! Zise Marcus, zâmbind lent. E ceva de-a dreptul progresist din partea ta!

— Hm! Exclamă soţul meu şi sorbi din vin.

Lui Marcus începu să-i zbârnâie telefonul, iar tânărul aruncă o privire către ecran.

— A venit Hamish. Mă duc jos să-i deschid.

Discuţia şoptită se auzi până sus. Matthew se ridică în picioare.

— Phoebe, rămâi cu Diana!

Ne-am uitat îngrijorate una la alta.

— O să fie mult mai convenabil când o să devin şi eu vampir, spuse ea, încercând în zadar să audă ce se vorbea jos. Măcar atunci o să ştiu ce se petrece.

— Atunci ei o să iasă pur şi simplu la plimbare, am replicat eu. Trebuie să concep o vrajă care să amplifice sunetele. Ceva ce ar folosi aerul şi puţină apă, poate.

— Şşt! Phoebe îşi lăsă capul într-o parte şi scoase un sunet de iritare. Acum vorbesc şi mai încet! Ce enervant!

Când Matthew şi Marcus îşi făcură din nou apariţia, cu Hamish pe urmele lor, chipurile lor îmi semnalau că se întâmplase ceva grav.

— Am primit un nou mesaj de la Benjamin. Matthew se lăsă pe vine înaintea mea şi mă privi în ochi. Nu vreau să-ţi ascund asta, Diana, dar trebuie să rămâi calmă.

— Spune-mi doar! Am cerut eu, simţind că mi se taie răsuflarea.

— Vrăjitoarea pe care Benjamin a luat-o ostatică e moartă. Pruncul ei a murit împreună cu ea.

Ochii lui Matthew îi cercetară pe ai mei, care se umpluseră de lacrimi. Şi nu doar pentru tânăra vrăjitoare, ci şi pentru mine, pentru eşecul meu. „Dacă n-aş fi stat pe gânduri, poate că vrăjitoarea lui Benjamin ar fi trăit."

— De ce nu putem avea timpul necesar să lămurim lucrurile şi să ne ocupăm de încurcătura uriaşă pe care se pare că am provocat-o? Şi de ce trebuie ca unul şi altul să tot moară între timp? Am strigat.

— N-aveam cum să împiedicăm ce s-a întâmplat, zise Matthew, dându-mi la o parte părul de pe frunte. Nu de data asta.

— Dar data viitoare? Am întrebat.

Bărbaţii rămaseră tăcuţi şi posomorâţi.

— O! Bineînţeles!

Am trase brusc aer în piept şi am simţit furnicături în degete. Corra ţâşni afară din cutia mea toracică, cârâind agitată, şi se avântă în sus, cocoţându-se pe candelabru.

— Atunci o să-l opriţi. Pentru că data viitoare o să vină după mine.

Am simţit un pocnet, apoi o scurgere de lichid.

Matthew îşi coborî uluit privirea spre pântecul meu rotunjit.

Bebeluşii erau gata să se nască.

CAPITOLUL 31

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu trebuie să împing!

Eram roşie la faţă, transpiram şi nu-mi doream decât să scot copiii din mine cât mai repede cu putinţă.

— Nu. Impinge! Repetă Marthe.

Ea şi Sarah mă ajutau să mă plimb în încercarea de a-mi uşura durerile de spate şi de picioare. Contracţiile încă aveau loc la cinci minute distanţă, dar durerea devenea sfâşietoare, radiind dinspre coloana vertebrală până la burtă.

— Vreau să mă întind.

După săptămâni întregi de stat în pat, acum nu voiam decât să mă târăsc înapoi acolo, pe salteaua din cauciuc şi printre cearşafurile sterilizate. Nu numai eu înţelegeam ironia situaţiei, ci şi ceilalţi din cameră.

— Nu te întinzi! Zise Sarah.

— Oh, Doamne! Mai vine una!

M-am oprit brusc şi le-am apucat de mâini pe cele două femei. Contracţia dură mult. Abia mă îndreptasem şi reîncepusem să respir normal, când mă izbi încă una.

— Il vreau pe Matthew!

— Sunt aici, zise el şi îi luă locul lui Marthe.

Dădu din cap către Sarah.

— Ce rapid ai fost! Zise mătuşa mea.

— In carte scrie că, pe măsură ce trece timpul, contracţiile ar trebui să fie tot mai dese.

Vorbeam ca o dăscăliţă ţâfnoasă.

— Bebeluşii nu citesc cărţi, draga mea, spuse Sarah. Au propriile lor idei pe tema asta.

— Iar când îşi pun în gând să se nască, nu se codesc, zise doamna doctor Sharp, intrând zâmbitoare în cameră.

Doctorul Garrett fusese chemat în ultima clipă pentru o altă naştere, prin urmare colega lui preluase conducerea echipei mele medicale. Işi lipi stetoscopul de burta mea, îl mişcă, apoi îl lipi iar.

— Te descurci de minune, Diana! Şi gemenii la fel. Nici un semn de tulburare. Recomand să încercăm o naştere vaginală.

— Vreau să mă întind! Am spus printre dinţii încleştaţi în clipa în care am simţit încă o lamă de oţel ţâşnindu-mi din şira spinării şi ameninţând să mă spintece în două. Unde-i Marcus?

— Chiar vizavi, răspunse Matthew.

Îmi aminteam vag că îl alungasem din încăpere pe fiul soţului meu în momentul în care contracţiile începuseră să se intensifice.

— Dacă o să am nevoie de cezariană, o să poată ajunge aici la timp? Am întrebat.

— M-ai chemat? Întrebă Marcus şi intră pe uşă îmbrăcat în halat de operaţie.

Zâmbetul lui prietenos şi purtarea netulburată mă liniştiră numaidecât. Acum, că se întorsese, nu reuşeam să-mi amintesc de ce îl dădusem afară.

— Cine a mutat nenorocitul ăla de pat?

Am îndurat gâfâind încă o contracţie. Patul părea să fi rămas pe loc, dar era clar o iluzie, căci îmi lua o veşnicie să ajung la el.

— Matthew l-a mutat, zise relaxată Sarah.

— N-am făcut aşa ceva! Protestă soţul meu.

— în timpul travaliului dăm vina pe soţ pentru absolut orice. Asta o împiedică pe mamă să dezvolte fantezii criminale şi le aminteşte bărbaţilor că nu sunt ei buricul pământului, explică Sarah.

Am râs, ratând astfel valul tot mai mare de durere care însoţi următoarea contracţie puternică.

— Fut... Că... Fir...

Am strâns cu hotărâre din buze.

— *N-ai* cum să treci de marele eveniment din noaptea asta fără să înjuri, Diana, spuse Marcus.

— Nu vreau ca primele cuvinte pe care o să le audă bebeluşii să fie un şir de obscenităţi.

Acum îmi aminteam motivul pentru care îl alungasem pe Marcus: îmi sugerase că sunt prea pudică în toiul chinurilor mele.

— Matthew poate să cânte. Şi el are voce puternică. Sunt sigur că te-ar acoperi.

— Fir-ar... Să fie. Doare! Am spus eu, îndoindu-mă. Dacă vrei să fii de ajutor, mută patul ăla, futu-i mama mă-sii, dar nu te mai certa cu mine, tâmpitule!

Replica mea fu urmată de o tăcere încărcată de uimire.

— Bravo, fată! Zise Marcus. Ştiam eu că ai să reuşeşti. Hai să aruncăm o privire!

Matthew mă ajută să mă urc în patul care fusese lăsat fără nepreţuita lui cuvertură de mătase şi fără majoritatea perdelelor din jur. Cele două leagăne stăteau în faţa focului, aşteptându-i pe gemeni. M-am uitat fix la ele, în timp ce Marcus mă examina.

Până în momentul de faţă, ultimele patru ore fuseseră pentru corpul meu cele mai agresive din viaţa lui. Atâtea chestii fuseseră vârâte şi scoase din mine, încât depăşea cu mult puterea mea de închipuire. O procedură ciudat de dezumanizantă, având în vedere că era răspunzătoare de aducerea pe lume a unor vieţi noi.

— O să mai dureze puţin, zise Marcus, dar lucrurile prind viteză.

— Ţie-ţi vine uşor să vorbeşti!

L-aş fi pocnit, dar era aşezat între coapsele mele, şi îmi stăteau bebeluşii în drum.

— Asta-i ultima ta şansă la anestezie epidurală, spuse Marcus. Dacă refuzi şi trebuie să facem cezariană, vom fi nevoiţi să te adormim de tot.

— Nu-i nevoie să fii eroică, *ma lionne,* interveni Matthew.

— Nu sunt eroică, i-am răspuns pentru a patra sau a cincea oară. Nu ştim ce efect ar avea o anestezie epidurală asupra copiilor.

M-am oprit, cu faţa schimonosită în încercarea de a-mi stăpâni durerea.

— Trebuie să respiri în continuare, scumpo! Sarah îşi făcu loc lângă mine. Ai auzit-o, Matthew. Nu vrea epidurala, şi n-are rost să te cerţi cu ea pe tema asta. Acum, cât priveşte durerea. Râsul ajută, Diana. Şi gândeşte-te la altceva!

— Şi plăcerea ajută, se amestecă Marthe, aşezându-mi picioarele pe saltea în aşa fel încât spatele mi se relaxă imediat.

— Plăcerea? Am întrebat eu nedumerită.

Marthe dădu din cap. M-am uitat cu groază la ea.

— Nu se poate să vorbeşti despre *chestia aia.*

— Ba da, zise Sarah. Poate să ajute foarte mult.

— Nu! Cum puteţi să-mi sugeraţi măcar aşa ceva?

Era greu de găsit un moment mai puţin erotic decât cel în care mă aflam. Mersul mi se părea în schimb o idee bună, aşa că mi-am aruncat picioarele peste marginea patului. Cam atât am reuşit să fac până să simt o nouă contracţie. Când durerea se domoli, eu şi Matthew rămăseserăm singuri.

— Nici să nu te gândeşti! I-am zis eu când el mă cuprinse în braţe.

— înţeleg cuvântul „nu“ în vreo douăzeci de limbi.

Calmul lui era enervant.

— Ţie nu-ţi vine să ţipi la mine sau *ceva?* L-am întrebat.

Matthew rămase pe gânduri preţ de câteva clipe.

— Ba da.

— A!

Mă aşteptam la un cântec şi un dans despre sanctitatea femeilor însărcinate şi despre cum va îndura el orice de dragul meu. Am chicotit.

— Intinde-te pe partea stângă, iar eu o să-ţi frec spatele.

Matthew mă trase în jos lângă el.

— E singurul lucru pe care o să-l freci! L-am avertizat.

— Am înţeles, răspunse el, dând dovadă de o stăpânire de sine absolut enervantă. Intinde-te! Acum!

— Acum parcă mai semeni cu tine însuţi. Incepeam să cred că, din greşeală, ţi-au făcut *ţie* anestezia epidurală.

M-am întors şi mi-am potrivit trupul lângă al lui.

— Vrăjitoareo! Zise el şi mă ciupi de umăr.

Bine că stăteam întinsă când se ivi următoarea contracţie.

— Nu vrem să împingi pentru că nu se ştie cât o să dureze, iar bebeluşii nu sunt încă

pregătiţi să se nască. Au trecut patru ore şi optsprezece minute de când au început contracţiile. S-ar putea să te aştepte încă o zi întreagă de travaliu. Ai nevoie de odihnă. E unul dintre motivele pentru care am vrut să faci anestezia locală.

Matthew îşi folosi degetele mari pentru a-mi masa şalele.

— N-au trecut decât patru ore şi optsprezece minute? Am întrebat eu cu glas stins.

— Nouăsprezece minute acum.

Soţul meu mă luă în braţe în clipa în care trupul îmi fu zguduit de o nouă contracţie cumplită. Când am fost în stare să gândesc limpede din nou, am gemut uşor şi mi-am împins spatele în mâna lui Matthew.

— Degetul tău mare se află într-un loc absolut divin.

Am oftat uşurată.

— Dar locul ăsta?

Degetul lui alunecă mai jos şi mai aproape de coloana mea vertebrală.

— Raiul pe pământ! Am spus eu, reuşind să respir ceva mai bine în timpul următoarei contracţii.

— Tensiunea ta e încă normală, iar masajul spatelui pare să te ajute. Hai să procedăm cum se cuvine!

Matthew îi ceru lui Marcus să aducă din biblioteca lui ciudatul scaun cu şezut din piele capitonată şi cu suport pentru citit, apoi îi ceru să-l aşeze lângă fereastră, cu o pernă pusă acolo unde ar fi trebuit să se afle o carte. Matthew mă ajută să încalec pe scaun, cu faţa către pernă.

Burtica mi se umflă şi luă contact cu spătarul scaunului.

— Pentru ce naiba a fost conceput, de fapt, scaunul ăsta?

— Ca să urmăreşti luptele de cocoşi şi să joci cărţi toată noaptea, răspunse Matthew. O să descoperi că e mult mai confortabil pentru şale dacă poţi să te apleci puţin în faţă şi să-ţi aşezi capul pe pernă.

Aşa era. Matthew începu o şedinţă de masaj pe îndelete, începând de la şolduri şi urcând până când ajunse să-mi relaxeze muşchii de la baza capului. Cât a făcut el asta, am mai avut trei contracţii şi, chiar dacă au fost îndelungate, mâinile reci şi degetele puternice ale soţului meu au părut a-mi înmuia întru câtva durerea.

— Câte femei gravide ai ajutat tu în felul ăsta? L-am întrebat, puţin curioasă faţă de felul în care îşi dobândise îndemânarea.

Mâinile lui Matthew se opriră.

— Doar pe tine.

Îşi reluă mişcările liniştitoare. Am întors capul şi am descoperit că se uita la mine, chiar dacă degetele lui nu se opreau nici o clipă.

— Ysabeau mi-a spus că sunt singura care a dormit în camera asta.

— Nimeni altcineva nu mi s-a părut demn de ea. Dar pe tine mi te-am putut imagina aici, împreună cu mine, bineînţeles, la scurt timp după ce ne-am cunoscut.

— De ce mă iubeşti atât de mult, Matthew?

Nu reuşeam să pricep ce îl atrăgea, mai ales acum când eram rotundă, aşezată cu faţa în jos şi gâfâind de durere. Răspunsul lui veni numaidecât.

— La fiecare întrebare pe care am avut-o vreodată, sau pe care o voi avea vreodată, tu eşti

răspunsul. Îmi dădu la o parte părul de pe gât şi îmi sărută pielea delicată din spatele urechii. Ai chef să te ridici puţin?

Un junghi ivit brusc, mai ascuţit ca până atunci, îmi străbătu partea de jos a corpului, împiedicându-mă să răspund. Am început să gâfâi.

— Mie asta-mi sună a dilataţie de zece centimetri, murmură Matthew. Marcus?

— Veşti bune, Diana, zise vesel Marcus când intră în cameră. Poţi să împingi!

Şi am împins. Vreme de zile întregi, aş fi zis.

Mai întâi am încercat varianta modernă, întinsă pe spate, în timp ce Matthew mă ţinea strâns de mână şi mă privea cu adoraţie.

Nu mergea prea bine.

— Nu e neapărat un semn rău, ne spuse doamna doctor Sharp, uitându-se la mine şi la Matthew. În etapa asta a travaliului, gemenilor poate să le ia puţin mai mult până să se pună în mişcare. Nu-i aşa, Marthe?

— Are nevoie de un scaun pentru naşteri, răspunse încruntată bătrâna.

— L-am adus pe al meu, zise doamna doctor Sharp. E pe hol.

Arătă cu capul în direcţia respectivă.

Şi astfel, pruncii care fuseseră concepuţi în secolul al XVI-lea optară să ocolească obiceiurile medicinei moderne şi să se nască pe un scaun simplu din lemn, cu şezut în formă de potcoavă.

În loc să împart momentul naşterii cu o jumătate de duzină de străini, eram înconjurată de cei dragi: Matthew, care, în spatele meu, îmi oferea sprijin fizic şi emoţional; Jane şi Marthe, la picioarele mele, care mă felicitau că aveam doi copii suficient de politicoşi încât să se prezinte lumii cu capul înainte; Marcus, care-mi făcea din când în când câte o sugestie blândă; Sarah, alături de mine, care-mi spunea când să respir şi când să împing; şi Ysabeau lângă uşă, transmiţându-i mesaje lui Phoebe, care aştepta în salon, de unde trimitea un şir neîntrerupt de SMS-uri către Pickering Place, unde Fernando, Jack şi Andrew aşteptau veşti.

A fost un chin.

A durat o veşnicie.

Când, la ora 11:55 noaptea, am auzit în sfârşit primul plânset indignat, am început să râd şi să plâng în acelaşi timp. Un sălbatic instinct protector prinse rădăcini acolo unde până atunci se aflase copilul meu, dându-mi un scop în viaţă.

— Se simte bine? Am întrebat, privind în jos.

— E fetiţă şi se simte perfect, răspunse Marthe, radiind plină de mândrie.

— Fetiţă?

Matthew părea uluit.

— Fetiţă. Phoebe, spune-le că *madame* a născut o fată! Zise Ysabeau cu încântare.

Jane ridică mica fiinţă. Era vânătă, zbârcită şi mânjită cu tot felul de substanţe scârboase, despre care citisem, dar pe care nu eram pregătită să le văd pe pielea copilului meu. Avea păr negru ca tăciunele şi foarte bogat.

— De ce e vânătă? Ce s-a întâmplat cu ea? E pe moarte?

Mă simţeam tot mai îngrijorată.

— Intr-o clipă o să se facă roşie ca sfecla, spuse Marcus, uitându-se în jos la sora lui nou-născută. Ii întinse lui Matthew o pereche de foarfece şi o clamă. Plămânii ei cu siguranţă n-au nimic în neregulă. Cred că tu ar trebui să faci onorurile.

Matthew se ridică şi rămase nemişcat.

— Dacă leşini, Matthew Clairmont, n-o să ţi-o iert niciodată, zise morocănoasă Sarah. Mişcă-ţi fundul încoace şi taie cordonul ombilical!

— Taie-l tu, Sarah!

Lui Matthew îi tremurau mâinile pe umerii mei.

— Nu. Vreau să-l taie Matthew, am spus eu.

Dacă n-o făcea, avea să regrete mai târziu. Vorbele mele îl puseră în mişcare şi curând se aşeză în genunchi lângă doamna doctor Sharp. In ciuda reţinerii lui iniţiale, odată ce avu în faţă un bebeluş şi ustensilele medicale potrivite, mişcările îi deveniră sigure şi exersate. După ce cordonul ombilical fu prins cu clama şi tăiat, doamna doctor o înfăşură iute pe fiica noastră într-o pătură pregătită dinainte. Apoi îi înmână pacheţelul lui Matthew.

Soţul meu se ridică în picioare, înmărmurit, cuibărind trupul micuţ în mâinile lui mari. Era ceva miraculos în alăturarea dintre forţa unui tată şi fragilitatea fetiţei lui. Copila se opri din plâns preţ de câteva clipe, căscă, apoi reîncepu să ţipe din pricina ruşinoasei situaţii în care se afla.

— Salut, micuţă străină! Şopti Matthew. Se uită spre mine cu veneraţie. E superbă.

— Doamne, ia auzi-o cum ţipă! Spuse Marcus. Un opt curat la testul Apgar, ce părere ai, Jane?

— De acord. Ce-ar fi s-o cântăreşti şi s-o măsori, cât timp noi facem puţină curăţenie pe aici şi ne pregătim pentru următorul?

Dându-şi brusc seama că treaba mea era doar pe jumătate terminată, Matthew lăsă copilul în grija fiului său. Apoi mă privi îndelung, mă sărută profund şi îmi făcu un semn cu capul.

— Pregătită, *ma lionne?*

— Mai pregătită ca niciodată, am spus, cuprinsă de un nou val de durere.

Douăzeci de minute mai târziu, la ora 12:15 noaptea, s-a născut fiul nostru. O depăşea pe sora lui, atât în lungime, cât şi în greutate, însă era binecuvântat cu plămâni la fel de puternici. Mi se spusese că acesta era un lucru foarte bun, deşi mă întrebam dacă aveam să mai fim de aceeaşi părere şi peste douăsprezece ore. Spre deosebire de primul copil, băiatul avea părul blond-roşcat.

Matthew o rugă pe Sarah să-i taie ea cordonul ombilical, de vreme ce el era complet ocupat să-mi şoptească la ureche un şir de prostii plăcute despre cât de frumoasă eram şi cât de puternică mă arătasem, asta în timp ce mă ţinea dreaptă.

După naşterea băiatului, am început să tremur din cap până în picioare.

— Ce se întâmplă? Am întrebat, clănţănind din dinţi.

Într-o clipă, Matthew mă ridică de pe scaunul pentru naşteri şi mă aşeză în pat.

— Aduceţi bebeluşii încoace! Porunci el.

Marthe puse un copil peste trupul meu, iar Sarah mi-l dădu pe celălalt. Aveau mânuţele şi picioruşele strânse, iar feţele roşii de nervi. De îndată ce le-am simţit greutatea pe piept, tremurul a încetat.

— Asta-i unul dintre dezavantajele naşterii pe scaun atunci când e vorba despre gemeni, zise radioasă doamna doctor Sharp. Mămicile se tulbură puţin din pricina golului apărut brusc şi nu apucăm să le lăsăm să creeze o legătură cu primul bebeluş, pentru că al doilea ne solicită atenţia.

Marthe îl împinse la o parte pe Matthew şi îi înfăşură pe copii în pături fără a părea că-i

mişcă din loc, scamatorie specifică vampirilor, care cu siguranţă le depăşea pe cele mai multe dintre moaşe, indiferent cât de experimentate. Cât timp Marthe avu grijă de bebeluşi, Sarah îmi masă cu blândeţe abdomenul, până când placenta se desprinse cu o ultimă crampă dureroasă.

Matthew îi luă în braţe pe micuţi preţ de câteva clipe, în vreme ce Sarah mă curăţă cu grijă. Îmi spuse că duşul putea să mai aştepte până ce aveam să fiu în stare să mă ridic, lucru care eram sigură că avea să se întâmple aproximativ. Niciodată.

Mătuşa mea şi Marthe dădură la o parte cearşafurile şi le înlocuiră cu unele noi, fără a-mi cere să mă mişc. Cât ai bate din palme eram sprijinită pe perne umplute cu puf şi înconjurată de aşternuturi curate. Matthew îmi aşeză din nou copiii în braţe. Camera se golise.

— Nu ştiu cum reuşiţi voi, femeile, să supravieţuiţi, zise el, lipindu-şi buzele de fruntea mea.

— Faptului că suntem întoarse pe dos? M-am uitat la una dintre feţişoare, apoi la cealaltă. Nici eu nu ştiu, am mărturisit, apoi mi-am coborât glasul. Mi-aş dori ca mama şi tata să fi fost aici. Şi Philippe la fel.

— Dacă ar fi fost aici, Philippe s-ar fi apucat să urle pe străzi şi să trezească vecinii, zise Matthew.

— Pe băiat vreau să-l botez Philip, ca pe tatăl tău, am spus încet.

Auzindu-mi vorbele, fiul nostru deschise un ochi.

— Ţi se pare OK?

— Doar dacă ne botezăm fiica Rebecca, răspunse Matthew, ţinând în căuşul palmei căpşorul brunet al micuţei.

Aceasta îşi boţi chipul şi mai tare.

— Nu sunt sigură că e de acord, am spus eu, minunându-mă de faptul că o fiinţă atât de mică putea să ţină atât de mult la părerile ei.

— Dacă va continua să obiecteze, Rebecca va avea o grămadă de alte nume dintre care să aleagă, zise Matthew. Aproape tot atâtea câţi naşi are, dacă stau să mă gândesc.

— O să ne trebuiască un tabel ca s-o scoatem la capăt, am remarcat eu şi l-am săltat pe Philip mai sus. El e categoric cel mai greu.

— Amândoi au o greutate bună. Iar Philip măsoară patruzeci şi cinci de centimetri.

Matthew îşi privi fiul cu mândrie.

— O să fie înalt, ca tatăl lui, am spus şi m-am aşezat mai comod între perne.

— Şi roşcat ca mama şi bunica.

Soţul meu ocoli patul, aţâţă focul, apoi se întinse lângă mine, sprijinit într-un cot.

— Ne-am petrecut atâta timp căutând secrete străvechi şi cărţi magice de mult pierdute, dar ei sunt adevărata nuntă chimică, am spus, uitându-mă cum Matthew îşi aşază degetul în mânuţa lui Philip.

Băiatul i-l strânse cu o forţă surprinzătoare.

— Ai dreptate. Matthew întoarse pe-o parte şi pe alta mâna fiului său. Au puţin de la tine, puţin de la mine. Sunt în parte vampiri, în parte vrăjitoare.

— Şi în întregime ai noştri, am spus cu fermitate, după care i-am acoperit gura cu un sărut.

— Am o fată şi un băiat, îl anunţă Matthew pe Baldwin. Rebecca şi Philip. Amândoi sunt bine sănătoşi.

— Şi mama lor? Întrebă Baldwin.

— Diana s-a descurcat de minune.

Lui Matthew îi tremurau mâinile ori de câte ori se gândea la chinurile prin care trecuse soţia lui.

— Felicitări, Matthew! Zise Baldwin, dar fără să pară fericit.

— Ce s-a întâmplat?

Soţul Dianei se încruntă.

— Congregaţia a aflat deja despre naştere.

— Cum? Întrebă Matthew.

Probabil că cineva supraveghea casa — ori un vampir cu o privire foarte ageră, ori o vrăjitoare cu un al treilea ochi foarte puternic.

— Cine ştie? Răspunse Baldwin obosit. Cei din Congregaţie sunt dispuşi să suspende acuzaţiile împotriva ta şi a Dianei în schimbul ocaziei de a-i examina pe copii.

— Niciodată! Declară Matthew, aprinzându-se de furie.

— Congregaţia nu vrea decât să afle ce sunt gemenii, replică scurt fratele lui.

— Ai mei! Philip şi Rebecca sunt ai mei, răspunse Matthew.

— Nimeni nu pare să conteste asta, oricât de imposibil se presupune că ar fi.

— E mâna lui Gerbert la mijloc.

Instinctul îi spunea lui Matthew că vampirul reprezenta o legătură crucială între Benjamin şi căutarea *Cărţii vieţii.* Acesta manipula politica Congregaţiei de ani de zile şi, foarte probabil, îi atrăsese pe Knox, Satu şi Domenico în urzelile lui.

— Poate. Nu toţi vampirii din Londra sunt fiinţele lui Hubbard, zise Baldwin. Verin vrea în continuare să meargă la Congregaţie pe şase decembrie.

— Naşterea copiilor nu schimbă nimic, spuse Matthew, deşi ştia că nu era aşa.

— Ai grijă de sora mea, Matthew! Zise încet Baldwin.

Lui Matthew i se păru că simte o urmă de îngrijorare în tonul fratelui său.

— Intotdeauna, răspunse el.

Bunicile fură primii vizitatori ai bebeluşilor. Sarah zâmbea cu gura până la urechi, iar chipul lui Ysabeau strălucea de fericire. Când le-am dezvăluit primele nume ale celor mici, amândouă s-au emoţionat la gândul că moştenirea bunicilor pierduţi avea să fie dusă mai departe.

— Numai voi puteaţi să aveţi gemeni care nici măcar nu s-au născut în aceeaşi zi, spuse Sarah, lăsând-o jos pe Rebecca şi luându-l pe Philip, care îşi privea bunicuţa cu o încruntătură fascinată. Ysabeau, vezi dacă o poţi face pe fetiţă să deschidă ochii!

Ysabeau suflă uşor peste faţa Rebeccăi, care făcu imediat ochii mari şi începu să ţipe, fluturând din mânuţele înmănuşate.

— Gata! Acum putem să te vedem cum se cuvine, frumoasa mea.

— S-au născut şi în zodii diferite, continuă Sarah, legănându-l uşor în braţe pe Philip.

Spre deosebire de sora lui, băieţelul se mulţumea să stea liniştit şi să observe în tăcere lucrurile care îl înconjurau, ţinându-şi ochii negri larg deschişi.

— Cine?

Eram ameţită, iar sporovăielile mătuşii mele se dovedeau prea greu de urmărit.

— Bebeluşii. Rebecca e Scorpion, iar Philip Săgetător. Şarpele şi arcaşul, răspunse Sarah.

„Familia de Clermont şi familia Bishop. Cel de-al zecelea nod şi zeiţa.“

Vârful împodobit cu pene de bufniţă al săgeţii îmi gâdilă umărul, iar coada balaurului mi se

strânse în jurul şoldurilor dureroase. Un deget premonitoriu îmi trecu peste şira spinării, dându-mi fiori.

Matthew se încruntă.

— S-a întâmplat ceva, *mon coeur?*

— Nu. Doar o senzaţie ciudată.

Nevoia de a proteja, care prinsese rădăcini în trupul meu imediat după naşterea gemenilor, deveni mai puternică. Nu voiam ca Rebecca şi Philip să fie legaţi într-o ţesătură mai amplă, al cărei model să nu poată fi niciodată înţeles de o persoană atât de mică şi de neînsemnată ca mama lor. Erau copiii mei, copiii noştri, şi aveam de gând să mă asigur că li se va îngădui să-şi găsească singuri drumul, nu să-l urmeze pe acela oferit de soartă.

— Salut, tată! Mă urmăreşti?

Matthew se uită cu atenţie la ecranul calculatorului, ţinând telefonul cuibărit între umăr şi ureche. De data aceasta, Benjamin sunase pentru a-şi transmite mesajul. Voia să audă reacţia tatălui său la ce vedea pe ecran.

— înţeleg că se cuvine să te felicit.

Glasul lui Benjamin părea marcat de oboseală. Trupul unei vrăjitoare moarte zăcea pe o masă de operaţie din spatele lui, spintecat în încercarea zadarnică de a salva copilul din pântecul ei.

— O fată. Şi un băiat.

— Ce vrei?

Întrebarea fu adresată calm, însă Matthew clocotea pe dinăuntru. De ce nu reuşea nimeni să-l găsească pe nenorocit?

— Pe soţia şi fiica ta, desigur.

Privirea lui Benjamin se înăspri.

— Vrăjitoarea ta e fertilă. De ce, Matthew?

Acesta din urmă rămase tăcut.

— O să aflu eu de ce vrăjitoarea aia e atât de specială. Benjamin se lăsă în faţă şi zâmbi. Ştii bine c-am să reuşesc. Dacă îmi spui acum ce vreau să aflu, nu va mai trebui să smulg informaţia de la ea mai târziu.

— N-o să te atingi de ea!

Vocea lui Matthew se frânse, odată cu stăpânirea lui de sine. La etaj, unul dintre copii începu să plângă.

— Oho, ba o să mă ating! Îi promise încet Benjamin. O să mă ating de câte ori va fi nevoie de Diana Bishop, până când o să-mi dea ceea ce vreau.

Am dormit probabil nu mai mult de treizeci sau patruzeci de minute, căci mă treziră ţipetele furioase ale Rebeccăi. Când mi-am limpezit privirea împăienjenită, am văzut că Matthew se plimba prin faţa focului cu fetiţa în braţe, murmurându-i cuvinte de alint şi alinare.

— Ştiu. Lumea poate fi un loc dur, micuţo. Cu timpul va deveni mai uşor de suportat. Auzi trosnetul buştenilor? Vezi luminile care se joacă pe perete? Asta e focul, Rebecca. S-ar putea să-l ai în vene, la fel ca mama ta. Şşt! E doar o umbră. Nimic altceva decât o umbră.

Matthew strânse mai tare bebeluşul la piept şi îi îngână un cântec de leagăn în franceză.

Chut! Plus de bruit,

C'est la ronde de nuit,

En diligence, faisons silence.
Marchons sans bruit,
C'est la ronde de nuit[82]

Matthew de Clermont era îndrăgostit. Am zâmbit când i-am văzut chipul fascinat.

— Doamna doctor Sharp a spus că o să le fie foame, l-am anunţat eu din pat, frecându-mă la ochi.

Mi-am muşcat buza. Doamna doctor mai spusese că pruncii născuţi prematur pot fi greu de hrănit pentru că muşchii necesari pentru supt nu s-au dezvoltat suficient.

— S-o chem pe Marthe? Întrebă Matthew pe deasupra plânsetelor insistente ale Rebeccăi.

Ştia că îmi făceam griji în privinţa alăptatului.

— Hai să încercăm şi singuri! Am spus.

Soţul meu îmi aşează o pernă în poală şi mi-o dădu pe Rebecca. Apoi îl trezi pe Philip, care dormea liniştit. Atât Sarah, cât şi Marthe mă bătuseră la cap cu importanţa alăptatului ambilor copii în acelaşi timp, altfel riscam ca, imediat după ce îl hrăneam pe unul dintre ei, celuilalt să i se facă foame.

— Philip o să fie zvăpăiatul, zise încântat Matthew, în timp ce îl ridica din leagăn.

Băieţelul se încruntă la tatăl său, clipind din ochii lui imenşi.

— Cum ţi-ai dat seama?

Am mişcat-o uşor pe Rebecca, încât să-i fac loc şi fratelui ei.

— E prea tăcut, răspunse Matthew, rânjind.

Am avut nevoie de câteva încercări până să-l fac pe Philip să apuce sânul. Cu Rebecca însă era imposibil.

— Nu se opreşte îndeajuns din plâns ca să sugă, am spus eu frustrată.

Matthew îşi vârî degetul în gura fetiţei, iar ea îşi strânse ascultătoare buzele în jurul lui.

— Hai să-i aşezăm invers! Poate că mirosul de colostru[83] şi fratele ei o s-o convingă să încerce.

Am făcut schimbările necesare. Philip răcni ca o Furie în clipa în care Matthew îl mişcă, apoi sughiţă şi pufni puţin când fu aşezat la celălalt sân, doar cât să se asigure că înţeleseserăm: asemenea întreruperi nu aveau să mai fie tolerate pe viitor. Urmară câteva momente de sforăituri nehotărâte, timp în care Rebecca studie locul, ca să vadă ce era toată agitaţia aceea, după care fetiţa îmi luă cu băgare de seamă sânul. După ce supse din el pentru prima dată, făcu ochii mari.

— Ah! Acum pricepe. Nu ţi-am spus eu, micuţo? Murmură Matthew. *Maman* e răspunsul la orice.

> ***Soarele în zodia Săgetătorului***
> *Săgetătorul guvernează credinţa, religia, scrierile, cărţile şi interpretarea viselor. Aceia care se nasc în zodia Arcaşului vor înfăptui mari minuni şi vor avea parte de multe onoruri şi bucurii.*
> *Câtă vreme Săgetătorul stăpâneşte cerurile, să te consulţi cu avocaţii tăi despre treburile pe care le ai. E un moment prielnic pentru a face legăminte şi a încheia târguri.*
> — Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 9v

CAPITOLUL 32

— Gemenii au zece zile. Nu crezi că sunt cam tineri ca să devină membri ai unui ordin

cavaleresc?

Căscam şi mă plimbam de colo până colo pe holul de la etajul al doilea, ţinând-o în braţe pe Rebecca. Fetiţa era supărată că fusese luată din confortabilul ei leagăn de lângă foc.

— Toţi noii membri ai familiei de Clermont devin cavaleri cât mai curând cu putinţă, spuse Matthew şi mi-l dădu pe Philip. E o tradiţie.

— Da, dar cei mai mulţi noi membri ai familiei de Clermont sunt femei şi bărbaţi în toată firea! Şi trebuie să facem asta la Sept-Tours?

Gândurile mi se târau prin cap. Aşa cum îmi promisese, Matthew se îngrijea de copii pe timpul nopţii, dar, atâta vreme cât alăptam, tot eram trezită la fiecare câteva ore.

— Acolo sau la Ierusalim, răspunse soţul meu.

— Nu la Ierusalim. În decembrie? Eşti nebun?

Ysabeau îşi făcu apariţia pe palier, tăcută ca o fantomă.

— Pelerinii dau năvală. În plus, copiii ar trebui botezaţi acasă, în biserica pe care a construit-o tatăl lor, nu la Londra. Ambele ceremonii pot avea loc în aceeaşi zi.

— în momentul de faţă, Casa Clairmont e căminul nostru, *maman.* Matthew se încruntă. Începea să se sature de bunici şi de amestecul lor neîncetat. Iar Andrew s-a oferit să-i boteze aici, dacă va fi nevoie.

Philip, care deja manifesta o sensibilitate ieşită din comun faţă de schimbătoarele stări de spirit ale tatălui său, îşi schimbă expresia într-o imitaţie perfectă a încruntăturii lui şi îşi flutură un braţ prin aer, de parcă ar fi cerut o sabie pentru ca ei doi să-i poată înfrânge împreună pe duşmani.

— Atunci, Sept-Tours să fie, am zis eu.

Chiar dacă nu-l mai percepeam pe Andrew Hubbard ca pe un permanent ghimpe în coasta mea, n-aş fi vrut ca el să-şi asume rolul de îndrumător spiritual al copiilor noştri.

— Dacă eşti sigură. Replică Matthew.

— O să fie invitat şi Baldwin?

Ştiam că Matthew îi spusese despre gemeni. Baldwin trimisese un luxos buchet de flori pentru mine, iar pentru Rebecca şi Philip, două inele pentru masajul gingiilor, din argint şi corn. Inelele cu care bebeluşii să-şi poată freca gingiile atunci când le cresc dinţii sunt un cadou obişnuit pentru nou-născuţi, desigur, dar în cazul ăsta eram sigură că ele reprezentau o formă nu foarte subtilă de a-mi aminti de sângele de vampir care curgea prin venele copiilor mei.

— Probabil. Dar hai să nu ne batem capul cu asta acum! Ce-ar fi să mergi la o plimbare cu Ysabeau şi Sarah, să mai ieşi puţin din casă? Mai e destul lapte, în caz că bebeluşii încep să se agite, îmi sugeră Matthew.

I-am ascultat sugestia, deşi aveam neplăcuta senzaţie că eu şi copiii eram mutaţi pe o uriaşă tablă de şah a familiei de Clermont de către fiinţe care practicau jocul ăsta de secole.

Senzaţia aceasta devenea pe zi ce trecea tot mai puternică, pe măsură ce pregătirile pentru plecarea spre Franţa înaintau. Aveau loc prea multe discuţii şoptite pentru liniştea mea sufletească. Dar eram ocupată până peste cap cu gemenii şi, deocamdată, n-aveam vreme de maşinaţiuni în familie.

— Bineînţeles că l-am invitat pe Baldwin, zise Marcus. Trebuie să fie prezent.

— Şi pe Gallowglass? Întrebă Matthew.

Îi trimisese nepotului său poze cu gemenii, dar şi impresionantele liste complete cu numele acestora. Sperase că scoţianul îi va răspunde când va afla că e naşul lui Philip şi că micuţul poartă unul dintre numele lui, însă fusese dezamăgit.

— Dă-i timp! Îi spuse Marcus.

Însă timpul nu prea fusese de partea lui Matthew în ultima vreme, şi el nu se aştepta să-l vadă cooperând tocmai acum.

— Nici o veste de la Benjamin, raportă Fernando. A amuţit. Din nou.

— Unde naiba se află?

Matthew îşi trecu degetele prin păr.

— Facem tot ce ne stă în putere, Matthew. Chiar şi înainte de a deveni vampir, Benjamin era extrem de viclean.

— Bine. Dacă nu reuşim să dăm de Benjamin, atunci hai să ne îndreptăm atenţia spre Knox! Zise Matthew. El o să fie mai uşor de scos din ascunzătoare decât Gerbert, iar cei doi îl alimentează cu informaţii pe Benjamin. Sunt sigur de asta şi vreau dovezi!

N-avea să-şi găsească odihna înainte ca toate fiinţele ce reprezentau un pericol la adresa Dianei ori a gemenilor să fie găsite şi distruse.

— Gata de plecare?

Marcus o gâdilă pe Rebecca sub bărbie, şi, de fericire, fetiţa îşi transformă gura într-un O perfect. Îşi adora fratele mai mare.

— Unde-i Jack? Am întrebat eu, ruptă de oboseală.

Abia apucam să aşez locului un copil, că îl rătăceam pe celălalt. O simplă plecare se transformase într-un coşmar logistic, echivalent în mare măsură cu trimiterea unui batalion în luptă.

— A ieşit la o plimbare cu bestia. Că tot veni vorba, unde-i Corra? Întrebă Fernando.

— Pitită la loc sigur.

De fapt, eu şi Corra ne descurcam destul de greu. Ea se arătase destul de agitată şi de hachiţoasă de când cu naşterea gemenilor, aşa că n-o încânta faptul că fusese înghesuită la loc în trupul meu pentru o călătorie spre Franţa. Nici pe mine nu mă bucura aranjamentul. Era minunat să fiu din nou complet stăpână pe corpul meu.

Un şir de lătrături zgomotoase şi brusca apariţie a celui mai mare mop din lume anunţară întoarcerea lui Jack.

— Haide, Jack! Nu ne face să aşteptăm! Strigă Marcus.

Băiatul veni în fugă lângă el, iar Marcus îi întinse un rând de chei.

— Crezi că eşti în stare să le duci pe Sarah, Marthe şi bunica ta până în Franţa?

— Sigur că da! Răspunse Jack, înşfăcând inelul cu chei.

Apăsă butoanele unei telecomenzi, iar acestea descuiară încă o maşină de mari dimensiuni, dotată cu un pat pentru câine în locul scaunelor speciale pentru bebeluşi.

— Ce emoţionantă e plecarea înapoi spre casă! Ysabeau îşi strecură braţul pe sub cotul lui Jack. Imi aminteşte de zilele în care Philippe mi-a cerut să conduc şaisprezece căruţe de la Constantinopol până la Antiohia. Drumurile erau îngrozitoare, şi întâlneam bandiţi la tot pasul. A fost o călătorie cât se poate de grea, plină de pericole şi ameninţări cu moartea. M-am distrat de minune!

— Din câte îmi amintesc, ai pierdut majoritatea căruţelor, zise Matthew cu un aer întunecat.

Şi majoritatea cailor.

— Ca să nu mai vorbim despre o sumă frumuşică din banii oamenilor, spuse Fernando.

— Nu s-au pierdut decât zece căruţe. Celelalte şase au ajuns la destinaţie în perfectă stare. Cât despre bani, au fost doar reinvestiţi, zise Ysabeau pe un ton ce mustea de aroganţă. Nu le da atenţie, Jack! O să-ţi povestesc eu totul despre aventurile mele cât timp conduci. Asta o să-ţi distragă atenţia de la trafic.

Phoebe şi Marcus porniră la drum într-una dintre maşinile lui sport, un vehicul de firmă, britanic, care arăta de parcă ar fi trebuit condus de James Bond. Începeam să apreciez valoarea automobilelor cu două locuri şi să mă gândesc cu dor la faptul că aveam să-mi petrec următoarele nouă ore numai în compania lui Matthew.

Dată fiind viteza cu care călătoriseră Marcus şi Phoebe, dar şi faptul că nu fuseseră nevoiţi să se oprească de-a lungul drumului pentru pauze de mers la toaletă, schimbat scutece şi hrănit bebeluşi, nu fu deloc surprinzător că, în momentul sosirii la Sept-Tours, cei doi ne aşteptau în capul scărilor luminate de torţe, alături de Alain şi Victoire, ca să ne ureze bun venit acasă.

— *Milord* Marcus mi-a spus că vom avea casa plină cu ocazia ceremoniilor, *madame* Ysabeau! Zise Alain, salutându-şi stăpâna.

Soţia lui, Victoire, ţopăi de încântare când dădu cu ochii de leagănele bebeluşilor şi se repezi să dea o mână de ajutor.

— O să fie ca pe vremuri, Alain. O să întindem paturi în hambar pentru muncitori. Pe vampiri n-o să-i deranjeze frigul, iar ceilalţi o să se obişnuiască.

Ysabeau nu părea deloc îngrijorată în timp ce îi întindea mănuşile lui Marthe şi se întorcea să ne ajute cu cei mici, înfofoliţi până peste urechi, ca să nu le fie frig.

— Nu-i aşa că *milord* Philip şi *milady* Rebecca sunt cele mai frumoase fiinţe pe care le-ai văzut vreodată, Victoire?

Femeia nu fu în stare să scoată decât o serie de exclamaţii, dar lui Ysabeau răspunsul i se păru suficient.

— Să vă ajut cu bagajele bebeluşilor? Întrebă Alain, cercetând conţinutul portbagajului supraîncărcat.

— Ar fi minunat, Alain!

Matthew îl îndrumă către valize, sacoşe, ţarcuri de joacă portabile şi mormane de scutece de unică folosinţă. El luă în fiecare mână câte un leagăn şi, susţinut de Marthe, Sarah, Ysabeau şi Victoire, urcă treptele alunecoase până la uşa din faţă. Înăuntru, fu izbit de măreţia locului în care se afla şi a motivului pentru care venise acolo. Îi aducea pe cei mai tineri membri ai străvechiului neam de Clermont înapoi în căminul lor ancestral. Nu conta că familia noastră era doar un umil vlăstar al acestui neam ales. Castelul Sept-Tours era, şi avea să fie mereu, un loc încărcat de tradiţie pentru copiii noştri.

— Bine ai venit acasă! I-am spus eu şi l-am sărutat.

El mă sărută la rândul lui, apoi schiţă unul dintre fermecătoarele lui surâsuri leneşe.

— Mulţumesc, *mon coeur.*

Întoarcerea la Sept-Tours fusese decizia corectă. Speram că nici o întâmplare nefericită nu avea să ne umbrească plăcuta revenire acasă.

În zilele dinaintea botezului, dorinţa părea să mi se fi îndeplinit. Sept-Tours era atât de aglomerat cu pregătirile pentru ceremoniile micuţilor, încât mă tot aşteptam să-l văd pe

Philippe dând buzna pe uşă, cântând şi spunând glume. Dar Marcus era acum sufletul gospodăriei, umblând peste tot de parcă întreg castelul ar fi fost al lui (ceea ce, tehnic vorbind, presupun că era adevărat) şi îndemnându-i pe toţi la o dispoziţie mai festivă. Pentru prima dată înţelegeam de ce îi amintea lui Fernando de Philippe.

Când fiul lui Matthew porunci ca toată mobila din salonul cel mare să fie înlocuită cu mese lungi şi cu bănci capabile să primească hoardele de invitaţi aşteptaţi, am avut o ameţitoare senzaţie de *dejâ vu,* căci Sept-Tours se transforma în varianta sa medievală. Numai apartamentul lui Matthew rămăsese neschimbat. Marcus îl declarase de neatins, deoarece acolo dormeau oaspeţii de onoare. Eu mă retrăgeam în turnul soţului meu la intervale regulate, ca să-i hrănesc, să-i îmbăiez şi să-i schimb pe copii, dar şi ca să mai iau câte o pauză de la neîncetatul val de lucrători tocmiţi să cureţe, să deretice şi să mute mobila.

— Mulţumesc, Marthe, am spus când m-am întors după o scurtă plimbare prin grădină.

Bătrâna părăsise bucuroasă bucătăria în favoarea sarcinilor de dădacă şi a încă unuia dintre îndrăgitele ei romane poliţiste.

L-am bătut uşurel pe spate pe fiul meu care dormea, apoi am ridicat-o pe Rebecca din pătuţ. Buzele mi se strânseră într-o linie subţire când i-am simţit greutatea prea mică în comparaţie cu a fratelui ei.

— îi e foame.

Ochii întunecaţi ai lui Marthe îi întâlniră pe ai mei.

— Ştiu.

Rebeccăi îi era mereu foame şi nu părea niciodată mulţumită. M-am ferit să mă gândesc la eventualele implicaţii ale acestui fapt.

— Matthew a spus că e prea devreme ca să ne facem griji.

Mi-am lipit nasul de gâtul fetiţei şi i-am inspirat mirosul dulce de bebeluş.

— Ce ştie Matthew? Pufni Marthe. Tu eşti mama ei.

— Lui nu i-ar plăcea, am avertizat eu.

— I-ar plăcea şi mai puţin dacă Rebecca ar muri, îmi spuse fără ocolişuri bătrâna.

Cu toate astea, şovăiam. Dacă urmam sugestiile făţişe ale lui Marthe fără să-l consult, Matthew avea să fie furios. Dar, dacă îi ceream părerea soţului meu, el avea să-mi spună că Rebecca nu se afla în pericol iminent. Aşa o fi fost, dar fetiţa cu siguranţă nu plesnea de sănătate. Ţipetele ei de frustrare îmi frângeau inima.

— Matthew e încă la vânătoare?

Dacă voiam să-mi duc planul până la capăt, trebuia s-o fac atunci când Matthew nu se afla prin preajmă ca să se frământe.

— Din câte ştiu eu, da.

— Şşt, e în regulă. Mami o să rezolve problema, am murmurat, în timp ce mă aşezam lângă foc şi îmi descheiam cu o mână cămaşa.

Am aşezat-o pe Rebecca la sânul meu drept, iar ea l-a apucat imediat, sugând din toate puterile. Laptele i se scurse pe la colţul gurii, iar scâncetele i se transformară în adevărate vaiete. Fusese mai uşor de hrănit înainte ca sânii mei să înceapă să dea lapte, ca şi cum colostrul ar fi fost mai uşor tolerat de organismul ei.

De atunci începusem să-mi fac griji.

— Poftim!

Marthe îmi întinse un cuţit subţire şi bine ascuţit.

— N-am nevoie.

Am aşezat-o pe Rebecca pe umărul meu şi am bătut-o pe spate. Fetiţa a scos un râgâit puternic, urmat de un şuvoi de lichid alb.

— Nu poate digera laptele cum trebuie, zise Marthe.

— Atunci hai să vedem cum o să se descurce cu ăsta!

I-am pus căpşorul pe antebraţul meu, mi-am trecut vârfurile degetelor peste pielea fină, acoperită de cicatrice, a cotului stâng, locul din care îl ispitisem pe tatăl ei să-mi bea sângele, apoi am aşteptat ca firişorul de lichid roşu, dătător de viaţă, să-mi curgă din vene.

Rebecca deveni imediat atentă.

— Asta vrei?

Mi-am îndoit braţul şi i-am lipit gura de pielea mea. Am avut aceeaşi senzaţie ca atunci când bea lapte de la sânul meu, doar că acum nu mai era agitată, ci lacomă.

Sângele ce se scurgea în voie dintr-o venă nu putea să treacă neobservat într-o casă plină de vampiri. Ysabeau ajunse în cameră în doar câteva clipe. Fernando fu aproape la fel de rapid. Apoi Matthew îşi făcu apariţia precum o tornadă, cu părul răvăşit de vânt.

— Toată lumea! Afară!

Arătă cu degetul spre scări. Fără să mai aştepte să vadă dacă e ascultat, se lăsă în genunchi în faţa mea.

— Ce faci?

— O hrănesc pe fiica ta, am spus, cu lacrimi în ochi.

Înghiţiturile mulţumite ale Rebeccăi răsunau în camera tăcută.

— Toată lumea se întreba de luni de zile ce o să fie copiii. Ei bine, iată un mister rezolvat: Rebecca are nevoie de sânge ca să crească sănătoasă.

— Şi Philip? Întrebă Matthew, cu chipul împietrit.

— El pare să se mulţumească deocamdată cu lapte, am răspunse. Poate că, odată cu trecerea timpului, Rebecca o să accepte o dietă mai variată. Dar pentru moment are nevoie de sânge şi o să-l primească.

— Există motive întemeiate să nu-i transformăm pe copii în vampiri, zise Matthew.

— N-am *transformat-o* pe Rebecca în nimic. Aşa a venit pe lume. Şi nu e un vampir. E o „vampovrăjitoare“. Sau o „vrăjivampir“.

Nu încercam să par ridicolă, chiar dacă denumirile stârneau râsul.

— Ceilalţi vor vrea să ştie cu ce fel de fiinţe ai de -a face, spuse Matthew.

— Ei bine, va trebui să aştepte! M-am răstit eu. E prea curând ca să ne dăm seama, şi n-o să accept ca tot felul de indivizi s-o eticheteze cu de-a sila pe Rebecca doar pentru că aşa le convine lor.

— Dar când o să-i crească dinţii? Ce-o să se întâmple atunci? Întrebă Matthew, ridicând vocea. Ai uitat de Jack?

„Ah! “ Aşadar, furia sângelui era cea care îl îngrijora pe Matthew, mai mult decât faptul că micuţii erau vampiri ori vrăjitoare. I-am dat-o pe copila adormită şi am început să mă închei la cămaşă. Când am terminat, soţul meu o strângea pe fetiţă la piept, ţinându-i capul cuibărit între bărbia şi umărul lui. Stătea cu ochii închişi, ca şi cum ar fi încercat să-şi alunge din minte scena la care tocmai asistase.

— Dacă Rebecca ori Philip o să aibă furia sângelui, atunci o să ne ocupăm de asta. Împreună, ca o familie, am zis, dându-i la o parte părul de pe frunte. Încearcă să nu-ţi mai faci atâtea griji!

— O să ne ocupăm? Cum? Nu poţi să-l iei cu vorba bună pe un copil de doi ani pornit să ucidă, zise Matthew.

— Atunci o s-o leg printr-o vrajă. Nu era un lucru despre care să fi discutat, însă l-aş fi făcut fără să stau pe gânduri. Aşa cum l-aş lega printr-o vrajă şi pe Jack, dacă asta ar fi singura cale de a-l proteja.

— N-o să le faci copiilor noştri ceea ce ţi-au făcut ţie părinţii tăi, Diana! N-ai să ţi-o poţi ierta niciodată.

Săgeata ce mi se odihnea lângă şira spinării mă împunse în umăr, iar cel de-al zecelea nod începu să-mi ardă încheietura, pe măsură ce firele din mine se încordau. Nu era momentul să ezit.

— Aş face orice pentru a-mi salva familia.

— S-a rezolvat, spuse Matthew şi lăsă jos telefonul.

Era şase decembrie. Trecuseră un an şi o zi de când Philippe pusese pe fruntea Dianei însemnul legământului său pecetluit cu sânge. Pe Isola della Stella, o insuliţă din laguna veneţiană, o mărturisire sub jurământ a statutului ei în familia de Clermont stătea pe biroul unuia dintre funcţionarii Congregaţiei, aşteptând să fie inclusă în arborele genealogic al neamului.

— Aşadar, mătuşa Verin şi-a ţinut până la urmă promisiunea, spuse Marcus.

— Poate că ea a ţinut legătura cu Gallowglass.

Fernando nu-şi pierduse speranţa că fiul lui Hugh avea să se întoarcă la timp pentru botez.

— Baldwin a depus mărturia.

Matthew se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi trecu mâinile peste faţă. Alain intră în cameră cu o scuză pentru întrerupere, un teanc de scrisori şi un pahar de vin. Aruncă o privire îngrijorată către cei trei vampiri îngrămădiţi în jurul focului din bucătărie, apoi plecă fără să mai scoată o vorbă.

Fernando şi Marcus se uitară unul la altul, vădit consternaţi.

— Baldwin? Dar dacă Baldwin a.

Marcus nu-şi sfârşi replica.

— Baldwin e mai preocupat de siguranţa Dianei decât de reputaţia familiei de Clermont, sfârşi Matthew în locul lui. Întrebarea este: ce ştie el şi noi nu ştim?

Ziua de şapte decembrie era aniversarea nunţii noastre, aşa că Sarah şi Ysabeau aveau să stea cu gemenii ca să ne ofere mie şi lui Matthew câteva ore singuri. Am pregătit biberoane cu lapte pentru Philip, am amestecat sângele cu puţin lapte pentru Rebecca, apoi i-am dus pe cei doi copii jos, în biblioteca familiei. Acolo Ysabeau şi Sarah construiseră o ţară a minunilor făurită din pături, jucării şi piese de mobilier care să-i distreze pe micuţi, iar acum abia aşteptau să-şi petreacă seara cu nepoţii.

Când am propus să luăm doar o cină liniştită în turnul lui Matthew, ca să putem fi chemaţi în caz că era vreo problemă, Ysabeau îmi înmână un rând de chei.

— Cina vă aşteaptă la Les Revenants[84], zise ea.

— Les Revenants?

Nu era un loc despre care să fi auzit până atunci.

— Philippe a clădit castelul pentru a-i adăposti pe cruciaţii care se întorceau din Ţara Sfântă, mă lămuri Matthew. Ii aparţine lui *maman.*

— Iar acum e casa voastră. V-o dăruiesc, zise Ysabeau. La mulţi ani!

— Nu poţi să ne dai o casă! E prea mult, Ysabeau! Am protestat eu.

— Les Revenants e o locuinţă mai potrivită pentru o familie decât Sept-Tours. E chiar un loc drăguţ. Pe chipul lui Ysabeau se citea melancolia. Eu şi Philippe am fost foarte fericiţi acolo.

— Eşti sigură? O întrebă Matthew pe mama lui.

— Da. Iar ţie o să-ţi placă, Diana, zise Ysabeau, ridicând din sprâncene. Toate camerele au uşi.

— Cum poate cineva să descrie locul ăsta drept „drăguţ"? Am întrebat când am ajuns la locuinţa de la marginea regiunii Limousin.

Les Revenants era un castel ceva mai mic decât Sept-Tours, dar nu cu mult. Existau doar patru turnuri, după cum îmi atrăsese atenţia Matthew, câte unul în fiecare colţ al fortăreţei pătrate. Insă şanţul cu apă care îl înconjura era îndeajuns de mare ca să treacă drept lac, în timp ce grajdurile splendide şi superba curte interioară contraziceau pe oricine ar fi pretins că era o locuinţă mai modestă decât reşedinţa oficială a familiei de Clermont. Inăuntru, totuşi, domnea o atmosferă intimă, în ciuda spaţioaselor încăperi de primire de la parter. Deşi castelul fusese clădit în secolul al XII-lea, se făcuseră renovări amănunţite, iar clădirea era acum complet modernizată cu toate avantajele lumii de azi — băi, electricitate, chiar şi sisteme de încălzire, în cazul câtorva încăperi. Cu toate astea, eu tocmai mă pregăteam să resping cadoul şi orice idee că am putea locui vreodată aici, când isteţul meu soţ îmi arătă biblioteca.

Incăperea făurită în stilul Renaşterii gotice, cu tavanul ei susţinut de grinzi, cu ornamentele din lemn sculptat, cu şemineul uriaş şi însemnele heraldice decorative, era cuibărită în colţul de sud-vest al clădirii principale. Un şir lung de ferestre dădea spre curtea interioară, în vreme ce o altă fereastră, mai mică, dezvăluia peisajul rural din Limousin. Rafturile cu cărţi acopereau singurele două ziduri drepte, ajungând până la tavan. O scară curbată din lemn de nuc ducea spre un balcon ce oferea acces la rafturile cele mai înalte. Imi amintea puţin de sala de lectură Duke Humfrey, cu mobilierul ei întunecat şi lumina scăzută.

— Ce sunt toate astea?

Rafturile din lemn de nuc erau pline de cutii şi cărţi aşezate alandala.

— Documentele personale ale lui Philippe, îmi răspunse Matthew. *Maman* le-a mutat aici după război. Sigur, tot ce avea legătură cu treburile oficiale ale familiei de Clermont ori cu Cavalerii lui Lazăr a rămas la Sept-Tours.

Asta trebuia să fie cea mai vastă arhivă din lume. M-am trântit jos, înţelegând brusc încurcătura în care se afla Phoebe între toate comorile artistice ale familiei, şi mi-am acoperit gura cu mâna.

— Presupun că o să vrei să le sortezi pe toate, doamnă doctor Bishop, îmi zise Matthew, sărutându-mă în creştetul capului.

— Bineînţeles că o să vreau! Ne-ar putea furniza informaţii despre *Cartea vieţii* şi despre începuturile Congregaţiei. Ar putea exista aici scrisori care să facă referire la Benjamin şi la copilul vrăjitoarei din Ierusalim.

Prin minte mi se învârteau tot felul de posibilităţi. Matthew nu părea foarte convins.

— Cred că e mai probabil să găseşti schiţele lui Philippe cu maşinării pentru asediu ori instrucţiuni pentru îngrijirea şi hrănirea cailor decât ceva despre Baldwin.

Instinctul meu de istoric îmi spunea că Matthew subestima grav importanţa documentelor. La două ore după ce îmi prezentase încăperea, eram tot acolo, răscolind printre cutii, în vreme ce Matthew bea vin şi îmi făcea pe plac, traducându-mi textele scrise codat sau în limbi pe care nu le cunoşteam. Bieţii Alain şi Victoire ajunseră să ne servească aniversara cină romantică pe care ne-o pregătiseră în bibliotecă, în locul sufrageriei de la parter.

În dimineaţa următoare ne-am mutat în castelul Les Revenants împreună cu copiii, fără ca eu să mă mai plâng de mărimea lui, de facturile pentru încălzire ori de numărul treptelor pe care aveam să fiu nevoită să le urc ca să fac o baie. Ultima dintre aceste probleme fu totuşi dezbătută, pentru orice eventualitate, de vreme ce Philippe instalase în turnul cel înalt, după o vizită făcută în Rusia anului 1811, un ascensor cu şurub. Din fericire, liftul fusese electrificat în 1896, aşa că nu mai avea nevoie de forţa unui vampir care să învârtă manivela.

Numai Marthe veni cu noi la Les Revenants, cu toate că ea şi Alain ar fi preferat să ne însoţească amândoi în Limousin şi să lase gospodăria lui Marcus pe alte mâini, mai tinere. Marthe ne gătea şi ne ajuta pe amândoi să ne obişnuim cu îngrijirea a doi bebeluşi.

Când castelul Sept-Tours avea să înceapă să se umple de cavaleri, Fernando şi Sarah urmau să vină lângă noi. Şi Jack avea să facă la fel, în caz că valul de străini i s-ar fi părut copleşitor, însă pentru moment eram singuri.

Deşi Les Revenants era prea mare pentru noi, castelul ne oferea şansa de fi, în sfârşit, o familie. Rebecca începuse să ia în greutate, acum că ştiam cum să-i hrănim corect trupuşorul. Iar Philip trecea cu bine prin orice schimbare de rutină ori de loc, păstrându-şi obişnuita lui expresie îngândurată, uitându-se cu atenţie la luminile ce se mişcau pe zidurile din piatră sau ascultând cu o mulţumire plăcută sunetele pe care le scoteam când răsfoiam hârtiile din bibliotecă.

Marthe stătea cu copiii ori de câte ori o rugam, oferindu-ne mie şi lui Matthew ocazia de a ne reface relaţia după săptămânile de despărţire, urmate de frământările şi bucuria naşterii gemenilor. În timpul acestor preţioase momente în doi, ne plimbam de mână de -a lungul şanţului cu apă, discutam despre planurile pentru casă, inclusiv despre unde urma să-mi plantez grădina de vrăjitoare, astfel încât să profit cât mai mult de soare, şi despre locul perfect în care Matthew putea să le clădească gemenilor o căsuţă în copac.

Însă, oricât de bine ne-ar fi fost singuri, ne petreceam fiecare clipă disponibilă cu noile fiinţe pe care le aduseserăm pe lume. Stăteam în faţa şemineului din dormitorul nostru, uitându-ne cum Rebecca şi Philip se târăsc pas cu pas tot mai aproape unul de altul, privindu-se fermecaţi în clipa în care se prindeau de mânuţe. Erau întotdeauna cei mai fericiţi atunci când se atingeau, ca şi cum lunile petrecute împreună în pântecul meu îi obişnuiseră să fie permanent în contact. Curând aveau să crească prea mari ca să mai facem asta, dar pentru moment îi culcam în acelaşi pătuţ. Şi, indiferent cum îi aşezam, sfârşeau strâns îmbrăţişaţi şi cu feţişoarele lipite.

Lucram zilnic în bibliotecă împreună cu Matthew, încercând să găsim indicii despre locul în care s-ar fi putut afla în prezent Benjamin, despre misterioasa vrăjitoare din Ierusalim şi la fel de misteriosul ei prunc ori despre *Cartea vieţii.* Nu trecu mult până ce Philip şi Rebecca se

deprinseră cu mirosurile de hârtie şi pergament. Îşi întorceau capetele după sunetul vocii lui Matthew, care citea cu glas tare din documente scrise în greacă, latină, occitană, franceză veche, în străvechi dialecte germane, în engleza veche şi în graiul unic al lui Philippe.

Ciudăţeniile lingvistice ale socrului meu se oglindeau şi în sistemul de organizare pe care îl folosise pentru a-şi păstra dosarele şi registrele personale. De exemplu, eforturile noastre de a găsi documente din perioada cruciadelor scoaseră la iveală o remarcabilă scrisoare de la episcopul Adhemar[85], în care erau explicate motivele Primei Cruciade, însoţită, în mod bizar, de o listă de cumpărături din 1930, în care erau înşirate obiectele pe care Philippe voia ca Alain să i le trimită de la Paris: pantofi noi de la Berluti[86], un exemplar din *La Cuisine en dix minutes*[87] şi cel de-al treilea volum din *The Science of Life* de H.G. Wells, Julian Huxley şi G.P. Wells[88].

Timpul petrecut împreună, ca o familie, ni se părea un miracol. Aveam ocazia să râdem şi să cântăm, să ne minunăm de perfecţiunea în miniatură pe care o reprezentau copiii noştri, să ne mărturisim grijile pe care ni le făcuserăm în legătură cu sarcina şi cu posibilele ei complicaţii.

Cu toate că sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt nu şovăiseră nici o clipă, în zilele desăvârşite de tihnă petrecute la Les Revenants ne-am convins din nou de ele, chiar în vreme ce ne pregăteam pentru provocările care ne aşteptau în următoarele săptămâni.

— Ăştia sunt cavalerii care au fost de acord să participe.

Marcus îi întinse lui Matthew lista de invitaţi. Acesta o parcurse în grabă cu privirea.

— Giles. Russell. Excelent! Intoarse foaia. Addie. Verin. Miriam. Ridică ochii. Când l-ai făcut pe Chris cavaler?

— Când eram în New Orleans. Aşa mi s-a părut corect, zise Marcus cu oarecare sfiiciune.

— Bravo, Marcus! Având în vedere cine o să asiste la botezul copiilor, nu-mi închipui că cineva din Congregaţie ar îndrăzni să ne facă necazuri, spuse Fernando, zâmbind. Cred că te poţi relaxa, Matthew. Diana probabil că va reuşi să se bucure de ziua botezului, aşa cum a sperat.

Insă Matthew nu se simţea relaxat.

— Aş vrea să-l fi găsit pe Knox.

Se uită pe fereastra de la bucătărie, către zăpada de afară. La fel ca Benjamin, Knox dispăruse fără urmă. Semnificaţiile posibile ale acestei dispariţii erau aproape prea îngrozitoare ca să poată fi exprimate.

— Să-l chestionez pe Gerbert? Întrebă Fernando.

Discutaseră despre eventualele repercusiuni cu care aveau să se confrunte dacă se purtau ca şi cum Gerbert ar fi fost un trădător. Asta ar fi putut stârni, pentru prima dată în mai bine de o mie de ani, un conflict deschis între vampirii din jumătatea de sud a Franţei.

— Nu încă, zise Matthew, nevrând să complice problemele. O să mă uit în continuare prin hârtiile lui Philippe. Trebuie să fie acolo vreun indiciu cu privire la ascunzătoarea lui Benjamin.

— Isuse, Dumnezeule! Imposibil să mai existe ceva de pus în bagaje pentru o jumătate de oră de mers cu maşina până la casa mamei mele!

În ultima săptămână, Matthew tot făcuse referiri profanatoare la providenţă, însă acestea erau cu atât mai uimitoare azi, în ziua în care gemenii urmau să fie botezaţi. Ceva îl supăra,

dar refuza să-mi spună ce.

— Vreau să fiu sigură că piticii au tot confortul, având în vedere câţi străini o să întâlnească, am spus eu, săltându-l în sus şi în jos pe Philip în încercarea de a-l face să râgâie acum în loc să scuipe la jumătatea drumului.

— Pătuţul ar putea să rămână? Zise Matthew cu speranţă.

— E destul loc să-l luăm cu noi, iar copiii o să aibă nevoie de cel puţin un pui de somn. În plus, am fost informată de către o sursă de încredere că ăsta e cel mai mare vehicul motorizat din Limousin, dacă excludem autocamionul pentru fân al lui Claude Raynard.

Localnicii îl porecliseră pe Matthew „Gaston Lagaffe“, după adorabilul personaj inept de benzi desenate[89] şi îl tachinau blând în legătură cu *grandeguimbarde*[90], încă din ziua în care soţul meu se dusese la magazin să ia pâine şi rămăsese cu Range Roverul blocat între un mic Citroen şi un minuscul Renault.

Matthew trânti portiera din spate, fără nici un comentariu.

— Nu mai sta încruntat, Matthew! Zise Sarah, venind lângă noi în faţa casei. Copiii tăi o să crească mari cu impresia că eşti un urs.

— Ce frumos arăţi! Am remarcat eu.

Mătuşa mea era îmbrăcată la patru ace, într-un taior verde-închis, cu o elegantă bluză din mătase crem, care îi punea în valoare părul roşcat. Avea un aer seducător, dar şi festiv.

— Agatha mi l-a făcut. Se pricepe! Spuse Sarah şi făcu o piruetă ca s-o putem admira mai bine. Oh, să nu uit: a sunat Ysabeau! A spus că Matthew nu trebuie să ia în seamă toate maşinile parcate pe alee, ci să vină drept la uşă. V-au păstrat un loc de parcare în curte.

— Maşini? Parcate pe alee?

M-am uitat uluită către soţul meu.

— Marcus s-a gândit că ar fi o idee bună să fie de faţă şi câţiva dintre cavaleri, zise el cu glas mieros.

— De ce?

Stomacul mi se strânse ca o gheară, iar instinctul mă avertiza că situaţia era altfel decât cum părea.

— în caz că membrii Congregaţiei se vor hotărî să se opună evenimentului, răspunse Matthew.

Mă privi drept în faţă cu ochi reci şi liniştiţi precum marea pe timp de vară.

În ciuda avertismentului primit de la Ysabeau, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru primirea însufleţită de care urma să avem parte. Marcus transformase Sept-Tours în regatul Camelot, cu steaguri şi flamuri ce fâlfâiau în bătaia vântului rece de decembrie. Culorile lor vii contrastau cu albul zăpezii şi cu nuanţele întunecate ale bazaltului din împrejurimi. Deasupra foişorului pătrat, stindardul negru cu argintiu al familiei de Clermont, pe care era reprezentat un uroboros, purta deasupra un uriaş steag pătrat, împodobit cu sigiliul Cavalerilor lui Lazăr. Cele două bucăţi de mătase fluturau pe acelaşi stâlp, sporind înălţimea turnului deja uriaş cu aproape nouă metri.

— Ei bine, dacă până acum cei din Congregaţie nu ştiau că se petrece ceva, acum au aflat! Am spus eu, admirând spectacolul.

— Nu prea avea rost să încercăm să părem discreţi, zise Matthew. Vom începe aşa cum ne-am propus să şi continuăm. Asta înseamnă că n-o să-i ferim pe copii de adevăr, nici de restul

lumii.

Am dat din cap şi l-am luat de mână.

Curtea castelului era plină de prieteni. Soţul meu conduse cu grijă maşina prin mulţime, oprindu-se din când în când lângă câte un vechi amic ce voia să-i strângă mâna şi să ne felicite. Apăsă totuşi cu putere pe frână când îl văzu pe Chris Roberts postat în faţa noastră, cu un zâmbet uriaş pe chip şi o halbă din argint în mână.

— Hei! Chris ciocăni cu halba în geam. Vreau să-mi văd fina! Acum!

— Salut, Chris! Nu ştiam că vii şi tu, spuse Sarah, lăsând jos geamul şi sărutându-l pe obraz.

— Sunt cavaler. Trebuia să fiu aici.

Zâmbetul prietenului meu se lăţi şi mai mult.

— Da, aşa mi s-a spus, replică mătuşa mea.

Frăţia mai avusese şi alţi membri cu sânge cald înaintea lui Chris, de exemplu, Walter Raleigh şi Henry Percy, însă niciodată nu crezusem că se va număra printre ei cel mai bun prieten al meu.

— Da. Semestrul viitor o să-i pun pe studenţii mei să-mi spună *Sir* Christopher, zise el.

— Mai bine decât *Sfântul* Christopher, se auzi o voce puternică de soprană.

Miriam rânji şi îşi puse mâinile în şolduri. Poziţia asta îi scotea în evidenţă tricoul pe care îl purta pe sub un sacou bleumarin decent. Şi tricoul era tot bleumarin, dar pe el erau inscripţionate cuvintele ŞTIINŢA: STRICĂ TOTUL DIN 1543, lângă un inorog, o reprezentare aristotelică a raiului şi imaginea lui Dumnezeu cu Adam, aşa cum apare ea în pictura lui Michelangelo din Capela Sixtină. Câte o linie roşie tăia în chip sinistru fiecare desen.

— Bună, Miriam! Am spus eu şi i-am făcut cu mâna.

— Parchează maşina ca să vă vedem odraslele! Ceru ea.

Matthew se supuse, dar, când începu să se strângă o adevărată gloată de privitori, se scuză că bebeluşii trebuiau feriţi de frig şi se retrase grabnic în bucătărie, înarmat cu o geantă pentru scutece şi folosindu-l pe Philip drept scut.

— Câte persoane sunt aici? L-am întrebat pe Fernando.

Trecuserăm pe lângă zeci de maşini parcate.

— Cel puţin o sută, răspunse el. N-am stat să număr.

Judecând după febrilele pregătiri ce se făceau în bucătărie, probabil că printre invitaţi aveau să se numere destul de multe fiinţe cu sânge cald. Am văzut o gâscă umplută intrând în cuptor şi un purcel ieşind din el, gata să fie stropit cu vin şi mirodenii. Simţeam că-mi lasă gura apă.

Clopotele bisericii Saint-Lucien începură să sune cu puţin înaintea orei unsprezece dimineaţa. Până atunci, eu şi Sarah îi schimbaserăm deja pe gemeni în rochiţe identice, făcute din mătase albă şi dantelă, asortate cu căciuliţe cusute de Marthe şi Victoire. Arătau din cap până în picioare ca nişte bebeluşi din secolul al XVI-lea. I-am înfofolit în pături şi am coborât la parter.

Acela a fost momentul în care sărbătoarea luă o întorsătură neaşteptată. Sarah se urcă într-unul dintre ATV-urile familiei, împreună cu Ysabeau, iar pe noi Marcus ne îndrumă către Range Rover. Odată urcaţi în maşină, fiul lui Matthew nu ne conduse către biserică, ci către templul de pe munte dedicat zeiţei.

Ochii mi se umplură de lacrimi la vederea tuturor prietenilor strânşi sub stejari şi chiparoşi. Mie îmi erau cunoscute doar câteva dintre chipuri, însă Matthew recunoştea mult mai multe.

Le-am zărit pe Sophie şi pe Margaret, alături de Nathaniel. Agatha Wilson era şi ea acolo, privindu-mă nedumerită, de parcă m-ar fi recunoscut, dar n-ar fi ştiut de unde să mă ia. Amira şi Hamish stăteau unul lângă altul, părând uşor copleşiţi de atâta festivism. Însă cel mai mult mă surprinseră zecile de vampiri necunoscuţi. Privirile lor erau reci şi curioase, dar lipsite de răutate.

— Ce-i cu toate astea? L-am întrebat pe Matthew când îmi deschise portiera.

— M-am gândit că ar trebui să împărţim ceremonia în două: un botez păgân aici şi unul creştin, în biserică, îmi explică el. În felul ăsta, Emily va putea să ia şi ea parte la ziua bebeluşilor.

Grija lui Matthew şi eforturile lui de a păstra vie amintirea lui Em m-au lăsat fără cuvinte. Ştiam că soţul meu obişnuia să clocească planuri şi să se ocupe de treburi câtă vreme eu dormeam, însă nu-mi închipuisem că munca lui nocturnă includea şi supravegherea pregătirilor de botez.

— E în regulă, *mon coeur?* Întrebă el, neliniştit de tăcerea mea. Am vrut să fie o surpriză.

— E perfect! Am spus când am fost din nou în stare să vorbesc. Şi o să însemne foarte mult pentru Sarah!

Oaspeţii formară un cerc în jurul străvechiului altar închinat zeiţei. Eu, Sarah şi Matthew ne-am ocupat locurile în mijlocul lui. Mătuşa mea se aştepta să nu-mi amintesc nici măcar un cuvânt din vreun ritual de botez la care asistasem sau luasem parte vreodată, aşa că era pregătită să oficieze ea ceremonia. Era un ritual simplu, dar important în viaţa unei tinere vrăjitoare, de vreme ce reprezenta primirea formală în sânul comunităţii. Însă, după cum ştia şi Sarah, botezul nu însemna doar atât.

— Bine aţi venit, prieteni şi rude ai Dianei şi ai lui Matthew! Începu mătuşa, cu obrajii îmbujoraţi de frig şi de emoţie. Ne-am adunat astăzi aici pentru a dărui copiilor lor numele pe care le vor lua cu ei în drumul lor prin lume. Printre vrăjitoare se ştie că a chema ceva pe nume înseamnă a-i recunoaşte puterea. Botezându-i pe aceşti copii, o slăvim pe zeiţa care ni i-a dat în grijă şi ne arătăm recunoştinţa pentru darurile oferite de ea.

Eu şi Matthew folosiserăm o formulă anume pentru a hotărî numele copiilor, iar eu refuzasem tradiţia vampirilor care cerea cinci prenume în favoarea unui grup de patru, câte elemente erau în natură. Lângă un nume de familie cu liniuţă, mi se părea suficient. Fiecare dintre bebeluşi urma să-şi primească primul prenume de la un bunic. Cel de-al doilea respecta o tradiţie a familiei de Clermont, conform căreia Matthew şi ai lui trebuiau să poarte câte un nume al unui arhanghel. Al treilea prenume l-am luat tot de la unul dintre bunici, iar pentru al patrulea, şi ultimul, am ales câte o persoană care jucase un rol important în conceperea şi naşterea copiilor.

Până acum nimeni nu ştia numele complete ale micuţilor, în afară de mine, Matthew şi Sarah.

Mătuşa mea îi ceru lui Matthew s-o ridice pe Rebecca pentru ca fetiţa să stea cu faţa spre cer.

— Rebecca Arielle Emily Marthe, spuse Sarah, iar vocea îi răsună în poiană, îţi urăm bun venit pe lume şi în inimile noastre! Mergi înainte ştiind că toţi cei ce se află aici îţi vor recunoaşte onorabilul nume şi îţi vor preţui viaţa!

Rebecca Arielle Emily Marthe, şoptiră la rândul lor copacii şi vântul. Nu eram singura care îi auzea. Amira făcu ochii mari, iar Margaret Wilson gânguri şi îşi flutură bucuroasă mânuţele.

Matthew o lăsă în jos pe Rebecca. Chipul i se umplu de iubire când îşi coborî ochii spre fata

care îi semăna atât de mult. Drept răspuns, Rebecca întinse o mână şi îi atinse nasul cu unul dintre degetele ei gingaşe, un gest de afecţiune care îmi umplu inima de fericire.

Când îmi veni şi mie rândul, l-am ridicat pe Philip spre cer, oferindu-l zeiţei şi elementelor: focului, aerului, pământului şi apei.

— Philip Michael Addison Sorley, spuse Sarah, şi ţie îţi urăm bun venit pe lume şi în inimile noastre! Mergi înainte ştiind că toţi cei ce se află aici îţi vor recunoaşte onorabilul nume şi îţi vor preţui viaţa!

Vampirii se uitară unul la altul auzind ultimul nume de botez al lui Philip şi cercetară prin mulţime după Gallowglass. Alesesem Addison pentru că era al doilea prenume al tatălui meu, însă Sorley era numele scoţianului absent. Îmi doream să fi putut auzi şi el şoaptele copacilor.

— Fie ca Rebecca şi Philip să poarte aceste nume cu mândrie, să crească în cele din urmă în promisiunea lor şi să fie încrezători că vor fi preţuiţi şi ocrotiţi de către toţi aceia care au fost martori la dragostea pe care le-o poartă părinţii lor! Binecuvântaţi fie! Spuse Sarah, cu ochii lucind de lacrimi.

Era imposibil să găseşti vreo pereche de ochi lipsiţi de lacrimi în toată poiana ori să-ţi dai seama cine fusese mai emoţionat de ceremonie. Până şi fiica mea, de obicei foarte gălăgioasă, era cuprinsă de veneraţie şi îşi sugea îngândurată buza de jos.

Din poiană am coborât către biserică. Vampirii au pornit pe jos şi au ajuns la poalele dealului înaintea tuturor. Noi ceilalţi am folosit o combinaţie de ATV-uri şi maşini cu tracţiune pe patru roţi, ceea ce l-a făcut pe Matthew să se felicite din plin pentru înţelepciunea preferinţelor lui automobilistice.

La biserică, mulţimea de privitori crescuse, încorporându-i pe oamenii din sat şi, la fel ca în ziua nunţii noastre, pe preotul care ne aştepta în faţa uşii împreună cu naşii.

— Toate ceremoniile religioase catolice au loc în aer liber? Am întrebat eu, strângând mai bine pătura în jurul lui Philip.

— O bună parte dintre ele, răspunse Fernando. Eu n-am priceput niciodată treaba asta, dar, la urma urmei, sunt un necredincios.

— Şşt! Ne admonestă Marcus, uitându-se cu îngrijorare către preot. *Pere* Antoine e admirabil de ecumenic şi a fost de acord să treacă repede peste obişnuitele exorcizări, dar hai să nu-i punem bunăvoinţa la încercare ! Ştie cineva cuvintele din timpul ceremoniei?

— Eu, răspunse Jack.

— Şi eu, zise Miriam.

— Bine. Jack o să-l ia pe Philip, iar Miriam o s-o ţină pe Rebecca. Voi doi o să vorbiţi. Restul o să părem atenţi şi o să dăm din cap ori de câte ori o să pară potrivit, spuse Marcus, cu bonomia lui netulburată. Işi ridică degetele mari înspre preot. *Nous sommes prets, pere Antoine!*[91]

Matthew mă luă de mână şi mă conduse înăuntru.

— O să fie OK? Am şoptit eu.

Printre naşi se număra un singur catolic singuratic, alături de un evreu convertit la creştinism, un baptist, doi prezbiterieni, un anglican, trei vrăjitoare, un demon şi trei vampiri cu convingeri religioase incerte.

— Asta e o casă de rugăciune, şi l-am implorat pe Dumnezeu să vegheze asupra lor, murmură Matthew, în timp ce ne ocupam locurile lângă altar. Să sperăm că m-a ascultat.

Dar nici noi, nici Dumnezeu n-aveam de ce să ne facem griji. Jack şi Miriam răspunseră într-o latină perfectă la toate întrebările preotului despre credinţa lor şi despre starea sufletelor gemenilor. Philip chicoti când părintele suflă peste faţa lui pentru a alunga toate duhurile rele şi obiectă cu înverşunare când i se puse sare în guriţă. Rebecca părea mai interesată de buclele lungi ale lui Miriam, apucând strâns în pumn una dintre ele.

Cât despre ceilalţi naşi, ei formau un grup formidabil. Fernando, Marcus, Chris, Marthe şi Sarah (în locul lui Vivian Harrison, care nu putuse veni) erau, pe lângă Miriam, naşii Rebeccăi. Jack, împreună cu Hamish, Phoebe, Sophie, Amira şi Ysabeau promiseseră că îl vor îndruma şi proteja pe Philip. Chiar şi pentru o necredincioasă ca mine, vorbele preotului avură darul de a mă face să simt că aceşti copii aveau să fie ocrotiţi şi îngrijiţi orice s-ar întâmpla.

Ceremonia se apropia de final, iar Matthew se relaxase vizibil. *Pere* Antoine ne ceru mie şi soţului meu să păşim în faţă şi să-l luăm pe Rebecca şi pe Philip din mâinile naşilor. Când ne-am întors pentru prima dată cu faţa către congregaţie, s-au auzit câteva urale spontane, apoi altele.

— Şi uite aşa s-a terminat cu legământul! Zise cu glas tare un vampir necunoscut. Era şi timpul!

— Bine zis, Russell! Murmurară câţiva drept răspuns.

Clopotele răsunară deasupra noastră. Zâmbetul mi se transformă în râset pe măsură ce ne lăsam cuprinşi de bucuria momentului.

Ca de obicei, acela fu momentul în care totul începu să meargă prost.

Uşa dinspre sud se deschise, lăsând să intre o rafală de aer rece. În lumină se ivi silueta unui bărbat. Am mijit ochii, încercând să-i disting trăsăturile. În toată biserica, vampirii parcă dispărură, numai pentru a-şi face din nou apariţia în naos, împiedicându-l pe nou-venit să înainteze mai mult în interior.

M-am tras mai aproape de Matthew, ţinând-o strâns pe Rebecca. Toate clopotele tăcură, cu toate că ultimele lor ecouri vibrau încă în aer.

— Felicitări, soră! Glasul profund al lui Baldwin umplu încăperea. Am venit să vă urez ţie şi copiilor tăi bun venit în familia de Clermont!

Matthew îşi îndreptă complet spatele. Fără să arunce măcar o privire în urmă, i-l dădu pe Philip lui Jack, apoi porni cu paşi apăsaţi printre bănci, înspre fratele său.

— Copiii noştri nu se numesc de Clermont, zise cu răceală Matthew.

Băgă mâna în haină şi scoase de acolo un document împăturit pe care i-l întinse lui Baldwin.

— Ei sunt ai mei.

CAPITOLUL 33

Toate fiinţele strânse pentru botez izbucniră într-un oftat colectiv. Ysabeau îi făcu un semn lui *pere* Antoine, care îi îndrumă repede pe săteni afară din biserică. Apoi ea şi Fernando deveniră vigilenţi, aşezându-se unul lângă mine şi altul lângă Jack.

— Cu siguranţă nu te aştepţi să recunosc o ramură putredă şi bolnavă a acestei familii, oferindu-i binecuvântarea şi respectul meu?

Baldwin mototoli în pumn documentul. Ochii lui Jack se înnegriră la auzul insultei.

— Matthew ţi l -a încredinţat pe Philip. Eşti răspunzător de finul tău, îi aminti Ysabeau băiatului. Nu lăsa ca vorbele lui Baldwin să te provoace într-atât, încât să ignori dorinţele

părintelui tău!

Tremurând, Jack trase adânc aer în piept şi dădu din cap. Philip gânguri pentru a-i atrage atenţia, iar când o primi, îşi răsplăti naşul cu o încruntătură îngrijorată. Când Jack ridică din nou ochii, aceştia redeveniseră verzi-căprui.

— Mie ăsta nu prea-mi seamănă a comportament prietenos, unchiule Baldwin, spuse calm Marcus. Hai să mai stăm un pic şi să discutăm problemele de familie după ospăţ!

— Nu, Marcus. O să le discutăm acum şi o să încheiem subiectul, zise Matthew, refuzând sugestia fiului său.

Intr-o altă epocă şi într-un alt loc, curtenii lui Henric al VIII-lea îi dăduseră regelui vestea despre infidelitatea celei de-a cincea soţii a lui într-o biserică, astfel încât suveranul să se gândească de două ori înainte de a-l ucide pe mesager. Din câte se părea şi Matthew credea că prezenţa în lăcaşul sfânt l-ar putea împiedica pe Baldwin să-l omoare.

Când soţul meu se ivi brusc în spatele fratelui său, după ce numai cu o clipă înainte fusese în faţa lui, mi-am dat seama că decizia lui de a rămâne aici fusese, de fapt, menită să-l protejeze pe Baldwin. Matthew, ca şi Henric, nu voia să verse sânge pe pământ sfânt.

Dar asta nu însemna că avea să fie complet milos. Işi prinsese fratele într-o strânsoare de neînfrânt, înconjurându-i gâtul cu unul dintre braţele lui lungi şi strângându-şi degetele în jurul propriului biceps. Mâna dreaptă şi-o înfipse în omoplatul lui Baldwin cu atâta putere încât îl rupse în două. Chipul soţului meu era lipsit de emoţie, în timp ce ochii îi oscilau între cenuşiu şi negru.

— Şi de asta nu-l laşi niciodată pe Matthew Clairmont să se apropie de tine prin spate! Îi şopti un vampir altuia.

— Iar în curând o să doară ca dracu', răspunse prietenul lui. Asta dacă Baldwin n-o să leşine până atunci.

Fără nici o vorbă, i-am întins-o pe Rebecca lui Miriam. Mă mâncau degetele de putere, aşa că mi le-am ascuns în buzunarele hainei. Coada din argint a săgeţii îmi îngreuna spinarea, iar Corra intrase în alertă, stând cu aripile gata să se deschidă. După cele întâmplate în New Haven, duhul meu n-avea nici ea mai multă încredere în fratele lui Matthew decât aveam eu.

Baldwin era cât pe ce să-l învingă pe Matthew — sau cel puţin aşa aveam eu impresia. Până să apuc să ţip pentru a-mi avertiza soţul, îmi fu însă clar că aparentul avantaj al lui Baldwin nu era decât un truc inteligent prin care Matthew îl ispitise să-şi schimbe poziţia. Se folosi chiar de greutatea fratelui său şi de o zdrobitoare lovitură rapidă în picior pentru a-l pune pe Baldwin în genunchi. Acesta scoase un mârâit sugrumat.

Asta amintea în mod grăitor că, deşi Baldwin era mai mare, Matthew era ucigaşul.

— Acum, *sieur.*

Soţul meu îşi ridică uşor braţul, astfel încât fratele său să atârne sprijinit de bărbie, punând şi mai multă presiune pe gâtul lui.

— M-ar bucura dacă mi-ai lua din nou în considerare respectuoasa cerere de a înfiinţa un vlăstar al familiei de Clermont.

— Niciodată! Bolborosi Baldwin.

Buzele i se învineţiseră din cauza lip sei de oxigen.

— Soţia mea îmi spune că vorba „niciodată“ nu trebuie folosită în neamul Bishop-Clairmont.

Matthew îşi strânse braţul, iar Baldwin începu să dea ochii peste cap.

— Apropo, n-o să te las să leşini, nici n-o să te omor. Dacă eşti inconştient ori mort, nu poţi fi de acord cu cererea mea. Prin urmare, în caz că eşti hotărât să insişti cu refuzul, te poţi aştepta la multe ore petrecute în poziţia asta.

— Dă-mi! Drumul!

Baldwin se chinuise să rostească fiecare cuvânt în parte. Matthew îl lăsă înadins să respire scurt, sacadat. Era suficient cât să-l menţină pe linia de plutire, fără însă să-şi revină.

— Tu să-mi dai *mie* drumul, Baldwin! După atâţia ani, vreau să fiu ceva mai mult decât oaia neagră a familiei de Clermont, murmură soţul meu.

— Nu! Zise Baldwin cu glas îngroşat.

Matthew îşi mişcă braţul astfel încât fratele lui să poată rosti mai mult de două cuvinte la rând, cu toate că buzele îi rămaseră vinete. Îşi luă apoi o înţeleaptă măsură de precauţie şi îi înfip se călcâiul pantofului în gleznă, în caz că fratele lui ar fi avut de gând să folosească oxigenul suplimentar pentru a riposta. Baldwin urlă.

— Ia-i pe Rebecca şi pe Philip şi du-i la Sept-Tours! I-am zis eu lui Miriam, în timp ce îmi suflecam mânecile.

Nu voiam ca micuţii să-şi vadă tatăl astfel. Nici să-şi privească mama folosind magia împotriva unui membru al familiei lor. Vântul se stârni la picioarele mele, ridicând praful din biserică sub formă de tornade în miniatură. Flăcările candelabrului dansară, gata să-mi asculte porunca, iar apa din vasul pentru botez începu să clocotească.

— Eliberează-ne pe mine şi pe ai mei, Baldwin! Spuse Matthew. Oricum nu ne vrei.

— Poate. Am nevoie. De tine. Până. La urmă. Ucigaşul. Meu, răspunse Baldwin.

Biserica se umplu de exclamaţii uimite şi de discuţii şoptite în clipa în care această taină a neamului de Clermont fu scoasă la lumină, deşi eram sigură că unii dintre cei prezenţi ştiau ce rol jucase Matthew în familie.

— Mai fă-ţi şi singur treburile murdare! Zise soţul meu. Vestea bună e că te dovedeşti un asasin la fel de capabil ca şi mine.

— Tu. Altfel. Gemenii. Au furia sângelui. Şi ei? Rosti Baldwin cu glas muşcător.

Oaspeţii strânşi în biserică amuţiră.

— Furia sângelui? Întrerupse tăcerea o voce de vampir ce vorbea cu un accent irlandez slab, dar sesizabil. Despre ce vorbeşte Matthew?

Vampirii din biserică se uitară îngrijoraţi unii la alţii şi îşi reluară discuţiile şoptite. Era clar că nu se aşteptaseră la furia sângelui atunci când acceptaseră invitaţia lui Marcus. Lupta împotriva Congregaţiei şi ocrotirea copiilor vampiri-vrăjitori era una. O boală care te putea transforma într-o monstru însetat de sânge era cu totul altceva.

— Baldwin spune adevărul, Giles. Sângele meu e infectat, mărturisi Matthew.

Ochii lui, cu pupilele uşor dilatate, îi fixară pe ai mei. „Pleacă acum cât mai poţi!” Mă îndemnau ei în tăcere.

Dar, de data asta, Matthew nu avea să rămână singur. I-am împins la o parte pe Ysabeau şi Fernando şi am venit lângă soţul meu pe culoarul dintre bănci.

— Asta înseamnă că Marcus. Începu Giles, dar lăsă fraza neterminată şi miji ochii. Nu putem permite ca ordinul Cavalerilor lui Lazăr să fie condus de către cineva afectat de furia sângelui. E imposibil!

— Nu mai fi atât de bătut la cap! Zise cu un pronunţat accent britanic vampirul ce stătea

lângă Giles. Matthew a fost deja Mare Maestru, şi noi habar n-am avut de boala lui. De fapt, dacă îmi amintesc bine, s-a dovedit, în mai multe situaţii delicate, un conducător neobişnuit de bun al frăţiei. Cred că şi Marcus, deşi e un rebel şi un trădător, promite mult la rândul lui.

Vampirul zâmbi, dar dădu din cap cu respect înspre Marcus.

— Iţi mulţumesc, Russell! Răspunse acesta. Venind din partea ta, ăsta e un compliment.

— Imi pare teribil de rău pentru scăparea cu frăţia, Miriam, zise Russell, făcând cu ochiul. Şi n-oi fi eu doctor, dar cred că Matthew mai are puţin şi-l lasă inconştient pe Baldwin.

Soţul meu îşi mişcă uşor braţul, iar globii oculari ai fratelui său reveniră la poziţia lor firească.

— Boala tatălui meu se află sub control. Nu avem nici un motiv să acţionăm împinşi de frică şi de superstiţii, zise Marcus, adresându-se tuturor celor din biserică. Ordinul Cavalerilor lui Lazăr a fost întemeiat pentru a-i ocroti pe cei vulnerabili. Fiecare membru s-a jurat că-şi va proteja tovarăşii cavaleri până la moarte. Nu trebuie să amintesc nimănui de aici că Matthew e un cavaler. Iar din acest moment, la fel sunt şi copiii lui.

Acum înţelegeam nevoia învestirii lui Philip şi a Rebeccăi încă din fragedă pruncie.

— Deci, ce spui, unchiule? Marcus înaintă agale pe culoarul dintre bănci, oprindu-se în faţa lui Baldwin şi a lui Matthew. Tu mai eşti cavaler sau ai devenit un laş la bătrâneţe?

Baldwin se făcu vânăt la faţă. Şi nu din pricina lipsei de oxigen.

— Ai grijă, Marcus! Îl avertiză Matthew. La un moment dat tot va trebui să-i dau drumul.

— Cavaler, spuse Baldwin şi se uită cu scârbă la nepotul său.

— Atunci începe să te porţi ca atare şi să-mi tratezi tatăl cu respectul pe care şi l-a câştigat! Marcus îşi roti privirea prin biserică. Matthew şi Diana vor să întemeieze un vlăstar, iar Cavalerii lui Lazăr îi vor susţine în privinţa asta. Oricine nu e de acord n-are decât să-mi atace în mod formal rolul de conducător. Altfel, chestiunea nu e supusă dezbaterii.

În biserică se lăsă o tăcere deplină. Buzele lui Matthew se curbară într-un surâs.

— îţi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi încă! Zise Marcus. Mai avem de înfrânt Congregaţia.

— O sarcină neplăcută, asta-i sigur, dar nu imposibilă, spuse sec Russell. Dă-i drumul lui Baldwin, Matthew! Fratele tău n-a fost niciodată prea rapid, iar Oliver stă chiar în stânga ta. Tot tânjeşte să-i dea o lecţie lui Baldwin încă de când fratele tău i-a frânt inima fiicei lui.

Câţiva dintre invitaţi chicotiră, iar părerile începură să se întoarcă în favoarea noastră.

Încetul cu încetul, Matthew procedă aşa cum îi sugerase Russell. Nu făcu nici o tentativă de a se îndepărta de fratele său ori de a mă ocroti pe mine. Baldwin rămase în genunchi preţ de câteva clipe, apoi se ridică în picioare. De îndată ce făcu asta, Matthew îngenunche în faţa lui.

— Mă încred în tine, *sieur,* spuse el, plecându-şi capul. Îţi cer ca şi tu să te încrezi la rândul tău în mine. Nici eu, nici ai mei nu vom dezonora familia de Clermont.

— Ştii că nu pot face asta, Matthew, zise Baldwin. Un vampir afectat de furia sângelui nu e niciodată stăpân pe sine, nu pe deplin.

Ochii i se îndreptară către Jack, dar, de fapt, se gândea la Benjamin. Şi la Matthew.

— Dar dacă vampirul respectiv s-ar putea stăpâni? Am întrebat eu.

— Diana, nu e momentul să ne punem dorinţe. Ştiu că tu şi Matthew speraţi să găsiţi un leac, dar.

— Dacă ţi-aş da cuvântul meu, ca fiică a lui Philippe prin jurământ pecetluit cu sânge, că

orice rudă a lui Matthew afectată de furia sângelui poate fi controlată, l-ai recunoaşte drept cap al familiei sale?

Stăteam la câţiva centimetri de Baldwin, iar puterea îmi bâzâia în trup. Bănuielile că vraja de deghizare mi se risipise îmi erau confirmate de căutăturile curioase ce se îndreptau spre mine.

— Nu poţi promite aşa ceva! Zise Baldwin.

— Diana, nu.! Începu Matthew, însă l-am întrerupt cu o singură privire.

— Ba pot. Nu trebuie să aşteptăm ca ştiinţa să găsească o soluţie când există deja o soluţie magică. Dacă vreun membru al familiei lui Matthew îşi va manifesta furia sângelui, atunci eu îl voi lega printr-o vrajă, am spus. De acord?

Matthew mă privi şocat. Şi pe bună dreptate. Anul trecut pe vremea asta încă mă agăţam de convingerea că ştiinţa e superioară magiei.

— Nu, răspunse Baldwin, scuturând din cap. Cuvântul tău nu e suficient. Ar trebui să vii cu dovezi. Altfel toţi vom fi nevoiţi să aşteptăm şi să vedem dacă magia ta e atât de bună pe cât crezi, vrăjitoareo!

— Foarte bine, am răspuns prompt. Perioada noastră de probă începe chiar acum.

Baldwin miji ochii. Matthew ridică privirea spre fratele său.

— Regina îi dă şah mat regelui, spuse el încet.

— Nu te grăbi, frate!

Baldwin îl ridică pe soţul meu în picioare.

— Jocul nostru e departe de a se fi terminat.

— A fost lăsată în biroul lui *pere* Antoine, zise Fernando la câteva ore după ce şi ultimii petrecăreţi plecaseră la culcare. Nimeni n-a văzut cine a adus-o.

Matthew se uită în jos, la fătul născut mort şi apoi conservat. O fetiţă.

— E chiar mai nebun decât credeam.

Baldwin părea palid, şi nu doar din pricina celor petrecute în biserică. Matthew citi din nou biletul.

„Felicitări pentru naşterea copiilor tăi", scria acolo. „Am vrut ca tu s-o ai pe fiica mea, de vreme ce, în curând, eu o voi lua în stăpânire pe a ta." Mesajul era semnat simplu: „Fiul tău".

— Cineva îi raportează lui Benjamin fiecare mişcare a voastră, spuse Baldwin.

— întrebarea e cine. Fernando îşi puse o mână pe braţul lui Matthew. N-o să-i dăm voie s-o ia pe Rebecca. Ori pe Diana.

Perspectiva era atât de înspăimântătoare, încât Matthew nu fu în stare decât să dea din cap. Însă, în ciuda asigurărilor lui Fernando, soţul Dianei ştia că nu va mai avea vreo clipă de linişte până ce Benjamin nu va fi mort.

După drama de la botez, restul vacanţei de iarnă fu o perioadă liniştită, petrecută în familie. Oaspeţii noştri plecară, cu excepţia familiei Wilson în varianta ei extinsă, care rămase la Sept-Tours ca să savureze ceea ce Agatha Wilson numea „un foarte vesel tărăboi".

Chris şi Miriam se întoarseră la Yale, în continuare hotărâţi să înţeleagă mai bine furia sângelui şi posibilele ei tratamente. Baldwin plecă spre Veneţia cu prima ocazie, ca să încerce să contracareze reacţia Congregaţiei la orice scurgere de informaţii din Franţa.

Matthew se avântă în pregătirile pentru Crăciun, decis să-şi alunge orice urmă de enervare

rămasă după botez. Merse în pădurile ce se întindeau de cealaltă parte a şanţului cu apă şi se întoarse de acolo cu un brad pentru salonul cel mare, pe care îl îmbrăcă în beculeţe albe ce sclipeau precum nişte licurici.

In amintirea lui Philippe şi a decoraţiunilor lui de Crăciun, am decupat semiluni şi steluţe din hârtie argintie şi aurie. Apoi, cu o combinaţie între o vrajă de zbor şi alta de legare, le-am făcut să se rotească prin aer şi le-am lăsat să se aşeze pe crengi, unde sclipeau şi scânteiau în lumina focului.

Matthew merse la biserica Saint-Lucien pentru slujba de Ajun. El şi Jack erau singurii vampiri prezenţi, spre mulţumirea lui *pere* Antoine. După botez era de înţeles că nu-l prea trăgea inima să aibă multe fiinţe supranaturale pe băncile bisericii sale.

Copiii fuseseră hrăniţi şi dormeau adânc când Matthew se întoarse acasă şi îşi scuturăzăpada de pe încălţări. Eu stăteam lângă focul din salonul cel mare, cu o sticlă din vinul preferat al soţului meu şi cu două pahare. Marcus mă asigurase că un singur pahar băut din când în când nu avea să le facă rău bebeluşilor, cu condiţia ca, după aceea, să aştept câteva ore înainte de a-i alăpta.

— Linişte şi pace, zise Matthew, lăsându-şi capul într-o parte ca să perceapă eventualele semne că micuţii se treziseră.

— Noapte de vis, timp prea sfânt, am încuviinţat eu cu un zâmbet şi m-am aplecat să opresc interfonul pentru bebeluşi.

La fel ca tensiometrele şi utilajele mecanice, asemenea echipamente erau opţionale într-o gospodărie de vampir. In timp ce eu îmi făceam de lucru cu butoanele, Matthew sări pe mine. Săptămânile de despărţire şi confruntarea cu Baldwin îi scoseseră la lumină latura jucăuşă.

— Ai nasul îngheţat! Am spus eu chicotind, când el îşi trecu vârful rece al nasului peste gâtul meu cald. Am tras brusc aer în piept. Şi mâinile la fel!

— Tu de ce crezi că am luat de nevastă o fiinţă cu sânge cald?

Incepu să cotrobăie cu degetele îngheţate pe sub puloverul meu.

— O sticlă cu apă fierbinte n-ar fi însemnat mai puţină bătaie de cap? L-am tachinat.

Degetele lui găsiră ceea ce căutau. Am tresărit sub atingerea lor.

— Poate, zise Matthew şi mă sărută. Dar n-ar fi fost nici pe departe la fel de plăcut.

Uitând de vin, am măsurat ceasurile până la miezul nopţii în bătăi de inimă în locul minutelor. Când clopotelor bisericilor învecinate din Dournazac şi Châlus începură să bată pentru a sărbători naşterea pruncului în îndepărtatul Betleem de altădată, Matthew se opri să asculte cântecul lor solemn şi totodată exuberant.

— La ce te gândeşti? L-am întrebat când bătăile clopotelor s-au stins.

— îmi aminteam de felul în care satul sărbătorea Saturnaliile pe vremea când eram copil. Pe atunci nu erau prea mulţi creştini, în afară de părinţii mei şi de alte câteva familii. În ultima zi a festivităţilor, pe 23 decembrie, Philippe trecea pe la fiecare casă, păgână ori creştină, şi îi întreba pe copii ce îşi doresc de Anul Nou. Matthew zâmbi melancolic. Când ne trezeam în dimineaţa următoare, descopeream că dorinţele ne fuseseră îndeplinite.

— Pare genul tatălui tău, am observat eu. Tu ce îţi doreai?

— De obicei mai multă mâncare, răspunse Matthew râzând. Mama spunea că singurul lucru care ar fi justificat cantităţile pe care le mâncam ar fi fost picioarele goale pe dinăuntru. Într-un an am cerut o sabie. Orice băiat din sat îi idolatriza pe Hugh şi pe Baldwin. Cu toţii ne

doream să ajungem ca ei. Din câte îmi amintesc, sabia pe care am primit-o era făcută din lemn şi s-a rupt prima dată când am lovit cu ea.

— Şi acum? Am şoptit, sărutându-i ochii, obrajii, gura.

— Acum nu-mi doresc nimic altceva decât să îmbătrânesc alături de tine, spuse Matthew.

Familia ne vizită în ziua de Crăciun, scutindu-ne de nevoia de a-i mai înfofoli o dată pe Rebecca şi pe Philip. Judecând după schimbările intervenite în programul lor, gemenii ştiau că nu era o zi oarecare. Insistau să ia parte la evenimente, aşa că, în cele din urmă, i-am luat cu mine în bucătărie pentru a-i face să tacă. Acolo am construit din fructe o morişcă fermecată, care urma să-i ţină ocupaţi câtă vreme eu o ajutam pe Marthe să facă ultimele pregătiri pentru o masă ce urma să-i bucure atât pe vampiri, cât şi pe cei cu sângele cald.

Matthew mă necăjea şi el, ciugulind din vasul cu nuci pe care le curăţasem pentru reţeta lui Emily. În momentul acela ar fi fost un miracol de Crăciun dacă mai rămânea vreo nucă până la cină.

— Doar încă una! Mă momi el cu glas dulce, strecurându-şi braţele în jurul taliei mele.

— Ai mâncat deja o jumătate de kilogram! Mai lasă câteva pentru Marcus şi Jack!

Nu ştiam dacă vampirii o pot lua razna de la prea mult zahăr, dar nu eram dornică să aflu.

— îţi place în continuare cadoul primit de Crăciun?

Încercam de ceva vreme să-mi dau seama ce i-aş fi putut oferi unui bărbat care, de când se născuseră copiii, avea absolut totul, dar, când Matthew îmi mărturisise dorinţa lui de a îmbătrâni alături de mine, ştiusem exact ce să-i dăruiesc.

— Enorm.

Soţul meu îşi atinse tâmplele, acolo unde câteva şuviţe argintii se iveau printre cele negre.

— întotdeauna mi-ai spus că o să-ţi scot peri albi.

I-am zâmbit larg.

— Şi eu care credeam că e imposibil. Asta înainte să aflu că *impossible n'estpas Diana,* zise el, parafrazând-o pe Ysabeau.

Matthew mai luă un pumn de nuci şi, până să protestez eu, se duse la bebeluşi.

— Salutare, frumuseţe!

Rebecca îi răspunse cu un gângurit. Ea şi Philip împărtăşeau un vocabular complex format din gânguriri, gemete şi alte sunete blânde pe care eu şi Matthew încercam să le învăţăm.

— Asta clar e unul dintre sunetele ei fericite, am spus eu şi am băgat în cuptor o tavă cu fursecuri.

Rebecca era înnebunită după tatăl ei, mai ales când acesta îi cânta. Philip nu părea la fel de convins că muzica era o idee bună.

— Şi tu eşti fericit, micuţule?

Matthew îl ridică pe Philip din leagănul lui, cât pe ce să se izbească de banana zburătoare pe care o aruncasem în ultima clipă spre morişcă. Aceasta fu precum o cometă galben-aprins, lăsând o dâră de culoare printre celelalte fructe ce se roteau.

— Ce băieţel norocos eşti tu că ai o mamă care face vrăji pentru tine!

Philip, la fel ca mulţi bebeluşi de vârsta lui, era tot numai ochi în timp ce urmărea cum portocala şi limeta se roteau în jurul grepfrutului pe care îl atârnasem în aer.

— Nu întotdeauna o să i se pară minunat să aibă o vrăjitoare drept mămică.

M-am dus la frigider şi am început să caut legumele care îmi trebuiau pentru cină. Când am

închis uşa, am descoperit că Matthew mă aştepta în spatele ei. Am sărit în sus.

— Trebuie să începi să scoţi câte un sunet ori să-mi dai un alt soi de indiciu că te mişti, m-am plâns eu, punându-mi mâna deasupra inimii care îmi bătea cu putere.

Buzele strânse ale lui Matthew îmi dădură de înţeles că soţul meu era supărat.

— O vezi pe femeia asta, Philip? Arătă spre mine, iar băieţelul îşi întoarse capul în direcţia mea. E un strălucit om de ştiinţă şi o puternică vrăjitoare, chiar dacă nu-i place să recunoască. Iar tu ai marele noroc de a o numi *maman.* Asta înseamnă că eşti una dintre puţinele fiinţe care vor afla vreodată cel mai de preţ secret al acestei familii.

Matthew îl trase pe Philip mai aproape şi îi şopti ceva la ureche. Când termină şi se retrase, băiatul îşi ridică ochii spre tatăl său şi zâmbi. Era prima dată când unul dintre bebeluşi făcea asta, însă eu mai văzusem expresia aceea fericită pe chipurile lor. Fu un surâs lent şi sincer, care îi lumină feţişoara din interior.

Philip o fi moştenit el părul meu, dar avea zâmbetul lui Matthew.

— Exact aşa e.

Matthew dădu din cap către fiul lui în semn de aprobare, apoi îl puse la loc în leagăn. Rebecca se uită încruntată la tatăl ei, oarecum nervoasă că fusese exclusă din discuţiile băieţilor. Matthew şopti îndatoritor şi în urechea ei, apoi îi suflă peste burtică. Rebecca rotunji buzele şi făcu ochii mari, de parcă vorbele tatălui ei ar fi impresionat-o, deşi eu bănuiam că şi suflatul peste burtică avusese rolul lui.

— Ce prostii le-ai spus? Am întrebat, atacând un cartof cu cuţitul.

Matthew îmi luă ce aveam în mâini.

— N-a fost o prostie, zise el calm.

Trei secunde mai târziu, cartoful era perfect curăţat. Soţul meu mai luă unul din castron.

— Spune-mi!

— Vino mai aproape! Îmi ceru el, făcându-mi semn cu cuţitul.

Am înaintat câţiva paşi în direcţia lui. Matthew îmi făcu din nou semn.

— Mai aproape! Când am ajuns chiar lângă el, îşi plecă faţa spre a mea. Secretul este că oi fi eu capul familiei Bishop-Clairmont, dar tu eşti inima ei, îmi şopti Matthew. Şi toţi trei am căzut de acord: inima e mai importantă.

Matthew deja luase la mână de mai multe ori cutia în care se găseau câteva dintre scrisorile pe care Philippe şi Godfrey şi le trimiseseră de-a lungul timpului.

Numai deznădejdea îl făcu să le răsfoiască din nou.

Prea cinstitul meu părinte şi tată, începea scrisoarea lui Godfrey.

Cel mai periculos dintre Cei Şaisprezece a fost executat la Paris, întocmai cum ai poruncit. Deoarece Matthew n-a fost disponibil, Mayenne s-a supus bucuros şi îţi mulţumeşte pentru ajutorul pe care i l-ai acordat în problema cu familia Gonzaga. Acum, că se simte în siguranţă, ducele s-a hotărât să joace de ambele părţi, negociind cu Henric al Navarrei şi cu Filip al Spaniei în acelaşi timp. Dar isteţimea nu înseamnă înţelepciune, aşa cum obişnuieşti tu să spui.

Până aici scrisoarea nu conţinea nimic altceva decât referiri la maşinaţiunile politice ale lui Philippe.

Cât despre cealaltă problemă, continua Godfrey,

L-am găsit pe Benjamin Ben-Gabriel, aşa cum îi spun evreii, sau Benjamin Fuchs, după cum îl ştie împăratul, sau Benjamin cel Binecuvântat, cum preferă el. Se află în răsărit, întocmai cum

te-ai temut, umblând între curtea împăratului, familia Băthory, Drăculeşti şi Maiestatea Sa Imperială din Constantinopol. Se spun poveşti îngrijorătoare despre relaţia lui cu contesa Erzsebet, poveşti care, dacă ar umbla pe o scară mai largă, ar duce la anchete ale Congregaţiei în dauna familiei şi a celor dragi nouă.

Mandatul lui Matthew în rândurile Congregaţiei se apropie de sfârşit, căci curând el îşi va fi încheiat jumătatea de secol în slujba consiliului. Dacă nu doreşti să-l implici în treburi atât de strâns legate de el şi de seminţia lui, atunci te implor să te ocupi tu însuţi ori să trimiţi o persoană de încredere în Ungaria cât mai repede cu putinţă.

Pe lângă istorisirile despre excesele şi crimele înfăptuite alături de contesa Erzsebet, evreii din Praga spun şi ei vorbe asemănătoare în legătură cu groaza semănată de Benjamin în cartierul lor, unde i-a ameninţat pe îndrăgitul lor rabin şi pe o vrăjitoare din Chelm. Acum au apărut basme greu de crezut despre o creatură fermecată, făcută din lut, care umblă pe străzi pentru a-i ocroti pe evrei de cei care vor să se ospăteze cu sângele lor. Evreii zic că Benjamin mai caută şi o altă vrăjitoare, o englezoaică despre care pretinde că ar fi fost văzută ultima oară împreună cu fiul lui Ysabeau. Dar asta nu poate fi adevărat, căci Matthew e în Anglia şi nu s-ar coborî niciodată într-atât încât să se asocieze cu o vrăjitoare.

Matthew scoase un şuierat printre buzele încordate.

Poate că o confundă pe vrăjitoarea din Anglia cu demonul Edward Kelley, pe care Benjamin l-a vizitat în mai, în palatul împăratului. Potrivit prietenului tău Joris Hoefnagel, Kelley a fost dat în custodia lui Benjamin la câteva săptămâni după ce a fost învinuit de uciderea unuia dintre slujitorii monarhului. Benjamin l-a dus la un castel din Krivoklăt, de unde Kelley a încercat să scape, ajungând la un pas de moarte.

Mai există o informaţie pe care trebuie să ţi-o împărtăşesc, tată, dar şovăi s-o fac, deoarece s-ar putea să nu fie decât o născocire a imaginaţiei şi a fricii. Conform informatorilor mei, Gerbert a fost şi el în Ungaria împreună cu Benjamin şi cu contesa. Vrăjitoarele din Pozsony au depus o plângere formală către Congregaţie în legătură cu nişte femei care ar fi fost răpite şi schingiuite de aceste trei fiinţe infame. Una dintre vrăjitoare a scăpat şi, înainte să cadă pradă morţii, a izbutit să spună doar câteva vorbe: „Au căutat în noi Cartea vieţii".

Matthew îşi aminti îngrozitoarea imagine ce înfăţişa trupurile părinţilor Dianei, spintecate de la gât până în zona inghinală.

Aceste chestiuni întunecate pun familia într-o primejdie prea mare. Lui Gerbert nu i se poate îngădui să-l fascineze pe Benjamin cu puterea vrăjitoarelor, aşa cum a făcut până acum. Fiul lui Matthew trebuie ţinut departe de Erzsebet Băthory, altfel taina perechii tale va fi scoasă la lumină. Şi nu trebuie să le permitem vrăjitoarelor să caute în continuare Cartea vieţii*. Tu vei şti cum vor putea fi atinse mai bine ţelurile acestea, fie acţionând tu însuşi, fie convocând frăţia.*

Rămân umilul tău slujitor şi îi încredinţez lui Dumnezeu sufletul tău, cu nădejdea că El ne va readuce împreună în siguranţă, ca să putem discuta mai multe despre aceste probleme decât arfi înţelept s-o facem în actualele împrejurări.

Iubitorul tău fiu, Godfrey.

Din Confrerie, Paris, astăzi, 20 decembrie 1591

Matthew împături cu grijă scrisoarea.

În sfârşit, avea idee unde să caute. Urma să meargă în Europa Centrală şi să îi ia singur urma lui Benjamin.

Dar mai întâi trebuia să-i spună Dianei ce aflase. Îi ascunsese cât putuse de mult veştile despre fiul lui.

Nu se putea închipui o sărbătoare mai încărcată de iubire şi mai festivă decât primul Crăciun din viaţa gemenilor. În plus, cu opt vampiri, două vrăjitoare, un om ce aştepta să devină vampir şi trei câini prezenţi şi ei întotdeauna, Crăciunul fu şi neaşteptat de însufleţit.

Matthew le arătă tuturor duzina de şuviţe cărunte ce rezultase din vraja mea de Crăciun şi le explică fericit că în fiecare an urma să-i dăruiesc şi mai multe. Eu îi cerusem un prăjitor de pâine care să pregătească şase felii deodată, pe care îl şi primisem, împreună cu un superb stilou antic, încrustat cu argint şi sidef. Ysabeau critică darurile, care i se părură insuficient de romantice pentru un cuplu căsătorit atât de recent, însă mie nu-mi trebuiau alte bijuterii, nu mă interesau călătoriile şi nici hainele. Un prăjitor de pâine mi se potrivea de minune.

Phoebe încurajase întreaga familie să se gândească la cadouri lucrate manual sau alese dintre lucruri mai vechi, ceea ce tuturor ni se păru atât practic, cât şi plin de însemnătate. Jack se mândrea cu puloverul pe care i-l tricotase Marthe şi cu butonii primiţi de la bunica lui, care îi aparţinuseră cândva lui Philippe. Phoebe purta la urechi o pereche de smaralde scânteietoare, despre care am presupus că erau din partea lui Marcus, asta până când fata se înroşi la faţă şi ne spuse că logodnicul ei îi dăruise un lucru făcut de mână, pe care însă îl lăsase la Sept-Tours, pus la loc sigur. Dată fiind culoarea aprinsă a obrajilor ei, m-am hotărât să nu mai pun întrebări. Sarah şi Ysabeau fură încântate de albumele cu fotografii primite de la noi, în care era documentată prima lună din viaţa gemenilor.

Apoi sosiră poneii.

— Philip şi Rebecca trebuie să călărească, desigur, zise Ysabeau, de parcă lucrul ăsta ar fi fost de la sine înţeles. Îl supraveghe pe grăjdarul ei, Georges, în timp ce acesta coborî din remorca unui camion doi cai de mici dimensiuni. Aşa se vor obişnui cu caii chiar înainte să-i aşezaţi în şa.

Bănuiam că urma să ne contrazicem cu privire la cât de curând avea să vină ziua aceea binecuvântată.

— Sunt din rasa Paso Fino, continuă Ysabeau. M-am gândit că un andaluz ca al tău ar putea fi prea mult pentru un începător. Phoebe a spus că trebuie să dăm lucruri la mâna a doua, dar eu niciodată n-am fost sclava principiilor.

George coborî un al treilea animal din remorcă: Rakasa.

— Diana a tot cerut un ponei de când a început să vorbească. Acum a primit în sfârşit unul, spuse Sarah.

Când Rakasa se hotărî să inspecteze buzunarele mătuşii mele în căutarea unor lucruri interesante precum merele sau menta pipărată, Sarah sări într-o parte.

— Caii au dinţi mari, nu-i aşa?

— Poate că Diana va avea mai mult noroc s-o înveţe bunele maniere decât am avut eu, zise Ysabeau.

— Ia dă-mi-o mie! Ceru Jack şi apucă frâul iepei.

Rakasa îl urmă, cuminte ca un mieluşel.

— Te credeam băiat de oraş! Strigă Sarah în urma lui.

— Prima mea slujbă (mă rog, prima mea slujbă cinstită) a fost de îngrijitor al cailor gentilomilor la Pălăria Cardinalului, zise Jack. Uiţi, bunică Sarah, că pe vremuri oraşele erau

pline de cai. Şi de porci. Şi de raha.

— Acolo unde sunt animale, sunt şi din astea, interveni Marcus înainte ca Jack să-şi poată sfârşi propoziţia.

Tânărul Paso Fino pe care îl ţinea de căpăstru deja venise cu dovada.

— îl iei tu pe celălalt, scumpo?

Phoebe dădu din cap; se simţea pe deplin în largul ei cu calul pe care îl avea în grijă. Ea şi Marcus îl urmară pe Jack spre grajduri.

— Iapa cea mică, Rosita, s-a aşezat singură în fruntea hergheliei, spuse Ysabeau. L-aş fi adus şi pe Balthasar, dar, având în vedere că Rosita îi scoate la iveală latura amoroasă, l-am lăsat pentru moment la Sept-Tours.

Ideea că uriaşul armăsar al lui Matthew ar fi încercat să-şi pună în practică intenţiile cu o iapă atât de mică precum Rosita era de neconceput.

După cină, stăteam în bibliotecă, înconjuraţi de rămăşiţele lungii vieţi a lui Philippe de Clermont, cu focul trosnind în şemineu, când Jack se ridică şi merse alături de Matthew.

— Asta e pentru tine. Mă rog, de fapt, pentru noi toţi. *Grand-mere* zice că toate familiile de vază au aşa ceva. Jack îi întinse soţului meu o bucată de hârtie. Dacă îţi place, eu şi Fernando l-am transformat într-un steag pentru turnul castelului Les Revenants.

Matthew se uită cu atenţie la foaia de hârtie.

— Dacă nu-ţi place.

Jack întinse mâna pentru a-şi lua înapoi darul. Matthew întinse brusc braţul şi îl prinse pe tânăr de încheietură.

— Mi se pare perfect.

Soţul meu se uită în sus, la băiatul pe care îl consideraserăm mereu întâiul nostru născut, cu toate că eu nu avusesem nici o legătură cu venirea lui pe lume ca fiinţă cu sânge cald, iar Matthew nu fusese răspunzător de renaşterea lui.

— Arată-i-l şi mamei tale! Vezi ce părere are!

Mă aşteptam la o monogramă ori la un însemn heraldic, aşa că am fost uimită să descopăr imaginea pe care Jack o născocise pentru a simboliza familia noastră. Era un uroboros cu totul nou, făcut nu dintr-un singur şarpe care îşi ţinea coada în gură, ci din două fiinţe înlănţuite într-un cerc fără de început şi de sfârşit. Una era şarpele familiei de Clermont. Cealaltă era un balaur, cu cele două picioare strânse lângă trup şi cu aripile întinse. Pe capul lui se afla o coroană.

— *Grand-mere* a spus că balaurul ar trebui să poarte coroană pentru că tu eşti o adevărată de Clermont şi ne depăşeşti în rang pe noi toţi, îmi explică Jack pe un ton neutru. Îşi ciupi nervos buzunarul blugilor. Pot să scot coroana. Şi să fac aripile mai mici.

— Matthew are dreptate. E deja perfect. L-am apucat de mână şi l-am tras în jos ca să-l pot săruta. Mulţumesc, Jack.

Toată lumea admiră emblema oficială a familiei Bishop- Clairmont, iar Ysabeau ne anunţă că vor trebui comandate noi vase din argint şi porţelan, precum şi un steag.

— Ce zi frumoasă! Am zis eu, cu un braţ pe după trupul lui Matthew, iar cu celălalt făcând semn rudelor noastre care se îndepărtau.

Brusc, degetul mare începu să mă furnice în semn de avertisment.

— Nu-mi pasă cât de rezonabil e planul tău! Diana n-o să te lase să mergi în Ungaria şi

Polonia fără ea, spuse Fernando. Ai uitat ce-ai păţit când ai părăsit-o ca să pleci la New Orleans?

Fernando, Marcus şi Matthew îşi petrecuseră majoritatea ceasurilor dintre miezul nopţii şi răsărit certându-se despre ce aveau de făcut pornind de la scrisoarea lui Godfrey.

— Diana trebuie să meargă la Oxford. Numai ea poate găsi *Cartea vieţii,* explică Matthew. Dacă ceva merge rău, iar eu nu reuşesc să dau de Benjamin, voi avea nevoie de manuscris ca să-l ademenesc afară din ascunzătoare.

— Şi când o să-l găseşti? Întrebă Marcus cu glas tăios.

— Treaba ta e să ai grijă de Diana şi de copiii mei, îi răspunse Matthew, la fel de tăios. Lasă-l pe Benjamin în grija mea!

Mă uitam spre ceruri în căutarea semnelor care prevesteau viitorul şi trăgeam de fiecare fir ce mi se părea că nu stă la locul lu i, în încercarea de a anticipa şi a îndrepta orice rău despre care degetul meu mare m-ar fi avertizat că stă să se întâmple.

Însă necazul nu veni în galop de peste dealuri precum un cavaler apocaliptic, nici nu intră lin cu maşina pe alee, nici măcar nu dădu un telefon.

Necazul era deja în casă. Şi se afla acolo de ceva timp.

La câteva zile după Crăciun, într-o după-amiază târzie, l-am găsit pe Matthew în bibliotecă, cu câteva hârtii împăturite în faţă. Mâinile mele căpătară toate culorile curcubeului, şi am simţit o strângere de inimă.

— Ce sunt alea? Am întrebat.

— O scrisoare de la Godfrey.

Matthew împinse epistola către mine. Mi-am aruncat o privire pe ea, dar era scrisă în franceza veche.

— Citeşte-mi-o! Am spus şi m-am aşezat lângă el.

Adevărul era mult mai rău decât îmi îngăduisem eu să-mi imaginez. Conform scrisorii, şirul de crime al lui Benjamin se întindea pe câteva secole. Vampirul torturase vrăjitoare, foarte probabil în special ţesătoare. Gerbert era aproape sigur implicat. Iar acea unică propoziţie, „Au căutat în noi *Cartea vieţii*", îmi transforma sângele din foc în gheaţă.

— Trebuie să-l oprim, Matthew! Dacă află că am născut o fată.

Vocea mi se stinse. Ultimele cuvinte pe care mi le adresase

Benjamin în Biblioteca Bodleiană nu-mi dădeau pace. Când mă gândeam la ce i-ar putea face Rebeccăi, puterea îmi pocnea prin vene precum un bici.

— Ştie deja.

Matthew îmi întâlni privirea, şi furia din ochii lui îmi tăie răsuflarea.

— De când?

— Dinainte de botez, răspunse el. Plec să-l caut, Diana.

— Şi cum o să-l găseşti? Am întrebat.

— Nu cu ajutorul computerelor sau încercând să-i aflu adresa de IP. E prea isteţ pentru aşa ceva. O să-l găsesc aşa cum ştiu eu cel mai bine: luându-i urma, adulmecându-i mirosul, încolţindu-l, spuse Matthew. Şi atunci am să-l sfâşii bucăţică cu bucăţică. Dacă dau greş.

— Nu se poate să dai greş, am spus eu cu hotărâre.

— Ba se poate.

Matthew se uită în ochii mei. Avea nevoie să-l ascult, nu să-l liniştesc.

— OK, am zis cu un calm pe care nu-l simţeam, ce se întâmplă dacă dai greş?

— Tu o să ai nevoie de *Cartea vieţii.* E singurul lucru care l-ar putea ispiti pe Benjamin să-şi părăsească ascunzătoarea, ca să poată fi distrus. O dată pentru totdeauna.

— Singurul lucru în afară de mine, am spus.

Ochii tot mai negri ai soţului meu îmi dădeau de înţeles că folosirea mea drept momeală era inacceptabilă.

— O să plec mâine spre Oxford. Biblioteca e închisă pe perioada vacanţei de Crăciun. N-o să fie nici un angajat acolo, doar paznicii, am zis.

Spre surprinderea mea, Matthew dădu din cap în semn de încuviinţare. Urma să mă lase să-l ajut.

— O să te descurci singur?

Nu voiam să-l sufoc cu frământările mele, dar trebuia să ştiu. Deja suferise chinul unei despărţiri. Soţul meu dădu din cap.

— Ce facem cu copiii? Întrebă el.

— Trebuie să rămână aici, cu Sarah, cu Ysabeau şi cu destul lapte şi sânge de la mine ca să fie hrăniţi până mă întorc. O să-l iau şi pe Fernando cu mine, dar numai pe el. Dacă cineva ne urmăreşte şi îi dă raportul lui Benjamin, atunci trebuie să facem tot ce putem pentru a da impresia că suntem încă aici şi că totul e ca de obicei.

— Cineva ne urmăreşte. În privinţa asta nu încape îndoială. Matthew îşi trecu degetele prin păr. Singura întrebare e dacă acel cineva îi aparţine lui Benjamin ori lui Gerbert. Rolul ticălosului ăluia viclean s-ar putea să fi fost mai important decât am crezut.

— Dacă el şi fiul tău au lucrat mână în mână tot acest timp, nu se poate spune câte ştiu deja, am remarcat eu.

— Atunci singura noastră speranţă e să obţinem informaţii pe care ei nu le au încă. Fă rost de carte! Ad-o înapoi aici şi vezi dacă poţi s-o repari introducând înapoi în ea paginile rupte de Kelley! Zise Matthew. Între timp, eu o să-l găsesc pe Benjamin şi o să fac ceea ce ar fi trebuit să fac cu sute de ani în urmă.

— Când pleci? Am întrebat.

— Mâine. După plecarea ta, ca să mă asigur că nu eşti urmărită, zise el şi se ridică în picioare.

Am privit în tăcere cum ipostazele lui Matthew pe care le cunoşteam şi le iubeam, poetul şi omul de ştiinţă, războinicul şi spionul, prinţul renascentist şi tatăl, pier una câte una, până când din el nu mai rămase decât cea mai întunecată şi mai ameninţătoare parte. Matthew era acum doar asasin.

Dar rămânea bărbatul pe care îl iubeam.

Mă luă de umeri şi aşteptă să-l privesc în ochi.

— Ai grijă!

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton autoritar şi le simţeam forţa. Matthew îmi cuprinse faţa în palme şi cercetă fiecare centimetru al ei, ca şi cum ar fi încercat s-o memoreze.

— Am vorbit serios când am spus ce am spus în ziua de Crăciun. Dacă eu nu mă voi întoarce, familia va supravieţui. Mai sunt şi alţii care pot sta în fruntea ei. Dar tu eşti inima.

Am deschis gura să protestez, însă Matthew îşi lipi un deget de buzele mele, oprindu-mi vorbele.

— N-are rost să te cerţi cu mine. Ştiu asta din experienţă, spuse el. Înainte să te cunosc, nu

eram decât praf şi umbre. Tu m-ai adus la viaţă. Şi nu pot trăi fără tine.

Soarele în zodia Capricornului

Cea de-a zecea casă a zodiacului este a Capricornului. Ea este simbolul mamelor, al bunicilor şi al strămoaşelor. Este semnul învierii şi al renaşterii. În luna aceasta să plantezi seminţe pentru viitor.

— Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 9v

CAPITOLUL 34

Andrew Hubbard şi Linda Crosby ne aşteptau la Old Lodge. In ciuda eforturilor mele de a-mi convinge mătuşa să rămână la Les Revenants, Sarah insistase să vină cu mine şi cu Fernando.

— N-o să faci asta de una singură, Diana! Îmi spusese ea pe un ton ce nu lăsa loc de discuţii. Nu-mi pasă că eşti ţesătoare, nici că o ai pe Corra drept ajutor. Pentru magie de o asemenea amploare e nevoie de trei vrăjitoare. Şi nu orice vrăjitoare. Ai nevoie de nişte aruncătoare de vrăji.

Linda Crosby venise cu grimoarul oficial al Londrei, un tom străvechi, învăluit într-un miros întunecat de mătrăgună şi omag. Ne-am salutat, în vreme ce Fernando îi povestea lui Andrew ce mai fac Jack şi Lobero.

— Eşti sigură că vrei să te amesteci în treaba asta? Am întrebat-o pe Linda.

— Absolut! Sabatul din Londra n-a mai fost implicat în ceva nici măcar pe jumătate atât de captivant din 1971, când am fost chemate să dăm o mână de ajutor la dejucarea tentativei de furt a bijuteriilor coroanei, răspunse Linda, frecându-şi mâinile.

Andrew reuşise, cu ajutorul relaţiilor sale în lumea subterană a Londrei — gropari, ingineri de la metrou şi lucrători la instalarea ţevilor —, să obţină planurile detaliate ale labirintului de tuneluri şi rafturi ce alcătuiau depozitul de carte al Bibliotecii Bodleiene. Le întinse pe masa cea lungă din salonul mare, masă ce aparţinuse cândva unui refectoriu.

— In momentul de faţă nu există studenţi ori angajaţi, pentru că e vacanţa de iarnă, zise Andrew. Dar peste tot sunt constructori. Arătă către planuri. Transformă fostul depozit subteran într-un spaţiu de lucru pentru cititori.

— Mai întâi au mutat cărţile rare la Biblioteca Ştiinţifică Radcliffe şi acum.! M-am uitat cu atenţie la hărţi. Când îşi termină echipele de lucru programul zilnic?

— Nu-l termină, răspunse Andrew. Lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca să reducă la minimum întreruperile din timpul semestrului academic.

— Ce-ar fi dacă am merge în sala de lectură şi tu ai depune o cerere ca şi cum ar fi o zi oarecare în Biblioteca Bodleiană? Sugeră Linda. Ştii tu, completezi fişa, o vâri în tubul Lamson şi speri să fie bine. Noi am putea să stăm lângă banda rulantă şi să aşteptăm cartea. Poate că biblioteca ştie cum să răspundă cererii tale chiar şi fără angajaţii ei.

Linda pufni când îmi citi pe chip uimirea pe care mi-o stârniseră cunoştinţele ei despre procedurile din Biblioteca Bodleiană.

— Am studiat la St. Hilda's[92], fata mea.

— Sistemul cu tuburi pneumatice a fost închis în iulie anul trecut. Banda rulantă a fost demontată în august anul ăsta, zise Andrew şi ridică mâinile. Nu ucideţi mesagerul, doamnelor! Nu sunt bibliotecarul de la Bodleiană.

— Dacă vraja lui Stephen e suficient de bună, n-o să-i pese de echipament, ci doar de faptul că Diana a solicitat un lucru care îi trebuie cu adevărat, spuse Sarah.

— Singura cale de a fi siguri e să mergem la Bodleiană, să-i ocolim pe muncitori şi să găsim o cale de a intra în Biblioteca Veche, am zis eu, oftând.

Andrew dădu din cap.

— Stan al meu lucrează în echipa de săpători. Sapă de când se ştie. Dacă puteţi aştepta până la căderea nopţii, o să vă bage el pe uşă. O să intre în bucluc, bineînţeles, dar n-o să fie prima dată, şi nu există închisoare care să-l ţină pe el înăuntru.

— Bun băiat, Stanley Cripplegate! Remarcă Linda, dând mulţumită din cap. E întotdeauna de mare ajutor toamna, când ai nevoie să plantezi bulbi de narcise galbene.

Stanley Cripplegate era un bărbat mărunt cu trup de ogar, cu buza de sus mult ieşită în afară şi cu trăsăturile zbârcite ale cuiva care a fost prost hrănit încă de la naştere. Sângele de vampir îi oferise longevitate şi forţă, însă nu putea face prea multe pentru alungirea oaselor. Stanley ne dădu fiecăruia câte o cască colorată în galben aprins.

— N-o să. Ăăă. Sărim în ochi echipaţi aşa? Întrebă Sarah.

— Cucoane cum sunteţi 'mneavoastră, deja săriţi în ochi, spuse Stan cu un aer întunecat. Fluieră. Alo! Dickie!

— Linişte! I-am şuierat eu.

Asta se dovedea a fi cel mai gălăgios şi mai bătător la ochi furt de cărţi din istorie.

— E-n regulă. Eu şi Dickie ne ştim de mult. Stan se întoarse către colegul său. Du-le pe cucoanele şi pe domnu' la etajul întâi, Dickie!

Dickie ne lăsă, cu căşti cu tot, în Arts End al sălii de lectură Duke Humfrey, între bustul regelui Carol I şi bustul lui Sir Thomas Bodley.

— Mi se pare mie sau ăştia doi sunt cu ochii pe noi? Întrebă Linda, uitându-se urât la nefericitul monarh şi punându-şi mâinile în şolduri.

Regele Carol clipi.

— Vrăjitoarele lucrează în echipele de pază încă de la mijlocul secolului al XIX-lea. Stan ne-a avertizat să nu facem nimic superflu în preajma tablourilor, a statuilor şi a garguielor.

Dickie se cutremură.

— Pe mine cele mai multe dintre ele nu mă deranjează. Îţi ţin de urât în nopţile întunecoase, dar ăla e un moş care te bagă în răcori.

— Ar fi trebuit să-l cunoşti pe tatăl lui, comentă Fernando. Îşi scoase casca şi făcu o plecăciune în faţa monarhului care clipea. Maiestatea Voastră!

Era coşmarul oricărui vizitator al unei biblioteci: să fii observat în taină ori de câte ori faci ceva interzis, de pildă când scoţi din buzunar un drops pentru tuse. În cazul Bibliotecii Bodleiene, reieşea că cititorii aveau motive întemeiate să-şi facă griji. Sistemul nervos central al securităţii vrăjitoarelor era ascuns în spatele ochilor lui Thomas Bodley şi ai regelui Carol.

— îmi pare rău, Charlie. Mi -am azvârlit casca de culoare galbenă, iar aceasta a plutit prin aer şi a aterizat pe capul regelui. Am fluturat din degete, iar marginea ei s-a lăsat peste ochii suveranului. Nici un martor la evenimentele din seara asta.

Fernando îmi întinse casca lui.

— Foloseşte-o pe a mea pentru fondator! Te rog!

După ce l-am orbit şi pe Sir Thomas, am început să trag şi să ciupesc firele care legau statuile de restul bibliotecii. Nodurile vrăjii nu erau complicate, aveau doar câte trei şi patru încrucişări, dar se adunau multe unul peste altul, precum într-un panou electric supraîncărcat.

În cele din urmă, am descoperit nodul principal, prin care treceau toate celelalte, şi l-am desfăcut cu grijă. Strania senzaţie că eram urmăriţi dispăru.

— Aşa-i mai bine, murmură Linda. Acum ce facem?

— I-am promis lui Matthew că o să-l sun după ce intrăm, am spus şi mi-am scos telefonul. Lăsaţi-mă o secundă!

Am împins la o parte gratiile care barau drumul şi am înaintat pe tăcutul culoar principal al sălii Duke Humfrey. Matthew răspunse după primul ţârâit.

— E totul în regulă, *mon coeur?*

Vocea îi tremura de încordare. I-am povestit pe scurt ce progrese făcuserăm până în momentul acela.

— Cum s-au simţit Rebecca şi Philip după ce am plecat? L-am întrebat când mi-am încheiat istorisirea.

— Agitaţi.

— Dar tu? Am spus cu glas mai blând.

— Şi mai agitat.

— Unde eşti? L-am întrebat.

Matthew aşteptase până după plecarea mea, apoi pornise spre Anglia, după care o luase cu maşina către nord-est, spre Europa Centrală.

— Tocmai am ieşit din Germania.

Nu voia să-mi dea mai multe detalii, în caz că aveam să mă întâlnesc cu vreo vrăjitoare curioasă.

— Ai grijă! Ţine minte ce a spus zeiţa!

Avertismentul ei, că trebuia să renunţ la ceva dacă voiam să intru în posesia lui *Ashmole 782,* încă mă bântuia.

— O să am. Matthew făcu o pauză. Şi eu vreau să ţii minte ceva.

— Ce?

— Inimile nu pot fi înfrânte, Diana. Şi numai dragostea ne face cu adevărat nemuritori. Să nu uiţi, *ma lionne!* Indiferent ce s-ar întâmpla.

Apoi închise telefonul.

Cuvintele lui îmi trimiseră fiori reci pe şira spinării, făcând să zornăie săgeata din argint a zeiţei. Am repetat cuvintele vrăjii pe care o ţesusem pentru a-l apăra şi am simţit familiara tensiune a lanţului care ne lega unul de altul.

— Totul bine? Întrebă încet Fernando.

— Atât cât era de aşteptat. Mi-am strecurat telefonul înapoi în buzunar. Hai să începem!

Căzuserăm de acord că mai întâi aveam să încercăm simpla reproducere a paşilor prin care pusesem pentru prima oară mâna pe *Ashmole 782.* Sub ochii lui Sarah, Linda şi Fernando, am completat căsuţele de pe fişa de împrumut. Am semnat-o, mi-am trecut numărul permisului în spaţiul potrivit, apoi am dus-o în locul din Arts End în care obişnuia să se afle tubul pneumatic.

— Capsula e chiar aici, am spus eu, dând la o parte recipientul gol. Poate că Andrew s-a înşelat, şi sistemul încă funcţionează.

Când am deschis-o, capsula era plină de praf. Am tuşit.

— Poate că n-are nici o importanţă, zise Sarah, uşor iritată. Bag-o acolo şi dă-i drumul!

Am pus fişa de împrumut în capsulă, am închis-o bine şi am aşezat-o la loc în compartiment.

— Acum ce urmează? Întrebă Sarah după câteva minute.

Capsula era tot acolo unde o lăsasem.

— Hai să-i tragem una zdravănă!

Linda izbi capătul compartimentului, făcând ca suportul din lemn de care era ataşat, şi care susţinea galeria de la etaj, să se zguduie alarmant. Cu un şuierat puternic, capsula dispăru.

— Bună treabă, Linda! Zise Sarah cu vădită admiraţie.

— Asta a fost un truc vrăjitoresc? Întrebă Fernando, înăbuşindu-şi un zâmbet.

— Nu, dar întotdeauna îmbunătăţeşte semnalul Radio 4 recepţionat de combina mea, spuse veselă Linda.

Două ore mai târziu, încă aşteptam cu toţii lângă banda rulantă un manuscris ce nu dădea nici un semn că o să apară. Sarah oftă.

— Planul B.

Fără nici un cuvânt, Fernando îşi descheie haina neagră şi o dădu jos de pe umeri. În căptuşeala de pe spate era cusută o faţă de pernă. Înăuntrul ei, prinse între două bucăţi de carton, stăteau cele trei pagini pe care Edward Kelley le scosese din *Cartea vieţii.*

— Poftim, spuse vampirul şi îmi întinse preţiosul pachet.

— Unde vrei să lucrezi? Întrebă Sarah.

— Singurul loc îndeajuns de mare e acolo, am spus, arătând către spaţiul dintre splendida fereastră cu vitralii şi ghereta paznicului. Nu. Te atinge de aia!

Cuvintele îmi ieşiră sub forma unui ţipăt şoptit.

— De ce nu? Întrebă Fernando, ţinând de mânerele unei scări pliante din lemn care ne stătea în drum.

— E cea mai veche scară pliantă din lume! Are aproape aceeaşi vârstă ca şi biblioteca. Am strâns la piept paginile manuscrisului. Nimeni nu se atinge de ea. Niciodată!

— Mută afurisita aia de scară, Fernando! Îl instrui Sarah. Sunt sigură că Ysabeau are ceva cu care s-o înlocuiască în caz că se strică. Dacă tot te-ai apucat, împinge şi scaunul ăla la o parte!

După câteva minute în care mi-am ros unghiile de îngrijorare, dădeam iama într-o cutie cu sare pe care Linda o adusese într-o pungă de cumpărături de la Marks & Spencer. Am şoptit rugăciuni către zeiţă, cerându-i ajutorul pentru găsirea obiectului pierdut, în timp ce trasam conturul unui triunghi cu ajutorul cristalelor albe. Când am terminat, am împărţit paginile din *Cartea vieţii,* iar eu, Sarah şi Linda ne-am aşezat fiecare în dreptul câte unui vârf al triunghiului. Am îndreptat ilustraţiile către centrul figurii şi am repetat vraja pe care eu o scrisesem mai devreme:

Pagini rătăcite Pierdute, apoi regăsite, Arătaţi-mi unde e legată cartea căutată.

— Eu tot cred că ne trebuie o oglindă, şopti Sarah după un ceas de aşteptare în tăcere. Cum să ne arate biblioteca un lucru, dacă nu-i dăm un loc în care să proiecteze o imagine?

— Oare Diana ar fi trebuit să spună *„arătaţi-ne* unde e legată cartea căutată", nu *„arătaţi-mi* "?

Linda se uită spre Sarah.

— Suntem trei.

Eu am păşit afară din triunghi şi am pus imaginea nunţii chimice pe biroul paznicului.

— Nu merge. Nu simt nimic. Nici cartea, nici puterea, nici magia. E ca şi cum toată biblioteca

ar fi murit.

— Ei bine, nu-i de mirare că biblioteca se simte rău, zise Linda, plescăind din limbă cu un aer înţelegător. Biata de ea! Cu toţi oamenii ăştia care îi scormonesc măruntaiele cât e ziua de lungă.

— Ei nu-i pasă, scumpo, spuse Sarah. Trecem la Planul C.

— Poate că mai întâi ar trebui să încerc să revizuiesc vraja.

Orice era mai bine decât Planul C. Acesta încălca şi ultimele crâmpeie care îmi mai rămăseseră din jurământul clientului de bibliotecă pe care îl făcusem în vremea studenţiei şi reprezenta un pericol cât se poate de real pentru clădire, cărţi şi colegiile învecinate.

Dar nu era vorba doar despre asta. Şovăiam din aceleaşi motive pentru care stătusem pe gânduri şi când îl înfruntasem pe Benjamin chiar în acest loc. Dacă îmi foloseam puterile aici, în Bodleiană, ultimele mele legături cu viaţa de om de ştiinţă aveau să se risipească.

— N-ai de ce să te temi atât de mult, îmi zise Sarah. Corra n-o să păţească nimic.

— E un balaur, Sarah, am replicat eu. Nu poate să zboare fără să scoată scântei. Uită-te la locul ăsta!

— E o cutie din lemn uscat, fu de acord Linda. Şi totuşi nu văd nici o altă cale.

— Trebuie să existe una, am spus şi mi-am împuns cel de-al treilea ochi cu arătătorul, în speranţa că-l voi trezi.

— Haide, Diana! Nu te mai gândi la preţiosul tău permis de lectură! E timpul să faci o magie de zile mari.

— Mai întâi am nevoie de puţin aer curat.

M-am întors şi am luat-o pe scări în jos. Aerul curat avea să mă liniştească şi să-mi limpezească gândurile. Am tropăit pe treptele din lemn ce fuseseră aşezate peste cele din piatră şi am împins uşile de sticlă ce duceau către curtea interioară Old Schools. Am înghiţit cu poftă aerul rece şi lipsit de praf al lunii decembrie. Fernando veni pe urmele mele.

— Salut, mătuşă!

Gallowglass se ivi din umbră.

Simpla lui prezenţă era un semn că se întâmplase ceva îngrozitor.

Următoarele lui cuvinte, rostite cu glas scăzut, îmi confirmară bănuielile.

— Benjamin l-a prins pe Matthew.

— Nu se poate! Abia ce am vorbit cu el.

Lanţul de argint din interiorul meu se clătină.

— Asta se întâmpla acum cinci ore, zise Fernando, cu ochii la ceas. Când aţi vorbit, Matthew ţi-a spus unde este?

— Mi-a zis doar că a ieşit din Germania, am şoptit năucită.

Stan şi Dickie se apropiară încruntaţi.

— Bună, Gallowglass! Zise Stan şi dădu din cap.

— Salut, Stan! Răspunse scoţianul.

— Probleme? Întrebă Stan.

— Matthew a dispărut, îl lămuri Gallowglass. Benjamin l-a luat prizonier.

— Ah! Stan părea îngrijorat. Benjamin a fost întotdeauna un ticălos. Imi imaginez că n-a devenit mai bun de-a lungul anilor.

M-am gândit că Matthew al meu era în mâinile acelui monstru.

Mi-am amintit ce îmi spusese Benjamin despre speranţa lui că voi naşte o fată.

Am văzut cu ochii minţii degeţelul gingaş al fetiţei mele atingând nasul lui Matthew.

— Fără el nu există nici o cale de a înainta, am spus.

O furie arzătoare mi se scurse prin vene, urmată de un zdrobitor val de putere — foc, aer, pământ şi apă —, care mătură totul în cale. Am simţit o absenţă ciudată, un gol care îmi dădea de înţeles că pierdusem ceva vital.

Pentru o clipă m-am întrebat dacă acel ceva era chiar Matthew. Dar simţeam încă lanţul ce ne lega. Ceea ce era esenţial pentru bunăstarea mea se afla încă acolo.

Atunci mi-am dat seama că nu pierdusem ceva crucial, ci ceva *uzual*, o povară pe care o cărasem atâta vreme cu mine, încât pur şi simplu mă deprinsesem cu greutatea ei.

Acum lucrul acela îndelung preţuit dispăruse, întocmai cum prevestise zeiţa.

M-am răsucit, căutând orbeşte prin întuneric intrarea în bibliotecă.

— Unde te duci, mătuşă? Întrebă Gallowglass, ţinându-mi uşa închisă ca să nu pot intra. Nu m-ai auzit? Trebuie să mergem după Matthew. N-avem timp de pierdut!

Geamurile groase ale uşii se transformară în nisip scânteietor, iar balamalele şi mânerele din alamă căzură cu un pocnet pe pragul din piatră. Am păşit peste resturi şi, jumătate alergând, jumătate zburând, am urcat treptele ce duceau către Duke Humfrey.

— Mătuşă! Strigă Gallowglass. Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu! I-am strigat drept răspuns. Iar dacă-mi folosesc magia, n-o să-l pierd nici pe Matthew.

— Să-l pierzi pe Matthew? Întrebă Sarah în clipa în care eu mă strecuram pe uşa sălii de lectură, însoţită de cei doi vampiri.

— Zeiţa. Ea mi-a spus că va trebui să renunţ la ceva, dacă vreau să obţin *Ashmole 782,* am explicat eu. Dar nu era vorba despre Matthew.

Senzaţia de gol fusese înlocuită de înfloritoarea senzaţie a puterii eliberate, cea care alunga orice griji rămase.

— Corra, zboară!

Mi-am desfăcut larg braţele, iar balaurul meu ţâşni ţipând în încăpere, zburând pe lângă galerii şi de-a lungul întinsului culoar ce lega Arts End de Selden End.

— Atunci despre ce era vorba? Întrebă Linda, uitându-se cum Corra loveşte uşor cu coada casca de pe capul lui Thomas Bodley.

— Despre teamă.

Mama mă avertizase în legătură cu puterea ei, dar eu o înţelesesem greşit, aşa cum fac deseori copiii. Crezusem că trebuie să mă păzesc de frica altora, însă ea se referise la propriile mele temeri interioare. Din pricina acestei neînţelegeri, lăsasem ca spaima să prindă rădăcini în sufletul meu, până când ajunsese să-mi umbrească mintea şi să-mi afecteze felul în care vedeam lumea.

Teama îmi sufocase şi orice dorinţă de a folosi magia. Fusese cârja şi mantia mea, împiedicându-mă să-mi folosesc puterile. Mă adăpostise de curiozitatea altora şi îmi oferise o *oubliette* în care să uit cine eram cu adevărat: o vrăjitoare. Crezusem că îmi lăsasem frica în urmă acum câteva luni, când aflasem că sunt ţesătoare, însă mă agăţasem de ultimele ei vestigii fără să-mi dau seama.

Gata!

Corra se lăsă în jos pe un curent de aer, îşi întinse ghearele în faţă şi bătu din aripi pentru a-

şi încetini zborul. Am ridicat paginile din *Cartea vieţii* şi i le-am ţinut în dreptul nasului. Balauroaica le adulmecă.

Mugetul ei revoltat umplu camera, făcând vitraliile să zăngănească. Deşi îmi vorbise arareori de la prima noastră întâlnire în casa lui Goody Alsop, preferând să comunice prin sunete şi gesturi, Corra alese să-mi vorbească acum.

— Moartea apasă greu asupra acestor pagini. Ţesăturile şi meşteşugul sângelui, la fel.

Scutură din cap, de parcă ar fi încercat să-şi alunge mirosul din nări.

— A spus „meşteşugul sângelui"? Întrebă, vădit curioasă, Sarah.

— O s-o chestionăm mai târziu! Zise Gallowglass pe un ton posomorât.

— Paginile provin dintr-o carte care se află undeva în bibliotecă. Trebuie s-o găsesc. M-am concentrat mai mult asupra Correi decât a sporovăielii din fundal. În ea s-ar putea afla singura mea speranţă de a-l recăpăta pe Matthew.

— Şi dacă-ţi aduc cartea asta îngrozitoare, ce o să se întâmple atunci?

Corra clipi din ochii ei argintii cu negru. Îmi aminteau de zeiţă şi de privirea furioasă a lui Jack.

— Vreau să mă părăseşti, am spus eu.

Brusc înţelesesem. Corra era o prizonieră, aşa cum şi eu fusesem o prizonieră, legată printr-o vrajă şi fără posibilitatea de a evada.

— Precum frica ta, eu nu pot pleca dacă nu-mi dai tu drumul, spuse Corra. Sunt duhul tău. Cu ajutorul meu ai învăţat să torci ce a fost, să ţeşi ce este şi să înnozi ce va fi. Nu mai ai nevoie de mine.

Dar Corra îmi fusese alături luni de zile şi, la fel ca în cazul temerilor mele, mă obişnuisem cu ea.

— Şi dacă n-o să-l pot găsi pe Matthew fără ajutorul tău?

— Puterea mea n-o să te părăsească niciodată.

Solzii Correi erau strălucitori şi iridescenţi chiar şi în întunericul bibliotecii. M-am gândit la umbra balaurului de pe spatele meu şi am dat din cap în semn de încuviinţare. Asemenea săgeţii zeiţei şi a firelor mele de ţesătoare, afinitatea Correi pentru foc şi apă avea să existe mereu în trupul meu.

— Unde o să te duci? Am întrebat-o.

— Spre locuri străvechi, uitate. Acolo îi voi aştepta pe cei care vor veni când vor fi eliberaţi de ţesătoarele lor. Tu ai readus magia în lume, aşa cum s-a prezis. Acum nu voi mai fi ultima din neamul meu, ci prima.

Răsuflarea Correi se înălţă ca un abur în aerul dintre noi.

— Adu-mi cartea, apoi du-te cu binecuvântarea mea!

M-am uitat adânc în ochii ei şi i-am zărit dorinţa mistuitoare de a deveni o creatură independentă.

— Iţi mulţumesc, Corra. Poate că eu am readus magia, dar tu i-ai dat aripi.

— Iar acum e timpul să le foloseşti, zise Corra.

Bătând de trei ori din propriile ei aripi scânteietoare şi subţiri ca pânza de păianjen, urcă pe grinzi.

— De ce zboară Corra acolo sus? Şuieră Sarah. Trimite-o jos, prin puţul benzii rulante şi în depozitul subteran al bibliotecii. Acolo e cartea!

— Nu mai încerca să modelezi magia, Sarah! Goody Alsop mă învăţase cât e de periculos să te crezi mai isteaţă decât magia ta. Corra ştie ea ce face.

— Sper, zise Gallowglass. De dragul lui Matthew.

Corra cântă notele apei şi focului, şi un murmur şoptit umplu aerul.

— *Cartea vieţii!* O auziţi? Am întrebat, uitându-mă în jur după sursa sunetului.

Nu venea dinspre paginile aşezate pe biroul paznicului, chiar dacă şi ele începuseră să murmure. Mătuşa mea clătină din cap.

Corra înconjură cea mai veche parte a sălii de lectură Duke Humfrey. Murmurul devenea tot mai puternic cu fiecare bătaie a aripilor ei.

— O aud! Spuse entuziasmată Linda. Un zgomot ca de conversaţie. Vine de acolo!

Fernando sări peste grilaj şi intră în porţiunea principală a sălii de lectură. L-am urmat.

— *Cartea vieţii* nu poate să fie aici, sus, protestă Sarah. Cineva ar fi observat-o.

— Dacă se ascunde în văzul lumii, poate, am spus eu, scoţând volume nepreţuite de pe un raft din apropiere, deschizându-le ca să le examinez conţinutul, apoi strecurându-l pe fiecare la locul lui şi luând altul.

Vocile continuau să ţipe, chemându-mă, implorându-mă să le găsesc.

— Mătuşă, cred că duhul tău ţi-a găsit cartea, zise Gallowglass şi arătă cu degetul.

Corra era cocoţată pe cuşca în care erau încuiate şi păstrate manuscrisele pe care clienţii bibliotecii urmau să le folosească în ziua următoare. Îşi ţinea capul înclinat, de parcă ar fi ascultat glasurile ce continuau să sporovăiască. Le răspunse cu cârâieli şi cloncănituri, dând din cap în sus şi în jos.

Fernando luase la rândul lui urma sunetului şi ajunsese în acelaşi loc, iar acum stătea în spatele biroului la care îşi petrecea zilele Sean. Se uita în sus, la unul dintre rafturi. Acolo, lângă o carte de telefon a Universităţii Oxford, se afla o cutie cenuşie din carton, cu o înfăţişare atât de comună încât implora să nu fie luată în seamă. Asta cu toate că în momentul de faţă era destul de bătătoare la ochi, având în vedere lumina ce ţâşnea prin crăpăturile de la colţuri. Cineva lipise de ea un bileţel îndoit: „Pusă în cutie. De dus la depozit după inspecţie".

— Nu se poate!

Dar instinctul îmi spunea că se putea. Am ridicat mâna, iar cutia se lăsă pe spate şi îmi ateriză în palmă. Am coborât-o cu grijă pe birou. Când mi-am ridicat mâinile de pe ea, capacul sări în sus, aterizând la câţiva metri distanţă. Înăuntru, două clame de metal se chinuiau să ţină cartea închisă.

Uşurel, ştiind cât de multe fiinţe erau închise în ea, am ridicat manuscrisul *2* din cartonul care îl ocrotea şi l-am aşezat pe tăblia din lemn. Mi-am lipit mâna de copertă. Murmurul încetă.

Alege, rostiră la unison numeroasele voci.

— Te aleg pe tine, i-am şoptit cărţii şi am desfăcut clemele care ţineau închis *Ashmole 782.*

Metalul era cald şi plăcut la atingere. „Tata", m-am gândit.

Linda întinse spre mine paginile care aparţineau *Cărţii vieţii.*

Încet, cu atenţie, am deschis manuscrisul.

Am întors hârtia aspră ce fusese inclusă în legătură pentru a proteja conţinutul, apoi pagina pe care se găseau atât titlul scris de mâna lui Elias Ashmole, cât şi adăugirea făcută cu creion de tatăl meu. Prima ilustraţie alchimică din *Ashmole 782,* un bebeluş de sex feminin, cu păr

negru, mă privea de pe următoarea foaie.

Când văzusem pentru prima dată această reprezentare a copilului filosofic, mă uimise cât de mult diferea de imaginile alchimice standard. Acum nu puteam să nu observ că pruncul semăna cu fiica mea, ţinând într-una dintre mâinile ei micuţe un trandafir argintiu, iar în cealaltă unul auriu, ca pentru a da de veste lumii că ea e copilul unei vrăjitoare şi al unui vampir.

Însă bebeluşul alchimic nu fusese niciodată menit să joace rolul primei ilustraţii din *Cartea vieţii.* El trebuia să urmeze nunţii alchimice. După secole de separare, era timpul să aşez la loc paginile pe care Edward Kelley le înlăturase din cartea asta preţioasă.

Rămăşiţele foilor abia dacă se vedeau pe cotorul *Cărţii vieţii*. Am potrivit ilustraţia nunţii alchimice de-a lungul rupturii, apăsând-o de cotor. Pagina şi capătul ei se uniră chiar sub ochii mei, şi firele lor retezate îşi regăsiră forma iniţială.

Rânduri de text goneau pe suprafaţa foii.

Am luat anluminura ce înfăţişa uroborosul şi balaurul care îşi vărsau sângele pentru a crea o nouă viaţă şi am pus-o la locul ei.

Un vaiet ciudat se înălţă dinspre manuscris. Corra cârâi în semn de avertisment.

Fără şovăială şi fără frică, am strecurat ultima pagină în *Ashmole 782.*

Un urlet care îţi îngheţa sângele în vene sfâşie în două ce mai rămăsese din noapte. O pală de vânt se iscă la picioarele mele, urcă şi îmi ridică părul de pe umeri şi din jurul feţei, făcând şuviţele să pară de foc.

Forţa curentului de aer întoarse paginile cărţii, răsfoindu-le tot mai repede şi mai repede. Am încercat să le opresc mişcarea, apăsând cu degetele pergamentul ca să pot citi cuvintele ce se iveau din inima palimpsestului, pe măsură ce ilustraţiile alchimice dispăreau. Dar erau prea multe ca să poată fi înţelese. Studenta lui Chris avusese dreptate. *Cartea vieţii* nu era un simplu text.

Era un depozitar al cunoaşterii: nume de fiinţe şi poveştile lor, naşteri şi morţi, blesteme şi vrăji, miracole înfăptuite de magie şi sânge.

Era povestea noastră, a ţesătoarelor şi a vampirilor prin venele cărora curgea furia sângelui, a extraordinarilor copii care se născuseră din ei.

Nu-mi spunea doar că predecesorii mei se întindeau de-a lungul a nenumărate generaţii, ci şi că o asemenea creaţie miraculoasă era cu putinţă.

M-am străduit să reţin povestea pe măsură ce paginile cărţii se întorceau una după alta.

Aici se află obârşia străvechiului trib cunoscut sub numele de Cei Născuţi în Lumină. Tatăl le-a fost Eternitatea, iar mamă, Schimbarea, în vreme ce Spiritul i-a hrănit în pântecul său...

Gândurile îmi alergau prin cap, încercând să identifice textul alchimic cu care vorbele de mai sus semănau atât de mult.

. *Căci, atunci când cei trei au devenit unul singur, puterile lor au fost fără de margini precum noaptea... Şi s-a întâmplat ca absenţa pruncilor săfie o povară pentru* Athanatoi. *Aceştia şi-au căutatfiicele*...

Ale cui fiice? Am încercat să opresc paginile, însă era cu neputinţă.

... *Au descoperit că misterul meşteşugului sângelui le era cunoscut Celor Înţelepţi.*

Ce era meşteşugul sângelui?

Cuvintele înaintau mai departe şi mai departe, gonind, împletindu-se, răsucindu-se. Se rupeau în două, formau alte cuvinte, se schimbau şi se reproduceau într-un ritm furibund.

Existau acolo nume, chipuri şi locuri smulse din coşmaruri şi ţesute în cele mai dulci vise.

Dragostea lor a început cu absenţa şi dorinţa, două inimi devenind una singură.

Am auzit o şoaptă de dor, apoi un ţipăt de plăcere, pe măsură ce paginile continuau să se întoarcă.

... Când teama i-a copleşit, oraşul a fost scăldat în sângele Celor Născuţi în Lumină.

Un urlet de groază se înălţă dinspre foaie, urmat de scâncetul înspăimântat al unui copil.

... Vrăjitoarele au descoperit care din rândurile lor se culcaseră cu Athanatoi.

Mi-am astupat urechile cu mâinile ca să blochez răpăitul litaniei de nume, tot mai multe nume.

Pierduţi... Uitaţi...

Temuţi... Proscrişi. Blestemaţi...

Pe măsură ce paginile îmi zburau prin faţa ochilor, puteam zări complicata ţesătură din care era făcută cartea, firele care legau fiecare foaie de neamuri ale căror rădăcini se regăseau în trecutul îndepărtat.

Când am ajuns la ultima pagină, aceasta era goală.

Noi cuvinte începură să apară acolo, de parcă o mână nevăzută ar fi continuat să scrie textul, căci munca ei nu se sfârşise încă.

Şi astfel Cei Născuţi în Lumină au devenit Copiii Nopţii. Cine va pune capăt rătăcirii lor? Scrise mâna nevăzută. *Cine va avea sângele leului şi al lupului? Caut-o pe cea care poartă al zecelea nod, căci ultimii vor redeveni cei dintâi.*

Mintea îmi era ameţită de cuvintele pe jumătate uitate ale Louisei de Clermont şi ale lui Bridget Bishop, de frânturi din poemele alchimice citite în *Aurora Consurgens* şi de neîntreruptul şuvoi de informaţii ce se revărsa din *Cartea vieţii.*

O pagină nouă crescu pe cotorul manuscrisului, întinzându-se precum una dintre aripile Correi, desfăcându-se ca o frunză pe ramura unui copac. Sarah trase brusc aer în piept.

Pe foaie înflori o anluminură ale cărei culori purtau sclipiri de argint, de aur şi de nestemate zdrobite în pigment.

— Emblema lui Jack! Strigă mătuşa mea.

Era cel de-al zecelea nod, înfăţişat sub forma unui balaur şi a unui uroboros pe veci legaţi unul de altul. Peisajul care îi înconjura era încărcat de flori şi de plante verzi atât de abundente, încât ar fi putut reprezenta paradisul.

Pagina se întoarse, iar cuvintele curseră mai departe din sursa lor tainică.

Aici continuă seminţia celor mai străvechi Născuţi în Lumină.

Mâna nevăzută se opri, de parcă şi-ar fi înmuiat tocul în cerneală proaspătă.

Rebecca Arielle Emily Marthe Bishop-Clairmont, fiică a Dianei Bishop, ultima din neamul ei, şi a lui Matthew Gabriel Philippe Bertrand Sebastien de Clermont, primul din neamul său. Născută sub stăpânirea şarpelui. Philip Michael Addison Sorley Bishop-Clairmont, fiu al aceloraşi Diana şi Matthew. Născut sub ocrotirea arcaşului.

Înainte ca tuşul să fi apucat să se usuce, paginile se răsuciră nebuneşte înapoi la începutul cărţii.

Sub ochii noştri, o nouă ramură se ivi din trunchiul copacului aflat în centrul primei imagini. Frunze, flori şi fructe răsăriră de-a lungul ei.

Cartea vieţii se închise cu un pocnet, iar clamele se lăsară peste ea. Murmurul încetă, cufundând biblioteca în tăcere. Am simţit un val de putere în trupul meu, crescând cu o intensitate nemaiîntâlnită până atunci.

— Stai! Am spus, chinuindu-mă să redeschid manuscrisul ca să pot studia mai îndeaproape noua imagine.

La început, *Cartea vieţii* îmi opuse rezistenţă, dar în cele din urmă cedă şi se deschise în clipa în care m-am opintit în ea.

Era goală. Albă. Panica puse stăpânire pe mine.

— Unde a dispărut totul? Am răsfoit volumul. Am nevoie de carte ca să-l aduc înapoi pe Matthew! Mi -am ridicat ochii spre Sarah. Cu ce am greşit?

— Oh, Dumnezeule! Gallowglass era alb ca varul. Ochii ei!

M-am răsucit ca să mă uit peste umăr, aşteptându-mă să văd vreo bibliotecară fantomatică privindu-mă cu furie.

— Nu e nimic în spatele tău, scumpo. Iar cartea n-a plecat prea departe. Mătuşa mea înghiţi în sec. E în tine.

Eu eram Cartea vieţii.

CAPITOLUL 35

— Eşti dezgustător de previzibil.

Vocea lui Benjamin străpunse ceaţa întunecată ce se aşternuse peste creierul lui Matthew.

— Nu pot decât să mă rog ca soţia ta să fie la fel de uşor de manipulat.

O durere arzătoare îi străpunse braţul, şi Matthew nu putu să se abţină şi scoase un ţipăt. Reacţia nu făcu decât să-l încurajeze pe Benjamin. Matthew strânse din buze, hotărât să nu-i mai ofere fiului său nici o satisfacţie.

Un ciocan lovi fierul, un sunet familiar, casnic, pe care soţul Dianei şi-l amintea din copilărie. Resimţi zgomotul metalic ca pe o vibraţie în măduva oaselor.

— Gata! Asta ar trebui să te ţină.

Nişte degete reci îl apucară de bărbie.

— Deschide ochii, tată! Dacă o să trebuiască să ţi-i deschid eu, nu cred că o să-ţi placă.

Matthew se sili să-şi ridice pleoapele. Chipul de nepătruns al lui Benjamin se afla la doar câţiva centimetri distanţă. Fiul lui scoase un sunet blând, de regret.

— Păcat! Sperasem că o să-mi opui rezistenţă. Şi totuşi, ăsta nu e decât actul întâi.

Benjamin întoarse în jos capul tatălui său.

Un ţăruş din fier înroşit în foc fusese înfipt prin antebraţul lui Matthew, în lemnul scaunului de sub el. Pe măsură ce metalul se răcea, mirosul de carne şi oase arse începuse să se mai risipească. Matthew n-avea nevoie să-şi vadă şi celălalt braţ ca să ştie că fusese supus unui tratament similar.

— Zâmbeşte! Nu vrem ca familia rămasă acasă să rateze vreun minut din reîntâlnirea noastră.

Benjamin îl apucă de păr şi îi smuci capul în sus. Matthew auzi zumzetul unei camere de luat vederi.

— Câteva avertizări: în primul rând, ţăruşul ăla a fost aşezat cu grijă între cubitus şi radius. Metalul încins trebuie să se fi lipit de oasele dimprejurul lui suficient ca să le fărâme dacă te zbaţi. Sunt tentat să cred că e destul de dureros.

Benjamin trase un şut în piciorul scaunului, iar Matthew strânse din dinţi în timp ce o durere cruntă îi străbătea mâna.

— Vezi? În al doilea rând, nu sunt câtuşi de puţin interesat să te omor. Nu poţi face şi spune nimic ori ameninţa cu nimic ca să mă determini să te las în blândele mâini ale morţii. Vreau să mă delectez cu agonia ta, s-o savurez.

Matthew ştia că fiul său se aştepta ca el să-i pună o întrebare anume, însă limba lui umflată nu voia să asculte comenzile creierului. Şi totuşi insistă. Totul depindea de asta.

— Unde. E. Diana?

— Peter îmi spune că e în Oxford. Knox n-o fi el cel mai puternic vrăjitor care a trăit vreodată, dar are metodele lui de a-i da de urmă soţiei tale. Te-aş lăsa să discuţi direct cu el, dar asta ar strica spectacolul ce se desfăşoară sub ochii publicului nostru de acasă. Apropo, ei nu te aud. Încă. Păstrez sunetul pentru când vei ceda nervos şi vei începe să implori.

Benjamin se aşezase cu grijă, cu spatele spre cameră. Aşa cuvintele nu-i puteau fi citite pe buze. Însă chipul lui Matthew era vizibil.

— Diana? Nu-i? Aici?

Matthew formă cu grijă fiecare silabă. Avea nevoie ca orice eventual spectator să ştie că soţia lui era încă liberă.

— Diana pe care ai văzut-o tu era un miraj, Matthew, hohoti Benjamin. Knox a aruncat o vrajă şi a proiectat o imagine a ei în camera aceea goală de la etaj. Dacă te-ai fi uitat un pic mai mult, ai fi văzut că o ia de la început, ca un film care se derulează în buclă.

Matthew ştiuse că era o iluzie. În imagine, Diana era blondă, căci Knox n-o mai văzuse pe soţia lui de când se întorseseră din trecut. Şi, chiar dacă nuanţa părului ar fi fost cea corectă, Matthew tot ar fi ştiut că aceea nu era cu adevărat soţia lui, căci nici o scânteie de viaţă ori căldură nu-l atrăgea către ea. Intrase în locuinţa lui Benjamin ştiind că va fi luat prizonier. Fusese singura cale de a-l sili pe fiul său să facă următoarea mişcare şi să se apropie de sfârşitul jocului său bolnav.

— Dacă ai fi fost imun la dragoste, poate că ai fi devenit un mare bărbat. Dar aşa, te laşi stăpânit de o emoţie care nu face nici două parale. Benjamin se aplecă, apropiindu-se, iar Matthew simţi mirosul sângelui pe buze. E cea mai mare slăbiciune a ta, tată.

Matthew strânse din reflex pumnul la auzul insultei, iar antebraţul său plăti preţul: cubitusul i se zdrobi precum lutul uscat sub soarele arzător.

— A fost o prostie, nu-i aşa? N-ai obţinut nimic. Corpul tău e deja supus unui stres enorm, mintea îţi e plină de griji faţă de soţia şi copiii tăi. In condiţiile astea, îţi va lua de două ori mai mult să te vindeci. Benjamin îl sili pe Matthew să descleşteze fălcile, apoi îi studie gingiile şi limba. Ţi-e sete. Şi foame. Am un copil jos. O fată de trei sau patru ani. Când o să te simţi pregătit să te hrăneşti din ea, dă-mi de ştire! Incerc să-mi dau seama dacă sângele fecioarelor e mai revigorant decât al târfelor. Până acum, datele sunt neconcludente.

Notă ceva pe o fişă medicală ataşată de o mapă cu clamă.

— Niciodată!

— Niciodată înseamnă mult timp. Philippe m-a învăţat asta, zise Benjamin. O să vedem ce

părere o să ai mai târziu. Indiferent ce o să hotărăşti, reacţiile tale o să mă ajute să răspund la o altă întrebare de cercetare: cât durează să înfometezi un vampir până îşi pierde pietatea, până încetează a mai crede că Dumnezeu îl va salva?

„Foarte mult timp", îşi zise Matthew.

— Semnele tale vitale sunt încă surprinzător de puternice, având în vedere câte medicamente ţi-am pompat în organism. Imi plac dezorientarea şi moliciunea pe care le provoacă. Majoritatea victimelor manifestă o anxietate crescută atunci când reacţiile şi instinctele le sunt slăbite. Văd ceva dovezi în sensul ăsta şi la tine, dar nu îndeajuns de multe pentru scopul meu. Va trebui să cresc doza.

Benjamin aruncă mapa pe un mic dulap metalic cu rotile. Părea a fi din vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Matthew observă şi scaunul metalic aflat lângă dulap. Haina de pe el îi era cunoscută.

Işi umflă nările.

Peterknox. Nu se afla acum în încăpere, dar era prin apropiere. Benjamin nu minţise în privinţa asta.

— Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, tată. Observaţiile nu pot decât să mă ajute să descopăr adevărurile de suprafaţă. Orice vampir obişnuit păstrează o mulţime de secrete. Iar tu, dragul meu părinte, eşti orice, dar nu un vampir obişnuit. Benjamin înaintă spre el. Rupse cămaşa lui Matthew, dezgolindu-i umerii şi gâtul. De-a lungul anilor am învăţat cum să maximizez cantitatea de informaţii pe care o spicuiesc din sângele unei fiinţe. Vezi tu, totul ţine de ritm. Nu trebuie să te grăbeşti. Sau să fii prea lacom.

— Nu.

Matthew se aşteptase ca Benjamin să-i violeze mintea, dar îi era imposibil să nu reacţioneze instinctiv împotriva intruziunii. Se zvârcoli pe scaun. Un antebraţ pocni. Urmă şi celălalt.

— Dacă o să-ţi rupi iar şi iar aceleaşi oase, n-o să se mai vindece niciodată. Gândeşte-te la asta, Matthew, înainte să încerci din nou să-mi scapi! N-are nici un rost. Şi, ca să-ţi dovedesc, pot să-ţi vâr ţăruşi între tibie şi peroneu.

Cu unghia sa ascuţită, Benjamin spintecă pielea tatălui său. Sângele ţâşni la suprafaţă rece şi ud.

— Până ce vom termina, Matthew, voi şti totul despre tine şi vrăjitoarea ta. Dacă am suficient timp la dispoziţie (iar vampirii au timp din belşug), voi putea asista la fiecare atingere pe care i-ai dăruit-o. Voi şti ce îi provoacă plăcere şi ce îi provoacă durere. Voi afla ce puteri mânuieşte şi ce taine ascunde corpul ei. Punctele ei vulnerabile mi se vor aşterne sub ochi ca şi cum sufletul ei ar fi o carte deschisă. Benjamin mângâie pielea lui Matthew, intensificând treptat circulaţia sângelui în zona gâtului. Sigur, i-am putut mirosi frica în Biblioteca Bodleiană, dar acum vreau s-o înţeleg. Atât de înspăimântată şi totuşi remarcabil de curajoasă. Va fi încântător s-o înfrâng.

„Inimile nu pot fi înfrânte", îşi aminti Matthew. Reuşi să mormăie doar două cuvinte:

— De ce?

— De ce? Glasul lui Benjamin se frânse de furie. Pentru că n-ai avut curajul să mă omori o dată pentru totdeauna. M-ai distrus zi după zi, picătură de sânge cu picătură. În loc să-i mărturiseşti lui Philippe că l-ai dezamăgit şi să dezvălui planurile secrete ale familiei de Clermont pentru Outremer, tu m-ai transformat într-un vampir şi m-ai azvârlit pe străzile

unui oraş plin de fiinţe cu sânge cald. Mai ţii minte cum e să simţi o foame de sânge atât de intensă încât ea să te sfâşie de dor şi dorinţă? Mai ţii minte cât de puternică e furia sângelui imediat după ce ai fost transformat?

Matthew ţinea minte. Şi sperase. Nu. Dumnezeu să-l ajute, Matthew se *rugase* ca Benjamin să fie blestemat cu furia sângelui.

— Ţi-a păsat mai mult de părerea bună a lui Philippe despre tine decât de propriul tău copil. Vocea lui Benjamin tremura de mânie, iar ochii îi erau negri ca noaptea. Din clipa în care am fost transformat în vampir, am trăit ca să vă distrug pe tine, pe Philippe şi pe toţi cei din neamul de Clermont. Răzbunarea mi-a dat un ţel în viaţă, iar timpul mi-a fost prieten. Am aşteptat. Am plănuit. Mi -am creat propriii copii şi i-am învăţat cum să supravieţuiască aşa cum am supravieţuit şi eu: violând şi ucigând. A fost singura cale de urmat pe care mi-ai lăsat-o.

Matthew închise ochii, încercând să-şi alunge din minte nu doar chipul lui Benjamin, ci şi amintirea eşecurilor sale ca fiu şi tată. Însă fiul lui nu-l lăsă.

— Deschide ochii! Mârâi el. Curând n-o să mai ai secrete faţă de mine.

Matthew ridică alarmat pleoapele.

— în timp ce voi afla lucruri despre perechea ta, voi descoperi şi foarte multe despre tine, continuă Benjamin. Nu există nici o cale mai bună de a cunoaşte pe cineva decât aceea de a-i înţelege femeia. Şi pe asta am învăţat-o tot de la Philippe.

Rotiţele din creierul lui Matthew ţăcăneau şi păcăneau. Un adevăr îngrozitor se lupta să iasă la lumină.

— Philippe a reuşit să-ţi povestească despre timpul pe care l-am petrecut împreună în timpul războiului? N-a mers conform planurilor mele. Philippe le-a stricat pe multe dintre ele când a mers la vrăjitoarea aia din lagăr, o ţigancă bătrână, explică Benjamin. Cineva l-a avertizat în legătură cu prezenţa mea şi, ca de obicei, Philippe a luat problema în propriile mâini. Vrăjitoarea i-a furat cele mai multe dintre gânduri, pe celelalte le-a făcut terci, apoi s-a spânzurat. A fost un pas înapoi, asta-i sigur. Avusese întotdeauna o minte atât de ordonată! Abia aşteptam s-o explorez în toată complexa ei frumuseţe.

Urletul de protest al lui Matthew ieşi ca un biet cârâit, însă ţipetele din mintea lui continuară. La aşa ceva nu se aşteptase.

Benjamin, fiul lui, fusese cel care îl schingiuise pe Philippe, nu un funcţionar nazist oarecare.

Benjamin îşi plesni tatăl peste faţă, zdrobindu-i pometele.

— Linişte! Îţi spun o poveste de adormit copiii. Apăsă oasele fracturate ale feţei lui Matthew ca pe un instrument muzical a cărui singură melodie era durerea. Până când comandantul de la Auschwitz l-a eliberat pe Philippe în custodia mea, era prea târziu. După întâlnirea cu vrăjitoarea, în mintea lui cândva sclipitoare nu mai rămăsese decât un singur lucru coerent: Ysabeau. Am descoperit că poate fi surprinzător de senzuală pentru o persoană atât de rece.

Oricât şi-ar fi dorit Matthew să-şi astupe urechile ca să nu-i mai audă vorbele, n-o putea face.

— Philippe îşi detesta propria slăbiciune, dar la ea nu putea renunţa, continuă Benjamin. Chiar şi în toiul nebuniei, când plângea ca un copil, tot se gândea la Ysabeau, ştiind în acelaşi timp că îi împărtăşeam plăcerea. Benjamin zâmbi, arătându-şi dinţii ascuţiţi. Dar acum gata cu poveştile despre familie! Pregăteşte-te, Matthew! O să doară!

CAPITOLUL 36

De la bordul avionului ce ne ducea spre casă, Gallowglass îl avertizase pe Marcus că mi se întâmplase ceva neaşteptat în Biblioteca Bodleiană.

— O să vezi că Diana e. Altfel, spuse cu grijă scoţianul la telefon.

„Altfel". Era o descriere potrivită pentru o fiinţă compusă din noduri, fire, lanţuri, aripi, peceţi, arme, iar acum, cuvinte şi un copac.

Chiar dacă fusese avertizat asupra schimbării, Marcus fu vizibil şocat când mă văzu coborând din maşină în faţa castelului Sept-Tours. Phoebe îmi acceptă metamorfoza cu mult sânge rece, aşa cum făcea cu majoritatea lucrurilor.

— Fără întrebări, Marcus! Spuse Hamish şi mă luă de braţ.

Văzuse în avion ce efect aveau întrebările asupra mea. Nici o vrajă de deghizare nu putea ascunde felul în care ochii îmi deveneau lăptoşi, afişând litere şi simboluri de fiecare dată când cineva punea cea mai vagă urmă de întrebare, în vreme ce alte litere îmi apăreau pe antebraţe şi pe dosul mâinilor.

Am înălţat mulţumiri tăcute că micuţii mei nu aveau să mă cunoască niciodată altfel, aşadar urma să li se pară normal să aibă un palimpsest drept mamă.

— Fără întrebări, încuviinţă iute Marcus.

— Copiii sunt în biroul lui Matthew, cu Marthe. In ultima oră au fost neliniştiţi, de parcă ar fi ştiut că eşti în drum spre casă, zise Phoebe, urmându-mă în casă.

— Mai întâi mă duc să-i văd pe Philip şi Becca.

In nerăbdarea mea, am zburat pe scări în loc să merg. Nu prea mi se părea că ar fi avut rost să fac altfel.

Timpul petrecut cu copiii fu tulburător. Pe de-o parte, ei mă făceau să mă simt mai aproape de Matthew. Dar, ştiindu-mi soţul în primejdie, nu puteam să nu observ cât de mult semăna forma ochişorilor albaştri ai lui Philip cu a tatălui său. Băiatul avea, în plus, aceeaşi bărbie încăpăţânată, chiar dacă era încă mic şi imatur. Iar culorile Beccăi, părul negru ca pana corbului, ochii ce nu aveau obişnuita nuanţă de albastru specifică bebeluşilor, ci erau deja verzi-cenuşii, pielea albă ca laptele, toate semănau ciudat de mult cu ale lui Matthew. I-am strâns la piept şi le-am şoptit la ureche promisiuni despre ce va face tatăl lor cu ei când se va întoarce acasă.

După ce am stat cât am îndrăznit de mult cu gemenii, m-am întors la parter, de data asta încet, mergând pe propriile picioare, şi am cerut să văd transmisiunea video de la Benjamin.

— Ysabeau e în biblioteca familiei, se uită chiar acum la ea.

Grija palpabilă a lui Miriam îmi îngheţă sângele în vene mai tare ca orice altceva din tot ce mi se întâmplase de când Gallowglass îşi făcuse apariţia la Biblioteca Bodleiană.

M-am pregătit sufleteşte pentru ce urma să văd, însă Ysabeau trânti capacul laptopului de îndată ce mă văzu că intru în cameră.

— Ţi-am spus să n-o aduci aici, Miriam!

— Diana are dreptul să ştie, spuse colega lui Matthew.

— Miriam are dreptate, bunico. Gallowglass îşi sărută repede bunica în semn de salut. În plus, mătuşa n-o să se supună ordinelor tale mai mult decât i te supuneai tu lui Baldwin când încerca să te ţină departe de Philippe până când i se vindecau rănile.

Scoţianul smulse laptopul dintre degetele lui Ysabeau şi ridică ecranul.

Ceea ce am văzut mă făcu să scot un ţipăt de groază gâtuit. Dacă n-ar fi fost ochii atât de neobişnuiţi, verzi-cenuşii, ai lui Matthew şi părul lui negru, poate că nici nu l-aş fi recunoscut.

— Bună, Diana!

Baldwin intră agale în cameră, afişând o expresie studiată cu grijă, astfel încât să nu arate nici o reacţie la înfăţişarea mea. Dar el era soldat şi înţelegea că a te comporta ca şi cum ceva nu s-a întâmplat nu face lucrul respectiv să dispară. Întinse mâna cu o blândeţe surprinzătoare şi îmi atinse linia părului.

— Doare?

— Nu.

În clipa în care trupul meu absorbise *Cartea vieţii,* pe corp îmi apăruse şi un copac. Trunchiul îmi acoperea ceafa, aliniindu-se perfect cu şira spinării. Rădăcinile mi se întindeau pe umeri. Ramurile mi se răsfirau pe sub păr, acoperindu-mi capul. Vârfurile crengilor mi se iveau pe toată fruntea, prin spatele urechilor şi pe la marginile feţei. La fel ca arborele de pe cutia mea pentru vrăji, rădăcinile şi ramurile se împleteau în chip ciudat de-o parte şi de alta a gâtului meu, semănând cu nişte noduri celtice.

— De ce eşti aici? Am întrebat.

Nu mai primiserăm nici o veste de la Baldwin din ziua botezului.

— Baldwin a văzut primul mesajul lui Benjamin, mă lămuri Gallowglass. M-a contactat imediat, pe urmă i-a dat vestea şi lui Marcus.

— Nathaniel mi-o luase înainte. El a luat urma ultimei convorbiri telefonice a lui Matthew, un apel către tine, şi a ajuns la un loc de pe teritoriul Poloniei, zise Baldwin.

— Addie l-a văzut pe Matthew în Dresda, în drum spre Berlin, raportă Miriam. I-a cerut informaţii despre Benjamin. Cât timp era cu ea, Matthew a primit un SMS. A plecat imediat.

— Verin s-a întâlnit acolo cu Addie. Au plecat pe urmele lui Matthew. Unul dintre cavalerii lui Marcus l-a zărit plecând din oraşul căruia noi obişnuiam să-i spunem Breslau[93]. Baldwin aruncă o privire către Ysabeau. Călătorea spre sud-est. Trebuie să fi căzut într-o capcană.

— Până atunci mergea spre nord. De ce a schimbat direcţia? Întrebă încruntat Marcus.

— S-ar putea să fi mers în Ungaria, am zis eu, încercând să vizualizez toate astea pe o hartă. Am găsit o scrisoare de la Godfrey în care erau pomenite relaţiile pe care Benjamin le avea acolo.

Lui Marcus îi sună telefonul.

— Ce-ai aflat?

Ascultă preţ de câteva clipe, apoi merse la unul dintre celelalte laptopuri împrăştiate pe masa din bibliotecă. In momentul în care ecranul se lumină, Marcus tastă adresa unei pagini web. Apărură o serie de imagini de detaliu preluate din transmisiunea video şi mărite pentru mai multă claritate. Intr-una dintre ele apărea o mapă cu clamă. In alta, un colţ dintr-o bucată de ţesătură întinsă peste un scaun. In cea de-a treia, o fereastră. Marcus lăsă jos mobilul şi îl trecu pe difuzor.

— Explică-mi, Nathaniel! Ordonă el, vorbind mai degrabă ca ofiţerul superior al demonului decât ca prietenul lui.

— Camera e în mare parte goală, nu există prea multe indicii care să ne ajute să ne dăm seama mai bine unde se află Matthew. Obiectele astea par a avea cel mai mare potenţial.

— Poţi să măreşti mapa?

Din cealaltă parte a lumii, Nathaniel modifică imaginea.

— E o mapă ca acelea pe care le folosim pentru fişele medicale. Se găsesc în orice salon de spital, atârnând la picioarele paturilor.

Marcus îşi lăsă capul într-o parte.

— E un formular de internare. Benjamin a procedat ca orice doctor: i-a măsurat lui Matthew înălţimea, greutatea, tensiunea, pulsul. Vampirul se opri. Şi i-a indicat tratamentul.

— Matthew nu ia nici un medicament! Am spus eu.

— Acum ia, răspunse scurt Marcus.

— Dar vampirii pot să simtă efectele medicamentelor doar dacă.

Am lăsat fraza neterminată.

— Dacă le ingerează prin intermediul sângelui unei fiinţe calde. Benjamin i-a dat să bea, de bunăvoie sau cu forţa, sânge contaminat. Marcus îşi sprijini braţele de masă şi trase o înjurătură. Iar medicamentele cu pricina nu sunt tocmai paliative pentru un vampir.

— Ce ia?

Îmi simţeam mintea amorţită, în vreme ce singurele părţi din mine ce păreau a fi în viaţă erau firele care mi se întindeau prin trup ca nişte rădăcini, ca nişte ramuri.

— Un cocktail de ketamină, opiacee, cocaină şi psilocibină.

Marcus vorbea pe un ton liniştit, însă pleoapa dreaptă îi tresărea.

— Psilocibină? Am întrebat eu.

De celelalte auzisem măcar.

— Un halucinogen extras din ciuperci.

— Combinaţia aia o să-l înnebunească pe Matthew, spuse Hamish.

— Lui Benjamin nu-i convine să-l ucidă, interveni Ysabeau. Dar ce-i cu stofa asta?

Arătă spre ecran.

— Cred că e o pătură. Cea mai mare parte iese din imagine, dar tot am luat-o în calcul, spuse Nathaniel.

— Afară nu există nici un punct de reper, observă Baldwin. Nu se văd decât copaci şi zăpadă. Sunt o mie de locuri în Europa Centrală care arată aşa în perioada asta a anului.

În imaginea principală, Matthew întoarse uşor capul.

— Se întâmplă ceva, am spus eu şi am tras laptopul spre mine.

Benjamin conduse în cameră o fetiţă. Nu putea să aibă mai mult de patru ani şi era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă, cu dantelă la guler şi mâneci. Ţesătura avea pe ea pete de sânge.

Părea năucită, ţinându-şi degetul mare în gură.

— Phoebe, du-o pe Diana în camera cealaltă! Veni numaidecât ordinul lui Baldwin.

— Nu. Rămân aici. Matthew n-o să se hrănească din ea. O să vedeţi.

Am scuturat din cap.

— E înnebunit de durere din cauza pierderii de sânge şi a medicamentelor, îmi spuse cu blândeţe Marcus. Nu poate răspunde de faptele lui.

— Soţul meu n-o să se hrănească dintr-un copil, am afirmat eu absolut convinsă.

Benjamin o aşează pe copilă pe genunchiul lui Matthew şi îi mângâie gâtul. Pielea era sfâşiată, iar sângele i se închegase în jurul rănii.

Matthew îşi umflă nările, recunoscând instinctiv că hrana se afla prin apropiere. Îşi întoarse

intenţionat capul de lângă fetiţă.

Baldwin nu-şi dezlipi privirea de ecran. Îşi privi fratele mai întâi cu îngrijorare, apoi cu uimire. Pe măsură ce secundele se scurgeau, chipul lui căpăta o expresie de respect.

— Fii atent câtă stăpânire de sine! Murmură Hamish. Probabil că instinctul lui ţipă după sânge şi supravieţuire.

— Tot mai crezi că Matthew n-are calităţile necesare ca să-şi conducă propria familie? L-am întrebat pe Baldwin.

Benjamin stătea cu spatele spre noi, aşa că nu-i puteam vedea reacţia, însă frustrarea vampirului era evidentă în lovitura violentă pe care i-o aplică lui Matthew peste faţă. Nu era de mirare că trăsăturile soţului meu nu-mi păreau cunoscute. Apoi Benjamin o înhăţă cu brutalitate pe copilă şi o ţinu cu gâtul drept sub nasul lui Matthew. Transmisiunea video n-avea şi sunet, însă chipul micuţei era contorsionat într-un ţipăt de groază.

Matthew îşi mişcă buzele, iar copila întoarse capul, potolindu-şi puţin hohotele de plâns. Lângă mine, Ysabeau începu să cânte.

— *Der Mond ist aufgegangen, / Die goldnen Sternlein prangen / Am Himmel hell und klar.*

Rostea cuvintele în acelaşi ritm cu mişcarea buzelor lui Matthew.

— Nu, Ysabeau! Spuse Baldwin printre dinţi.

— Ce-i cântecul ăsta? Am întrebat şi am întins mâna ca să ating chipul soţului meu.

Chiar şi în toiul chinurilor, rămăsese şocant de inexpresiv.

— E un imn german. Unele dintre versuri au devenit un popular cântec de leagăn. Philippe obişnuia să-l cânte după ce. S-a întors acasă.

Pentru o clipă, faţa lui Baldwin fu răvăşită de durere şi vinovăţie.

— E un cântec despre Judecata de Apoi a lui Dumnezeu, spuse Ysabeau.

Mâinile lui Benjamin se mişcară. Când se opriră, trupul fetiţei atârna moale, cu capul dat spre spate într-un unghi nefiresc. Cu toate că n-o ucisese pe copilă, Matthew nu reuşise nici s-o salveze. Iată încă o moarte pe care avea s-o poarte veşnic pe conştiinţă. Furia îmi ardea în vene, limpede şi strălucitoare.

— Destul! Totul ia sfârşit! În noaptea asta!

Am înşfăcat un rând de chei aruncat de cineva pe masă. Nu-mi păsa de la ce maşină erau, dar speram să fie de la automobilul lui Marcus, adică de la unul rapid.

— Spune-i lui Verin că sunt pe drum!

— Nu! Ţipătul chinuit al lui Ysabeau mă opri în loc. Fereastra! Poţi să-mi măreşti partea aia din imagine, Nathaniel?

— Nu-i nimic acolo în afară de zăpadă şi copaci, spuse încruntat Hamish.

— Peretele de lângă fereastră. Concentrează-te asupra lui!

Ysabeau arătă spre zidul murdar ce apărea pe ecran, de parcă

Nathaniel ar fi putut cumva s-o vadă. Insă, chiar dacă nu putea, demonul îi ascultă rugămintea şi mări imaginea.

Pe măsură ce fotografia devenea mai clară, nu-mi puteam închipui ce i se păruse lui Ysabeau că vede. Peretele era pătat de umezeală şi nu mai fusese văruit de ceva timp. Poate cândva fusese alb, ca şi gresia, dar acum părea cenuşiu. Imaginea de pe ecran continua să se transforme şi să se limpezească pe măsură ce Nathaniel lucra la ea. Câteva dintre dârele de mâzgă se dovediră a fi un rând de numere înşirate de sus în jos.

— Copilul meu deştept! Spuse Ysabeau, iar ochii i se înroşiră de sânge şi durere. Se ridică, tremurând. Monstrul ăla! O să-l fac bucăţi!

— Ce e, Ysabeau? Am întrebat.

— Indiciul era în cântec. Matthew ştie că ne uităm la el, răspunse ea.

— Ce e, *grand-mere?* Repetă Marcus, uitându-se cu atenţie la fotografie. E vorba de numere?

— De un singur număr. Numărul lui Philippe.

Ysabeau arătă spre ultimul număr din şir.

— Numărul lui? Se miră Sarah.

— I-a fost dat în lagărul Auschwitz-Birkenau. După ce l-au prins în timp ce încerca să elibereze lagărul Ravensbruck, naziştii l-au trimis la Auschwitz, spuse Ysabeau.

Erau nume de coşmar, ce aveau să rămână pe veci sinonime cu sălbăticia rasei umane.

— Naziştii i-au tatuat numărul pe piele de mai multe ori. Furia se înteţi în glasul lui Ysabeau, făcându-l să răsune precum un clopoţel de avertizare. Aşa au descoperit că era altfel decât ceilalţi.

— Ce vrei să spui?

Nu-mi venea să cred şi totuşi.

— Benjamin a fost cel care l-a torturat pe Philippe, zise Ysabeau.

Imaginea socrului meu îmi apăru înaintea ochilor — gâvanul rămas gol după ce Benjamin îl orbise, îngrozitoarele cicatrice de pe faţa lui. Mi-am amintit scrisul tremurat din mesajul pe care mi-l lăsase când trupul îi era prea slăbit ca să mai controleze mişcările unei peniţe.

Şi aceeaşi fiinţă care îi făcuse toate astea lui Philippe îl avea acum prizonier pe soţul meu.

— La o parte din calea mea!

Am încercat să-l împing pe Baldwin în goana mea spre uşă. Dar el mă ţinu strâns.

— Nu trebuie să cazi în aceeaşi capcană ca şi Matthew, Diana! Spuse el. Exact asta vrea Benjamin.

— Mă duc la Auschwitz. Soţul meu n-o să moară acolo unde şi-au pierdut viaţa atâţia alţii de-a lungul vremii! Am spus eu, zvârcolindu-mă în strânsoarea lui Baldwin.

— Matthew nu e la Auschwitz. La scurt timp după ce a fost capturat, Philippe a fost mutat în lagărul din Majdanek, în suburbia oraşului Lublin. Acolo l-am găsit eu pe tata. Am verificat fiecare centimetru din lagăr în căutarea altor supravieţuitori. Nu exista nici o încăpere care să semene cu a lui Benjamin.

— Asta înseamnă că Philippe a fost dus altundeva înainte de a fi transferat în Majdanek. Într-un alt lagăr de muncă. Unul condus de Benjamin. El a fost cel care l-a schingiuit pe Philippe. Sunt sigură de asta! Insistă Ysabeau.

— Cum ar fi putut Benjamin să conducă un lagăr întreg?

Nu mai auzisem de aşa ceva. Lagărele de concentrare naziste erau conduse de către SS.

— Au fost zeci de mii de locuri risipite prin toată Germania şi Polonia: lagăre de muncă, bordeluri, laboratoare de cercetare, ferme, îmi explică Baldwin. Dacă Ysabeau are dreptate, Matthew ar putea fi oriunde.

Soacra mea se întoarse către Baldwin.

— Eşti liber să stai aici şi să te întrebi unde e fratele tău, dar eu mă duc cu Diana în Polonia. O să-l găsim singure pe Matthew.

— Nimeni nu se duce nicăieri! Marcus izbi cu palma în masă. Nu fără un plan! Mai exact unde

e Majdanek?

— Fac eu rost de o hartă.

Phoebe întinse mâna spre computer. I-am oprit-o. Pătura aia avea ceva cunoscut, ceva care mă zgândărea. Era din tweed, un maro scămoşat cu o ţesătură aparte.

— Ala e un nasture? M-am uitat mai îndeaproape. Nu e o pătură! E o haină. Am mai privit-o puţin. Peter Knox purta o haină ca aia. Îmi amintesc materialul de la Oxford.

— Vampirii n-o să-l poată elibera pe Matthew dacă Benjamin are cu el şi vrăjitori ca Knox! Exclamă Sarah.

— Parcă aş retrăi anul 1944, spuse încet Ysabeau. Benjamin se joacă pur şi simplu cu Matthew. Şi cu noi.

— Dacă-i aşa, atunci nu capturarea lui Matthew a fost ţelul lui. Baldwin îşi încrucişă braţele la piept şi studie ecranul cu ochii mijiţi. Capcana a fost întinsă pentru altcineva.

— O vrea pe mătuşa, spuse Gallowglass. Benjamin vrea să ştie de ce ea poate să poarte în pântec copilul unui vampir.

„Benjamin vrea să port în pântec copilul lui", m-am gândit eu.

— Ei bine, n-o să facă experimente pe Diana ca să afle, spuse Marcus cu glas autoritar. Matthew ar prefera să moară pe loc decât să se întâmple aşa ceva.

— Nu-i nevoie de experimente. Deja ştiu de ce ţesătoarele pot să nască pruncii vampirilor cu furia sângelui.

Răspunsul îmi stătea scris pe braţe, cu litere şi simboluri ale unor limbi de mult moarte sau niciodată vorbite de altcineva în afara vrăjitoarelor care practicau magia. Firele din trupul meu se răsuceau şi se învârteau în spirale colorate, în nuanţe strălucitoare de galben şi alb, roşu şi negru, verde şi argintiu.

— Aşadar, răspunsul se afla în *Cartea vieţii,* zise Sarah, întocmai cum credeau vampirii.

— Şi totul a început cu o descoperire a vrăjitoarelor. Am strâns din buze ca să nu dezvălui mai mult. Marcus are dreptate. Dacă pornim pe urmele lui Benjamin fără un plan şi fără sprijinul altor fiinţe, el o să câştige. Iar Matthew o să moară.

— Vă trimit acum o hartă rutieră a sudului şi a estului Poloniei, se auzi din difuzor vocea lui Nathaniel. Pe ecran se deschise o nouă fereastră. Aici e Auschwitz. Se ivi un steag purpuriu. Iar aici e Majdanek.

Un steag roşu marcă un oraş aflat atât de departe spre est, încât era practic în Ucraina. Între cele două locuri se întindeau sute de kilometri de teritoriu polonez.

— De unde începem? Am întrebat. Din Auschwitz şi mergem spre est?

— Nu. Benjamin nu poate fi departe de Lublin, insistă Ysabeau. Vrăjitoarele pe care le-am chestionat după ce l-am găsit pe Philippe au spus că fiinţa care l-a schingiuit avea legături vechi cu regiunea aceea. Am presupus că vorbeau despre un nazist recrutat dintre localnici.

— Ce-au mai spus vrăjitoarele? Am întrebat.

— Numai că temnicerul lui Philippe le-a torturat şi pe vrăjitoarele din Chelm înainte de a-şi îndrepta atenţia către soţul meu, răspunse Ysabeau. Ele îi spuneau „Diavolul".

Chelm. In câteva secunde l-am găsit. Era situat chiar la est de Lublin. Cel de-al şaselea simţ de vrăjitoare îmi spunea că Benjamin era acolo. Sau undeva foarte aproape.

— Din Chelm ar trebui să începem căutarea, am spus şi am atins oraşul pe hartă, ca şi cum Matthew mi-ar fi putut simţi cumva degetele.

In imaginile filmate vedeam că fusese lăsat singur cu o copilă moartă. Buzele încă i se mişcau, continuau să cânte. Pentru o fetiţă care nu avea să mai audă nimic niciodată.

— De ce eşti atât de sigură? Mă întrebă Hamish.

— Pentru că un vrăjitor pe care l-am întâlnit în Praga secolului al XVI-lea se născuse acolo. Era un ţesător, ca şi mine.

In timp ce vorbeam, nume şi familii mi se iveau pe braţe şi pe mâini, lăsând urme la fel de negre ca orice tatuaje. Apăreau doar pentru o clipă, după care se stingeau, dar eu ştiam ce semnalau: Abraham ben Elijah probabil nu era primul, nici ultimul ţesător din oraş. In Chelm îşi făcuse Benjamin primele încercări de a da naştere unui copil.

Pe ecran, Matthew se uita în jos la mâna lui dreaptă. Era cuprinsă de spasme — arătătorul lovea cu mişcări neregulate braţul scaunului.

— Se pare că nervii mâinii drepte i-au fost afectaţi, spuse Marcus, urmărindu-i tresăririle degetului.

— Alea nu sunt mişcări involuntare. Gallowglass se aplecă până când bărbia îi ajunse practic lipită de tastatură. E codul Morse.

— Ce spune?

Mă înnebunea gândul că era posibil să fi ratat deja o parte din mesaj.

— D. Patru. D. Cinci. C. Patru, rosti Gallowglass fiecare literă în parte. Doamne! Ce transmite Matthew n-are absolut nici un sens. D. X.

— C4! Spuse Hamish, ridicând glasul. DXC4. Demonul chiui de bucurie. Matthew n-a căzut într-o capcană. A intrat intenţionat în ea.

— Nu pricep, am spus.

— D4 şi D5 sunt primele două mişcări din gambitul reginei, una dintre deschiderile clasice ale unui joc de şah.

Hamish merse către şemineu, unde o tablă de joc din lemn masiv aştepta întinsă pe o masă. Mută doi pioni, unul alb, apoi unul negru.

— Următoarea mutare a albului forţează negrul ori să-şi pună în pericol piesele-cheie şi să câştige mai multă libertate, ori să joace prudent şi să-şi limiteze spaţiul de manevră. Hamish mută un alt pion alb lângă primul.

— Dar, când Matthew e albul, el nu deschide niciodată cu gambitul reginei, iar când e negrul, îl refuză. Matthew joacă mereu prudent şi îşi ocroteşte regina, zise Baldwin, încrucişându-şi braţele la piept. O apără cu orice preţ.

— Ştiu. De aia pierde. Dar nu şi de data asta. Hamish luă pionul negru şi dărâmă cu el pionul alb ce stătea în diagonală, în mijlocul tablei de joc. DXC4. Gambitul reginei a fost acceptat.

— Credeam că Diana e regina albă, spuse Sarah, studiind tabla. Dar, din câte spui tu, pare că Matthew joacă cu negrul.

— Aşa e, confirmă Hamish. El ne spune, cred eu, că fetiţa era pionul alb al lui Benjamin, piesa pe care a sacrificat-o, crezând că îi va da un avantaj în faţa lui Matthew. În faţa noastră.

— Şi i-a dat? Am întrebat.

— Depinde de ce facem noi în continuare, răspunse Hamish. În jocul de şah, negrul poate ori să atace în continuare pioni, pentru a dobândi un avantaj la finalul partidei, ori să devină mai agresiv şi să-şi mute caii.

— Ce ar face Matthew? Întrebă Marcus.

— Nu ştiu, zise demonul. Cum spunea şi Baldwin, Matthew nu acceptă niciodată gambitul reginei.

— Nu contează. El nu încerca să ne dicteze următoarea mişcare. Ne spunea să nu-i protejăm regina. Baldwin îşi întoarse capul şi mi se adresă direct. Eşti pregătită pentru ceea ce-o să urmeze?

— Da.

— Ai mai stat pe gânduri o dată, îmi atrase el atenţia. Marcus mi-a povestit ce s-a întâmplat în bibliotecă, atunci când l-ai înfruntat ultima oară pe Benjamin. De data asta viaţa lui Matthew depinde de tine.

— N-o să se mai întâmple.

L-am privit în ochi, iar Baldwin dădu din cap în semn de încuviinţare.

— O să poţi lua urma lui Matthew, Ysabeau? Întrebă el.

— Mai bine decât Verin, răspunse ea.

— Atunci vom pleca numaidecât, zise Baldwin. Cheamă-ţi cavalerii la arme, Marcus! Spune-le să mă aştepte la Varşovia!

— kuzma e acolo, răspunse Marcus. O să-i conducă el pe cavaleri până sosesc eu.

— Tu nu poţi să vii, Marcus, zise Gallowglass. Trebuie să rămâi aici, cu bebeluşii.

— Nu! Replică fiul lui Matthew. E tatăl meu. Pot să-i simt mirosul cu la fel de multă uşurinţă ca Ysabeau. O să avem nevoie de toate avantajele.

— Tu nu vii, Marcus! Şi nici Diana n-o să vină. Baldwin se propti cu braţele în masă şi ne privi fix în ochi. Tot ce s-a întâmplat până acum a fost doar o încăierare, un preambul pentru acest moment. Benjamin a avut la dispoziţie aproape o mie de ani pentru a-şi plănui răzbunarea. Noi avem doar câteva ore. Toţi trebuie să fim acolo unde e mai mare nevoie de noi, nu unde ne poartă inimile.

— *Soţul* meu are nevoie de mine, am spus eu încordată.

— Soţul tău are nevoie să fie găsit. Alţii pot face asta, tot aşa cum alţii se pot lupta, răspunse Baldwin. Marcus trebuie să rămână aici pentru că Sept-Tours are statutul legal de sanctuar numai dacă marele maestru se află între zidurile lui.

— Şi am văzut cât de mult ne-a ajutat asta împotriva lui Gerbert şi a lui Knox, zise cu amărăciune Sarah.

— Cineva a murit. Vocea lui Baldwin era rece şi limpede ca gheaţa. A fost un eveniment regretabil şi o pierdere tragică, dar, dacă Marcus nu s-ar fi aflat aici, Gerbert şi Domenico ar fi umplut locul cu copiii lor, iar voi aţi fi fost morţi cu toţii.

— N-ai de unde să ştii asta! Spuse Marcus.

— Ba da. Domenico s-a lăudat cu planurile lor. Vei rămâne aici, Marcus, şi îi vei proteja pe Sarah şi pe copii, pentru ca Diana să-şi poată face treaba.

— Treaba mea? Am întrebat eu, ridicând din sprâncene.

— Tu, soră, o să mergi la Veneţia.

O cheie de fier zbură prin aer. Am ridicat mâna, iar ea îmi ateriză în palmă. Era grea şi frumos împodobită, cu o superbă rozetă forjată în forma uroborosului de Clermont, o tijă lungă şi un capăt solid, cu crestături complicate în formă de stea. Deţineam o casă în Veneţia, mi-am amintit eu ca prin ceaţă. Poate că asta era cheia ei?

Toţi vampirii din încăpere se holbau uimiţi la mâna mea. Mi-am răsucit-o pe faţă şi pe dos,

dar nu părea să aibă nimic ciudat în afara obişnuitelor culori ale curcubeului, a încheieturii tatuate şi a ciudatelor frânturi de litere. Gallowglass fu primul care îşi recăpătă glasul.

— Nu poţi s-o trimiţi pe mătuşa acolo! Exclamă el şi îi dădu lui Baldwin un brânci bătăios. Unde ţi-e mintea, nene?

— La faptul că ea e o de Clermont. Şi că eu sunt mai de folos căutându-l pe Matthew împreună cu Ysabeau şi Verin decât stând într-o cameră de consiliu şi certându-mă pe marginea condiţiilor legământului. Baldwin îşi întoarse către mine ochii lui scânteietori. Ridică din umeri. Poate că Diana o să-i facă să se răzgândească.

— Stai aşa! Acum era rândul meu să par uluită. Nu se poate.

— . Să vreau să ocupi tu locul familiei de Clermont la masa Congregaţiei? Baldwin zâmbi. A, ba da, soră!

— Dar nu sunt vampir.

— Nicăieri nu scrie că trebuie să fii. Tata n-a vrut să-şi dea acordul pentru legământ decât dacă urma să existe mereu un de Clermont printre membrii Congregaţiei. Consiliul nu se poate reuni fără ca unul dintre noi să fie prezent. Dar am parcurs tratatul original. Nu stipulează faptul că reprezentatul familiei trebuie să fie un vampir. Baldwin clătină din cap. Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că Philippe a anticipat ziua asta şi a pus totul la cale.

— Ce te aştepţi să facă ^nătuşa? Întrebă ^dallo"^vglass. O fi ea ţesătoare, dar nu face miracole.

— Diana trebuie să le amintească celor din Congregaţie că nu e prima dată când se fac plângeri în legătură cu un vampir din Chelm, spuse Baldwin.

— Congregaţia a ştiut despre Benjamin şi n-a făcut *nimic?*

Nu-mi venea să cred.

— N-a ştiut că e vorba despre Benjamin, dar a aflat că acolo e ceva în neregulă, îmi răspunse Baldwin. Nici măcar vrăjitoarelor nu le-a păsat suficient ca să investigheze. Knox s-ar putea să nu fie singurul care cooperează cu fiul lui Matthew.

— Dacă-i aşa, atunci n-o să ajungem prea departe în Chelm fără sprijinul Congregaţiei, zise Hamish.

— Iar dacă vrăjitoarele de acolo i-au căzut victime lui Benjamin, un grup de vampiri va avea nevoie şi de binecuvântarea sabatului, nu doar de ajutorul Congregaţiei, dacă vrea să reuşească, adăugă Baldwin.

— Asta înseamnă s-o convingem pe Satu Jarvinen să ni se alăture, ne atrase atenţia Sarah, ca să nu mai vorbim despre Gerbert şi Domenico.

— E imposibil, Baldwin! Există prea multă duşmănie între familia de Clermont şi vrăjitoare, interveni Ysabeau. N-o să ne ajute niciodată să-l salvăm pe Matthew.

— *Impossible n'estpas frangais,* i-am amintit. Mă ocup eu de Satu. Inainte să mă întorc la voi, Baldwin, vei avea sprijin deplin din partea

Vrăjitoarelor din Congregaţie. Şi a demonilor. Nu promit nimic în legătură cu Gerbert şi Domenico.

— E o misiune dificilă, mă avertiză Gallowglass.

— îmi vreau soţul înapoi. M-am întors către Baldwin. Şi acum?

— O să mergem direct la locuinţa lui Matthew din Veneţia. Congregaţia a cerut ca tu şi soţul

tău să vă prezentaţi în faţa ei. Dacă membrii ne vor vedea pe noi doi apărând, vor presupune că le-am îndeplinit porunca, spuse Baldwin.

— Diana o să fie în vreun pericol acolo? Întrebă Marcus.

— Congregaţia vrea ca totul să se desfăşoare pe cale oficială. Vom fi supravegheaţi îndeaproape, dar nimeni nu vrea să pornească un război. Cel puţin nu înainte de încheierea întrunirii. Eu o să merg cu Diana până pe Isola della Stella, unde se află sediul Congregaţiei, Celestina. După aceea, ea poate să-şi ia cu sine doi însoţitori în mănăstire. Gallowglass? Fernando?

Baldwin se întoarse către nepotul său şi către perechea fratelui său.

— Cu plăcere, răspunse Fernando. N-am mai fost la o şedinţă a Congregaţiei de când trăia Hugh.

— Sigur că o să merg la Veneţia, mormăi Gallowglass. Dacă tu crezi că mătuşa pleacă fără mine, eşti nebun.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ţine minte: şedinţa nu poate începe fără tine, Diana. Camera de consiliu nu se descuie fără cheia de Clermont, îmi explică Baldwin.

— Ah! Deci de asta e fermecată cheia, am zis eu.

— Fermecată? Mă întrebă el.

— Da. Cineva a introdus în ea o vrajă de protecţie în momentul în care a fost făurită.

Vrăjitoarele care făcuseră asta fuseseră şi foarte talentate. De-a lungul secolelor *grimoaria* vrăjii abia dacă slăbise puţin.

— Congregaţia s-a mutat pe Isola della Stella în 1454. Atunci au fost făcute cheile şi apoi s-au transmis din generaţie în generaţie, îmi spuse Baldwin.

— Ah! Aşa se explică. Au aruncat vraja ca să se asigure că nu veţi copia cheia. Dacă aţi fi încercat, ea s-ar fi autodistrus. Am răsucit cheia în palmă. Isteţ!

— Eşti sigură de ceea ce o să faci, Diana? Baldwin mă cercetă îndeaproape. Nu e nici o ruşine să recunoşti că nu eşti pregătită să-i înfrunţi din nou pe Gerbert şi Satu. Putem să născocim alt plan.

M-am întors şi m-am uitat în ochii lui Baldwin fără să tresar.

— Sunt sigură.

— Bine.

El întinse mâna spre o foaie de hârtie ce aştepta pe masă. Un uroboros de Clermont fusese întipărit în discul din ceară neagră de la baza documentului, lângă semnătura hotărâtă a lui Baldwin. El îmi înmână actul.

— Când ajungi, poţi să-i dai asta bibliotecarei. Era o recunoaştere formală a vlăstarului Bishop-Clairmont. Nu era nevoie să-l văd pe Matthew cu fata aceea ca să ştiu că e pregătit să-şi conducă propria familie, zise Baldwin drept răspuns la aerul meu uimit.

— Când? Am întrebat, incapabilă să spun mai mult.

— în clipa în care te-a lăsat să intervii între noi în biserică. Şi n-a cedat furiei sângelui, îmi spuse el. O să-l găsesc, Diana. Şi o să-l aduc acasă.

— îţi mulţumesc. Am şovăit puţin, apoi am rostit cuvântul care nu se afla doar pe buzele mele, ci şi în inima mea. Frate.

CAPITOLUL 37

În clipa în care avionul de Clermont ateriză pe aeroportul din Veneţia marea şi cerul erau plumburii, iar vântul bătea aprig.

— Văd că-i tare fainã vremea veneţiană.

Gallowglass mă feri de rafalele de vânt, în timp ce coboram scara avionului în spatele lui Baldwin şi Fernando.

— Măcar nu plouă, spuse fratele lui Matthew, cercetând asfaltul.

Dintre multele lucruri asupra cărora fusesem prevenită, faptul că locuinţa risca să aibă doi sau cinci centimetri de apă la parter mă îngrijora cel mai puţin. Vampirii puteau să dea dovadă de un simţ complet derutant a ceea ce conta cu adevărat.

— Putem să mergem, vă rog? Am zis eu, îndreptându-mă către maşina care ne aştepta.

— N-o să se facă ora cinci mai devreme, observă Baldwin, urmându-mă. Congregaţia refuză să schimbe momentul şedinţei. E o tr.

— Tradiţie. Ştiu.

M-am urcat în maşina pregătită. Aceasta ne duse numai până la unul dintre docurile aeroportului, unde Gallowglass mă ajută să urc într-o bărcuţă rapidă, cu însemnul familiei de Clermont pe cârma sclipitoare şi o cabină cu geamuri fumurii. În curând am ajuns la un alt doc, care de data aceasta plutea în faţa unui *palazzo* din secolul al XV-lea, aflat pe curbura Canal Grande.

Ca' Chiaromonte era o locuinţă potrivită pentru un personaj ca Matthew, care, vreme de secole, jucase un rol esenţial în viaţa economică şi politică a Veneţiei. Cele trei etaje, faţada gotică şi ferestrele sclipitoare vădeau fără greş averea şi statutul proprietarului. Dacă m-aş fi aflat acolo pentru oricare alt motiv decât acela de a-l salva pe Matthew, aş fi savurat frumuseţea clădirii, însă atunci ea îmi părea la fel de mohorâtă ca şi vremea de afară. Un bărbat brunet, solid, cu un nas proeminent, ochelari cu lentile groase şi o expresie de îndelungată suferinţă ne ieşi în întâmpinare.

— *Benvegnua, madame!* Zise el şi făcu o plecăciune. E o onoare să vă primim în casa dumneavoastră. Şi e întotdeauna o plăcere să vă revedem, *ser* Baldovino.

— Eşti un mincinos îngrozitor, Santoro! Avem nevoie de cafea. Şi de ceva mai tare pentru Gallowglass.

Baldwin îi întinse hainele şi mănuşile sale, apoi mă conduse pe uşa deschisă a palatului. Aceasta era cuibărită în interiorul unui mic portic care, aşa cum ne aşteptam, stătea cufundat în câţiva centimetri de apă, în ciuda sacilor cu nisip ce fuseseră îngrămădiţi lângă uşă. Înăuntru, o podea acoperită cu gresie albă şi de culoarea teracotei se întindea în depărtare, terminată cu o altă uşă în capătul îndepărtat. Lambriurile din lemn întunecat erau înviorate de flăcările lumânărilor aşezate în sfeşnice dotate cu oglinzi, pentru intensificarea luminii. Mi-am dat jos gluga pelerinei grele, mi-am desfăcut eşarfa de la gât şi m-am uitat împrejur.

— *d'accordo, ser* Baldovino. Santoro părea la fel de sincer ca Ysabeau. Şi pentru dumneavoastră, *madame* Chiaromonte? Milord Matteo are gusturi bune în materie de vinuri. Un pahar de Barolo, poate?

Am scuturat din cap.

— Acum e *ser* Matteo, zise Baldwin din capătul coridorului.

Santoro rămase cu gura căscată.

— Nu-mi spune că eşti surprins, porc bătrân! De câteva sute de ani tot îl încurajezi pe

Matthew să se răzvrătească.

Baldwin tropăi pe scări în sus. Eu mă chinuiam cu nasturii hainei ude. În momentul acela nu ploua, însă aerul era încărcat de umezeală. Descoperisem că Veneţia era făcută, în cea mai mare parte, din apă, ţinută laolaltă cu vitejie (chiar dacă în zadar) de cărămizi şi mortar. În timp ce mă ocupam cu haina, trăgeam cu ochiul la mobilierul bogat din hol. Fernando îmi observă privirea rătăcită.

— Veneţienii înţeleg două limbi, Diana: averea şi puterea. Familia de Clermont le vorbeşte pe amândouă, şi încă fluent, spuse el. În plus, oraşul s-ar fi prăbuşit în mare cu multă vreme în urmă dacă n-ar fi fost Matthew şi Baldwin, iar veneţienii ştiu asta. Nici unul dintre ei n-are motive să se ascundă aici. Fernando îmi luă haina şi i-o dădu lui Santoro. Hai, dă-mi voie să-ţi prezint etajul!

Dormitorul care îmi fusese pregătit era împodobit cu roşu şi auriu, iar focul ardea în soba îmbrăcată în faianţă, însă flăcările şi culorile strălucitoare nu mă încălziră. La cinci minute după ce uşa se închise în urma lui Fernando, am coborât din nou la parter.

M-am cufundat pe o băncuţă capitonată, în faţa uneia dintre ferestrele cât nişte felinare ce dădeau către Canal Grande. Un foc trosnea într-una dintre sobele uriaşe ale casei. Un motto familiar,

CEEA CE MĂ HRĂNEŞTE MĂ ŞI NIMICEŞTE, era gravat în poliţa din lemn a şemineului. Imi amintea de Matthew, de timpul petrecut la Londra, de faptele trecutului care şi acum îmi ameninţau familia.

— Te rog, mătuşă, trebuie să te odihneşti! Murmură îngrijorat Gallowglass când mă descoperi acolo. Mai sunt câteva ore până când Congregaţia te va auzi pledându-ţi cauza.

Dar am refuzat să mă mişc. Am stat printre ferestrele plumbuite, care reflectau fiecare o bucăţică din oraşul de afară, şi am ascultat cum clopotele măsoară scurgerea înceată a timpului.

— A sosit timpul.

Baldwin îmi puse o mână pe umăr. M-am ridicat şi m-am întors cu faţa spre el. Purtam haina elisabetană cu broderii bogate pe care o îmbrăcasem la întoarcerea din trecut, alături de o bluză neagră, groasă, cu guler înalt, şi pantaloni din lână. Eram îmbrăcată pentru Chelm, ca să fiu gata de plecare în clipa în care lucrările aveau să ia sfârşit.

— Ai cheia? Mă întrebă Baldwin.

Am scos-o din buzunar. Din fericire, haina fusese concepută pentru a găzdui numeroasele mărunţişuri ale unei gospodine din epoca elisabetană. Insă, chiar şi aşa, cheia camerei Congregaţiei era suficient de mare încât să încapă cu greu.

— Atunci hai să mergem! Îmi spuse vampirul.

Pe Gallowglass l-am găsit jos, împreună cu Fernando. Amândoi erau înfăşuraţi în pelerine negre, iar scoţianul îmi aşeză pe umeri o haină similară, făcută din catifea neagră. Era străveche şi grea. Mi-am trecut degetele peste însemnele lui Matthew de pe pliurile materialului care îmi acoperea braţul drept.

Vântul aprig nu se potolise, aşa că mi-am apucat cu mâna marginile de jos ale glugii ca s-o împiedic să-mi cadă de pe cap. Fernando şi Gallowglass se opriră lângă ambarcaţiunea cu motor care urca şi cobora odată cu valurile umflate ale canalului.

Baldwin mă ţinu bine de cot cât am străbătut pe jos suprafaţa alunecoasă până la barcă. Am

sărit înăuntru exact în clipa în care puntea se înclină brusc spre mal, ajutată de cizma lui Gallowglass, aşezată brusc pe un tachet de metal de pe marginea vasului. M-am pitit în cabină, iar scoţianul a urcat la bord în spatele meu.

Am străbătut în viteză gura Canal Grande, am înaintat în zigzag peste fâşia de apă din faţa bazilicii San Marco, apoi ne-am strecurat printr-un canal mai mic ce străbătea cartierul Castello ca să ajungem înapoi în laguna din nordul oraşului. Am trecut pe lângă San Michele, cu zidurile ei înalte şi chiparoşii care umbreau pietrele funerare. Mi-am răsucit degetele, învârtind firele negre şi albastre din trupul meu, în timp ce murmuram câteva cuvinte în amintirea celor morţi.

Traversând laguna, am trecut pe lângă câteva insule locuite, precum Murano şi Burano, dar şi pe lângă altele ocupate doar de ruine şi pomi fructiferi adormiţi. Când în zare s-au ivit zidurile aspre ce protejau Isola della Stella, am simţit furnicături pe piele. Baldwin îmi explicase că veneţienii considerau locul acela blestemat. Nu era de mirare. Exista putere acolo, atât magie a elementelor, cât şi rămăşiţele secolelor de vrăji aruncate pentru siguranţă şi pentru alungarea privirilor curioase ale oamenilor.

— Insula o să simtă că n-ar trebui să intru pe o uşă destinată vampirilor, i-am spus lui Baldwin.

Auzeam spiritele pe care vrăjitoarele le legaseră de locurile acelea învârtindu-se peste tot şi făcând verificări. Cel sau cea care organizase paza pentru Isola della Stella şi Celestina avea o minte mult mai sofisticată decât vrăjitoarea ce instalase sistemul magic de supraveghere din Biblioteca Bodleiană.

— Atunci mişcă-te repede! Regulile Congregaţiei interzic alungarea oricui ajunge la mănăstirea aflată în centrul Celestinei. Dacă ai cheia, ai dreptul să intri cu doi însoţitori. Mereu a fost aşa, îmi spuse calm Baldwin.

Santoro opri motoarele, iar barca alunecă lin pe teritoriul ocrotit. În timp ce treceam pe sub arcadă, am zărit contururile şterse ale uroborosului de Clermont pe cheia de boltă. Timpul şi aerul sărat înmuiaseră însemnul cioplit, iar un privitor oarecare n-ar fi văzut nimic altceva decât o umbră.

Înăuntru, treptele ce duceau către malul acoperit cu marmură groasă erau pline de alge. Un vampir poate că ar fi riscat să le urce, o vrăjitoare însă nu. Până să găsesc eu o soluţie, Gallowglass sărise din barcă şi era pe mal. Santoro îi aruncă o bucată de funie, iar scoţianul legă barca de un bolard cu viteza cunoscătorului. Baldwin se întoarse ca să dea câteva instrucţiuni de ultim moment.

— Odată ajunsă în camera de consiliu, ocupă-ţi locul fără să intri în vorbă cu nimeni! A devenit un obicei ca membrii să sporovăiască la nesfârşit înainte de a se aduna, dar asta nu-i o şedinţă oarecare. Reprezentantul de Clermont e întotdeauna cel care prezidează. Cheamă fiinţele la ordine cât poţi de repede!

— Bine. Aceasta era partea zilei care mă bucura cel mai puţin. Contează unde mă aşez?

— Locul tău e în faţa uşii, între Gerbert şi Domenico. Cu acestea, Baldwin mă sărută pe obraz. *Buona fortuna*[94], Diana!

— Adu-l acasă, Baldwin!

M-am agăţat de mâneca lui preţ de câteva clipe. Era ultimul semn de slăbiciune pe care mi-l puteam permite.

— Aşa o să fac. Benjamin se aştepta ca tatăl său să-l caute şi crede că tu o să dai fuga după el, spuse Baldwin. N-o să se aştepte să apar eu.

Sus, deasupra noastră, începură să sune clopotele.

— Trebuie să plecăm, zise Fernando.

— Ai grijă de sora mea! Îl rugă Baldwin.

— Eu am grijă de perechea părintelui meu, replică Fernando, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. O s-o apăr cu preţul vieţii mele.

Fernando mă apucă de talie şi mă ridică, şi în aceeaşi clipă Gallowglass se întinse şi îmi înşfăcă braţul. Două secunde mai târziu stăteam pe mal, lângă Fernando. Baldwin sărise din vasul cu motor, într-o barcă mai mică, de viteză. Urma să aştepte acolo până ce clopotele aveau să sune ora cinci, anunţând începutul şedinţei.

Uşa ce se înălţa între mine şi Congregaţie era grea, înnegrită de vreme şi mucegai. Prin comparaţie, încuietoarea era nefiresc de lucitoare şi arăta ca şi cum ar fi fost lustruită de curând. Am bănuit că magia o făcea să strălucească, iar o atingere cu degetele îmi confirmă bănuielile. Insă nu era decât o vrajă nevinovată care proteja metalul de intemperii. Judecând după ceea ce văzusem de la fereastra reşedinţei Ca' Chiaromonte, o vrăjitoare veneţiană întreprinzătoare putea să facă avere vrăjind tencuiala şi cărămizile pentru a le împiedica să se fărâme.

Am strâns cheia în pumn şi am simţit-o fierbinte. Am scos-o din buzunar, i-am strecurat vârful în broască şi am răsucit-o. Mecanismul din interiorul încuietorii se activă repede şi fără obiecţii.

Am apucat inelul cel greu şi am tras de uşă. Dincolo de ea se întindea un coridor întunecat, pavat cu marmură plină de nervuri. In beznă, nu vedeam la mai mult de un metru în faţa mea.

— Dă-mi voie să te conduc! Zise Fernando şi mă luă de braţ.

După întunericul culoarului, preţ de câteva clipe am fost orbită de lumina slabă a mănăstirii. Când ochii mi se limpeziră, am zărit arcade rotunjite, susţinute de elegante coloane duble. In mijlocul spaţiului se înălţa o fântână din marmură, o amintire a faptului că mănăstirea fusese clădită cu mult timp înaintea facilităţilor moderne precum electricitatea şi apa curentă. Pe vremea când călătoriile erau dificile şi periculoase, membrii Congregaţiei se reuneau luni în şir, locuind pe insulă până când îşi încheiau treburile.

Murmurul conversaţiilor încetă. Mi-am strâns pelerina cu glugă în jurul meu, sperând să ascund orice însemne ale magiei care mi-ar fi putut ieşi la iveală pe piele. Pliurile groase ale materialului îmi ascundeau şi sacoşa de pe umăr. Am cercetat la repezeală mulţimea. Satu stătea singură. Îmi evita privirea, dar îi simţeam neplăcerea de a mă revedea. Mai mult decât atât, vrăjitoarea părea cumva. În neregulă, iar stomacul mi se întoarse pe dos, o versiune atenuată a repulsiei pe care o simţeam atunci când o surată încerca să mă mintă. Satu purta o vrajă de deghizare, dar nu-i folosea la nimic. Ştiam ce ascundea.

Celelalte fiinţe prezente se grupaseră în funcţie de specie. Agatha Wilson era împreună cu tovarăşii ei demoni. Domenico şi Gerbert stăteau laolaltă şi făceau schimb de priviri surprinse. Vrăjitoarele mai aveau în Congregaţie două reprezentante. Una din ele, cu un aer sever, îşi ţinea părul castaniu cu şuviţe cărunte bine strâns într-un coc împletit. Era îmbrăcată cu cea mai urâtă rochie pe care o văzusem vreodată, scoasă în evidenţă de un colier împodobit, purtat la baza gâtului. Un mic portret în miniatură orna mijlocul bijuteriei din aur

şi smaralde — vreun strămoş, fără îndoială. Cealaltă vrăjitoare avea un chip rotund plăcut, cu obraji îmbujoraţi şi păr alb. Pielea îi era remarcabil de întinsă, ceea ce făcea imposibil să-i ghiceşti vârsta. Şi era ceva legat de ea care nu-mi dădea pace, dar nu-mi puteam da seama ce. Pielea de pe braţe mă furnică, avertizându-mă că răspunsul la întrebarea mea nerostită se găsea în paginile *Cărţii vieţii,* însă n-aveam timp să-l descifrez acum.

— Mă bucur să văd că familia de Clermont s-a plecat în faţa cererii Congregaţiei de a o vedea pe vrăjitoare. Gerbert îşi făcu apariţia în faţa mea. Nu-l mai văzusem de la episodul din castelul La Pierre. Ne întâlnim din nou, Diana Bishop.

— Bună ziua, Gerbert!

I-am întâlnit privirea fără să clipesc, deşi pielea mi se făcuse ca de găină. El zâmbi.

— Văd că ai rămas aceeaşi fiinţă mândră ca mai înainte. Vampirul se întoarse către Gallowglass. Să vezi un neam atât de nobil ca familia de Clermont pus în încurcătură şi dus la pieire de către o fată!

— Pe vremuri se spunea ceva asemănător şi despre bunica, replică Gallowglass. Dacă i-am putut rezista lui Ysabeau, cred că putem supravieţui şi cu această „fată".

— S-ar putea să-ţi schimbi părerea după ce vei afla câte legi a încălcat vrăjitoarea, zise Gerbert.

— Unde-i Gerbert?

Domenico ni se alătură încruntat. Deasupra capetelor noastre, nişte rotiţe se învârtiră şi pocniră.

— Salvaţi de clopoţel! Spuse Gallowglass. Dă-te la o parte, Domenico!

— O schimbare a reprezentantului de Clermont atât de târziu şi fără nici o notificare e cât se poate de contrară regulamentului, Gallowglass, observă Gerbert.

— Ce mai aştepţi, Gallowglass? Descuie uşa! Porunci Domenico.

— Nu eu am cheia, răspunse scoţianul cu voce calmă. Hai, mătuşă! Ai de mers la o şedinţă.

— Cum adică, n-ai tu cheia? Întrebă Gerbert pe un ton atât de ascuţit încât se auzi peste dangătul clopotelor fermecate de deasupra noastră. Eşti singurul de Clermont prezent!

— Nu-i adevărat. Au trecut câteva săptămâni de când Baldwin a recunoscut-o pe Diana Bishop ca fiică a lui Philippe de Clermont prin jurământ pecetluit cu sânge.

Gallowglass îi aruncă lui Gerbert un zâmbet batjocoritor.

În cealaltă parte a curţii, una dintre vrăjitoare trase brusc aer în piept, apoi îi şopti ceva vecinei sale.

— Imposibil! Zise Domenico. Philippe de Clermont e mort de peste o jumătate de secol. Cum.

— Diana Bishop e o călătoare în timp.

Gerbert mă privi cu dispreţ. În cealaltă parte a curţii, gropiţele vrăjitoarei cu păr alb se adânciră.

— Ar fi trebuit să bănuiesc. Totul face parte dintr-o uriaşă fermecătorie pusă la cale de ea. Vă avertizez că vrăjitoarea trebuie oprită! Acum vom plăti preţul incapacităţii tale de a acţiona cum se cuvine.

Îndreptă un deget acuzator spre Satu.

Se auzi prima bătaie a orei fixe.

— E timpul să mergem, am spus eu scurt. Nu vrem să întârziem şi să tulburăm tradiţiile Congregaţiei.

Încă mă rodea refuzul lor de a organiza întrunirea mai devreme.

Când m-am apropiat de uşă, greutatea cheii îmi umplu palma. Erau acolo nouă broaşte şi fiecare, mai puţin una, avea câte o cheie în ea. Am strecurat capătul de metal în gaura rămasă şi l-am răsucit dintr-o mişcare din încheietură. Mecanismele încuietorii zbârnâiră şi păcăniră. Uşa se deschise.

— După voi!

Am făcut un pas într-o parte, pentru ca să treacă ceilalţi în şir indian pe lângă mine. Prima mea întâlnire cu Congregaţia stătea să înceapă.

Camera de consiliu era superbă, decorată cu fresce strălucitoare şi mozaicuri luminate de flăcările torţelor şi ale sutelor de lumânări. Tavanul boltit părea că se înalţă la kilometri distanţă, iar un balcon înconjura încăperea la o înălţime de trei sau patru etaje. Spaţiul acela era locul în care se păstrau registrele Congregaţiei. Mii de ani de documente, judecând după un rapid inventar vizual al rafturilor. Pe lângă manuscrise şi cărţi, existau acolo câteva dintre primele suporturi scrise, inclusiv suluri de pergament şi rame din sticlă pentru susţinerea fragmentelor de papirus. Rânduri de sertare puţin adânci îmi sugerau că arhivele puteau să conţină şi tăbliţe din lut.

Mi-am coborât privirea ca să cercetez sala de şedinţe, dominată de o uriaşă masă ovală, înconjurată de scaune cu spătar înalt. La fel ca încuietorile şi cheile care le descuiau, fiecare scaun purta câte un simbol. Al meu se afla exact acolo unde spusese Baldwin: în capătul îndepărtat al camerei, vizavi de uşă.

In interior aştepta o tânără femeie, care oferea fiecărui membru al Congregaţiei câte un dosar din piele. La început am crezut că trebuie să conţină agenda întrunirii. Apoi am observat că dosarele aveau grosimi diferite, ca şi cum în fiecare fuseseră strânse documente de pe rafturi conform instrucţiunilor specifice ale unui membru anume.

Eu am intrat ultima, iar uşa se trânti în urma mea.

— *Madame* de Clermont, zise femeia, cu ochi negri mustind de inteligenţă. Sunt Rima Jaen, bibliotecara Congregaţiei. Aici aveţi documentele pe care *sieur* Baldwin le-a solicitat pentru întrunire. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

— Mulţumesc, am spus eu şi am luat hârtiile.

Ea şovăi.

— Vă rog să-mi iertaţi îndrăzneala, *madame,* dar ne-am mai întâlnit? Imi păreţi foarte cunoscută. Ştiu că sunteţi om de ştiinţă. Aţi vizitat vreodată arhiva Gonţalves din Sevilla?

— Nu, n-am lucrat niciodată acolo, am răspuns eu, după care am adăugat, dar cred că îl cunosc pe proprietar.

— *Senor* Gonţalves m-a desemnat pentru acest post după ce serviciile mele n-au mai fost necesare acolo, spuse Rima. Fostul bibliotecar al Congregaţiei s-a retras în mod inexplicabil în iulie, după ce a suferit un atac de cord. Prin tradiţie, bibliotecarii sunt oameni. *Sieur* Baldwin şi-a asumat sarcina de a-l înlocui.

Atacul de cord al bibliotecarului şi numirea Rimei avuseseră loc la doar câteva săptămâni după ce Baldwin aflase despre jurământul pecetluit cu sânge. Aveam mari bănuieli că noul meu frate pusese la cale toată tărăşenia. Regele de Clermont devenea tot mai interesant cu fiecare oră care trecea.

— Ne faci să aşteptăm, doamnă profesoară! Spuse nervos Gerbert, deşi, judecând după

zumzetul conversaţiilor dintre reprezentanţi, el era singurul deranjat.

— Lasă-i doamnei profesoare puţin timp să se orienteze! E prima ei întrunire, spuse vrăjitoarea cu gropiţe într-o engleză cu puternic accent scoţian. Îţi mai aminteşti cum a fost prima ta şedinţă, Gerbert, sau ziua aceea fericită s-a pierdut în negura timpului?

— Lasă-i vrăjitoarei puţin timp, şi o să ne lege pe toţi! Spuse Gerbert. N-o subestima, Janet! Mă tem că evaluarea puterii şi a potenţialului pe care i-a făcut-o Knox în copilărie a fost teribil de înşelătoare.

— îţi mulţumesc din suflet, dar cred că nu eu sunt cea care trebuie avertizată, spuse Janet cu un licăr în ochii ei cenuşii.

Mi-am luat dosarul de la Rima şi i-am întins documentul împăturit care oferea familiei Bishop-Clairmont un statut oficial în lumea vampirilor.

— Poţi să înregistrezi asta? Am întrebat.

— Nici o problemă, *madame* de Clermont, răspunse Rima. Bibliotecarul Congregaţiei e şi secretarul ei. În timpul şedinţei o să iau orice măsuri vor fi necesare cu privire la document.

După ce am predat actul care întemeia în mod oficial vlăstarul Bishop-Clairmont, am ocolit masa, fluturând din pelerina neagră care mi se învârtejea printre picioare.

— Drăguţe tatuaje! Îmi şopti Agatha când am trecut pe lângă ea, arătând către propria linie a părului. Şi grozavă pelerină!

I-am zâmbit fără să spun nimic şi am mers mai departe. Când am ajuns lângă scaunul meu, m-am luptat cu mantia udă, nevrând să dau drumul sacoşei de pe umăr. În cele din urmă, am reuşit s-o dezbrac şi s-o aşez pe spătarul scaunului.

— Există cuiere lângă uşă, zise Gerbert.

Mi-am întors faţa către el. Vampirul făcu ochii mari. Haina mea avea mâneci lungi care ascundeau textele din *Cartea vieţii,* însă ochii îmi erau la vedere. Şi înadins îmi strânsesem părul la spate într-o coadă lungă împletită, ce dezvăluia vârfurile ramurilor care îmi acopereau capul.

— în momentul acesta puterea mea e neliniştită, iar pe unii îi stânjeneşte înfăţişarea pe care o am, am spus. Prefer să-mi ţin pelerina prin apropiere. Sau aş putea să folosesc o vrajă de deghizare, cum face Satu. Dar ascunderea în văzul lumii e o minciună tot atât cât un neadevăr rostit.

M-am uitat rând pe rând la fiecare dintre fiinţele din Congregaţie, provocându-i pe toţi să reacţioneze la literele şi simbolurile care ştiam că mi se citeau în ochi.

Satu îşi feri privirea, dar nu îndeajuns de iute pentru a-şi ascunde teama. Mişcarea bruscă îi trase de jalnica vrajă de deghizare. Am căutat semnătura farmecului, dar nu exista nici una. Vraja de deghizare a lui Satu nu fusese aruncată. Ea însăşi o ţesuse, şi nu cu foarte multă îndemânare.

„îţi ştiu secretul, soră“, am spus în tăcere.

„Iar eu îl bănuiam de mult timp pe al tău“, îmi răspunse Satu cu o voce amară ca pelinul.

După ce am cercetat pe îndelete camera, numai Agatha riscă să pună o întrebare.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Îmi şopti ea.

— Mi-am ales calea.

Am lăsat sacoşa pe masă, apoi m-am aşezat. Sacoşa era atât de strâns legată de mine, încât până şi de la o distanţă atât de mică o simţeam trăgând de fire.

— Ce-i aia? Întrebă suspicios Domenico.

— O sacoşă de la Biblioteca Bodleiană.

O luasem din magazinul bibliotecii înainte de a pleca de acolo cu *Cartea vieţii,* având grijă să las în schimb o bancnotă de douăzeci de lire sub un pahar cu creioane de lângă casa de marcat. Aşa cum se cuvenea, sacoşa purta pe ea blazonul bibliotecii, întipărit cu litere roşii şi negre.

Domenico deschise gura să mai pună o întrebare, însă l-am amuţit cu o singură privire. Aşteptasem îndeajuns de mult începutul şedinţei de azi. Domenico putea să-mi pună întrebări după ce Matthew avea să fie liber.

— Declar deschisă această şedinţă! Sunt Diana Bishop, fiica prin jurământ de sânge a lui Philippe de Clermont, şi reprezint familia de Clermont.

M-am întors către Domenico. Acesta îşi încrucişă braţele la piept şi refuză să vorbească. Am continuat.

— La stânga mea se află Domenico Michele şi Gerbert de Aurillac. Pe Agatha Wilson o cunosc din Oxford, iar eu şi Satu Jarvinen am petrecut împreună ceva timp în Franţa. Spatele mă ustură de amintirea focului ei. Mă tem că voi, ceilalţi, va trebui să vă prezentaţi singuri.

— Eu sunt Osamu Watanabe, zise tânărul demon ce stătea lângă Agatha. Arăţi ca un personaj manga[95]. Pot să te desenez mai târziu?

— Sigur, am răspuns, sperând că personajul în cauză nu se va dovedi negativ.

— Tatiana Alkaev, zise o tânără demon cu păr blond, platinat şi ochi albaştri visători. Nu-i mai lip sea decât o sanie trasă de cai albi ca să fie eroina perfectă a unui basm rusesc. Tu eşti plină de răspunsuri, dar în momentul ăsta eu n-am nici o întrebare.

— Excelent! M-am întors către vrăjitoarea cu chip ameninţător şi gusturi execrabile în materie de haine. Şi tu?

— Eu sunt Sidonie von Borcke, răspunse ea şi îşi puse o pereche de ochelari de citit, după care îşi deschise cu un pocnet dosarul de piele. Şi nu ştiu nimic despre acest aşa-zis jurământ de sânge.

— Apare în raportul bibliotecarei. Pagina a doua, în partea de jos, la completări, rândul al treilea, sări s-o ajute Osamu.

Sidonie se uită urât la el.

— Parcă îmi amintesc că începe cu „Adăugiri la familiile de vampiri (în ordine alfabetică): Almasi, Bettingcourt, de Clermont, Diaz..

— Da, acum văd, domnule Watanabe, se răsti Sidonie.

— Cred că e rândul meu să mă prezint, dragă Sidonie! Vrăjitoarea cu păr alb surâse binevoitor. Sunt Janet Gowdie, iar întâlnirea cu tine e o bucurie îndelung aşteptată. I-am cunoscut pe tatăl şi pe mama ta. Au adus multă cinste neamului nostru şi încă le resimt profund pierderea.

— Mulţumesc, am spus, emoţionată de omagiul acesta simplu.

— Ni s-a spus că familia de Clermont ne propune să luăm în calcul o moţiune?

Janet cârmi uşurel discuţia înapoi pe făgaşul ei firesc. I-am aruncat o privire recunoscătoare.

— Familia de Clermont cere în mod formal sprijinul Congregaţiei pentru găsirea unui membru al vlăstarului Bishop-Clairmont, Benjamin Fox sau Fuchs. Domnul Fox a moştenit furia sângelui de la tatăl său, soţul meu, Matthew Clairmont, şi de secole întregi răpeşte şi

violează vrăjitoare în încercarea de a le lăsa însărcinate. Face toate astea în special în regiunea dimprejurul oraşului polonez Chelm. Unii dintre voi probabil că îşi amintesc de plângerile făcute de către sabatul din Chelm, pe care Congregaţia nu le-a luat în seamă. Revenind în prezent, dorinţa lui Benjamin de a crea un copil vrăjitoare-vampir nu s-a îndeplinit, în mare parte pentru că el nu ştie ceea ce vrăjitoarele au descoperit cu multă vreme în urmă, mai precis faptul că vampirii afectaţi de furia sângelui se pot reproduce pe cale biologică, dar numai cu un anume fel de vrăjitoare, numite ţesătoare.

In cameră se lăsă o tăcere deplină. Am inspirat adânc şi am continuat.

— Soţul meu, în încercarea de a-l scoate pe Benjamin din ascunzătoare, s-a dus în Polonia şi a dispărut. Noi credem că Benjamin l-a luat prizonier şi îl ţine într-o clădire ce a servit drept lagăr de muncă nazist ori laborator de cercetare în vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Cavalerii lui Lazăr s-au jurat că-l vor aduce înapoi pe soţul meu, dar familia de Clermont va avea nevoie ca şi vrăjitoarele, şi demonii să-i vină în ajutor. Benjamin trebuie oprit!

Mi-am rotit încă o dată privirea prin încăpere. Toţi în afară de Janet Gowdie rămăseseră cu gurile căscate.

— Discuţii? Sau trecem direct la vot? Am întrebat, dornică să previn o dezbatere nesfârşită.

După o lungă tăcere, sala Congregaţiei se umplu de ţipete indignate. Reprezentanţii începură să-mi strige întrebări şi să-şi arunce acuzaţii unii altora.

— Atunci discuţii să fie! Am spus eu.

CAPITOLUL 38

— Trebuie să mănânci ceva, insistă Gallowglass, îndesându-mi un sendviş în mână.

— Trebuie să mă întorc înăuntru. In curând o să aibă loc al doilea vot.

Am împins sendvişul la o parte. Printre numeroasele lui instrucţiuni, Baldwin îmi amintise şi elaboratele proceduri privind votul în Congregaţie: trei runde de vot pentru orice moţiune, cu dezbateri între ele. Era normal ca voturile să se schimbe radical de la o rundă la alta, căci membrii Congregaţiei luau în calcul (sau se prefăceau că iau în calcul) şi părerile adverse.

Pierdusem primul tur de scrutin cu opt voturi împotrivă şi unul singur pentru: al meu. Câţiva mi se împotriviseră din motive procedurale, de vreme ce eu şi Matthew încălcaserăm legământul, iar Congregaţia votase deja pentru păstrarea străvechiului pact. Ceilalţi refuzaseră pentru că flagelul furiei sângelui ameninţa sănătatea şi siguranţa tuturor fiinţelor cu sânge cald, demoni, oameni şi vrăjitoare. Fuseseră scoase şi citite cu voce tare articole din presă despre crimele comise de vampiri. Tatiana obiectase împotriva salvării vrăjitoarelor din Chelm care, pretindea ea în lacrimi, aruncaseră o vrajă asupra bunicii ei aflate în vacanţă, făcând-o să se umple de furuncule. Toate explicaţiile din lume n-ar fi putut-o convinge că ea se gândea, de fapt, la Ceboksarî, chiar dacă Rima făcuse rost de imagini din satelit care dovedeau că oraşul Chelm nu e o localitate rusească de pe malul Volgăi.

— Vreo veste de la Baldwin sau Verin? Am întrebat.

Isola della Stella suferea de o recepţie slabă a reţelei de telefonie mobilă, iar între zidurile Celestinei singura cale de a obţine semnal era să stai în mijlocul descoperit al mănăstirii, într-o ploaie torenţială.

— Nimic. Gallowglass îmi puse în mână o cană cu ceai şi îmi strânse degetele în jurul ei. Bea!

Grija faţă de Matthew şi enervarea pricinuită de regulile şi reglementările bizantine ale

Congregaţiei îmi întorseseră stomacul pe dos. I-am înapoiat scoţianului cana neatinsă.

— Nu pune la inimă hotărârea Congregaţiei, mătuşă! Tatăl meu spunea mereu că primul vot ţine întotdeauna de poziţionare şi că, de cele mai multe ori, al doilea tur de scrutin răstoarnă rezultatul celui dintâi.

Am luat sacoşa de la Biblioteca Bodleiană, am dat din cap în semn de încuviinţare şi m-am întors în sala de consiliu. Odată ajunsă înăuntru, căutăturile ostile cu care mă primiră Gerbert şi Domenico mă făcură să mă întreb dacă nu cumva Hugh fusese un optimist cu privire la politicile Congregaţiei.

— Furia sângelui! Şuieră Gerbert şi mă apucă de braţ. Cum a reuşit familia de Clermont să ne ascundă aşa ceva?

— Nu ştiu, Gerbert, am răspuns, smulgându-mă din strânsoarea lui. Ysabeau a locuit sub acoperişul tău săptămâni în şir, şi tot n-ai descoperit.

— E zece şi jumătate, zise Sidonie von Borcke, intrând cu paşi apăsaţi în cameră. Şedinţa se încheie la miezul nopţii. Hai să încheiem cu povestea asta sordidă şi să trecem la chestiuni mai importante! Cum ar fi anchetarea încălcării legământului de către sabatul familiei Bishop.

Nimic nu era mai urgent decât să scăpăm lumea de Benjamin, dar mi-am muşcat limba şi m-am aşezat, punând sacoşa pe masă, în faţa mea. Domenico se întinse spre ea, curios în continuare faţă de conţinutul ei.

— Nu!

M-am uitat la el. Privirea îmi fu probabil foarte grăitoare, căci îşi retrase repede mâna.

— Deci, Sidonie, să înţeleg că ceri votul? Am întrebat-o fără ocolişuri.

In ciuda pretenţiilor ei la o rezolvare rapidă, vrăjitoarea se dovedea ea însăşi un mare impediment în timpul dezbaterilor, lungind fiecare schimb de replici cu detalii irelevante până când îmi venea să urlu.

— Deloc, pufni ea. Vreau doar să cântărim problema cu eficienţa cuvenită.

— Eu cred în continuare că nu trebuie să intervenim în ceea ce clar e o treabă de familie, spuse Gerbert. Propunerea făcută de *madame* de Clermont caută să atragă şi mai multă atenţie asupra acestei nefericite chestiuni. Cavalerii lui Lazăr sunt deja la faţa locului şi îl caută pe soţul ei. Cel mai bine ar fi să lăsăm ca lucrurile să-şi urmeze propriul curs.

— Şi furia sângelui?

Era pentru prima oară când Satu spusese altceva în afară de un „nu“ rostit în momentul în care i se ceruse primul vot.

— Furia sângelui e o problemă ce trebuie rezolvată de vampiri. Noi vom disciplina familia de Clermont pentru grava ei nechibzuinţă, apoi vom lua măsurile cuvenite pentru localizarea şi stârpirea tuturor celor infectaţi. Gerbert îşi sprijini degetele unele de altele şi se uită la cei din jurul mesei. In privinţa asta puteţi sta cu toţii liniştiţi.

— De acord cu Gerbert. Mai mult, nu se poate întemeia nici un vlăstar sub conducerea unui părinte bolnav, zise Domenico. E de neconceput! Matthew Clairmont trebuie ucis, laolaltă cu toţi copiii lui.

Ochii vampirului luceau. Osamu ridică mâna şi aşteptă să fie luat în seamă.

— Da, domnule Watanabe, am spus şi am dat din cap înspre el.

— Ce e o ţesătoare? Întrebă demonul. Şi ce au ele în comun cu vampirii afectaţi de furia sângelui?

— Ce te face să crezi că au ceva în comun? Se răsti Sidonie.

— E pur şi simplu logic. Altfel cum ar fi putut Diana şi Matthew să aibă copii?

Agatha se uită la mine, aşteptând. Înainte să apuc să răspund, Gerbert se ridică în picioare şi se înălţă deasupra mea.

— Asta a descoperit Matthew în *Cartea vieţii?* Întrebă el. Ai dezgropat o vrajă care să unească cele două specii?

— Stai jos, Gerbert!

Janet tricota neîntrerupt de câteva ore, ridicând din când în când privirea pentru a face câte un comentariu înţelept ori a zâmbi cu bunăvoinţă.

— Vrăjitoarea trebuie să răspundă! Exclamă Gerbert. Ce vrajă e la mijloc aici şi cum ai făcut-o?

— Răspunsul se află în *Cartea vieţii.*

Am tras sacoşa spre mine şi am scos din ea volumul care stătuse atâta vreme ascuns în Biblioteca Bodleiană.

In jurul mesei se auziră exclamaţii de uimire.

— E un truc, declară Sidonie. Se ridică şi ocoli masa. Dacă acela este grimoarul pierdut al vrăjitoarelor, atunci cer să-l examinez.

— E istoria pierdută a vampirilor, mârâi Domenico în clipa în care ea trecu pe lângă scaunul lui.

— Poftim!

I-am întins *Cartea vieţii* lui Sidonie. Ea încercă să desprindă clamele, trăgând şi împingând de metal, însă volumul refuză să coopereze. Mi-am întins mâinile, iar cartea parcurse în zbor spaţiul dintre noi, nerăbdătoare să se întoarcă acolo unde îi era locul. Sidonie şi Gerbert se uitară lung unul la altul.

— Deschide-o tu, Diana! Conchise Agatha, cu ochii mari de uimire.

Mi-am amintit ce îmi spusese la Oxford cu multe luni în urmă: că *Ashmole 782* aparţine atât demonilor, cât şi vrăjitoarelor şi vampirilor. Cumva, mama lui Nathaniel ghicise unul dintre sensurile conţinutului cărţii.

Am aşezat *Cartea vieţii* pe masă, în vreme ce Congregaţia se strângea în jurul meu. Clamele s-au deschis numaidecât sub atingerea mea. Şoapte şi suspine au umplut aerul, urmate de rămăşiţele supranaturale ale spiritelor legate de pagini.

— Magia nu e permisă pe Isola della Stella! Protestă Domenico, şi în glasul lui se simţea o urmă de panică. Spune-i, Gerbert!

— Dacă aş face vreo vrajă, Domenico, ai şti, am replicat eu.

Vampirul păli, în vreme ce fantomele deveneau mai coerente, luând forme umane alungite, cu ochi goi, întunecaţi.

Am deschis cartea. Toţi se aplecară să privească îndeaproape.

— Nu-i nimic acolo! Zise Gerbert, cu chipul schimonosit de furie. Cartea e goală. Ce ai făcut cu cartea noastră a originilor?

— Manuscrisul miroase. Ciudat, spuse Domenico şi adulmecă bănuitor aerul. A animale moarte.

— Nu, miroase a fiinţe moarte. Am răsfoit volumul, astfel încât mirosul să se ridice în aer.

Demoni. Vampiri. Vrăjitoare. Toţi sunt aici.

— Vrei să spui că.?

Tatiana părea îngrozită.

— Da, am încuviinţat eu. Pergamentul e făcut din pielea unor fiinţe supranaturale. Şi paginile sunt cusute între ele cu părul unor fiinţe supranaturale.

— Dar unde-i textul? Întrebă Gerbert, ridicând vocea. *Cartea vieţii* ar trebui să păstreze cheia a numeroase mistere. E textul nostru sacru, istoria vampirilor.

— Aici e textul vostru sacru.

Mi-am ridicat mânecile. Literele şi simbolurile se roteau şi îmi alergau pe sub piele, ieşind la suprafaţă precum bulele de aer pe suprafaţa unui iaz, doar pentru a dispărea iar. Habar nu aveam ce făceau ochii mei, dar bănuiam că şi ei erau plini de însemne. Satu se retrase de lângă mine.

— Ai vrăjit-o! Mârâi Gerbert.

— *Cartea vieţii* a fost vrăjită cu multă vreme în urmă, am spus. Eu n-am făcut decât s-o deschid.

— Iar ea te-a ales pe tine.

Osamu întinse un deget pentru a-mi atinge literele de pe braţe. Câteva dintre ele se strânseră în jurul punctului în care pielea lui o atingea pe a mea, după care se împrăştiară iar în ritm de dans.

— De ce a ales-o cartea pe Diana Bishop? Întrebă Domenico.

— Pentru că sunt ţesătoare, făuritoare de vrăji, şi au mai rămas foarte puţine ca mine.

M-am uitat încă o dată spre Satu. Vrăjitoarea îşi ţinea buzele strânse, în timp ce ochii ei mă implorau să păstrez tăcerea.

— Aveam prea multă putere creatoare, aşa că tovarăşele noastre vrăjitoare ne-au răpus.

— Aceeaşi putere care îţi permite să creezi noi vrăji îţi dă şi capacitatea de a crea noi vieţi, spuse Agatha, vădit entuziasmată.

— E o binecuvântare specială pe care zeiţa ne-a oferit-o nouă, ţesătoarelor. Desigur, nu suntem doar femei. Şi tatăl meu a fost ţesător.

— E imposibil! Mârâi Domenico. Astea sunt alte înşelătorii ale vrăjitoarei. Eu n-am auzit niciodată despre ţesătoare, iar străvechiul flagel al furiei sângelui a luat o formă chiar mai periculoasă. Cât despre copiii născuţi din vrăjitoare şi vampiri, nu putem îngădui ca un asemenea rău să prindă rădăcini. Ar fi nişte monştri, lipsiţi de orice judecată ori control.

— Trebuie să te contrazic în privinţa asta, Domenico, interveni Janet.

— Pe ce bază? Întrebă el nervos.

— Pe baza faptului că eu reprezint o astfel de fiinţă şi nu sunt nici malefică, nici monstruoasă.

Pentru prima dată de când sosisem, atenţia tuturor celor din încăpere se îndreptă către altcineva.

— Bunica mea s-a născut dintr-o ţesătoare şi un vampir.

Ochii cenuşii ai lui Janet îi fixară pe ai mei.

— Toţi cei din nordul şi nord-vestul Scoţiei îi spuneau Nickie-Ben.

— Benjamin, am şoptit eu.

— Aha! Spuse Janet şi dădu din cap în semn de încuviinţare. Tinerelor vrăjitoare li se spunea

să aibă grijă atunci când se plimbă în nopţile fără lună, altfel vor fi prinse de Nickie-Ben. Străbunica mea, Isobel Gowdie, n-a ascultat. Cei doi au avut parte de o dragoste nebună. Legendele spun că el ar fi muşcat-o de umăr. Când Nickie-Ben a plecat, a lăsat, fără să ştie, ceva în urmă: o fiică. Eu am primit numele ei.

Mi-am coborât privirea către propriile braţe. Ca într-un joc magic de Scrabble, literele se ridicară şi se aşezară una lângă alta, formând un nume: *JANET GOWDIE, FIICĂ A LUI ISOBEL GOWDIE ŞI BENJAMIN FOX.* Bunica lui Janet fusese unul dintre Cei Născuţi în Lumină.

— Când a fost concepută bunica ta?

Povestea unuia dintre Cei Născuţi în Lumină îmi putea spune câte ceva despre viitorul copiilor mei.

— In 1662, răspunse Janet. Bunica Janet a murit în 1912, binecuvântată fie, la vârsta de două sute cincizeci de ani. Şi-a păstrat frumuseţea până în ultima clipă, dar, la urma urmei, la fel ca şi mine, era mai mult vampir decât vrăjitoare. Se mândrea cu faptul că inspirase legendele despre *baobhan sith*[96], căci ademenise mulţi bărbaţi în patul ei doar pentru a-l duce pe fiecare la moarte şi pierzanie. Şi era înspăimântător să asişti la furia bunicii Janet atunci când cineva i se împotrivea.

— Dar asta înseamnă că tu ai...

Am făcut ochii mari.

— Anul viitor voi împlini o sută şaptezeci de ani, zise Janet.

Murmură câteva cuvinte, iar părul alb îşi arătă adevărata lui nuanţă de negru intens. O altă vrajă şoptită arătă că pielea ei era luminoasă, sidefie.

Janet Gowdie nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Vieţile copiilor mei începură să prindă contur în imaginaţia mea.

— Şi mama ta? Am întrebat.

— Mama mea a trăit până la două sute de ani în cap. Cu fiecare generaţie care trece, vieţile ni se scurtează.

— Cum ascundeţi toate astea de ochii oamenilor? Întrebă Osamu.

— Bănuiesc că la fel cum fac şi vampirii. Puţin noroc. Puţin ajutor de la tovarăşele noastre vrăjitoare. Puţină dorinţă din partea oamenilor de a-şi întoarce privirea de la adevăr, răspunse Janet.

— E o prostie fără margini! Spuse înfierbântată Sidonie. Tu eşti o celebră vrăjitoare, Janet! Abilităţile tale de a arunca vrăji sunt renumite. Şi provii dintr-un distins neam de vrăjitoare. Nu înţeleg de ce ai vrea să mânjeşti reputaţia familiei tale cu povestea asta.

— Şi iată! Am remarcat eu cu glas blând.

— Iată ce?

Sidonie vorbea precum o dăscăliţă nervoasă.

— Dezgustul. Teama. Antipatia faţă de oricine nu se conformează aşteptărilor minţii tale înguste cu privire la lume şi la cum ar trebui să funcţioneze ea.

— Ia ascultă, Diana Bishop.

Dar încetasem s-o mai ascult pe Sidonie sau pe oricine altcineva care folosea legământul ca pe un scut dincolo de care să-şi ascundă întunericul interior.

— Nu! Tu să mă asculţi pe mine! Am zis. Părinţii mei au fost vrăjitori. Eu sunt fiica recunoscută prin jurământ de sânge a unui vampir. Soţul şi tatăl copiilor mei e vampir. Janet,

la fel, provine dintr-o vrăjitoare şi un vampir. Când ai să încetezi să te mai prefaci că există în lume cine ştie ce ideal al sângelui pur de vrăjitoare?

Sidonie încremeni.

— *Există* un asemenea ideal. Aşa s-a păstrat puterea noastră.

— Nu, aşa a *murit* puterea noastră! Am replicat eu. Dacă vom continua să respectăm legământul, peste câteva generaţii nu va mai rămâne pic de putere. Întregul scop al învoielii a fost să împiedice speciile să se amestece şi să se reproducă.

— Altă prostie! Strigă Sidonie. Scopul legământului e, în primul şi în primul rând, să ne ocrotească.

— Greşit! Legământul a fost conceput pentru a împiedica naşterea copiilor precum Janet: puternici, cu viaţă lungă, nici vrăjitoare, nici vampiri, nici demoni, ci ceva între, am spus eu. De ei s-au temut toate fiinţele. Pe ei vrea Benjamin să-i controleze. Nu-l putem lăsa!

— Ceva între? Janet ridică din sprâncene. Acum, că o vedeam limpede, îmi dădeam seama că erau negre ca noaptea. Atunci ăsta e răspunsul?

— Răspunsul la ce? Întrebă Domenico.

Dar încă nu eram pregătită să împărtăşesc taina din *Cartea vieţii.* Nu înainte ca Miriam şi Chris să găsească dovezile ştiinţifice care să susţină ceea ce îmi dezvăluise manuscrisul. Încă o dată, clopotele Celestinei mă salvară de nevoia de a da un răspuns.

— E aproape miezul nopţii. Trebuie să încheiem şedinţa. Pentru moment, spuse Agatha Wilson, cu ochii sclipind. Pun întrebarea: Congregaţia va susţine familia de Clermont în eforturile ei de a scăpa lumea de Benjamin Fox?

Toţi se întoarseră la locurile lor şi, aşezaţi în jurul mesei, ne-am prezentat rând pe rând voturile.

De data aceasta rezultatul fu mai încurajator: patru voturi pentru şi cinci împotrivă. Făcusem progrese în al doilea tur de scrutin, câştigând sprijinul Agathei, pe al lui Osamu şi pe al lui Janet, însă nu era suficient ca să-mi garanteze rezultatul celui de-al treilea şi ultimului vot, ce urma să aibă loc a doua zi. Mai ales când vechii mei duşmani, Gerbert, Domenico şi Satu, se numărau printre opozanţi.

— Şedinţa se va relua mâine, la ora cinci după-amiaza.

Conştientă de scurgerea fiecărui minut pe care Matthew îl petrecea în custodia lui Benjamin, insistasem încă o dată pentru o devansare a întrunirii. Şi, încă o dată, cererea îmi fusese refuzată.

Obosită, mi-am strâns dosarul din piele, pe care nici nu apucasem să-l deschid, şi *Cartea vieţii.* Ultimele şapte ore fuseseră extenuante. Nu puteam să nu mă gândesc la soţul meu şi la ce îndura el în timp ce Congregaţia stătea şi se gândea. Imi făceam griji şi pentru copii, care rămăseseră fără amândoi părinţii. Am aşteptat să se golească sala. Janet Gowdie şi Gerbert plecară ultimii.

— Gerbert! Am strigat.

El se opri în drumul spre uşă, cu spatele la mine.

— N-am uitat ce s-a întâmplat în mai, i-am spus eu, şi puterea îmi ardea viguroasă în mâini. Intr-o zi îmi vei da socoteală pentru moartea lui Emily Mather.

Gerbert îşi roti capul.

— Peter mi-a spus că tu şi Matthew ascundeţi ceva. Ar fi trebuit să-l ascult.

— Benjamin nu ţi-a dat deja de înţeles ce au descoperit vrăjitoarele? Am întrebat eu.

Insă Gerbert nu trăise atâta vreme ca să se lase acum uşor păcălit. Vampirul zâmbi.

— Pe mâine seară! Spuse el, făcând o mică plecăciune formală către mine şi Janet.

— Ar trebui să-i spunem Nickie-Bertie, comentă Janet. El şi Benjamin ar forma o adevărată pereche de diavoli.

— Aşa e, am încuviinţat neliniştită.

— Eşti liberă la prânz? Mă întrebă ea în timp ce ieşeam din sala de şedinţă şi pătrundeam în mănăstire, şi accentul ei scoţian melodios îmi aminti de Gallowglass.

— Eu?

Chiar şi după toate cele petrecute în seara aceasta, mă mira că voia să fie văzută cu un de Clermont.

— Nici una dintre noi nu intră în tiparele minuscule ale Congregaţiei, Diana, spuse Janet, iar zâmbetul îi scoase la iveală gropiţele din obrajii netezi.

Gallowglass şi Fernando mă aşteptau sub arcada mănăstirii. Scoţianul se încruntă când mă văzu în compania unei vrăjitoare.

— E totul în regulă, mătuşă? Întrebă el îngrijorat. Ar trebui să mergem. Se face târziu.

— Vreau doar să schimb repede două vorbe cu Janet înainte de a pleca.

I-am cercetat chipul, căutând un semn că ar putea încerca să-mi câştige prietenia cu vreun scop malefic, însă n-am văzut decât îngrijorare.

— De ce mă ajuţi? Am întrebat-o verde-n faţă.

— Aşa i-am promis lui Philippe, răspunse ea. Îşi lăsă la picioare punga cu tricotaje şi îşi ridică mâneca bluzei. Nu eşti singura a cărei piele spune o poveste, Diana Bishop.

Pe braţul ei stătea tatuat un număr. Gallowglass trase o înjurătură. Am simţit că mi se taie răsuflarea.

— Ai fost la Auschwitz cu Philippe? Am întrebat cu sufletul la gură.

— Nu. Eu am fost la Ravensbruck, îmi răspunse ea. Lucram în Franţa pentru Serviciul de Operaţiuni Speciale când am fost capturată. Philippe încerca să elibereze lagărul. A reuşit să ne scoată afară pe câţiva dintre noi înainte să fie prins de nazişti.

— Ştii unde a fost ţinut prizonier Philippe după Auschwitz? Am întrebat în grabă.

— Nu, deşi l-am căutat. Nickie-Ben l-a ţinut prizonier?

Ochii lui Janet erau întunecaţi şi plini de înţelegere.

— Da, am răspuns. Credem că l-a ţinut pe undeva pe lângă Chelm.

— Benjamin avea şi vrăjitori în slujba lui. Îmi amintesc că atunci m-am întrebat de ce tot ce se afla pe o rază de optzeci de kilometri în jurul oraşului Chelm era pierdut într-o ceaţă groasă. N-am reuşit să străbatem drumul, oricât am încercat. Ochii lui Janet se umplură de lacrimi. Îmi pare foarte rău că l-am dezamăgit pe Philippe. De data asta o să ne descurcăm mai bine. Ţine de onoarea familiei Bishop-Clairmont. La urma urmei, sunt rudă cu Matthew de Clermont.

— Tatiana o să fie cel mai uşor de convins, am spus eu.

— Nu Tatiana, zise Janet, scuturând din cap. E îndrăgostită de Domenico. Puloverul ei face mai mult decât să-i pună în valoare silueta. Ascunde şi urmele muşcăturilor lui Domenico. Nu, trebuie s-o convingem pe Satu.

— Satu Jarvinen n-o să mă ajute niciodată, am spus eu, gândindu-mă la zilele pe care le

petrecuserăm împreună în castelul La Pierre.

— O, ba cred că da! După ce o să-i explicăm că, dacă nu te susţine, o să i-o oferim lui Benjamin în schimbul lui Matthew. La urma urmei, Satu e ţesătoare ca şi tine. Poate că ţesătoarele finlandeze sunt mai fertile decât cele din Chelm.

Satu stătea într-un mic cămin dintr-un *campo* tăcut, aflat de cealaltă parte a lui Canal Grande faţă de Ca' Chiaromonte. De afară părea o clădire perfect obişnuită, cu jardiniere în culori strălucitoare şi abţibilduri pe ferestre care indicau punctajul în comparaţie cu alte cămine (patru stele) şi tipurile de cărţi de credit acceptate (toate).

Înăuntru însă, aerul de normalitate al locului se risipea.

Proprietara, Laura Malipiero, stătea în spatele unui birou din holul îmbrăcat în catifea purpurie şi neagră, amestecând nişte cărţi de tarot. Avea părul cârlionţat şi rebel, cu şuviţe albe printre cele negre. Deasupra cutiilor poştale era întinsă o ghirlandă de lilieci din hârtie neagră, iar în aer pluteau miresme de salvie şi tămâie cu sânge de dragon.

— N-avem camere libere, spuse ea, fără să-şi ridice privirea din cărţi.

În colţul gurii ţinea o ţigară purpurie cu negru, întocmai ca hainele ei. La început am crezut că nu fusese aprinsă. La urma urmei, *signorina* Malipiero stătea sub un semn pe care scria VIETATO FUMARE[97]. Dar, în clipa următoare, vrăjitoarea trase cu sete din ţigară. Într-adevăr, nu se ridica pic de fum, însă vârful scânteia.

— Se zice că e cea mai bogată vrăjitoare din Veneţia. A făcut avere vânzând ţigări fermecate.

Janet o privi cu reproş pe proprietară. Îşi îmbrăcase din nou vraja de deghizare, aşa că în ochii unui privitor oarecare părea o nonagenară fragilă, nu o tânără subţirică de vreo treizeci şi ceva de ani.

— îmi pare rău, surorile mele, dar săptămâna asta e Regata delle Befane şi nu se mai găseşte nici o cameră în toată partea asta a oraşului.

Signorina Malipiero rămase atentă la cărţile ei.

Văzusem prin toată Veneţia afişe ce anunţau cursa de gondole organizată în fiecare an de Bobotează de la San Tomă la Rialto. Bineînţeles că existau două întreceri: regata oficială de dimineaţă, apoi una la miezul nopţii, mult mai captivantă şi mai periculoasă, căci implica nu doar forţa brută, ci şi magia.

— Nu ne interesează să luăm o cameră, *signorina* Malipiero. Sunt Janet Gowdie, iar ea e Diana Bishop. Am venit s-o vedem pe Satu Järvinen într-o problemă legată de Congregaţie. Asta dacă nu cumva se antrenează pentru întrecerea între gondole.

Vrăjitoarea veneţiană îşi ridică uluită privirea, deschizând larg ochii negri şi lăsând ţigara să-i atârne în colţul gurii.

— Camera 17 nu-i aşa? Nu-i nevoie să vă deranjaţi. Ne găsim drumul singure.

Janet se uită radioasă către vrăjitoarea înmărmurită, apoi mă împinse înspre scări.

— Janet Gowdie, eşti un buldozer, am spus cu răsuflarea tăiată, în vreme ce ea mă zorea pe coridor. Ca să nu mai zic o cititoare de gânduri.

Era un talent magic foarte util.

— Ce vorbe drăguţe din partea ta, Diana! Janet ciocăni la uşă.

Cameriera![98]

Nu se auzi nici un răspuns. După şedinţa-maraton de ieri a Congregaţiei, mă săturasem să

aştept. Am cuprins între degete mânerul uşii, apoi am murmurat o vrajă de deschidere. Uşa sări din ţâţâni. Satu Jarvinen ne aştepta înăuntru, cu braţele ridicate, gata să facă vrăji.

Am înhăţat firele ce o înconjurau şi am tras tare de ele, legându-i mâinile pe lângă corp. Lui Satu i se tăie răsuflarea.

— Ce ştii tu despre ţesătoare? Am întrebat.

— Nu la fel de multe ca tine, îmi răspunse ea.

— Asta-i motivul pentru care te-ai purtat atât de rău cu mine în castelul La Pierre?

Expresia lui Satu era ca de oţel. Atunci acţionase în scop de autoapărare. N-avea nici o remuşcare.

— N-o să te las să mă dai în vileag. O să ne omoare pe toate dacă află ce pot face ţesătoarele, zise ea.

— Pe mine oricum o să mă omoare pentru că-l iubesc pe Matthew. Ce am de pierdut?

— Pe copiii tăi, scuipă Satu.

Am simţit că nu mai puteam răbda.

— Nu meriţi să stăpâneşti darurile unei vrăjitoare. Te leg, Satu Jarvinen, şi te las în mâinile zeiţei fără de putere ori meşteşug.

Cu arătătorul mâinii drepte, am mai tras firele cale de doi centimetri, apoi le-am înnodat strâns. Degetul mi se aprinse în nuanţe de purpuriu întunecat. Descopeream că aceasta era culoarea dreptăţii.

Puterea părăsi trupul vrăjitoarei cu un şuierat puternic, sugând tot aerul din cameră.

— Nu poţi să mă legi! Strigă ea. E interzis!

— Reclamă-mă Congregaţiei! Am spus. Dar, înainte de asta, să ştii aşa: nimeni în afară de mine n-o să poată desface nodul care te leagă. Iar în starea asta, la ce bun să mai fii în Congregaţie? Dacă vrei să-ţi păstrezi locul acolo, va trebui să taci din gură. Şi să speri că Sidonie von Borcke n-o să bage de seamă.

— O să plăteşti pentru asta, Diana Bishop! Îmi promise Satu.

— Am plătit deja, i-am răspuns eu. Sau ai uitat ce mi-ai făcut în numele solidarităţii între surori? M-am apropiat încet de ea. A fi legată printr-o vrajă e o nimica toată în comparaţie cu ce ţi-ar face Benjamin dacă ar descoperi că eşti ţesătoare. N-ai avea nici o posibilitate să te aperi şi ai rămâne în întregime la mila lui.

Am văzut ce le face el vrăjitoarelor pe care încearcă să le lase însărcinate. Nici măcar tu nu meriţi aşa ceva.

În ochii lui Satu lucea frica.

— Azi după-amiază, să votezi în favoarea moţiunii de Clermont! I-am eliberat braţele, dar n-am desfăcut şi vraja care îi limita puterile. De dragul tău, dacă nu pentru Matthew.

Satu încercă fără succes să-şi folosească magia împotriva mea.

— Puterea ta a dispărut. Nu te-am minţit, surioară! I-am întors spatele şi am pornit cu paşi mari spre ieşire. În pragul uşii, m-am oprit şi m-am răsucit. Şi să nu-mi mai ameninţi vreodată copiii! Altfel, ai să mă implori să te arunc într-o groapă şi să uit de tine.

Gerbert încercă să amâne votul final din motive procedurale, susţinând că actuala componenţă a consiliului nu îndeplinea criteriile stabilite în documentele fondatoare ce datau din perioada cruciadelor. Acestea stipulau prezenţa a trei vampiri, a trei vrăjitoare şi a trei demoni.

Janet mă împiedică să-l strâng de gât pe individ, explicând repede că, ea fiind în parte vrăjitoare şi în parte vampir, componenţa Congregaţiei era echilibrată. În timp ce ea discuta despre procente, eu am studiat aşa-zisele documente fondatoare ale lui Gerbert şi am descoperit cuvinte precum „inalienabil", cu siguranţă caracteristice secolului al XVIII-lea. Confruntat cu o listă de anacronisme lingvistice extrasă din presupusele lui acte de pe vremea cruciaţilor, Gerbert se uită urât la Domenico şi spuse că acelea erau clar nişte transcrieri ulterioare ale originalelor pierdute.

Nimeni nu-l crezu.

Eu şi Janet am câştigat votul: şase la trei. Satu votă aşa cum îi cerusem, păstrând o atitudine supusă şi înfrântă. Până şi Tatiana ni se alătură, graţie lui Osamu, care îşi dedicase dimineaţa trasării unor hărţi care să arate cu precizie nu doar unde se află oraşul Chelm, ci şi poziţiile tuturor localităţilor din Rusia al căror nume începea cu „che" sau „ce", doar pentru a dovedi că vrăjitoarele poloneze n-aveau nici o legătură cu boala de piele a bunicii ei. Când intrară în sala de consiliu ţinându-se de mână, m-am gândit că era posibil ca Tatiana să nu fi schimbat doar tabăra, ci şi iubitul.

Odată votul încheiat şi înregistrat, n-am mai pierdut vremea cu sărbătoritul. Eu, Gallowglass, Janet şi Fernando am plecat cu barca familiei de Clermont, am străbătut laguna şi ne-am îndreptat către aeroport.

Aşa cum stabiliserăm, i-am trimis lui Hamish un mesaj din trei litere prin care îi anunţam rezultatul votului: GRA. Iniţialele veneau de la Gambitul Reginei Acceptat, un cod ce indica faptul că membrii Congregaţiei fuseseră convinşi să sprijine salvarea lui Matthew. Nu ştiam dacă cineva ne monitoriza comunicările, dar hotărâserăm să fim prudenţi.

Răspunsul veni numaidecât.

Bravo! Aşteptăm sosirea voastră.

I-am dat raportul lui Marcus, care mi-a spus că gemenii sunt mereu flămânzi şi îi monopolizează atenţia lui Phoebe. Cât despre Jack, Marcus îmi transmise că băiatul se simţea aşa cum era de aşteptat.

După schimbul de veşti cu Marcus, i-am trimis un SMS lui Ysabeau.

Îngrijorată de perechea de nebuni.

Era o altă referire la jocul de şah. Îi porecliserăm pe Gerbert, cândva episcop al Romei, şi pe ajutorul său Domenico „perechea de nebuni"[99], căci păreau să lucreze mereu împreună. După ultima înfrângere suferită, cei doi cu siguranţă aveau să se răzbune. Poate că Gerbert îl avertizase deja pe Knox că votul fusese de partea mea şi că eram pe drum.

Ysabeau îmi răspunse mai greu decât Marcus.

Perechea de nebuni nu poate să dea şah mat regelui nostru decât dacă o lasă regina şi tura.

Urmă o lungă pauză, apoi veni un alt mesaj.

Şi mai bine mor.

CAPITOLUL 39

Frigul îmi mușca trupul prin pelerina groasă, făcându-mă să mă feresc de vântul ce ameninţa să mă spintece în două. Nu mai simţisem niciodată un asemenea ger şi mă întrebam cum putea cineva să supravieţuiască unei ierni în Chelm.

— Acolo.

Baldwin arătă spre un grup de clădiri scunde din valea de la picioarele noastre.

— Benjamin are cu el cel puţin o duzină dintre copiii lui.

Verin stătea lângă mine, ţinând în mâini un binoclu. Mi-l oferise, în caz că ochii mei de fiinţă cu sânge cald n-ar fi fost suficient de puternici ca să vadă unde era ţinut captiv soţul meu, dar o refuzasem.

Ştiam exact unde era Matthew. Cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât mai agitată devenea puterea mea, sărind la suprafaţa pielii într-o încercare de a evada. Ea şi cel de-al treilea ochi de vrăjitoare compensau peste măsură orice slăbiciuni ale unei fiinţe cu sânge cald.

— O să aşteptăm până ce se va lăsa seara. Atunci o parte dintre copiii lui Benjamin ies la vânătoare.

Baldwin părea posomorât.

— Fac victime în Chelm şi Lublin, aducând înapoi oameni fără adăpost şi fiinţe slabe pentru ca tatăl lor să se hrănească din ei.

— Să aşteptăm? De trei zile nu mai făceam altceva. Nu mai aştept nici o clipă!

— E încă viu, Diana.

Replica lui Ysabeau ar fi trebuit să mă liniştească, dar nu făcu decât să îngroaşe stratul de gheaţă din jurul inimii mele, căci mă gândeam la ce avea să mai îndure Matthew vreme de şase ore, cât timp noi aşteptam să se lase întunericul.

— Nu putem ataca tabăra atâta vreme cât e în deplinătatea forţelor sale, zise Baldwin. Trebuie să acţionăm strategic, Diana, nu emoţional.

„Gândeşte şi rămâi în viaţă!“ Fără tragere de inimă, mi-am alungat visele privitoare la eliberarea rapidă a lui Matthew şi m-am concentrat asupra provocărilor ce ne aşteptau.

— Janet a spus că Knox a semănat vrăji de protecţie în jurul clădirii principale. Baldwin dădu din cap. Te aşteptam pe tine să le dezactivezi.

— Cum o să-şi ocupe cavalerii poziţiile fără ca Benjamin să prindă de veste? Am întrebat.

— în seara asta, Cavalerii lui Lazăr o să folosească tunelurile pentru a pătrunde în tabăra lui Benjamin din subteran. Fernando făcu un calcul. Douăzeci, poate treizeci ar trebui să ajungă.

— Chelm e clădit pe calcar, iar solul de sub el e străbătut de tuneluri, îmi explică Hamish, desfăcând o mică hartă schiţată în grabă. Naziştii au distrus o parte dintre ele, dar pe cele rămase Benjamin le-a ţinut deschise. Ele leagă tabăra lui de oraş, oferindu-le lui şi copiilor o cale de a se hrăni din localitate fără să-şi facă apariţia deasupra pământului.

— Nu-i de mirare că Benjamin a fost aşa greu de găsit, murmură Gallowglass, uitându-se la labirintul subteran.

— Unde sunt cavalerii acum?

Încă nu văzusem trupele masive despre care mi se spusese că s-ar afla în Chelm.

— Aşteaptă! Răspunse Hamish.

— Fernando va hotărî când să-i trimită în tuneluri. Ca executor al lui Marcus, e decizia lui, spuse Baldwin, dând din cap către Fernando.

— De fapt, e decizia mea, spuse Marcus, ivindu-se brusc în zăpadă.

— Marcus! Cuprinsă de groază, mi-am împins gluga spre ceafă. Ce s-a întâmplat cu Rebecca şi Philip? Unde sunt?

— Nu s-a întâmplat nimic. Gemenii sunt la Sept-Tours cu Sarah, Phoebe şi trei duzini de

cavaleri, toţi aleşi pe sprânceană pentru loialitatea lor faţă de familie şi dispreţul faţă de Gerbert şi Congregaţie. Miriam şi Chris sunt şi ei acolo. Marcus îmi luă mâinile în ale lui. Nu puteam să stau în Franţa şi să aştept veşti când aş fi putut ajuta la eliberarea tatălui meu. Iar Matthew s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu şi după aceea.

Marcus avea dreptate. Soţului meu urma să-i trebuiască un doctor care să înţeleagă vampirii şi cum să-i vindece.

— Şi Jack?

Atât am putut să rostesc cu greu, chiar dacă vorbele lui Marcus mă ajutaseră să-mi mai normalizez bătăile inimii.

— Şi el e bine, răspunse cu hotărâre Marcus. A avut un episod urât azi-noapte, când i-am spus că nu poate veni cu mine, dar Marthe se dovedeşte o adevărată scorpie atunci când o provoci. L-a ameninţat pe Jack că n-o să-i mai dea voie să-l viziteze pe Philip, iar asta l-a adus imediat cu picioarele pe pământ. Nu-l scăpă pe copilul ăla din ochi. Zice să e sarcina lui să-şi ocrotească finul, orice ar fi. Marcus se întoarse către Fernando. Descrie-mi planul tău!

Fernando descrise în amănunt toată operaţiunea: unde urmau să fie poziţionaţi cavalerii, când aveau să atace tabăra, rolurile pe care trebuiau să le joace Gallowglass, Baldwin, Hamish şi acum Marcus.

Chiar dacă totul părea fără cusur, eu tot eram îngrijorată.

— Ce e, Diana? Mă întrebă Marcus, simţindu-mi frământarea.

— O foarte mare parte din strategia noastră se bazează pe elementul-surpriză, am spus eu. Dacă Gerbert l-a anunţat deja pe Knox ori pe Benjamin? Sau Domenico? Până şi Satu ar fi putut hotărî că e mai apărată de Benjamin dacă îi câştigă încrederea lui Knox.

— Nu-ţi face griji, mătuşă! Mă linişti Gallowglass, iar ochii lui albaştri căpătară o nuanţă furtunoasă. Gerbert, Domenico şi Satu sunt toţi pe Isola della Stella. Cavalerii lui Lazăr i-au încercuit. N-au cum să plece de acolo.

Cuvintele scoţianului nu mă ajutară prea mult să-mi alung grijile. Singurul lucru care m-ar fi putut ajuta ar fi fost eliberarea lui Matthew şi oprirea maşinaţiunilor lui Benjamin. Pentru totdeauna.

— Eşti gata să cercetezi vrăjile de protecţie? Mă întrebă Baldwin, care ştia că, dându-mi ceva de făcut, îmi va ţine îngrijorarea în frâu.

După ce mi-am schimbat foarte vizibila pelerină neagră cu o şubă cenuşie, ce se contopea cu peisajul înzăpezit, Baldwin şi Gallowglass mă duseră la doi paşi de tabăra lui Benjamin. Am evaluat în tăcere vrăjile care ocroteau locul. Erau acolo câteva alarme, o vrajă declanşatoare, care bănuiam că avea să dezlănţuie o furtună ori o conflagraţie a elementelor, şi o mână de farmece pentru diversiune, menite doar să-l întârzie pe atacator până ce putea fi pregătită o apărare potrivită. Knox folosise vrăji complicate, dar vechi şi uzate. N-avea să-mi ia mult ca să desfac nodurile şi să las locul nepăzit.

— Am nevoie de Janet şi de un răgaz de două ore, i-am şoptit lui Baldwin în timp ce ne retrăgeam.

Împreună, eu şi Janet am eliberat tabăra de invizibilul ei gard din sârmă ghimpată. Exista însă o vrajă de alarmare pe care a trebuit s-o las la locul ei. Era legată direct de Knox, prin urmare mă temeam că până şi cea mai mică atingere a nodurilor avea să-l avertizeze cu privire la prezenţa noastră.

— E un tip isteţ, spuse Janet, trecându-şi o mână obosită peste ochi.

— Prea isteţ pentru binele lui. Vrăjile erau leneşe, am zis eu. Prea multe încrucişări, prea puţine fire.

— Când o să se termine cu toate astea, va trebui să ne petrecem câteva seri lângă foc, ca să-mi explici ce tocmai ai spus, mă avertiză Janet.

— Când o să se termine, iar Matthew o să fie acasă, o să stau bucuroasă lângă foc tot restul vieţii mele, am răspuns.

Prezenţa insistentă a lui Gallowglass îmi aminti că timpul trecea.

— E vremea să plecăm, am spus eu repede, dând din cap către tăcutul scoţian.

Gallowglass stărui să mâncăm ceva şi ne duse la o cafenea din Chelm. Acolo am reuşit să înghit nişte ceai şi două îmbucături de prăjitură cu lapte, în timp ce căldura unui radiator zgomotos îmi înmuia extremităţile.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, sunetele metalice ritmice ale sistemului de încălzire din cafenea începură să semene cu dangătul unor clopote de avertizare. In cele din urmă, Gallowglass ne avertiză că sosise ora la care trebuia să ne întâlnim cu armata lui Marcus.

Ne duse la o casă clădită înaintea războiului, la marginea oraşului. Proprietarul fusese bucuros să predea cheile şi să se îndrepte spre ţări mai calde, în schimbul unui generos fond de vacanţă şi al promisiunii că la întoarcere îşi va găsi acoperişul reparat.

Pe cei mai mulţi dintre cavalerii vampiri adunaţi în pivniţă nu-i cunoşteam, cu toate că unele chipuri îmi erau familiare de la botez. In timp ce mă uitam la ei — bărbaţi cu trăsături aspre, tăcuţi şi pregătiţi pentru orice i-ar fi putut aştepta sub pământ — mi-am dat seama că aceştia erau luptători ce luaseră parte la războaiele mondiale moderne, dar şi la cruciadele medievale. Erau unii dintre cei mai buni soldaţi care trăiseră vreodată şi, la fel ca orice soldaţi, se simţeau pregătiţi să-şi sacrifice vieţile pentru ceva mai mare decât ei.

Fernando le dădu ultimele ordine, în vreme ce Gallowglass deschise o uşă improvizată. Dincolo de ea se aflau un mic prag şi o scară şubredă ce cobora în beznă.

— Drum bun! Şopti Gallowglass când primul dintre vampiri dispăru, apoi ateriză pe pământul de dedesubt.

Am aşteptat până ce cavalerii aleşi să-i distrugă pe vânătorii lui Benjamin îşi făcură treaba. Mă uitam fix la pământul de sub picioarele mele, încă îngrijorată că l-ar putea alerta cineva pe Benjamin în legătură cu prezenţa noastră şi că el ar putea reacţiona luându-i viaţa lui Matthew.

Aşteptarea fu chinuitoare. N-aveam cum să primim veşti despre progresele făcute. Din câte ştiam noi, era posibil ca armata lui Marcus să fi întâmpinat o opoziţie neaşteptată. Era posibil ca Benjamin să-şi fi trimis mai mulţi copii la vânătoare. Era posibil să nu fi trimis nici unul.

— Asta e iadul războiului, îmi spuse Gallowglass. Nu lupta te distruge şi nici moartea. Ci întrebările.

După nu mai mult de o oră (deşi mie mi se păruse că trecuseră zile întregi), Giles împinse uşa. Avea bluza murdară de sânge închegat. Nu se putea şti cât era al lui şi cât al copiilor lui Benjamin, acum morţi. Ne făcu semn să înaintăm.

— Liber! Îi spuse el lui Gallowglass. Dar aveţi grijă! Tunelurile produc ecou, aşa că păşiţi cu atenţie!

Gallowglass o coborî pe Janet, apoi mă lăsă în jos şi pe mine, făcând inutilă scara cu treptele

ei din metal ruginit, care ne-ar fi putut da de gol. Întunericul era atât de adânc, încât nu puteam zări feţele vampirilor care ne prinseseră în braţe, însă simţeam mirosul luptei pe trupurile lor.

Ne-am grăbit să parcurgem tunelul, înaintând cu toată viteza pe care ne-o îngăduia nevoia noastră de liniște. Dată fiind bezna, mă bucuram că fiecare braţ îmi era susţinut de către un vampir, care mă îndruma la cotituri. Aş fi căzut de mai multe ori dacă nu m-ar fi ajutat ochii lor ageri şi reflexele rapide.

Baldwin şi Fernando ne aşteptau la intersecţia dintre trei tuneluri. Două movile stropite cu sânge, acoperite cu foi de cort şi cu o pudră albă ce lucea slab, marcau locurile în care copiii lui Benjamin îşi întâlniseră moartea.

— Am acoperit capetele şi corpurile cu var caustic, ca să mascăm mirosul, zise Fernando. N-o să-l elimine complet, dar o să câştigăm ceva timp.

— Câţi? Întrebă Gallowglass.

— Nouă, răspunse Baldwin.

Una dintre mâini îi era perfect curată şi ţinea în ea o sabie, în vreme ce alta se umpluse de substanţe uscate pe care preferam să nu le identific. Contrastul dintre cele două îmi stârni greaţa.

— Câţi mai sunt înăuntru? Murmură Janet.

— Cel puţin încă nouă, probabil mai mulţi. Pe Baldwin nu părea să-l îngrijoreze ideea. Dacă seamănă măcar puţin cu grupul ăsta, te poţi aştepta să fie isteţi şi plini de ei.

— Şi să lupte murdar, adăugă Fernando.

— Aşa cum era de aşteptat, remarcă Gallowglass pe un ton relaxat. Aşteptăm semnalul vostru ca să intrăm în tabără. Mult noroc, mătuşă!

Baldwin mă luă pe sus înainte să le pot spune vreun cuvânt de rămas-bun lui Gallowglass şi lui Fernando. Poate că era mai bine aşa, de vreme ce singura privire pe care am aruncat-o peste umăr îmi dezvălui chipuri marcate de epuizare.

Tunelul prin care ne purtă Baldwin ducea spre porţile de la intrarea în tabăra lui Benjamin, acolo unde ne aşteptau Ysabeau şi Hamish. După ce toate vrăjile de apărare fuseseră înlăturate, în afară de cea din zona porţii, care ducea drept la Knox, singurul risc era să fim zăriţi de ochii ageri ai vreunui vampir.

Janet micşoră acest risc printr-o atotcuprinzătoare vrajă de deghizare, care nu mă ascundea doar pe mine, ci şi pe oricine altcineva aflat pe o rază de şase metri.

— Unde-i Marcus?

Mă aşteptasem să-l găsesc acolo. Hamish îmi arătă cu degetul.

Marcus era deja în interiorul perimetrului, proptit de trunchiul curbat al unui copac, cu o puşcă îndreptată spre o fereastră. Probabil că sărise zidurile din piatră care înconjurau tabăra, cătărându-se de pe o creangă de pom pe alta. Fără vrăji de protecţie care să-l îngrijoreze, cu condiţia să nu folosească poarta, profitase de pauză, iar acum urma să ne acopere în timp ce pătrundeam pe poartă şi intram pe uşa din faţă.

— Trăgător de elită, comentă Baldwin.

— Marcus a învăţat să mânuiască o armă când era om. Vâna veverițe încă din copilărie, adăugă Ysabeau. Mi s-a spus că sunt mai mici şi mai iuţi decât un vampir.

Marcus nu dădu nici un semn că ne-ar fi observat prezenţa, dar ştia că eram acolo. Eu şi Janet

ne-am pus pe lucru la ultimele noduri, cele care îl legau pe Knox de vraja de alarmare. Ea aruncă un farmec de ancorare, de genul celor pe care vrăjitoarele le folosesc pentru a-şi consolida fundaţiile caselor ori a-şi împiedica pruncii să se rătăcească, iar eu, pe măsură ce am desfăcut vraja de protecţie, i-am redirecţionat energia către Janet. Speranţa noastră era ca vraja să nici nu observe că obiectul greu pe care îl păzea acum nu mai era o poartă din fier masiv, ci un bolovan de granit.

Am reuşit.

Am fi intrat în casă în câteva clipe dacă n-ar fi existat inoportuna întrerupere venită din partea unuia dintre fiii lui Benjamin. Ieşise la o ţigară, numai pentru a descoperi că poarta din faţă stă larg deschisă. Făcu ochii mari.

O mică gaură i se ivi în frunte.

Un ochi dispăru. Apoi celălalt.

Vampirul îşi cuprinse gâtul cu mâinile. Sângele îi ţâşni printre degete, iar el scoase un şuierat straniu.

— Bună, *salaud*[100] *!* Sunt bunica ta.

Ysabeau înfipse un pumnal în inima vampirului. Pierderea simultană de sânge din atâtea locuri îi uşură lui Baldwin sarcina de a-i înşfăca ţeasta şi a i-o răsuci, rupându-i gâtul şi omorându-l pe loc. Cu încă o smucitură, capul se desprinse de pe umeri.

Trecuseră aproximativ patruzeci şi cinci de secunde de când Marcus trăsese primul foc şi până când Baldwin aşezase ţeasta vampirului cu faţa în jos, în zăpadă.

Atunci începură să latre câinii.

— *Merde!* Şopti Ysabeau.

— Acum! Du-te!

Baldwin mă luă pe mine de braţ, iar Ysabeau se ocupă de Janet. Marcus îi aruncă puşca lui Hamish, care o prinse cu uşurinţă. Scoase un fluierat răsunător.

— Trage în orice iese pe uşa aia! Ordonă Marcus. Mă duc după câini.

Neştiind dacă fluieratul fusese menit să-i cheme pe câinii ce păreau fioroşi ori pe Cavalerii lui Lazăr ce stăteau în aşteptare, m-am grăbit să intru în clădirea principală a complexului. Înăuntru nu era mai cald decât afară. Un şobolan slăbănog se repezi de-a lungul unui perete pe care erau înşirate mai multe uşi identice.

— Knox ştie că suntem aici, am spus.

Acum nu mai era nevoie de linişte ori de vrăji care să ne ascundă.

— Şi Benjamin ştie, spuse cu un aer întunecat Ysabeau.

Aşa cum plănuiserăm, ne-am despărţit. Soacra mea porni în căutarea lui Matthew, iar eu, Baldwin şi Janet ne-am apucat să-i căutăm pe Benjamin şi pe Knox. Cu puţin noroc, aveam să-i găsim în acelaşi loc şi să ne repezim asupra lor, sprijiniţi de Cavalerii lui Lazăr odată ce aceştia aveau să treacă de nivelele inferioare ale taberei şi să ajungă sus.

Un ţipăt uşor ne atrase către una dintre uşile închise. Baldwin o deschise dintr-o smucitură.

Era camera pe care o văzuserăm în transmisiunea video: gresia murdară, o gură de canalizare în podea, ferestre prin care se vedea doar zăpada, numerele scrise pe perete cu un creion chimic, până şi scaunul pe al cărui spătar era aruncată haina de tweed.

Matthew stătea pe un alt scaun, cu ochii negri şi gura deschisă într-un ţipăt mut. Coastele îi fuseseră depărtate cu un instrument metalic, lăsând la vedere inima ce bătea lent, cu sunetul

ei constant care îmi adusese atâta alinare ori de câte ori el mă strânsese la pieptul lui.

Baldwin se repezi către fratele său, blestemându-l pe Benjamin.

— Nu e Matthew, am spus eu.

Ysabeau ţipă de undeva din depărtare, dându-mi de înţeles că dăduse peste o scenă similară.

— Nu e Matthew, am repetat, de data asta mai tare.

M-am dus la următoarea uşă şi am răsucit mânerul.

Acolo era Matthew, aşezat pe acelaşi scaun. Mâinile, frumoasele, puternicele lui mâini care mă atingeau cu atâta dragoste şi tandreţe, fuseseră retezate de la încheieturi şi stăteau într-un lighean chirurgical aşezat în poala lui.

Indiferent ce uşă am fi deschis, îl găseam pe Matthew într-un oribil tablou al durerii şi al chinului. Şi fiecare scenă iluzorie fusese pregătită special pentru mine.

După ce speranţele îmi crescuseră şi apoi îmi fuseseră zdrobite de zeci de ori, am smuls din balamale toate uşile casei cu un singur cuvânt. Nu m-am deranjat să privesc în interiorul nici uneia dintre camerele deschise. Apariţiile puteau fi destul de convingătoare, iar Knox era într-adevăr foarte priceput. Dar nu erau din carne şi oase. Nu erau Matthew al meu şi nu reuşeau să mă amăgească, chiar dacă imaginile pe care le văzusem aveau să-mi rămână pe veci în minte.

— Matthew trebuie să fie cu Benjamin. Găsiţi-l!

M-am îndepărtat fără să aştept ca Baldwin ori Janet să încuviinţeze.

— Unde eşti, domnule Knox?

— Doamnă doctor Bishop!

Knox mă aştepta după colţ.

— Vino! Bea un pahar cu mine! N-o să mai pleci din locul ăsta şi ar putea fi ultima ta ocazie de a te bucura de confortul unei camere calde. Vreau să spun, până ce vei concepe copilul lui Benjamin.

Am ridicat în spatele meu un impenetrabil zid de apă şi foc, aşa încât nimeni să nu mă poată urma.

Apoi am aruncat un altul în spatele lui Knox, închizându-ne într-o porţiune mică de coridor.

— Frumos lucrat! Văd că talentele tale au ieşit la lumină, spuse Knox.

— O să descoperi că sunt. Altfel, am spus eu, parafrazându-l pe Gallowglass.

Magia se afla în interiorul meu, zbătându-se să fie lăsată să zburde. Dar am ţinut-o sub control, iar ea mi se supuse. O simţeam în trup, liniştită şi atentă.

— Unde ai fost? Întrebă Knox.

— în multe locuri. La Londra. În Praga. În Franţa. Am simţit furnicăturile magiei în vârfurile degetelor. Şi tu ai fost în Franţa.

— Am plecat în căutarea soţului tău şi a fiului său. Vezi tu, am găsit o scrisoare. În Praga, spuse Knox, cu ochii lucind. Imaginează-ţi de ce surpriză am avut parte când am dat peste Emily Mather — care niciodată n-a fost o vrăjitoare cu adevărat impresionantă — legând spiritul mamei tale în interiorul unui cerc din piatră. Knox încerca să-mi distragă atenţia. Îmi amintea de cercul din piatră pe care l-am format în Nigeria ca să-i leg pe părinţii tăi. Poate că asta avea de gând Emily să facă.

Cuvintele mi se târau pe sub piele, răspunzând întrebării tăcute ce se născuse din vorbele lui Knox.

— N-ar fi trebuit s-o las niciodată pe Satu să facă onorurile în ceea ce te privea, draga mea. Mereu am bănuit că eşti altfel, spuse vrăjitorul. Dacă te-aş fi deschis în octombrie anul trecut, aşa cum am făcut cu părinţii tăi acum mulţi ani, poate că ai fi fost scutită de multe suferinţe sufleteşti.

Dar ultimele paisprezece luni însemnaseră mai mult decât suferinţe sufleteşti. Ele aduseseră şi bucurii neaşteptate. De acestea mă agăţam eu acum, la fel de ferm ca atunci când Janet îşi arunca vraja.

— Eşti foarte tăcută, doamnă doctor Bishop. N-ai nimic de spus?

— Nu prea. În ultima vreme prefer faptele vorbelor. Economisesc timp.

În sfârşit, am dat drumul magiei ce stătea strâns ghemuită în mine. Plasa pe care o făurisem pentru a-l captura pe Knox era neagră cu purpuriu, întreţesută cu fire albe, argintii şi aurii. Mi se întindea dinspre omoplaţi sub forma unor aripi, amintindu-mi de Corra, acum absentă, dar a cărei putere rămăsese în trupul meu, întocmai cum îmi promisese.

— Cu primul nod făcut, vraja a-nceput.

Aripile mele de plasă se întinseră mai tare.

— Foarte impresionant număr de iluzionism, doamnă doctor, spuse Knox pe un ton arogant. O simplă vrajă de alungare va.

— Cu al doilea nod făurit, vraja s-a adeverit.

Firele argintii şi aurii din plasa mea scânteiau, echilibrând puterile întunecate şi luminoase care se întretăiau la răspântia magiei superioare.

— Păcat că Emily n-a avut priceperea ta, zise Knox. Poate că ar fi scos mai multe de la spiritul legat al mamei tale decât bolboroselile pe care le-am descoperit când i-am furat gândurile la Sept-Tours.

— Cu al treilea nod legat, vraja am eliberat.

Aripile uriaşe bătură o dată, trimiţând un vârtej de aer prin cutia magică pe care o construisem. Plasa mi se desprinse de trup şi se înălţă mai sus, până când ajunse să plutească deasupra lui Knox. Acesta aruncă o privire spre tavan, apoi continuă.

— Mama ta i-a înşirat lui Emily ceva despre haos şi creativitate, şi cuvintele din profeţia impostoarei ăleia, Ursula Shipton: „Vechi lumi s-or stinge, noi lumi viaţă vor lua“. Asta a fost tot ce am reuşit şi eu să scot de la Rebecca în Nigeria. Relaţia cu tatăl tău îi slăbise priceperea. Ar fi avut nevoie de un soţ care s-o provoace.

— Cu al patrulea nod legat, puterea am păstrat.

O spirală întunecată şi puternică se formă în locul în care se uneau cele două aripi.

— Ce-ar fi să te deschidem şi să vedem dacă semeni mai mult cu mama ori cu tatăl tău?

Mâna lui Knox făcu un gest leneş, moment în care am simţit cum magia lui îmi lasă o dâră arzătoare pe piept.

— Cu al cincilea nod ce-l voi făuri, vraja mea va înflori.

Firele purpurii din plasă se strânseră în jurul spiralei.

— Cu al şaselea nod ce-l creez, vraja aceasta o fixez.

Firele aurii scânteiară. Cu o atingere relaxată a mâinii, mi-am cicatrizat rana de pe piept.

— Pe Benjamin l-au interesat foarte mult lucrurile pe care i le-am spus despre mama şi tatăl tău. Are planuri mari cu tine, Diana. Tu o să-i porţi copiii, iar aceştia vor fi precum vrăjitoarele

de odinioară: puternici, înţelepţi, cu viaţă lungă. Atunci nu ne vom mai ascunde în umbre. Vom fi stăpâni peste fiinţele cu sânge cald, aşa cum ni se cuvine.

— Cu al şaptelea nod ce-l voi făuri, vraja mi se va trezi.

Un vaiet profund umplu aerul, amintind de sunetele scoase de *Cartea vieţii* în Biblioteca Bodleiană. Atunci fusese un ţipăt de groază şi durere. Acum părea o chemare la răzbunare.

Pentru prima dată, Knox părea îngrijorat.

— Nu poţi să scapi de Benjamin, aşa cum nici Emily n-a putut să scape de mine la Sept-Tours. A încercat, desigur, dar eu am învins. Eu nu-mi doream decât grimoarul vrăjitoarelor. Benjamin spunea că Matthew l-a avut cândva. Ochii lui Knox deveniră înflăcăraţi. Când am să pun mâna pe el, voi avea un avantaj şi asupra vampirilor. Atunci până şi Gerbert se va pleca în faţa mea.

— Al optulea nod îl voi lega, vraja mea va aştepta.

Am modelat plasa în forma răsucită ce simboliza infinitul. In timp ce mânuiam firele, se ivi silueta umbrită a tatălui meu.

— Stephen! Knox se linse pe buze. E o iluzie, nu-i aşa?

Tata nu-l luă în seamă, ci îşi încrucişă braţele la piept şi se uită cu atenţie la mine.

— Eşti gata să termini, micuţo?

— Sunt, tată.

— N-ai tu puterea de a mă nimici, mârâi Knox. Emily a descoperit asta când a încercat să-mi ascundă informaţii despre *Cartea vieţii.* I-am furat gândurile şi i-am oprit inima. Dacă ar fi cooperat numai.

— Cu al nouălea nod ce-l voi lega, vraja va fi numai a mea.

Vaietul se transformă într-un ţipăt, în clipa în care tot haosul păstrat în *Cartea vieţii* şi toată energia creatoare ce le ţinea pe fiinţe legate laolaltă într-un singur loc izbucniră din plasa pe care o ţesusem şi îl înghiţiră pe Peter Knox. Mâinile tatei se aflau printre toate cele care se înălţară din hăul negru pentru a-l înşfăca pe vrăjitorul care se zbătea, ţintuindu-l într-un vârtej de putere ce avea să-l mănânce de viu.

Knox urlă îngrozit în timp ce vraja storcea viaţa din el. Se deşiră sub ochii mei, căci spiritele tuturor ţesătorilor dinaintea mea, inclusiv al tatei, traseră înadins de firele care compuneau fiinţa lui stricată, reducându-l la o carcasă goală.

Într-o bună zi aveam să plătesc preţul pentru ce-i făcusem unui tovarăş vrăjitor. Dar o răzbunasem pe Emily, căreia viaţa îi fusese luată doar de dragul unui vis de putere.

Îmi răzbunasem părinţii, care îşi iubiseră fiica îndeajuns ca să moară pentru ea.

Mi-am scos săgeata zeiţei de lângă şira spinării. În mâna stângă îmi apăru un arc din lemn de scoruş, împodobit cu aur şi argint.

Avusesem parte de răzbunare. Acum era timpul să fac dreptate în numele zeiţei.

M-am întors către tatăl meu, cu o întrebare în privire.

— E sus. La etajul al treilea. A şasea uşă pe stânga. Tata îmi zâmbi. Indiferent ce preţ ţi-a cerut zeiţa, merită să fie plătit pentru Matthew. Aşa cum a meritat să fie plătit pentru tine.

— El merită totul, am spus, apoi am doborât zidurile magice pe care le înălţasem şi i-am lăsat în urmă pe morţi pentru a-i găsi pe cei vii.

Magia, ca orice resursă, nu e infinită. Vraja pe care o folosisem pentru a-l elimina pe Knox storsese din mine orice cantitate semnificativă de putere. Dar îmi asumasem riscul, ştiind că,

fără vrăjitorul lui, Benjamin n-avea în arsenal decât forţa fizică şi cruzimea.

Eu aveam de partea mea dragostea şi nimic de pierdut.

Chiar şi fără săgeata zeiţei, plecam de pe picior de egalitate.

Casa avea mult mai puţine încăperi în ea, acum, că iluziile create de Knox dispăruseră. În locul unui nesfârşit şir de uşi identice, clădirea îşi arăta adevărata faţă: murdară, duhnind a moarte şi a teamă, un loc al groazei.

Am luat-o la goană pe scări. Acum nu mai puteam să risipesc nici un dram de magie. Habar nu aveam unde erau ceilalţi. Dar ştiam unde să-l găsesc pe Matthew. Am împins uşa.

— Aici erai! Te-am aşteptat.

Benjamin stătea în spatele unui scaun.

De data aceasta, fiinţa aşezată era fără îndoială bărbatul pe care îl iubeam. Ochii lui erau negri, plini de furie şi durere, însă licăriră când mă recunoscură.

— Am dus gambitul reginei până la capăt, i-am spus eu.

Uşurat, Matthew închise încet ochii.

— Sper că ai destulă minte ca să nu tragi cu săgeata aia, spuse Benjamin. În caz că nu te pricepi la fel de bine la anatomie ca la chimie, m-am asigurat că Matthew va muri pe loc dacă mâna mea nu va mai fi aici ca să susţină ăsta.

„Asta” era un uriaş piron din fier pe care Benjamin îl înfipsese în gâtul soţului meu.

— Mai ţii minte cum şi-a înfipt Ysabeau un deget în gâtul meu pe când eram în Biblioteca Bodleiană? A creat un dop. Exact asta am făcut şi eu aici.

Benjamin clătină uşor ţăruşul, iar Matthew urlă. Se iviră câteva picături de sânge.

— Tatăl meu nu mai are prea mult sânge rămas în trup. Timp de două zile nu l-am hrănit decât cu cioburi de sticlă, şi sângerează încet din interior.

Abia atunci am observat mormanul de copii morţi ce se înălţa într-un colţ.

— Mesele de mai devreme, spuse Benjamin, ca răspuns la privirea mea. A fost o provocare să găsesc tot felul de căi prin care să-l chinui pe Matthew, de vreme ce voiam să fiu sigur că va mai avea ochi cu care să mă vadă posedându-te, urechi cu care să-ţi audă ţipetele. Dar am găsit o cale.

— Eşti un monstru, Benjamin.

— Matthew m-a făcut ceea ce sunt. Acum nu-ţi mai irosi energia! Ysabeau şi Baldwin trebuie să ajungă în curând. Asta e chiar camera în care l-am ţinut pe Philippe, şi am lăsat o dâră de firimituri în urma mea, ca să fiu sigur că bunica o va găsi. Baldwin o să fie tare surprins când o să afle cine i-a omorât tatăl, nu crezi? Am văzut totul în gândurile lui Matthew. Cât despre tine... Ei bine, nici nu-ţi imaginezi ce i-ar plăcea soţului tău să-ţi facă în intimitatea patului. Unele dintre ideile lui m-au făcut să roşesc, iar eu nu sunt un tip tocmai pudic.

Am simţit prezenţa lui Ysabeau în spatele meu. O ploaie de fotografii căzu pe podea. Poze cu Philippe. Aici. In agonie. I-am aruncat o privire mânioasă lui Benjamin.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te fac bucăţele cu mâinile goale, dar n-aş vrea să-i răpesc plăcerea asta fiicei lui Philippe.

Vocea lui Ysabeau era rece şi tăioasă. Imi zgâria urechile într-un fel aproape dureros.

— O, va avea parte de plăceri cu mine, Ysabeau! Te asigur!

Benjamin şopti ceva la urechea lui Matthew, moment în care am văzut cum mâna soţului meu tresare, de parcă ar fi vrut să-şi lovească fiul, însă îi era cu neputinţă din cauza oaselor

rupte şi a muşchilor zdrenţuiţi.

— Uite-l şi pe Baldwin! A trecut multă vreme, unchiule! Am ceva să-ţi spun. Un secret păstrat de Matthew. Are foarte multe, ştiu, dar ăsta e chiar picant, îţi promit. Benjamin făcu o pauză pentru efect. Philippe n-a murit din cauza mea. Matthew a fost cel care l-a ucis.

Baldwin îl privi netulburat.

— Vrei să-i tragi una înainte ca fiii mei să te trimită în iad să-ţi vezi tatăl? Întrebă Benjamin.

— Copiii tăi n-o să mai trimită pe nimeni nicăieri. Iar dacă tu ai impresia că sunt surprins de aşa-zisul tău secret, eşti chiar mai dus cu sorcova decât credeam, spuse Baldwin. Recunosc mâna lui Matthew atunci când o văd. E aproape prea priceput în ceea ce face.

— Aruncă ăla!

Vocea lui Benjamin plesni precum un bici în clipa în care ochii lui reci, de nepătruns, se aşezară pe mâna mea stângă.

In timp ce vampirii discutau, eu profitasem de ocazie ca să ridic arcul.

— Aruncă-l acum, altfel Matthew moare!

Benjamin retrase uşor ţăruşul, iar sângele începu să curgă.

Arcul îmi căzu cu un pocnet pe podea.

— Fată deşteaptă! Spuse el, îndesând ţăruşul la loc.

Matthew gemu.

— Te-am plăcut încă dinainte să aflu că eşti ţesătoare. Deci asta te face specială? Matthew a fost ruşinos de puţin dornic să-mi împărtăşească limitele puterii tale, dar nu te teme! O să am eu grijă să ştim exact până unde ţi se întind abilităţile.

Da, eram o fată deşteaptă. Mai deşteaptă decât credea Benjamin. Şi îmi înţelegeam limitele puterii mai bine decât oricine altcineva. Cât despre arcul zeiţei, n-aveam nevoie de el. Ce îmi trebuia mie pentru a-l distruge pe Baldwin se afla încă în mâna mea dreaptă.

Mi-am ridicat uşor degetul mic, astfel încât să-i ating coapsa lui Ysabeau în semn de avertisment.

— Al zecelea nod îl voi lega, vraja de la capăt o va lua.

Am rostit cuvintele ca pe o şoaptă, lipsite de substanţă şi uşor de ignorat, întocmai cum cel de-al zecelea nod era, aparent, doar o simplă buclă. În timp ce vorbele pluteau prin cameră, vraja mea căpătă greutatea şi forţa unei fiinţe vii. Mi-am întins braţul stâng, ca şi cum aş fi ţinut încă în el arcul zeiţei. Arătătorul stâng îmi strălucea într-o nuanţă de purpuriu aprins.

Dintr-o mişcare fulgerătoare mi-am tras mâna dreaptă în spate, ţinând uşor între degete penele albe de pe coada săgeţii cu vârf de aur. Stăteam drept la răspântia dintre viaţă şi moarte.

Şi n-am şovăit.

— Dreptate, am spus şi mi-am desfăcut degetele.

Benjamin făcu ochii mari.

Săgeata îmi ţâşni din mână şi trecu prin centrul vrăjii, căpătând viteză pe măsură ce zbura. Lovi pieptul vampirului cu un bufnet, despicându-l şi crăpându-i inima. Un orbitor val de putere înghiţi camera. Firele aurii şi argintii ţâşniră peste tot, însoţite de şuviţe purpurii şi verzi. *Regele soare. Regina lună. Dreptate. Zeiţa.*

Cu un urlet nepământean de durere şi frustrare, Benjamin îşi relaxă degetele, iar ţăruşul plin de sânge începu să alunece.

Lucrând iute, am răsucit firele dimprejurul lui Matthew într-o singură sfoară care prinse capătul ţăruşului. Am tras bine de ea, ţinând fierul în loc, în vreme ce sângele lui Benjamin continua să se scurgă, iar vampirul se prăbuşea la podea.

Puţinele becuri goale din încăpere clipiră, apoi se stinseră. Absorbisem fiecare picătură de energie din clădire pentru a-i ucide pe Knox şi pe Benjamin. Acum nu mai rămăsese decât puterea zeiţei: sfoara lucitoare ce atârna în mijlocul camerei, cuvintele ce se mişcau pe sub pielea mea, magia care scotea scântei din vârfurile degetelor mele.

Se terminase.

Benjamin era mort şi nu mai putea schingiui pe nimeni.

Iar Matthew, deşi frânt, era în viaţă.

După ce Benjamin se prăbuşi, totul parcă se întâmplă deodată. Ysabeau îi trase cadavrul într-o parte. Baldwin apăru lângă Matthew, îngrijindu-i rănile şi strigându-l pe Marcus. Verin, Gallowglass şi Hamish dădură buzna în cameră. Fernando îi urmă în scurt timp.

M-am oprit în faţa lui Matthew şi i-am cuibărit capul la pieptul meu, ocrotindu-l de orice rău. Am apucat într-o mână ţăruşul din fier care îl ţinea în viaţă. Soţul meu scoase un oftat epuizat şi se trase uşor spre mine.

— Acum e în regulă. Sunt aici. Eşti în siguranţă, i-am murmurat, încercând să-i ofer oricât de puţină alinare. Eşti în viaţă.

— N-am putut să mor. Vocea lui Matthew era atât de slabă încât nu putea trece nici măcar drept şoaptă. Fără să îmi iau rămas-bun.

Când eram încă în Madison, îl silisem să-mi promită că nu va pleca fără să-şi ia rămas-bun aşa cum se cuvine. Ochii mi s-au umplut de lacrimi când m-am gândit câte îndurase ca să-şi ţină cuvântul.

— Ţi-ai respectat promisiunea, i-am spus. Acum odihneşte-te!

— Trebuie să-l mutăm, Diana.

Vocea calmă a lui Marcus nu putea ascunde caracterul urgent al situaţiei. Fiul lui Matthew îşi puse mâna în jurul ţăruşului, gata să-mi ia locul.

— N-o lăsa pe Diana să se uite! Glasul soţului meu era aspru şi gutural. Mâna scheletică îi tresărea pe braţul scaunului în semn de protest, dar mai mult nu putea face. Te implor!

Deoarece existau răni pe aproape fiecare centimetru de pe trupul lui Matthew, rămăseseră foarte puţine locuri în care îl puteam atinge fără a-i spori durerea. Am găsit un petic de piele nevătămată ce sclipea în lumina aruncată de *Cartea vieţii* şi i-am dat un sărut uşor ca un fulg pe vârful nasului.

Neştiind dacă mă putea auzi şi văzând că are ochii închişi din pricina umflăturilor, am suflat peste el, învăluindu-l în mirosul meu. El îşi lărgi foarte puţin nările, dând semn că mă simţise pe aproape. Chiar şi această mică mişcare îl făcu să tresară de durere. Trebui să-mi muşc buzele ca să nu izbucnesc în plâns.

— Nu poţi să te ascunzi de mine, dragostea mea! Am spus. Te văd, Matthew. Iar în ochii mei o să fii mereu perfect.

Răsuflarea îi ieşea din piept sub forma unor gâfâieli tremurătoare, căci plămânii nu mai puteau să i se umfle complet din pricina apăsării coastelor rupte. Cu un efort herculean, întredeschise un ochi plin de vinişoare roşii, cu pupila dilatată enorm de furia sângelui şi din

cauza traumelor suferite.

— E întuneric! Glasul lui Matthew căpătă o notă de panică, de parcă s-ar fi temut că întunericul însemna moartea lui. De ce e aşa întuneric?

— E în regulă. Uite! Am suflat pe vârful degetului, şi pe unghie mi-a apărut o stea albastră-aurie. Vezi? Ea o să-ţi lumineze drumul.

Era riscant — ştiam. Poate că el nu reuşea să vadă micul ghem de foc, şi atunci panica nu avea decât să-i sporească. Matthew se uită cu atenţie la degetul meu şi tresări uşor în clipa în care privirea i se concentră asupra steluţei. Pupilele i se mai contractară — semn bun.

Următoarea lui răsuflare fu mai puţin chinuită, pe măsură ce temerile i se domoleau.

— Are nevoie de sânge, spuse Baldwin, vorbind cu glas scăzut şi calm.

Am încercat să-mi suflec mâneca fără să las în jos degetul care scânteia şi la care Matthew se uita fix.

— Nu al tău, zise Ysabeau, oprindu-mi strădania. Al meu.

Matthew deveni din nou agitat. Era ca şi cum l-aş fi urmărit pe

Jack luptându-se să-şi ţină în frâu emoţiile.

— Nu aici! Zise el. Nu cu Diana de faţă!

— Nu aici, fu de acord Gallowglass, redându-i întru câtva soţului meu stăpânirea de sine.

— Lasă-i pe fraţii şi pe fiul lui să-l îngrijească, Diana!

Baldwin îmi coborî mâna.

Şi aşa i-am lăsat pe Gallowglass, Fernando, Baldwin şi Hamish să-şi împletească braţele sub forma unui scaun, în timp ce Marcus ţinea ţăruşul la locul lui.

— Sângele meu e puternic, Diana, îmi făgădui Ysabeau, apucându-mă strâns de mână. O să-l vindece.

Am dat din cap în semn de încuviinţare. Dar mai devreme spusesem adevărul: în ochii mei, Matthew avea să rămână mereu perfect. Rănile de pe trup nu contau pentru mine. Cele din inima, mintea şi sufletul lui mă îngrijorau, căci nici o cantitate de sânge de vampir nu le putea tămădui.

— Dragoste şi timp, am murmurat eu, ca şi cum aş fi încercat să găsesc componentele unei vrăji, în timp ce mă uitam de departe cum ceilalţi îl aşezau pe Matthew, inconştient, în partea din spate a uneia dintre maşinile ce ne aşteptau. De asta are nevoie.

Janet se apropie şi îmi puse o mână liniştitoare pe umăr.

— Matthew Clairmont e un vampir bătrân, observă ea, şi te are pe tine. Deci cred că dragostea şi timpul o să rezolve problema.

> ***Soarele în zodia Vărsătorului***
> *Când soarele trece prin semnul Vărsătorului, vesteşte mult noroc, prieteni devotaţi şi ajutorul prinţilor. Prin urmare, să nu te temi de schimbările ce au loc cât timp Vărsătorul stăpâneşte pământul.*
> — Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 10r

CAPITOLUL 40

În avion, Matthew nu rosti decât un singur cuvânt: „acasă”.

Ne-am întors în Franţa la şase zile după evenimentele din Chelm. Matthew încă nu putea să meargă. Nu reuşea să-şi folosească mâinile. Nimic nu-i rămânea în stomac mai mult de treizeci de minute. Conform promisiunii, sângele lui Ysabeau îi vindeca încet oasele zdrobite, ţesuturile afectate şi leziunile organelor interne. După ce îşi pierduse cunoştinţa din pricina

unei combinaţii de medicamente, durere şi epuizare, soţul meu refuza acum să închidă ochii şi să se odihnească.

Şi stătea mai tot timpul tăcut. Când vorbea, o făcea de obicei ca să refuze câte ceva.

— Nu, spuse când am cotit către Sept-Tours. Acasă la noi.

Din mai multe variante, i-am cerut lui Marcus să ne ducă la Les Revenants. Era un nume ciudat de potrivit, dată fiind starea actualului său proprietar, căci, după ce îi făcuse Benjamin, Matthew se întorsese acasă aducând mai mult cu o fantomă decât cu o fiinţă vie.

Nimeni nu visase măcar că Matthew va prefera castelul Les Revenants în locul lui Sept-Tours, aşa că, atunci când am ajuns, locuinţa era rece şi lipsită de viaţă. Soţul meu se aşeză în foaier împreună cu Marcus, în vreme ce eu şi fratele lui ne-am repezit să aprindem focurile şi să-i pregătim un pat. Tocmai discutam cu Baldwin despre ce cameră ar fi mai potrivită pentru Matthew, dată fiind starea lui fizică, când un convoi de maşini venite de la Sept-Tours umplu curtea. Nici măcar vampirii nu reuşiră s-o întreacă pe Sarah în repeziciunea cu care se năpustise spre uşă, fiindcă era prea nerăbdătoare să ne vadă. Îngenunche lângă Matthew, cu chipul schimbat de compasiune şi îngrijorare.

— Arăţi ca naiba, spuse ea.

— Mă simt şi mai rău.

Glasul cândva frumos al lui Matthew era aspru şi răguşit, dar eu tot preţuiam fiecare cuvânt pe care reuşea să-l scoată.

— Când Marcus o să-mi dea voie, aş vrea să-ţi ung pielea cu o alifie care o să te ajute să te vindeci, zise Sarah, atingându-i jupuiturile de pe antebraţ.

Ţipătul unui bebeluş furios şi înfometat spintecă aerul.

— Becca!

Inima îmi tresări la gândul că-mi voi revedea gemenii. Însă Matthew nu părea să-mi împărtăşească bucuria.

— Nu! Privirea soţului meu era sălbatică, iar trupul îi tremura din cap până în picioare. Nu. Nu acum. Nu aşa.

De vreme ce Benjamin pusese stăpânire pe mintea şi trupul lui Matthew, insistasem ca, acum, când era liber, soţul meu să aibă posibilitatea să-şi aleagă condiţiile existenţei cotidiene şi chiar ale tratamentului medical. Dar asta nu puteam să las să se întâmple. Am luat-o pe Rebecca din braţele lui Ysabeau, i-am sărutat obrăjorul neted şi am aşezat-o pe braţul lui Matthew.

În clipa în care Becca văzu chipul tatălui ei, se opri din plâns.

În clipa în care Matthew îşi luă fiica în braţe, încetă să mai tremure, exact aşa cum făcusem şi eu în noaptea naşterii ei. Ochii mi se umplură de lacrimi când i-am văzut expresia plină de teamă şi veneraţie.

— Bine te-ai gândit! Murmură Sarah. Se mai uită o dată la mine. Şi tu arăţi ca naiba.

— Mamă! Spuse Jack şi mă sărută pe obraz.

Încercă să mi-l dea pe Philip, însă bebeluşul se zvârcoli în braţele mele, întorcându-şi şi strâmbându-şi faţa.

— Ce e, micuţule?

I-am atins chipul cu vârful unui deget. Mâna mi se lumină de putere, iar literele ce aşteptau acum chiar dincolo de suprafaţa pielii mele se înălţară, aşezându-se astfel încât să formeze

poveşti încă nespuse. Am dat din cap şi am sărutat fruntea copilului, simţind pe buze furnicăturile care îmi confirmau ceea ce îmi dezvăluise deja *Cartea vieţii.* Fiul meu avea putere. Multă putere!

— Ia-l şi du-l la Matthew, Jack!

Tânărul ştia foarte bine ce orori era în stare să comită Benjamin. Se pregăti sufleteşte să vadă dovada lor, după care se întoarse. Atunci l-am văzut pe Matthew prin ochii lui Jack: eroul lui, întors acasă din luptă, slăbit şi rănit. Băiatul îşi drese glasul, iar mârâitul care îi ieşi din gât mă îngrijoră.

— Nu-l exclude pe Philip din reuniunea de familie, tată!

Jack îl potrivi bine în curbura celuilalt braţ al lui Matthew.

In ochii soţului meu se ivi un licăr de uimire la auzul salutului. Era un cuvânt foarte mic, „tată“, dar Jack nu-i spusese niciodată soţului meu altfel decât „domnule Roydon“ ori „Matthew“. Chiar dacă Andrew Hubbard insistase că Matthew îi e adevăratul tată, iar Jack se grăbise să-mi spună mie „mamă“, fusese ciudat de reţinut în a-i face aceeaşi onoare şi bărbatului pe care îl venera.

— Philip se supără când Becca primeşte toată atenţia. Vocea lui Jack se îngroşase de o furie reţinută, aşa încât următoarele cuvinte pe care le rosti fură înadins vesele şi jucăuşe: Bunica Sarah are tot felul de sfaturi despre cum să te porţi cu fraţii şi surorile mai mici. Majoritatea includ îngheţate şi drumuri la grădina zoologică.

Glumele lui Jack nu-l păcăliră pe Matthew.

— Uită-te la mine!

Vocea soţului meu era slabă şi răguşită, însă nu încăpea îndoială că tocmai rostise un ordin.

Jack îl privi în ochi.

— Benjamin e mort, spuse Matthew.

— Ştiu.

Jack îşi feri privirea, mutându-şi nervos greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu mai poate să-ţi facă rău de acum înainte.

— Ţi-a făcut rău ţie. Şi i-ar fi făcut rău mamei.

Jack se uită spre mine, şi ochii i se întunecară. Temându-mă că furia sângelui ar putea pune stăpânire pe el, m-am apropiat cu un pas. M-am oprit înainte de a mai face unul şi m-am silit să-l las pe Matthew să se ocupe de el.

— Ochii la mine, Jack!

Pielea lui Matthew se făcuse cenuşie de efort. Rostise acum mai multe vorbe decât în toată săptămâna de la sosirea lui, iar asta îl storcea de puteri. Privirea rătăcită a băiatului se întoarse către căpetenia clanului său.

— Ia-o pe Rebecca! Dă-i-o Dianei! Apoi întoarce-te!

Jack făcu aşa cum i se ceruse, în timp ce noi, ceilalţi, îl urmăream cu precauţie, în caz că el sau Matthew şi-ar fi pierdut controlul.

Luând-o pe Becca în siguranţă în braţele mele, am sărutat-o şi i-am spus în şoaptă ce fetiţă bună e pentru că nu s-a supărat când a fost luată de la tatăl ei.

Fetiţa se încruntă, arătând că participa la jocul acesta împotriva voinţei sale.

Intors lângă Matthew, Jack întinse mâinile către Philip.

— Nu. Îl ţin eu. Şi ochii lui Matthew deveneau ameninţător de negri. Du-o pe Ysabeau acasă,

Jack! Să plece şi toţi ceilalţi!

— Dar, *Matthieu...* Protestă soacra mea.

Fernando îi şopti ceva la ureche. Ea dădu din cap fără tragere de inimă.

— Haide, Jack! Pe drum spre Sept-Tours o să-ţi spun o poveste despre vremea în care Baldwin a încercat să mă alunge din Israel. Mulţi au murit atunci.

După ce lansă acest avertisment nu tocmai subtil, Ysabeau îl luă pe Jack din cameră.

— Mulţumesc, *maman,* murmură Matthew.

Încă susţinea greutatea lui Philip, iar braţul îi tremura într-un ritm alarmant.

— Sună dacă ai nevoie de mine! Şopti Marcus în timp ce se îndrepta spre uşă.

De îndată ce am rămas doar noi patru în casă, l-am luat pe Philip din poala tatălui său şi i-am cuibărit pe amândoi bebeluşii în leagănul de lângă foc.

— Prea greu, spuse Matthew obosit, când am încercat să-l ridic de pe scaun. Rămâi aici!

— N-o să rămâi aici! Studiasem situaţia şi mă hotărâsem asupra unei soluţii. Am potrivit aerul ca să susţină o vrajă de levitaţie ţesută cam în grabă. Dă-te la o parte, o să încerc să fac vrăji!

Matthew scoase un sunet slab, care putea fi o încercare de a râde.

— Nu. Podeaua e bună, zise el, rostind cuvintele nedesluşit din cauza epuizării.

— Patul e şi mai bun, am răspuns cu hotărâre, în timp ce pluteam pe deasupra duşumelei, către ascensor.

În primele săptămâni petrecute la Les Revenants, Matthew o lăsă pe Ysabeau să vină şi să-l hrănească. Îşi redobândi o parte din putere şi câştigă ceva mai multă mobilitate. Încă nu putea merge, dar, dacă era sprijinit, putea sta în picioare, cu braţele atârnându-i fără vlagă pe lângă corp.

— Faci progrese foarte rapide! I-am spus veselă, de parcă totul pe lume ar fi fost perfect.

Însă în mintea mea lumea era foarte întunecată. Şi ţipam de furie, frică şi frustrare, căci bărbatul pe care îl iubeam se chinuia să-şi croiască drum printre umbrele trecutului care puseseră stăpânire pe el în Chelm.

> ***Soarele în zodia Peştilor***
>
> *Când soarele e în zodia Peştilor, să te aştepţi la osteneală şi mâhnire. Cei ce pot alunga frica vor simţi iertare şi înţelegere. Vei fi chemat să lucrezi în locuri îndepărtate.*
>
> — Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 10r

— Vreau o parte dintre cărţile mele, zise Matthew cu o indiferenţă înşelătoare. Turui o listă de titluri. Hamish o să ştie unde să le găsească.

Prietenul lui se întorsese pentru scurtă vreme la Londra, apoi revenise în Franţa. De atunci, stătea ascuns în apartamentul lui Matthew din castelul Sept-Tours. Îşi petrecea zilele încercând să-i împiedice pe birocraţii neghiobi să distrugă economia mondială, iar nopţile, golind pivniţa cu vinuri a lui Matthew.

Sosi la Les Revenants cu cărţile, iar Matthew îi ceru să stea jos şi să bea un pahar de şampanie. Hamish păru a înţelege că această tentativă de normalitate era un punct de cotitură în perioada de convalescenţă a prietenului său.

— De ce nu? Nu se poate trăi doar cu bordo.

Aruncându-mi o privire discretă, îmi dădu de înţeles că va avea grijă de Matthew.

Trei ore mai târziu, demonul era tot acolo, iar cei doi jucau şah. Mi se înmuiară genunchii

când l-am văzut pe neaşteptate pe Matthew stând în faţa pieselor albe, cântărindu-şi mutările. De vreme ce mâinile îi erau încă inutile (din câte se pare, mâna e o foarte complicată bucăţică de inginerie anatomică), Hamish muta piesele conform comenzilor codate ale lui Matthew.

— E4, spuse soţul meu.

— Variaţia centrală? Ce îndrăzneţ din partea ta!

Hamish mută unul dintre pionii albi.

— Tu ai acceptat gambitul reginei, zise calm Matthew. La ce te aşteptai?

— Mă aşteptam să mai schimbi. Pe vremuri, refuzai să-ţi rişti regina. Acum o pui în pericol la fiecare joc. Hamish se încruntă. E o strategie proastă.

— Regina s-a descurcat de minune ultima oară, i-am şoptit lui Matthew la ureche, iar el îmi zâmbi.

După plecarea lui Hamish, soţul meu îmi ceru să-i citesc. Acum devenise un ritual să stau în faţa focului, în timp ce zăpada cădea la ferestre, cu una dintre cărţile lui preferate: Abelard, Marlowe, Darwin, Thoreau, Shelley, Rilke. Deseori, îşi mişca buzele în acelaşi timp cu vorbele rostite de mine, dovedindu-mi mie (şi, mai important, dovedindu-şi sieşi) că mintea îi era la fel de întreagă şi de ageră ca întotdeauna.

— „Sunt fiica Pământului şi a Apei / Şi copilul alintat al Cerului“, am citit eu dintr-un exemplar uzat al lui *Prometeu descătuşat*[101].

— „Străbat porii ţărmurilor şi ai oceanelor“, şopti Matthew, „Mă preschimb, dar nu pot muri.“

După vizita lui Hamish, cercul de vizitatori ai castelului Les Revenants se lărgi treptat. Jack fu invitat să i se alăture lui Matthew şi să-şi aducă violoncelul. Cânta ore în şir muzica lui Beethoven, iar aceasta nu numai că avea un efect pozitiv asupra soţului meu, dar o mai şi adormea pe fiica mea de fiecare dată.

Starea lui Matthew se îmbunătăţea, dar soţul meu mai avea cale lungă de străbătut până la vindecare. Când adormea neliniştit, aţipeam alături de el şi speram că bebeluşii nu se vor agita. Mă lăsa să-l ajut cu îmbăiatul şi îmbrăcatul, chiar dacă se ura pe sine (şi mă ura şi pe mine) pentru asta. Când credeam că nu mai pot îndura să-l văd nici o clipă chinuindu-se, mă concentram asupra câte unui petic de piele care se cicatrizase. La fel ca şi umbrele din Chelm, cicatricele nu aveau să dispară niciodată complet.

Când Sarah venea în vizită, îngrijorarea ei era palpabilă. Insă nu din pricina lui Matthew se frământa ea.

— Câtă magie foloseşti ca să te ţii pe picioare?

Obişnuită să locuiască printre vampiri cu auz de liliac, aşteptase s-o conduc până la maşină înainte să mă întrebe.

— Sunt bine, am spus şi i-am deschis portiera.

— Nu asta te-am întrebat. Văd că eşti bine. Asta mă nelinişteşte, spuse mătuşa mea. De ce nu eşti în pragul morţii?

— Nu contează, am spus, ignorându-i întrebarea.

— O să conteze când ai să cazi, replică ea. E imposibil s-o ţii tot aşa.

— Ai uitat, Sarah: familia Bishop-Clairmont e specializată în imposibilităţi.

Am închis uşa maşinii pentru a-i înăbuşi protestele necontenite.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că mătuşa mea nu putea fi amuţită atât de uşor. La douăzeci şi

patru de ore după plecarea ei, apăru Baldwin — neinvitat şi neanunţat.

— Asta-i un obicei prost al tău! Am spus eu, amintindu-mi de ziua în care se întorsese la Sept-Tours şi ne scosese din aşternut. Mai fă-ne o asemenea surpriză, şi o să arunc suficiente vrăji de protecţie asupra casei ăsteia cât să-i gonesc pe cei Patru Cavaleri ai Apocalipsei!

— N-au mai fost văzuţi prin Limousin de la moartea lui Hugh.

Baldwin mă sărută pe fiecare obraz, trecând încet de la unul la altul, ca să-mi cântărească pe îndelete mirosul.

— Azi Matthew nu primeşte vizitatori, am spus eu, depărtându -mă uşor. A avut o noapte grea.

— N-am venit să-l văd pe Matthew. Baldwin mă ţintui cu privirea lui de vultur. Sunt aici ca să te avertizez că, dacă nu începi să ai grijă de tine, o să pun eu stăpânire pe locul ăsta.

— N-ai nici un.

— O, ba am! Eşti sora mea. În momentul de faţă, soţul tău nu se poate îngriji de bunăstarea ta. Îngrijeşte-te singură sau acceptă consecinţele!

Tonul lui Baldwin era neîndurător. Ne-am privit în tăcere preţ de câteva clipe. El oftă când văzu că refuz să-mi plec ochii.

— De fapt, e foarte simplu, Diana. Dacă tu cazi din picioare (şi judecând după mirosul tău, aş zice că mai ai cel mult o săptămână până să se întâmple asta), instinctele lui Matthew îi vor cere să încerce să-şi ocrotească perechea. Asta îi va distrage atenţia de la sarcina lui principală: aceea de a se vindeca.

Baldwin avea dreptate.

— Cea mai bună cale de a ţine sub control un partener de viaţă vampir, mai ales unul care suferă de furia sângelui, cum e Matthew, este să nu-i dai nici un motiv să creadă că ai nevoie de protecţie. Îngrijeşte-te în primul şi în primul rând de tine! Îmi explică. Faptul că te vede pe tine sănătoasă şi fericită o să-i facă mai mult bine, fizic şi psihic, decât sângele creatoarei lui ori muzica lui Jack. Ne-am înţeles?

— Da.

— Mă bucur foarte mult! Buzele lui Baldwin se ridicară într-un zâmbet. Dacă tot te apuci, răspunde la e-mailuri. Îţi tot trimit mesaje, dar nu răspunzi niciodată. E enervant!

Am dat din cap în semn de încuviinţare, temându-mă că, dacă deschideam gura, din ea aveau să ţâşnească instrucţiuni detaliate despre ce putea el să facă cu e-mailul.

Baldwin băgă capul pe uşa salonului ca să vadă cum se simte Matthew. Îl declară complet inutil pentru că nu se putea implica în lupte corp la corp, războaie şi alte îndeletniciri frăţeşti. Apoi se îndură să plece.

Îndatoritoare, mi-am deschis laptopul.

Mă aşteptau sute de mesaje, cele mai multe din partea Congregaţiei, care îmi cerea explicaţii, şi din partea lui Baldwin, care îmi dădea ordine.

Am lăsat în jos ecranul calculatorului, apoi m-am întors la Matthew şi la copii.

La câteva nopţi după vizita lui Baldwin, m-am trezit cu senzaţia că un deget rece îmi împunge şira spinării, trasând conturul trunchiului de copac de pe gâtul meu.

Degetul se îndreptă cu mişcări spasmodice abia stăpânite către umerii mei, unde găsi urma săgeţii zeiţei şi steaua lăsată de Satu Jarvinen.

Încetul cu încetul, degetul coborî apoi către dragonul care îmi înconjura şoldurile.

Matthew îşi putea folosi din nou mâinile.

— Aveam nevoie să te ating întâi pe tine, spuse el, dându-şi seama că mă trezise.

Abia dacă mai puteam să respir, aşa că nu putea fi vorba despre nici un răspuns din partea mea. Însă vorbele nerostite îşi doreau să fie eliberate. Magia se înălţă în mine, şi literele formară cuvinte pe sub pielea mea.

— Preţul puterii.

Matthew îmi înconjură cu mâna lui antebraţul, mângâind cu degetul mare cuvintele, pe măsură ce se iveau. Mişcările îi fură la început stângace şi neregulate, însă, cu fiecare trecere peste piele, deveniră tot mai line şi mai stăpânite. Observase schimbările ce se petrecuseră cu trupul meu de când devenisem *Cartea vieţii,* însă până acum nu vorbise niciodată despre ele.

— Sunt atâtea de spus, murmură el şi îmi atinse gâtul cu buzele.

Îşi adânci degetele, îmi dădu carnea la o parte, mă atinse până în măduva oaselor.

Am simţit că mi se taie răsuflarea. Trecuse atâta vreme, însă atingerea lui îmi era încă familiară. Degetele lui Matthew se îndreptară fără greş spre locurile care îmi provocau cea mai mare plăcere.

— Dar tu n-ai nevoie de cuvinte ca să-mi spui ce simţi, continuă Matthew. Te văd, chiar şi atunci când te ascunzi de restul lumii. Te aud, chiar şi atunci când eşti tăcută.

Era definiţia iubirii pure. Ca prin farmec, literele ce mi se adunaseră pe antebraţe dispărură, în timp ce Matthew îmi dezgolea sufletul şi îmi purta trupul spre un loc în care vorbele sunt într-adevăr inutile. M-am cutremurat în clipa eliberării şi, cu toate că atingerile soţului meu deveniră uşoare ca fulgul, degetele lui nu încetară nici o clipă să se mişte.

— Incă o dată, spuse el când pulsul mi se iuţi iar.

— Imposibil, am zis eu.

Atunci Matthew făcu ceva care mă lăsă fără aer.

— *Impossible n'estpas franţais,* răspunse el şi îmi sărută urechea. Iar data viitoare când o să mai vină în vizită fratele tău, spune-i să nu-şi facă griji! Sunt perfect capabil să mă îngrijesc de soţia mea.

> ***Soarele în zodia Berbecului***
> *Semnul Berbecului simbolizează dominaţia şi înţelepciunea. Câtă vreme soarele se află în zodia Berbecului, vei vedea roade în toate muncile tale. E timpul pentru noi începuturi.*
> — Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 7v

— Răspunde la afurisitul ăla de e-mail!

Din câte se pare, Baldwin avea o zi proastă. La fel ca Matthew, începeam să apreciez faptul că tehnologia modernă ne permitea să-i ţinem la distanţă pe ceilalţi vampiri din familie.

— I-am amânat cât am putut. Baldwin mă privea încruntat de pe ecranul computerului. In spatele lui, oraşul Berlin se vedea prin ferestrele uriaşe. Te duci la Veneţia, Diana!

— Ba nu, nu mă duc.

De săptămâni în şir purtam discuţia asta, în diferite versiuni.

— Ba da, te duci!

Matthew se aplecă peste umărul meu. Acum putea să meargă, încet, dar la fel de silenţios ca întotdeauna.

— Diana o să-i întâlnească pe membrii Congregaţiei. Dar mai vorbeşte-i o dată aşa, şi îţi tai limba!

— Două săptămâni, zise Baldwin, complet netulburat de ameninţarea fratelui său. Au fost de acord să-ţi mai lase două săptămâni.

— E prea curând.

Efectele fizice ale metodelor de tortură folosite de Benjamin se estompau, însă controlul exercitat de Matthew asupra furiei sângelui ajunsese subţire ca o lamă de cuţit, iar mânia îi era la fel de tăioasă.

— Diana va fi acolo.

Soţul meu coborî capacul laptopului, închizându-i practic gura fratelui său.

— E prea curând, am repetat.

— Da, este. Mult prea curând ca eu să merg până la Veneţia şi să-i înfrunt pe Gerbert şi Satu. Mâinile lui Matthew se lăsară grele pe umerii mei. Dacă vrem să se renunţe în mod formal la legământ — şi vrem —, unul dintre noi trebuie să susţină cauza în faţa Congregaţiei.

— Cum rămâne cu copiii?

Eram în stare să mă agăţ şi de un pai.

— Toţi trei o să-ţi simţim lipsa, dar o să ne descurcăm. Dacă mă arăt suficient de nătâng de faţă cu Ysabeau şi Sarah, n-o să fiu nevoit să schimb nici un scutec până la întoarcerea ta. Degetele lui Matthew apăsară mai tare pe umerii mei, la fel ca povara responsabilităţii. Trebuie să faci asta. Pentru mine. Pentru noi. Pentru fiecare membru al familiei noastre care a avut de suferit din cauza legământului: Emily, Rebecca, Stephen, chiar şi Philippe. Şi pentru copiii noştri, pentru ca ei să crească înconjuraţi de iubire, nu de frică.

După vorbele astea, nu mai puteam cu nici un chip să refuz călătoria până la Veneţia.

Membrii familiei Bishop-Clairmont intrară în acţiune, dornici să mă ajute să pregătesc dosarul pentru Congregaţie. Fu un efort de echipă, la care luară parte mai multe specii, şi care începu cu şlefuirea argumentelor până ce din ele rămase doar esenţialul. Oricât ne-ar fi fost de greu să lăsăm deoparte injuriile mai mult sau mai puţin grave pe care le înduraserăm, succesul depindea de capacitatea noastră de a face în aşa fel încât cererea să nu pară o vendetă.

Până la urmă, totul era uluitor de simplu — sau cel puţin aşa deveni după ce Hamish preluă controlul. Tot ce trebuia să facem, spunea el, era să demonstrăm fără putinţă de tăgadă că legământul a fost creat în temeiul spaimei de căsătoriile între specii şi din dorinţa de a păstra, pe cale artificială, puritatea sângelui în interiorul neamurilor, astfel încât să se păstreze echilibrul de putere dintre fiinţele supranaturale.

La fel ca majoritatea argumentărilor simple, şi a noastră necesită ore întregi de muncă năucitoare. Fiecare contribui cu priceperea lui. Phoebe, care era o documentaristă talentată, scotoci prin arhivele de la Sept-Tours în căutarea documentelor ce făceau referire la începuturile legământului şi la primele întruniri ori dezbateri ale Congregaţiei pe această temă. O sună pe Rima, care fu încântată că i se cerea să facă altceva decât să înregistreze hârtii, şi o rugă să caute acte în sprijinul nostru în biblioteca de pe Isola della Stella.

Toate dovezile acestea ne ajutau să conturăm o imagine coerentă a adevăratelor temeri ale întemeietorilor Congregaţiei: că relaţiile dintre specii vor duce la naşterea unor copii care să nu fie nici demoni, nici vrăjitoare, nici vampiri, ci o combinaţie înspăimântătoare, menită să pângărească străvechile seminţii presupus pure ale fiinţelor supranaturale. Un asemenea motiv de îngrijorare era întemeiat, dat fiind nivelul de înţelegere la care ajunsese biologia în

secolul al XII-lea şi valoarea acordată în epoca respectivă ideilor de moştenire şi de apartenenţă la un neam. Iar Philippe de Clermont avusese îndeajuns de multă perspicacitate politică încât să suspecteze că urmaşii unor uniuni între specii ar fi suficient de puternici ca să conducă lumea, dacă asta şi-ar dori.

Partea mai dificilă, ca să nu spunem mai periculoasă, era să demonstrăm că temerile acestea contribuiseră, de fapt, la declinul fiinţelor supranaturale. Secolele de împerecheri în interiorul familiilor aveau drept rezultat faptul că vampirilor le venea din ce în ce mai greu să creeze noi semeni, vrăjitoarele erau din ce în ce mai puţin puternice, iar demonii, din ce în ce mai înclinaţi spre nebunie. Pentru a susţine această parte a cauzei noastre, familia Bishop-Clairmont trebuia să scoată la lumină atât problema furiei sângelui, cât şi existenţa ţesătorilor în neamul nostru.

Eu am scris o istorie a ţesătorilor, folosindu-mă de informaţiile din *Cartea vieţii.* Am explicat că puterea lor creatoare era dificil de stăpânit, ceea ce îi făcea vulnerabili la animozitatea celor din specia lor. De-a lungul timpului, vrăjitorii începuseră să se plafoneze, iar noile farmece şi vrăji le fuseseră tot mai puţin folositoare. Cele vechi funcţionau foarte bine, aşa că ţesătorii se transformaseră din membri preţuiţi ai comunităţii lor în proscrişi vânaţi de toată lumea. Eu şi Sarah am stat împreună şi am pus pe hârtie povestea vieţilor părinţilor mei, în toate detaliile ei dureroase, concluzionând cu încercările disperate ale tatei de a-şi ascunde talentul, eforturile lui Knox de a-l descoperi şi morţile cumplite de care avuseseră parte amândoi.

Matthew şi Ysabeau puseră pe hârtie o istorisire la fel de grea, despre nebunie şi puterea distrugătoare a furiei. Fernando şi Gallowglass făcură curăţenie printre hârtiile personale ale lui Philippe, căutând dovezi ale felului în care acesta îşi ferise perechea de moarte, dar şi ale deciziei luate împreună cu Ysabeau de a-l ocroti pe Matthew, chiar dacă el manifesta semnele bolii. Atât Philippe, cât şi consoarta lui credeau că o educaţie atentă şi controlul câştigat cu greu puteau contrabalansa orice afecţiune genetică. Un exemplu clasic al victoriei civilizaţiei asupra naturii. Pe de-altă parte, Matthew îşi mărturisi eşecul cu Benjamin, demonstrând astfel cât de periculoasă putea fi furia sângelui dacă era lăsată să evolueze nesupravegheată.

Janet sosi la castelul Les Revenants cu grimoarul familiei Gowdie şi cu o copie a transcrierilor de la procesul străbunicii ei, Isobel. Dosarele procesului descriau foarte amănunţit relaţia amoroasă dintre vrăjitoare şi un diavol cunoscut sub numele de Nickie-Ben, ajungând până la infama muşcătură. Grimoarul dovedea că Isobel fusese o ţesătoare de vrăji, căci acolo ea îşi identifica plină de mândrie creaţiile magice unice, alături de preţurile pe care le cerea pentru a le împărtăşi suratelor ei din Scoţia. Isobel îşi mai identificase şi amantul în Benjamin Fox, fiul lui Matthew. Benjamin chiar îşi trecuse numele în registrul familiei care se găsea la începutul grimoarului.

— Tot nu e suficient, se frământă Matthew, cu ochii la hârtii. Incă nu putem explica *de ce* ţesătoarele şi vampirii care suferă de furia sângelui, cum suntem noi doi, pot da naştere unor copii.

Eu puteam oferi explicaţia. *Cartea vieţii* îmi împărtăşise această taină. Dar nu voiam să spun nimic înainte ca Miriam şi Chris să prezinte dovezile ştiinţifice.

Incepusem să cred că va trebui să susţin cauza noastră în faţa Congregaţiei şi fără ajutorul lor, când o maşină opri în curte.

Matthew se încruntă.

— Cine ar putea fi? Întrebă el, lăsându-şi jos stiloul şi mergând la fereastră. Au venit Miriam şi Chris. Trebuie să se fi întâmplat ceva în laboratorul de la Yale!

După ce cuplul intră în castel, iar eu şi Matthew am primit asigurări că echipa de cercetare rămasă în New Haven o duce cât se poate de bine, Chris îmi întinse un plic gros.

— Ai avut dreptate, zise el. Bună treabă, doamnă profesoară!

Am strâns pachetul la piept, simţindu-mă nespus de uşurată.

Apoi i l-am întins lui Matthew.

Soţul meu deschise plicul, apoi ochii îi zburară peste rândurile de text şi peste ideogramele alb-negre care le însoţeau. Ridică privirea, cu gura căscată de uimire.

— Şi eu am fost surprinsă, recunoscu Miriam. Atâta vreme cât am fi tratat demonii, vrăjitoarele şi vampirii ca pe nişte specii diferite, înrudite de departe cu oamenii, dar deosebite una de alta, adevărul ne-ar fi scăpat.

— Apoi Diana ne-a spus că poveştile din *Cartea vieţii* sunt despre ceea ce ne uneşte, nu despre ceea ce ne separă, continuă Chris. Ne-a cerut să comparăm genomul ei cu ale demonilor, dar şi cu ale altor vrăjitoare.

— Totul ţinea de cromozomul creaturii, spuse Miriam. Secretul se ascundea la vedere.

— Nu pricep, spuse Sarah, îngândurată.

— Diana a putut să aducă pe lume copiii lui Matthew pentru că amândoi au în ei sânge de demon, o lămuri Chris. Încă e prea devreme ca să fim siguri, dar ipoteza noastră e că ţesătoarele sunt descendentele unei străvechi uniuni între vrăjitoare şi demoni. Vampirii afectaţi de furia sângelui, cum e Matthew, apar atunci când un vampir deja bolnav creează un altul dintr-o fiinţă umană ce are în codul ei genetic ADN de demon.

— N-am găsit o prea mare prezenţă demonică în proba genetică oferită de Ysabeau, nici în a lui Marcus, adăugă Miriam. Asta explică de ce la ei boala nu s-a manifestat la fel ca în cazul lui Matthew ori Benjamin.

— Dar mama lui Stephen Proctor a fost om, interveni Sarah. Era o pacoste nemaipomenită (scuze, Diana!), dar cu siguranţă nu era demon.

— Nu trebuie să fie o relaţie directă, zise Miriam. Trebuie doar să existe suficient ADN demonic în amestec ca să declanşeze genele de ţesătoare, respectiv pe aceea a furiei sângelui. Se poate să fi fost vorba despre unul dintre strămoşii îndepărtaţi ai lui Stephen. Aşa cum a spus Chris, descoperirile sunt încă la început. Vom avea nevoie de zeci de ani ca să le înţelegem pe deplin.

— încă ceva: Bebe Margaret e şi ea ţesătoare. Chris arătă spre hârtiile din mâinile lui Matthew. Pagina treizeci. Nu încape îndoială.

— Mă întreb dacă ăsta a fost motivul pentru care Em a susţinut cu atâta hotărâre că Margaret nu trebuie să cadă în mâinile lui Knox, medită Sarah. Poate că ea descoperise cumva adevărul.

— Noile informaţii o să zguduie Congregaţia din temelii, am spus eu.

— Ba mai mult: ştiinţa face ca legământul să fie complet irelevant, spuse Matthew. Nu suntem specii diferite.

— Deci suntem doar rase diferite? Am întrebat. Asta face ca argumentul nostru referitor la căsătoriile mixte să fie şi mai puternic.

— Trebuie să te mai pui la punct cu lecturile, doamnă profesoară! Zise Chris, zâmbind. Identitatea rasială n-are nici o bază biologică. Cel puţin nici una care să fie acceptată de majoritatea oamenilor de ştiinţă.

Matthew îmi spusese ceva asemănător cu multă vreme în urmă, la Oxford.

— Dar asta înseamnă că. M-am oprit. Că până la urmă nu sunteţi nişte monştri. Nu există demoni, vampiri şi vrăjitoare. Nu din punct de vedere biologic. Sunteţi doar oameni diferiţi.

Chris râni.

— Spune-le ălora din Congregaţie să facă ciocu' mic şi joc de glezne!

N-am folosit exact expresia asta în prezentarea enormului dosar pe care l-am trimis spre Veneţia înainte de întrunirea Congregaţiei, dar vorbele mele ajungeau cam la aceeaşi concluzie.

Vremea legământului trecuse.

Iar dacă Congregaţia voia să funcţioneze în continuare, trebuia să găsească ceva mai bun de făcut cu timpul ei decât să păzească graniţele relaţiilor dintre demoni, vampiri, vrăjitoare şi oameni.

Insă, când am intrat în bibliotecă în dimineaţa dinaintea plecării către Veneţia, am descoperit că fusese omis ceva din dosar.

Pe tot parcursul cercetărilor noastre, ne fusese imposibil să ignorăm urmele lăsate de degetele lipicioase ale lui Gerbert. Individul parcă dădea târcoale pe la marginea fiecărui document şi a fiecărei dovezi. Cu greu puteai să legi mai multe lucruri direct de el, însă dovezile circumstanţiale erau clare: Gerbert de Aurillac ştia de ceva timp despre abilităţile speciale ale ţesătoarelor. Ba chiar o înrobise pe una din ele: vrăjitoarea Meridiana, cea care îl blestemase în clipa morţii ei. Şi tot el îl alimentase vreme de secole pe Benjamin Fuchs cu informaţii despre familia de Clermont. Philippe îl descoperise şi îi ceruse socoteală chiar înainte de a pleca spre ultima sa misiune în Germania nazistă.

— De ce informaţiile despre Gerbert n-au plecat către Veneţia? L-am chestionat pe Matthew când în sfârşit l-am găsit în bucătărie pregătindu-mi ceaiul.

Ysabeau era cu el, jucându-se cu Philip şi Becca.

— Pentru că e mai bine ca restul membrilor Congregaţiei să nu afle despre implicarea lui Gerbert, îmi răspunse soţul meu.

— Mai bine pentru cine? L-am întrebat cu glas tăios. Vreau ca fiinţa aia să fie dată în vileag şi pedepsită!

— Dar pedepsele Congregaţiei sunt atât de puţin satisfăcătoare! Interveni Ysabeau, cu un licăr în privire. Prea multe vorbe! Prea puţină durere! Dacă pedeapsă vrei, lasă-mă pe mine să mă ocup!

Bătu darabana cu unghiile în masa de lucru, făcându-mă să mă cutremur.

— Ai făcut destule, *maman!* Spuse Matthew şi îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Ah, nu! Ysabeau flutură nepăsătoare din mână. Gerbert a fost un băiat foarte obraznic. Dar, din cauza asta, mâine o să coopereze cu Diana. Fiica mea, vei descoperi că Gerbert de Aurillac te susţine întru totul.

M-am trântit cu zgomot pe un taburet de bucătărie.

— Cât timp Ysabeau a fost ţinută prizonieră în locuinţa lui Gerbert, ea şi Nathaniel şi-au

băgat puţin nasurile prin lucrurile lui, îmi explică Matthew. De atunci îi tot monitorizează adresa de e-mail şi accesul la internet.

— Tu ştiai că nimic din ceea ce vezi pe internet nu moare vreodată, Diana? Informaţiile trăiesc la nesfârşit, exact ca vampirii.

Ysabeau părea sincer fascinată de comparaţie.

— Şi?

Tot n-aveam idee unde duceau toate astea.

— Lui Gerbert nu-i sunt dragi doar vrăjitoarele, zise Ysabeau. A avut şi un şir de amante din rândul demonilor. Una dintre ele încă locuieşte pe Via della Scala, în Roma, într-o clădire de apartamente cu aer de palat, prin care trage curentul şi pe care el i-a cumpărat-o în secolul al XVII-lea.

— Stai aşa! În secolul al XVII-lea?

Am încercat să gândesc limpede, deşi îmi era greu lângă Ysabeau, care arăta precum Tabitha după ce devorase un şoarece.

— Gerbert nu doar că s-a „împreunat" cu femeile-demon, dar pe una a transformat-o în vampir. Aşa ceva e strict interzis. Şi nu de către legământ, ci de către legile vampirilor. Din motive întemeiate, aşa cum reiese acum, când ştim ce declanşează furia sângelui, spuse Matthew. Nici măcar Philippe n-a ştiut despre ea, deşi el aflase despre câteva dintre celelalte amante-demoni ale lui Gerbert.

— Şi îl şantajăm cu asta? Am întrebat.

— „Şantaj" e un cuvânt aşa de urât! Spuse Ysabeau. Eu prefer să mă gândesc că Gallowglass a fost excepţional de convingător când a trecut aseară pe la castelul Les Anges Dechus, ca să-i ureze drum bun lui Gerbert.

— Eu nu vreau cine ştie ce operaţiune secretă împotriva lui Gerbert! Vreau să ştie toată lumea ce neam de şarpe este, am zis eu. Vreau să-l înving cinstit, în luptă dreaptă.

— Nu-ţi face griji! O să afle toată lumea. Într-o bună zi. Fiecare război la vremea lui, *ma lionne.*

Matthew înmuie tonul poruncitor al observaţiei sale cu un sărut şi o ceaşcă de ceai.

— Philippe prefera vânătoarea în locul războiului. Ysabeau coborî glasul, de parcă n-ar fi vrut ca Becca şi Philip să-i audă următoarele cuvinte. Vezi tu, când vânezi, te joci puţin cu prada înainte de a o distruge. Asta facem noi cu Gerbert.

— Oh!

Trebuia să recunosc, exista ceva atrăgător în ideea asta.

— Eram sigură că o să înţelegi. La urma urmei, ai fost botezată după zeiţa vânătorii. Vânătoare plăcută la Veneţia, draga mea! Spuse Ysabeau, lovindu-mă uşor peste mână.

> ***Soarele în zodia Taurului***
>
> *Taurul guvernează banii, împrumuturile, datoriile şi darurile. Câtă vreme soarele e în Taur, ocupă-te de treburile neterminate. Pune-ţi la punct afacerile, ca să nu te tulbure mai târziu. Dacă vei primi o răsplată neaşteptată, investeşte-o pentru viitor.*
>
> — Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 7v

Veneţia îmi părea complet diferită în mai de cum fusese în ianuarie, şi nu doar pentru că era albastru cerul, iar laguna, liniştită.

Câtă vreme Matthew se afla în ghearele lui Benjamin, oraşul mi se păruse rece şi neprimitor.

Era un loc din care voiam să plec cât mai repede cu putinţă. Iar odată plecată, nu mă aşteptam să mă mai întorc vreodată.

Însă nu avea să se facă pe deplin dreptate în numele zeiţei decât după anularea legământului.

Şi aşa m-am trezit înapoi în Ca' Chiaromonte, stând pe o băncuţă din grădina din spate, în locul celei ce dădea spre Canal Grande, aşteptând încă o dată începerea şedinţei Congregaţiei.

De data aceasta Janet Gowdie aştepta împreună cu mine. Împreună, ne-am trecut pentru ultima oară în revistă cazul, închipuindu-ne ce fel de argumente vor fi aduse împotriva lui, în timp ce preţioasele ţestoase ale lui Matthew se târau de-a lungul aleilor acoperite cu pietriş, în căutarea unor ţânţari pentru o gustare.

— E timpul să mergem, ne anunţă Marcus chiar înainte ca dangătul clopotelor să anunţe ora patru.

El şi Fernando urmau să ne însoţească spre Isola della Stella. Eu şi Janet încercaserăm să-i asigurăm pe ceilalţi membri ai familiei că ne vom descurca şi singure, dar Matthew nici nu voise să audă.

Componenţa Congregaţiei era aceeaşi ca şi la întrunirea din ianuarie. Agatha, Tatiana şi Osamu îmi adresară zâmbete încurajatoare, însă primirea pe care mi-o făcură Sidonie von Borcke şi vampirii fu cu siguranţă glacială. Satu se strecurase în mănăstire în ultima clipă, de parcă ar fi sperat să nu fie luată în seamă. Dusă era vrăjitoarea sigură pe sine care mă răpise din grădina de la Sept-Tours. Privirea cu care Sidonie o măsura din cap până în picioare lăsa să se înţeleagă că transformarea lui Satu nu trecuse neobservată, şi bănuiam că în curând urma să aibă loc o schimbare în rândul reprezentantelor vrăjitoarelor.

Am venit lângă cei doi vampiri, în celălalt capăt al curţii.

— Bună ziua, Domenico şi Gerbert! Am spus eu, dând din cap către fiecare.

— Vrăjitoareo! Mârâi Gerbert, arătându-şi dinţii.

— Şi încă din familia de Clermont. Mi-am aplecat pentru ca buzele să mi se apropie de urechea vampirului. Nu te umfla prea tare în pene! Zeiţa poate că te-a păstrat pentru final, dar nu încape îndoială: va veni şi ziua judecăţii tale.

M-am retras şi m-am simţit mulţumită când am zărit un licăr de teamă în ochii lui.

Când am băgat cheia de Clermont în uşa sălii de şedinţe, mă cuprinse o senzaţie de *dejâ vu.* Uşile se deschiseră, iar starea aceea ciudată mi se intensifică. Ochii mi se opriră asupra uroborosului, cel de-al zecelea nod, sculptat pe spătarul scaunului destinat familiei de Clermont, iar firele argintii şi aurii din încăpere pocniră, încărcate de putere.

Toate vrăjitoarele sunt învăţate să creadă în semne. Din fericire, înţelesul celui de faţă era clar fără nici o altă vrajă ori interpretare complicată: *Acesta e scaunul tău. Aici e locul tău.*

— Declar şedinţa deschisă, am spus eu după ce m-am aşezat, şi am bătut uşor în masă.

Pe degetul meu stâng se zărea o panglică groasă de culoare violet. Săgeata zeiţei dispăruse după ce o folosisem împotriva lui Benjamin, dar pronunţatul semn purpuriu, culoarea dreptăţii, rămăsese.

Am cercetat încăperea: masa mare, arhivele strămoşilor neamului meu şi ai copiilor mei, cele nouă fiinţe strânse pentru a lua o decizie ce avea să schimbe vieţile a mii de semeni de-ai noştri din toate colţurile lumii. Mult deasupra, am simţit prezenţa spiritelor care trăiseră în trecut, şi privirile lor glaciale mă împunseră şi-mi furnicară pielea.

Fă-ne dreptate, rosteau ele într-un glas, *şi aminteşte-ţi de numele noastre!*

— Am câştigat! Le-am dat vestea membrilor familiilor Clermont şi Bishop-Clairmont care se adunaseră în salon ca să ne întâmpine la sosirea din Veneţia. S-a renunţat la legământ.

Urmară urale, îmbrăţişări şi felicitări. Baldwin îşi ridică paharul de vin spre mine, într-un gest mai puţin expansiv de aprobare.

L-am căutat din priviri pe Matthew.

— Nu-i de mirare, zise el.

Tăcerea care se lăsă era încărcată de cuvinte pe care, deşi nerostite, eu tot le auzeam. Soţul meu se aplecă să-şi ia fiica în braţe.

— Vezi, Rebecca? Mama ta a reparat încă o dată totul.

Becca descoperise plăcerea pură de a-şi roade propriile degete. Mă bucuram foarte mult că încă nu-i apăruseră dinţii de lapte, varianta pentru vampiri. Matthew îi scoase mâna din gură şi o flutură înspre mine, distrăgându-i atenţia de la criza de nervi pe care tocmai o făcea.

— *Bonjour, maman!* Jack îl legăna pe Philip pe genunchi. Părea intrigat, dar şi îngrijorat. Bună treabă!

— Am avut parte de ajutoare din belşug.

Am simţit un nod în gât când m-am uitat nu doar la Jack şi Philip, ci şi la Sarah şi Agatha, care stăteau cu capetele apropiate şi sporovăiau despre şedinţa Congregaţiei, la Fernando, care îi amuza pe Sophie şi Nathaniel cu poveşti despre ţinuta ţeapănă a lui Gerbert şi despre furia lui Domenico, la Phoebe şi Marcus, care savurau un îndelungat sărut de reîntâlnire. Baldwin era cu Matthew şi Becca. M-am apropiat de ei.

— Asta e a ta, frate.

Cheia de Clermont se odihnea în palma mâinii mele întinse.

— Păstreaz-o!

Baldwin îmi strânse degetele peste metalul rece. Conversaţiile din salon se stinseră.

— Ce-ai spus? Am şoptit.

— Ţi-am spus s-o păstrezi, repetă Baldwin.

— Nu se poate să.

— Ba da. Toţi cei din familia de Clermont au câte o treabă de făcut. Ştii asta. Ochii căprui-aurii ai lui Baldwin scânteiau. De azi începând, treaba ta va fi să conduci Congregaţia.

— Nu pot. Sunt profesoară! Am protestat.

— Organizează programul de şedinţe al Congregaţiei în funcţie de orarul cursurilor! Atâta vreme cât răspunzi la e-mailuri, zise Baldwin cu o severitate prefăcută, n-ar trebui să ai nici o problemă în a-ţi gestiona responsabilităţile. Eu am neglijat destul problemele familiei. În plus, sunt războinic, nu politician.

M-am uitat la Matthew, adresându-i o rugăminte mută, însă el n-avea nici o intenţie să mă salveze de la ananghie. Pe chip i se citea mândria, nu dorinţa de a proteja.

— Cum rămâne cu surorile tale? Am spus, în timp ce gândurile îmi goneau prin minte. Cu siguranţă Verin o să aibă de obiectat.

— A fost chiar sugestia ei, spuse Baldwin. Iar, la urma urmei, şi tu eşti sora mea.

— Atunci rămâne stabilit. Diana va ocupa un loc în Congregaţie până când se va sătura de treaba asta. Ysabeau mă sărută pe un obraz, apoi pe celălalt. Gândeşte-te doar cât de supărat o să fie Gerbert când o să descopere ce a făcut Baldwin!

Încă zăpăcită, mi-am strecurat cheia la loc în buzunar.

— S-a făcut foarte frumos afară, zise Ysabeau, privind spre lumina soarelui de primăvară. Hai să facem o plimbare prin grădină înainte de cină! Alain şi Marthe ne-au pregătit un ospăţ. Fără ajutorul lui Fernando. Marthe e extrem de binedispusă din pricina asta.

Râsetele şi sporovăielile îi însoţiră pe ai noştri în timp ce ieşeau pe uşă. Matthew i-o dădu pe Becca lui Sarah.

— Să nu staţi prea mult, voi doi! Ne avertiză ea.

Când am rămas singuri, Matthew mă sărută cu o lăcomie violentă, care treptat se transformă în ceva mai profund, mai puţin deznădăjduit. Mi-am amintit că nu-şi stăpânea furia sângelui şi că plecarea mea îşi spusese cuvântul.

— A fost totul în regulă în Veneţia, *mon coeur?* Se interesă el după ce îşi recăpătă echilibrul.

— O să-ţi povestesc totul mai târziu, am spus. Deşi ar trebui să te avertizez: Gerbert pune ceva la cale. A încercat să mă contrazică la fiecare pas.

— La ce te aşteptai? Matthew plecă de lângă mine ca să se alăture restului familiei. Nu-ţi face griji în legătură cu Gerbert! O să ne dăm noi seama ce joc face, nu te teme!

Ceva neaşteptat îmi atrase privirea. M-am oprit brusc.

— Diana! Matthew se uită peste umăr la mine şi se încruntă. Vii?

— într-o clipă, i-am promis.

Soţul meu mă privi nedumerit, dar ieşi.

Ştiam eu că tu o să mă vezi prima. Vocea lui Philippe era doar o şoaptă şi reuşeam să văd mobila urâtă a lui Ysabeau prin trupul lui. Nimic din toate astea nu conta. El era perfect: întreg, zâmbitor, cu ochii sclipind de amuzament şi afecţiune.

— De ce eu? L-am întrebat.

Acum ai Cartea vieţii. *Nu-ţi mai trebuie ajutorul meu,* spuse Philippe şi mă privi în ochi.

— Legământul.

Am auzit. Aud mai toate lucrurile. Zâmbetul i se lăţi. *Sunt mândru că unul dintre copiii mei l-a distrus. Te-ai descurcat bine.*

— Faptul că te văd e răsplata mea? Am întrebat, luptându-mă să-mi reţin lacrimile.

Una dintre ele, răspunse Philippe. *Cu timpul le vei primi pe celelalte.*

— Emily!

În clipa în care am rostit numele mătuşii mele, silueta lui Philippe începu să se risipească.

— Nu! Nu pleca! N-o să-ţi pun întrebări. Spune-i doar c-o iubesc!

Ştie asta. La fel şi mama ta. Philippe îmi făcu cu ochiul. *Sunt complet înconjurat de vrăjitoare. Să nu-i spui lui Ysabeau! N-o să-i placă.*

Am râs.

Şi asta-i răsplata mea pentru anii în care am fost cuminte. Acum nu mai vreau lacrimi, ai înţeles? Ridică un deget. *Sunt sătul până în gât de ele.*

— Ce vrei în schimb? Am întrebat, în timp ce îmi ştergeam ochii.

Mai multe râsete. Mai multe dansuri. Expresia de pe chip îi era poznaşă. *Şi mai mulţi nepoţi.*

— Vezi ce păţesc dacă te întreb? Am spus, râzând iar.

Dar mă tem că viitorul n-o să fie presărat doar cu râsete. Expresia i se întunecă. *Munca ta nu s-a terminat, fiica mea. Zeiţa m-a rugat să-ţi înapoiez asta.* Îmi întinse aceeaşi săgeată din aur şi argint pe care o înfipsesem în inima lui Benjamin.

— N-o vreau!

Am făcut un pas în faţă, cu mâna ridicată, refuzând cadoul nedorit.

Nici eu n-am vrut-o, şi totuşi cineva trebuie să facă dreptate. Philippe întinse şi mai mult braţul.

— Diana! Strigă Matthew de afară.

Dacă n-ar fi fost săgeata zeiţei, azi n-aş mai fi auzit glasul soţului meu.

— Vin! I-am răspuns.

Ochii lui Philippe se umplură de simpatie şi înţelegere. Am atins cu şovăială vârful din aur. În momentul în care pielea mi-a intrat în contact cu el, săgeata a dispărut, iar eu i-am simţit din nou greutatea în spate.

Din prima clipă în care te-am întâlnit, am ştiut că tu eşti aceea, spuse Philippe. Cuvintele lui erau un straniu ecou al vorbelor pe care mi le adresase Timothy Weston în Biblioteca Bodleiană cu un an în urmă, iar apoi, încă o dată, acasă la el.

Cu un ultim zâmbet, fantoma începu să se risipească.

— Stai! Am strigat. Aceea care ce?

Aceea care o să-mi ducă poverile fără să se frângă sub greutatea lor, îmi şopti la ureche vocea lui Philippe. Am simţit o uşoară apăsare de buze pe obraz. *N-o să le duci singură. Să ţii minte asta, fiica mea!*

Mi-am înghiţit un suspin când l-am văzut plecând.

— Diana! Strigă din nou Matthew, de data asta din uşă. Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Văzusem, dar nu era momentul să-i mărturisesc lui Matthew. Imi venea să plâng, însă Philippe voia bucurie, nu tristeţe.

— Dansează cu mine! Am spus eu, înainte ca vreo lacrimă să-mi poată cădea pe obraz.

Matthew mă cuprinse în braţe. Picioarele începură să i se mişte pe podea, purtându-ne afară din salon şi în holul cel mare. Nu-mi puse nici o întrebare, chiar dacă răspunsurile erau în ochii mei.

L-am călcat pe picior.

— Scuze!

— Iar încerci să conduci, murmură el. Imi apăsă buzele într-un sărut, apoi mă învârti. In momentul ăsta, treaba ta e să mă urmezi.

— Am uitat, am spus, râzând.

— Atunci va trebui să-ţi amintesc mai des.

Mă lipi strâns de trupul lui. Sărutul îi era îndeajuns de aspru ca să fie un avertisment şi îndeajuns de dulce ca să reprezinte o promisiune.

Philippe avea dreptate, m-am gândit eu în timp ce ne plimbam prin grădină.

Fie că voi conduce, fie că voi fi condusă, nu voi fi niciodată singură într-o lume în care există Matthew.

Soarele în zodia Gemenilor

Semnul Gemenilor se ocupă de parteneriatul între soţ şi soţie, dar şi de toate problemele care ţin de credinţă. Un bărbat născut în zodia aceasta are o inimă bună, sinceră şi o minte ascuţită care îl va mâna spre a învăţa multe. Va fi iute la mânie, dar nu va întârzia la împăcare. E mândru la vorbă, chiar şi în faţa prinţului. E mare înşelător, căci împrăştie înjur născociri şi minciuni bine ticluite. Se va încurca des cu necazul din pricina soţiei lui, dar îi va înfrânge pe duşmanii lor.

— Caiet de notiţe englez, autor anonim, aprox. 1590 Gonşalves MS 4890, f. 8r

CAPITOLUL 41

— Iertaţi-mă că vă deranjez, doamnă profesoară!

Mi-am ridicat ochii de pe manuscris. Sala de lectură a Societăţii Regale era scăldată în soarele verii. Acesta pătrundea în diagonală prin ferestrele înalte, cu mai multe ochiuri de geam, şi se revărsa pe birourile generoase.

— Unul dintre bursieri m-a rugat să vă dau asta.

Bibliotecara îmi întinse un plic cu însemnele Societăţii Regale.

Cineva scrisese pe capac numele meu, cu litere întunecate, precise. Am dat din cap în semn de mulţumire.

In plic se afla străvechea monedă a lui Philippe, cea pe care o trimitea ca să se asigure că se întoarce cineva acasă ori că îi ascultă poruncile. Ii găsisem o nouă întrebuinţare, care îl ajuta pe Matthew să-şi stăpânească furia sângelui în vreme ce eu reveneam la o viaţă mai activă. Starea soţului meu se îmbunătăţea constant după chinurile îndurate cu Benjamin, însă dispoziţia îi era încă schimbătoare şi se aprindea iute la mânie. Avea să mai dureze până să-şi revină complet. Când simţea că nevoia lui de mine creştea la un nivel alarmant, nu trebuia decât să-mi trimită moneda, iar eu porneam numaidecât spre el.

I-am înapoiat manuscrisul legat asistentului care se ocupa de birou şi i-am mulţumit pentru ajutor. Era sfârşitul primei mele săptămâni petrecute în întregime la muncă, o perioadă de încercare în care trebuia să văd cum reacţiona magia mea la contactul repetat cu atâtea texte străvechi şi cu atâtea minţi sclipitoare, fie ele şi moarte. Matthew nu era singurul care se lupta să nu-şi piardă controlul. Şi eu avusesem câteva clipe grele în care mi se păruse imposibil să revin la munca pe care o iubeam, însă fiecare zi care trecea mă aducea mai aproape de scopul meu.

De când înfruntasem Congregaţia în aprilie, ajunsesem să mă înţeleg pe mine însămi ca pe o ţesătură complicată, nu doar un palimpsest ambulant. Trupul îmi era o tapiţerie formată din vrăjitoare, demoni şi vampiri. Câteva dintre firele care mă alcătuiau erau putere pură, aşa cum era ea simbolizată de silueta umbrită a Correi. Unele erau trase din mătasea pe care o reprezentau sforile mele de ţesătoare. Restul erau toarse din cunoaşterea conţinută de *Cartea vieţii.* Fiecare mănunchi înnodat îmi dădea forţa de a folosi săgeata zeiţei pentru a împărţi dreptatea, nu pentru a urmări răzbunarea ori puterea.

Când am coborât scara cea mare a bibliotecii până la parter, Matthew mă aştepta în foaier. Privirea lui îmi răci pielea şi îmi înfierbântă sângele, aşa cum făcea întotdeauna. Am pus moneda în palma lui întinsă.

— E totul în regulă, *mon coeur*? Mă întrebă după ce mă salută cu un sărut.

— Perfect.

L-am tras de reverul sacoului negru — un mic gest care însemna că era al meu. Astăzi se îmbrăcase ca un distins profesor, cu pantalonii săi gri-oţel, cămaşa de un alb strălucitor şi sacoul din lână fină. Eu îi alesesem cravata. Hamish i-o dăruise anul trecut, de Crăciun, iar imprimeul în nuanţe de verde şi gri reflecta culorile schimbătoare ale ochilor lui.

— Cum a fost?

— Interesante discuţii. Chris a fost genial, bineînţeles, îmi răspunse Matthew, cedându-i cu modestie prietenului meu locul în lumina reflectoarelor.

Chris, Matthew, Miriam şi Marcus prezentaseră rezultatele unor cercetări care extindeau

limita a ceea ce era considerat „uman". Arătaseră că evoluţia *Homo sapiens* includea ADN de la alte fiinţe, cum ar fi oamenii de Neanderthal, consideraţi în trecut o specie diferită. Matthew obţinuse mare parte dintre aceste dovezi cu mulţi ani în urmă, dar le păstrase pentru sine. Chris spunea că soţul meu era la fel de rău ca Isaac Newton când venea vorba de a împărtăşi cu alţii rezultatele propriilor cercetări.

— Marcus şi Miriam şi-au jucat obişnuita lor scenetă cu fermecătoarea şi morocănosul, spuse Matthew, dându-mi în sfârşit drumul.

— Şi care a fost reacţia profesorilor la aflarea acestei informaţii?

I-am desprins din piept ecusonul cu numele şi i l-am băgat în buzunar. PROFESOR MATTHEW CLAIRMONT, scria pe el, FRS, ALL SOULS (OXON), UNIVERSITATEA YALE (USA).

Matthew acceptase pentru un an un post de cercetător invitat în laboratorul lui Chris. Primiseră o bursă uriaşă ca să studieze ADN-ul necodificator. Studiul avea să pună bazele dezvăluirilor pe care urmau să le facă într-o zi cu privire la existenţa altor fiinţe bipede care nu dispăruseră, precum oamenii de Neanderthal, ci care se ascundeau în văzul lumii, printre oameni. La toamnă urma să ne întoarcem în New Haven.

— Au fost surprinşi, zise Matthew. Dar, după ce au auzit lucrarea lui Chris, surprinderea li s-a transformat în invidie. Chiar a fost impresionant.

— Unde-i Chris acum? Am întrebat şi m-am uitat peste umăr după prietenul meu, în timp ce Matthew mă îndruma spre ieşire.

— El şi Miriam au plecat spre Pickering Place, îmi răspunse soţul meu. Marcus voia s-o ia şi pe Phoebe, apoi să meargă cu toţii la un bar cu fructe de mare de lângă Trafalgar Square.

— Vrei să te duci cu ei? Am întrebat.

— Nu. Matthew îşi aşeză mâna pe talia mea. Te scot la cină, ai uitat?

Leonard ne aştepta lângă bordură.

— Bună ziua, *sieur!* Bună ziua, *madame!*

— „Domnul profesor Clairmont" e de ajuns, Leonard, zise Matthew calm, în timp ce mă ajuta să urc pe bancheta din spate.

— S-a-nţeles! Răspunse tânărul cu un zâmbet vesel. Casa Clairmont?

— Te rog! Spuse soţul meu şi se urcă lângă mine.

Era o superbă zi de iunie, şi probabil că ne-ar fi luat mult mai puţin timp dacă am fi mers pe jos până în Mayfair, însă Matthew insista să luăm maşina din motive de securitate. N-aveam nici o dovadă că vreunul dintre copiii lui Benjamin ar fi supravieţuit luptei din Chelm, şi nici Gerbert sau Domenico nu ne mai dăduseră motive de îngrijorare după usturătoarea înfrângere pe care o suferiseră la Veneţia, însă Matthew nu voia să rişte.

— Bună, Marthe! Am strigat eu când am intrat pe uşă. Cum merg lucrurile?

— *Bien,* răspunse bătrâna. *Milord* Philip şi *milady* Rebecca tocmai se trezesc după un pui de somn.

— Am rugat-o pe Linda Crosby să vină puţin mai târziu şi să dea o mână de ajutor, spuse Matthew.

— Sunt deja aici! Linda ne urmă pe uşă, ducând cu ea două sacoşe de la Marks & Spencer. Pe una i-o întinse lui Marthe. Ţi-am adus următoarea carte din seria cu detectivul ăla chipeş şi mândra lui — Gemma şi Duncan. Şi uite motelul de tricotaj despre care ţi-am povestit!

Linda şi Marthe se împrieteniseră repede, în mare parte datorită faptului că aveau hobby-uri

aproape identice, printre care se numărau romanele poliţiste, lucrul de mână, gătitul, grădinăritul şi bârfele. Ne prezentaseră o serie întreagă de argumente convingătoare şi complet favorabile lor conform cărora copiii trebuiau îngrijiţi numai de către membrii familiei sau, în lipsa acestora, de către două bone, una vampir şi alta vrăjitoare. Linda susţinea că era o măsură de precauţie înţeleaptă, având în vedere că încă nu înţelegeam tendinţele şi talentele micuţilor, asta deşi preferinţa Rebeccăi pentru sânge şi incapacitatea ei de a dormi arătau că era mai mult vampir, în vreme ce Philip părea mai degrabă vrăjitor, dat fiind elefantul de pluş pe care îl vedeam legănându-se uneori de unul singur deasupra pătuţului.

— Tot putem să rămânem acasă în seara asta, am sugerat eu.

Planurile lui Matthew implicau o rochie de seară, un frac şi numai zeiţa ştie ce altceva.

— Nu. Cuvântul ăsta încă îi era extrem de drag lui Matthew. Imi scot soţia la o cină în oraş.

Tonul lui arăta că nu era loc de negocieri.

Jack coborî scările, tropăind.

— Bună, mamă! Ţi-am pus scrisorile sus. Şi pe ale tatei. Tre' să fug. Iau cina cu părintele H în seara asta.

— Să te întorci până la micul dejun, te rog! Spuse Matthew, în clipa în care Jack ţâşni pe uşa deschisă.

— Nici o grijă, tată! După cină merg în oraş cu Ransome, strigă Jack în vreme ce uşa se trântea după el.

Ramura din New Orleans a clanului Bishop-Clairmont sosise la Londra cu două zile în urmă, ca să vadă obiectivele turistice şi să-l viziteze pe Marcus.

— Faptul că e în oraş cu Ransome nu-mi alungă grijile, oftă Matthew. Mă duc să-i văd pe copii şi să mă îmbrac. Vii?

— Sunt chiar în spatele tău. Vreau doar să bag mai întâi capul pe uşa sălii de bal şi să văd dacă furnizorii au înaintat cu pregătirile pentru petrecerea de ziua ta.

Matthew gemu.

— Nu mai fi aşa un moş ţâfnos! I-am spus.

Am urcat împreună scara. La etajul al doilea, care de obicei stătea tăcut şi rece, era forfotă mare. Matthew mă urmă spre uşile uriaşe. Furnizorii aşezaseră mese de jur împrejurul sălii de bal, lăsând un spaţiu generos pentru dans. In colţ, orchestra repeta melodiile pentru seara următoare.

— Eu m-am născut în noiembrie, nu în iunie, bombăni Matthew, tot mai încruntat. In Ziua Tuturor Sfinţilor. Şi de ce trebuie să invităm atâta lume?

— N-ai decât să bodogăni şi să te pierzi în detalii cât pofteşti. Asta n-o să schimbe faptul că mâine e aniversarea zilei în care ai renăscut ca vampir şi că familia ta vrea s-o sărbătorească alături de tine.

Am examinat unul dintre aranjamentele florale. Matthew alesese o combinaţie ciudată de plante, printre care ramuri de salcie şi caprifoi, dar şi o gamă largă de melodii din diferite epoci, pe care orchestra trebuia să le cânte în momentele destinate dansului.

— Dacă nu vrei atâţia oaspeţi, ar trebui să te gândeşti de două ori înainte de a mai face copii.

— Dar îmi place să fac copii cu tine.

Îşi lăsă mâna să alunece în jurul şoldurilor mele, până când mi-o aşeză pe abdomen.

— Atunci te poţi aştepta la o repetare anuală a acestui eveniment, am spus şi l-am sărutat. Şi

la din ce în ce mai multe mese.

— Că veni vorba despre copii, spuse Matthew, înclinându-şi capul şi ascultând un sunet insesizabil pentru o fiinţă cu sânge cald, fiica ta e flămândă.

— Fiica *ta* e mereu *flămândă,* am spus, punându-i uşor o mână pe obraz.

Fostul dormitor al lui Matthew fusese transformat în cameră pentru copii, iar acum era regatul special al gemenilor, dotat cu o grădină zoologică formată din animale de pluş, suficiente echipamente cât pentru o armată de bebeluşi şi doi tirani care domneau peste toate.

Philip întoarse capul spre uşă când ne auzi intrând şi îşi arătă chipul triumfător în timp ce stătea în picioare, ţinându-se de marginea leagănului. Se uita în jos la pătuţul surorii lui. Rebecca se săltase în şezut şi îşi privea fratele cu interes, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama cum de reuşise el să crească atât de repede.

— Doamne, Dumnezeule! Stă în picioare! Matthew părea uluit. Dar n-are nici şapte luni!

M-am uitat la braţele şi picioarele puternice ale băieţelului, întrebându-mă de ce era tatăl lui aşa de surprins.

— Ce-ai mai pus la cale? Am întrebat, luându-l pe Philip de lângă leagăn şi strângându-l la piept.

Din gura bebeluşului se revărsă un şir de sunete imposibil de înţeles, iar literele de sub pielea mea ieşiră la suprafaţă pentru a-l ajuta să-mi răspundă la întrebare.

— Zău? Asta înseamnă că ai avut o zi foarte plină, am spus şi i l-am dat lui Matthew.

— Cred că o să ne dai la fel de multe bătăi de cap ca tizul tău, spuse cu drag soţul meu, în timp ce Philip îl strângea cu putere de deget.

I-am schimbat şi hrănit pe copii, timp în care am discutat mai multe despre ce descoperisem eu în ziua respectivă între hârtiile lui Robert Boyle şi despre ideile noi pe care prezentarea de la Societatea Regală i le stârnise lui Matthew despre genomurile fiinţelor.

— Lasă-mă un minut! Trebuie să-mi verific e-mailul.

Mesajele erau mai numeroase ca oricând, acum, că Baldwin mă desemnase reprezentant oficial al familiei de Clermont, astfel încât el să poată petrece mai mult timp făcând bani şi agasându-şi familia.

— Nu te-a deranjat suficient Congregaţia pe săptămâna asta? Întrebă Matthew, redevenind ţâfnos.

Îmi petrecusem prea multe seri lucrând la declaraţii politice despre egalitate şi deschidere sau încercând să desluşesc contorsionata logică a demonilor.

— Mă tem că sfârşitul încă nu se întrezăreşte, am spus eu şi l-am luat pe Philip cu mine în Camera Chinezească, devenită acum biroul meu de acasă.

Mi-am pornit computerul şi am ţinut copilul pe genunchi în timp ce treceam în revistă mesajele.

— Uite o poză de la Sarah şi Agatha! Am strigat. Se aflau pe o plajă, undeva prin Australia. Vino să vezi!

— Par fericite, zise Matthew, uitându-se peste umărul meu, cu Rebecca în braţe.

Fetiţa gânguri încântată când îşi văzu bunica.

— E greu de crezut că a trecut mai bine de un an de la moartea lui Em, am spus eu. Mă bucur s-o văd pe Sarah zâmbind din nou.

— Vreo veste de la Gallowglass? Întrebă Matthew.

Scoţianul plecase spre o destinaţie necunoscută şi nu răspunsese invitaţiei noastre de a veni la petrecerea lui Matthew.

— Până acum nu, am spus. Poate ştie Fernando unde e.

Aveam să-l întreb a doua zi.

— Şi ce binevoieşte Baldwin? Spuse soţul meu, uitându-se la lista celor care-mi scriseseră şi observând numele fratelui său.

— Vine mâine.

Eram mulţumită că Baldwin avea să fie aici pentru a-i face urări de bine lui Matthew cu ocazia aniversării. Asta dădea mai multă greutate evenimentului şi avea să potolească orice zvonuri neîntemeiate despre faptul că Baldwin nu l-ar fi susţinut pe deplin pe fratele său ori noul vlăstar Bishop-Clairmont.

— Verin şi Ernst o să sosească împreună cu el. Trebuie să te avertizez: vine şi Freyja!

N-o cunoscusem încă pe sora mijlocie a lui Matthew. Însă abia aşteptam s-o întâlnesc, după ce Janet Gowdie mă regalase cu poveşti despre isprăvile ei din trecut.

— Doamne, nu şi Freyja! Gemu Matthew. Am nevoie de o băutură! Tu vrei ceva?

— Beau şi eu nişte vin, am spus cu un aer absent, continuând să parcurg lista de mesaje de la Baldwin, Rima Jaen din Veneţia, alţi membri ai Congregaţiei şi secretara catedrei mele de la Yale.

Eram mai ocupată ca niciodată. Şi mai fericită.

M-am dus apoi lângă Matthew în biroul lui, dar nu l-am găsit pregătind băuturile. Stătea în faţa focului, cu Rebecca sprijinită de şold, uitându-se la peretele de deasupra şemineului cu o expresie curioasă pe chip. Urmărindu-i privirea, mi-am dat seama de ce.

Portretul în care apăreau Ysabeau şi Philippe dispăruse. Pe zid era prinsă o mică etichetă. SIR JOSHUA REYNOLDS, PORTRET AL UNUI CUPLU CĂSĂTORIT NECUNOSCUT, INDEPĂRTAT TEMPORAR PENTRU EXPOZIŢIA „SIR JOSHUA REYNOLDS ŞI LUMEA LUI" DE LA GALERIA ROYAL GREENWICH. ’

— Phoebe Taylor loveşte din nou, am murmurat.

Tânăra nu devenise încă vampir, dar era deja cunoscută în cercurile lor pentru abilitatea de a identifica printre posesiunile lor personale obiecte de artă ce le puteau aduce reduceri considerabile de impozite dacă erau dispuşi să le pună la dispoziţia naţiunii. Baldwin o proslăvea.

Dar brusca dispariţie a părinţilor săi nu era adevăratul motiv pentru care Matthew încremenise.

In locul tabloului de Reynolds apăruse o altă pânză: un portret cu mine şi cu Matthew. Era clar opera lui Jack, cu combinaţia aceea specifică lui de atenţie la detalii ca a secolului al XVII-lea şi sensibilitate modernă faţă de culori şi linii. Bănuiala îmi fu confirmată de o mică felicitare proptită pe poliţa şemineului, pe care stătea scris cu litere stângace: „La mulţi ani, tată!"

— Credeam că ţie îţi face portretul. Ar fi trebuit să fie o surpriză, am spus eu, amintindu-mi de zilele în care fiul nostru mă rugase în şoaptă să-l ţin ocupat pe Matthew pentru ca el să-l poată schiţa.

— Iar mie mi-a spus că ţi-l pictează *ţie,* zise Matthew.

De fapt, băiatul ne pictase pe amândoi împreună, stând în salonul formal, lângă una dintre grandioasele ferestre ale casei. Eu eram aşezată pe un scaun elisabetan, o relicvă a locuinţei noastre din Blackfriars. Matthew stătea în picioare în spatele meu, cu ochii limpezi şi strălucitori îndreptaţi către privitor. Şi ochii mei îi întâlneau pe ai vizitatorilor, având în ei un licăr supranatural ce lăsa să se înţeleagă că nu eram o fiinţă oarecare.

Matthew stătea cu braţul întins peste umărul meu ca să mă ţină de mâna stângă, împletindu-şi degetele cu ale mele. Eu îmi plecasem uşor capul spre el, în vreme ce al lui coborâse puţin, de parcă am fi fost întreruptţi în toiul unei discuţii.

Poziţia îmi expunea încheietura mâinii stângi, cu uroborosul care îmi înconjura pulsul. Acest simbol al clanului Bishop-Clairmont reprezenta un mesaj de forţă şi solidaritate. Familia noastră pornise de la surprinzătoarea dragoste ce se înfiripase între mine şi Matthew. Ea crescuse, căci legătura dintre noi era îndeajuns de puternică încât să reziste fricii şi urii celorlalţi. Şi avea să dăinuiască, pentru că descoperiserăm, la fel ca vrăjitoarele din vechime, că dorinţa de schimbare e secretul supravieţuirii.

Mai mult decât atât, uroborosul simboliza parteneriatul dintre noi. Eu şi Matthew reprezentam o nuntă alchimică între un vampir şi o vrăjitoare, între viaţă şi moarte, între Soare şi Lună. Combinaţia dintre două contrarii crease ceva mai frumos şi mai preţios decât orice am fi putut avea fiecare în parte.

Noi eram cel de-al zecelea nod.

De nedespărţit.

Fără de început şi fără de sfârşit.

Le mulţumesc din inimă...

... Bunilor mei cititori pentru reacţiile lor: Fran, Jill, Karen, Lisa şi Olive.

... Lui Wolf Gruner, Steve Kay, Jake Soll şi Susanna Wang, căci toţi s-au arătat generoşi cu cunoştinţele şi blânzi cu criticile.

... Lui Lucy Marks, care a strâns opinii ale experţilor despre cât ar putea cântări o foaie de pergament.

... Celor de la Hedgebrook, pentru excepţionala (şi foarte necesara) lor ospitalitate, oferită atunci când aveam mai mare nevoie de ea.

... Lui Sam Stoloff şi Rich Green, pentru că mi-au sprijinit trilogia de la un cap la altul.

... Lui Carole desanti şi tuturor celorlalţi din echipa de la Editura Viking and Penguin, pentru că au susţinut această carte, ca şi pe primele două, în fiecare etapă a procesului de publicare.

... Editorilor străini care au dus povestea Dianei şi a lui Matthew către cititori din întreaga lume.

... Lisei Halttunen, care a redactat şi pregătit manuscrisul pentru editură.

... Asistentelor mele, Jill Hough şi Emma Divine, pentru că îmi fac viaţa posibilă.

... Prietenilor mei, pentru loialitatea lor.

... Familiei mele, pentru că datorită lor viaţa merită trăită: părinţilor mei, lui Olive şi lui Jack, lui Karen, John, Lexie, Jake şi Lisei.

... Cititorilor mei, pentru că aţi primit familiile Bishop şi de Clermont în inimile şi vieţile voastre.

Notes

[←1]
Slavă Domnului! (în limba arabă în original) (n.red.)

[←2]

Versuri dintr-un vechi cântec marinăresc englez (n.red.)

[←3]

Fabrică de porţelanuri din localitatea franceză cu acelaşi nume (n.tr.)

[←4]

Rahat (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←5]

Cântec scris de compozitorul şi dramaturgul englez Charles Dibalin (1745-1814) (n.red.)

[←6]

Rege al Marii Britanii între 1901 şi 1910, după regina Victoria, a cărui domnie a fost caracterizată de o evoluţie explozivă a modei vestimentare (n.red.)

[←7]

Serviciul secret al Marii Britanii (n.tr.)

[←8]

Al-Zahrawi (936-1013), cunoscut şi drept Albucasis, medic arab medieval, considerat uneori părintele chirurgiei moderne (n.red.)

[←9]

„Nu mă atinge!“ Varianta latină a cuvintelor pe care Evanghelia lui Ioan, capitolul 20 afirmă că i le-a spus Iisus Mariei Magdalena, care îl recunoscuse după înviere. Expresia a devenit populară. Gramaticul latin Solinus (sec. al III-lea d.Hr.) afirmă că Iulius Caesar avea o turmă de cerbi pe zgarda cărora era scris: „Noli me tangere. Caesaris sum!“, adică „Nu mă atinge. Sunt al lui Caesar“. (n.red.)

[←10]

Localitate în centrul Franţei, faimoasă încă din secolul al XIV-lea pentru tapiseriile şi covoarele sale (n.red.)

[←11]

Scaun cu cadrul în X (cu picioarele încrucişate sub şezut) (n.red.)

[←12]

Pui (de lup) (în limba germană în original) (n.red.)

[←13]

În mitologia greacă, unul dintre fluviile Infernului, cu ape tulburi şi noroioase, despre care se spune că face înconjurul pământului. (n.tr.)

[←14]

Personaj subpământean, înfăţişat ca un bătrân zdrenţăros, care trecea cu luntrea sa sufletele morţilor de cealaltă parte a râului Styx. Primea drept plată un obol, care se punea, după datină, în gura răposatului. (n.tr.)

[←15]

Contele Emicho a condus la sfârşitul secolului al XI-lea „Cruciada germană“. Armata lui a masacrat sau a convertit comunităţile evreieşti din mai multe oraşe germane de-a lungul Rinului, până la Dunăre şi apoi în Ungaria. (n.red.)

[←16]

Denumire dată în trecut litoralului răsăritean al Mării Mediterane (Asia Mică, Siria, Liban, Egipt), ocupat de musulmani şi frecventat din secolul al XI-lea de negustori creştini (n.tr.)

[←17]

Cuvânt în limba franceză ce înseamnă „peste hotare“. Era un nume generic dat unităţilor teritoriale administrate de cruciaţi după prima cruciadă: comitatele Edessa şi Tripoli, principatul de Antiohia şi mai ales regatul Ierusalimului. (n.tr.)

[←18]

„«Imposibil» nu e (un cuvânt) francez“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←19]

„Rămâi calm şi dă-i înainte pe Harley!“ - aluzie la marca de motociclete Harley-Davidson (n.tr.)

[←20]

„Da, Miriam. Totul e bine la tine?“ (în limba portugheză în original) (n.tr.)

[←21]

Festival religios celtic, organizat pe 1 august, ziua recoltei, pentru a sărbători căsătoria zeului Lugus, cel pe care Iulius Caesar l-a identificat cu zeul roman Mercur (n.tr.)

[←22]

Soi de orez italian, folosit pentru *risotto* sau budinci de orez (n.tr.)

[←23]

Soi de struguri negri timpurii din care se fac vinuri roşii, cu gust bogat (n.tr.)

[←24]

In limba engleză, expresia *to have a green thumb,* în traducere literală „a avea degetul mare verde“, e folosită pentru a descrie o persoană care se pricepe foarte bine la îngrijirea plantelor (n.tr.)

[←25]

Mama Shipton (1488-1561), celebră prezicătoare engleză medievală. Numeroase ediţii ale profeţiilor atribuite ei (între care şi cea menţionată mai sus în text) au fost publicate postum. (n.red.)

[←26]

Instrument de divinaţie folosit în spiritism, dar şi ca joc de societate. De obicei, este confecţionat din lemn, având inscripţionate alfabetul, cifrele de la 0 la 9, cuvintele „da“, „nu“, „salut“ şi „la revedere“. Se utilizează împreună cu un indicator mobil (de exemplu, un pahar cu gura în jos), care arată literele sau cifrele ce alcătuiesc răspunsul la întrebările adresate. (n.tr.)

[←27]

Trupă britanică de blues, al cărei album *Rumours* din 1977 a fost considerat unul dintre cele mai bune din toate timpurile (n.tr.)

[←28]

Membru al trupei Fleetwood Mac (n.tr.)

[←29]

Titlul unei melodii interpretate de trupa Fleetwood Mac (n.tr.)

[←30]

Până peste cap (n.tr.)

[←31]

Membră a trupei Fleetwood Mac (n.tr.)

[←32]

Tu faci dragostea frumoasă (n.tr.)

[←33]

Lanţul, melodie de pe albumul *Rumours* al formaţiei Fleetwood Mac (n.tr.)

[←34]

Membrană care înveleşte capul unora dintre nou-născuţi. Se spune că aceia „născuţi cu căiţă“ sunt foarte norocoşi. (n.tr.)

[←35]

Buffy, spaima vampirilor, serial american de televiziune, difuzat în perioada 1997-2003. Personajul principal este Buffy Summers, o adolescentă de 16 ani aleasă să lupte împotriva forţelor răului. (n.tr.)

[←36]

Personaj principal masculin din serialul *Buffy, spaima vampirilor* (n.tr.)

[←37]

Serial american de televiziune difuzat în perioada 1964-1972, ce urmăreşte căsnicia unei vrăjitoare cu un om obişnuit (n.tr.)

[←38]

James Marion Sims (1813-1883), medic şi pionier în domeniul chirurgiei, considerat de unii părintele ginecologiei moderne. Este o figură controversată în domeniul medical din cauza experimentelor făcute pe sclavele de culoare. Otmar Freiherr von Verschuer (1896-1969), biolog german, interesat în principal de „igiena rasială“ şi de cercetările asupra gemenilor. Josef Mengele (1911-1979), medic german, supranumit „îngerul morţii“, care, în calitate de căpitan SS, a iniţiat şi a condus odioasele „selecţii“ ale evreilor deportaţi din toată Europa pentru exterminare în lagărele Auschwitz - Birkenau. A efectuat experimente inumane asupra prizonierilor, în special a gemenilor. Leo Stanley (1886-1976), şeful secţiei de chirurgie a penitenciarului San Quentin, a efectuat o serie largă de experimente pe sute de prizonieri în încercarea de a-i întineri pe vârstnici, de a preveni infracţiunile (despre care credea că au cauze biologice) şi de a-i împiedica pe cei „nepotriviţi“ să se reproducă. (n.tr.)

[←39]

Mendelismul este o concepţie referitoare la transmiterea ereditară a caracterelor ce are la bază legile formulate în 1865 de către botanistul austriac Gregor Mendel. A stat la baza teoriei cromozomiale a eredităţii. (n.tr.)

[←40]

Studiu clinic ce a avut loc între 1932 şi 1972 în localitatea Tuskegee din Alabama, cu scopul de a testa utilitatea medicamentelor pentru sifilis. Au fost supuşi experimentelor 399 de afro-americani, majoritatea săraci şi analfabeţi, ademeniţi cu mâncare şi asigurări medicale. Nu li s-a dezvăluit scopul studiului, nici diagnosticul real. La sfârşitul experimentului, doar 74 dintre ei mai erau în viaţă. (n.tr.)

[←41]

Cartier din Manhattan, New York, cunoscut în special ca reşedinţă a artiştilor (n.tr.)

[←42]

Prăbuşire (n.tr.)

[←43]

Haven în engleză înseamnă „refugiu, liman“. (n.red.)

[←44]

Fox Mulder este protagonistul *DosarelorX,* un serial TV ştiinţifico-fantastic. (n.red.)

[←45]

Jurist, economist şi gânditor francez (1530-1596). A susţinut ideea statului naţional centralizat şi suveran, fiind adeptul monarhiei absolute, controlată de Statele Generale. Precursor al determinismului geografic. (n.tr.)

[←46]

Cuvântul sanscrit pentru „pecete“. Denumeşte un gest cu semnificaţii simbolice, caracterizat printr-o anumită poziţie a degetelor. Apare în budism, hinduism şi jainism. (n.W.)

[←47]

Preot şi savant iezuit (1601-1680), numit uneori Omul Renascentist, recunoscut pentru activitatea sa prodigioasă în răspândirea cunoaşterii (n.tr.)

[←48]

Simpatie pentru diavol, cântec al formaţiei The Rolling Stones, de pe albumul *Beggars Banquet (Banchetul cerşetorilor)* din 1968 (n.tr.)

[←49]

Nume dat flotei spaniole trimise în 1588 împotriva Angliei. A fost înfrântă în august de către amiralul englez Charles Howard şi distrusă apoi de furtună în apropierea arhipelagului Hebride, fapt ce a subminat puterea maritimă a Spaniei. (n.tr.)

[←50]

Leviticul (19, 4) (n.tr.)

[←51]

Citat din *Humpty Dumpty,* o faimoasă poezioară populară engleză pentru copii (n.red.)

[←52]

Unul pentru toţi, toţi pentru unul (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←53]

Fifth Avenue este una dintre arterele principale din Manhattan, considerată, în porţiunea ei centrală, una dintre cele mai scumpe străzi comerciale din lume (cu chirii pe măsură). Aici e vorba de acea porţiune a ei care se învecinează cu Central Park, parcul principal din Manhattan. (n.red.)

[←54]

Oraş din nord-estul provinciei canadiene Newfoundland (n.tr.)

[←55]

Bancă internaţională ce oferă soluţii personalizate pentru managementul averilor, al fondurilor fiduciare şi al operaţiunilor curente (n.tr.)

[←56]

Cel mai mare oraş din Insulele Hebride ale Scoţiei (n.tr.)

[←57]

Canal maritim în Oceanul Atlantic, aflat între Insulele Hebride şi latura vestică a Scoţiei (n.tr.)

[←58]

Cântec de război pentru armata Rinului (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←59]

Vin (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←60]

Ludovic al XVI-lea (1754-1793), rege al Franţei şi al Navarrei, ultimul reprezentant al absolutismului şi victimă a Revoluţiei Franceze (n.tr.)

[←61]

Roman de spionaj publicat în 1974 de către scriitorul John le Carre (n.tr.)

[←62]

Faianţă în nuanţe de albastru şi alb, fabricată în zona oraşului olandez Delft (n.tr.)

[←63]

Castelul îngerilor Decăzuţi (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←64]

Poem epic publicat în 1667 de către autorul englez John Milton (1608-1674). Alături de operele lui Shakespeare, este considerat una dintre cele mai importante lucrări din literatura engleză. (n.tr.)

[←65]

„Almanahul bietului Richard“, publicaţie anuală, apărută între 1732 şi 1758, editată de către Benjamin Franklin sub pseudonimul Bietul Richard sau Richard Saunders. A devenit unul dintre pamfletele cel mai bine vândute din coloniile americane, ajungând până la 10.000 de exemplare pe an. (n.tr.)

[←66]

City este centrul istoric al Londrei şi cel mai important centru financiar al Regatului Unit. (n.tr.)

[←67]

Pictor şi designer (1728-1808), cunoscut pentru peisajele sale delicate, dar mai ales pentru gravurile făcute după desenele sale, care au contribuit la răspândirea stilului rococo (n.tr.)

[←68]

Unul dintre fondatorii casei de licitaţii Sotheby’s (n.tr.)

[←69]

Celebru pictor olandez (1585-1666), cunoscut în special pentru foarte expresivele sale portrete ce înfăţişau burghezia din Haarlem (n.tr.)

[←70]

Călugăriţă catolică (1506-1534), cunoscută şi sub numele de Sfânta Fecioară a Londrei. A fost executată din cauza profeţiilor sale, care condamnau căsătoria dintre Henric al VIII-lea şi Anne Boleyn. (n.tr.)

[←71]

Cea mai veche măcelărie din Londra, înfiinţată în 1830 (n.tr.)

[←72]

Artist american (1904-1980), considerat primul pictor expresionist abstract. Obişnuia să realizeze tablouri de mari dimensiuni, ce evocau misterul existenţei umane prin intermediul formelor şi al culorilor pure. (n.tr.)

[←73]

Arhipelag din extremitatea sudică a Americii de Sud (n.tr.)

[←74]

Ouă jumări, nu foarte prăjite, condimentate cu ceapă şi mirodenii (n.tr.)

[←75]

Fulgi de orez cu ceapă (n.tr.)

[←76]

Umanist şi politician englez (1478-1535), cancelar al Angliei timp de trei ani, decapitat pentru refuzul său de a-l accepta pe Henric al VIII-lea în fruntea Bisericii Anglicane. A fost sanctificat de către Biserica Romano-Catolică. (n.tr.)

[←77]

Mult noroc (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←78]

Mary Herbert este aceeaşi Mary Sidney care apare ca personaj important în al doilea volum al acestei trilogii, *Umbra nopţii.* A primit numele de Herbert după căsătoria cu Henry Herbert conte de Pembroke, în urma căreia s-a născut William Herbert, conte de Pembroke (1580-1630), fondator al Colegiului Pembroke de la Oxford (împreună cu regele Iacob) şi cancelar al Universităţii Oxford. (n.red.)

[←79]

Constituţia americană a intrat în vigoare pe 4 martie 1789. (n.red.)

[←80]

„Ager“ în limba engleză (n.tr.)

[←81]

Pictoriţă elveţiană (1741-1807), adeptă a stilului neoclasic, cunoscută în special pentru picturile care împodobeau pereţii caselor concepute de celebrul arhitect scoţian Robert Adam (n.tr.)

[←82]

Şşt! Opriţi zgomotele toate, / E rondul de noapte! / Să ne grăbim, tăcuţi să fim, / În linişte să mergem mai departe! / E rondul de noapte. (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←83]

Lapte special secretat de mamă timp de câteva zile după naşterea copilului, reprezentând prima hrană a nou-născutului (n.tr.)

[←84]

Cei întorşi acasă (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←85]

Episcop de Puy-en-Velay, una dintre figurile centrale ale primei cruciade (n.tr.)

[←86]

Firmă exclusivistă de încălţăminte bărbătească, cu sediul la Paris (n.red.)

[←87]

„Bucătăria în zece minute“ (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←88]

Lucrare în trei volume publicată în 1929-1930, care trece în revistă principalele aspecte ale ştiinţei biologiei aşa cum erau ele cunoscute în anii ’20. A fost numită „primul manual modern de biologie“ (n.red.)

[←89]

Gaston este eroul benzilor desenate cu acelaşi nume, publicate de artistul Andre Franquin din 1957 până în 1991. Este foarte popular în Franţa şi Belgia. (n.red.)

[←90]

Căruţă uriaşă (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←91]

Suntem gata, părinte Antoine! (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←92]

Colegiu al Universităţii Oxford, înfiinţat în 1893 (n.tr.)

[←93]

Denumirea germană, folosită până în 1945, a oraşului polonez Wroclaw (n.tr.)

[←94]

Noroc (în limba italiană în original) (n.tr.)

[←95]

„Manga“ înseamnă în japoneză „benzi desenate“. În afara Japoniei, termenul este folosit strict pentru a descrie benzile desenate originare din această ţară. (n.tr.)

[←96]

Personaje din mitologia scoţiană, descrise ca nişte zâne deosebit de frumoase, care îi seduc pe tinerii călători aflaţi noaptea pe drum, apoi îi atacă şi le beau sângele (n.tr.)

[←97]

Fumatul interzis (în limba italiană în original) (n.tr.)

[←98]

Camerista! (în limba italiană în original) (n.tr.)

[←99]

În original *the bishop pair,* care poate fi tradus şi „perechea episcopului“, căci în limba engleză cuvântul *bishop* înseamnă atât „episcop“, cât şi „nebun“ (la jocul de şah) (n.tr.)

[←100]

Ticălosule (în limba franceză în original) (n.tr.)

[←101]

Dramă lirică în patru acte de Percy Bysshe Shelley, publicată pentru prima dată în 1820 (n.tr.)